

A B D R U S H I N

VE SVĚTLE PRAVDY

POSELSTVÍ GRÁLU
OD
ABDRUSHINA

VELKÉ VYDÁNÍ

NAKLADATELSTVÍ PLAMEN

Translation © Jaroslav Peroutka, 2012
www.abdrushin.cz, www.plamen.cz
nakladatelstvi@plamen.cz

ISBN: 978-80-88078-00-5

*Kdo
se nesnaží,
aby Slovo Páně
také správně pochopil,
ten se proviňuje!*

K doprovodu!

Rouška padá a víra stává se přesvědčením. Jen v přesvědčení je osvobození a spása!

Mluvím jen k těm, kdo opravdově hledají. Ti musí být schopni a ochotni zkoumat toto věčné věčně! Náboženští fanatikové a nepevní blouznivci mohou se raději vzdálit, neboť Pravdě škodí. Zlovolní, ale i nevěční sami najdou v těchto slovech své odsouzení.

Poselství zasáhne jen ty, kteří otevřeně nosí v sobě jiskru Pravdy a touhu být skutečně člověkem. Všem těm bude také světlem a oporou. Povede je bez oklik ven ze všeho chaosu dnešních zmatků.

Následující slovo nepřináší nové náboženství, ale chce být pochodní pro všechny vážné posluchače nebo čtenáře, aby tím našli pravou cestu, která je povede do vytoužených výšin.

Jen ten, kdo sám se pohybuje, může se duchovně dostat kupředu. Pošetilec, který k tomu používá cizích pomůcek ve formě hotových názorů, jde svou cestou jen jako o berlích, přičemž vlastní zdravé údy při tom vyloučil.

Jakmile však směle používá veškerých schopností, které v něm dřímají v očekávání jeho zavolání jako výzbroje ke vzestupu, zužitkuje tak svěřenou mu hřivnu podle vůle Stvořitele a přemůže hravě všechny překážky, které mu chtějí zkřížit cestu, aby ho z ní odchýlily.

Proto probudte se! Jen v přesvědčení spočívá pravá víra a přesvědčení přichází jedině bezohledným zkoumáním a odvažováním! Stůjte v divuplném stvoření svého Boha jako živoucí!

Abdrushin

1. Co hledáte?

Co hledáte? Řekněte, co v sobě nese ten naléhavý tlak? Jako hukot jde to světem a mohutný příval knih zaplavuje všechny národy. Učenci prohledávají staré spisy, bádají, hloubají až k duchovnímu zemdlení. Vynořují se proroci, aby dali výstrahu a zaslíbení ... ze všech stran chce náhle kdosi jako v horečce šířit nové světlo!

Tak se to nyní zuřivě dere ze zničené a rozervané duše lidstva; neobčerstvuje, neosvěžuje, ale spaluje, stravuje a vysává poslední sílu, která jí v pochmurné přítomnosti ještě zbyla.

Tu i tam dokonce sílí šepot a naříkání ve vzrůstajícím očekávání čehosi nadcházejícího. Zneklidněn je každý nerv, napjat podvědomou touhou. Tak to vře, kypí a nade vším spočívá chmurně a těžce jakési omámení. Naplněné neštěstím. Co *musí* zrodit? Zmatek, malomyslnost a zkázu, neroztrhne-li se s veškerou silou temná vrstva obklopující nyní duchovně zeměkouli, která pohlcuje a dusí s měkkou přilnavostí špinavého bahna každou vznikající svobodnou a světlou myšlenku dříve, než tato zesílí, a která s příšerným mlčením bažiny již v zárodku potlačuje, rozkládá a ničí každé dobré chtění dříve, než z něho může vzniknout čin.

Ale výkřik hledajících po Světle, který má v sobě sílu, že by mohl rozpoltit bahno, je sváděn jinam a doznívá pod neproniknutelnou klenbou, kterou pilně staví právě ti, kteří se domnívají, že pomáhají: *Nabízejí však kamení místo chleba!*

Podívejte se na ty nespočetné knihy:

Lidský duch se jimi jen unavuje, ale neoživuje! A to je důkaz neplodnosti všeho, co nabízejí. Neboť co ducha unavuje, není nikdy to pravé.

Duchovní chléb osvěžuje bezprostředně, Pravda občerstvuje a Světlo oživuje!

Prostí lidé nutně zmalomyslní, když vidí, jaké zdi kolem onoho světa staví takzvaná duchověda. Kdo z prostých lidí má chápati učené věty, kdo cizí výrazy? Má snad být onen svět jen pro duchovědce?

Mluví se při tom o Bohu! Má se snad zřídit vysoká škola, na které by se získávaly teprve schopnosti k poznávání pojmu Božství?

Kam se žene tato dychtivost, která má povětšinou kořeny jen ve ctižádosti?

Jako opilí potácejí se čtenáři i posluchači z místa na místo, nejistí, v sobě nesvobodní, jednostranní, protože byli svedeni z jednoduché cesty.

Slyšte, malomyslní! Vzhlédněte, vážně hledající: *Cesta k Nejvyššímu je připravena před každým člověkem! Učenost není branou, která k ní vede!*

Volil Ježíš Kristus, tento veliký vzor na pravé cestě ke Světlu, své učedníky mezi učenými farizeji? Mezi zákoníky? Vybral je z jednoduchosti a prostoty, protože nemuseli bojovat proti onomu velkému omylu, že cestě ke Světlu je nutno pracně se učit a že musí být těžká.

Tato myšlenka je největším nepřítelem člověka, je to lež!

Proto pryč ode všeho vědátorství tam, kde jde o nejsvětější v člověku, které musí být *pochopeno plně!* Upusťte od toho, protože věda jako slátanina lidského mozku je dílo kusé a kusým dílem musí zůstat.

Uvažte, jak by mohla pracně naučená věda vésti k Božství? *Co jsou vůbec vědomosti?* Vědomosti jsou to, co může pochopit mozek. Ale jak úzce jest omezena chápavost mozku, který zůstává pevně vázán na prostor a čas. Již věčnost a smysl pro nekonečnost nedovede lidský mozek pochopit. Tedy právě to, co je nerozlučně spojeno s Božstvím. Mlčky stojí mozek před onou nepochopitelnou silou, která proudí vším, co existuje, a ze které sám čerpá pro své působení. Je to síla, kterou všichni pociťují každým dnem, v každé hodině a v každém okamžiku jako něco samozřejmého, jejíž existenci také věda vždy uznávala, avšak člověk se marně snaží ji pochopit a obsáhnout mozkiem, tedy věděním a rozumem.

Tak nedostačující je tedy činnost mozku, základního kamene a nástroje vědy, jehož omezení se vztahuje přirozeně také na díla, která vytvořil pouze prostřednictvím vědeckých nauk. Věda je proto dobrá k *sledování*, k lepšímu pochopení, rozdělení a uspořádání všeho toho, co přijímá jako hotové od tvůrčí síly, která všemu předchází, ale musí bezpodmínečně selhati tam, kde sama chce se vnutit k vůdcovství nebo kritice, pokud se bude jako dosud tak pevně poutat na rozum, tedy na mozkovou schopnost chápání.

Z toho důvodu zůstává učenost i lidstvo, které se podle ní řídí, stále lpět na jednotlivostech a detailech, přičemž každý člověk chová v sobě jako dar celý ten veliký, nepochopitelný celek a má úplnou schopnost dosáhnouti nejvyššího a nejušlechtlejšího bez pracného učení!

Proto pryč se zbytečnou mukou duchovního otroctví! Veliký Mistr nevolá k nám nadarmo: Buďte jako děti!

Kdo se v pevném chtění snaží přinášet dobro a svým myšlenkám dodává čistotu, *ten již našel cestu k Nejvyššímu!* Tomu pak bude vše ostatní přidáno. K tomu není třeba ani knih, ani námahy ducha, ani cvičení v pokání a osamocení. Uzdraví se na těle i na duši a osvobodí se ode všeho tlaku chorobného hloubání; protože každá přepjatost škodí. Máte být lidmi, a ne květinami ve skleníku, které následkem jednostranného pěstění podlehnou prvnímu závanu větru!

Probudte se! Rozhlédněte se! Naslouchejte v sobě! Jen to dovede otevřít cestu!

Nedbejte na spory církví. Veliký nositel Pravdy, Ježíš Kristus, ztělesněná Boží Láska, se neptal po vyznání. Co jsou dnes vůbec náboženská vyznání? Pouta svobodného lidského ducha, ztročení Boží jiskry sídlící ve vás; dogmata ^{*)}, která usilují vtěsnat dílo Stvořitele a jeho velkou lásku do forem omezených lidským rozumem, tedy strhávání a plánovitě znehodnocování Božského. Každého, kdo vážně hledá, tento způsob odpuzuje, nikdy mu neumožňuje v sobě prožít onu velkou skutečnost, čímž se jeho touha po Pravdě stává stále beznadějnější a on nakonec zoufá nad sebou i nad světem! Proto probudte se! Zbořte v sobě dogmatické zdi, strhněte si pásku, aby k vám mohlo nerušeně proudit čisté Světlo Nejvyššího. Jásavě vznese se pak váš duch do výše a s plesáním pocítí nesmírnou lásku Otcovu, která nezná žádných hranic pozemského rozumu. Poznejte konečně, že jste její částí, chopte se jí bez námahy a úplně, spojte se s ní a získávejte tak denně, v každou hodinu novou sílu jako dar, který vám učiní vzestup ze zmatku samozřejmým!

*) Církevní teze

2. Probudte se!

Lidé, probudte se z olověného spánku! Poznejte to nedůstojné břímě, jež nesete a které tíží miliony lidí nevyřaditelným tlakem. Odhodte je! Což stojí za nesení? Ani na jednu jedinou vteřinu!

Co obsahuje? Prázdné plevy, jež se plaše rozptýlí před dechem Pravdy. Vyplýtvali jste čas a sílu pro nic. Roztrhněte proto pouta, jež vás zdržují, a buďte konečně volní!

Člověk, který zůstane vnitřně spoután, bude věčně otrokem, i kdyby byl králem.

Spoutáváte se vším, čemu se snažíte naučit. Uvažujte: Učením se ustavičně vtěsnáváte do cizích forem, které vymysleli druzí, ochotně se připojujete k cizímu přesvědčení a osvojujete si jen to, co oni prožili v sobě a pro sebe. Přemýšlejte: Jedno není pro všechny! Co jednomu prospívá, může druhému škodit. Každý jednotlivec má jít ke zdokonalení svou vlastní cestou. Výzbrojí k tomu jsou mu schopnosti, jež v sobě nese. Podle těch se má řídit a na nich budovat! Nečiní-li tak, zůstává cizincem sám sobě a bude stát vždy *vedle* naučeného, které v něm nikdy nemůže ožít. Tím je pro něho vyloučen jakýkoliv zisk. Živoří a pokrok je nemožný.

Zpozorněte vy, kteří vážně usilujete o Světlo a Pravdu:

Cestu ke Světlu musí každý jednotlivec prožít v sobě, musí ji *sám* objevit, chce-li po ní bezpečně putovat. Jen to, co člověk v sobě prožije a procítí ve všech obměnách, může také plně pochopit!

Utrpení a také i radost ustavičně tlukou, aby povzbudily a vyburcovaly k duchovnímu probuzení. V několika vteřinách bývá pak člověk velmi často oprostěn od veškeré nicotnosti všedního života a ve štěstí i v bolesti tuší spojení s Duchem, který proniká vše živoucí.

A *všechno* je přece živé, nic není mrtvé! Blaze tomu, kdo uchopí a udrží v sobě takové okamžiky spojení a nese se na nich vzhůru. Nesmí se při tom přidržovat ztrnulých forem, protože každý se má vyvíjet sám, z vlastního nitra.

Mějte soucit s posměvači a se všemi těmi, kdo jsou dosud odcizeni duchovnímu životu. Nezlobte se na ně, když k vám budou sar-

kastičtí, poněvadž jsou jen politováníhodní. Jako opilí, jako nemocní stojí před velkým dílem stvoření, které nám tak mnoho nabízí. Jako slepci, kteří se tápavě posunují pozemským životem a nevidí všechnu tu krásu kolem sebe!

Tito ubožáci jsou zmateni, oni spí; neboť jak může ještě člověk například tvrdit, že existuje jen to, co vidí? Že tam, kde nemůže svým zrakem nic zpozorovat, není žádný život? Že s umíráním jeho těla přestává být i on sám, jen protože se ve své slepotě nemohl dosud skrze svůj zrak přesvědčit o opaku? Což nyní již neví podle mnohých věcí, jak úzce je omezena schopnost oka? Což dosud neví, že souvisí se schopností jeho mozku vázaného na prostor a čas? Že proto nemůže svým okem poznat *nic* z toho, co je povzneseno *nad* prostor a čas? Neujasnilo se dosud žádnému z těchto posměvačů takovéto logické rozumové odůvodnění? Duchovní život, nazývaný také onen svět, jest přece něco, co je úplně nad pozemskými hranicemi prostoru a času, tudíž to vyžaduje stejnorodou cestu, aby to mohlo být poznáno.

Naše oko přece nevidí často ani to, co je v hranicích prostoru a času. Pomysleme jen na kapku vody, o jejíž neklamné čistotě svědčí každé oko, avšak pozorujeme-li ji zvětšovací sklem, vidíme, že chová v sobě miliony živých organismů, jež se v ní nemilosrdně potírají a ničí. Což nejsou mnohdy ve vodě a ve vzduchu bacily, jež mají sílu zničit lidské tělo, a přece nejsou oku poznatelné? Stávají se však viditelné pomocí zotřovacích přístrojů. Kdo by se na to ještě odvážil tvrdit, že již nevidíte nic nové, dosud neznámé, jakmile tyto přístroje ještě zotříte? Zotřete je tisíckrát, milionkrát, zření nedozná žádného konce, avšak otevřou se před vámi vždy nové a nové světy, jichž jste dosud nemohli ani vidět, ani tušit, které tu však přesto existovaly. Logické myšlení přináší stejné závěry též o všem, co dosud mohly nashromáždit vědy. Je výhled na trvalý vývoj, ale nikdy ne na konec.

Co je tedy onen svět? Mnohé mýlí toto *slovo*. Onen svět je prostě všechno to, čeho nelze poznat pozemskými prostředky. Ale pozemské prostředky jsou oči, mozek a všechno, co patří k tělu, právě tak jako přístroje, které napomáhají ostřejšímu a přesnějšímu výkonu činnosti a jejich většímu rozsahu. Mohlo by se tedy říci: Onen svět je to, co je za poznávací schopností našeho tělesného zraku. *Ale*

není žádného oddělení mezi tímto a oním světem! Ani žádné propasti! Všechno je jednotné jako celé stvoření. Jedna síla proniká tento pozemský život, jakož i onen svět, všechno žije a působí z tohoto jednotného životního proudu, a je proto zcela nerozlučně spojeno. Tím stává se srozumitelným následující. Onemocní-li jedna část tohoto celku, objeví se nutně účinek i v části druhé, tak jako je tomu i u těla. Chorobné látky této druhé části proudí pak k části onemocnělé následkem přitažlivosti stejnorodého a zesilují tak nemoc ještě více. Stane-li se však taková nemoc nevyлéčitelnou, vyplývá z toho nutnost odstranit nemocnou část násilím, nemá-li trvale trpět celek. A toto nebezpečí vyžaduje ozdravující vzájemné působení, které je však nesprávným stanoviskem ztížené a mnohdy nemyslitelné.

Z tohoto důvodu se změňte. Není žádný tento a onen svět, ale jen jedno jednotné bytí! Pojem oddělení těchto dvou světů vytvořil jen člověk, protože nemůže vidět všechno a má se mylně za střed a hlavní bod jemu viditelného okolí. A přece okruh jeho působnosti jest větší. S tímto omylem o odloučení se však člověk jen omezuje, násilně brání svému pokroku a dává prostor bezuzdné fantazii, která vyvolává nestvůrné obrazy. Možno se pak divit, mají-li pro onen svět mnozí lidé jen nevěřící úsměv, jiní zase naopak chorobné zbožňování, které je zotročuje nebo vybočí ve fanatismus? Kdo se pak může divit plaché bázni, ba dokonce úzkosti a strachu, v nichž jsou mnozí vychováni? Pryč se všim! Nač ta muka? Zbořte tyto hranice, které se snažil postavit lidský omyl, ale které nikdy neexistovaly! Dosavadní falešné stanovisko vám dává také falešný základ, na kterém se pak pravou víru, tedy vnitřní přesvědčení, snažíte marně vybudovat. Narazíte na místa, úskalí, před nimiž nutně v pochybnostech zakolísáte nebo která vás donutí, abyste sami zase rozbořili celou stavbu a nakonec se snad všeho malomyslně nebo s hněvem vzdali. Škodu máte při tom jenom vy sami, protože to pro vás není žádný pokrok, nýbrž zastavení nebo krok zpět. Cesta, kterou jednou přece budete muset projít, se vám tím jen prodlužuje.

Pokud jste však konečně pochopili stvoření jako jeden celek, jakým ve skutečnosti jest, neděláte-li rozdílu mezi tímto a oním světem, pak jste na přímé cestě, vlastní cíl se vám přiblíží a vzestup bude pro vás radostí a dá vám zadostiučinění. Potom budete moci také mnohem lépe vyciřovat a chápat vzájemné působení, které pul-

zuje jednotným celkem jako tep živoucího tepla, protože všechno působení jest poháněno a udržováno jedinou silou. Zasvitne vám tak Světlo Pravdy!

Brzy poznáte, že u mnohých lidí je příčinou posměchu jen pohodlnost a lenost, a to pouze proto, že by to vyžadovalo námahu zbořit dosud naučené a vymyšlené a vystavět nové. U jiných to zasahuje do obvyklého způsobu života, a je jim to proto nepohodlné. Takové nechte, nehádejte se s nimi, avšak ochotně nabízejte vaše poznání těm, kteří nejsou spokojeni s pomíjejícími požitky a hledají v pozemském životě *více*, než aby jen naplňovali svá těla jako zvířata. Dávejte jim poznání, kterého se dostává vám, tehdy nezakopáváte hřivnu; protože dáváním se obohátí a zesílí ve zvratném působení také vaše vědění.

Ve vesmíru působí věčný zákon: Jen v dávání dochází také k přijímání, jedná-li se o trvalé hodnoty! To zasahuje tak hluboko, že to proniká celým stvořením jako svatý odkaz jeho Tvůrce. Nezištně dávat, pomáhat, kde je třeba, a mít porozumění pro utrpení bližního a jeho slabé stránky, znamená přijímat, protože to je prostá, pravá cesta k Nejvyššímu!

A toto opravdové chtění vám přináší ihned pomoc a sílu! Jediné poctivě a hluboce procítěné přání k dobru, a jako plamenným mečem se rázem z druhé, pro vás dosud neviditelné strany rozpoltí ta stěna, kterou dosud stavěly vaše myšlenky jako překážku; neboť jste přece zajedno s vámi obávaným, popíraným nebo vytouženým oním světem, jste s ním úzce a nerozlučně spojeni.

Zkuste to; neboť vaše myšlenky jsou poslové, které vysíláte, a vrací se zpět obtíženy tím, co jste jimi zamýšleli, necht' to bylo dobré, nebo zlé. Tak se to děje. Myslete na to, že vaše myšlenky jsou věci, které se duchovně formují a stávají se často útvary, které přetrvávají pozemský život vašeho těla; a pak se vám mnohé ujasní. Tak se také stává, co se zcela správně říká: Jejich skutky je následují! Myšlenkové výtvořiny jsou díla, která na vás jednou budou čekat! Ony tvoří kolem vás světlé nebo temné kruhy, jimiž musíte projít, abyste vnikli do duchovního světa. Zde nepomůže žádná ochrana, žádný cizí zásah, protože máte sami rozhodovat o sobě. První krok ke všemu musí proto vycházet od vás. Není těžký, spočívá jen ve chtění, které se projevuje skrze myšlenky. Tak nesete sami v sobě nebe i peklo.

Můžete se rozhodnout, avšak potom bezpodmínečně propadáte následkům vašich myšlenek, vašeho chtění! Tyto následky si tvoříte sami, proto k vám volám: Udržujte krb svých myšlenek čistý, tím založíte mír a budete šťastni!

Nezapomínejte, že každá vámi vytvořená a vyslaná myšlenka přitahuje na své cestě všechno stejnorodé nebo ulpí na jiných stejnorodých myšlenkách, stává se tím stále silnější, a najde konečně i cíl, mozek člověka, který snad jen na vteřinu zapomene na sebe sama, a tím dopřává místa takovým vznášejícím se myšlenkovým útvarům, aby pronikly a zapůsobily. Pomyslete jen na to, jaká zodpovědnost padá pak na vás, když z myšlenky stane se jednou čin prostřednictvím někoho, na koho mohla zapůsobit! Tato zodpovědnost vzniká již tím, že každá jednotlivá myšlenka je s vámi trvale spojena jako neroztržitelným vláknem, aby se pak vrátila zpět se silou, kterou cestou získala, a vás samotné znovu obtížila nebo povznesla podle druhu, který jste vytvořili.

Tak stojíme v myšlenkovém světě a každým jednotlivým smýšlením dáváme také místo podobným myšlenkovým útvarům. Neplývejte proto silou myšlení, ale shromažďujte ji k obraně a k *jasnému* myšlení, které je přímé jako kopí a na všechno působí. Vytvořte tak ze svých myšlenek *posvátné kopí* bojující za dobro, hojící rány a podporující veškeré stvoření!

Zaměřte proto své myšlení k jednání a k postupu vpřed! Abyste to udělali, musíte otrást mnohým sloupem, který podpírá starodávné názory. Často je to nějaký pojem, který, nesprávně pochopen, nedovolí najít pravou cestu. Musí se vrátit k bodu, kde byl vytvořen. Zábleskem Světla zřítí se celá stavba, pracně budovaná po desetiletí, a po krátkém nebo delším ochromení jde se pak znovu k práci! *Musí* to tak být, protože ve vesmíru není žádné zastavení. Vezměme si například pojem času:

Čas ubíhá! Časy se mění! Všude slyšíme, jak takto mluví lidé, a při tom se bezděky v duchu vynoří obraz: *Vidíme kolem sebe míjet časy v neustálé změně!*

Tento obraz se stává zvykem a u mnohých lidí také pevným základem, na kterém staví dále a podle něhož řídí veškeré své zkoumání a uvažování. Netrvá však dlouho, než narazí na překážky, stojíce tak s nimi ve vzájemném rozporu. Ani při nejlepší vůli se všechno již ne-

shoduje. Lidé se ztrácejí a zanechávají mezery, které se přes všechno hloubání nedají vyplnit. Mnohý člověk se pak domnívá, že na takových místech jako náhradu nutno vzít *víru*, když logické myšlení nenachází opory. To je ale nesprávné! Člověk nemá věřit věcem, které nemůže pochopit! Musí se snažit jim porozumět, poněvadž jinak otvírá dokončenou bránu omylům, a s omyly bude Pravda vždy znehodnocená.

Věřit bez pochopení jest jen setrvačnost a lenost myšlení! To nevede ducha vzhůru, ale stlačuje ho dolů. Proto vzhledněme vzhůru, máme zkoušet, zkoumat. Touha k tomu v nás není nadarmo.

Čas! Ubíhá skutečně? Proč při tomto pojetí narážíme na překážky, chceme-li takto přemýšlet dál? Zcela prostě proto, že základní myšlenka je *nesprávná*, neboť *čas klidně stojí!* My však spěcháme mu vstříc! My se ženeme do času, který je věčný, a pátráme v něm po Pravdě. Čas klidně stojí. Zůstává týž dnes, včera i za tisíc let! Jen formy se mění. Noříme se do času, čerpáme z klína jeho záznamů, obohacujeme své vědění ve sbírkách času! Neboť nic se mu neztratilo, všechno uchoval. Nezměnil se, protože je věčný. Také ty, ó človče, jsi vždy jen týž, nechť se jevíš mladíkem, nebo starcem! Zůstáváš tím, kterým jsi! Necítil jsi to již sám? Nepozoruješ zřetelný rozdíl mezi formou a svým „já“? Mezi tělem, které je podrobno změnám, a tebou, duchem, který jest věčný?

Hledáte Pravdu! Co je Pravda? To, co dnes cítíte ještě jako pravdu, poznáte zítra již jako omyly, abyste později v těchto omylech opět objevili zrnka Pravdy! Vždyť také zjevení mění své formy. Tak to jde s vámi dále v ustavičném hledání, avšak v těchto změnách dozráváte!

Pravda zůstává však stále stejnou, nemění se, protože je věčná! A poněvadž je věčná, nelze ji pozemskými smysly, které znají jen změnu forem, nikdy plně a skutečně pochopit! Staňte se proto duchovními! Oproštění ode všech pozemských myšlenek; a máte Pravdu, budete v Pravdě, trvale ozáření jejím čistým světlem, v ní ponoření; neboť vás úplně obklopuje. Plavete v ní, jakmile se stanete duchovními.

Pak není vám již třeba pracně se učit vědám, nepotřebujete se bát omylů, ale máte na každou otázku již odpověď v Pravdě samotné; dokonce nemáte již ani otázek, protože víte a chápete vše, aniž potřebujete myslet, protože váš duch *žije* v čistém Světle, v Pravdě!

Staňte se proto svobodnými duchem! Zpřetrhejte všechna pou-
ta, která vás zdržují! Naskytnou-li se při tom překážky, jásejte jim
radostně vstříc, neboť pro vás znamenají cestu ke svobodě a síle!
Považujte je za dar, z něhož vám vzejdou zisky, a překonáte je hravě.

Buď se vám předkládají, abyste se na nich učili a vyvíjeli se, čímž
rozmnožujete svou výzbroj ke vzestupu, nebo jsou to zpětné účinky
viny, kterou tím odpykáváte, a od níž se můžete osvobodit. V obou
případech vás vedou kupředu. Proto svěže přes ně, je to k vaší spáse!

Je pošetilé mluvit o ranách osudu nebo zkouškách. Každý boj a ka-
ždé utrpení je pokrokem. Lidem je tím nabídnuta příležitost smazat
stíny dřívějších pochybení, neboť nemůže být žádnému prominut
ani halěr, poněvadž i v tom je ve vesmíru koloběh věčných zákonů
neochvějný; v nich se projevuje tvořivá vůle Otce, která nám tím
odpouští a všechno temné smazává.

Nejmenší odchylka od těchto zákonů, a svět by se rozpadl v tro-
sky, tak přesně je vše zařízeno a tak moudře.

Má-li však kdo nyní velmi mnoho vyrovnat z minulosti, nemusí
pak takovýto člověk klesnout na mysl, nemusí-li zešedivět z vyro-
vávání vin?

Může s tím klidně a radostně začít a může být bez starostí, jakmile
poctivě chce! Vždyť *vyrovnaní* viny může být vytvořeno protiprou-
dem síly dobré vůle, která v duchovnu, stejně jako jiné myšlenkové
formy, ožívá a je silnou zbraní, schopnou každé břímě temnoty, ka-
ždou tíhu odstranit a vlastní „já“ dovést ke Světlu!

Síla chtění! Tato tak mnohými netušená moc, která jako nikdy
neselhávající magnet přitahuje stejné síly, čímž roste jako lavina,
slučuje se s duchovně podobnými vlivy a působí zpětně, až do-
sáhne znovu východiska, tedy původu, nebo lépe řečeno původce,
a nese ho vysoko vzhůru ke Světlu, nebo ho vtiskne hlouběji do bah-
na a špíny! Vždy způsobem, jakým to původce sám kdysi chtěl. Kdo
zná toto stálé, jistě se dostavující zvrtné působení, které spočívá
v celém stvoření a které se rozuzluje a rozvíjí s neochvějnou jistotou,
a umí ho využít, musí jej milovat i se ho obávat! Pro takového člově-
ka znenáhla ožije neviditelný svět kolem něj, neboť cítí jeho půso-
bení se zřetelností, která rozptyluje každou pochybnost. Musí cítit
silné vlny neúnavné činnosti, která na něho působí z velikého ves-
míru, jakmile na to jen trochu dbá; a konečně cítí, že je ohniskem

silných proudů jako čocka, která zachycuje sluneční paprsky, spojuje je v jednom bodu a tvoří tam sílu, která působí zápalně, spaluje a ničí, ale i hojí a oživuje přinášejíc požehnání, jakož i schopnost vznítit planoucí oheň! *A takovými čockami jsme i my*, schopni svým chtěním tyto neviditelné proudy sil soustředit v jedinou moc a vyslat je k dobrým nebo zlým účelům, aby přinesly lidstvu požehnání nebo zkázu. Tím můžeme a máme zapálit planoucí oheň v duších, oheň nadšení k dobrému, ušlechtilému, ke zdokonalení!

K tomu je zapotřebí jen síly chtění, která činí člověka v jistém smyslu pánem ve stvoření, určujícího si svůj vlastní osud. Jeho vlastní chtění mu přinese zničení nebo spásu! Ono samo mu s neúprosnou jistotou vytvoří odměnu nebo trest.

Ale nebojte se, že by toto vědění odvádělo od Stvořitele a oslabovalo vaši dosavadní víru. Právě naopak! Znalost těchto věčných zákonů, kterých můžeme využít, ukáže nám celé dílo stvoření ještě vznešenějším a nutí hluboce bádajícího zbožně pokleknout před jeho velikostí!

Nikdy pak člověk nebude chtít zlo. Chopí se s radostí nejlepší opory, která pro něj existuje: Lásky! Lásky k celému zázračnému stvoření i lásky k bližnímu, aby i tento byl přiveden vzhůru, k nádhře tohoto požitku, tohoto vědomí síly!

3. Mlčení

Probleskne-li v tobě myšlenka, zadrž ji a nepronášej ji ihned, ale živ ji, neboť ona se zadržením v mlčení ztuhne a získá na síle jako pára v přetlaku.

Tlak a zhuštění má za následek vlastnost magnetické účinnosti podle zákona, že všechno silnější přitahuje k sobě slabé. Stejnorodé myšlenkové formy se tím všestranně přitahují, spojují a zesilují vždy více sílu vlastní, původní myšlenky, a přesto působí tak, že původně vytvořená forma se připojením cizích útvarů obrousí, pozmění a až v přetvoření podoby dozraje. Dobře to všechno cítíš v sobě, ale myslíš si stále, že je to zcela jen tvé vlastní chtění. *Nedáváš však do žádné věci jenom své vlastní chtění, nýbrž máš vždy při něm i cizí!*

Co ti říká tento pochod?

Že jen sloučením četných jednotlivostí může být vytvořeno něco dokonalého! Vytvořeno? Je to správné? Ne, jenom zformováno! Neboť není nic skutečně nového k vytvoření, při všem jedná se vždy jen o nové formy, poněvadž všechny jednotlivosti ve velikém stvoření již existují. Tyto jednotlivosti mají být jen použity k službám na cestě ke zdokonalení, což se děje slučováním.

Slučování! Nepřecházej přes to lehce, ale snaž se prohloubit v tomto pojmu, že zralosti a dokonalosti se dosáhne jen sloučením. Tato zásada spočívá v celém stvoření jako klenot, který chce být vyzvednut! Je těsně spojena se zákonem, že jen dáváním možno také přijímat! Čeho je bezpodmínečně zapotřebí ke správnému pochopení těchto vět? Tedy k jejich prožití? Lásky! A proto stojí v tajemstvích velikého bytí láska jako nejvyšší síla, jako neomezená moc!

Tak jako slučování jednotlivou myšlenku utváří, brousí a formuje, tak je tomu s člověkem samotným a s celým stvořením, ve kterém vznikají nové útvary nekonečným slučováním stávajících jednotlivých forem silou chtění a stávají se tak cestou k dokonalosti.

Dokonalost nemůže ti poskytnout jednotlivce, nýbrž jen celé lidstvo ve své rozmanité svéráznosti! Každý jednotlivce má něco, co bezpodmínečně patří k celku. Proto se také stává, že vysoce pokročilý člověk, který již nezná pozemských žádostí, miluje celé lidstvo, ne jednotlivce, protože jedině celé lidstvo může dát zaznívat očistou

uvolněným strunám jeho zralé duše v akord nebeské harmonie. On nosí harmonii v sobě, protože zaznívají všechny struny!

Zpět k myšlence, která k sobě přitahovala cizí formy a stávala se tím stále silnější a silnější: Nakonec se v pevně semknutých mocných vlnách přelije přes tebe, pronikne aurou tvé osoby a působí svým vlivem na další okolí.

To nazývá lidstvo osobním magnetismem. Nezasvěcení říkají: „Ty něco vyzařuješ!“ Podle osobní svéráznosti buď nepříjemné, nebo příjemné. Přitažlivé, nebo odpuzující. Tak se to pociťuje!

Avšak ty nic nevyzařuješ! Postup k vytváření těchto pocitů v druhých lidech má svůj původ v tom, že přitahuješ magneticky všechno duchovně stejnorodé k sobě. A toto přitahování stává se pro ostatní citelným. Avšak i v tom je vzájemné působení. V tomto spojení vy cítí druhý zřetelně tvou sílu, a tím se probouzí „sympatie“.

Měj vždy před očima: Všechno duchovní je, vyjádřeno našimi pojmy, magnetické a také je ti známo, že silnější přemáhá vždy slabší tím, že je přitahuje a vstřebává. Tím je „chudému (slabému) vzato ještě i to málo, co má“. Stává se odvislým.

Není v tom žádného bezpráví, ale děje se tak podle Božích zákonů. Člověku je třeba jen se vzchopit, správně chtít, a je před tím ochráněn.

Možná se teď zeptáš: Co potom, když budou chtít být všichni silní? Když již nikomu nebude co vzít? Pak, milý příteli, *nastane dobrovolná výměna*, jejímž základem jest zákon, že jen v dávání může se také přijímat. To však nebude žádná stagnace, ale zmizí všechno méněcenné.

Tak se stává, že kvůli lenosti jsou mnozí duchem odvislí a nemají skoro žádnou schopnost vytvářet vlastní myšlenky.

Nutno zdůraznit, že se přitahuje jen stejnorodé. Odtud přísloví: „Rovný rovného si hledá“. Tak se najdou vždy pijáci, „sympatie“ mají k sobě kuřáci, žvanilové, hráči atd., avšak i ušlechtilí setkávají se ke společnému vznešenému cíli.

Nuže, pokračujme však dále: Co k sobě usiluje duchovně, projeví se nakonec také *fyzicky*, protože všechno duchovní proniká do hrubohmotného; přičemž musíme brát v úvahu zákon zpětného účinku, protože myšlenka zůstává vždy spojena se svým původcem a v tomto spojení vyvolává zpětné záření.

Mluvím zde vždy jen o *skutečných* myšlenkách, které v sobě nesou životní sílu duševního cítění. Ne o plýtvání silou tobě svěřeného nástroje, mozkové hmoty, které vytváří jen prchavé myšlenky jevící se pouze jako nejasné páry v divokém zmatku, které se naštěstí velmi brzy rozplynou. Takové myšlenky stojí tě jen čas a sílu, a promrháváš tím svěřený ti statek.

Hloubáš-li například vážně o něčem, stává se mocí mlčení tato myšlenka v tobě silně magnetickou, přitahuje k sobě všechno podobné, a tím se oplodňuje. Dozrává a překračuje rámeček běžného, proniká tím dokonce i do jiných sfér a dostává odtud příliv vyšších myšlenek ... inspirace! Proto musí při inspiraci základní myšlenka vycházet vždy od tebe samotného, na rozdíl od mediality, musí vytvořit most k onomu světu, ke světu duchovnímu, aby tam vědomě čerpala z pramene. Inspirace nemá proto nic společného s medialitou. Tím v tobě myšlenka dozrála. Přistupuješ k uskutečnění a *přivádíš prostřednictvím své síly zhušťováním* k provedení to, co již dříve se vznášelo ve vesmíru v nesčetných jednotlivostech jako myšlenkové formy.

Tímto způsobem vytváříš spolu s duchovně dávno existujícím prostřednictvím slučování a zhušťování *novou formu!* Tak se mění v celém stvoření vždy jen formy, protože vše ostatní je věčné a nezníitelné.

Chraň se před zmatenými myšlenkami a veškerou povrchností v myšlení. Povrchnost se trpce vymstí, neboť tě rychle sníží na rejdiště cizích vlivů, čímž se staneš velmi snadno mrzutým a nespravedlivým ke svému nejbližšímu okolí.

Máš-li opravdovou myšlenku a pevně na ní trváš, tak nakonec musí nahromaděná síla nutit k uskutečnění, neboť proces vývoje všeho se odehrává zcela duchovně, protože *každá síla je jen duchovní!* Co se pak stává pro tebe viditelným, jsou vždy jen poslední projevy a účinky předchozího duchovně magnetického děje, který se trvale stejnoměrně uskutečňuje podle pevně stanoveného řádu.

Pozoruj, a když myslíš a cítíš, je ti hned podán důkaz, že všechno vlastní život může být ve skutečnosti *jen duchovní*, ve kterém jedině spočívá vznik a také i vývoj. Musíš dojít k přesvědčení, že všechno, co vidíš tělesným zrakem, jsou ve skutečnosti jen účinky věčně usilujícího ducha.

Každý čin, dokonce i nejmenší pohyb člověka, je vždy předem duchovně chtěný. Těla při tom hrají jen roli duchovně oživených nástrojů, které samy nejprve došly k zhutnění silou ducha. Tak také stromy, kameny a celá země. Vše je oživeno, proniknuto a poháněno tvůrčím duchem.

Protože je však veškerá hmota, tedy vše pozemsky viditelné, jen důsledkem duchovního života, nebude ti zatěžko pochopit, že podle druhu nás *nejblíže* obklopujícího duchovního života vytvářejí se i *poměry pozemské*. Co z toho logicky vyplývá, je jasné: Lidstvu samotnému je moudrým zařízením stvoření dána moc, aby si samo tvořilo a formovalo poměry silou samotného Stvořitele. Blaze tomu, kdo používá této síly jen k dobrému! Běda však, dá-li se svést, aby ji užíval ke zlu!

Duch je u lidí jen obklopen a zatemněn pozemskými žádostmi, které lpí na něm jako strusky, zatěžují ho a strhávají dolů. Jeho myšlenky jsou tedy činy vůle, v nichž spočívá síla ducha. *Člověk se může rozhodnout myslet dobře nebo zle, a může tím Božskou sílu vést k dobru nebo ke zlu!* V tom spočívá zodpovědnost, kterou člověk nese, neboť za to ho nemine odměna nebo trest, protože všechny následky myšlenek vrací se k výchozímu bodu prostřednictvím stanoveného vzájemného působení, které nikdy neselže a je v tom naprosto neochvějné, tedy neúprosné. Tím také neúplatné, přísné a spravedlivé! Neříká se totéž i o Bohu?

Nechtěl-li dnes mnozí protivníci víry ničeho více vědět o Božství, nemůže to nic změnit na skutečnostech, o kterých se zmiňuji. Lidem je třeba jen vypustit slůvko „Bůh“, zahloubat se vážně do vědy, a pak najdou *přesně totéž*, jenomže vyjádřeno jinými slovy. Není pak směšné ještě se o to přít? Žádný člověk nemůže obcházet přírodní zákony, nikdo nemůže plavat proti jejich proudu. Bůh jest síla, která pohání přírodní zákony, síla, kterou dosud nikdo nepochopil, nikdo neviděl, ale jejíž *účinky* musí vidět, cítit a pozorovat každý denně, v každou hodinu, ba ve zlomcích každé vteřiny, jestliže jen vidět *chce*; v sobě, v každém zvířeti, v každém stromu, v každé květině, v každé žilce listu, který se dere z pupenu, aby vyšel na světlo. Není to zaslepení, tvrdošíjně se tomu protivit, zatím co každý, i tito úporní odpůrci samotní, existenci této síly potvrzuje

a uznává? Co je to tedy, co jim brání, aby tuto uznávanou sílu nazvali Bohem? Je to dětinský vzdor? Nebo určitý ostych, když by museli přiznat, že po celou tu dobu se zatvrzele snažili zapřít něco, čehož existence jim byla vždy jasná?

Snad nic z toho. Příčina spočívá v tom, že se lidstvu z tak mnoha stran předkládaly znetvořené obrazy velikého Božství, s nimiž při vážném bádání nemohlo souhlasit. Všeobsahující a všechno pronikající síla Božství se přece musí snížit a zneuctít při pokusu vtěsnat ji v obraz!

Při hlubokém přemýšlení nelze žádný obraz uvést s ní do souladu! Právě proto, že každý člověk v sobě chová myšlenku Boha, brání se v předtuše proti omezení té velké, nepochopitelné síly, která ho stvořila a která ho vede.

Dogma nese vinu na veliké části těch, kdo ve svém odporu zacházejí příliš daleko, velmi často i proti jistotě žijící v jejich nitru.

Ale není daleko hodina, kdy přijde duchovní probuzení! Kdy se budou správně vykládat slova Spasitele a správně chápat jeho veliké dílo vykoupení, neboť Kristus přinesl nám vysvobození z temnot tím, že nám ukázal cestu k Pravdě, ukázal cestu člověka ke světlým výšinám! A krví na kříži zpečetil své přesvědčení!

Pravda nebyla ještě nikdy jiná, než byla už tehdy, je i dnes a bude ještě za deset tisíc let, neboť je věčná!

Učte se proto poznávat zákony, jež spočívají ve velké knize celého stvoření. Podřídít se jim znamená: Milovat Boha! Neboť tím nevnášíš do harmonie žádný nesoulad, ale přispíváš k tomu, aby zvučný akord zazněl v plné výši.

Řekneš-li tedy: Podřizuji se dobrovolně stávajícím přírodním zákonům, protože je to k mému dobru, anebo mluvíš-li: Odevzdávám se do vůle Boží, která se projevuje v přírodních zákonech anebo v oné nepochopitelné síle, která pohání přírodní zákony ... je tu nějaký rozdíl v účinku? Síla je tu a ty ji uznáváš, *musíš* ji přece uznat, protože ti nic jiného nezbyvá, jakmile jen trochu přemýšlíš ... a tím uznáš svého Boha, Stvořitele!

A tato síla působí v tobě i při myšlení! Nezneužívej ji proto ke zlému, ale myslí k dobru! Nikdy nezapomeň: Vytváříš-li myšlenky, používáš Boží sílu, se kterou jsi schopen dosáhnout nejčistšího a nejvyššího!

Nepřestávej nikdy dbát toho, že všechny následky tvého myšlení na tebe neustále padají zpět, vždy podle síly, velikosti a rozsahu účinku myšlenky, v dobrém, jako i ve zlém.

Protože však myšlenka je duchovní, vrací se následky také *duchovně*. Zasáhnou tě proto stejně, buď zde na zemi, nebo později po tvém odloučení v duchovnu. Nejsou přece vázány na hmotu, protože jsou duchovní. To dokazuje, že *rozkladem těla se nezbavíš odplaty!* Odplata přijde ve zpětném účinku jistě, dříve nebo později, určitě zde nebo tam. Se všemi svými skutky zůstáváš v pevném duchovním spojení, neboť i pozemské hmotné skutky mají přece duchovní původ ve zplozené myšlence a přetrvávají, i když všechno pozemské přestalo existovat. Proto se říká správně: „Tvoje skutky tě očekávají, dokud tě ve zpětném účinku ještě nezasáhla odplata.“

Jsi-li při zpětném účinku dosud zde na zemi nebo jsi-li zde již znovu, projeví se pak síla následků z duchovna *vždy podle jejich druhu*, jak v dobrém, tak i ve zlém na poměrech, na tvém okolí nebo přímo na tobě samém, na tvém těle.

Budiž zde ještě jednou obzvlášť na to důkladně poukázáno: *Samotný skutečný život se odehrává v duchovnu!* A to nezná času ani prostoru, a proto ani žádné odloučení. Stojí nad pozemskými pojmy. Z toho důvodu tě následky zasáhnou, nechť jsi kdekoliv, v době, kdy podle věčného zákona se účinek vrací k východisku. Nic se při tom neztratí, vše přijde jistě.

To řeší tak často kladenou otázku jak to, že zjevně dobří lidé musí někdy v pozemském životě těžce trpět, takže se na to hledí jako na bezpráví. *To jsou odplaty, které je musely zasáhnout!*

Nyní znáš řešení této otázky, neboť tvé dočasné tělo při tom nehraje žádnou roli. Vždyť tvé tělo nejsi ty sám, není to celé tvé „já“, ale jen nástroj, který jsi si zvolil nebo který jsi byl nucen přijmout podle stávajících zákonů duchovního života, které můžeš nazývat také kosmickými zákony, zdá-li se ti to takto srozumitelnějším. Nynější pozemský život je jen krátký úsek tvého vlastního bytí.

Myšlenka, kdyby při tom nebylo žádného uniknutí, žádné moci, která působí proti tomu jako ochrana, by byla zdrcující. Jak by tu mnohý musel zmalomyslnět, když se duchovně probudí, a přát si, aby raději ještě spal ve starém způsobu. Vždyť přece neví, *co všech-*

no na něj čeká, co ho ještě zasáhne ve zpětném působení z dřívějšíka! Anebo, jak lidé říkají: „Co bude muset odčinit.“

Buď však bez starosti! S probuzením jest ti v moudrém uspořádání velkého stvoření ukázána i cesta prostřednictvím oné *síly dobrého chtění*, na kterou jsem již zvláště poukázal a která zmírní nebo zcela odsune stranou nebezpečí rozuzlující se karmy. Také to vložil Otcův Duch do tvých rukou. Síla dobrého chtění šíří kolem tebe kruh, který je schopen rozložit valící se zlo, nebo ho aspoň ve veliké míře oslabit, přesně tak, jako chrání zeměkouli vrstva vzduchu. Avšak síla dobrého chtění, tato silná ochrana, pěstuje se a podporuje skrze moc mlčení.

Proto k vám hledajícím ještě jednou naléhavě volám:

Udržujte krb svých myšlenek čistý, a cvičte se pak v první řadě ve veliké moci mlčení, chcete-li se dostat vzhůru.

Otec vložil sílu ke všemu již do vás! Potřebujete jí jen využít!

4. Vzestup

Nezaplétejte se do sítí vy, kteří toužíte po poznání, nýbrž se staňte vidoucími!

Skrze věčný zákon na vás tlačí nezměnitelná nutnost odpykání, kterou nemůžete nikdy přenést na někoho jiného. Co jste si na sebe uvalili skrze své myšlenky, slova a skutky, nemůže vyřešit nikdo jiný než vy sami! Uvažte, že jinak by byla Boží spravedlnost jen prázdným zvukem, s nímž by se také všechno ostatní zřítilo v trosky.

Proto se osvobodte! Neváhejte ani hodinu stanovit této nutnosti odpykání hranici! Poctivé chtění k dobrému, k lepšímu, je muž se upřímně procítěnou modlitbou dostává větší síly, *přináší vykoupení!*

Bez poctivého, pevného chtění k dobrému nemůže nikdy nastat odpykání. Neustále si bude nízké samo dodávat vždy opět novou potravu k dalšímu setrvání, a tím vyžadovat stále znovu nové odpykání, bez ustání, takže toto stálé se obnovování jeví se vám jen jako *jediná* nepravost nebo utrpení! Je to však celý řetěz bez konce, stále nově se navazující, ještě dříve, než se předcházející mohlo uvolnit. Neexistuje pak nikdy vykoupení, protože to vyžaduje neustálého odpykávání. Je to jako řetěz, který vás drží přikované k zemi. Přitom je velmi velké nebezpečí, že se to ještě prohloubí. Proto se konečně vzchopte k dobrému chtění vy, kteří jste ještě v tomto pozemském životě nebo podle vašich pojmů již na onom světě! Při stálém dobrém chtění *musí* přijít konec všemu odpykávání, protože ten, kdo chce dobro, tedy ten, kdo tak koná, neposkytuje novou potravu k obnovení nutnosti odpykávání. A tím nastává pak osvobození, vykoupení, *jedině* které připouští vzestup ke Světlu. *Slyšte této výstrahy! Není pro vás žádné jiné cesty! Pro nikoho!*

Tím dostane však také každý jistotu, že nikdy nemůže být příliš pozdě. Nepochybně pro jednotlivý čin, který máte později odpykat, odčinit, avšak v okamžiku, kdy opravdově nastolíte vaše úsilí k dobrému, stanovíte mezník pro konec vašeho odpykávání a budete si jistí, že tento konec jednou přijít *musí* a váš vzestup tím započne! Pak můžete radostně přikročit k odčinění všech trestů. Co vás pak

ještě potká, děje se k vaší spáse a nese vás k hodině vašeho vykoupení a přibližuje k osvobození.

Chápete nyní význam toho, když vám radím započít s veškerou silou dobré chtění a čisté myšlení? Nikdy od něho neupouštět, nýbrž s veškerou touhou, veškerou energií se k němu přimknout? Povznese vás vysoko! Změní vás i vaše okolí! Uvažte, že každá pozemská životní cesta je krátkou školou a že s odložením těla nenastává pro vás samotné žádný konec. Budete trvale žít nebo trvale zmírat! Trvale požívat štěstí nebo trvale trpět! Kdo se domnívá, že pozemským pohřbem je pro něj také vše vyřízeno, všechno vyrovnáno, ten nechť se obrátí a odejde svou cestou, neboť tím chce jen oklamat sám sebe. Zděšeně bude pak stát před Pravdou a jeho cesta utrpení započne ... *musí* započít! Jeho pravé já, vysvlečené z ochrany jeho těla, jehož hutnost je obklopovala jako hradba, bude pak stejnorodým přitaženo, obklopeno a zadrženo.

Vzchopení opravdového chtění k lepšímu, které by ho mohlo osvobodit a povznést výš, bude mu obtížné, dlouhou dobu nemožné, protože je podroben jen vlivu okolí, které v sobě nenese žádnou takovou světlou myšlenku, která by ho mohla probudit a podpořit. Musí dvojnásobně trpět mezi vším tím, co sám vytvořil.

Z tohoto důvodu je pak postup vzhůru mnohem těžší nežli v mase a krvi, kde kráčí dobro vedle zla, což umožňuje jen ochrana pozemského těla, protože ... tento pozemský život je školou, kde se každému „já“ poskytuje možnost dalšího vývoje podle jeho svobodné vůle. Proto se konečně vzchopte! Ovoce každé vaší myšlenky dopadá zpět na vás, zde nebo tam, a vy je máte požívat. Žádný člověk nemůže uniknout této skutečnosti! Jak vám prospěje to, když bázně před touto skutečností strkáte hlavu do písku jako pštros? Dívejte se přece skutečnosti směle do tváře! Tím si to jen ulehčíte, neboť zde můžete jít rychleji kupředu! Začněte! Ale s vědomím, že staré musí být zcela vyrovnáno. Nečekejte jako mnozí blázni, že štěstí hned na to spadne vám dveřmi i okny do klína. Snad má mnohý mezi vámi ještě uvolnit ohromný řetěz. Avšak kdo proto zmalomyslně, škodí si jen sám, protože mu to nemůže být ušetřeno ani odňato. Váháním si vše jen ztěžuje a snad na dlouhou dobu zneumožňuje. To by mu mělo být pobídkou, aby nadále nepromeškal ani hodinu, neboť s prvním krokem začíná teprve žít! Blaze tomu, kdo

se vzchopí, neboť se to bude od něj uvolňovat, článek za článkem. Může se řídit vpřed obrovskými skoky, jásavě a vděčně odstraňovat také poslední překážky; neboť je volný!

Kameny, které před něho jeho dosavadní falešné působení navršilo jako zeď, která musela bránit jeho postupu vpřed, nebudou snad nyní odklizeny, ale naopak pečlivě před něj položeny, aby je poznal a překonal, protože musí zjednat nápravu všech chyb. Avšak s úžasem a obdivem vidí záhy lásku, která vládne při tom kolem něj, jakmile jen projeví dobrou vůli. Cesta je mu usnadňována s něžnou šetrností tak jako dítěti matkou při jeho prvních krůčcích. Jsou-li věci jeho dosavadního života, jež ho v tichosti úzkostlivě lekaly a které by chtěl nejraději nechat navždy spát ... ocitne se neočekávaně těsně před nimi! Musí se rozhodnout a jednat. Nápadně k tomu bude okolnostmi nucen. Odvážil-li se pak udělat první krok v důvěře ve vítězství dobrého chtění, pak uvolní se osudový uzel, on jím projde a je od něj osvobozen.

Avšak jakmile je vyřešena tato vina, nastupuje již k němu v nějaké formě jiná, jako by se rovněž dožadovala vyřešení. Tak praskají obruče, jež ho musely omezovat a tísnit, jedna za druhou. Je mu tak lehce! A pocit lehkosti, který mnohý z vás zcela jistě již někdy zažil, není žádný klam, nýbrž účinek skutečné události. Duch takto zbavený tlaku je lehce a rychle, podle zákona duchovní tíže, povznesen do takové oblasti, která odpovídá jeho lehkosti. Tak musí to jít stále vzhůru, vstříc vytouženému Světlu. Zlé chtění stlačuje ducha dolů a činí ho těžkým, dobro však žene ho vzhůru.

Veliký mistr Ježíš ukázal vám také proto k tomu již urovnanou cestu, která vede neomylně k cíli; neboť hluboká pravda spočívá v prostých slovech: „*Miluj bližního svého jako sebe sama!*“

Tím dal klíč ke svobodě, ke vzestupu! Jak to? Protože jako nedotknutelné platí: Co činíte bližnímu, to činíte ve skutečnosti jen pro sebe! Pro sebe sama, protože všechno podle věčných zákonů padá na vás zpět, dobro nebo zlo, ať již nyní zde, nebo tam. Přijde to! Proto je vám tím nejjednodušším způsobem ukázána cesta, jak máte chápat krok k dobrému chtění. Vaším *bytím* máte dávat svému bližnímu, vaším způsobem! Ne snad bezpodmínečně penězi a majetkem. Pak by byli nemajetní přece vyloučeni z možnosti dávání. A v tomto bytí, „v dávání sebe“, ve styku s vaším bližním, v ohledu

a úctě, jež mu dobrovolně nabízíte, spočívá „milování“, o němž nám Ježíš říkal, a spočívá také i pomoc, kterou svému bližnímu poskytnete, protože on tím sám sebe mění nebo je schopen dostoupit své výše, protože v tom může zesílit.

Z toho plynoucí zpětná záření vás však ve vašem vzájemném působení nesou rychle vzhůru. Jejich prostřednictvím dostáváte neustále novou sílu. Zvučným letem můžete pak spět Světlu vstříc ...

Ubozí blázni, kteří se ještě mohou ptát: „Co při tom získám, když odložím tak mnohou zvyklost a změním se?“ Je to snad obchod, který má být uzavřen? A kdyby získal jen sám o sobě jako člověk, jako takový v povznesení svého bytí, tak by byla odměna již dostatečná. Ale je to nekonečně více! Opakuji: S počátkem dobrého chtění staví každý zároveň mezník pro ukončení nutnosti svého odpykávání, které musí naplnit a kterému nikdy nemůže uniknout. Nikdo jiný v tomto ohledu nemůže za něj nastoupit. Se svým rozhodnutím klade tedy nutnosti odpykávání dohledný konec. To je hodnota, kterou nejsou schopné vyvážit všechny poklady světa. Snaží se tím zbavit otrockých řetězů, které si sám trvale ukovával. A proto vzhůru ze spánku, který vyčerpává. Nechte konečně nadejít probuzení!

Pryč s opojením, které přináší ochromující představu, že vykoupení skrze Spasitele stalo se průvodním listem pro to, abyste váš dlouhý bezstarostný život směli otročit svému „sobectví“, když se ještě nakonec stanete věřícími, obrátíte se a odejdete z této země ve víře ve Spasitele a jeho dílo! Je blázen, kdo očekává od Božství takové bídné, neúplné a kusé dílo! To by přece znamenalo pěstování zla! Myslete na to a osvobodte se!

5. Zodpovědnost

Tato otázka je vždy jednou z prvních, neboť zdaleka největší počet lidí by mile rád každou zodpovědnost od sebe odvrhl a zatížil tak někoho jiného než sebe sama. Že je to vlastně znehodnocování sebe, nehraje u nich žádnou roli. V tom jsou opravdu velmi skromní a pokorní, ale jen proto, aby mohli za to žít tím veseleji a bezohledněji.

Vždyť by to bylo tak krásné, kdyby každý směl splnit všechna svá přání a hovět svým choutkám i na úkor jiných lidí, klidně a bez následků. Pozemské zákony dají se v případě potřeby lehce obejít a je možno zabránit střetnutí se s nimi. Šikovnější mohou dokonce pod jejich pláštíkem zcela úspěšně provádět velmi nekalé rejdy a páchat tak mnohé, co by neobstálo při bližším a důkladnějším zkoumání. Při tom se těší dokonce ještě pověsti zvláště úspěšných lidí. Dalo by se tedy při jisté chytrosti vlastně skutečně pohodlně žít podle vlastních názorů, kdyby ... kdesi nebylo cosi, co budí nepříjemný pocit, a kdyby se občas nejevilo rostoucí neklid, že něco by nakonec přece mohlo být jinak, než si to utváří vlastní přání.

A skutečně tomu tak je! Skutečnost je vážná a neúprosná. Lidská přání nemohou v tomto ohledu mít za následek žádné odchylky. Neúprosně trvá zákon: „Co člověk zasévá, to mnohonásobně sklídí!“

V těchto několika slovech je skryto a řečeno mnohem víc, než si tak mnohý myslí. Na vlas přesně a důkladně odpovídají skutečnému ději vzájemného působení spočívajícího ve stvoření. Nemohl být pro to nalezen vhodnější výraz. Přesně jako je sklizeň zmnohonásobením odevzdané setby, tak zasáhne člověka vždy rozmnoženo opět to, co probouzí a vysílá svým vlastním cítěním, druhem svých myšlenek.

Člověk nese tedy duchovně zodpovědnost za vše, co koná. Tato zodpovědnost začíná již rozhodnutím, ne teprve v okamžiku provedení činu, který je přece jen důsledkem rozhodnutí. A rozhodnutí je probuzení vážného chtění!

Není žádného odloučení tohoto pozemského života a tak zvaného onoho světa, ale všechno je jen jediné veliké bytí. Celé to mocné

lidem viditelné i neviditelné stvoření zapadá navzájem do sebe jako podivuhodně dovedný a nikdy neselhávající mechanismus nikdy se nemíjejících ozubených kol. *Jednotné zákony* nesou celek a jako nervové provazce vše pronikají, drží všechno pohromadě a působí oboustranně ve stálém vzájemném působení!

Mluví-li při tom školy a církve o nebi a pekle, o Bohu a ďáblu, je to správné. Falešné je však vysvětlení o dobrých a zlých silách. To musí každého vážně hledajícího uvrhnout do omylů a pochybností, neboť tam, kde jsou *dvě* síly, museli by logicky být i dva vládci, v tomto případě tedy dva bohové, jeden dobrý a jeden zlý.

A to není možné!

Jest jen *jeden* Stvořitel, jeden Bůh, a proto také jen *jedna* síla, která vším existujícím proudí, oživuje je a podporuje!

Tato čistá, tvořivá Boží síla protéká stále celým stvořením, které v ní spočívá a jest od ní neodlučitelné. Všude ji lze nalézt: ve vzduchu, v každé kapce vody, ve vytvářejících se horninách, v úsilí rostliny, zvířete a ovšem i v člověku. Není ničeho, kde by nebyla.

A jak proniká vším, tak proudí také neustále člověkem. Ten je uzpůsoben tak, že se podobá skleněné čočce. Stejně jako čočka shromažďuje sluneční paprsky ji pronikající a soustředěné je předává, takže tyto hřejivé paprsky spojené v jediném bodě zažehují a zápalně vzněcují oheň, tak sbírá člověk svým zvláštním uzpůsobením tvůrčí sílu jím proudící pomocí svého citění a vede ji soustředěnou svými myšlenkami dále.

Podle způsobu tohoto citění a s tím souvisejících myšlenek *vede* tedy samočinně působící, tvořivou Boží sílu k dobrým nebo zlým účinkům!

A to je zodpovědnost, kterou člověk nésti musí!

Vy, kteří tak často křečovitě usilujete, abyste našli pravou cestu, proč si vše tak ztěžujete? Představte si ve vši jednoduchosti, jak vámi proudí čistá síla Stvořitelova a vy ji zároveň řídíte svými myšlenkami, dobrým nebo špatným směrem. Tím máte bez námahy a usilovného přemýšlení vše! Uvažte, že záleží na vašem prostém citění a myšlení, vyvolá-li tato mocná síla dobro nebo zlo. Jaká podporující nebo zkázonosná moc je vám tím dána!

Nepotřebujete se při tom namáhat, až by vám vystupoval pot na čele, nepotřebujete křečovitě provádět takzvaná okultní cvičení,

abyste všemožným a nemožným tělesným i duchovním křivením dosáhli nějakého stupně, naprosto bezvýznamného pro váš pravý duchovní rozvoj!

Upusťte od této hříčky vyžadující mnoho času, jež se tak často stala mučivým týráním, které neznamená nic jiného než dřívější sebebičování a sebetřýznění v kláštorech. Je to jen jiná jejich forma, která vám přinese právě tak málo užitku.

Takzvaný okultní mistr a žák jsou moderní farizejové! Ve skutečném slova smyslu. Podávají věrný obraz farizejů za časů Ježíše Nazaretského.

Myslete s čistou radostí na to, že můžete bez obtíží, prostým chtěním k dobru a myšlením, řídit jedinou a mocnou tvůrčí sílu. Přesně podle vašeho druhu cítění a myšlenek pak tato síla působí. *Ona pracuje sama*, vy ji potřebujete jen řídit. A to se děje ve vší jednoduchosti a prostotě! K tomu není zapotřebí žádné učenosti, ani nečtení a psaní. Je to dáno *každému* z vás stejnou měrou! Není v tom žádného rozdílu.

Stejně jako může dítě hravě otočením vypínače zapnout elektrický proud, který má nesmírné účinky, tak i vám je dáno řídit vašimi prostými myšlenkami Boží sílu. Můžete se z toho radovat a můžete být na to hrdí, jakmile ji používáte k dobrému! Ale třeste se, vyplýváte-li sílu zbytečně, nebo ji dokonce používáte k něčemu nečistému! Neboť nemůžete uniknout zákonům vzájemného působení, které spočívají ve stvoření. I kdybyste měli křídla ranních červánků, zastihne vás ruka Páně, jehož sílu takto zneužíváte, právě tímto samočinně pracujícím vzájemným působením, nechť byste se chtěli ukrýt kdekoliv.

Zlo se vytváří stejně čistou, Boží silou jako dobro!

A tento každému umožněný způsob používání jednotné Boží síly skrývá zodpovědnost, které nemůže nikdo uniknout. Proto volám znovu ke každému hledajícímu: „Udržuj krb svých myšlenek čistý, založíš tak mír a budeš šťastný!“

Jásejte, vy nevědomí a slabí, neboť je vám dána táž moc stejně jako silným! Nedělejte si to tedy těžkým! Nezapomínejte, že také vámi proudí čistá, samočinně tvořící Boží síla a že také vy jakožto lidé jste uschopněni dát této síle určitý směr, druhem a způsobem vašeho vnitřního cítění, tedy druhem vašeho chtění, k dobru jako ke zlu, zkázonosně nebo tvořivě a přinášet tak radost nebo žal!

Protože je jen tato jedna Boží síla, objasňuje se tím i tajemství, proč temno Světlu a zlo dobru musí v každém opravdovém a konečném boji ustoupit. Řídíte-li Boží sílu k dobru, zůstává ve své původní čistotě nezkalena a vyvíjí proto mnohem větší moc, kdežto zkalením nečistotou zároveň nastává její zeslabení. Tak bude působit v konečném boji *čistota* síly vždy pronikavěji a bude rozhodující.

Co je dobré a co je zlé, to cítí každý nevysloveně až do konečků svých prstů. Hloubat o tom by jen mátl. Tupé hloubání je plýtvání silou, je to jako močál, husté bahno, které všechno na dosah ochromuje, svírá a dusí. Svěží radost však roztrhne pouta hloubání. Není třeba, abyste byli smutní a stísnění! Každým okamžikem můžete nastoupit cestu do výšin a napravit minulost, nechtě je jakákoliv! Nedělejte nic víc, než myslíte na průběh stálého proudění čisté Boží síly ve vás, pak sami ucouvnete před tím, abyste tuto čistotu zaváděli do špinavých koryt špatného myšlení, poněvadž můžete bez námahy dosáhnout stejným způsobem nejvyššího a nejušlechtlejšího. Vždyť potřebujete ji jen *řídít*, síla působí pak sama tím směrem, kterým jste chtěli.

Tímto máte štěstí nebo neštěstí ve svých rukou. Zvedněte proto hrdě hlavu a volně a směle čelo. Zlo se nemůže přiblížit, jestliže je vy sami nezavoláte! Jak vy *chcete*, tak se vám stane!

6. Osud

Lidé mluví o zaslouženém a nezaslouženém osudu, o odměně a trestu, odplatě a karmě *).

To všechno jsou jen částečná označení zákona spočívajícího ve stvoření: *Zákona vzájemného působení!*

Zákona, jenž spočívá v celém stvoření od prvopočátku a který je do něj neodlučitelně vetkán jako nutná část samotného vzniku a vývoje. Jako obrovská soustava nejjemnějších nervových vláken udržuje a oživuje veškerenstvo a napomáhá trvalému pohybu, věčnému dávání a braní!

Prostě a jednoduše, a přece tak výstižně řekl to již veliký zvěstovatel Pravdy, Ježíš Kristus: „*Co člověk zasévá, to také sklídí!*“

Těch několik slov podává tak skvěle obraz působení a života v celém stvoření, že to sotva lze říci jinak. Nesmazatelně vetkán je smysl těchto slov do veškerého bytí. Neposunutelný, nedotknutelný a nepodplatitelný v ustavičném účinku.

Můžete to vidět, jestliže vidět *chcete!* Začněte pozorováním okolí vám teď viditelného. Co jmenujete přírodními zákony, jsou zákony Boží, je to vůle Stvořitelova. Brzy budete moci poznat, jak jsou neochvějně ve své neustálé činnosti, neboť zaséváte-li pšenici, nemůžete sklízet žito, a rozséváte-li žito, nemůže vám vzejít rýže! To je každému člověku natolik samozřejmé, že nad samotnou událostí při tom nepřemýšlí. Není si proto ani vědom velikého a přísného zákona, který v tom spočívá. A přece zde stojí před vyřešením záhady, která mu nepotřebuje již být záhadou.

Stejný zákon, který můžete pozorovat při setbě, působí se stejnou jistotou a silou i v jemnějších věcech, které můžete rozeznávat jen zvětšovacími skly, a působí ještě dále i v mnohem větších, jemnohmotných částech celého stvoření. Nezměnitelně to spočívá v každé události, také v jemném růstu vaší myšlenky, která přece má určitou hmotnost, jinak by nemohla vyvolat žádný účinek.

Jak jste se mohli domnívat, že tomu bude jinak právě tam, kde vy byste si to přáli mít jinak? Vaše pochybnost není nic jiného než vyslovené vnitřní přání!

*) Osud

V celém vám viditelném i neviditelném bytí tomu není jinak, než že každý druh přináší stejný druh, ať už je z jakékoliv látky. Právě tak stálý je růst a vývoj, přinášení ovoce a plození stejného druhu. Toto dění prostupuje *jednotně* vším, nedělá žádné rozdíly, nepřipouští žádnou mezeru, nezastavuje se před jinou částí stvoření, nýbrž přináší účinky, jakoby skrze neroztržitelná vlákna, bez přestání nebo přerušení. Jestliže se také největší část lidstva ve své omezenosti a domýšlivosti oddělila od všehomíru, proto ji ještě Boží neboli přírodní zákon nepřestal považovat za jeho součást, avšak nezměněným, klidným a stejnoměrným způsobem pracuje dál.

A tak zákon vzájemného působení podmiňuje, že člověk všechno co zasévá, tedy tam, kde dává příčinu k účinku nebo následku, také sklidit *musí!*

Člověk má vždy jen svobodný úmysl a svobodné rozhodnutí na začátku každého jednání v tom, že určuje, kam má být vedena vesměrná síla jím proudící a jakým směrem. Z toho vzniklé následky, které ve směru jeho chtění přivedila síla, *musí* potom nést. Přesto trvají mnozí na tvrzení, že člověk přece žádnou svobodnou vůli nemá, když je podroben osudu!

Tato zaslepenost má mít za účel jen sebeomámení či zlobné podrobení se něčemu nevyhnutelnému, reptavé odevzdání, ale především sebeomluvu, neboť každý účinek na něj dopadající má počátek a v *tomto počátku* leží příčina pro pozdější důsledek předcházejícího *svobodného rozhodnutí* člověka. Toto svobodné rozhodnutí předchází *každému* vzájemnému působení, a tedy každému osudu! S prvotním chtěním vytvoří člověk vždy něco, v čem pak, dříve nebo později, bude sám jednou žít. Kdy se to stane, je velmi různé. Může se tak stát ve stejném pozemském bytí, ve kterém prvotní chtění vytvořilo k tomu počátek, rovněž se tak může stát po odložení hrubohmotného těla ve světě jemnohmotném anebo ještě později, opět v dalším pozemském bytí. Tyto změny nehrají při tom žádnou roli, ony člověka od toho neosvobozují. Neustále s sebou nese spojovací vlákna, než je od toho osvobozen, to jest „oproštěn“, konečným účinkem, provedeným zákonem vzájemného působení.

Původce je vázán na svůj výtvar, i když jím také obmyslel druhé!

Jestliže se tedy dnes člověk rozhodl učinit druhému něco zlého, buďto v myšlení, slozech nebo skutcích, tak tím něco „postavil do

světa“, zcela bez ohledu na to, zda je to všeobecně viditelné či nikoliv, tudíž zda je to hrubohmotné nebo jemnohmotné, neboť to má v sobě sílu a tím i život, který se ve chtěném směru dále vyvíjí a projevuje se.

Jak se tedy účinek projeví u toho, komu má platit, zcela záleží na duševním uzpůsobení dotyčného, a proto bude buď velký, nebo malý, možná také přeměněný, než jak ho původce chtěl, nebo také nemusí přinést žádnou škodu, neboť duševní stav dotyčného je pro to zcela rozhodující. Nikdo tedy není vydán těmto věcem nechráněn napospas.

Jinak je tomu s tím, jenž svým úmyslem a chtěním dal příčinu k tomuto pohybu, tedy byl jeho původcem. Jeho výtvar zůstává s ním bezpodmínečně svázán a po krátkém či delším putování vesmírem k němu opět přichází zpět, posílen, obtěžkán stejně jako včela, přitažlivostí stejného druhu. Zákon vzájemného působení se vyvolá tím, že každý výtvar při své činnosti ve vesmíru přitahuje mnohé stejné druhy nebo je jako takový sám přitahován, přičemž slučováním vzniká zdroj síly, který soustředěnou silou stejného druhu působí zpět, jako by z centrály, na všechny, kteří jsou jako šňůrami se shromaždištěm spojeni.

Tímto zesílením nastává stále větší zhuštění, až konečně z toho vznikne hrubohmotná sprška, ve které někdejší původce sám na sobě prožije tehdejší způsob svého chtění, aby byl konečně od toho osvobozen. *To* je vznik a vývoj tolik obávaného a nepoznaného osudu! Je to spravedlivé až do nejmenšího a nejjemnějšího odstupnění, protože přitažlivostí *jen stejných druhů* nemůže být přivozeno ve zpětném záření nikdy nic jiného než právě to, jaké bylo původní, skutečné chtění. Zda platilo pro někoho určitého nebo jen všeobecně, je nepodstatné, neboť tentýž postup ovšem také nastává, když je člověk neřídí bezpodmínečně na jiného člověka nebo na více lidí, ale když vůbec žije v nějakém způsobu chtění.

Způsob chtění, pro které se rozhodne, je rozhodující pro ovoce, které nakonec musí sklídit. Tak visí na člověku nespočet jemnohmotných vláken nebo on na nich, jimiž k němu proudí zpět všechno to, co kdysi opravdově chtěl. Tyto proudy dávají směs, která neustále a silně působí na utváření charakteru.

Tak je v mocném ústrojí vesmíru mnoho věcí, které spolupůsobí na tom, jak se člověku „vede“, avšak nic, k čemu by člověk sám dříve nedal příčinu.

On poskytuje vlákna, ze kterých se na neúnavném tkalcovském stavu bytí zhotovuje plášť, který bude nosit.

Kristus vyjádřil jasně a ostře totéž, když řekl: „Co člověk zasévá, bude i sklízet.“ Neřekl „může“ sklízet, nýbrž „bude“ sklízet. To je totéž, jako sklídit *musí*, co sám zasel.

Jak často slyšíme jinak velmi rozumné lidi říkat: „Že Bůh něco takového připouští, je mi nepochopitelné!“

Nepochopitelné však je, že lidé něco takového mohou říkat. Jak malého představují si tímto prohlášením Boha. Dávají tím důkaz, že o něm smýšlejí jako o „Bohu *libovolně* jednajícím“.

Ale Bůh však přímo nezasahuje do všech těchto malých a velkých lidských starostí, válečných událostí, bídy a vůbec všeho pozemského! Od počátku vetkal do stvoření své dokonalé zákony, které samočinně konají svou neúplatnou práci, takže se na vlas vše naplňuje, věčně stejně se vyrovnává, čímž jsou upřednostňování, právě tak jako křivda a jakákoliv nespravedlnost zcela vyloučeny. Bůh se tedy nepotřebuje o to zvláště starat, jeho dílo je bez mezer.

Hlavní chybou tak mnohých lidí je však to, že usuzují jen podle hrubohmotného a vidí se v něm jako střed, jakož i počítají s *jedním* pozemským životem, zatímco ve skutečnosti již mají *více* pozemských bytí za sebou. Tato, jakož i mezidobí v jemnohmotném světě, platí za *jednotné* bytí, jímž se táhnou bez přerušení napjatá vlákna, takže viditelné důsledky právě probíhajícího pozemského bytí jsou jen malou částí těchto nitěk. Velkým omylem je proto věřit, že narozením vzniká zcela nový život, že dítě je „nevinné“ *) a že všechny události budou smět být zúčtovány pouze v tomto krátkém pozemském bytí. Kdyby tomu tak skutečně bylo, pak musely by samozřejmě při existující spravedlnosti příčiny, účinky a zpětná působení spadnout do rozpětí jednoho pozemského bytí.

Odvraťte se od tohoto omylu. Rychle pak budete objevovat nyní tak často postrádanou logiku a spravedlnost ve všech událostech!

Mnozí se při tom děsí a obávají se toho, co je podle těchto zákonů ve zpětném působení z dřívějšíka ještě očekává.

*) Přednáška č. 15: Tajemství zrození

A přece jsou to zbytečné starosti pro toho, který to míní vážně s dobrým chtěním; *neboť v samočinných zákonech je zároveň bezpečná záruka milosti a odpuštění!*

Už vůbec nehledě na to, že při pevném nasazení dobrého chtění se ihned stanoví hranice bodu, kde řetěz zlých zpětných účinků musí dojít ke konci, nastupuje tu v platnost ještě jiné dění nesmírné hodnoty. Trvalým dobrým chtěním ve všem myšlení a konání proudí zpětně ze stejnorodého zdroje stálá posila, takže právě dobro v člověku bude sílit a sílit, z něho vycházet a zejména pak utvářet jeho jemnomotné okolí, které ho obklopuje jako ochranný obal, podobně jako vrstva vzduchu kolem země poskytující jí ochranu.

Vracejí-li se zlé zpětné účinky z dřívějšíka nazpátek k tomuto člověku, tak sklouznou po čistotě jeho okolí nebo obalu a jsou tak od něj odvráceny.

Proniknou-li však přesto do tohoto obalu, tak se budou špatná záření buď ihned rozkládat, nebo se značně zeslabí, čímž se špatný následek nemůže projevit vůbec nebo jen ve zcela nepatrném rozsahu.

Mimo to je nastalou změnou také vlastní vnitřní člověk, na kterého jsou zpětná záření nařízena, trvalým úsilím k dobrému chtění mnohem jemnější a lehčí, takže již nestojí stejnorodě vůči větší hutnosti špatných a nízkých proudů. Podobně jako je tomu při bezdrátové telegrafii, jestliže přijímací aparát není nastaven na stejnou vlnovou délku jako aparát vysílací.

Přirozeným následkem toho je, že hutnější proudy, protože jsou jinorodé, nemohou se pevně zachytit a neškodně projdou bez účinku.

Proto bez váhání k práci! Stvořitel vložil vám ve stvoření všechno do rukou. Využijte čas! Každý okamžik skrývá pro vás zkázu nebo zisk!

7. Stvoření člověka

Bůh stvořil člověka k svému obrazu a vdechl mu svůj dech!“
To jsou dvě události: stvoření a oživení!
„Oba tyto děje byly jako všechno přísně podrobeny existujícím Božím zákonům. Nic nemůže vystoupit z jejich rámce. Žádný akt Boží vůle se nepostaví proti těmto nezměnitelným zákonům, které právě Boží vůli nesou. Také každé zjevení a zaslíbení se uskutečňuje se zřetelem na tyto zákony a musí se v nich naplnit, ne jinak!
Tak také vtělení člověka na zemi, jež bylo pokrokem mocného stvoření, přechodem hrubohmotnosti do zcela nové, vyšší etapy vývoje.

Mluví o vtělení člověka podmiňuje znalost jemnohmotného světa, protože člověk v mase a krvi je jako podporující spojovací část vsunut mezi jemnohmotnou a hrubohmotnou část stvoření, zatímco zůstává zakotven v čistě duchovním.

„Bůh stvořil člověka podle svého obrazu!“ Tento tvůrčí akt, neboli stvoření, byl dlouhým vývojovým řetězcem, který se přísně odehrával v rámci zákonů Bohem vetkaných do jeho díla. Nejvyšším vloženo, pracují tyto zákony nedotknutelně a neochvějně na plnění Jeho vůle, samočinně jako její součást, vstříc zdokonalení.

Tedy i při stvoření člověka jako koruny celého díla, v němž se měly spojit všechny druhy, které spočívají ve stvoření. Proto byla v hrubohmotném světě v pozemsky viditelné hmotě, postupně dalším vývojem formována nádoba, do níž měla sestoupit jiskra z čistě duchovního, jež byla nesmrtelná. Neustálým usilovným formováním vzniklo postupně nanejvýš vyvinuté zvíře, které přemýšlivě používalo již různé pomůcky k obživě i k obraně. Také dnes můžeme pozorovat nižší druhy zvířat, které používají jednotlivé pomůcky k dosažení a zachování svých životních potřeb a které v obraně často projevují překvapivou chytrost.

Již zmíněná nanejvýš vyvinutá zvířata, jež zmizela s nastávajícími pozemskými přeměnami, označují se dnes jménem „pračlověk“. Nazývat je *předky člověka* je však velkým omylem! Stejným právem mohly by se označit krávy „částečnými matkami“ lidstva, protože převážný počet dětí v prvních měsících svého života potřebuje kravské mléko

přímo k výstavbě svého těla, s jehož pomocí tak zůstává schopen života a růstu. Více společného se skutečnými lidmi ušlechtilé a myslící zvíře „pračlověk“ nemá; vždyť hrubohmotné lidské tělo není ničím jiným než nezbytnou pomůckou, kterou potřebuje, aby v pozemské hrubohmotnosti mohl všestranně působit a zřetelně se projevovat.

S tvrzením, že člověk pochází z opice, se doslova „vylévá s koupelí i dítě!“ Cíl je tu daleko přestřelen. Část děje povyšuje se na celou skutečnost. Hlavní věc při tom schází!

Bylo by to správné, kdyby lidské tělo bylo skutečně „člověkem“. Tak však je hrubohmotné tělo jen jeho ošacením, které odkládá, jakmile se vrátí do jemnohmotnosti.

Jak tedy nastalo první vtělení člověka?

Po dosažení vrcholu vývoje v hrubohmotném světě vyvinutými zvířaty musela přijít změna k dalšímu vývoji, jestliže nemělo dojít k žádnému zastavení, které v sobě nese nebezpečí úpadku. Tato změna byla určená a nastala: Když duchovní jiskra vytryskla, skrze jemnohmotný svět všechno obnovovala a přitahováním povznášela; stanula na hranici v tom okamžiku, když hrubohmotné - pozemská nádoba dosáhla ve svém vývoji vrcholu a zároveň jemnohmotně-duchovní člověk byl připraven se s hrubohmotností propojit, aby ji podporoval a povznášel.

Zatím co nádoba v hrubohmotnosti utvářením uzrávala, vyvinula se duše v jemnohmotnosti tak dalece, že měla dostatečnou sílu, udržet při vstupu do hrubohmotné nádoby svou samostatnost.

Spojení těchto dvou částí znamenalo tedy vroucné spojení hrubohmotného světa se světem jemnohmotným až vzhůru do duchovna.

Teprve tato událost byla zrozením člověka!

Plození samo je také i dnes u lidí čistě zvířecím aktem. Vyšší nebo nízké city nemají s tímto aktem samotným co dělat, avšak přinášejí vybavení těch účinků, které mají mít velký význam v *přitahování* bezpodmínečně stejného druhu.

Čistě zvířecím způsobem se také vyvíjí tělo do poloviny těhotenství. Čistě zvířecí není ve skutečnosti správný výraz, nýbrž ho chci označit jako čistě hrubohmotný.

Teprve uprostřed těhotenství, při určité zralosti vznikajícího těla, se vtělí duch určený ke zrození, jenž se doposud často zdržoval v přímé blízkosti nastávající matky. Vstup ducha vyvolá první zá-

chvěvy ve vyvíjejícím se hrubohmotném těle, tedy první pohyby dítěte. Zde vznikají také zvláštní oblažující pocity těhotné ženy; v tomto okamžiku nastává u ní zcela jiné vnímání: Vědomí blízkosti druhého ducha v ní, což také pociťuje. A podle druhu tohoto nového, druhého ducha v ní budou i její vlastní city.

Takový je postup při každém vtělení člověka. Nyní však zpět k prvnímu vtělení člověka.

Nadešel tedy veliký úsek ve vývoji stvoření: Na jedné straně, v hrubohmotném světě stálo nanejvýš vyvinuté zvíře, které mělo poskytnout hrubohmotné tělo přicházejícímu člověku, na druhé straně, v jemnohmotném světě byla vyvinutá lidská duše, která očekávala spojení s hrubohmotnou nádobou, aby dala všemu hrubohmotnému další rozmach produchovněním.

Když nyní nastal u nejušlechtilejšího páru těchto vysoce vyvinutých zvířat akt plození, nenastala jako doposud inkarnace zvířecí duše ^{*)}, ale místo ní se inkarnovala připravená duše lidská, která v sobě nesla nesmrtelnou duchovní jiskru. Jemnohmotné lidské duše s převážně pozitivně rozvinutými schopnostmi se na základě stejnorodosti inkarnovaly do mužských zvířecích těl, s převážně negativními, jemnými schopnostmi do jejich druhu bližšího těla ženského ^{**)}.

Tato událost nedává žádnou oporu pro tvrzení, že člověk, jenž má svůj původ v duchovním, pochází ze zvířete, „pračlověka“, které mu pouze poskytlo přechodnou hrubohmotnou nádobu. Dnes by také ani nejsilnějšího materialistu nenapadlo, se považovat za blízkého příbuzného zvířete, a přece je nyní, stejně jako tehdy, těsná tělesná příbuznost, tedy existující hrubohmotná stejnorodost, zatím co to skutečně „živé“ v člověku, tedy jeho vlastní duchovní „já“, není nijak stejnorodé nebo od zvířete odvozené.

Po narození stál první pozemský člověk osamocen, osiřelý, nemohl uznat zvířata vzdor jejich vysokému vývoji jako rodiče a nemohl s nimi mít žádného společenství.

Žena měla a mohla být nyní svými cennějšími duchovními vlastnostmi dokonalejší než muž, jen kdyby se snažila své cítění více a více harmonicky zjasňovat, čímž by se stalo mocí, která by převratně a vysoce podporující musela působit na celé stvoření. Bylo to však žel v první řadě její selhání, když obětovala hříčkám moc-

^{*)} Přednáška č. 49: Rozdíl v původu mezi člověkem a zvířetem

^{**)} Přednáška č. 78: Pohlaví

né citové síly, jež jí byly propůjčeny, a které dokonce ještě zakalila a znečistila pocity a fantazií.

Jaký hluboký smysl je v biblickém příběhu o mlsání ze stromu poznání! Jak žena, hadem k tomu podnícená, podala muži jablko. Lépe vůbec nemohla být tato událost ve hmotnosti obrazně vyjádřená.

Podání jablka ženou bylo uvědomění si svých vnad oproti muži a *snaha jich využít*. Uchopení a požívání mužem však bylo přistoupením na to a probuzením pudů, aby pozornost ženy zaměřil jen na sebe, zatímco se hromaděním pokladů a přisvojováním různých hodnot činil žádoucím.

Tím začala výchova rozumu se všemi vedlejšími účinky, jako ziskuchtivostí, lží, útiskem, čímž se mu lidé posléze plně podrobili, a tak se dobrovolně stali otroky svého nástroje. S rozumem jakožto vládcem připoutali se však v důsledku jeho vlastní podstaty také pevně na prostor a čas, a tím ztratili schopnost, zachytit nebo prožít něco, co je povzneseno nad rámec prostoru a času, jako všechno duchovní a jemnohmotné. To bylo úplně *oddělení* od samotného ráje a od jemnohmotného světa, jež si sami přivodili, neboť bylo neodvratné, že už nemohli všechno duchovně-jemnohmotné, které nezná čas ani prostor, „chápat“ právě na prostor a čas pevně vázaným rozumem a tím i úzce omezeným obzorem jeho schopnosti porozumění. Tak jsou pro člověka rozumu prožitky a nazírání citových lidí, jakož i nepochopená podání jen „báchorkami“. Počtem stále více rostoucí materialisté, tedy lidé, kteří jsou schopni uznávat již jen hrubou, na prostor a čas vázanou hmotu, vysmáli se nakonec idealistům, jimž skrze mnohem větší a rozšířenější vnitřní život nebyla cesta k jemnohmotnému světu ještě úplně uzavřena, a zařadili je mezi snílky, ne-li bláznů nebo dokonce podvodníky.

Přece však dnes stojíme konečně před hodinou, kdy nadejde další velký úsek ve Stvoření, bezpodmínečný vzestup, a přináší to, co měl první úsek s vtělením člověka přinést: zrození produchovnělých, plnohodnotných lidí!

Lidí, kteří podporováním a zušlechťováním působí na celé hruho-hmotné stvoření, což je skutečný účel lidí na Zemi. Pak již nebude více žádného prostoru pro nízko se držícího materialistu, připoutaného k prostoru

a času. Bude cizincem ve všech zemích, bez domova. Bude schnout a mizet jako pleva oddělená od pšenice. Mějte se na pozoru, abyste při tomto třídění nebyli shledáni příliš lehkými!

8. Člověk ve stvoření

Člověk nemá ve skutečnosti žít podle stávajících představ, ale má být více *člověkem citu*. Tím by se stal nutnou spojovací částí k dalšímu vývoji celého stvoření.

Poněvadž v sobě spojuje jemnohmotnost onoho světa a hrubohmotnost tohoto světa, může obojí přehlédnout a současně prožít. Navíc má ještě k dispozici nástroj, který ho staví na vrchol hrubohmotného stvoření: Rozum. S tímto nástrojem může řídit, tedy vést.

Rozum je to nejvyšší pozemské a má být *kormidlem* pozemského života, zatímco *hybnou silou* je cítění, které pochází z duchovního světa. Půdou rozumu je tedy tělo, půdou cítění je však duch.

Rozum je vázán na prostor a čas, stejně jako všechno pozemské, tudíž je jen produktem mozku, který patří k hrubohmotnému tělu. Rozum nemůže být činný nad prostorem a časem, přestože on sám je jemnohmotnější než tělo, avšak je natolik hutný a těžký, než aby se uplatnil nad místem a časem. Je tedy úplně vázán na zemi.

Avšak cit (ne pocit) je nad prostorem a časem, vzhledem k tomu, že přichází z duchovna.

Takto vybaven, mohl být člověk vroucně spojen s jemnohmotností, ano, dokonce mít spojení s čistě duchovním, a přece žít a působit uprostřed všeho pozemského, hrubohmotného. Pouze člověk je tímto způsobem vybaven.

Pouze on mohl a měl vytvořit zdravé, svěží spojení jako jediný most mezi jemnohmotnými a světlými výšinami a hrubohmotně pozemským! *Pouze skrze něj, v jeho zvláštním uzpůsobení, mohl čistý život z pramene Světla dolů do nejhlubší hrubohmotnosti a odtud opět pulzovat vzhůru v nádherném, harmonickém vzájemném působení!* On stojí mezi oběma světy vytvářeje spojení, takže skrze něj jsou přikovány v jediný svět.

Avšak on tento úkol nesplnil. *Oddělil* oba tyto světy, místo aby je udržel pevně spojené. *A to byl tedy pád do hříchu!* —

Člověk byl svým právě vysvětleným zvláštním uzpůsobením skutečně předurčen za určitý druh vládce hrubohmotného světa, protože hrubohmotný svět je na jeho prostřednictví závislý, v tom

smyslu, že je nucen jeho druhem spolutrpět, nebo být jím povznášen, podle toho, jak proudy ze Světla a Zdroje Života mohly *čistě* protékat skrze lidstvo, či nikoliv.

Člověk však *znemožnil* pro jemnohmotný a pro hrubohmotný svět nutný tok tohoto střídavého proudění. Tak jako dobrý krevní oběh udržuje tělo svěží a zdravé, tak je tomu se střídavým prouděním ve stvoření. Podvázání musí přinést zmatek a onemocnění, které nakonec vyvolá katastrofy.

Toto zlé selhání člověka nastalo, když rozum, který pochází jen z hrubohmotnosti, nepoužíval jako prospěšný nástroj, ale v plné míře se mu podřídil a učinil jej vládcem nade vším. Tím se stal otrokem svého nástroje a stal se jen člověkem rozumu, který se s hrdostí nazývá materialistou!

Tím, že se člověk zcela podrobil rozumu, připoutal sám sebe ke všemu hrubohmotnému. Tak jako nemůže rozum pochopit nic, co je nad rámec místa a času, tak samozřejmě ani ten, jenž se mu úplně podřídil. Jeho obzor, tedy chápavost, zužuje se s omezenou schopností rozumu. Spojení s jemnohmotností bylo tím přerušeno, vztyčila se zeď, která byla stále hutnější a nepropustnější. Protože Zdroj života, Prasevětlo, Bůh, je vysoko povznesený nad prostor a čas a stojí ještě mnohem výše než jemnohmotnost, muselo být přirozeně rozumovým spoutáním přerušeno jakékoliv spojení. Z tohoto důvodu nemůže materialista poznat Boha.

Pojídání ze stromu poznání nebylo nic jiného než pěstování rozumu. S tím bylo spojeno oddělení od jemnohmotnosti a také jako přirozený následek uzavření ráje. Lidé si ho sami uzavřeli tím, že se zcela přiklonili svým rozumem k hrubohmotnosti, poklesli tedy a dobrovolně, čili svým rozhodnutím se přikovali do otroctví.

Kam to však vedlo? Čistě materialistické, tedy k zemi připoutané, nízké myšlenky rozumu se všemi jejich průvodními účinky, prospěchářstvím, ziskuchtivostí, lží, krádežemi a útiskem, *musely* přinést tvrdé vzájemné působení stejného druhu, které se projevilo nejprve duchovně a pak také tímto přešlo do hrubohmotnosti, všechno bylo podle toho utvářeno, lidé štváni, aby nakonec byla nade vším rozpoutána ... zkáza!

Chápete nyní, že události posledních let *musely* přijít? Že to půjde ještě dál, až ke zničení? K světovému soudu, jemuž podle stávající-

cích karmických *) zákonů nelze zabránit. Jako když se při bouřce zatahuje a nakonec musí přinést vybití a zkázu. Současně však také očistu!

Člověk nesloužil jako nutný spojovací prvek mezi jemnohmotnou a hrubohmotnou částí stvoření, nepředával neustále osvěžující, oživující a podporující střídavé proudění, nýbrž rozdělil stvoření na dva světy tím, že se zbavil spojení a zcela se přikoval k hrubohmotnosti, takže postupně musely onemocnět obě části světa. Část, která světelný proud zcela postrádala nebo skrze několik málo lidí měla ještě slabé spojení, musela onemocnět, ovšem velmi těžce. To je část hrubohmotná, která proto jde vstříc strašlivé krizi a v krátké době jí budou mocně otrásat horečné zimnice, až se vše nemocné tím stráví a pod novým, silným přítokem z Prapůvodu se konečně může uzdravit.

Kdo však bude při tom stráven?

Odpověď na to spočívá v samotném přirozeném dění: Každá *pro-cítěná* myšlenka přijímá ihned, skrze tvořivou sílu, v ní žijící, jemnohmotnou formu, odpovídající obsahu myšlenky, zůstává neustále svázána jako provazcem se svým zploditelem, je jím však vyslána a odchází přitažlivostí stejnorodosti ve všem jemnohmotném a je hnána vesmírem s těmito pronikavě pulzujícími proudy, které jako všechno ve stvoření se oválně pohybují. Tak přijde čas, kdy v jemnohmotnosti myšlenka, jež na své cestě přitáhla stejné druhy, ožila a stala se skutečností, *vrací se zpět* ke svému prvopočátku a *východisku*, které navzdory jejímu putování s ní zůstává spojeno, aby se tam nyní vyvolala a vybíla.

Zničení zasáhne tedy v *první řadě*, při nyní očekávaném posledním uzavření účinků, ty, kteří svým myšlením a cítěním ho způsobili a byli jeho stálými živiteli, tedy materialisty. Že ničivá zpětně se vracející síla zasáhne ještě větší okruhy a dotkne se také jen blízce přimknutých stejnorodých druhů těchto lidí, je nevyhnutelné.

Potom však budou lidé naplňovat to, co ve stvoření naplňovat mají. Stanou se spojovací částí, budou svými schopnostmi čerpat z duchovna, tedy nechají se vést svým čistým cítěním a přenášet je do této hrubohmotnosti, tedy pozemského, přičemž rozum a nashromážděné zkušenosti budou k tomu používat jen jako nástroje, aby počítajíce se vším pozemským prosadili v hrubohmotném

*) Osudových

životě tyto čisté city, čímž bude celé hrubohmotné stvoření trvale podporováno, očištěno a povzneseno. Tímto může také ve vzájemném působení zdravěji proudit zpět z hrubohmotnosti do jemnohmotnosti a vznikne nový, jednotný a harmonický svět. Lidé stanou se však správným plněním svého poslání lidmi ušlechtilými a plně žádoucími, neboť také obdrží správným vřazením se do velikého díla stvoření zcela jiné síly než doposud, které jim umožní stále cítit spokojenost a blaženost.

9. Dědičný hřích

Dědičný hřích vzešel z prvního pádu do hříchu. Hřích, tedy nesprávné jednání, bylo přepřestování rozumu, s čímž bylo spojeno dobrovolné připoutání k prostoru a času a později nastoupení vedlejších účinků ryze rozumové práce, jako je ziskuchtivost, okrádání, útisk a mnoho jiných, v podstatě však všechna z toho plynoucí zla.

Tato událost měla přirozeně u vyvíjejícího se čistě rozumového člověka postupně vždy silnější vliv na utváření hrubohmotného těla. Přední mozek vytvářející rozum byl trvalým jednostranným úsilím větší a větší a bylo samozřejmé, že při plození vtiskly se tyto měnící se formy do reprodukce pozemských těl a děti přinášely si při narození stále více vyvinutý a silnější přední mozek.

V tom spočívala, ale také ještě i dnes spočívá vloha čili schopnost vládnout všemu ostatnímu rozumovou silou, která v sobě skrývá nebezpečí, že pevně přiková při plném probuzení nositele mozku nejen pevně k prostoru a času, tedy všemu pozemsky hrubohmotnému, takže bude neschopný chápat jemnohmotnost a čistě duchovní, ale také ho ještě zaplete do všeho zla, což je při nadvládě rozumu neodvratné.

Přinášení tohoto dobrovolně přepřestovaného mozku, ve kterém spočívá nebezpečí čistě rozumové vlády s později nevyhnutelnými vedlejšími účinky, *je tedy dědičný hřích!*

A tedy tělesná dědičnost orgánu, který se díky jeho nepřirozeně vystupňovanému vývoji nyní nazývá velký mozek, čímž člověku v okamžiku jeho narození přináší nebezpečí, které ho velmi snadno může zaplést do zla.

To jej snad nezbavuje zodpovědnosti. Tato mu zůstává; neboť on zdědil jen nebezpečí, ne hřích sám. Není naprosto nutné, aby nechal rozum bezvýhradně vládnout a tímto se mu podrobil. Naopak může velkou sílu svého rozumu použít jako ostrého meče a tím si v pozemském shonu uvolňovat cestu, kterou mu ukazuje jeho cit, který se také nazývá vnitřní hlas.

Bude-li však u dítěte rozum pozvednut skrze výchovu a školení k neomezené nadvládě, tak odpadne část viny nebo lépe řečeno,

skrze zákon vzájemného působení nastane zpětný účinek od dítěte, a tato část zasáhne vychovatele nebo učitele, který to způsobil. On je vázán od tohoto okamžiku na dítě, dokud se toto nezbaví omylů a následků, i kdyby to mělo trvat staletí nebo tisíciletí.

Co však takto vychované dítě učiní potom, když se mu nabídne opravdová příležitost k obratu, zasáhne ve zpětném působení jen je samotné. Takovéto příležitosti přicházejí mluveným nebo psaným slovem, otřesy v životě nebo podobnými událostmi, které vynutí okamžik hlubokého citu. Dostaví se jistě.—

Bylo by zbytečné, o tom ještě dále mluvit, ve všech dalších vysvětleních byla by jen neustálá opakování, jež by se musela setkat v jediném bodu. Kdo o tom přemýšlí, tomu je záhy odhrnut závoj z očí, a mnoho otázek si tím v sobě vyřeší.

10. Syn Boží a Syn Člověka

Veliký omyl trvá již po tisíciletí: Domněnka, že Ježíš z Nazaretu byl současně Synem Božím a také často jmenovaným Synem Člověka, je falešná! V Ježíši z Nazaretu byla inkarnovaná *) část Božství, aby od Božství k lidstvu byla propast překlenuta mostem, který lidstvo samo strhlo výchovou rozumu vázaného k prostoru a času. Tak byl Ježíš *Synem Božím*, jako Jeho část, jenž splnil své poslání mezi lidstvem, což mohl provést jen v krvi a mase. Ve vtělení také zůstal Synem Božím.

Byl-li však Synem Božím, tak nemohl být Synem Člověka; neboť to je dvojí. A on byl a stále je Synem Božím! Kdo je tedy Syn Člověka? **)

Již učedníkům bylo nápadné, že Ježíš mluvil ve třetí osobě, když hovořil o Synu Člověka, a ptali se ho na to. Tradiční podání jsou sepsána z osobních domněnek pisatelů, že Ježíš, Syn Boží, a Syn Člověka má být jedna a táž osoba. Takto se pojaly všechny jejich zprávy a tím se rozšiřovaly omyly, aniž by to pisatelé chtěli nebo si to uvědomovali.

Když Ježíš mluvil o Synu člověka, tak mluvil v předtuše o jeho příchodu. On sám jej ohlašoval, neboť příchod Syna Člověka stojí v úzké souvislosti s působením Syna Božího. Řekl: „Když však přijde Syn Člověka ...“ atd.

Je to koloběh, stejně jako všude ve stvoření. Božství přišlo skrze Ježíše dolů k lidstvu, aby přineslo a zaseto Pravdu. Setba vzešla, ovoce zraje vstříc sklizni a nyní má lidstvo Synem Božím přinesenou Pravdou zralé v koloběhu vytrysknout vzhůru, zralé přinesenou Pravdou, k Božství v Synu Člověka a skrze něj se opět úzce spojit s Bohem.

To není myšleno jen čistě symbolicky, jak se mnozí domnívají, ale Slovo se naprosto přesně vyplní skrze určitou osobu, jak tomu také bylo i u Ježíše. Mezi oběma osobami Ježíše, Syna Božího, a Syna Člověka spočívá *mocná karma lidstva* .

Ježíš šel o velikonočních svátcích do Jeruzaléma, kde bylo zastoupeno mnoho národů země. Lidé vyslali posly do Getsemane, aby Ježíše zatkli. To byl čas, kdy lidé plní nenávisti, s pozemskou surovostí

*) Do pozemského bytí vtělená

**) Přednáška č. 60: Syn Člověka

nechali Vyslance Božího hledat svými posly. Nyní dávejte pozor na okamžik, kdy on kráčel ze zahrady a oni stáli před ním se zbraněmi a pochodněmi, s myšlenkami zkázy.

Když Syn Boží pronesl slova: „Já jsem to!“ a vydal se tím lidstvu, započala mocná karma, kterou si lidstvo na sebe uvalilo. Od toho okamžiku spočívala tíživě na lidstvu, nutíc je podle neúprosných vesmírných zákonů hlouběji a hlouběji k zemi, až do blížícího se konečného rozuzlení. Stojíme těsně před ním!

Uzavře se to jako oválný kruh. Rozuzlení přijde skrze *Syna Člověka!*

Až budou lidé těžkými událostmi malomyslní, zoufalí a zdrcení, malí, úplně malí, pak je tu hodina, ve které zatouží po zaslíbeném Vyslanci Božím a budou ho hledat! A když budou vědět, kde je, vyšlou posly, stejně jako kdysi. Avšak tito pak neponesou v sobě myšlenky zničení a nenávisti, ale v nich přijde lidstvo tentokrát zdrcené, pokorné, prosící a důvěřivé k tomu, jenž je vyvolen nejvyšším Ředitelem všech světů vykoupit je z kletby, pomoci mu a přinést osvobození z duchovní, jakož i z pozemské nouze.

Také tito poslové budou se ptát. A jako kdysi Syn Boží v Getsemane pronesl slova: „Já jsem to!“, čímž započala karma lidstva, tak bude nyní Boží Vyslanec s týmiž slovy odpovídat „Já jsem to!“, a tím rozpustí se těžká karma lidstva. Stejná slova, která uvalila velkou vinu na tehdejší nenávislné lidstvo, budou nyní dána opět na stejnou otázku, avšak důvěřivému a prosícímu lidstvu.

Mocný je koloběh této karmy, a přece tak bezchybně a přesně vedený, že se v něm proroctví naplňují. A od hodiny, kdy tato slova budou podruhé Božím Vyslancem pronesená vůči lidstvu, půjde to vzhůru. Teprve pak nastane podle vůle Nejvyššího Říše míru, ne dříve!

Na jedné straně vidíte posly nenávidícího lidstva blížící se k Synu Božímu, jehož svazují, týrají a zdánlivě nad ním triumfují. Na to pak následuje právě tím přivozený trvalý úpadek v nevyhnutelném vzájemném působení. Při tom však také zesílení a dozrávání setby Ježíšem rozseté. Nyní blíží se Ježíšem ohlášený Syn Člověka, jako Boží Vyslanec, který v úkolu Syna Božího pokračuje a toto dílo i dokončí, přináší sklizeň a při tom podle Boží spravedlnosti odděluje plevy od pšenice.

Ježíš, Syn Boží, přišel z lásky mezi lidi, aby opět navázal spoje-

ní, které lidstvo přetrhalo. Syn Člověka je člověk, který je v Bohu, a spojení v koloběhu uzavírá, takže celým stvořením může opět proudit čistá harmonie.

11. Bůh

Proč lidé obcházejí tak ostýchavě kolem tohoto slova, které by jim přece mělo být známější než všechno ostatní? Co je to, jež jim brání, hluboce o tom přemýšlet, vcítit se a správně jej pochopit?

Je to úcta? Ne. Je toto podivné „nedůvěřování si“ něčím velikým nebo hlubokým, zasluhujícím uznání? Nikdy více; a uvažte tedy: Modlíte se k Bohu a nemůžete si vytvořit v okamžiku modlitby ani správnou představu o tom, k němuž se modlíte, naopak jste zmateni, poněvadž se Vám o něm nikdy ani ve škole, ani v církvi nedostalo jasného vysvětlení, jež by uspokojilo vaši vnitřní touhu po Pravdě. Skutečná Trojice zůstala vám v podstatě ještě záhadou, s čímž jste se nakonec po vynaložení nejlepších sil smířili.

Může být za těchto okolností modlitba natolik vroucí, natolik důvěřivě provedená, jak má být? To je nemožné. Pokud však svého Boha znáte, čímž vám bude důvěrnějším, není pak modlitba doprovázená hlubšími city, mnohem bezprostřednější a upřímnější?

A vy se máte a musíte přiblížit svému Bohu! Nesmíte zůstat stát jen zpovzdálí. Jak je přece pošetilé říkat, že by to mohla být nepravost, zabývat se tak důkladně Bohem. Lenost a pohodlnost dokonce tvrdí, že je to rouhání! Já však pravím vám: *Bůh to chce*. Nutnost přibližování spočívá v celém stvoření. Proto nemá pokoru ten, kdo před tím uniká, ale naopak bezmeznou domýšlivost! Tím přece požaduje, aby se Bůh přiblížil k němu a tím ho mohl pochopit, místo toho, aby se on snažil se k Bohu přiblížit, aby ho pochopil sám. Pokrytectví a pohodlnost, kam se jen podíváme a kde jen nasloučáme, vše pod pláštíkem falešné pokory!

Vy, kteří nechcete již více spát, vy, kteří s vroucností hledáte a toužíte po Pravdě, přijměte zvěst a hledejte pravé pochopení:

Co je tvůj Bůh? Ty víš, že On pravil: „Já jsem Pán, tvůj Bůh, nebuďeš mít jiné bohy vedle mě!“

Je jen *jeden* Bůh, jen *jedna* Síla. Ale co je pak Trojice? Trojjednost? Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh, Duch Svátý?

Když si lidstvo samo uzavřelo ráj tím, že se již nedalo vésti citem, který je čistě duchovní, a tudíž také Bohu blízký, nýbrž si svévol-

ně vychovávalo pozemský rozum a podrobilo se mu, takže se stalo otrokem svého vlastního nástroje, jenž mu byl dán k používání, vzdalovalo se zcela přirozeně také stále více a více od Boha. Tak bylo odloučení dokonáno tím, že se lidstvo klonilo především jen k pozemskému, které je bezpodmínečně vázáno na prostor a čas, což Bůh ve svém druhu nezná a čímž ho také nelze nikdy pochopit. S každou generací byla propast větší, lidé se připoutávali stále více k zemi. Stali se k zemi připoutanými lidmi rozumu, kteří si říkají materialisté, ba dokonce se tak i s hrdostí nazývají, protože vůbec netuší svá pouta, a s bytím pevně vázaným na prostor a čas zúžil se rovněž přirozeně i jejich obzor. Jak měla být z toho opět nalezena cesta k Bohu? Nikdy!

Bylo to nemožné, kdyby pomoc nevyšla od Boha. Od něj musel být proto nově zbudován most, jestliže mělo být pomůženo. A on se slitoval. Bůh sám ve své čistotě nemohl se více zjevovat nízkým lidem rozumu, jelikož skrze svou rozumovou práci nebyli již schopni vycítovat, vidět nebo slyšet jeho posly, a těch několik, kteří to ještě dovedli, bylo vysmíváno, protože omezený, jen na prostor a čas vázaný obzor materialistů odmítá každou myšlenku nad dosavadní rozhled jako nemožnou, poněvadž pro něj nepochopitelnou. Také proroci proto již nestačili, jejichž síla nedokázala proniknout, protože se nakonec základní principy všech náboženských snah rovněž staly čistě materialistickými. Musel tedy přijít prostředník mezi Božstvím a zbloudilým lidstvem, který měl více síly než dosud všichni ostatní, a tím dokázal proniknout. Lze říci: Kvůli těm několika, kteří uprostřed nejhrubšího materialismu toužili ještě po Bohu? Bylo by to správné, ale odpůrci by to nejraději označili jako domýšlivost věřících, místo aby v tom spatřovali mocnou Boží Lásku a přece také i přísnou spravedlnost, jež nabízí spásu v odměně, stejně jako v trestu.

Prostředník však, jenž měl sílu proniknout zmatkem, musel sám být Božský, neboť nízkost se již tak dalece rozšířila, že ani proroci jako poslové ničeho nedosáhli. Proto oddělil Bůh ve své lásce, aktem své vůle, část ze sebe a inkaroval *) ji do masa a krve, do lidského těla mužského rodu: Ježíše z Nazaretu, ztělesněného Slova, ztělesněné Boží Lásky, Syna Božího!

Tak se oddělená, a přesto duchovně úzce a trvale spojená část stala tímto *osobností*. Zůstala však skrze své vtělení osobností i nadá-

*) vtělil do hrubohmotnosti

le po odložení pozemského těla, v okamžiku úzkého opětovného sjednocení s Bohem Otcem.

Bůh Otec a Bůh Syn jsou tedy dva a ve skutečnosti jen jeden! A „Duch Svatý“? Kristus sám o něm řekl, že sice hříchy proti Bohu Otcí a Bohu Synu mohou být odpuštěny, nikdy však hříchy proti „Duchu Svatému“!

Je tedy „Duch Svatý“ výše nebo více než Bůh Otec nebo Bůh Syn? Tato otázka již trápila a zaměstnávala mnohou mysl a tak mnohé dítě zmátla.

„Duch Svatý“ je Otcův Duch, jenž oddělen od něj působí v celém stvoření, a tak jako Syn je s ním přece ještě úzce spojen a jedno s ním zůstává. Neúprosné zákony ve stvoření tak jako nervové provazce pronikají celým vesmírem a bezpodmínečně přinášají vzájemné působení, lidský osud nebo jeho karmu, to je ... od „Ducha Svatého!“^{*)} nebo zřetelněji: z jeho působení.

Proto řekl Spasitel, že se nikdo bez potrestání nemůže prohřešit proti Duchu Svatému, neboť v neúprosném a neposunutelném vzájemném působení se odplata vrací k původci, k východisku, ať je již dobrá, nebo zlá. A jako Bůh Syn je od Otce, tak je od něho i Duch Svatý. Oba jsou tedy částí z něj, zcela k němu neodlučně náleží, jinak by mu část chyběla. Jako ruce jednoho těla provádí samostatné úkony, a přece k němu patří, jestliže má tělo být úplné; a samostatné úkony mohou provádět také jen ve spojení s celkem, tedy jsou s ním bezpodmínečně jedno.

Tak má Bůh Otec ve své všemohoucnosti a moudrosti po pravici jako svou část Boha Syna, Lásku, a po levici Boha Ducha Svatého, Spravedlnost. Oba vyšli z Boha Otce a jednotně k němu patří. To je Trojice *jednoho* Boha.

Před stvořením byl Bůh jeden! Během stvoření dal ze sebe část své Vůle jako samostatně působící do stvoření a stal se dvojjetným. Když se stalo nutné dát zbloudilému lidstvu prostředníka, protože Boží Čistota nepřipouštěla bez vtělení přímého spojení s lidstvem, jež se samo spoutalo, oddělil k tomu z Lásky část ze sebe k dočasnému vtělení, aby se lidstvu opět mohl stát srozumitelný, a tak stal se narozením Krista *trojjediný!*

Co jsou Bůh Otec a Bůh Syn, bylo již mnohým jasné, ale „Duch Svatý“ zůstával zmateným pojmem. On je výkonná spravedlnost,

*) Přednáška č. 52: Vývoj stvoření

jejíž věčné, neposunutelné a neúplatné zákony pulzují vesmírem
a byly dosud jen v předtuše nazývány: Osud! ... Karma! Boží Vůle!

12. Vnitřní hlas

Takzvaný „vnitřní hlas“, to duchovní v člověku, jemuž může naslouchat, je cit!

Ne nadarmo říká lidové rčení: „První dojem je vždy správný.“ Tak jako ve všech takovýchto i podobných pořekadlech a rčeních spočívá hluboká pravda, tak je tomu i zde. Pod dojmem rozumí se vždy cit. Co člověk například cítí při prvním setkání s jemu doposud cizím člověkem, je buď určitý druh varování k ostražitosti až k úplnému odpuzování, nebo něco příjemného až k celkovým sympatiím, v mnoha případech taktéž lhostejnost. Když se tento dojem během rozhovorů a dalšího styku vlivem rozumového úsudku odsune nebo zcela setře, takže se objeví myšlenka, že původní vjem byl falešný, tak téměř vždy ukáže se na konci takové známosti správnost nejprvnějšího dojmu. Často k trpké bolesti těch, kteří se rozumem dali uvést v omyl předstíraného založení jiných lidí.

Cit, který není vázán na prostor a čas a je ve spojení se stejnorodým, duchovním, věčným, ihned poznal pravý druh a nenechal se ošálit obratností rozumu.

Omyl je u citu úplně vyloučen.

Vyskytuje se to tak často, že jsou lidé zmýleni, avšak jsou jen dva důvody, které mají omyl za následek: Buď rozum, nebo pocit!

Jak často slýcháváme také říkat: „V této nebo v tamté věci jsem se jednou dal vést svými pocity a to jsem dopadl. Člověk má přece jen stavět více na rozumu!“ Takoví dopustili se chyby, považovali pocit za vnitřní hlas. Pějí na rozum chválu a netuší, že právě ten při pocitech hraje velkou roli.

Proto bděte! Pocit není cit! Pocit vychází z hrubohmotného těla. Toto vytváří pudy, které řízeny rozumem nechají vzniknout pocitu. To je velký rozdíl proti citu. Společná práce pocitu a rozumu však rodí fantazii.

Máte tedy na straně duchovní jen nad prostor a čas povznesený cit *). Na straně pozemské v první řadě na prostor a čas vázané hrubohmotné tělo. Z tohoto těla vychází pudy, které skrze spolupráci rozumu vzbuzují *pocity*.

*) Přednáška č. 86: Cit

Rozum, produkt na prostor a čas vázaného mozku, je schopen jakožto nejjemnější a nejvyšší hmotné spoluprací s pocity vytvářet *fantazii*. Fantazie je tak výsledkem společné práce pocitu s rozumem. Ona je jemnohmotná, ale *bez* duchovní síly. Z toho důvodu může fantazie být jen *zpětně působící*. Je schopna ovlivnit vždy jen pocit vlastního zploditele, nikdy však nemůže být zdrojem síly pro jiné. Účinkuje tedy jen *zpětně* na pocit toho, jež fantazii vytvořil, může rozhořet jen *vlastní* nadšení, nikdy však nemůže účinkovat na okolí. Tímto je jasně zřejmý znak nízkého stupně. Jinak je tomu s citem. Ten nese duchovní sílu v sobě, tvořivou a oživující, a účinně tím vyzařuje na jiné, tyto strhuje a přesvědčuje.

Máme tedy na jedné straně cit a na straně druhé tělo - pudy - rozum - pocit - fantazii.

Cit je čistě duchovní, stojí nad prostorem a časem. Pocit je jemná hrubohmotnost, závislá na pudu a rozumu, tedy na nižším stupni.

Navzdory této jemné hrubohmotnosti pocitu nemůže *nikdy* nastat *smísení* s duchovním citem, tedy také žádné zkalení citu. Cit bude vždy čistý a zůstane jasný, neboť je duchovní. Bude také vždy lidmi jasně cítěn nebo „slyšen“, jestliže ... je to skutečně cit, který mluví! Převážná část lidstva se tomuto citu uzavřela, zatímco pocit před sebou rozprostřela jako hutný obal, stěnu, a přidržovala se pak mylně pocitu považovaného za vnitřní hlas, čímž prožila mnoho zklamání a o to víc se pak spoléhala jen na rozum, netušíc, že by mohla být oklamána právě spolupůsobením rozumu. Z tohoto omylu odmítá ukvapeně všechno duchovní, které s těmito zkušenostmi nemá absolutně co dělat, a přimyká se ještě více k méněcennému.

Základní zlo je stejně jako v mnohém jiném znovu a znovu v dobrovolném podřízení se těchto lidí na prostor a čas vázanému rozumu!

Člověk, který se zcela podrobuje svému rozumu, podrobuje se tím také úplně *omezení* rozumu, který je jakožto produkt hrubohmotného mozku pevně vázán na prostor a čas. Tímto se pak člověk přiková zcela jen k hrubohmotnosti.

Všechno, co člověk učinil, vzešlo od něj a dobrovolně. Není tedy snad spoután, ale spoutává se sám! Nechává se ovládat rozumem (neboť kdyby nechtěl, tak by se to nikdy nemohlo stát), který ho

svým uzpůsobením svazuje také s prostorem a časem, a tomu, co je nad prostorem a časem, nemůže již více rozumět. Proto pokládá se při tom přes cítění, které je nad prostorem a časem, vlivem zúžené chápavosti hutný obal, hranice vázaná na prostor a čas, a člověk buď již vůbec neslyší, jeho „čistý vnitřní hlas“ se ztrácí, nebo je ještě schopen namísto citu „slyšet“ s rozumem související pocit.

Vytváří se falešná představa, říká-li se: Pocit utlačuje čistý cit; neboť není nic silnějšího než cit, je tou nejvyšší silou v člověku, nemůže být nikdy potlačen něčím jiným nebo jen omezen. Správnější je říci: člověk se činí neschopným k tomu, aby cítění poznal.

Selhání spočívá vždy jen v člověku samotném, nikdy v síle nebo slabosti jednotlivých darů; neboť právě základní dar, vlastní síla, to v člověku ze všeho nejsilnější, jež v sobě nese veškerý život a je nesmrtelné, je dáno každému *jednotlivci stejně!* Tím není nikdo před nikým upřednostněn. Všechny rozdíly spočívají výlučně v *požívání!*

Také nemůže tento základní dar, nesmrtelná jiskra, nikdy být zkalen nebo znečištěn! Zůstane čistým rovněž v největším bahně. Musíte jen roztrhnout obal, jímž jste se skrze dobrovolné omezení schopnosti chápání sami zahalili. Pak bude nezměněně právě tak čistě a jasně planout vzhůru, jak tomu bylo na počátku, rozvine se svěží a silná a spojí se se Světlem a duchovnem! Radujte se tomuto pokladu, jenž nedotknutelný ve vás spočívá! Nezáleží na tom, zda budete vašimi bližními shledáni jako cenní či nikoliv! Každá špína, která se jako hráz nahromadila kolem této duchovní jiskry, může být odhozena poctivým dobrým chtěním. Vykonal-li jste pak tuto práci a poklad opět uvolnili, tak jste právě tak cenní jako kdokoliv jiný, kdo ho nikdy nezakopal!

Pak běda tomu, kdo se trvale a z pohodlnosti tvrdošijně uzavírá chtěním k dobru! Jemu bude v hodině Soudu tento poklad odňat a tím přestane žít.

Proto se probudte vy, kteří se udržujete uzavření, vy, kteří jste na své cítění položili plášť rozumu omezující schopnost chápání! Dávejte pozor na hlasy k vám doléhající! Ať už je to silná bolest, mocný duševní otřes, velký zármutek, nebo veliká, čistá radost, které jsou schopny odhodit zatemňující příkrov nízkých pocitů, nenechte nic takového přejít kolem vás nadarmo. Jsou to pomoci, které vám uka-

zují cestu! Snazší to není, když teprve na to čekáte, ale když začnete s vážným chtěním ke všemu dobrému a k duchovnímu vzestupu. Tímto stane se oddělující vrstva brzy znovu tenčí a lehčí, až se nakonec rozplyne a i nadále čistá, neposkvřněná jiskra vzplane jako šlehající oheň. Přece však tento první krok musí vzejít *jen od člověka samotného*, jinak mu nemůže být pomoheno.

Přítom musíte přísně rozlišit mezi přáním a chtěním. S přáním není vykonáno ještě nic, to nestačí k žádnému pokroku. Musí to být chtění, které podmiňuje čin, jenž v sobě již nese. S vážným chtěním čin již začíná.

I když mnohý člověk musí při tom jít po mnohých postranních cestách, poněvadž se dosud vázal jen na rozum, přece se toho však nemusí bát. Také on zvítězí! Je pro něj nutné zjasnění jeho rozumu, v jednotlivých prožitích všech postranních cest postupně všechno brzdící odložit a vykoupit se.

Proto odvážně vpřed. S vážným chtěním vede nakonec k cíli každá cesta!

13. Náboženství lásky

Náboženství lásky je falešně chápáno mnohostranným zkreslením a znetvořením pojmu *lásky*; neboť největší částí opravdové lásky je přísnost! To, co se *dnes* nazývá láskou, je všechno jiné než láska. Když se půjde tak zvaným láskám neúprosně k jádru, tak tam nezůstává nic než sobectví, ješitnost, slabost, pohodlnost, domýšlivost nebo pudy.

Opravdová láska nebude pohlížet na to, co se druhému líbí, co je mu příjemné a způsobuje mu radost, nýbrž ona se bude řídit pouze tím, co druhému *prospívá!* Nezáleží na tom, zda to druhému způsobuje radost či nikoliv. To je pravá láska a služba.

Jestliže tedy stojí psáno: „Milujte své nepřátele!“ Tak to znamená: „Čiňte, co jim prospívá! Rovněž je tedy kárejte, jestliže nemohou jinak dospět k poznání!“ To jest jim sloužit. Jen při tom musí vládnout spravedlnost; neboť láska se nedá oddělit od spravedlnosti, obě jsou jedno! Nemístná poddajnost znamenala by ještě větší pěstování chyb nepřátel a tím více by se připouštělo jejich klouzání po šikmé ploše. Byla by to láska? Tím by naopak došlo k provinění!

Náboženství lásky se jen přáním lidí stalo náboženstvím ochablosti, stejně jako osoba nositele Pravdy Ježíše Krista byla stržena k změkčilosti a povolnosti, které on nikdy neměl. Právě svojí všeobjímající láskou byl mezi lidmi rozumu drsný a přísný. Jeho smutek, který se ho často zmocňoval, byl vzhledem k jeho vysokému poslání a tomuto lidskému materiálu stojícímu proti němu už jen samozřejmý. Neměl se změkčilostí naprosto nic společného.

Náboženství lásky bude po odložení všech znetvoření a dogmatických omezení učením přísné důslednosti, ve které nebude možné nalézt žádnou slabost a nelogickou povolnost.

14. Vykupitel

Spasitel na kříži! Tisíce těchto křížů je postaveno jako symbol toho, že Kristus za lidstvo trpěl a zemřel. Ze všech stran volají k věřícím: „Myslete na to!“ Na osamělých polích, v rušných ulicích velkoměst, v tiché komůrce, v kostelech, na hrobech a při svatebním veselí, všude slouží to k útěše, k posílení a k napomenutí. Myslete na to! Stalo se to kvůli vašim hříchům, že Syn Boží, který přinesl spásu na zemi, trpěl na kříži a zemřel.

S vnitřním rozechvěním přichází sem věřící, v hluboké úctě a pln vděčnosti. S radostným pocitem pak opouští takové místo s vědomím, že obětavou smrtí byl rovněž zbaven svých hříchů.

Avšak ty, vážně hledající, jdi a předstup před symbol posvátné vážnosti a snaž se svého Spasitele pochopit! Odhoď od sebe měkký plášť pohodlnosti, který tě tak příjemně hřeje a vytváří blažený pocit bezstarostného a bezpečného bytí, který tě nechává setrvat v šeru až do poslední pozemské hodiny, kde jsi pak náhle vytržen ze svého polospánku, uvolněn od pozemských předsudků a nečekaně stojíš před nezkalenou Pravdou. Pak je rychle dosněn tvůj sen, na nějž jsi se upnul a s nímž jsi se ponořil do nečinnosti.

Proto se probuď, tvůj pozemský čas je vzácný! Spasitel přišel kvůli našim hříchům, to je nedotknutelné a doslovně správné. Rovněž, že kvůli provinění lidstva zemřel.

Tímto však nejsou tvoje hříchy z tebe sňaty! Vykupitelské dílo Spasitele, bylo započeti boje s temnem, aby přinesením Světla lidstvu otevřel mu cestu k odpuštění všech hříchů. Každý musí putovat touto cestou samostatně, podle nezvratných zákonů Stvořitele. Také Kristus nepřišel zákony zrušit, ale naplnit. Nezneuznávej přece toho, jenž ti má být nejlepším přítelem! Nedávej pravdivým slovům mylný smysl!

Když se zcela správně říká: To vše se stalo kvůli hříchům lidstva, tak je tím řečeno, že Ježíšův příchod byl nutný proto, poněvadž se lidstvo už nemohlo samo dostat ven z temnoty, kterou si samo vytvořilo, a tohoto sevření se nedokázalo zbavit. Kristus musel tuto cestu nově prorazit a ukázat ji lidstvu. Kdyby lidstvo nebylo tak hluboce zapleteno do svých hříchů, to znamená, kdyby nešlo *nesprávně*

nou cestou, tak by příchod Ježíše nebyl nutný a byl by zůstal ušetřen boje i cesty utrpení. Proto je to zcela správně, že musel přijít kvůli hříchům lidstva, jestliže toto nemělo na nesprávných cestách zcela sklouznout do propasti, do temna.

To však neznamená, že tím má být každému jednotlivci *obratem ruky* odpuštěno jeho osobní provinění, jakmile jen skutečně uvěří slovům Ježíše a podle nich žije. Žije-li však podle Ježíšových slov, tak mu jeho hříchy *budou* odpuštěny. Avšak postupně, v době, až dosáhne vyrovnání protiprací dobrého chtění podle Ježíšových slov ve vzájemném působení. Ne jinak. Naproti tomu u těch, kteří podle Ježíšových slov nežijí, odpuštění není vůbec možné.

To však neznamená, že odpuštění mohou dosáhnout jen příslušníci křesťanských církví.

Ježíš hlásal *Pravdu*. Jeho slova musela proto také obsahovat všechny pravdy ostatních náboženství. Nechtěl založit církev, nýbrž ukázat lidstvu pravou cestu, která rovněž může vést pravdami jiných náboženství. Proto nachází se v jeho slovech také tolik ohlasů na tehdy již existující náboženství. Ježíš to však z nich nepřejímal, nýbrž přinášeje *Pravdu*, muselo se to vše také v ní opět nacházet, co v ostatních náboženstvích již z *Pravdy* existovalo.

Také ten, kdo sám Ježíšova slova nezná a vážně usiluje k *Pravdě* a zušlechtění, žije často zcela ve smyslu těchto slov, a proto rovněž bezpečně postupuje v čisté víře, k odpuštění svých hříchů. Stres se proto před jednostranným nazíráním. Je to znehodnocení vykupitelského díla, strhávání Božího Ducha.

Kdo vážně usiluje k *Pravdě* a k *Čistotě*, tomu také neschází láska. Bude, i když někdy tvrdými pochybnostmi a boji, duchovně veden vzhůru, od stupně ke stupni *a, nehledě ke kterému náboženství patří*, setká se již zde nebo až v jemnohmotném světě s duchem Kristovým, který ho pak povede dál, *ke konečnému cíli až k Otci*, čímž se také naplní slova: „Nikdo nepřichází k Otci, než skrze mne.“

„Konečný cíl“ nenastává však s posledními pozemskými hodinami, nýbrž na určitém stupni vývoje duchovního člověka, pro kterého přechod z hrubohmotného do jemnohmotného světa znamená jen proměnu.

Nyní k události velkého vykupitelského díla samotného: Lidstvo bloudilo v duchovní temnotě. Vytvořilo si ji samo, zatím co se více

a více podrobovalo jen rozumu, který dříve pracně vychovalo. Tím stahovalo hranici schopnosti chápání stále úžeji, až bylo stejně jako jejich mozek vázáno k prostoru a času a cestu k nekonečnému a věčnému nemohlo již více pochopit. Tak se stalo zcela pozemsky vázáno, omezeno na prostor a čas. Každé spojení se Světlem, s čistým, duchovním, bylo tím odříznuto. Chtění lidí bylo schopné zaměřovat se už jen na pozemské, kromě několika, kteří jako proroci neměli sílu prorazit a vytvořit volnou cestu ke Světlu.

Tímto stavem se otevřely zlu všechny brány. Duchovní temno se valilo vzhůru a zaplavilo zemi, přinášeje neštěstí. To mohlo přivodit jen *jeden* konec: Duchovní smrt. To nejstrašnější, co může člověka potkat.

Vinu na veškeré této bídě nesou lidé sami! Přivodili ji sami, neboť dobrovolně zvolili tento směr. Oni ji chtěli a vypěstovali, a ve svém bezuzdném omámení byli dokonce ještě na tento výtěžek hrdí, aniž by v usilovně si vnucené omezenosti chápání poznali hrůznost následků. Z tohoto lidstva nemohla být zbudována žádná cesta ke Světlu. Dobrovolné omezení bylo již příliš velké.

Jestliže měla být vůbec ještě možná záchrana, musela pomoc přijít ze Světla. Jinak by se zánik lidstva v temnotách již více nedal zadržet.

Temno samo má vlivem nečistoty větší hutnost, jež sebou nese duchovní tíži. Kvůli této tíži je schopno samo ze sebe proniknout jen k určité hranici hmotnosti, pakliže mu z druhé strany nepřichází na pomoc přitažlivá síla. Světlo má však své čistotě odpovídající lehkost, která mu znemožňuje klesnout až k tomuto temnu.

Tímto je mezi oběma částmi nepřeklenutelná propast, ve které stojí člověk se svou zemí!

Spočívá to tedy v rukou lidí, zda podle druhu svého chtění a přání vyjdou vstříc Světlu či temnu, otevřou bránu a upraví cestu, aby tím byla země zaplavená buď Světlem nebo temnem. Oni sami jsou při tom prostředníky, skrze jejichž sílu chtění Světlo nebo temno dostane pevnou oporu a odtud může s větší nebo menší silou působit. Čím větší moc nabývá na zemi Světlo či temno, o to více zahrnuje to lidstvo tím, co mohou dát, dobrým nebo zlým, spásou nebo zkázou, štěstím nebo pohromou, rajským mírem nebo pekelnou mukou.

Živá síla čistého chtění příliš zeslábla, aby, v již převládající, těžké, vše dusící temnotě na zemi, poskytla Světlu bod, na kterém by se mohlo zachytit, se kterým by se dokázalo propojit, tak, že by v nezkalené čistotě a tím v nezkrácené síle temno rozložilo a lidstvo osvobodilo, jež by pak v takto vytrysklém prameni našlo sílu a mohlo hledat cestu vzhůru, ke světlym výšinám.

Světlu samotnému však nebylo možné, ponořit se tak hluboko do bahna, aniž by mu k tomu byla nabídnuta silná opora. Proto musel přijít prostředník. Jen Vyslanec ze světlych výšin mohl *vtělením* prorazit lidským chtěním vytvořenou temnou zeď a mezi veškerým zlem zbudovat hrubohmotný základ pro Boží Světlo, který stojí pevně uprostřed těžkých temnot. Z tohoto zakotvení mohly pak čisté paprsky Světla roztrhnout a roztříštit temné masy, aby lidstvo nekleslo zcela do temnoty a nezadusilo se.

Tak *přišel* Ježíš kvůli lidstvu a jeho hříchu!

Takto zbudované nové spojení se Světlem, nemohlo být při čistotě a síle Vyslance Světla temnotou odříznuto. Tím byla pro lidstvo proražena nová cesta k duchovním výšinám. Z Ježíše, z tohoto opěrného bodu Světla vzniklého vtělením, začalo tedy vycházet jeho záření do temnot skrze Živé Slovo, skrze Pravdu, kterou přinesl. On mohl předat tuto Pravdu nezfalšovanou, protože byl spojen se Světlem skrze stejně čistou sílu, což nemohlo být temnotami zkaleno.

Lidé byli ze svého soumravného stavu vyburcováni současně se dějícími zázraky. Následovali je a narazili na Slovo. S nasloucháním Ježíšem přinesené Pravdě, ale i přemýšlením o ní, probudilo se znenáhla ve statisících přání, tuto Pravdu následovat a více se o ní dozvědět. A tím postupně usilovali Světlu vstříc. Přáním bylo obklopující je temno uvolněno a jeden světelný paprsek za druhým, vítězoslavně pronikal, takže lidé nad slovy přemýšleli a shledávali je správnými. Bylo kolem nich stále světleji a jasněji, temno již více nenacházelo žádnou pevnou oporu a nakonec kleslo zpět, sklouzlo z nich, čím více a více ztrácelo půdu. Tak působilo Slovo Pravdy v temnotách stejně jako klíčící zrno hořčičné a jako kvas v chlebu.

A to bylo dílo spásy Syna Božího Ježíše, nositele Světla a Pravdy.

Temno, které se domnívalo, že již má nadvládu nad celým lidstvem, vzepřelo se proti tomu v divokém boji, aby dílo spásy zne-možnilo. K samotnému Ježíši nemohlo, sklouzlo po jeho čistém cí-

tění. Tu bylo samozřejmé, že využije své ochotné nástroje, které pro boj mělo k dispozici.

Byli to lidé, kteří se zcela správně nazývali lidmi „rozumu“, tedy se rozumu podrobovali, a tudíž jako rozum byli pevně připoutaní na prostor a čas, čímž vyšší, duchovní pojmy, stojící vysoko nad prostorem a časem, již více nemohli chápat. Bylo pro ně rovněž nemožné následovat učení Pravdy. Ti všichni byli podle svého přesvědčení na „reálné“ půdě, tak jako mnozí ještě dnes. Reálná půda však ve skutečnosti znamenala půdu velice omezenou. A všichni tito lidé byli právě většinou těmi, kteří zastupovali moc, měli tedy v rukou světskou a náboženskou vládu.

Tak vybičovalo temno v zuřivém odporu tyto lidi až k vážným přehmatům, které spáchali pozemskou mocí, spočívající v jejich rukou.

Temno doufalo, že tímto Ježíše zviklá a ještě na poslední chvíli bude moci dílo spásy zničit. Že se tato moc mohla na zemi vůbec uplatnit, bylo výlučně chybou lidstva, které svými dobrovolně zvolenými falešnými postoji zúžilo své chápání, a tak dalo temnu převahu.

Sama tato vina byla hříchem, který měl za následek veškeré další zlo.

A kvůli tomuto hříchu lidstva musel Ježíš trpět! Temno bičovalo dále, až do krajnosti: Ježíš propadal smrti na kříži, jestliže trval na svých tvrzeních, že je nositelem Pravdy a Světla. Jednalo se o konečné rozhodnutí. Útěk, úplné stažení se zpět od všeho mohlo ho zachránit od smrti na kříži. To by ale znamenalo vítězství temna na poslední chvíli, protože pak by celé působení Ježíše opět pozvolna zaniklo v písku a temno by se znovu vítězně nade vším uzavřelo. Ježíš by nesplnil své poslání a započaté dílo spásy by zůstalo nedokončené.

Vnitřní boj v Getsemane byl tvrdý, ale krátký. Ježíš se pozemské smrti nebál, nýbrž zůstal statečný a šel pro Pravdu, jím přinesenou klidně vstříc pozemské smrti. Svou krví na kříži zpečetil všechno to, co hlásal a žil.

Tímto skutkem úplně přemohl temno, které tak prohrálo poslední trumf. Ježíš zvítězil. Z lásky k Otci, k Pravdě, z lásky k lidstvu, které tím zůstalo na cestě ke svobodě ve Světle, protože tímto vítězstvím byla Pravda jeho slov potvrzena.

Vyhnutí se smrti útekem a s tím spojené upuštění od svého díla by muselo přinést pochybnosti.

Ježíš tedy zemřel kvůli hříchům lidstva! Nebylo-li by hříchů lidstva a odvrácení se od Boha omezením skrze rozum, tak si mohl Ježíš svůj příchod uspořít, právě tak jako svou cestu utrpení a svou smrt na kříži. Proto je to zcela správně, když to zní: Kvůli našim hříchům Ježíš přišel, trpěl a zemřel smrtí na kříži!

To však neznamená, že bys nemusel sám pykati za vlastní hříchy!

Můžeš to mít nyní snazší, protože Ježíš přinesením Pravdy ve svých slovech ti cestu ukázal. Tak není možné Ježíšovou smrtí na kříži jednoduše smýt tvoje vlastní hříchy. Mělo-li by se něco takového stát, tak by se před tím musely zákony celého vesmíru zřítit. To se však nestane. Ježíš sám se dosti často odvolával na všechno, „co stojí psáno“, tedy na staré. Nové Evangelium Lásky nemá také v úmyslu staré Evangelium Spravedlnosti zbořit nebo zavrhnout, *nýbrž doplnit*. Chce s ním být spojeno.

Neopomínej proto Spravedlnost velkého Tvůrce všech věcí, která se nedá posunout ani o vlas, která neúprosně stojí od samého počátku světa až k jeho konci! Nemůže dokonce připustit, že by někdo na sebe vzal provinění jiného, aby to odpykal.

Ježíš mohl přijít kvůli vině druhých, tedy přijít pro vinu druhých, trpět, zemřít, jako bojovník pro Pravdu vystoupit, avšak on sám zůstal nedotčen a prost této viny, a proto ji také nemohl osobně vzít na sebe.

Dílo spásy není snad proto menší, nýbrž jest obětí, nad kterou větší být nemůže. Ježíš přišel ze světých výšin do bahna pro tebe, bojoval o tebe, trpěl a zemřel za tebe, aby ti přinesl Světlo na pravou cestu vzhůru, aby ses v temnotě neztratil a nezahynul!

Tak stojí tvůj Spasitel před tebou. To bylo jeho mocné dílo Lásky.

Boží Spravedlnost setrvala v existujících, přísných a striktních světových zákonech; neboť co člověk zasévá to bude sklízet, jak říká také samotný Ježíš ve svém poselství. Žádný halěr nemůže mu být prominut na základě Boží Spravedlnosti!

Mysli na to, když stojíš před symbolem posvátné vážnosti. Děkuj vroucně za to, že ti Spasitel svým Slovem znovu otevřel cestu k odpuštění tvých hříchů a opusť toto místo s vážným předsevzetím, touto ukázanou ti cestou jít, aby ti mohlo být odpuštěno. Jít

touto cestou však neznamená snad se jen Slovu naučit a poté uvěřit, nýbrž toto Slovo *žít!* Věřit v ně, pokládat je za správné, avšak zároveň nejednat ve všem podle něj, nebylo by ti vůbec k užitku. Naopak byl, bys na tom hůř než takový, který o Slově vůbec nic neví.

Proto probud' se, pozemský čas je pro tebe drahocenný!

15. Tajemství zrození

Když lidé říkají, že ve způsobu přidělení narození je velká nespravedlnost, tak nevědí co tím činí!

S velikou vytrvalostí tvrdí jedni: „Je-li na světě spravedlnost, jak se může narodit dítě zatížené dědičnou nemocí! Nevinné dítě musí nést hříchy rodičů.“

Jiní říkají: „Jedno dítě narodí se v bohatství, jiné v trpké chudobě a nouzi. Při tom nemůže vzniknout žádná víra ve spravedlnost.“

A nebo: „Připustíme-li, že rodiče mají být potrestáni, tak není správné, že se tak stalo nemocí a smrtí dítěte. Dítě musí přece při tom nevině trpět.“

Tyto a podobné řeči hemží se po tisících mezi lidmi. Dokonce i vážně hledající lámou si nad tím někdy hlavu.

S prostým vysvětlením, že „nevyzpytatelné jsou cesty Boží, které všechno vedou k dobrému“, není touha po „proč“ zprovozena ze světa. Kdo s tím má být spokojen, musí se tomu *tupě* odevzdat nebo každou tázající se myšlenku ihned potlačit jako bezprávi.

Tak to není chtěno! Otázkami najde se pravá cesta. Otupělost nebo násilné potlačování připomíná jen otroctví. Bůh však nechce otroky! Nechce tupé podrobení se, nýbrž svobodný, vědomý pohled vzhůru. Jeho nádherná, moudrá zařízení nemají zapotřebí zahalovat se do mystické temnoty, nýbrž nabývají na své vysoké, nedotknutelné velikosti a dokonalosti, jestliže volně leží před námi! Nezměnitelně a nepodplatitelně, ve vyrovnaném klidu a jistotě, konají nezadržitelně své věčné působení. Nestarají se o zášť nebo uznání lidí, ani o jejich nevědomost, nýbrž dávají každému jednotlivě až do nejjemnějších odstínů zpět ve zralých plodech to, co on jako setbu rozesel.

„Boží mlýny melou pomalu, ale jistě“, znamená v lidové mluvě tak trefné vyjádření tohoto bezpodmínečného tkaní vzájemného působení v celém stvoření, jehož neposunutelné zákony v sobě nesou Boží Spravedlnost a vynucují ji. Mrholí, stéká se, proudí a vylévá se to nad celým lidstvem, lhostejno zda toto si to přeje či nikoliv, zda se tomu podrobuje nebo se tomu vzpírá, musí to přijmout jako spravedlivý trest a odpuštění nebo odměnu v povznesení.

Kdyby mohl reptající nebo pochybující jen jedenkrát nahlédnout do jemnohmotného, proniknutého přísným duchem a neseného vlněním a tkaním, které celé stvoření proniká, objímá, spočívá v něm, je samo částí stvoření, živé jako věčně poháněný tkalcovský stav Boží, ihned by ostýchavě umlkl a zděšen by poznal domýšlivost, spočívající v jeho slovech. Klidná důstojnost a jistota, kterou by spatřil, donutila by ho v prachu odprosit. Jak malého představoval si pak svého Boha! A jakou ohromnou velikost nachází v jeho dílech. Pak by poznal, že ve svých nejvyšších pozemských představách se jen pokoušel Boha strhnout dolů, dokonalost velkého díla snižoval v marné snaze ho vtěsnat do malicherné soutěsky, vytvořené rozumovou výchovou, která se nikdy nemůže povznést nad prostor a čas. Člověk nesmí zapomínat, že stojí v *díle* Božím, sám je částí díla, a tudíž zůstává bezpodmínečně podroben zákonům tohoto díla.

Dílo však nezahrnuje jen pozemským očím viditelné věci, nýbrž také jemnohmotný svět, který v sobě nese největší část vlastního lidského bytí a lidského působení. Jednotlivé pozemské životy jsou z toho jen malou částí, *ale vždy jsou velkými body obratu.*

Pozemské zrození tvoří vždy jen počátek zvláštních úseků v celém bytí člověka, ne však vůbec jeho počátek.

Začíná-li člověk jako takový své putování ve stvoření, tak stojí volně, bez osudových vláken, která vedou ven do jemnohmotného světa, přitažlivou silou stejného druhu na cestě neustále sílí, křížují se s jinými, vzájemně se vetkávají a působí zpět na původce, s nímž zůstávají svázány, a tak s sebou nesou osud nebo karmu. Účinky vláken proudících současně zpět splývají pak do sebe, čímž původně ostře výrazné barvy obdrží jiný odstín a přináší nově splynutý obraz *). Jednotlivá vlákna tvoří cestu zpětnému působení tak dlouho, až původce v nitru své bytosti již více neposkytuje pro stejný druh žádný opěrný bod, tuto cestu sám ze sebe již neobnovuje a neudrhuje ji čerstvou, čímž se tato vlákna nemohou již pevně zachytit, nemohou se zaháknout a musí od něj uschle odpadnout, lhostejno, zda jsou dobré nebo zlé.

Každé osudové vlákno formuje se tedy jemnohmotně, aktem vůle při rozhodnutí k činu, napíná se ven, avšak zůstává v původci zakotvené a tvoří tak bezpečnou cestu ke stejným druhům, tyto posiluje,

*) Přednáška č. 6: Osud

a současně však od nich dostává sílu, která touto cestou proudí zpět k východisku. V tomto dění spočívá pomoc, která přichází usilujícímu k dobru, jak je zaslíbeno, a nebo skutečnost, že „zlo opět nutně plodí zlo“ *).

Každému člověku přinášejí tedy zvrtná působení tato běžící vlákna, k nimž denně navazuje nové, jeho osud, který sám sobě vytváří a je mu podroben. Každá libovůle je při tom vyloučena, tedy také každá nespravedlnost. Karma, kterou člověk nese s sebou a která se jeví jako jednostranné předurčení, je ve skutečnosti bezpodmínečný *následek* jeho minulosti, pokud ve vzájemném působení nebyla ještě vyrovnána.

Skutečný počátek bytí člověka je *vždy* dobrý, a u mnohých také i konec, s výjimkou těch, kteří sami sebe ztratili tím, že nejdříve ze sebe, svým rozhodnutím podali ruku zlu, které je pak zcela vtáhlo do zkázy. Osudové proměny spočívají vždy jen v mezidobích, časech vnitřního rozvoje a zrání.

Člověk sám formuje si tedy neustále svůj budoucí život. Dodává vlákna a určuje tím barvu a vzor roucha, které pro něj tkalcovský stav Boží zákonem vzájemného působení utká.

Často daleko nazpět leží příčiny, které rozhodujícím způsobem působí na poměry, v nichž bude duše zrozena, právě tak pro dobu, pod jejímiž vlivy dítě vstupuje do pozemského světa, aby pak během jeho pozemského putování stále působily a dosáhly toho, co je přímo pro tuto duši nutné rozuzlit, obrousit, odhodit a dále se naučit.

Avšak neděje se také jen jednostranně pro dítě, nýbrž vlákna se sprádají samočinně tak, že v pozemském zároveň spočívá vzájemné působení. Rodiče dávají dítěti přímo to, co potřebuje ke svému dalšímu vývoji, právě tak na druhé straně dítě rodičům, nechť je to dobré nebo zlé; neboť k dalšímu vývoji a k rozmachu patří ovšem také uvolnění od zla prožitím téhož zla, čímž jako takové bude poznáno a odvrženo. Příležitost k tomu neustále přináší vzájemné působení. Bez něj by člověk nemohl nikdy být skutečně osvobozen od toho, co se událo. Tak spočívá v zákoně vzájemného působení jako veliký dar milosti cesta ke svobodě a ke vzestupu. Proto nemůže být o trestu vůbec hovořeno. Trest je falešný výraz, protože právě v tomto dění spočívá ta nejmocnější Lásky, kterou poskytuje ruka Tvůrce k odpuštění a osvobození.

*) Přednáška č. 30: Člověk a jeho svobodná vůle

Pozemský příchod člověka se skládá z plození, inkarnace a zrození. Inkarnace je vlastní vstup člověka do pozemského bytí *).

Tisícerozásobná jsou tedy vlákna, která spolupůsobí při určení inkarnace. Vždy však, až do nejjemnějších odstínů, je také v tomto dění spravedlnost, která se vybavuje a tlačí k podpoře *všech* zúčastněných.

Tím stává se zrození dítěte ještě více posvátnějším, důležitějším a hodnotnějším, než jak je to obecně bráno. Tím přece nastává dítěti, rodičům a dokonce sourozencům a dalším lidem přicházejícím do styku s dítětem jeho vstupem do pozemského světa nová, zvláštní milost Stvořitele tím, že všichni obdrží příležitost, jakýmkoliv způsobem pokročit vpřed. Rodičům může být nutnou zdravotní péčí, těžkými starostmi nebo útrapami poskytnuta příležitost k duchovnímu zisku, ať již jako lék, prostý prostředek k účelu nebo také skutečné vyrovnání staré viny, dokonce snad předběžné vyřešení hrozící karmy. Neboť stává se velmi často, že při započatém dobrém chtění člověka, kterého má zasáhnout *vlastní* vážná nemoc právě zákonem vzájemného působení jakožto karma, tak z milosti, následkem jeho dobrého chtění bude *předběžně* rozuzlena skrze jeho svobodné rozhodnutí, obětavě ošetřovat vlastní nebo cizí dítě. Skutečné vyrovnání však může nastat jedině v citu, v úplném prožití. Při vykonávání opravdu milující péče, je prožitek často ještě větší než při vlastní nemoci. Ten je hlubší v obavě a bolesti během nemoci dítěte nebo někoho jiného, koho považujeme za svého milovaného bližního. Právě tak hluboká je radost z jeho uzdravení. A právě tento silný prožitek sám pevně vtiskne své stopy do citu, do duchovního člověka, tím ho přetváří a touto přeměnou odřízne osudová vlákna, která by ho jinak ještě potkala. Tímto odříznutím nebo oprostěním odmrští se vlákna jako napjatá guma zpět, na opačnou stranu, ke stejnorodým jemnohmotným shromaždištím, ze kterých je přitažlivá síla nyní jednostranně přitahuje. Tím je každý další účinek na změněného člověka vyloučen, protože k tomu schází spojovací cesta.

Jsou tedy tisíce způsoby vyrovnání v této formě, jestliže člověk dobrovolně a rád převezme nějakou povinnost vůči druhým, z lásky nebo z lásce přibuzného soucitu.

Ježíš ukázal ve svých podobenstvích toho nejlepší příklady. Právě tak ve svém kázání na hoře a všech ostatních řečech poukazoval

*) Přednáška č. 7: Stvoření člověka

zcela zřetelně na dobré výsledky takového jednání. Mluvil při tom vždy o „bližním“ a ukázal tím nejlepší cestu k vyrovnání karmy a ke vzestupu v nejprostší a nejživější formě. „Miluj svého bližního jako sebe sama“, napomínal a dal tím klíč k bráně veškerého vzestupu. Nemusí se při tom vždy jednat o nemoc. Děti, jejich nutné ošetřování a výchova, dává nejpřirozenějším způsobem tolik příležitostí, že skrývají v sobě *všechno*, co vůbec jen jako vyrovnání může přicházet v úvahu. A proto děti přinášejí požehnání, lhostejno, jak jsou zrozeny a vyvinuty!

To, co platí pro rodiče, platí rovněž také sourozencům a všem, kteří s dětmi přicházejí hodně do styku. Tito mají rovněž příležitosti, novým pozemšťanem získat tím, že se snaží, ať již také jen odložením špatné vlastnosti nebo podobnými věcmi, v trpělivosti, ve svědomitém napomáhání nejrůznějšího druhu.

Dítěti samotnému je však pomoheno neméně. Každý je zrozením postaven před možnost, dojít o mocný kus cesty vzhůru! Kde se tak neděje, je dotýčný na tom sám vinen. V takovém případě on nechtěl. Proto je třeba každé zrození považovat za dobrotivý dar Boží, který přichází k rozdělení stejnoměrně. Také tomu, kdo sám žádné děti nemá a vezme si k sobě cizí dítě, není zkráceno požehnání, nýbrž je ještě větší činem přijetí, když se tak stalo kvůli dítěti, a ne k vlastnímu uspokojení.

Při běžné inkarnaci hraje vedoucí roli přitažlivost duchovně stejného druhu, jakožto spolupůsobící při vzájemném působení. Vlastnosti, které se jeví jako dědičné, nejsou ve skutečnosti zděděné, nýbrž přivozené výlučně touto silou přitažlivosti. Není při tom nic duchovně zděděno od matky nebo otce, protože dítě je právě tak pro sebe uceleným člověkem, jako oni sami, jen v sobě nese stejné druhy, jimiž se cítilo být přitahováno.

Přece však to není sama tato síla přitažlivosti, která při inkarnaci účinkuje rozhodujícím způsobem, nýbrž mají do toho co mluvit také jiná průběžná osudová vlákna, která jsou k inkarnující se duši vázána a která snad jsou nějakým způsobem spojena s členy rodiny, do níž je vedena. Všechno to spolupůsobí, táhne a nakonec přivozuje inkarnaci.

Jiné je to, když duše na sebe bere dobrovolné poslání, aby buď určitým pozemským lidem pomohla nebo spolupůsobila na nějaké

pomocné činnosti pro celé lidstvo. Pak také duše bere předem na sebe vědomě všechno, co jí na zemi potká, čímž nemůže být vůbec hovořeno o nespravedlnosti. A za to musí pro ní nastat odměna v důsledku vzájemného působení, jestliže se všechno stalo v obětavé lásce, která se však po odměně neptá. V rodinách, ve kterých jsou dědičné nemoci, přichází duše k inkarnaci, jež tyto nemoci vzájemným působením potřebují k vyrovnání, očištění nebo k postupu vpřed.

Hlavní a zadržující nitky nepřipustí chybnou, tedy nespravedlivou inkarnaci. Vylučují z toho jakékoliv pochybení. Bylo by to pokusem plavat proti proudu, který s železnou, neposunutelnou mocí plyne svojí upravenou cestou a každý odpor předem vylučuje tak, že dokonce k nějakému pokusu nemůže vůbec dojít. Při přesném povšimnutí si jeho vlastností však dává jen požehnání.

A povšimnutí dojde rovněž všechno při dobrovolných inkarnacích, při kterých se dobrovolně přijímají nemoci k dosažení určitých účelů. Když třeba otec nebo matka na sebe vlastní vinou uvalí nemoc, ať už také jen nerespektováním přirozených zákonů, které bezpodmínečně vyžadují zřetel na zdravé udržování svěřeného těla, tak bude bolest z toho, že tuto nemoc také znovu vidí u dítěte, již v sobě nést usmíření, jež povede k očištění, jakmile bolest procítí opravdově.

Uvádět zvláštní příklady by bylo bezúčelné, protože každé jednotlivé zrození by mnohonásobně spletenými osudovými vlákny podávalo nový obraz, odlišný od jiných, a dokonce každý stejný druh se jemnými odstíny vzájemného působení, v jeho směšování, musí jevit v tisícero násobných proměnách.

Budiž uveden jen jednoduchý případ: Matka miluje svého syna tak, že všemi prostředky mu zabrání, aby kvůli sňatku od ní odešel. Poutá ho trvale na sebe. Tato láska je falešná, čistě egoistická, sobecká, i kdyby matka podle svého mínění nabídla všechno, aby synovi připravila krásný pozemský život, jak jen to je možné. Svojí sobeckou láskou neprávem zasáhla do života svého syna. Opravdová láska nikdy nemyslí na sebe sama, nýbrž vždy jen na prospěch milovaného a jedná tak i tehdy, když je to spojeno s vlastním odříkáním. Přichází matčina hodina, kdy je odvolána. Syn stojí nyní sám. Je pro něj příliš pozdě, aby se ještě radostným rozmachem pozvedl ke spl-

nění svých vlastních přání, jež poskytuje mládí. Navzdory všemu při tom ještě něco získal; neboť cosi uvolnil způsobeným odříkáním. Buď je to stejnorodost z jeho dřívějšího bytí, čímž se vyhnul vnitřní osamělosti v manželství, která by ho jinak musela v případě sňatku zastihnout, nebo cokoliv jiného. V takovýchto věcech pro něj plyne jen přínos. Matka však si svou sobeckou lásku odnesla s sebou. Přitažlivá síla duchovně stejného druhu táhne ji proto neodolatelně k lidem se stejnými vlastnostmi, protože nachází v jejich blízkosti možnost, v citovém životě takovýchto lidí spoluprocítit malou část jejich vlastní vášně, jestliže tito svou sobeckou lásku uplatňují vůči druhým. Tím zůstává pozemsky připoutaná. Jestliže však u lidí, v jejichž blízkosti se trvale nachází, nastane plození, dochází u ní spojení, kterým se duchovně připoutala k inkarnaci. Pak se karta obrací. Nyní musí jako dítě trpět pod stejnou vlastností otce nebo matky tím samým, čímž kdysi nechala trpět své dítě. Nemůže odejít ze svého rodného domu, navzdory její touze a nabízejícím se příležitostem. Její vina je vyrovnána tím, že prožitím takovýchto vlastností na sobě samé je pozná jako bezprávi a tím je od nich oproštěna.

Spojením s hrubohmotným tělem, tedy inkarnací, je každému člověku dána páska, která mu brání přehlédnout jeho minulé bytí. To je také, stejně jako všechno dění ve stvoření, jen k přínosu dotyčného. V tom spočívá opět moudrost a láska Stvořitele. Kdyby si byl každý vědom svého dřívějšího bytí, tak by zůstal ve svém novém pozemském životě jen klidným pozorovatelem, stojícím stranou, ve vědomí získaného pokroku nebo vyrovnání něčeho, v čem taktéž pokrok spočívá. Právě tím by pro něj nebyl žádný postup vpřed, nýbrž místo toho by to přineslo velké nebezpečí úpadku. Pozemský život má být skutečně *prožit*, jestliže má mít účel. Jen co se vnitřně se všemi výškami a hloubkami naskrz prožije, tedy procítí, stává se osobním vlastnictvím. Znal-li by člověk vždy jasně a předem přesný směr, který mu je užitečný, tak by pro něj nebylo žádného uvažování, žádného rozhodnutí. Tím by nemohl znovu získat žádnou sílu a žádnou samostatnost, které bezpodmínečně potřebuje. Takto však bere každou situaci svého pozemského života opravdově. Každé skutečné prožití pevně vtiskuje dojmy do citění, do toho nepomíjícího, které člověk s sebou bere při proměně jako jemu ná-

ležející část jeho samého, nově, dojmy utvářenou. Avšak také *jen* co skutečně prožil; všechno ostatní zanikne s pozemskou smrtí. *Prožit*é však zůstává jako vyjasněný hlavní obsah pozemského bytí jeho ziskem! K prožitému nepatří všechno naučené. Nýbrž z naučeného jen to, co si člověk prožitím osvojil. Všechna ostatní změť naučeného, pro něž mnohý člověk obětoval celé své pozemské bytí, zůstává zpět jako plevy. Proto nemůže být kterýkoliv okamžik života brán nikdy dost vážně a myšlenkami, slovy a skutky musí proudit silné životní teplo, aby neklesly k prázdným zvyklostem.

Nově narozené dítě jeví se díky pásce přiložené při inkarnaci jako zcela nevědomé a je proto mylně také pokládáno za nevinné. Přítom přináší si často silnou karmu, která mu nabízí příležitost, dřívější bludné cesty vykoupit úplným prožitím. Karma je v předurčení jen nutným následkem dění. Při dobrovolném přijetí poslání se tím dosahuje pozemského porozumění a pozemské zralosti ke splnění poslání, pokud to nepatří k poslání samotnému.

Proto by neměl člověk reptat nad nespravedlností při zrození, nýbrž vděčně vzhlížet ke Stvořiteli, který s každým jednotlivým zrozením dává jen novou milost!

16. Lze doporučit okultní školení?

Tato otázka musí být zodpovězena absolutním „ne“. Okultní školení, ke kterému se všeobecně počítá cvičení k dosažení jasnovidnosti, jasnoslyšnosti atd., je překážkou k vnitřnímu svobodnému rozvoji a ke skutečnému duchovnímu rozmachu. Co je tím možné vypěstovat, ukazuje se v minulých dobách u takzvaných mágů *), jakmile mělo školení poněkud příznivý průběh.

Je to jednostranné tápání zdola nahoru, přičemž nemůže dojít k překročení takzvaného pozemského okruhu. Při všech těchto událostech, dosažitelných za určitých okolností, bude se jednat o věci nízkého a nejnižšího druhu, které člověka samy o sobě nemohou přivést výše, ale mohou ho snadno svést.

Člověk je schopen tím proniknout jen do jemu nejbližší ležícího jemnohmotného okolí, jehož inteligentní bytosti jsou často ještě nevědomnější než samotní pozemští lidé. Všechno, čeho tím dosáhne, je, že se otevře jemu neznámému nebezpečí, před kterým zůstává chráněn právě neotevřením se.

Kdo se cvičením stává jasnozřivým nebo jasnoslyšným, bude v tomto nízkém okolí vidět nebo slyšet často také věci, které mají vytvořit dojem vysokého a čistého, a přece jsou od toho daleko vzdáleny. K tomu ještě přistupuje vlastní, cvičením ještě více podrážděná fantazie, která také vytváří okolní prostředí, které žák pak skutečně vidí a slyší, a zmatek je tu. Takovýto člověk, stojící na nejistých nohou vlivem umělého školení, nemůže to odlišit, nemůže při nejlepší vůli rozeznat ostrou hranici, táhnoucí se mezi pravdou a klamem, jakož i tisícové možnosti tvořivé síly v jemnohmotném životě. K tomu přichází nakonec ještě nízké, pro něj bezpodmínečně škodlivé vlivy, kterým sám sebe, dobrovolně, s velkou námahou otevřel, kterým nemůže vzdorovat vyšší silou, a tak stává se brzy vrakem zbaveným kormidla na neznámém mu moři, který pro všechno, s čím se setká, může být nebezpečný.

Je to tedy přesně tak, jako kdyby člověk nemohl plavat. Je plně schopný, zcela chráněn v loďce, plout jemu neznámým živlem. Srovnatelné je to v pozemském životě. Vytáhne-li však během plavby prkno z ložky ho chránící, tak protrhne do své ochrany díru,

*) Kouzelníků

skrze kterou pronikne voda, jeho ochrany ho zbaví a strhne dolů. Tento člověk, v plavání nezkušený, stává se tím jen obětí neznámého mu živlu.

Takový je postup okultního školení. Člověk tím vytahuje jen prkno ze své, chránící ho lodi, avšak neučí se plavat!

Jsou však také plavci, kteří se nazývají mistry. Plavci v tomto oboru jsou takoví, kteří v sobě nesou hotovou vlohu a určitým školením jí podali ruku, aby ji přivedli k uplatnění, hledající, jak ji co nejvíce rozvinout. V takových případech spojí se tedy více méně hotové vlohy s umělým školením. Avšak také u nejlepšího plavce jsou vždy stanoveny dosti úzké hranice. Odvážil-li se příliš daleko, tak mu ochabnou síly a je nakonec právě tak ztracen, stejně jako neplavec, jestliže ... mu, stejně jako neplavci, nepřijde pomoc.

Taková pomoc může však v jemnohmotném světě přijít jen ze světlých výšin, z čistého duchovna. A tato pomoc opět se může přiblížit pouze tehdy, když ten, kdo se nachází v nebezpečí, dosáhl ve svém duševním vývoji určitý stupeň čistoty, se kterým se tato může spojit k opoře. A takovéto čistoty se nemůže dosáhnout pokusy v okultním školením, nýbrž může nastat jen povznesením pravé vnitřní morálky ve stálém pohledu vzhůru k čistotě Světla.

Sledoval-li člověk *tuto* cestu, která ho časem postupně přivede k určitému stupni vnitřní čistoty, což se pak přirozeně odráží také v jeho myšlenkách, slovech a skutcích, tak dostává se mu pozvolna spojení s čistými výšinami a odtud ve vzájemném působení také umocněné síly. Tímto má přes všechny mezistupně spojení, jež ho udržuje a jehož se může přidržet. Netrvá to pak dlouho a je mu poskytnuto bez zvláštní námahy všechno, co se plavci marně snažili dosáhnout. Avšak s opatrností a obezřetností, která spočívá v přísných zákonech vzájemného působení, aby toho vždy dostal právě jen tolik, kolik je schopen dát v přinejmenším stejné míře odezvy, čímž je každé nebezpečí předem vyloučeno. Konečně stává se oddělující přepážka, která se dá srovnat s prkny lodě, tenčí a tenčí a nakonec zcela odpadne. To je pak ale také okamžik, kdy člověk, stejně jako ryba ve vodě, se v jemnohmotném světě až vzhůru ke světlým výšinám cítí zcela jako doma. To je jediná správná cesta. Všechno předčasně dosažené umělým cvičením je při tom chybné. Jen rybě ve vodě není voda nikterak nebezpečnou, protože to je

„její živel“, pro který v sobě nese veškerou výzbroj, které školený plavec nemůže *nikdy dosáhnout*.

Provádí-li člověk školení, tak předchází jeho započetí dobrovolné rozhodnutí, jehož následkům je pak podroben. Proto také nemůže počítat s tím, že mu *musí* být pomůženo. Mohl se předem svobodně rozhodnout.

Avšak člověk, který k takovému školení podnítí jiné, kteří jsou pak těmto nebezpečím vydáni napospas nejrůznějším způsobem, bere na sebe velkou část následků jako vinu od každého jednotlivě. Ke všem je jemnohmotně připoután. Neodvolatelně musí po svém pozemském úmrtí dolů k těm jež ho předešli, kteří podlehli nebezpečí, až k tomu, který klesl nejhluběji. On sám není schopen stoupat dříve, než každému jednotlivci opět pomůže vzhůru, bludnou cestu napraví a kromě toho také než se tímto zameškané dohoní. To je vyrovnání ve vzájemném působení a současně pro něj cesta milosti, kterou napraví křivdu a povznese se.

Působil-li v tom nějaký člověk nejen slovem, ale i písmem, tak ho to zasáhne ještě hůře, protože tyto spisy dále působí neštěstí i po jeho pozemském úmrtí. Musí pak v jemnohmotném životě vyčkat, až tam nepřichází nikdo další, který se jeho spisy nechal uvést v omyl, a kterému by proto měl pomáhat vzhůru. Při tom mohou uběhnout staletí.

Tím však není míněno, že oblast jemnohmotného světa má zůstat v pozemském životě nedotčena a uzavřena!

Vnitřně zralým lidem bude vždy v pravou hodinu připadat, že se cítí jako doma v tom, co pro druhé skrývá nebezpečí. Oni smí spatřit Pravdu a předávat ji dále. Avšak při tom budou jasně přehlížet také ona nebezpečí, která hrozí těm, kteří chtějí okultními cviky proniknout do nížin jim neznámé země. Oni nikdy nedají podnět okultnímu školení.

17. Spiritismus

Spiritismus! Medialita! Mocně plane spor pro ně a také proti nim. Není mým úkolem hovořit o protivnících a jejich horlivosti v popírání spiritismu. Bylo by to plýtvání časem; neboť každý logicky myslící člověk potřebuje si jen přečíst o způsobech takzvaných zkoušek nebo výzkumech, aby sám poznal, že tyto ukazují úplnou nevědomost a naprostou neschopnost „badatelů“. Proč? Jestliže chci prozkoumat zeminu, musím se řídit podle země a jejího uzpůsobení. Chci-li naproti tomu prozkoumat moře, nezbude mi nic jiného, než se při tom řídit uzpůsobením vody a použít podstatě vody odpovídající pomocné prostředky. Jít na vodu s rýčem a lopatou nebo s vrtačkami, nedovedlo by mně v mém bádání asi daleko. Nebo mám snad popřít vodu, protože ji na rozdíl od mně známější tuhé země hladce proniknu rýčem? Nebo proto, že nemohu po ní chodit právě tak, jak jsem zvyklý po pevné zemi? Protivníci by řekli: To je rozdíl; neboť existenci vody *vidím* a cítím, což nemůže tedy nikdo popřít!

Jak je tomu dlouho, když se velmi usilovně popíraly miliony pestrobarevných živých tvorů v kapce vody, o jejichž existenci nyní ví již každé dítě? A proč se to popíralo? Jen proto, že jich nebylo vidět! Teprve když se vynalezl nástroj, který byl nastavený na jejich vlastnosti, mohl být tento nový svět rozeznán, viděn a pozorován.

Stejně je to s mimohmotným světem, takzvaným oním světem! Staňte se přece vidoucími! *A potom* si dovolte soudit! Záleží to na *vás*, ne na „jiném světě“. Kromě vašeho hrubohmotného těla máte ještě v sobě také hmotu jiného světa, zatímco ti, co jsou na onom světě, vaše hrubohmotné tělo již nemají. Žádáte a očekáváte, aby se vám ti, co jsou na onom světě, přiblížili (dali znamení atd.), kteří již nedisponují žádnou hrubohmotností. Čekáte na to, že oni dokážou *vám* svoji existenci, zatímco vy sami, kteří kromě hrubohmotnosti disponujete rovněž také hmotou těch na onom světě, sedíte vyčkávajíc s gesty soudce.

Budujte mosty přece *vy*, kteří budovat *můžete*, pracujte konečně se stejnou hmotou, která je také vám k dispozici, a staňte se tím vidoucími! Anebo mlčte, když tomu nerozumíte, a krmte dál jen hrubohmotné, které stále více zatěžuje jemnohmotné. Jednou přijde den,

kde se oddělí jemnohmotné od hrubohmotného a pak musí zůstat ležet, protože se zcela odnaučilo vzletu; neboť také to všechno je podrobené pozemským zákonům stejně jako pozemské tělo. Jen pohyb přináší sílu! Nepotřebujete médií, abyste poznali jemnohmotné. Pozorujte jen život, který vaše vlastní jemnohmotné ve vás vede. Dejte mu vaší vůli, co potřebuje, aby zesílilo. Nebo hodláte existenci své vůle rovněž popřít, protože jí nevidíte a nemůžete nahmatat?

Jak často cítíte důsledky své vůle v sobě samých. Sice je cítíte, nemůžete je však ani vidět, ani uchopit. Nechť je to povznesení, radost nebo zármutek, hněv nebo nenávisť. Jakmile má vůle účinek, musí mít rovněž také sílu, která vytváří tlak; neboť bez tlaku nemůže být žádný účinek, žádné pociťování. A kde je tlak, musí působit těleso, něco pevného ze stejné hmoty, jinak žádný tlak vzniknout nemůže.

Musí to tedy být pevné formy z hmoty, kterou svým hrubohmotným tělem nemůžete ani vidět, ani nahmatat. A taková je hmotnost onoho světa, kterou můžete rozpoznat také jen vaší, v nitru tkvící stejnorodostí.

Podivný je spor pro i proti životu po pozemské smrti, často skutečně až ke směšnosti. Kdo klidně, bez předsudků a bez přání přemýšlí a je schopen pozorovat, brzy shledává, že skutečně *všechno*, úplně všechno mluví pro pravděpodobnost existujícího jinohmotného světa, který současný průměrný člověk není schopen vidět. Je to tolik případů, které na to stále znovu a znovu poukazují a které prostě nelze odsunout stranou jako neexistující. Naproti tomu za bezpodmínečným koncem po pozemské smrti, kdy už nic neexistuje, není nic jiného než přání mnohých, kteří by se tím rádi chtěli jakýmkoliv způsobem zbavit duchovní zodpovědnosti, při níž na miský vah nepadá chytrost a obratnost, nýbrž jen skutečné cítění. —

Nyní však k *přívržencům* spiritismu, spiritualismu a tak dále, jak oni to také rádi nazývají, vede to nakonec k témuž, k velkým omylům!

Přívrženci jsou často Pravdě daleko nebezpečnější a přinášejí více škody než protivníci!

Z miliónů jsou jen nemnozí, kteří si chtějí nechat říci pravdu. Většinou jsou zapleteni do obrovského věnce malých omylů, které jim nedovolí najít cestu ven, k prosté pravdě. V čem je vina? Snad v onom světě? Nikoliv! Nebo v médiích? Také ne! *Jen v jednotlivci samotném!* Není dost opravdový a přísný sám k sobě, nechce se zbavit předsudků, bojí se zbořit jím vytvořené představy o onom

světě, které mu dlouhou dobu v jeho fantazii poskytovaly *posvátnou hrůzu a jakýsi oblažující pocit*. A běda tomu, kdo by se toho dotkl! Každý přívrženec má již pohotově připravený kámen, aby ho na něj vrhl! Pevně se k tomu přimkl a je připraven mnohem dříve nazvat obyvatele onoho světa lháři nebo škádlivými duchy anebo média obvinít z nedostatečnosti, než aby šel klidně zkoumat sám sebe a zvážil, zda *jeho představy* snad nebyly falešné.

Kde bych měl začít, abych vyhubil tak mnoho plevele? Byla by to práce bez konce. Proto budiž to, co zde říkám, jen pro ty, kteří vážně hledají; neboť jen takoví mají nalézt.

Příklad: Člověk vyhledá médium, nechť je toto významné či nikoliv! Jsou s ním ještě jiní lidé. „Seance“ začíná. Médium „selže“. Nic nebude. Následek? Jsou lidé, kteří na to řeknou: Médium je k ničemu. Jiní: Celý spiritismus není nic. Bádající se bijí v prsa a vyhláší: Častokrát vyzkoušené mediální schopnosti média byly jen podfuk; neboť poté co jsme přišli *my*, neodvažuje se médium ničeho. A „duchové“ mlčí! Věřící a přesvědčení však odcházejí stísnění pryč. Proslulost média utrpí a může zcela zaniknout při opakovaném „selhání“. Má-li dokonce médium někoho na způsob manažera, a jsou-li s tím spojeny finanční příjmy, tak bude manažer nervózně tlačit na médium, aby se přece namáhalo, když už lidé za to dávají peníze atd. Krátce: Jsou z toho pochybnosti, posměch, nespokojenost, a médium se bude při novém pokusu křečovitě snažit pohroužit se do mediálního stavu, při tom snad v nějakém druhu nervózního sebeomámení neúmyslně řekne něco, co se domnívá slyšet, anebo se uchýlí přímo k podvodu, který například u mluvícího média nebude příliš těžký. Závěr: Podvod, popření celého spiritismu, protože snad některá média za uvedených okolností sáhla k podvodu, aby se vyhnula narůstajícímu nepřátelství. K tomu několik otázek:

1. Ve které společenské třídě, nechť je jakákoliv, nejsou žádní podvodníci? Odsuzuje se kvůli nějakým podvodníkům také při jiných věcech ihned dovednost poctivě pracujících?

2. Proč je tomu tak právě zde a skutečně nikde jinde?

Tyto otázky může si každý sám snadno zodpovědět.

Kdo však nese hlavní vinu na takovémto nedůstojném stavu? Médium ne, ale však lidé sami! Svým poněkud jednostranným nází-

ráním, především však svou naprostou nevědomostí nutí médium, volit mezi nespravedlivým osočováním nebo klamem.

Nějakou střední cestu nenechají lidé médiu tak lehce.

Mluvím při tom jen o vážně se snažícím médiu, ne o četných mediálních nadšencích, kteří se snaží tlačit do popředí své nepatrné schopnosti. Je mi rovněž vzdáleno, jakýmkoliv způsobem se zastávat velkého osazenstva médií, neboť vlastní hodnota takovýchto spiritistů shromažďujících se kolem médií existuje jen v nejvzácnějších případech, s výjimkou vážných badatelů, kteří se tuto novou oblast učí, ne však nevědomě se proti ní staví. Největšímu počtu takzvaných věřících nepřinesou tyto návštěvy nebo „seance“ žádný pokrok, nýbrž zastavení nebo úpadek. Stanou se natolik nesamostatnými, že se sami o sobě nemohou k ničemu rozhodnout, nýbrž vždy si chtějí k tomu vyžádat radu „těch z onoho světa“. Často ve směšných věcech a zpravidla v pozemských malichernostech.

Vážný badatel nebo poctivě hledající člověk bude při tom vždy pobouřen nesmírnou omezeností právě těch, kteří se u médií řadu let jako stálí návštěvníci cítí jako „doma“. S neobyčejně chytrým a povýšeným výrazem ve tváři pronášejí největší hlouposti a sedí tu pak s pokryteckou zbožností, aby se oddal příjemnému dráždění nervů, které mu v představivosti přináší styk s neviditelnými mocnostmi. Mnohá média sluní se při tom v podlézavých řečech takovýchto starých návštěvníků, kteří ve skutečnosti tím dávají najevo sobecké přání, že by oni sami toho chtěli co nejvíce „prožít“. „Prožitek“ však je pro ně souznačný jen s poslechem nebo díváním se, tedy být pobaven. K „prožitku“ v nich nikdy nedojde.

Co má tedy *vážný* člověk při takovýchto událostech uvážít?

1. Že médium nemůže přispět k „úspěchu“ vůbec ničím, leda svým otevřením se, tedy odevzdáním, a jinak vyčkává; neboť je to nástroj, který se používá, instrument, který sám o sobě není schopen vytvořit žádný zvuk, jestliže se na něj nehraje. Nemůže se tedy vůbec jednat o takzvané *selhání*. Kdo o tom mluví, ukazuje omezenost, měl by dát od toho ruce pryč a také by neměl vyjadřovat žádné domněnky, protože není přece schopen žádného úsudku. Přesně jako každý, komu učení přijde těžké, měl by se také vyhnout univerzitě. Médium je tedy prostě most nebo prostředek k účelu.

2. Že při tom *účastníci* hrají velkou roli! Ne svým zevnějškem nebo dokonce pozemským postavením, nýbrž *svým vnitřním životem!* Vnitřní život je svět sám pro sebe, jak je také největším posměvačům známo. Nemůže to být přirozeně žádné „nic“ se svým cítěním, se svými plodícími a živícími myšlenkami, nýbrž to musí logicky být jemnohmotné tělesa nebo útvary, které tlakem nebo působením probouzejí city, poněvadž jinak by nic takového nemohlo vzniknout. Právě tak by nebylo možné v duchu vidět obrazy, kdyby tam nic nebylo. Právě takové pojetí by přece znamenalo největší průlom do zákonů exaktní vědy. Tedy *musí* tu něco být, a něco tu také *je*; neboť plodící myšlenka vytváří v jemnohmotném, tedy onom světě ihned příslušnou formu, jejíž hutnost a životaschopnost závisí na síle citů příslušné plodící myšlenky. Tak vzniká tedy s tím, co se nazývá „vnitřní život“ lidí, také odpovídající jemnohmotné okolí podle toho zformované.

A toto okolí je to, co se média, které je nastaveno silněji na jemnohmotný svět, blahodárně nebo nepříjemně, dokonce také i bolestně, musí dotknout. Tím se může stát, že skutečné projevy z jemnohmotného světa nejsou čistě reprodukovány, jestliže je médium vlivem přítomnosti lidí s jemnohmotně nebo duchovně nečistým životem stísněno, sevřeno nebo zmateno. Ale jde to ještě dál. Tato nečistota tvoří zeď pro čistou jemnohmotnost, i když je tato z individuality ducha také na onom světě vedená svobodnou vůlí, takže projevení z tohoto důvodu nemůže vůbec nastat nebo jen ze stejně nečistého jemnohmotného druhu.

U účastníků s *čistým* vnitřním životem je ovšem spojení s odpovídajícím čistým jemnohmotným okolím možné. Jakýkoliv rozdíl však tvoří nepřeklenutelnou propast! Odtud rozdíl při takzvaných seancích, proto často úplné selhání nebo nastalý zmatek. To všechno spočívá v neposunutelných, čistě fyzikálních zákonech, které na onom světě působí přesně tak jako na tomto světě.

Tím dostávají se odmítavé zprávy „badatelů“ do jiného světla. A kdo je schopen pozorovat jemnohmotné děje, musí se usmívat, protože si tak mnohý badatel svými zprávami vynáší vlastní rozsudek, odhaluje svůj *vlastní* vnitřní život a kárá jen *svůj* vlastní duševní stav.

Druhý případ: Nějaký člověk navštíví médium. Stane se mu, že skrze médium k němu promluví zesnulý příbuzný. Ptá se ho při

tom na rady při nějaké snad důležité pozemské záležitosti. Zesnulý mu k tomu dá nějaké pokyny, které návštěvník přijímá jako evangelium, zjevení z onoho světa, přesně se tím potom řídí a tím ... narazí a často utrpí těžkou škodu.

Následek? Návštěvník bude v první řadě pochybovat o médiu, ve svém zklamání a zlosti z újmy snad i proti médiu pracovat, v mnoha případech se dokonce cítí zavázán vést veřejné útoky, aby jiné uchránil před stejnou škodou a nárazem. (Musel bych zde připojit vysvětlení o životě na onom světě, jak se takový člověk otevírá vlivem přitažlivosti druhů podobným proudům stejného duchovního druhu na onom světě, a jak on pak jako nástroj takovýchto protiproudů je schopen se stát horlitem v pyšné uvědomnělosti, že se zastává pravdy a lidstvu tím prokazuje velkou službu, zatímco se ve skutečnosti stává otrokem nečistoty a uvaluje na sebe karmu, k jejímuž rozuzlení potřebuje ještě více než lidský věk, z čehož pak vycházejí nová a nová vlákna, takže vzniká síť, do které se zaplétá, nakonec již vůbec neví kudy kam, a pak nepřátelsky horlí tím zuřivěji.)

Nebo bude zklamaný návštěvník, jestliže nepovažuje médium za podvodníka, přinejmenším velmi pochybovačně stát proti celému onomu světu nebo se dá běžnou pohodlnou cestou, kterou jdou tisíce jiných, a musí si říci: „Co je mi nakonec po záhrobí. Tím nechť si lámou hlavu jiní. Mám lepší věci na práci.“ Tyto „lepší věci“ znamenají však vyděláváním peněz sloužit jen tělu a ještě více se tím vzdalovat od jemnohmotnosti. V čem však spočívá skutečná vina? *Opět jen v něm samotném!* Vytvořil si *falešnou* představu tím, že řečené přijal jako evangelium. To byla zcela jen *jeho* chyba a žádné provinění druhých. Poněvadž se domníval, že zesnulý svou jemnohmotností stal se také zčásti vševědoucím nebo přece alespoň je více vědoucím. V tom spočívá omyl mnohých statisiců. Všechno, co zesnulý ví vlivem své proměny, je, že takzvaným skolem neprestal existovat.

To je však také všechno, pokud se nechopí příležitosti, dostat se v jemnohmotném světě dál, což také tam závisí na jeho volném, svobodném rozhodnutí. Bude tedy při dotazování na pozemské věci v dobrém chtění chtít vyplnit přání, aby své mínění učinit zjevným, také v přesvědčení, že tím podává to nejlepší; avšak, aniž by si to sám uvědomoval, není vůbec schopen posoudit pozemské věci

a okolnosti tak jasně, jako člověk ještě zde žijící v mase a krvi, protože mu chybí hrubohmotnost, kterou bezpodmínečně potřebuje ke správnému úsudku. Jeho stanovisko musí být tedy zcela jiné. Přece však dává, čeho je schopen, a tím v dobrém chtění také to nejlepší. Nelze tedy ani jemu, ani médiu dělat výčitky. Není tedy také žádným prolhaným duchem, stejně tak bychom měli rozeznávat jen duchy vědomé a nevědomé; neboť jakmile duch klesá, tedy stává se nečistým a těžkým, zužuje se současně také přirozeně jeho zorný úhel. Dává a působí neustále to, co sám cítí: *A žije jen cítěním*, ne vypočítavým rozumem, který už nemá, protože tento byl vázán k pozemskému mozku, a tím také k prostoru a času. Jakmile umřím pominul, není pro něj více žádného myšlení a uvažování, nýbrž jen cítění, *bezprostřední a neustálé prožívání!*

Chyba je v těch, kteří si ještě vyžadují rady o pozemských věcech od těch, kteří již nejsou v hutnosti a proto je také nemohou pochopit.

Zesnulí jsou sice schopní poznat, který směr v některých věcech je správný a který falešný, ale pak musí člověk se svými pozemskými prostředky, tedy rozumem a jeho zkušenostmi zvážit, jak je schopen jít správným směrem. Musí to přivést do souladu se všemi pozemskými možnostmi! To je *jeho práce*.

Také kdyby hluboce kleslý duch dostal příležitost k projevení se a mluvení, tak nemůže nikdo říct, že lže nebo se snaží vést falešně, nýbrž dává opět, co sám žije, a snaží se o tom druhé přesvědčit. Nemůže dávat nic jiného.

Tak jsou nespočetné omyly v chápání spiritistů.

„Spiritismus“ dostal velmi špatné pověsti, avšak ne sám sebou, nýbrž skrze převážnou část přívrženců, kteří se po několika a často velmi ubohých výsledcích nadšeně domnívali, že jim byl odtažen závoj, a kteří pak horlivě chtěli obšťastňovat jiné představou jemnohmotného života, kterou si oni sami vymysleli, kterou vytvořila bezuzdná fantazie a především zcela vyjadřující jejich vlastní přání. Zřídka však se taková představa zcela shoduje s Pravdou!

18. Připoutaný k zemi

Těchto slov se hodně používá. Kdo však při tom skutečně rozumí, co tím říká? „Připoutaný k zemi“ zní jako strašný trest. Většina lidí cítí mírnou hrůzu, bojí se těch kteří jsou ještě připoutáni k zemi. Přitom není význam těchto slov tak špatný. Nepochybně je tak mnoho chmurného, co toho či onoho nechává připoutaného k zemi. Převážně jsou to však zcela prosté věci, které musí vést k připoutanosti k zemi.

Vezměme na příklad jeden případ: Hříchy otců se mstí až do třetího a čtvrtého pokolení!

Dítě položí v rodině nějakou otázku o onom světě nebo o Bohu, co slyšelo ve škole nebo v kostele. Otec je stručně odmítne s poznámkou: „Ach, jdi mi s tou hloupostí! Když zemřu, je po všem.“ Dítě se zarazí, začne pochybovat. Pohrdavé výroky otce nebo matky se opakují, totéž slyší také od jiných, a nakonec jejich názor přijme.

Přichází hodina, kdy otec musí odejít. Přitom ke svému úleku poznává, že tím neprestal existovat. Probouzí se v něm žhavé přání, sdělit svému dítěti toto poznání. Toto přání váže ho k dítěti. Dítě ho však neslyší a necítí jeho blízkost; neboť žije v přesvědčení, že otec už není, a to stojí jako pevná neproniknutelná zeď mezi ním a úsilím jeho otce. Avšak otcovo utrpení, musí-li pozorovat, že dítě vlivem jeho tvrzení sleduje špatnou cestu, která ho žene stále dál od Pravdy, úzkost, že dítě se na této nesprávné cestě není schopno vyhnout nebezpečí hlubšího pádu a především mnohem snáze je mu vystaveno, účinkuje na něj jako takzvaný trest za to, že dítě na tuto cestu svedl. Zřídka kdy podaří se mu přivést je nějakým způsobem k poznání. Musí se dívat, jak se falešná idea přenáší z jeho dítěte dále na jeho děti a tak dále, všechno jako spolunásledek jeho vlastního provinění. Osobodí se, až jeden z potomků jeho dítěte pozná pravou cestu, jde po ní a také působí vlivem na ostatní, čímž bude moci být postupně vykoupen a pomýšlet na vlastní vzestup.

Jiný případ: Náruživý kuřák bere silnou touhu po kouření s sebou; neboť je to *cit*, tedy duchovní. Tato touha je žhnoucím přáním, a myšlenka k ukojení touhy ho zdržuje tam, kde ukojení může dosáhnout ... na zemi. Nachází je tím, že následuje kuřáky a s *nimi*,

v jejich citech také vychutnává. Jestliže takovému lidi nepoutá žádná těžká karma k jinému místu, cítí se celkem dobře, jsou si zřídkka kdy vědomi vlastního trestu. Jen ten kdo přehlíží celé bytí, poznává trest v nevyhnutelném vzájemném působení, který spočívá v tom, že dotyčný nemůže dojít výše, dokud ho trvale „váže v prožitku“ se zachvívajícím přání po ukojení k jiným v mase a krvi ještě žijícím lidem na zemi, skrze jejichž city může sám dojít k sebeuspokojení.

Tak je tomu také s pohlavním ukájením, s pitím, ba i se zvláštní zálibou v jídle. Rovněž jsou tu mnozí připoutáni touto zálibou, slídíce v kuchyních a sklepích, aby pak při požívání pokrmů se toho skrze jiné účastnili a mohli procítit alespoň malou část požitku. Vážně vzato je to přirozeně „trest“. Avšak nutkavé přání „připoutaných k zemi“ nenechá je to tak prožít, nýbrž přehluší všechno ostatní, a proto nemůže touha po ušlechtilejším, vyšším tak zesílit, aby byla hlavním prožitkem, tím je od všeho osvobodila a pozdvihla. Co tím skutečně promeškají, nejsou si vůbec vědomi, až toto přání po ukojení, které může být přece vždy jen malou částí uspokojení skrze jiné, právě tímto jako pozvolné odvykání ochabuje a vyhásíná, takže jiné ještě v něm spočívající city s méně silným přáním pozvolna přicházejí na totéž a pak na první místo, čímž se ihned stávají prožitím a tím dosahují k síle skutečnosti. Druh, který dospěl citěním k životu, přivádí ho pak tam, kde je stejnorodost, buď výše nebo hlouběji, až také tento, stejně jako první, pozvolna se uvolní odvykáním a uplatní se nejbližší, který je ještě k dispozici. Tak přichází časem očištění ode všech mnohých strusek, které si vzal s sebou. Nežůstane tu při posledním citu jednou někde stát? Nebo nezchudne v síle citů? Ne! Neboť když jsou konečně nízké city pozvolna vyžity nebo odloženy, a může se jít výše, probudí se trvalá touha po vyšším a čistším, tato žene stále vzhůru. To je *normální* průběh! Jsou však tisíce případů. Nebezpečí pádu nebo uvíznutí je mnohem větší než v mase a krvi na zemi. Jsi-li již výše a oddáš-li se tam nízkému citu jen na okamžik, tak stane se tento cit bezprostředním prožitím a tím skutečností. Jsi hutnějším a stáváš se těžším, klesáš dolů do stejnorodých oblastí. Tvůj obzor se tím zužuje a musíš se pozvolna opět pracovat vzhůru, pokud se ti nestalo, že klesáš ještě hlouběji, stále hlouběji. „Bděte a modlete se!“ není proto žádnými prázdnými slovy. Nyní je jemnohmotné v tobě

ještě chráněno tvým tělem jako pevnou kotvou. Přijde-li však potom odloučení v takzvaném umírání a rozpadu těla, tak jsi bez této ochrany a jsi jako jemnohmotný neodolatelně přitahován stejným druhem, buď hluboko nebo vysoko, a nemůžeš tomu uniknout. Jen velká hybná síla může ti pomoci vzhůru, tvé silné chtění k dobrému, vysokému, které se stane touhou a citem, a tím také prožitkem a skutečností podle zákona jemnohmotného světa, který zná jen cit. Proto se vyzbroj, začni s tímto chtěním již nyní, aby nebylo při proměně, která tě může zastihnout každou hodinou, přehlušeno příliš silnou pozemskou žádostí! Chraň se člověče a stůj na stráž!

19. Je pohlavní zdrženlivost nutná nebo ji lze doporučit?

Až se lidé zbaví omylu o výhodách pohlavní zdrženlivosti, bude také o mnoho neštěstí méně. Vynucená zdrženlivost je přehmat, který se může trpce vymstít. Zákony v celém stvoření ukazují přece dost srozumitelně cestu, kamkoliv se také podíváme. Potlačování je protipřirozené. Všechno protipřirozené je však vzepřením se proti přírodním, tedy Božím zákonům, což stejně jako ve všech věcech také v tomto, nemůže přinést žádné dobré následky. Není možné udělat žádnou výjimku ani v tomto bodu. Jen se člověk nesmí nechat ovládat pohlavním hnutím, nesmí se učinit otrokem svých pudů, jinak je vypěstuje k velké vášni, čímž se přirozené, zdravé stane chorobnou neřestí.

Člověk má stát *nad tím*, to znamená: Ne snad zdrženlivost vynucovat, nýbrž s vnitřní, čistou morálkou mít nad tím dohled, aby se jemu i druhým tím nezpůsobilo zlo.

Má-li mnohý člověk za to, že zdrženlivostí může duchovně přijít výše, tak se mu může lehce stát, že tím dosáhne pravého opaku. Podle svého uzpůsobení bude více nebo méně stát v trvalém boji s přirozeným pudem. Tento boj vyžaduje velkou část jeho duchovních sil, drží je tak v poutech, takže se nemohou uplatnit jiným způsobem. Tím je bráněno volnému rozvoji duchovní síly. Takový člověk trpí čas od času tísnivou těžkomyslností, která mu brání ve vnitřním, radostném rozmachu.

Tělo je statek svěřený Stvořitelem, jemuž je člověk zavázán o ně pečovat. Právě tak jako se nemůže beztrpně zdržovat žádosti po jídle, pití, odpočinku a spánku, vyprazdňování měchýře a střev, jako se nedostatek čerstvého vzduchu a nedostatek pohybu stává brzy nepříjemně citelným, tak nebude také moci na zdravé touze zralého těla po pohlavním uplatnění nic vyumělkovat, aniž by si tím způsobil nějakou škodu.

Splnění přirozené žádosti těla může nitru člověka, tedy rozvoji duchovního, jen napomáhat, nikdy brzdit, jinak by ho byl Tvůrce do něj nevložil. Avšak jako všude, tak také v tomto škodí každé

přehánění. Musí se dávat pozor, aby žádost nebyla jen následkem čety nebo jinak způsobená uměle živenou fantazií, zeslabením těla nebo předrážděním nervů. Musí se skutečně jednat jen o požadavek zdravého těla, který na člověka vůbec nepřichází velmi často.

To nastává pouze, když před tím mezi oběma pohlavími nastala úplná duchovní harmonie, která nakonec někdy také usiluje o tělesné spojení.

Všechny ostatní příčiny jsou pro obě strany zneuctívající a nečisté, nemravné, *také i v manželství*. Tam, kde chybí duchovní harmonie, bude pokračování manželství bezpodmínečnou nemravností.

Jestliže společenský řád v tomto nenašel ještě žádnou pravou cestu, tak nemůže tento nedostatek nic změnit na přírodních zákonech, které se nikdy neřídí lidskými nařízeními a falešně vypěstovanými představami. Lidem naproti tomu nezbude nic jiného, než své státní a společenské uspořádání nakonec přizpůsobit přírodním, tedy Božím zákonům, jestliže chtějí dosáhnout skutečného vnitřního míru a ozdravení.

Pohlavní zdrženlivost také nemá co dělat s cudností. Zdrženlivost by se mohla nanejvýš přiřadit k pojmu „ukázněnost“, od kázně, výchovy nebo sebekázně odvozeného.

Pod pravou cudností rozumí se *čistota myšlenek*, avšak ve *všech* věcech, až dolů k myšlenkám týkajících se povolání. Cudnost je vlastnost čistě duchovní, nikterak tělesná. Také v plnění pohlavního pudu může být cudnost plně zachována vzájemnou čistotou myšlenek.

Kromě toho však nemá tělesné spojení za účel jen plození, nýbrž má při tom probíhat neméně cenný a nutný děj vroucího splynutí a vzájemné výměny proudění k vyššímu vzrůstu síly.

20. Poslední soud

Svět! Jestliže používá člověk toto slovo, pronáší je často bezmyšlenkovitě, aniž by si vytvořil obraz o tom, *jaký* tento svět, jím jmenovaný, skutečně je. Mnozí však, kteří se pokouší si při tom představit něco určitého, vidí v duchu nescísná světová tělesa nejrůznějších vlastností a velikostí, uspořádané do slunečních soustav, ubírat se svými drahami. Ví, že jsou pozorovatelná stále nová a nová světová tělesa, čím pronikavější a dalekosáhlejší jsou vytvořené přístroje. Průměrný člověk spokojí se pak se slovem „nekonečný“, čímž u něj vzniká omyl *falešné* představy.

Svět není nekonečný. Je to stvoření, tedy *dílo* Stvořitele. Toto dílo stejně jako každé dílo stojí *vedle* Stvořitele a je jako takové omezeno.

Tak zvaní pokrokovci bývají často hrdí na své poznání, že Bůh spočívá v celém stvoření, v každé květině, každé hornině, že Bůh je hnací přírodní síla, tedy všechno nezbadatelné, co se stává patrným, co ale ve skutečnosti není možné pochopit. Trvale působící prasíla, sám v sobě se znovu obnovující zdroj síly, bezbytotné Prasevětlo. Považují se za velmi pokročilé ve vědomí Boha jako vše prostupující všudypřítomné hybné síly, jim všude dostupné, působící stále k dokonalosti jakožto k jedinému cíli dalšího vývoje.

To je však správné jen v určitém smyslu. Potkáváme v celém stvoření jen jeho Vůli a tím jeho Ducha, jeho Sílu. On sám stojí vysoko nad stvořením. Stvoření jako jeho dílo, jako výraz jeho chtění, bylo již při zrodu vázáno na nezměnitelné zákony vzniku a zániku; neboť to, co nazýváme přírodními zákony, je tvůrčí Vůle Boží, která se projevuje soustavným tvořením a rušením světů. Tato tvůrčí Vůle je *jednotná* v celém stvoření, ke kterému *jednotně* patří hrubohmotný a jemnohmotný svět. A toto celkové stvoření není jen omezeno jako každé *dílo*, ale je také pomíjivé! Bezpodmínečná a neposunutelná jednota prazákonů, tedy Pravůle, přináší s sebou to, že se v nejmenších dějích hrubohmotné země stále odehrává přesně to, jak to musí probíhat u každého děje, tedy také v mocných událostech celého stvoření, a jakožto ve vytváření samotném.

Přísná forma Pravůle je prostá a jednoduchá. Najdeme ji, jedenkrát poznanou, snadno ve všem. Spletitost a nepochopitelnost tak

mnohých dějů spočívá jen v často do sebe zasahujících bočních cestách, vytvořených rozličným chtěním lidí.

Dílo Boží, svět, je tedy jako stvoření, které se podrobuje ve všem trvale nezměnitelným a dokonalým Božím zákonům, rovněž z nich vzniklé, a tudíž ohraničené.

Umělec je například také ve svém díle, vchází do něj, a přece osobně stojí vedle něj. Dílo je omezené a pomíjivé, umění proto ještě ne. Umělec, tedy tvůrce díla, může své dílo, v němž spočívá jeho chtění, zničit, aniž je on sám tím dotčen. Zůstává přesto stále ještě umělcem. Umělce poznáváme a nacházíme v jeho dílech, a on bude nám známý, aniž bychom ho potřebovali osobně vidět. Máme jeho díla, jeho chtění v nich spočívá a působí na nás, vychází nám v nich vstříc, a přece může sám pro sebe žít daleko od nás.

Samostatně tvořící umělec a jeho dílo podávají opět jen matný odlesk vztahu stvoření ke svému Tvůrci.

Věčný a bez konce, tedy nekonečný je jen *koloběh* stvoření v trvalém vzniku, zániku a opětného nového tvoření.

V tomto dění se rovněž naplňují všechna zjevení a zaslíbení. Nakonec se v něm také pro zemi naplní „poslední soud“!

Poslední, to znamená *konečný* soud přijde jednou pro *každé* hmotné světové těleso, avšak neděje se tak ve stejnou dobu v celém stvoření.

To je nutný postup v těchto příslušných částech stvoření, které ve svém koloběhu dosáhnou bodu, na kterém musí začít jejich rozklad, aby na dalších cestách mohly se nově utvořit.

Tímto věčným koloběhem není míněn oběh země a jiných planet kolem jejich sluncí, nýbrž velký, mocný okruh, kterým opět všechny sluneční soustavy musí projít, přičemž v sobě zvláště vykonávají své vlastní pohyby.

Bod, na kterém začíná rozklad každého světového tělesa, je přesně stanovený, také opět na základě důslednosti přírodních zákonů. Zcela určité místo, na kterém se proces rozkladu *musí* rozvinout, nezávisle na stavu příslušného světového tělesa a jeho obyvatel. Nezadržitelně žene koloběh k tomu každé světové těleso, bezodkladně se naplní hodina rozpadu, který jako při všem ve stvoření je ve skutečnosti jen proměnou, která znamená příležitost k dalšímu vývoji. Pak je tu hodina „buď - anebo“ pro každého člověka. Buď se

povznese vzhůru ke Světlu, jestliže usiluje k duchovnímu, nebo zůstane připoután na hmotnost, na které lpí, jestliže z přesvědčení považuje jen materiální za cenné. V takovém případě nemůže se v zákonitém důsledku jeho vlastního chtění z hmotnosti povznést a je spolu s ní pak vtažen na poslední úsek cesty do rozkladu. To je pak duchovní smrt! Je to souznačné s vymazáním z knihy života. Tento, sám o sobě zcela přirozený proces je označován také jako věčné zatracení, protože ten, takto stržený do rozkladu, „musí přestat existovat“, bude rozprášen a smísí se s prasemeny, které i po rozkladu napájí duchovními silami. Nikdy se znovu nemůže stát „osobností“. To nejstrašnější, co člověka může potkat. Platí za „zavržený kámen“, který je nepoužitelný k duchovní stavbě, a proto musí být rozdrčen.

Toto na základě zcela přirozených procesů a zákonů provedené odloučení ducha od hmoty je takzvaný „poslední soud“, který je spojen s velkými převraty a změnami.

Že tento rozklad nenastane v *jediném* pozemském dni, je pro každého lehce srozumitelné, neboť ve světovém dění je tisíc let jako jeden den.

Avšak jsme uprostřed začátku tohoto časového úseku. Země přichází nyní do bodu, ve kterém se odchýlí z dosavadní dráhy, což se také musí hrubohmotně velmi zřetelně pociťovat. Pak nastane i ostřejší třídění mezi všemi lidmi, které bylo v poslední době již připraveno, avšak doposud se projevovalo jen v „názorech a přesvědčeních“.

Každá hodina pozemského bytí je proto vzácná, více než kdykoliv před tím. Kdo vážně hledá a chce se učit, nechť se vytrhne ze všech nízkých myšlenek, které ho musí připoutat k pozemskému. Jinak se blíží nebezpečí uvíznutí ve hmotě a stržení s ní do úplného rozkladu. Ke Světlu usilující budou se pozvolna uvolňovat ze hmoty a nakonec se vynesou vzhůru do domova všeho duchovního.

Pak je konečně dokonáno rozštěpení mezi Světlem a temnotou a soud je naplněný.

„Svět“, tedy celé stvoření, při tom nezanikne, nýbrž světová tělesa budou vtažena do rozkladného procesu teprve tehdy, jakmile jejich oběh dosáhne bodu, ve kterém má začít rozklad a tím také tomu předcházející třídění. Počátek k tomu je pro zemi již uveden v činnost, všechno se brzy povalí obrovskými kroky vpřed.

Provedení vypukne přirozeným působením Božích zákonů, které od prvopočátku stvoření v něm spočívají, které stvoření samotné způsobily a dnes i v budoucnu ponесou neochvějnou vůli Stvořitele. Ve věčném koloběhu je to trvalé tvoření, setba, zrání, sklizeň a rozplynutí se, aby ve změně spojení čerstvým posílením, vznikly zase jiné formy, které spěchají vstříc dalšímu koloběhu.

Při tomto koloběhu stvoření je možné si představit obrovskou nálevku nebo obrovskou dutinu jemnohmotného druhu, ze které v nezadržitelném proudění neustále vytryskují také jemnohmotná prasemena, která v krouživých pohybech usilují o nové spojení a vývoj. Přesně tak, jak to věda již zná a správně zaznamenala. Husté, hrubohmotně vznikající mlhoviny se třením a slučováním formují, z nich zase světová tělesa, která se neposunutelnými zákony v nezvratné důslednosti seskupují do slunečních soustav a samy v sobě kroužíce, musí následovat uzavřený velký koloběh, který je věčný. Stejně jako z události pozemským zrakem viditelného vývoje ze semene vyplývá formování, zralost a sklizeň nebo zánik, což má za následek proměnu, rozložení k dalšímu vývoji, u rostlin, živočichů a lidského těla, přesně tak je tomu také ve velkých světových událostech. Hrubohmotně viditelná světová tělesa, jež s sebou nesou mnohem větší jemnohmotné, tedy pozemskému oku neviditelné okolí, jsou ve svém věčném koloběhu podrobeny tímž událostem, protože v nich vládnu tytéž zákony.

Existenci prasemene není schopen popřít dokonce ani fanatický pochybovač, a přece nemůže být spatřeno pozemským zrakem, protože je jinohmotné, z „onoho světa“. Jmenujme ho klidně opět jemnohmotné.

Není také těžké pochopit, že *nejprve* přirozeně vznikl z něho svět právě tak jemnohmotný a pozemským zrakem nepoznatelný. Teprve *později* se z něj pozvolna dále dokázala vytvořit *nejhrubší* sraženina, vycházející a závislá na jemnohmotném světě, hrubohmotný svět s jeho hrubohmotnými tělesy, a *teprve to* lze pozorovat od nejmenších počátků pozemským zrakem a všemi k tomu vhodnými hrubohmotnými pomůckami. Ať už se jedná o molekuly, elektrolyty nebo jiné, vždy bude to náležet k nejhrubším sraženinám jemnohmotného světa, který dávno předtím měl již své hotové formy a svůj život.

Ne jinak je tomu s obalem vlastního člověka v jeho duchovním druhu, o čemž ještě samostatně promluví. Při svém putování rozličnými světy musí jeho oděv, plášť, slupka, tělo nebo nástroj, lhostejno jak tento obal nazveme, být neustále ze stejného druhu látky příslušného okolí, do kterého vstupuje, aby ho používal jako ochranu a nezbytnou pomůcku, jestliže chce mít možnost, *přímo* tam účinně působit. Poněvadž hrubohmotný svět vychází z jemnohmotného světa a je na něm závislý, vyplývají z toho také zpětné účinky všech událostí ve světě hrubohmotném na svět jemnohmotný.

Toto velké jemnohmotné okolí bylo vytvořeno z prasemene, ubíhá s věčným koloběhem a bude nakonec nasátím spoluvehnáno do zadní strany již zmíněné obří nálevky, kde proběhne rozklad, aby na druhé straně bylo vypuzeno jako prasemenno opět k novému koloběhu. Stejně jako při činnosti srdce a krevního oběhu, tak je nálevka jako srdce stvoření. Proces rozkladu potká tedy celé stvoření, také jemnohmotnou část, protože *všechno* se opět rozloží na prasemena, aby se nově vytvořilo. Nikde nelze nalézt při tom libovůli, nýbrž všechno se rozvíjí ze samozřejmé důslednosti prazákonů, které jinou cestu nepřipustí. V určitém bodu velkého koloběhu přijde pro všechno vytvořené, hrubohmotné nebo jemnohmotné, okamžik, kdy rozkladný proces se z vytvořeného navenek samostatně připraví a nakonec propuká.

Tento jemnohmotný svět je tedy dočasným pobytem pozemsky zesnulých, takzvaný onen svět. Je těsně spojen s hrubohmotným světem, který k němu patří a je s ním jedno. V okamžiku odloučení vchází člověk se svým jemnohmotným tělem, které nosí spolu s tělem hrubohmotným, do stejnorodého jemnohmotného okolí hrubohmotného světa, zatímco hrubohmotné tělo na tomto světě zanechá. Tento jemnohmotný svět, tedy onen svět, který náleží ke stvoření, je podroben stejným zákonům neustálého vývoje a rozkladu. Se započatím rozkladu následuje také opět zcela přirozenou cestou odloučení duchovního od hmoty. Vždy podle duchovního stavu člověka v hrubohmotném stejně jako také v jemnohmotném světě, musí se duchovní člověk, vlastní „já“, povznést vzhůru, nebo zůstat připoután ke hmotě. Vážná touha po Pravdě a Světle učiní každého skrze přeměnu duchovního s tím spojenou čistším

a tím světlejším, takže ho tato okolnost více a více uvolní z hutné hmoty a jeho čistota a lehkost musí ho odpovídajícím způsobem hnát do výše. Ten však, kdo věří jen ve hmotu, drží sebe sama svým přesvědčením vázaného ke hmotě a zůstává na ní připoután, čímž nemůže být poháněn vzhůru. Dobrovolným rozhodnutím každého jednotlivce se uskutečňuje třídění mezi usilujícími ke Světlu a těmi, co jsou připoutáni k temnu, podle stávajících přírodních zákonů duchovní tíže.

Toto třídění je poslední soud!

Tím je tedy jasné, že to také pro vývojovou možnost pozemsky zesnulých v očištných procesech takzvaného onoho světa bude jednou *skutečný konec*. Poslední rozhodnutí! Lidé v obou světech jsou buď tak dalece zušlechtění, že mohou být pozdviženi k oblastem Světla, nebo zůstávají ve svém nízkém druhu podle vlastního chtění spoutáni, a tím budou nakonec svrženi do „věčného zatracení“, to znamená, že se nemohou ze hmoty uvolnit a budou strženi do rozkladu, sami rozklad bolestně podstoupí a přestanou tím osobně existovat. Budou rozptýleni jako plevy ve větru, rozprášeni, a tím vymazáni ze zlaté knihy života!

Tento takzvaný poslední soud, to znamená konečný soud, je tedy také děj, který se v působení zákonů, které nesou stvoření, zcela přirozeným způsobem naplňuje tak, že by to nemohlo nastat jinak. Člověk obdrží přitom vždy jen ovoce toho, co on sám chtěl, co tedy svým přesvědčením přivodil.

Vědění, že všechno ve stvoření odehrává se samočinně v nej přísnější důslednosti, že pro osudy lidí jsou směrodatná vždy jen jimi samými chtěná přání a že Stvořitel zkoumavě nezasahuje, aby odměnil nebo potrestal, nezmenšuje velikost Stvořitele, nýbrž může dát jen důvod k tomu, abychom si ho představovali mnohem vznešenějšího. Velikost spočívá v *dokonalosti* jeho díla, a tato nutí k uctivému pohledu vzhůru, protože největší láska a nepodplatitelné právo musí spočívat v nejmocnějším, stejně jako v nejmenším dění bez rozdílu. Veliký je také člověk jako takový, postavený do stvoření jako pán svého vlastního osudu! Je schopný se svou vůlí pozdvihnout vzhůru z tohoto díla, a při tom přispět k jeho vyššímu vývoji; anebo dílo strhnout dolů a zaplést se v něm, takže již více nevyvázne a jde s ním vstříc rozkladu, ať již v hrubohmotném nebo

jemnohmotném světě. Proto se usilovně uvolněte ze všech manti- nelů nízkých pocitů; neboť je nejvyšší čas! Blíží se hodina, kdy lhů- ta k tomu uplyne! Probudte v sobě touhu po čistém, opravdovém, ušlechtilém! —

Vysoko nad věčným koloběhem stvoření vznáší se jako koruna uprostřed „modrý ostrov“, luhy blažených, očištěných duchů, kteří smí pobývat již v oblastech Světla! Tento ostrov je oddělen od světa. Neúčastní se proto také koloběhu, nýbrž tvoří vzdor své výši nad kroužícím stvořením oporu a ústřední bod vycházejících duchov- ních sil. Je to ostrov, který ve své výši nese velebené město zlatých ulic, nebeský Jeruzalém. Zde není nic více podrobena změně. Žád- něho posledního soudu netřeba se více obávat. Ti, kteří zde mohou dlít, jsou „doma“. Avšak jako poslední na tomto modrém ostrově, jako nejvyšší pak, stojí, nepřístupný krokům nepovolaných ... hrad Grálu, tak mnoho jmenovaný v básních!

Opředen pověstmi, jako touha nesčíslných, stojí tam ve Světle nejvyšší vznešenosti a chrání svatou nádobu, symbol čisté Lásky Všemohoucího, Grál!

Jako strážci jsou ustanoveni duchové nejčistší, kteří stojí nejblíže trůnu Nejvyššího. Oni jsou nositeli Boží Lásky v její nejčistší for- mě, která vypadá podstatně jinak, než si jí lidé na zemi představu- jí, přestože ji prožívají každou hodinu. Tento hrad tvoří bránu ke stupňům trůnu Nejvyššího. Nikdo nemůže přijít ke stupňům, aniž by prošel hradem Grálu. Přísná je stráž před zlatou bránou, ostrá a neúprosná, aby čistota Grálu zůstala zachována, pročez může vy- lévat pozhénnání nad všemi hledajícími.

Skrze zjevení přišla zvěst o hradu po mnoha stupních dolů z modrého ostrova přes jemnohmotný svět, až nakonec pronikla v prohloubené inspiraci několika básníků také mezi lidi hrubo- hmotné země. Od stupně ke stupni dále dolů předávaná, utrpěla při tom pravdivost také nechtěná rozličná zkomolení, takže poslední podání mohlo zůstat jen mnohonásobně zkaleným odleskem, který byl podnětem k mnohým omylům.

Stoupá-li z nějaké části velkého stvoření ve veliké tísní vzhůru ke Stvořiteli utrpení a vřelá prosba, tak je vyslán služebník této nádo- by, aby jako nositel této Lásky pomocně zasáhl do duchovní nouze. Co se jen jako pověst a legenda vznáší v díle stvoření, vstupuje pak

živě do stvoření! Taková vyslání nedějí se však často. Pokaždé jsou doprovázena pronikavými změnami a velkými převraty. Zpravidla mezi nimi leží tisíciletí. Takoví vyslanci přinášejí Světlo a Pravdu zbloudilým, mír zoufajícím, podávají se svým poselstvím ruku všem hledajícím, shromažďují všechny věřící, aby jim poskytl novou odvahu a nové síly a provedli je veškerou temnotou vzhůru ke Světlu.

Přicházejí jen pro ty, kteří touží po pomoci ze Světla, ne však pro posměvače a ty, kteří mají vlastní spravedlnost. Nejbližší příchod takového Vyslance Grálu budiž všem hledajícím znamením, mocně se vzbopit k dobru, ušlechtilosti; neboť poukazuje na nevyhnutelný soud, který jako poslední soud jednoho dne přijít musí. Blaze tomu, kdo pak již nezůstává vázán omezenou myslí na hmotu, aby povznesen mohl dojít ke Světlu!

21. Boj

O nějakém ostrém postavení se dvou světových názorů proti sobě nemohlo být doposud ještě ani řeči. Boj je tedy špatně volený výraz pro vlastní dění mezi lidmi rozumu a vážnými hledateli Pravdy. Všechno, co se doposud odehrálo, spočívalo v jednostranných útocích lidí rozumu, což se pro každého klidného pozorovatele musí jevit neopodstatněné a často směšné. Proti všem, kteří se snaží o čistě duchovní vyšší rozvoj, spočívá posměch, osočování, a dokonce je i připraveno pronásledování nejvážnějším způsobem, i když zachovávají tichou zdrženlivost. Existují stále takoví, kteří zkoušejí tyto vzhůru usilující s ironií nebo násilím ztrhnout zpět a srazit dolů do tupého soumráčka nebo pokrytectví davů. Mnozí museli se při tom stát skutečnými mučedníky, protože na straně rozumových lidí bylo nejen velké množství, nýbrž tím také i pozemská moc. Co tito mohou poskytnout, spočívá již srozumitelně ve slově „rozum“. To je: zúžené omezení schopnosti chápání jen na čistě pozemské, tedy nepatrnou část vlastního bytí.

Že tato neúplnost nemůže přinést vůbec nic dobrého pro lidstvo, jehož bytí vede hlavně částmi, kterým se lidé rozumu sami uzavřeli, je lehce srozumitelné. Zvláště, když se přitom vezme v úvahu, že právě nepatrný pozemský život má být významným bodem obratu pro celé bytí a má za následek pronikavé zásahy do jiných částí, které jsou lidem rozumu zcela nepochopitelné. Zodpovědnost beztak již hluboce pokleslých rozumářů narůstá tímto do nezměrná a bude jako mocný tlak přispívat k tomu, aby rychleji a rychleji byli tlačeni k cíli své volby, tím konečně museli požívat plody toho, o čemž s tvrdošíjností a domýšlivostí řeční.

Lidé rozumu jsou ti, kteří se bezpodmínečně svému vlastnímu rozumu podrobili. Tito kupodivu už po tisíciletí věří, že mají bezpodmínečné právo na to, aby své omezené přesvědčení mohli vnucovat skrze zákony a moc také těm, kteří chtějí žít podle jiného přesvědčení. Tato úplně nelogická domýšlivost spočívá opět jen v úzce omezené chápavosti lidí rozumu, kteří se nejsou schopni povznést výše. Právě toto omezení přináší jim takzvaný vrchol chápání, čímž musí vzniknout ve fantazii taková nafoukanost, protože oni věří, že

skutečně stojí na konečné výši. Pro ně samotné tomu také tak je, protože pak přichází hranice, kterou nemohou překročit.

Jejich útoky proti hledatelům Pravdy ukazují však v tak často nepochopitelné nenávisti při bližším zkoumání za nimi švihající bič temna. Zřídka kdy je možné nalézt v těchto osočováních nějaký rys čestného chtění, který by mohl poněkud omluvit tak často neslýchané způsoby a postupy jejich jednání. Ve většině případů je to jen zaslepené bezhlavé řádění, které postrádá jakoukoliv skutečnou logiku. Podívejme se jednou klidně na tyto útoky. Jak vzácný je při tom článek, jehož obsah ukazuje pokus, skutečně *věcně* přistupovat k hovorům nebo pojednáním hledatelů Pravdy.

Zcela nápadnou činí se bezobsažná méněcennost útoků vždy zjevně právě v tom, že tyto *nejsou nikdy čistě věcné!* Vždy jsou to skrytá nebo otevřená špinění *osoby* hledatele Pravdy. *To dělá jen ten, kdo není schopen nic věcného namítnout.* Hledatel Pravdy nebo nositel Pravdy nedává se přece osobně, nýbrž přináší to, co říká.

Musí se zkoumat slovo, ne *osoba!* Že si vždycky nejprve snaží posvítit na osobu a potom zvažují, mají-li se její slova poslouchat, je zvykem lidí rozumu. Ve své úzce omezené chápavosti *potřebují* takovouto zevní oporu, protože se musí přidržovat zevnějšku, aby nepřišli ve zmatek. To je přece právě ta dutá stavba, kterou budují, která je nedostatečná pro lidstvo a je velikou překážkou postupu vpřed. Kdyby měli vnitřně pevnou oporu, tak nechají prostě mluvit věc proti věci a osoby při tom vyřadí. Toho však nejsou schopni. Také se tomu úmyslně vyhýbají, protože cítí nebo zčásti vědí, že by při takovémto uspořádaném turnaji byli rychle vyhozeni ze sedla. Ten často používaný poukaz na „laické kazatele“ nebo „laický výklad“ ukazuje něco tak směšně domyšlivého, že každý opravdový člověk ihned pocítí: „Zde se používá štít, aby se křečovitě zakryla prázdnota. Vlastní prázdnota zakrývá se laciným vývěsním štítem!“

Těžkopádná strategie, která se nemůže dlouho udržet. Má za cíl hledatele Pravdy, kteří se mohou stát nepohodlnými, postavit v očích bližních předem na „podřízený“ stupeň, ne-li dokonce zesměšnit nebo je však přinejmenším zařadit do třídy „fušerů“, aby nemohli být bráni vážně. Takovýmto jednáním chtějí zabránit tomu, aby se vůbec někdo zabýval vážně jejich slovy. Podnětem k takovému počínání není však starost, že by bližní mohli být myl-

ným učením zdržování od vnitřního vzestupu, nýbrž je to neurčitý strach ze ztráty vlivu a tím nutnosti samostatně hlouběji proniknout než doposud a muset změnit mnohé, které dosud mělo platit za nedotknutelné a bylo pohodlné.

Právě tento častý poukaz na „laiky“, toto zvláštní pohlížení shora na takové, kteří svým zesíleným a účinnějším cítěním jsou mnohem blíže Pravdě, kteří si nevybudovali ztrnulé formy rozumových zdí, odkrývá slabost, jejíž nebezpečí žádnému přemýšlejícímu člověku nemůže uniknout. *Kdo holduje takovým názorům, je předem vyloučen z toho, aby byl neovlivněným učitelem a vůdcem*; neboť tím stojí Bohu a jeho působení mnohem více vzdálen než kdokoli jiný. Vědění o vývoji náboženství se všemi omyly a chybami nepřivede lidi blíže jejich Bohu, stejně tak rozumový výklad Bible nebo dalších hodnotných spisů různých náboženství. Rozum je a zůstane vázán na prostor a čas, tedy připoután k zemi, zatímco Božství, a tudíž také poznání Boha a jeho Vůle je povzneseno nad prostorem a časem a nade vším pomíjejícím, a proto nelze nikdy dojít k jejich pochopení úzce omezeným rozumem. Z tohoto prostého důvodu není také rozum povolán k tomu, aby přinášel vysvětlení k věčným hodnotám. Tím by si přece odporoval. A proto kdo se v těchto věcech ohání univerzitním vzděláním a na nestranné lidi chce pohlížet svrchu, vyjadřuje tím právě svou neschopnost a své omezení. Myslící lidé budou ihned cítit jednostrannost a ostražitosti použijí proti tomu, který takovým způsobem k ostražitosti napomíná!

Jen povolání mohou být opravdovými učiteli. Povolání jsou takoví, kteří schopnosti nesou v sobě. Tyto schopnosti se neptají po vysokoškolském vzdělání, nýbrž po zachívání jemné citovosti, která je schopna se uplatnit nad prostorem a časem, tedy nad hranicemi pojmů pozemského rozumu.

Kromě toho bude každý vnitřně svobodný člověk hodnotit věc nebo nauku vždy podle toho, *co* přináší, ne *kdo* ji přináší. To druhé je pro badatele vysvědčením chudoby, že nemůže být zřetelnějšího. Zlato je zlatem, nechť je má v rukou kníže nebo žebrák.

Tuto nezvratnou skutečnost snaží se však mnozí právě v nejcennějších věcech duchovních lidí tvrdošijně přehlížet a změnit. Samozřejmě s právě tak malým úspěchem jako u zlata. Neboť ti, kteří skutečně vážně hledají, nenechají se takovými úchytkami ovlivnit

a sami věc prověří. Kteří však se tímto ovlivnit nechají, nejsou ještě zralí k přijímání Pravdy, pro takové ona není.

Přece není daleko hodina, od které musí začít boj, který doposud chyběl. Přestane jednostrannost, nastane ostré vystoupení proti, které zničí každou falešnou domýšlivost.

22. Myšlenkové formy

Usedněte v nějaké kavárně nebo pivnici a pozorujte tam obsazené stoly ve vašem okolí. Naslouchejte zábavě. Poslouchejte, co si lidé říkají. Jděte do rodin, všimněte si vašeho nejužšího kruhu v hodinách klidu, když už práce nenaléhá.

Se zděšením budete nacházet jalovost všeho toho, co lidé mluví, když už nemohou hovořit o svém zaměstnání. Pocítíte až k odporu prázdnotu myšlenek, tísnivou úzkost okruhu zájmů i strašlivou povrchnost, jakmile se někdy zaberete do ostrého pozorování. Těch několik málo výjimek, které vás při tom potkají, jejichž slova v *hodinách klidu* každodenního života jsou proniknuta touhou po duševním zdokonalení, budou se vám jevit jako osamělí cizinci uprostřed jarmarku života.

Právě v takzvaných hodinách klidu můžete nejnázve poznat vlastní nitro člověka, poté co odpadnou vnější opory jeho navyklé pracovní činnosti a zvláštní oblasti jeho vědomostí se odsunou stranou. Co *pak* zůstává, je vlastní člověk. Pohleďte na něj a naslouchejte jako nezúčastněný jeho slovům. Velmi brzy pozorování přerušíte, protože se vám stane nesnesitelným. Zmocní se vás hluboký smutek, když poznáte, kolik lidí se nijak zvlášť neliší od zvířat. Nejsou tak zcela tupí, uvažují s vyššími schopnostmi, avšak v hlavních rysech jsou stejní. Jako s klapkami na očích jdou jednostranně pozemským životem a vidí před sebou vždy jen čistě pozemské. Starají se o jídlo, pití, o větší nebo menší hromadění pozemských hodnot, dychtí po tělesných požitcích a považují všechno přemýšlení nad věcmi, které nemohou vidět, za plýtvání časem, který podle svého mínění mnohem lépe využijí k „zotavení“.

Že se pozemskému životu se všemi jeho požitky a radostmi dostane opravdového obsahu teprve tehdy, když se poněkud důvěrně seznámí s jemnohmotným světem k němu patřícím, když ho pozná s jeho s námi nás spojujícími vzájemnými účinky a tím už nemá pocit, že je vydán napospas náhodě, nemohou a nikdy nepochopí. Rázně to odmítají v omylu, že jim, existuje-li jemnohmotný svět, z toho může vzejít jen nepohodlí nebo také hrůzy, jakmile by se tím zabývali.

Je jim cizí myšlenka, že s úsilím k vyššímu celý pozemský život teprve dostává skutečnou hodnotu, že tím pulzuje nejnádhernější životní teplo také všemi pozemskými radostmi a požitky. Tyto tedy nejsou snad odsunuty stranou, nýbrž těm, kteří touží po čistším a vyšším a vážně hledají, stanou se součástí života jako nejkrásnější vzájemné působení prožhavené kladným přisvědčením životu, které často vyzní v jásavé nadšení pro všechno existující a nabízející se.

Blázni, kteří to nechají míjet kolem sebe! Zbabělci, kterým překrásná radost odvážného pronikání vpřed zůstane vždy odepřena.

Jásejte přece, že všechno kolem vás *žije* až do dalekých, zdánlivě nezměrných plání! Nic není mrtvé, nic prázdné, jak by se mohlo zdát. A všechno působí a tká v zákoně vzájemného působení, v jehož středu vy jakožto lidé stojíte, vytváříte a řídíte nová vlákna, jakožto východiska a jakožto konečné cíle. Mocní vládci, z nichž každý jednotlivec vytváří si vlastní říši, aby ho povznesla do výše nebo pod sebou pohřbila. Vzbudte se! Použijte moc, která vám byla dána, v plném poznání mocných dějů, abyste jako nyní v hlouposti, tvrdohlavosti nebo i v lenosti neplodili jen škodlivé zrůdy, které zdravé a dobré přebují a zploditele samotného nakonec přivedou ke kolísání a k pádu.

Již nejbližší jemnohmotné okolí člověka je schopné přispět k jeho povznesení nebo zatlačení dolů. To je ten zvláštní svět myšlenkových forem, jejichž živost vytváří jen malou část z obrovského soukolí celého stvoření. Jeho vlákna se však ubírají do hrubohmotnosti stejně jako daleko do jemnohmotnosti, jakož i však také dolů do říše temnot. Jako obrovská síť z vodičů nebo nervových provazců je všechno do sebe propleteno a propojeno, nerozlučně, neoddělitelně! Na to dávejte pozor!

Omilostnění mohou tu a tam část z toho vidět, mnohé však jen vytušit. Tak vešlo již mnohé do vědomí lidstva. Tito snažili se na tom mnohé postavit, aby dostali úplný obraz. Při tom však nechybělo mezer a omylů. Mnozí badatelé dělali v jemnohmotných oblastech skoky, čímž museli připustit ztrátu souvislostí. Jiní zase vyplnili mezery fantastickými výplody, které přinesly znetvoření a zkreslení, které musely nechat otrást vírou v celek. Následkem byl oprávněný posměch, který, opřen o nelogičnost takzvaných duchovních badatelů, musel dobýt vítězství.

Když už se má o tom mluvit, tak se musí v první řadě celým děním v díle stvoření vést lano, kterého se pozorovatel může přidržet, po kterém je schopen šplhat vzhůru. Mnoho jemu nesrozumitelných dějů nachází svůj původ již v jeho nejbližším okolí. Pohled do světa myšlenkových forem musel by ho naučit rozumět mnohému, které se mu dříve zdálo nevysvětlitelné. Také výkonná spravedlnost by našla při posuzování mnohých případů jako samotné původce někoho zcela jiného, než kdo jí byl obviněn, a takové by v první řadě hnala k odpovědnosti. Klíč k tomu je v souvislosti jednotlivce se světem myšlenkových forem, který stojí jako nejbližší pozemskému lidstvu. Je to však dobrodiní pro mnohé, že mají pásku, která je nenechá pohlížet dále, než co je schopen pojmut jejich pozemský zrak. Druh nynějších myšlenkových forem by je vyděsil. Ochromující děs by se položil na mnohé, kteří nyní žijí pohodlně v naivnosti nebo také bezohledným lehkovážným způsobem. Neboť *každá vzniklá myšlenka* bere na sebe, jako všechno v jemnohmotném světě, ihned formu, která ztělesňuje a zobrazuje samotný smysl myšlenky.

Živá tvůrčí síla, která lidmi proudí, shromáždí ucelenou vůli vytvořené myšlenky jemnohmotné a uzavře je nezvratně do formy, kterou vyjadřuje vůli této myšlenky. Tedy něco skutečné, živé, které nyní přitahuje stejnorodé v tomto světě myšlenkových forem vlivem zákona přitažlivosti stejného druhu nebo se tím přitahovat nechá, podle své vlastní síly. Jak bude myšlenka při svém zrodu *spoluprocítěna*, slaběji nebo silněji, tak bude rovněž její jemnohmotný útvar v sobě nést odpovídající život. Hustě je obydlen tento myšlenkový svět. Vzájemnou silou přitažlivosti vytvořila se celá shromaždiště, ze kterých vlivem jejich nahromaděné síly proudí vliv na lidi.

V první řadě na ty, kteří mají sklon ke stejnému druhu, kteří tedy nesou v sobě něco podobného. Tito jsou tak posílení ve své odpovídající vůli a povzbuzeni ke stále novému plození podobných útvarů, které vcházejí stejnorodě účinkujíc do světa myšlenkových forem.

Avšak také jiní lidé, kteří tyto osobní vlastnosti v sobě nenesou, mohou být tím obtěžováni a budou pozvolna k tomu přitahováni, když tato shromaždiště nabývají stále novým přílivem zcela netušených sil. Chránění před tím jsou jen ti, kteří mají v sobě jinorodé ve větší síle, čímž je nemožné spojení s odlišným.

V současné době jsou to však na onom světě žel jen nenávisť, závist, žárlivost, chlípnost, lakota a všechna ostatní zla, které jejich větším počtem přívrženců mají nejsilnější shromaždiště sil ve světě myšlenkových forem. Méně však čistota a láska. Z tohoto důvodu rozšiřuje se zlo ve své rozpínavosti s hroživou rychlostí. Dochází k tomu, že tato shromaždiště sil myšlenkových forem zase dostávají spojení se stejnorodými sférami temnot. Odtud jsou zvláště podněcována ke stále silnější činnosti, takže předáváním toho mohou způsobit v lidstvu doslova zpusťování.

Požehnanou má být proto hodina, kdy myšlenky čisté Boží Lásky opět v lidstvu zaujmou většího místa, aby se tím ve světě myšlenkových forem vyvíjela stejnorodá silná shromaždiště, která mohou obdržet příliv ze světlejších sfér, a tím nejen dodat posilu usilujícím k dobru, nýbrž také pozvolna působit očištně na temnější mysl.

Je však také ještě k povšimnutí další činnost v tomto jemnohmotném světě: Myšlenkové formy mohou se přáním zploditele hnát na určité osoby, ke kterým se mohou přichytit. Jsou-li tyto myšlenkové formy čistého a ušlechtilého druhu, tak vytvoří zkrášlení osoby, které se týkají, zesílí kolem ní ochranu čistoty a mohou ji při podobném vnitřním cítění ještě více povznášet a posílit ke vzestupu. Myšlenky nečistoty však musí osobu, které se týkají, pošpinit, přesně tak jako bude hrubohmotné tělo ohozeno blátem a výkaly. Není-li takto ohozený člověk vnitřně pevně zakotven ve shromaždištích proudů Světla, tak může se mu stát, že jeho cítění bude tímto ohozením nečistými myšlenkami postupně zmateno. To je možné, protože přichycené nečisté myšlenkové formy mohou přitahovat stejnorodost, čímž zesílí a pozvolna otráví myšlenky obklopené osoby.

Hlavní zodpovědnost pak samozřejmě padá na člověka, který nečisté myšlenky vytvořil a na příslušnou osobu svým přáním nebo žádostí vyslal; neboť myšlenkové formy zůstávají svázány také se zploditelem, na kterého odpovídajícím způsobem zpětně působí.

Proto se musí neustále volat ke všem opravdu hledajícím: „Dávejte pozor na čistotu vašich myšlenek!“ Vynaložte k tomu veškerou svou sílu. Nemůžete tušit, co tím způsobíte. Spočívá v tom něco mocného! Můžete tím působit jako silní bojovníci. Průkopníci pro

Světlo a tím pro osvobození vašich bližních z ovíjejících se rostlin jedovatých polí ve světě myšlenkových forem.

Kdyby byla nějakému člověku sňata z očí páska, takže by mohl pohlížet do nejbližšího jemnohmotného okolí, mohl by nejprve zděšeně vidět divoký zmatek, který by mu dovedl nahnat strach. Avšak jen tak dlouho, až by poznal sílu, která v něm spočívá, se kterou stejně jako s ostrým mečem je schopen vytvořit si volnou cestu. Bez námahy, jen svým chtěním. Spatřil by myšlenkové formy ve statisících odlišnostech, všechny možné a pro pozemský zrak často nemožné útvary. Každý je však ostře vyhraněný, přesně ukazuje a žije to, co bylo vlastním chtěním při zplození myšlenky. Nestroje-ně, bez všech umělých pláštíků.

Avšak i přes tisíce různých druhů pozná se časem ihned podstata jakékoliv myšlenkové formy, to znamená, ví se, kam navzdory svému rozličnému ztvárnění patří. Přesně tak jako je možné odlišit zrakem člověka od zvířete, nebo také dokonce rozeznat i různé lidské rasy podle určitých vlastností obličeje, přesně takové mají myšlenkové formy zcela určité výrazy, které jasně ukazují na to, zda forma patří k nenávisti, k závisti, k smyslnosti nebo k některé jiné základní třídě. Každá tato základní třída má svůj určitý znak, který je vtisknut jednotlivým myšlenkovým formám jako základ jimi ztělesněných vlastností, lhostejno, jaké vnější ztvárnění tyto formy vlivem původní myšlenky přijaly. Tak lze tedy i přes neobyčejné znetvoření formy k nejděsivějším nestvůrnostem ihned poznat, ke kterému základnímu druhu patří. S tímto poznáním přestává se zdánlivý divoký zmatek jevit jako takový.

Lze spatřit pevný pořádek a přísnost základních zákonů pronikajících celé stvoření, které, když je člověk pozná a těsně se přimkne jejich chodu, poskytují nedozírnou ochranu a přinášejí velké požehnání. Kdo se těmto zákonům však staví do cesty, ten je přirozeně zasažen a podstoupí, pokud není vyvrácen a rozdrcen, přinejmenším ostré smýkání, čímž je bolestí a hořkými zkušenostmi tak dlouho přetvářen, až se vradí do proudění těchto zákonů a neznamena více žádnou překážku. Teprve pak může být nesen vzhůru.

Tyto myšlenkové formy nevysílají své účinky jen zpět na lidstvo, nýbrž zasahují ještě dále; neboť do stejného jemnohmotného světa nejbližšího okolí patří také největší část přírodních bytostí. Kdo se

jednou vyrovnal s faktem, že všechno žije a tím také všechno je zformováno, ať už je to pozemsky viditelné či nikoliv, pro toho nebude těžký krok představit si, že také přírodní síly jsou zformované. K těmto patří, mnohými dříve vídané více než nyní, gnómové, elfové, sylfy, rusalky atd., bytosti země, vzduchu, ohně a vody. Oni jsou ovlivňováni myšlenkovými formami, čímž také vzniká mnoho blaha nebo neštěstí. A tak jde to dále. Jedno zasahuje do druhého, stejně jako u nějakého ozubeného soukolí až k hnacímu soustrojí provedenému s největší dovedností.

Uprostřed tohoto ústrojí však stojí člověk! Vybaven prostředky, kterými může určovat druh tkaniny, která má vzniknout z působení ve stvoření, prostředky, kterými ozubené soukolí nastaví do různých směrů. Buďte si vědomi této nesmírné zodpovědnosti; neboť všechno odehrává se jen ve vlastním okruhu vaší pozemské pouti. Nic nejde mimo moudré uspořádání Stvořitele, nýbrž to jde jen zpět na vás samotné. Můžete tento a onen svět země otrávit vašim přáním, myšlením a chtěním, nebo ho také očisťujíc pozvednout do výše, ke Světlu. Proto se staňte řediteli schopností, které vedou vzhůru skrze čistotu vašich myšlenek! _____

23. Mravnost

Jako temné bouřkové mračno leží to nad lidstvem. Dusné je ovzduší. Líně, pod těžkým tlakem pracuje schopnost cítění jednotlivců. Vysoce napjaty jsou jen nervy, které působí na pocity a pudový život těl. Uměle podněcované omyly falešné výchovy, falešných postojů a sebeklamu. Člověk dneška není po této stránce normální, nýbrž nese v sobě chorobný, až na desetinásobek vystupňovaný pohlavní pud, kterému se snaží ve stonásobných formách a družích vybudovat kult uctívání, který se musí stát zkázou celého lidstva.

Nakažlivě přenosně, stejně jako morový dech, působí toto všechno postupně také na ty, kteří se ještě křečovitě snaží přimknout k ideálu, který jim tane v skrytu jejich polovědomí. Natahují sice po něm své ruce, avšak nechají je s povzdechem znovu a znovu klesnout, beznadějně, zoufale, když jejich pohled spočine na okolí. V dusné mdlobě s hrůzou vidí, s jakou obrovskou rychlostí se kalí jasný pohled na mravnost a nemravnost, rozlišovací schopnost se ztrácí a schopnost vnímání se tím mění tak, že mnohé, které ještě nedávno vyvolávalo odpor a opovržení, je přijímáno velmi rychle jako zcela přirozené a nikdo se nad tím nezarazí. Avšak pohár bude brzy plný až po okraj. Musí nadejít strašlivé probuzení!

Již nyní jde to někdy přes tyto smysly vybičované masy jako nečekané bázlivé shrbení se, zcela bezmyšlenkovité a nevědomé. Nejistota zmocní se na okamžik mnohých srdcí; přece však nedochází k probuzení, k jasnému vycítění jejich nedůstojného řádění. Dvojnásobné úsilí nasazují k tomu, aby takovéto „slabosti“ nebo „poslední přívěšky“ zastaralých názorů setřásli nebo zcela překřičeli. Pokrok má být za každou cenu. Pokračovat se však dá na dvě strany. Vzhůru nebo dolů. Podle volby. A jak to stojí nyní, jde to dolů s hroživou rychlostí. Náraz musí rozdrtit tyto, takto se dolů řítící, až nadejde hodina, kdy narazí na silný odpor.

V tomto dusném okolí stahuje se bouřkové mračno stále hustěji, takže zkázonosněji. Každým okamžikem lze očekávat první blesk, který temnotu protrhne a ozáří, plamenně osvětlí to nejskrytější s neúprosností a ostrostí, které v sobě nesou osvobození pro takové,

kteří usilují ke Světlu a čistotě; zkázu však přinese těm, kteří žádnou touhu po Světle nemají. Čím delší čas dostává toto mračno, jehož temnota a tíže tak houstne, tím pronikavější a strašnější bude také blesk, který mrak zplodí. Zmizí měkký, uspávající vzduch, který v záhybech lenosti přináší plíživou smyslnost; neboť s prvním bleskem bude také přirozeně následovat čerstvý proud vzduchu, který přináší nový život. V chladném jasu Světla budou stát náhle všechny výplody chmurné fantazie svlečené z jejich pokryteckých lží před zraky zděšeného lidstva. Otřes mocného hromu rovněž způsobí procitnutí v duších, takže se živá voda nezkalené Pravdy může s hukotem rozlít přes takto uvolněnou půdu. Nastává den svobody. Osvobození z pout po tisíciletí trvajících nemravnosti a nyní se rozvíjející k plným květům.

Rozhlédněte se kolem! Pozorujte četbu, tance, oblečení! Nynější doba snaží se, více než kdy jindy, stržením všech zábran mezi oběma pohlavími, plánovitě zkalit čistotu citění, v tomto zkalení je znetvořit a nasadit mu matoucí masku a, pokud možno je dokonce zcela zadusit. Stoupající pochybnosti lidí ohlušují vznešenými řečmi, které však ostře pozorováno vychází jen z uvnitř se chvějícího pohlavního pudu, aby chlípnosti na tisícero způsobů, šikovně i nešikovně, ve skrytých nebo otevřených způsobech, dávaly vždy novou potravu.

Mluví o začátku k svobodnému a samostatnému lidství, o vývoji vnitřního utužení, o tělesné výchově, kráse nahoty, ušlechtilém sportu, výchově k uskutečnění slov: „Čistému je všechno čisté!“, krátce: Povznesení lidského rodu odložením veškeré „pruderie“^{*)}, aby se tak vytvořil ušlechtilý, svobodný člověk, který má nést budoucnost! Běda však tomu, který by si troufal říct něco proti tomu! Takový odvážlivec bude ihned při velkém pokřiku kamenován s výčitkou, podobnou tvrzení, že jen nečisté myšlenky mohly ho přimět, aby „na tom něco našel“!

Šílený vír hnilobné vody, z něhož se rozšiřuje omamující, otravný zápach, který vyvolává stejně jako při opojení morfiem smysly matoucí klam, ve kterém stále tisíce a tisíce nechávají se pohltit, až v tom ochable zahynou. Bratr snaží se poučit sestru, děti své rodiče. Jako bouřlivý příval žene se to přes všechny lidi, a zběsilý příboj objevuje se tam, kde několik rozvážných, které pojal hnus, ještě osa-

*) Falešný stud

měle stojí jako skály v moři. K těmto se přimykají mnozí, kterým v burácení hrozí vyčerpání vlastních sil. Je radostné vidět tyto malé skupinky, které tu stojí jako oázy v poušti. Jako takové osvěžují, zvou ke klidu a zotavení poutníka, který se namáhavě probojoval zkázonosným samumem *).

Co je dnes kázáno pod všemi hezkými pláštiky pokroku, není nic jiného než zaobalené podporování velké nestydatosti, otrava jakýchkoliv vyšších citů v člověku. Největší nákaza, která kdy lidstvo postihla. A kupodivu: je to, jakoby tak mnozí čekali jen na to, aby jim byla poskytnuta důvěryhodná záminka ke snížení sebe sama na zvíře, což je nescetným lidem velmi vítané!

Avšak kdo zná duchovní zákony, které působí ve vesmíru, odvrátí se s odporem od nynějších snah. Vezměme jen jednu z „nejnevinnějších“ zábav: „Společné koupele“. „Čistému je všechno čisté!“ To zní tak pěkně, že pod ochranou tohoto libozvuku může si člověk tak mnohé dovolit. Pozorujme však jednou nejjednodušší jemnohmotné děje při takovýchto koupelích. Předpokládejme, že je tu třicet osob rozdílného pohlaví, a z toho dvacet devět ve všech ohledech skutečně čistých. Předpoklad, který je předem úplně vyloučen; neboť naopak by to bylo správnější, dokonce i pak ještě velmi zřídka. Přece to však připusťme. Ten jeden, třicátý, má, podnícen žádostí, nečisté myšlenky, přestože se zevně chová snad úplně bezvadně. Tyto myšlenky ztělesňují se jemnohmotně ihned v živé myšlenkové formy, táhnou se po objektu jeho zájmu a ulpí na něm. Je to poskvrnění, lhostejno, zda dojde k nějakým řečem nebo násilnostem či nikoli! Dotyčná poskvrněná osoba odnáší si s sebou tuto nečistotu, která je schopna přitáhnout podobné bloudící myšlenkové formy. Tímto se její okolí stává hustší, stále hustší, a může jí způsobit nakonec zmatení a otrávit ji, stejně jako cizopasná popínavá rostlina často nechá odumřít nejzdravější strom. To jsou jemnohmotné děje při takzvaných „nevinných“ společných koupelích, společenských hrách, tancích nebo při něčem jiném.

Musí se však uvážit, že do těchto koupelí a zábav chodí v každém případě právě ti, kteří úmyslně něco hledají, aby si nechali zvláště podněcovat své myšlenky a pocity takovouto podívanou! Jaká špína se tím pěstuje, aniž by mohlo být něco zevně hrubohmotně postřehnutu, není těžké objasnit. Právě tak je samozřejmé, že toto stá-

*) Horký a suchý pouštní vítr

lé zvětšování a houstnutí mračna smyslných myšlenkových forem pozvolna musí působit na bezpočet lidí, kteří sami o sobě takovéto věci nevyhledávají. V těchto vynořují se nejdříve slabě, pak silněji a živěji podobné myšlenky, které jsou neustále živené v jejich okolí nyníjším druhem „pokroku“, a tak kloužou jeden po druhém do hustého, temného proudu, ve kterém se schopnost vnímání skutečné čistoty a mravnosti stále více zatemňuje a nakonec se vše řítí do hlubin úplné temnoty.

Tyto příležitosti a podněty k takovýmto výstřelkům musí být v první řadě opět odňaty! Nejsou nic než pěstírny, do nichž nakažená havěť nemravných lidí může házet své myšlenky, které pak bujně pučí a vylévají se pustošivě na celé lidstvo, tvoří vždy nové líhně, které nakonec už jen vytvoří obří pole hnusných rostlin, ze kterých vychází jedovatý dech, dusící rovněž i dobré.

Vytrhněte se z tohoto opojení, které jako omamný prostředek posílení jen předstírá, ve skutečnosti však oslabuje a působí zkažonosně. Přirozené je to, ačkoliv také zarmucující, že právě ženské pohlaví v první řadě překračuje veškerou míru a ve svém odívání kleslo bez rozpaků až ke způsobům nevěstek. To dokazuje však jen správnost vysvětlení o jemnohmotných dějích. Právě žena ve své od přírody silnější citovosti přijímá tento jed, který zamořil jemnohmotný svět myšlenkových forem, nejdříve a hlouběji, sama si toho zcela neuvědomujíc. Ona je tomuto nebezpečí více vydána napospas, a je z tohoto důvodu stržena také nejdříve a překračuje nepochopitelně rychle každou hranici. Ne nadarmo se říká: „Když je žena špatná, tak je horší než muž!“ To platí v každém druhu, ať již v ukrutnosti, v nenávisti nebo v lásce! Jednání ženy je vždy výsledkem jemnohmotného světa, který ji obklopuje! Ovšem jsou v tom výjimky. Rovněž ji to nezbavuje zodpovědnosti; neboť je schopna pozorovat na ní útočící dojmy a vlastní chtění a konání řídit podle své vůle, jen když ... chce! Že se tak u většiny žel neděje, je chybou ženského pohlaví, které může děkovat jen neomezené nevědomosti v těchto věcech. Je to však špatné pro nyníjší dobu, protože žena má v ruce ve skutečnosti také budoucnost lidstva. Ona jí nese, protože její duševní stav je rozhodující pro potomstvo více než u muže. Jaký úpadek musí tudíž přinést budoucnost! Nevyhnutelně! Zbraněmi, penězi nebo vynálezy nedá se to zadržet. Také ne

dobrou nebo školenou politikou. Zde musí přijít daleko pronikavější prostředek.

Avšak tato obrovská vina nezasáhne jen ženu samotnou. Ona bude vždy jen věrným zrcadlovým obrazem onoho světa myšlenkových forem, který spočívá na jejím národě. Na to se nesmí zapomínat. *Ctěte ženu a važte si jí jako takové*, a ona se zformuje podle toho, stane se *tím, co vy v ní vidíte*, a tím pozdvihne celý váš národ! Avšak dříve musí mezi ženami nastat veliký proces přeměny. Tak jak jsou nyní, může nastat vyléčení jen důkladným zákrokem s násilným, neúprosným řezem, který každé bujení odstraní ostrými noži a vrhne do ohně! Jinak by mohly být zničeny všechny zdravé části.

K tomuto nutnému zásahu do celého lidstva řítí se nezadržitelně nynější doba, rychleji, stále rychleji, a nakonec ho sama přivedí! To bude bolestné, strašlivé, avšak koncem je uzdravení. Teprve pak je zde doba, mluvit o mravnosti. Dnes by to zaniklo jako slova promluvená v bouři. Když pak uplyne hodina, ve které musel zahynout hříšný Babylon, protože se zhroutil prohnílý v sobě, pak dávejte pozor na ženské pohlaví! Každé jeho jednání a opomenutí ukáže vám vždy, *jací jste vy*, protože ve své jemné citovosti žije to, co chtějí myšlenkové formy.

Tato skutečnost dává rovněž jistotu, že při čistém myšlení a cítění ženství jako první vyletí do výše k onomu předobrazu, který považujeme za ušlechtilého člověka. Pak vrátí se mravnost v plném lesku své čistoty!

24. Bdi a modli se!

Jak často je tento výrok Syna Božího předáván jako dobře míněná rada a napomenutí, přičemž však ani rádce, ani ten, komu je tato rada poskytnuta, si nedá námahu, přemýšlet o tom, co má být těmito slovy skutečně řečeno.

Co je chápáno pod modlením, ví každý člověk, nebo lépe řečeno, věří, že to ví, přestože to ve skutečnosti *neví*. Také má za to, že bdění přesně chápe, a přece je od toho daleko vzdálen.

„Bděte a modlete se“ je obrazné podání pro napomenutí k čilosti citové schopnosti, tedy k činnosti ducha! Ducha v *pravém* smyslu, nikoliv snad braného jako mozkovou činnost; neboť způsobem vyjadřování živého lidského ducha je jediné *cit*. V *ničem jiném* není činný duch člověka, tedy jeho prvotní jádro, které se na pouti pozdějším stvořením má zformovat k vlastnímu „já“.

„Bděte a modlete se“ neznamená tedy nic jiného než požadavek ke zjemnění a zesílení citové schopnosti pozemských lidí, souznačné s živoucí činností ducha, který je jedinou věčnou hodnotou člověka a jenž je schopen sám o sobě vrátit se do ráje, prvotního stvoření, ze kterého vyšel. *Musí* tam zpět, buď jako zralý, sebe sama si vědomý, nebo jako ten, jenž se opět stal nevědomým, buď jako živé, Světlo chtějící já, které bylo ve stvoření použitelné, nebo jako roztrhané, usmrcené já, jestliže bylo ve stvoření neupotřebitelné.

Napomenutí Syna Božího „Bděte a modlete se“ je proto jedno z nejvážnějších, které pozemským lidem zanechal. Současně je výstražným varováním k tomu, aby se stali užiteční ve stvoření, tak aby nemuselo následovat zatracení v samočinném působení Božích zákonů ve Stvoření.

Pohleďte na ženu! Ona má jako nejvyšší hodnotu ženství jemnost v citění, které žádný jiný tvor nemůže dosáhnout. *Proto* by se mělo v tomto stvoření mluvit jen o *ušlechtilém* ženství, protože ženství v sobě nese nejsilnější dary k uskutečnění všeho dobra. Proto však také na ženě spočívá největší zodpovědnost. *Z tohoto* důvodu má Lucifer s celými davy, které mu patří, svůj hlavní cíl zaměřený na ženu, aby tím celé stvoření podrobil své moci.

A Lucifer nalezl u ženy pozdějšího stvoření žel jen příliš lehkovážnou půdu. Otevřeným zrakem letěla mu vstříc a otrávilá ve svém druhu celé pozdější stvoření pozměněním čistých pojmů ve zkreslené přeludy, což muselo mít za následek zmatek mezi všemi lidskými duchy. Čistý květ ušlechtilého ženství jakožto koruna tohoto pozdějšího stvoření snížil sebe sama skrze vliv pokušitele rychle k jedovaté rostlině, která se třpytí barvami a s vábivou vůní vede vše k místu, na jakém se jí daří, k *močálu*, v jehož dusné měkkosti tonou ti, které takto přivábila.

Běda ženě! Protože to byly nejvyšší ze všech hodnot, které nesprávně použila, musí být ona první, na kterou dopadne meč Boží Spravedlnosti, jestliže se nerozhodne s čilostí duchovního citu, která je jí vlastní, předcházet při nutném vzestupu pozemského lidstva z trosek falešné výstavby zhoubných pojmů, které povstaly jen skrze našeptávání Lucifera. Pozemská žena postavila na místo vzorného úsilí po skvostu bílého květu ušlechtilé čistoty touhu se líbit a ješitnost, které našly své rejdiště v marnivosti zvráceně pěstovaného společenského života. Cítila dobře, že se při tom ztratí její opravdový skvost ženství, a sáhla k temnem nabízené náhradě tím, že se snažila nabízet své tělesné vnady, stala se nestydatým módním panákem, čímž se hnala do ještě větší hloubky a muže strhovala s sebou, zesílením jejich pudů, což muselo bránit rozvoji jejich ducha.

Tím však v sobě vypěstovala zárodek, který je všechny vzájemným působením, musí v nutném soudu uvrhnout do zkázy, ty, které takto chybovali a stali se shnilým ovocem tohoto stvoření, protože se tím stali neschopnými odolat valícím se očištným bouřím. Necht si nikdo nenechá zašpinit své ruce od uctívačů modly ješitnosti a marnivosti, když tito pak budou se jich chtít uchopit k vysvobození z nouze. Nechte je klesnout a odstrčte je zpět, není v nich žádná hodnota, která by mohla být použita k nové výstavbě, která je zaslíbená.

Oni nevidí směšnost a prázdnotu svého jednání. Avšak jejich smích a jejich posměch nad nemnohými, které si ještě snaží před sebou samými zachovat slušnost a čistotu skutečného ženství, a *nedaly* si umrtvit jemnou stydlivost, která je nejkrásnější ozdobou dívky a ženy, ten smích se brzy na to promění v bolestné výkřiky a zmlkne v nich!

Žena pozdějšího stvoření vysokými dary, které přijala, stojí jako na ostří nože. Nyní má složit účty z toho, co s nimi doposud činila. Pro to není žádná omluva! Návrat a obrácení se jsou nemožné; neboť čas minul. Všechny měly na to dříve myslet a uvědomit si, že jejich *mínění* nemůže kráčet proti neúprosné Boží Vůli, ve které spočívá jen *čistota*, jasná jako křišťál. —

Avšak žena budoucnosti, která se dokázala zachovat i se svými hodnotami v nynější době prostopášného života Sodomy a Gomory, a která se nově zrodí, přivede ženství konečně k onomu květu, kterému se může všechno přiblížit jen s posvátnou ostýchavostí *nejčistší úcty*. Stane se *tou* ženou, která žije podle Boží vůle, to znamená stojí ve stvoření *tak*, že je zářivou korunou, kterou být *může* a *má*, vše zaplavuje záchvěvy, které přijímá ze světlých výšin, a nezatemněné je předává dál mocí svých schopností, které spočívají v jemnosti ženského citění.

Slovo Syna Božího: „Bděte a modlete se“ bude ztělesněno v *každé* ženě budoucnosti, jako to již mělo být ztělesněno v každé ženě současnosti; *neboť spočívá v záchvěvech ženské schopnosti citění, jestliže usiluje vsříc čistotě a Světlu, což je trvalé bdění a nejkrásnější modlitba, která je Bohu milá!*

Takové záchvěvy přinášejí prožitek díkem naplněné radosti! A *to* je *ta* modlitba, jaká má být! Záchvěvy představují však současně také trvale být na stráži, tedy *bdění!* Neboť jakákoliv nepěknost, která se snaží přiblížit, a jakékoliv špatné chtění je takovými záchvěvy jemné citovosti zachyceno a postřehnuto, ještě dříve než se mohou vytvořit myšlenkové formy, a pak je pro ženu snadné se ještě *vždy* v pravý čas a trvale uchránit, jestliže to sama *nechce jinak*.

A i přes jemnost těchto záchvěvů v nich spočívá síla, která je schopná *všechno* ve stvoření přetvořit. Není nic, co by jí mohlo odolat; neboť tato síla přináší Světlo a tím i život!

To věděl Lucifer velmi dobře! A proto se také s útoky a pokušeními obrátil zejména na všechno ženství! Věděl, že by mu připadlo *vše*, jestliže by získal jen ženu. A to se mu, žel, žel, podařilo, jak to každý může dnes zřetelně vidět, kdo vidět chce!

V první řadě platí volání Světla proto opět ženě! *Musela* by teď poznat, jak nízký stupeň nyní zaujala. *Musela* by, kdyby ... to ješitnost dovolila. Avšak *tato* Luciferova léčka drží všechno ženství

v poutech, tak pevně, že dokonce i Světlo již více nemůže poznat, *vždyť už ani nechce!* Nechce, protože moderní žena současnosti se nemůže oddělit od svého povrchního laškování, ačkoliv v sobě již mlhavě tuší, co tím ztratila. *Ví to dokonce zcela přesně!* A aby omámila napomínající cit, rovnající se tomuto vědění, běží jako bičovaná slepě vstříc novým směšnostem, *stát se pomužštěnou v povolání a v celém svém založení!*

Namísto aby se vrátila zpět k pravému ženství, nejdrahocennějšímu daru v celém stvoření! A tím k úkolu, který jí byl ze Světla určen!

Ona to je, která mužům krade všechno vznešené a tím také brání rozkvětu ušlechtilého mužství.

Tam, kde muž není schopen vzhlízet k ženě v jejím ženství, nemůže vzkvétat žádný národ, žádný lid!

Jen pravé, nejčistší ženství může probudit a vést muže k velkým činům! Nic jiného. A *to je povolání ženy ve stvoření podle Boží vůle!* Neboť tím pozvedá národ i lidstvo, ba i celé pozdější stvoření; poněvadž v ní samotné spočívá tato vysoká síla jemného působení! Je to neodolatelná a vítězná moc, požehnaná Boží silou tam, kde je nejčistším chtěním! Nic se jí nemůže rovnat, neboť přináší krásu v nejčistší formě při všem, v čem působí a co od ní vychází! Proto má její tkaní pronikat celým stvořením, osvěžovat je, pozdvihovat, podporovat a oživovat jako dech z vytouženého ráje!

Po této perle mezi dary vašeho Stvořitele sáhl tedy Lucifer nejdříve s *veškerou* lstivostí a *veškerou* záłudností, vědom si toho, že tím zpretrhal vaši oporu a vaši snahu po Světle! Neboť v ženě spočívá vzácné tajemství, které je schopné vyvolávat ve stvoření čistotu a důstojnost všech myšlenek, rozmach k největší tvůrčí činnosti, nejušlechtlejší jednání ... za předpokladu, že tato žena je taková, jak to Stvořitel od ní žádal tím, že ji zahrnul těmito dary.

A vy nechaly jste se tak snadno omámit! Podlehly jste pokušení zcela bez boje. Jako ochotná otrokyně Luciferova obrací teď žena účinky krásných darů Božích v pravý opak a podrobuje tím celé pozdější stvoření temnu! Dnes jsou to jen prostopášné karikatury všeho stávajícího, čemu chtěl Bůh nechat povstat k radosti a štěstí všech tvorů! Vzniklo sice všechno, avšak pod vlivem Lucifera pozměněné a pokřivené, falešné! Žena pozdějšího stvoření propůjčila se k tomu

jako prostřednice! Na čisté půdě čistoty byl zbudován dusný močál. Zářivé nadšení bylo nahrazeno opojením smyslů. *Nyní* chcete bojovat, avšak proti každému požadavku Světla! Abyste setrvaly v omámení bláhové samolibosti, která vás opájí!

Není již mnoho žen, které by byly schopny trvale snést jasný pohled. Z největší části ukazují se jako malomocné, jejichž krása, tedy pravé ženství je již rozežráno a již nikdy nejde znovu vytvořit. Hnus ze sebe sama nadejde tak mnohým, jestliže se přece jen budou moci zachránit a pak po letech si vzpomenou na vše, co dnes považovali za dobré a krásné. Bude to jako procitnutí a uzdravení z nejtěžších horečných snů!

Avšak tak jak žena byla schopná hluboko strhnout celé pozdější stvoření, tak má také sílu je opět pozdvihnout a podporovat, protože muž ji v tom následuje. Brzy pak po očistě nadejde doba, ve které se bude moci radostně zvolat: Hle, žena jaká být má, *pravá* žena v celé své velikosti, ušlechtilé čistotě a moci, a na ní pak prožijete Kristova slova: „Bděte a modlete se“ ve veškeré přirozenosti a nejkrásnější formě!

25. Manželství

Manželství se uzavírají v nebi! Tato věta je často s hněvem a hořkostí volána manžely. Avšak je rovněž pokrytecky používána takovými, kteří jsou nebi daleko vzdáleni. Přírozeným následkem toho je, že lidé nad tímto výrokem krčí rameny, usmívají se a dokonce také vysmívají.

S ohledem na všechna manželství, která člověk během let poznal ve svém nejbližším i širším okolí, je to pochopitelné. Posměvači mají pravdu. Jen by bylo lépe, neposmívat se rčení, nýbrž manželstvím samotným! *Ta* jsou to, která si většinou posměch a potupu, ale dokonce i opovržení také zaslouží.

Manželství, jaká jsou dnes a jaká byla již před stovkami let, činí tomuto výroku ostudu, nepřipouštějící nikomu v něj věřit. Jsou žel až na velmi vzácné výjimky vysloveně nemravným stavem, je muž se nemůže dost rychle učinit konec, aby se tisícové uchránily před touto hanbou, do které se současnými zvyky poměrně slepě řítí. Mají za to, že tomu nemůže být jinak, protože je to tak běžné. K tomu přistupuje ještě to, že právě v současnosti je všechno pak přizpůsobováno až k nestoudnosti a každý čistší cit je zakalen a zadušen. Nikdo nepomýšlí na to, aby také osobnost, úctou vůči tělesnému učinil tím, čím být má, být může a být musí.

Tělo, stejně tak i duše má být něčím vzácným, a proto nedotknutelným, co není k vábení a k vystavování na odív. Něco vysokého, svatého! A proto nedá se na zemi také po této stránce oddělovat tělo od duše. Obojího je třeba dbát a chránit je stejně jako svatyni, jestliže to má mít nějakou hodnotu. Jinak se to stává veteší, o kterou se pošpiníme, která zasluhuje zahodit do kouta, aby ji první kolemjdoucí vetešník získal, nejlépe lacinou. Zaplaví-li dnes zemi celé davy takovýchto vetešníků a překupníků, tak najdou zcela nečekané množství této veteše. Každý krok přinese jim nové hromady veteše, které na ně již čekají. A takoví překupníci a vetešníci potulují se fakticky kolem v hustých zástupech. Jsou vyslanci a nástroji temnot, kteří se žádostivě rvou o lacinou kořist, aby ji triumfálně více a více strhávali dolů do temné říše, až se nad ní všechno černě rozprostře a ona už nikdy nemůže zpětně najít cestu

ke Světlu. Žádný div, že se všichni smějí, jakmile ještě někdo vážně mluví o tom, že se manželství uzavírají v nebi!

Státní uzavírání manželství není ničím jiným než chladným obchodním aktem. Ti, kteří berou na sebe tento závazek, nepřistupují snad ke společnému a vážnému dílu, které povznáší vnitřní i vnější hodnotu zúčastněných osob, které je nechá usilovat ke společným, vysokým cílům, a tak by přispěli k požehnání sobě samým, lidstvu, jakož i celému stvoření, nýbrž jako k prosté smlouvě, s níž se vzájemně výhodně zabezpečí, čímž může bez rozpaků nastat vzájemné tělesné vydání v šanc. Kde zůstává tu posvátnost těla, kterou obě strany přinesly do manželství a v němž má být také zachována? Toto vůbec není bráno v úvahu.

Žena zaujímá při tom tak nedůstojný postoj, že bychom se od ní museli odvrátit. V osmdesáti ze sta případů se pronajímá nebo prodává do služeb muže, který v ní nehledá rovnocenného kamaráda, nýbrž kromě levného kusu na odív a ochotné hospodyně, která mu vytváří pohodlný domov, s ní může také pod pláštíkem falešné poctivosti nerušeně otročit společným vášním.

Z nejnecitnějších důvodů opouštějí mladé dívky často rodný dům, aby uzavřely sňatek. Mnohdy jsou rodným domem znuděny a touží po okruhu činnosti, ve které by mohly samy rozhodovat. Jiným zdá se to půvabné, hrát si na mladou manželku, nebo očekávají v životě více vzrušení. Věří snad také, že přijdou do lepších majetkových poměrů. Stejně tak jsou i případy, kdy mladá dívka uzavře sňatek ze vzdoru, aby tím jiného pozlobila. Rovněž i čistě tělesné pudy dávají podnět k uzavření manželství. Byly probuzeny a uměle vypěstovány nesprávnou četbou, falešnou zábavou a pohráváním si.

Zřídka je to skutečná duševní láska, která je podněcuje k tomuto nejvážnějšímu ze všech kroků v pozemském životě. Dívky jsou za věrného napomáhání mnohých rodičů údajně „příliš chytré“, než aby se nechaly vést čistšími city, čímž se však ženou tím více do neštěstí. Takové dostanou svou odměnu za tuto povrchnost částečně již v manželství samotném. Avšak jen částečně! Hořký prožitek vzájemného působení jako následek takového špatného manželství přijde mnohem později; neboť hlavní zlo při tom spočívá v promeškání, které tak lehkomyšlně přivozené tím brání možnému pokroku. Tak mnohý pozemský život je tímto úplně ztracen pro

samotný účel osobního bytí. To přináší dokonce ještě i obtížný návrat, který opět budou muset namáhavě dohnat.

Jak jinak je to, když je manželství uzavřeno na správném základě a utváří se harmonicky! Radostně, v dobrovolné službě druhému, vyrůstají spolu vzhůru k duševnímu zušlechtění, bok po boku hledí s úsměvem vstříc pozemským těžkostem. Takové, ze štěstí vzešlé manželství je pak ziskem pro celé bytí. A ve štěstí spočívá rozmach nejen pro jednotlivce, nýbrž pro celé lidstvo! Běda proto rodičům, kteří své děti přemlouváním, intrikami nebo nátlakem z rozumových důvodů ženou do falešných manželství. Tíha zodpovědnosti, která v tomto sahá dále než jen k jejich dítěti, padne dříve nebo později na ně tak intenzívně, že si přejí, aby na takovéto „skvělé myšlenky“ nikdy nepřišli.

Na církevní uzavření manželství je tedy mnohými nazíráno jen jako na součást čistě pozemské oslavy. Církev samotná nebo jejich představitelé na to namítnou: „Co Bůh spojil, to nemá člověk rozlučovat!“ Je základní myšlenkou náboženských kultů, že oba snoubenci jsou tímto aktem sňatku spojeni Bohem. „Pokročili“ dávají tomu také význam, že oba snoubenci tím stojí *před* Bohem. Poslední výklad má vždy mnohem více oprávnění než ten první.

Není však chtěno, tato slova takto vykládat! Mají říci něco zcela jiného. Jako základ je přitom položena skutečnost, že manželství jsou uzavřena v nebi.

Budou-li odstraněny z tohoto rčení všechny falešné pojmy a výklady, tak ihned pomínou všechny příčiny k smíchu, posmívání nebo potupě, a smysl pak spočívá v celé své vážnosti a své nezměnitelné pravdě před námi. Přirozeným následkem je pak také poznání, že manželství jsou míněna a chtěna zcela jinak, než to je v současnosti, to znamená, že uzavření sňatku smí nastat jen za zcela jiných podmínek, se zcela jinými názory a přesvědčením a se zcela čistými úmysly.

„Manželství se uzavírají v nebi“ ukazuje v první řadě, že již při vstupu do pozemského života si každý člověk přináší určité vlastnosti, jejichž harmonickému rozvoji mohou přispět jen lidé s vlastnostmi k tomu vhodnými. K tomu vhodné vlastnosti nejsou však stejné, nýbrž takové, *kteřé doplňují* a tímto doplněním je činí plnocennými. V plnocennosti však zaznívají všechny struny v har-

monickém akordu. Stane-li se jedna část plnocenná vlivem druhé, tak bude rovněž tato druhá k ní přistupující část skrze ni právě tak plnocenná, a ve spojení obou, tedy ve společném životě a působení, bude zaznívat tento harmonický akord. *Tak* je manželství uzavřeno v nebi.

Tím však není řečeno, že pro člověka k harmonickému manželství je uzpůsoben jen *jeden* zcela určitý jiný člověk na zemi, nýbrž je jich tu zpravidla *několik*, kteří v sobě nesou doplněk druhé části. Není třeba tedy putovat desetiletí po zemi, aby se tato druhá, skutečně vhodná a doplňující část našla. Znamená to jen, vážně se přimět k tomu, mít oči, uši i srdce stále otevřené, a především upustit od požadavků, které byly doposud stanoveny jako předpoklad k manželství. Právě to, co dnes platí, *nemá* být. Společná práce a vysoké cíle jsou pro *zdravé* manželství právě tak nezbytné jako pohyb a čerstvý vzduch pro zdravé tělo. Kdo spoléhá na pohodlí a pokud možno i bezstarostnost a snaží se na tom postavit společný život, sklídí nakonec jen nezdravoty se všemi vedlejšími účinky. Proto se konečně snažte vcházet do manželství, která jsou uzavřena v nebi. Pak vás štěstí najde!

V nebi uzavřené manželství znamená, že před nebo se vstupem do pozemského života již byli pro sebe vyhlédnuti. Předurčené bytí spočívá však jen v přinesených vlastnostech, se kterými se oba vzájemně zcela doplňují. Takoví jsou tím určeni pro sebe.

Určené bytí lze však stejně tak vyjádřit slovy „hodit se pro sebe“, tedy skutečně se doplňovat. V tom spočívá určení.

„Co Bůh spojil, to nemá člověk rozlučovat.“ Nepochopení těchto Kristových slov způsobilo již tak mnoho neštěstí. Mnozí doposud chápali pod slovy: „Co Bůh spojil“ uzavření manželství. To však doposud se smyslem slov nemá téměř nic společného. To, co Bůh spojil, je svazek, ve kterém jsou splněny podmínky, které vyžadují úplnou harmonii, která je tedy uzavřena v nebi. Zda k tomu bylo uděleno státní a církevní povolení či nikoliv, nemění na věci nic.

Samozřejmě je nutné se při tom vřadit také do státního pořádku. Je-li pak svatba při takto uzavřeném svazku ještě vykonána podle příslušného náboženského kultu v odpovídající zbožnosti, tak je zcela přirozené, že tento svazek dostane vlivem niterného postoje účastníků ještě mnohem většího posvěcení, které páru přináší

skutečné a silné duchovní požehnání. Takovéto manželství je pak skutečně spojeno *od Boha, před Ním* a je v nebi uzavřeno.

Nyní následuje varování: „to nemá člověk rozlučovat!“ Jak nízko byl také stržen vysoký smysl *těchto* slov. Pravda je při tom přece tak jasně zjevná! Kdekoliv se také nachází svazek, který je uzavřen v nebi, to znamená, kde se dva tak doplňují, že vzniká úplný harmonický akord, tam se nemá třetí osoba pokoušet dosáhnout rozchodu. Lhostejno, ať již by vnesla nesoulad, znemožnila spojení nebo dosáhla odloučení, taková opovážlivost by byla hříchem. Křivdou, která se musí ve svém vzájemném působení přimknout k původci, protože současně jsou tím postiženi dva lidé, a tím také požehnání, které by se jejich štěstím šířilo do hrubohmotného a jemnomotného světa. V *těchto* slovech je strohá pravda, která je ze všech stran zjevná. Varování je k ochraně jen takovým svazkům, které jsou skrze již dříve uvedené předpoklady uzavřené v nebi, pro což mají své uplatnění přinesenými, oboustranně se doplňujícími duševními vlastnostmi.

Mezi takové nemá se tlačit žádná třetí osoba, ani rodiče! Oba samotné zúčastněné nikdy nenapadne, aby chtěli rozchod. Jejich společné duševní vlastnosti stojící na božské harmonii nenechají takovýmto myšlenkám vyrůst. Jejich štěstí a stálost jejich manželství jsou tím předem zajištěny. Je-li jedním z manželů podána žádost o rozvod, tak tím dává nejlepší důkaz, že základem manželství *není* nutná harmonie, tedy také nemůže být uzavřeno v nebi. V takovém případě by mělo být manželství bezpodmínečně rozvedeno, a to k povznesení mravního sebevědomí obou manželů žijících na takovémto nezdravém stupni. Takováto falešná manželství tvoří nyní převážnou většinu. Tento zlořád spočívá převážně v morálním úpadku lidstva, jakož i ve vládnoucím uctívání rozumu.

Rozlučování toho, co Bůh spojil, netýká se však jen manželství, nýbrž také již předcházejícího sblížení dvou duší, které mohou svými doplňujícími vlastnostmi vyvolávat jen harmonii, tedy jsou pro sebe určeny. Je-li pak uzavřen takovýto svazek a někdo třetí se snaží do něj vetřít pomluvou nebo podobnými známými prostředky, tak je tento úmysl již dokonáným cizoložstvím!

Smysl slov: „Co Bůh spojil, to nemá člověk rozlučovat“, je tak prostý a jasný, že je obtížně pochopitelné, jak se i přesto mohl objevit

tak chybný pojem. Bylo to možné jen nesprávným oddělením duchovního světa od světa pozemského, čímž mohlo přijít k uplatnění omezené rozumové chápání, které ještě nikdy nepřivodilo skutečných hodnot.

Tato slova byla dána z duchovna, a jen z duchovna může proto vyjít jejich správný výklad!

26. Právo dítěte k rodičům

Mnoho dětí žije vůči rodičům v neblahém domnění, které je pro ně k největší škodě. Věří, že mohou rodičům přičíst podnět k jejich vlastnímu pozemskému bytí. Často slyšíme poznámku: „Ovšem, že se o mne rodiče musí starat; neboť oni mne přece přivedli na svět. Není mojí vinou, že jsem zde.“

Něco pošetilejšího nemůže být vůbec řečeno. Každý člověk je na této zemi na svou vlastní žádost nebo pro svou vlastní vinu! Rodiče dávají pouze možnost inkarnace, nic víc. A každá inkarnovaná duše musí být vděčná, že jí k tomu byla poskytnuta možnost!

Duše dítěte není ničím jiným než *hostem* u svých rodičů. V této skutečnosti samotné spočívá již dosti vysvětlení, aby se vědělo, že dítě žádná práva vůči rodičům uplatňovat nemůže! Duchovní práva k rodičům nemá! Pozemská práva však vzešla přece z čistě pozemského a společenského uspořádání, které stanovil stát, aby sám nemusel převzít žádné závazky.

Dítě je duchovně pro sebe uzavřená osobnost! Kromě pozemského těla, které je nutné jako nástroj k činnosti na této hrubohmotné zemi, nepřijalo od rodičů nic. Tedy jen příbytek, který může používat již dříve samostatná duše.

Avšak plozením přebírají rodiče závazek, že budou tímto vytvořený příbytek opatrovat a udržovat, až duše od nich tento statek převezme a je schopna sama převzít opatrování. Čas k tomu vhodný ukáže přirozeně samotný vývoj těla. Co je nad to poskytnuto, je darem rodičů.

Děti by se měly přestat proto jednou konečně spoléhat na rodiče a raději myslet na to, aby se sami co nejdříve mohly nějakým způsobem postavit na vlastní nohy. Je při tom přirozeně lhostejno, zda působí v samotném domě rodičů nebo mimo něj. Musí to však být působení, které nesmí spočívat v zábavě a plnění takzvaných společenských povinností, nýbrž v určitém skutečném a užitečném plnění povinností tak, že příslušnou činnost by musela vykonávat jiná, k tomu zvláště najatá osoba, pokud by dítě tuto práci už nevykonávalo. Jen tak je možné mluvit o užitečném bytí na zemi, které má za následek zrání ducha! Plní-li dítě v domě rodičů takový úkol, lhostej-

no, zda je mužského nebo ženského rodu, tak mu má náležet také *taková* odměna, kterou by musela dostat cizí, k tomu zaměstnaná osoba. Jinými slovy: Dítě musí být v plnění svých povinností respektováno také jako skutečně samostatný člověk a takto s ním jednáno. Váže-li pak rodiče a děti zvláštní svazek lásky, důvěry a přátelství, tak je to o to krásnější pro obě strany; neboť pak toto dobrovolné spojení vychází z vnitřního přesvědčení, a je proto tím cennější! Pak je to ryzí a spojení se udrží také pro onen svět, k oboustranné podpoře a radosti. Rodinný nátlak a rodinné zvyklosti jsou však nezdravé a zavrženíhodné, jakmile je překročena určitá hranice věku dítěte.

Nejsou přirozeně také žádná takzvaná příbuzenská práva, o která se tak často opírají zejména tety, strýcové a bratrance, a co všechno se ostatně snaží tvářit jako příbuzenstvo. Právě tato příbuzenská práva jsou zavrženíhodným nešvarem, který se musí v sebe sama ucelenému člověku zhnusit.

Z tradice stalo se to žel zvykem tak, že se běžně člověk dokonce nic jiného ani nesnaží myslet a tiše se podrobuje, i když také s nechutí. Kdo se však odváží malého krůčku a svobodně o tom přemýšlí, tomu přijde to všechno z hloubi duše tak směšné, tak odporné, že se pobouřen odvrátí od takto vytvořených troufalostí.

Takovéto nepřirozené věci musí být jednou odstraněny. Jakmile se v sobě probudí čerstvější a zdravější lidský druh, nebude již pak více snášet takováto zneužívání, protože ona stojí proti jakémukoliv zdravému smyslu. Z takovýchto vyumělkovaných znetvoření přirozeného života nemohlo přece také nikdy vzniknout něco skutečně velikého, protože lidé při tom zůstali příliš nesvobodní. V těchto zdánlivě vedlejších věcech spočívá ohromné svázání bytí. *Zde* musí nastat svoboda, přičemž se jednotlivec odpoutá od nedůstojných zvyků! Pravá svoboda spočívá jen v pravém *poznávání* povinností, které zůstává spojeno s dobrovolným *plněním* povinností! Jedině plnění povinností dává *práva*! To se vztahuje také na děti, kterým mohou vzházet práva jen z nejuvěrnějšího plnění povinností.

Existuje však celá řada přísných povinností všech rodičů, která s právy dítěte nesouvisí.

Každý dospělý si má být vědom, co je vlastně skutečně spojeno s plozením. Dosavadní v tom lehkomyšlnost, bezmyšlenkovitost a také falešné názory vymstily se přece tak nešťastným způsobem.

Ujasněte si jen, že v nejbližším onom světě již stojí připraveno velké množství duší v očekávání možnosti opětovné inkarnace na zemi. Jsou to zpravidla takové lidské duše, které, zachyceny karmickými vlákny, hledají jakékoliv vyrovnání v novém pozemském životě.

Jakmile se jim k tomu naskytne možnost, ulpívají na místech, kde nastal akt plození, aby čekali a sledovaly dozrávání nového lidského těla jakožto příbytku. Při tomto čekání se pak sprádají jemnohmotná vlákna z mladého těla k duši, která se vytrvale zdržuje velmi blízko nastávající matky, a naopak, při určité zralosti poslouží pak vlákna jako most, který cizí duši z onoho světa vpustí do mladého těla, kterého se také ihned pro sebe domáhá. Tím se přistěhuje cizí host, který může způsobit svou karmou vychovateli mnoho útrap! Cizí host! Jak nepohodlná myšlenka! To by si měl člověk neustále držet před očima a neměl by nikdy zapomenout, že může *spoluroz*hodovat při výběru mezi čekajícími dušemi, pokud dobu k tomu určenou lehkomyšlně nepromešká. Inkarnování je však podrobno zákonu přitažlivosti stejného druhu. Avšak není k tomu bezpodmínečně zapotřebí stejný druh jednoho ze zploditelů sloužící jako pól, nýbrž někdy je to nějaký člověk, který je velmi často v blízkosti nastávající matky. Jak mnohé zlo může být odvráceno, jakmile člověk opravdu zná celý tento děj a vědomě se jím zabývá. Avšak lidé jen lehkomyšlně dovádějí, navštěvují zábavy a tance, pořádají společnosti a vůbec se nestarají o to, co důležitého se během této doby připravuje, aby je to později mocně zasáhlo v celém jejich životě.

Měli by vědomě v modlitbě, jejímž základem je přece vroucí přání, tak mnohé v tomto řídit, zlo oslabit a dobro posílit. Cizí host, který k nim jako dítě zavítá, byl by tím takovým, že by zůstal *vítaným jakýmkoliv* způsobem! Mnoho se žvaní o předporodní výchově, v obvykle polovičním nebo falešném chápání mnohých účinků, které jsou zevně pozorovatelné.

Jak ostatně často, tak také i zde je lidský závěr z pozorování falešný. Neexistuje dokonce žádná možnost předporodní výchovy, zato však existuje bezpodmínečná možnost *ovlivnění přitažlivosti*, jestliže se tak stalo v pravý čas a s opravdovou vážností! To je rozdíl, který v následcích zasahuje mnohem dále, než co mohla kdy předporodní výchova dokázat.

Kdo si o tom udělal jasno, a přesto se ještě lehkovážným způsobem bezmyšlenkovitě spojuje, nezaslouží si nic jiného, než aby se do jeho okruhu vetřel lidský duch, který mu může přinést neklid a snad dokonce i zlo.

Plození nemá být pro duchovně svobodného člověka ničím jiným než důkazem jeho ochoty, přijmout cizího lidského ducha jako stálého hosta do rodiny a poskytnout mu na zemi příležitost k vyrovnání a k zrání. Jen kde existuje na obou stranách vroucí přání *pro tento účel*, má nastat příležitost k plození. Budou-li hledět rodiče a děti vycházet jen z těchto skutečností, změní se tak mnohé samo od sebe. Vzájemné zacházení, výchova, všechno dostane jiné, vážnější základy, než bylo doposud v četných rodinách obvyklé. Bude vzájemně více ohledu a více úcty. Bude se pociťovat vědomí samostatnosti a zodpovědné úsilí, což přinese v národu jako následek přirozený sociální vzestup. Děti se však brzy odnaučí troufale chtít práva, která nikdy nebyla.

27. Modlitba

Jestliže vůbec má být hovořeno o modlitbě, tak je samozřejmé, že tato slova se týkají jen těch, kteří se modlitbou zabývají. Kdo v sobě necítí touhu po modlitbě, může od ní klidně upustit, protože jeho slova či myšlenky se přece musí rozplynout v nic. Jestliže modlitba není důkladně procítěna, tak nemá žádnou hodnotu, a proto také žádný účinek. Okamžik vzednutí citů vděčnosti ve velké radosti, tak jako cit nejhlubší bolesti v utrpení, dávají nejlepší základ k modlitbě, která může očekávat účinek. V takovýchto okamžicích je člověk proniknut určitými city, které v něm přehluší všechno ostatní. Tímto je možné, aby se hlavnímu přání modlitby, ať již díky či prosbě, dostalo nezkalené síly.

Lidé dělají si vůbec často falešný obraz o průběhu a vzniku modlitby a jejím dalším vývoji. Ne každá modlitba proniká k nejvyššímu Řediteli světů. Naopak, je to velmi řídká výjimka, že je modlitba schopná skutečně proniknout až ke stupňům trůnu. Také při tom hraje největší roli přitažlivá síla stejného druhu jakožto základní zákon.

Vážně míněná, hluboce procítěná modlitba přichází sama stoupajíc a stejným druhem přitahována do spojení se shromaždištěm sil téhož druhu, kterým je hlavní obsah modlitby proniknut. Shromaždiště sil mohou být rovněž nazvána oddíly sfér nebo i jinak, je to vždy v podstatě totéž. Vzájemné působení přináší pak to, co bylo hlavním přáním modlitby. Buď klid, sílu, zotavení, plány vzešlé nečekaně v nitru, řešení obtížných otázek nebo jiných věcí. Vždy při tom vznikne něco dobrého, ať již také jen posílení vlastního klidu a soustředění, které pak opět vedou k východisku a k záchraně.

Je také možné, že tyto vyslané modlitby, ve své síle prohloubené vzájemným působením stejnorodých sběrů sil, najdou jemnohmotnou cestu k lidem, kteří tímto povzbuzení přinesou nějakým způsobem pomoc a tím splnění modlitby. Všechny tyto případy jsou při sledování jemnohmotného života lehce srozumitelné. Také zde opět spočívá spravedlnost v tom, že rozhodující zůstává při modlitbě vždy niterné uzpůsobení modlícího se, které určuje podle jeho hloubky sílu, tedy životaschopnost a účinnost modlitby.

Ve velikém jemnohmotném dění vesmíru nachází každý druh citů svůj určitý stejný druh, protože by jinými nejen že nemohl být přitahen, nýbrž by mohl být dokonce i odpuzován. Jen když přichází stejný druh, následuje spojení a tím posílení. Modlitba, která v sobě skrývá různé city, jež velkým prohloubením modlícího se i přes svou rozmanitost nesou v sobě ještě určitou sílu, bude tedy rozličné přitahovat a rozličné zpětně ve vzájemném působení přinášet. Zda v tom pak může spočívat splnění, zcela závisí od druhu jednotlivých částí, které mohou navzájem podporovat nebo brzdit své účinky. V každém případě však je snazší, při modlitbě vysílat jako cit jen *jednu* myšlenku, aby nemohl vzniknout žádný zmatek.

Tak Kristus vůbec neměl v úmyslu, že by se „Otčenáš“ měl modlit uceleně, nýbrž dal tím jen zkráceně všechno *to*, co si člověk při vážném chtění v první řadě může vyprosit s jistotou ve splnění.

V těchto prosbách jsou obsaženy základy pro *všechno*, co je člověku zapotřebí k jeho tělesnému zdraví a duchovnímu vzestupu. Poskytují však ještě více! Prosby naznačují současně *pokyny* pro snahu, které má člověk ve svém pozemském životě následovat. Se-stavení proseb je samo o sobě mistrovským dílem. „Otčenáš“ sám může být hledajícímu člověku *vším*, pokud se do něj správně pohrříží a správně ho pochopí. Nepotřeboval by dokonce nic více než „Otčenáš“. Ten ukazuje mu celé evangelium ve zhuštěné formě. Je to klíč ke světlým výšinám pro toho, kdo jej správně umí prožít. Může být pro kohokoliv *oporou* a *světlem* pro postup vřed i vzhůru! Tak nesmírně mnoho nese v sobě *).

Již toto bohatství ukazuje vlastní účel „Otčenáše“. *Ježíš* dal lidstvu v „Otčenáši“ *klíč k Říši Boží! Jádro svého poselství*. Nemínil tím však, že by měl být tímto způsobem odříkáván.

Člověk potřebuje jen dávat na to pozor, když se modlí, a sám ze sebe pozná, kolik mu to přineslo odchylek a jak to zeslabilo hloubku jeho citů, když sledoval pořadí jednotlivých proseb, a to i tehdy, když jsou mu ještě tak známé.

Není mu možné, což je však zároveň pro správnou modlitbu nutné, aby vroucně přecházel po řadě od jedné prosby k druhé! *Ježíš* však učinil svým druhem lidstvu všechno lehké. Správný výraz je „dětsky lehké“. Poukazoval obzvlášť na to slovy: „Budte jako děti!“ Tedy tak prostě myslící, tak málo obtíží hledající. On by nikdy od

*) Přednáška č. 28: Otčenáš

lidstva neočekával něco tak nemožného, jako žádat skutečně prohloubené modlení se Otčenáše. To musí také lidstvu přinést přesvědčení, že Ježíš tím chtěl něco jiného, něco většího. Dal klíč k Říši Boží, nikoliv prostou modlitbu!

Mnohostrannost modlitby je vždy oslabující. Dítě také nepřijde k otci současně se sedmi prosbami, nýbrž jen s tím, co jeho srdce nejhůře tísni, ať je to již bolest nebo přání.

Tak má se také obracet člověk prosící v nouzi ke svému Bohu, s tím, co ho tísni. A ve většině případů je to přece vždy jen *jedna* zvláštní záležitost, nikoliv mnohé společně. O něco, co ho právě netísni, také nemá prosit. Protože taková prosba v jeho nitru nemůže být dostatečně živě spoluprocítěna, stává se prázdnou formou a přirozeně oslabí jinou, snad skutečně nutnou prosbu.

Proto má prosit vždy jen o to, co je skutečně nutné! Jen žádné prázdné formy, které musí rozptylovat a postupně vychovávat pokřtectví!

Modlitba vyžaduje nejhlubší vážnost. Modleme se v klidu a čistotě, aby se klidem zvýšila síla citů a čistotou dostala světlou lehkost, která je schopná modlitbu nést vzhůru až do výšin Světla a čistoty. Pak také nadejde to splnění, které prosícímu nejvíce prospívá a skutečně mu přináší pokrok v celém jeho bytí!

Síla modlitby *není* schopna ji vymrstit nebo vytlačit vzhůru, nýbrž *jen čistota* v její odpovídající lehkosti. Avšak čistoty v modlitbě může dosáhnout každý člověk, i když také ne ve všech svých modlitbách, jakmile v něm ožije touha k prosbě. K tomu však není nutné, aby již stál celým svým životem v čistém. To mu nemůže bránit, aby se alespoň občas tu a tam po několik vteřin v čistotě svého citu, někdy v modlitbě pozdvihl.

K síle modlitby však nepomáhá jen klid v ústraní a tím umožněné prohloubené soustředění, nýbrž i každé vzrušení myslí, jako je strach, starost nebo radost.

Tím není řečeno, že splnění vždy odpovídá *pozemsky* zamýšleným představám a přáním a stojí s nimi v souladu. Splnění zasahuje láskyplně daleko nad to a vede k dobru *celek*, ne pozemský okamžik! Často tudíž musí být zdánlivé nesplnění poznáno později jako jedině správné a nejlepší splnění, a člověk je šťastný, že to nešlo podle jeho okamžitého přání.

Nyní přímluva! Posluchači se často ptají, jak může vzájemné působení při přímluvě, tedy prosbě někoho jiného, najít cestu k člověku, který se sám nemodlí, když zpětný účinek po připravené cestě musí proudit zpět na samotného prosícího.

Také při tom není žádné odchytky od pevně stojících zákonů. Přímluvce myslí během své modlitby tak intenzivně na toho, za kterého prosí, že jeho přání je tímto v druhé osobě nejprve *zakotveno* nebo pevně zachyceno, a pak odtud ubírá se svou cestou vzhůru, tudíž může se také vrátit k osobě, pro kterou se silné přání prosícího stalo stejně živým a krouží kolem něj. Při tom se však bezpodmínečně předpokládá, že půda v osobě, pro kterou je prosba určená, je také schopná přijetí a stejným druhem je způsobilá k zakotvení a nestaví mu snad nějaké překážky.

Není-li půda schopná přijetí, je-li tedy bezcenná, tak spočívá ve sklouznutí přímluvy opět jen podivuhodná spravedlnost Božích zákonů, které nemohou dopustit, aby na zcela neúrodnou půdu přišla pomoc skrze někoho jiného. Tímto odražením nebo sklouznutím chtěného zakotvení přímluvy z této prosby příslušné osobě, která je svým vnitřním stavem bezcenná, nastává nemožnost přiblížení pomoci. V tomto samočinném a samozřejmém působení spočívá opět něco tak dokonalého, že člověk stojí v úžase před nezkráceným a spravedlivým a s tím spojeným rozdělením ovoce veškerého vlastního chtění!

Kdyby to neprobíhalo tak neúprosně, tak by soukolí stvoření vykazovalo mezeru, která by připustila možnost nespravedlnosti vůči takovýmto bezcenným lidem, kteří nemohou mít žádných přímluvců, neboť přímluvce může povstat také opět jen vzájemným působením předem věnovaného přátelství nebo podobně.

Přímluvy od lidí, kteří to činí bez vnitřního a nezbytného tlaku opravdových citů, nemají žádnou hodnotu ani účinek. Jsou to jen prázdné plevy.

Existuje ještě jeden druh účinku pravých přímluv. Jsou ukazovateli cesty! Modlitba vystupuje přímo vzhůru a ukazuje na toho, kdo potřebuje pomoc. Je-li vyslán na pomoc po této ukázané cestě duchovní posel, tak je možnost pomoci podrobena těmž zákonům hodnoty nebo bezcennosti, tedy schopnosti přijetí nebo odpuzení. Je-li obrácen pomoci potřebný vnitřně k temnu, tak nemůže posel

ochotný k pomoci dosáhnout žádného spojení, nemůže zapůsobit a musí s nepořízenou opět nazpátek. Přímluva nemohla být tedy splněna, protože to zákony ve své živoucnosti nepřipustily. Je-li však k tomu poskytnuta půda, tak má ryzí přímluva nesmírnou hodnotu! Buď přináší pomoc, i když pomoci potřebný z toho nic neví, nebo se spojuje s přáním nebo modlitbou pomoci potřebných a dává těmto tím velkou posilu.

28. Otčenáš

Jsou jen nemnozí lidé, kteří se snaží uvědomit si, *co* vlastně chtějí, když pronáší modlitbu „Otčenáš“. Ještě méně je těch, kteří skutečně ví, jaký je *smysl* vět, které při tom odříkávají. Odříkávat je asi jediné správné označení pro postup, který člověk v takovém případě nazývá modlením.

Kdo se v tomto bezohledně zkoumá, *musí* to uznat, nebo jinak předkládá vysvědčení o tom, že celý svůj život tráví stejným způsobem ... povrchně, a neschopen hlubokých myšlenek, kterých nikdy schopen nebyl. Na této zemi je dost těch, kteří sami sebe berou vážně, ale jiní je při nejlepší vůli vážně brát nemohou.

Právě začátek této modlitby je již odedávna falešně pociťován, i když různými způsoby. Lidé, kteří se pokoušejí tuto modlitbu vážně provádět, tedy přistupují k tomu s určitým dobrým chtěním, cítí v sobě po prvních nebo při prvních slovech vystoupit jakýsi pocit bezpečného bytí, duševního uklidnění! A tento pocit u nich přetrvává ještě několik vteřin po modlitbě.

To vysvětluje dvojí. Za prvé, že modlící se udržel svou vážnost jen při prvních slovech, čímž tento pocit vyvolal, a za druhé, že právě vyvolání tohoto pocitu dokazuje, jak velmi vzdálen je pochopení toho, co tím říká!

Zřetelně ukazuje svojí neschopnost v tom setrvat s hlubokým myšlením nebo také svou povrchnost; neboť jinak by musel při dalších slovech ihned vzniknout opět *jiný* pocit, odpovídající změněnému obsahu slov, jakmile tato v něm skutečně ožijí.

Tak zůstává to v něm u toho, co probudil pouze prvními slovy. Kdyby však byl jím pochopen správný smysl a skutečný význam slov, tak by to v něm muselo vyvolat úplně jiný cit, než je bezstarostné a bezpečné bytí.

Domýšlivější lidé zase vidí ve slově „Otče“ potvrzení přímého původu z Boha s tím, že se při správném vývoji sami mohou stát božskými, a už nyní však v sobě bezpodmínečně božské nesou. A tak existuje mezi lidmi ještě mnoho omylů o této větě. Nejčastěji ji však prostě považují za *oslovení* v modlitbě, za zvolání! Při tom potřebují myslet co nejméně. A podle toho je to také bezmyšlenko-

vitě proneseno, přestože právě také ve volání Boha musela by spočívat celá vroucnost, které je lidská duše schopna dosáhnout.

Avšak to všechno tato první věta neříká a nemá tím být, nýbrž Syn Boží položil do volby slov současně výklad nebo poukaz, *jakým způsobem má lidská duše přistupovat k modlitbě, jak smí a musí předstupovat před svého Boha, jestliže její modlitba má nalézt vyslyšení*. Říká přesně, jaký postoj musí mít v těchto okamžicích, jaký má být její stav čistých citů, jestliže chce svou prosbu položit ke stupňům Božího trůnu.

Tak dělí se celá modlitba do tří částí. První část je celá přivedením, odevzdáním se duše vsťric svému Bohu. Pozdvížena se obrazně řečeno rozprostře před ním a, dříve než přijde s prosbou, položí napřed důkaz pro vlastní čistou schopnost vůle. Syn Boží chce tím vyjasnit, jaký cit jedině smí tvořit základ pro přiblížení k Bohu! Proto přichází to jako velký, posvátný slib, když na začátku stojí slova: „*Otče náš, jenž jsi na nebesích!*“ Uvažte, že modlitba není souznačná s prosbou! Jinak by přece nebylo žádných děkovných modliteb, ve kterých nejsou obsaženy žádné prosby. Modlit se neznamena prosit. Již v tom byl „Otčenáš“ doposud nepochopen, vlivem špatného zvyku člověka, nepředstupovat před Boha, pokud současně od něho něco neočekává, nebo dokonce nepožaduje; vždyť již v očekávání spočívá přece požadavek. A člověk skutečně při tom *vždy* něco očekává, což nemůže popřít! Ať už je to v něm, obecně řečeno, jen mlhavý pocit, že jednou obdrží místo v nebi. Jásavý dík v radostném požívání jemu darovaného vědomého bytí, ve kterém Bůh chce nebo právem očekává jeho spolupůsobení ve velkém stvoření pro blaho svého okolí, to člověk již nezná! Vždyť také ani netuší, že přímo to a *jen* to v sobě skrývá jeho skutečné vlastní blaho, jeho pokrok a jeho vzestup.

Na takovém Bohem chtěném základě však stojí modlitba „Otčenáš“! Jinak nemohl by ji Syn Boží vůbec dát, jelikož chtěl jen dobro lidí, které spočívá ve správném dodržování a plnění Boží vůle!

Tato jím poskytnutá modlitba není tedy méně než modlitba sebebná, nýbrž velký, vše obsahující slib člověka, který se v něm pokládá k nohám svého Boha! Ježíš jí dal svým učedníkům, kteří byli tehdy připraveni žít v čistém uctívání Boha, svým životem ve stvoření sloužit a v této službě ctít jeho svatou vůli!

Člověk měl by si dobře a důkladně rozmyslet, zda se smí odvážit, tuto modlitbu vůbec používat a pronášet, a měl by se vážně zkoumat, zda se snad nesnaží při jejím používání obelhat svého Boha!

Úvodní věty dost srozumitelně připomínají, že se má každý zkoumat, zda také je skutečně takový, jak v modlitbě říká! Zda se bez přetvářky odvažuje předstoupit před trůn Boží!

Prožijete-li však v sobě první tři věty modlitby, tak vás povedou před stupně Božího trůnu. Jsou cestou k nim, jestliže v duši přijdou k prožití! Žádná jiná tam nevede. Tato však jistě! V případě, že neprožijete tyto věty, nemůže tam dojít žádná z vašich proseb.

Má to být odevzdané a přece radostné zvolání, odvažujete-li se pronést: „Otče náš, jenž jsi na nebesích!“

V tomto zvolání spočívá vaše upřímné ujištění: „Odevzdávám Ti, ó Bože, všechna otcovská práva nad sebou, kterým se chci dětsky poslušen podrobit! Tím uznávám také Tvoji Všemoudrost, Bože, ve všem, co přináší Tvé určení, a prosím, abys se mnou nakládal tak, jako otec nakládá se svými dětmi! Zde jsem Pane, Tobě naslouchám a Tebe jsem dětsky poslušen!“

Druhá věta: „*Posvěť se jméno Tvé!*“ Je to ujištění zbožné duše, jak vážné je to pro ni ve všem, co se odvažuje pronášet k Bohu. Že je s plným citem při každém slově a myšlence a nezneužívá svou povrchností Božího jména! Protože je jí k tomu Boží jméno příliš svaté! Uvažte, vy, kdož se modlíte, co tím slibujete! Jestliže chcete být vůči sobě zcela čestní, tak si musíte přiznat, že vy lidé jste doposud tím lhali Bohu přímo do tváře; neboť jste při modlitbě nikdy nebyli *tak* opravdoví, jak to Syn Boží předpokládal a v těchto slovech stanovil jako *podmínku!*

Třetí věta: „*Přijď království tvé!*“ opět není žádná prosba, nýbrž jen další slib! Jasně odhodlání k tomu, aby to na zemi bylo prostřednictvím lidské duše *takové*, jaké to je v říši Boží! Proto slova: „*Přijď království Tvé!*“ To znamená: My lidé chceme to zde na zemi přivést rovněž tak daleko, aby se tvá dokonalá říše mohla rozšířit až sem! Máme mu připravovat půdu, aby všechno žilo jen ve Tvé svaté vůli, tedy zcela naplňovalo Tvé zákony stvoření, a tím to bylo *takové*, jak se to děje ve Tvém království, duchovní říši, kde pobývají zralí a od veškeré viny a tíže osvobození duchové, kteří žijí jen službou Boží vůli, protože dobro nastává jen v jejím bezpodmínečném plnění

skrze dokonalost v ní spočívající. Je to tedy ujištění, že se chceme stát *takovými*, aby se také země stala prostřednictvím lidské duše říší splňování Boží vůle!

Toto ujištění je posíleno ještě další větou: „*Bud' vůle Tvá, jako v nebi, tak i na zemi!*“ To není jen prohlášení ochoty zcela se věnovat do Boží vůle, nýbrž v tom také spočívá slib, starat se o tuto vůli, usilovat o poznání této vůle s veškerou horlivostí. Toto úsilí musí přece předcházet vřazení se do této vůle; neboť pokud ji člověk správně nezná, není pak také schopen ve svém citění, myšlení, v řeči a jednání se jí řídit! Jaká hrozná, trestuhodná lehkomyšlnost je v každém člověku, který dává stále znovu toto ujištění svému Bohu, zatím co se ve skutečnosti vůbec nestará o to, jakého druhu je tato Boží vůle, která spočívá, pevně zakotvena ve stvoření. Člověk přece lže každým slovem modlitby, jestliže se ji odvažuje pronášet! Stojí tím před Bohem jako pokrytec! Na staré viny hromadí stále znovu nové, a cítí se nakonec ještě politováníhodným, jestliže se musí jemnohmotně na onom světě pod tímto břemenem zhroutit. Aby mohl správně poznat Boží vůli, k tomu dostal příležitost již *třikrát!* Kdysi skrze Mojžíše, který byl k tomu inspirován. Po druhé skrze samotného Syna Božího Ježíše, který v sobě Pravdu nesl, a nyní po třetí a tím i *naposled* v Poselství Grálu, které je opět čerpáno přímo z Pravdy. —

Teprve když jsou tyto věty jako předběžné podmínky duší naplněné, pak může pravit dále: „*Chléb náš vezdejší dej nám dnes!*“ To je totéž jako: „Jestliže jsem splnil to, o čem jsem Tě ujišťoval, tak nech nad mým pozemským působením spočinout Tvé požehnání, abych při obstarávání svých hrubohmotných potřeb měl vždy čas, moci si v sobě uvědomit Tvou vůli!“

„*A odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům!*“ V tom spočívá vědění o neúplatném, spravedlivém vzájemném působení duchovních zákonů, které vyjadřují Boží vůli. Současně je to také projev ujištění plné důvěry k nim; neboť prosba o odpuštění, tedy vykoupení z viny, je založena na *podmínce předcházejícího* splnění lidské duše, vlastního odpuštění veškerých křivd, které na ní spáchali druzí lidé. Kdo je však *toho* schopen, kdo svým bližním všechno již odpustil, ten je v sobě také *natolik* očištěn, že nikdy on sám nespáchá *úmyslnou* křivdu! Tím je však před Bohem také prost

veškeré viny, protože tam platí za křivdu jen to, co je činěno *úmyslně špatným chtěním*. Jen tímto stává se to teprve křivdou. V tom spočívá velký rozdíl oproti všem současně platným lidským zákonům a pozemským názorům.

Tak je také v této větě jako základ opět slib každé ke Světlu usilující duše vůči jejímu Bohu. Vyznání opravdového chtění, přičemž doufá, že pro jeho naplnění v modlitbě skrze prohloubení a ujasnění si sebe sama obdrží sílu, která jí při správném postoji také bude dána podle zákona vzájemného působení.

„*A neuveď nás v pokušení!*“ Je to falešná představa, jestliže chce člověk z těchto slov vyčíst, že je Bohem pokoušen. Bůh nepokouší nikoho! V tomto případě se jedná o nejisté podání, které nevhodně zvolilo slovo pokušení. V jeho pravém smyslu se to týká pojmu zbloudění, ztracení se, tedy chybně jít, falešně hledat na cestě ke Světlu. Znamená to tolik jako: „Nenech nás ubírat se falešnou cestou a falešně hledat! Nenech nás promarnit a vyplýtvat čas pokušením! Nýbrž zadrž nás, bude-li to nutné, tak i *násílím* od toho zpět, i kdyby nás taková nutnost musela zasáhnout jako utrpení a bolest.“ Tento smysl musí člověk také již vytušit z následující a přece také přímo k tomu náležející části věty: „*Ale osvobod' nás od zlého!*“ To „*ale*“ ukazuje dosti zřetelnou souvislost. Smysl je stejného významu jako: Nechej nás poznat zlo, za každou cenu pro nás, také i za cenu utrpení. Učiň nás Tvým vzájemným působením k tomu schopnými při každém poklesku. V poznání spočívá také vykoupení pro ty, kdo k tomu mají dobrou vůli!

Tím končí druhá část, rozhovor s Bohem. Třetí část tvoří závěr: „*Neboť Tvé jest království i moc i sláva na věky! Amen!*“

Je to jako jásavé vyznání cítění se v ochraně Všemohoucnosti Boží při splnění všeho toho, co duše v modlitbě jako slib pokládá mu k nohám! —

Tato modlitba daná Synem Božím tedy má dvě části. Úvodní přiblížení se a rozmluvu. Nakonec je Lutherem připojené vyznání vědomí pomoci pro všechno, co rozmluva obsahuje, vědomí obdržení síly pro splnění toho, co duše slibuje svému Bohu. A splnění pak *musí* duši vynést vzhůru do říše Boží, země věčné radosti a Světla! Tím je Otčenáš, je-li skutečně prožit, oporou a pomocí ke vzestupu do duchovní říše!

Člověk nemá zapomínat na to, že si v modlitbě má jen dojít pro sílu, kterou může *sám uskutečnit to*, oč prosí! Tak se má modlit!
A tak je míněna také modlitba, kterou dal Syn Boží učedníkům!

29. Uctívání Boha

Lze klidně říci, že člověk ještě vůbec neporozuměl nezbytné a pro něj nutné samozřejmosti uctívání Boha, a ještě méně ji prováděl. Pozorujte jednou uctívání Boha, jak se doposud provádí! Vždyť se zná jen prosba, nebo ještě lépe řečeno žebrota! Jen tu a tam dochází také jednou k tomu, že stoupají děkovné modlitby, které skutečně proudí ze srdce. To jsou však veliké výjimky vždy jen tehdy a tam, kde člověk zcela *neočekávaně* dostane zvláštní dar nebo je *náhle* vysvobozen z velkého nebezpečí. Neočekávané a náhlé přiměje ho k tomu, aby se vůbec někdy vzmožil k modlitbě díky. Mohou mu padat nezaslouženě do klína také ty nejohromnější věci, a přece ho nikdy nenapadne nebo jen velmi zřídka, pomyslet na dík, jakmile všechno probíhá klidným a normálním způsobem. Je-li mu i všem, které miluje, darováno nápadně stále zdraví a nemá-li žádné pozemské starosti, tak se jen sotva zmůže k nějaké opravdové modlitbě díky. Aby v sobě vyvolal silnější cit, je třeba u člověka žel vždy zcela *zvláštního* impulsu. Daří-li se mu dobře, dobrovolně se k tomu nikdy nevzchopí. Má to snad tu a tam na jazyku, nebo jde také do kostela, aby v případě příležitosti mumlal modlitbu díky, avšak vůbec ho nenapadne, aby byl při tom s celou svou duší, třeba jen na jedinou minutu. Jen když k němu přistoupí skutečná nouze, *pak* se velmi rychle rozpomene, že přece existuje někdo, kdo mu je schopen *pomoci*. Úzkost žene ho k tomu, aby konečně také jednou koktal modlitbu! A to je pak vždy jen prosba, ale žádné uctívání.

Takový je člověk, který se ještě pokládá za *dobrého*, který se nazývá věřící! A to jsou nemnozí na zemi! Chvályhodné výjimky!

Postavte si před svůj zrak sami jednou konečně tento žalostný obraz! Jak se jeví při správném pozorování vám, lidem! Avšak jak mnohem žalostněji stojí takový člověk před svým Bohem! Je to však žel skutečnost! Můžete se točit nebo obracet jak chcete, zůstává při těchto skutečnostech, jakmile se jednou namáháte jít k podstatě věci, za vynechání jakéhokoliv přikrašlování. Musí vás při tom přece něco stísnit; neboť ani prosby ani dík nepatří k uctívání.

Uctívat znamená *ctít*! Toto však skutečně nenajdete na celé této zemi! Pozorujte jednou svátky nebo slavnosti, které mají sloužit ke

cti Boží, kde je jednou výjimečně upuštěno od proseb a od žebrání. Jsou tu oratoria *)! Vyhleďte pěvce, kteří zpívají k uctívání Boha! Pohledte na ně, když se k tomu připravují v sále nebo v kostele. Všichni chtějí vykonat něco, aby se tím lidem zalíbili. Bůh je jim při tom značně lhostejný. Právě On, jemuž to přece má platit! Hledte na dirigenta! Žádá si potlesk, chce lidem ukázat co umí.

Pokračujte pak dále. Pohledte na hrdé stavby, kostely, katedrály, které stojí ke cti Boha ... mají stát. Umělec, architekt, stavitel usilují jen o pozemské uznání, každé město *pyšní* se těmito budovami ... ke cti pro sebe sama. Musí dokonce sloužit tomu, aby přitáhly cizince. Avšak ne snad k uctívání Boha, nýbrž aby místu plynuly peníze tímto zvýšeným ruchem! Jen touha po pozemské povrchnosti, kam se podíváte! A všechno za předstíraného uctívání Boha!

Snad tu a tam ještě existuje člověk, který se v lese snaží povznést svou duši k výšinám, který při tom dokonce také letmo vzpomene velikosti Tvůrce veškeré té krásy kolem něj, a přece však stojícího daleko v pozadí. Při tom se mu otevírá duše, a přece však ne k jásavému vzletu do výše, nýbrž ... rozbíhá se doslova široce na všechny strany v blaženém požitku. Něco takového nesmí být zaměňováno s letem do výšin. Nelze to považovat za nic jiného než blaho labužníka u bohaté hostiny. Toto povznesení duše považuje se mylně za uctívání; a zůstává bezobsažným, blouzněním, *vlastním* pocitem blaha, který považuje za city díky ke Stvořiteli. To se děje čistě pozemsky. Také mnozí přírodní nadšenci považují toto opojení za pravé uctívání Boha a domýšlejí se v tom být povzneseni nad jiné, kteří nemají možnost užívat tyto krásy pozemských útvarů. Je to hrubé farizejství, které má východisko jen ve vlastním blahu. Pozlátko, jemuž chybí jakákoliv hodnota. Až tito lidé budou muset hledat poklady svých duší, aby je zužitkovali ke svému vzestupu, tak najdou v sobě schránku úplně prázdnou; neboť domnělý poklad byl jen opojení krásou, nic jiného. Chyběla jim opravdová úcta před Stvořitelem. —

Opravdové uctívání Boha neprojevuje se v blouznění, v mumlání modliteb, v žebrání, klečení, ve spínání rukou, ani ne v blaženém rozechvění, nýbrž v radostném *činu*! V jásavém přitakání tomuto pozemskému bytí! Vychutnat každý okamžik! Vychutnat znamená využit. Využit zase ... prožit! Přece však ne v zábavě a tanci, ne

*) Duchovní skladby

v promarnění času, které poškozují tělo i duši, jež vyhledává a potřebuje rozum jako vyrovnání a vybičování svého působení, nýbrž v pohledu vzhůru ke Světlu a v *takovém chtění*, které jen podporuje a povznáší *všechno* jsoucí ve stvoření!

K tomu patří však jako podmínka přesná znalost zákonů Božích ve stvoření. Tyto mu ukazují, jak má žít, jestliže chce být zdravý na těle i duši, přesně mu ukazují cestu, která vede vzhůru k duchovní říši, avšak také ho nechají jasně poznat i hrůzu, která by pro něj musela nastat, jestliže by se těmto zákonům stavěl do cesty!

Protože zákony ve stvoření působí samočinně a živě, neúprosně a neposunutelně se silou, proti které jsou lidští duchové úplně bezmocní, tak je ve skutečnosti jen samozřejmé, že musí být naléhavou potřebou každého člověka zcela rozpoznat tyto zákony, jejichž účinkům v každém případě zůstává bezbranně vydán napospas!

A přece je toto lidstvo tak omezené, že se snaží nedbale přejít přes tuto tak jasnou a prostou nutnost, přestože není nic naléhavějšího! Lidstvu nepřijdou jak známo ty *nejprostší* myšlenky. Každé zvíře je v tom kupodivu chytřejší než člověk. Vpraví se do stvoření a je v něm podporováno, pokud se mu v tom člověk nesnaží zabránit. Člověk však chce panovat nad něčím, jehož samostatnému působení je neustále podroben a podroben zůstane. Ve své domýšlivosti má za to, že již *vládne* silou, jestliže se naučil pro své účely používat jen malé výběžky vyzářování nebo když ve zcela malé míře využívá účinků vzduchu, vody a ohně! Přitom nemyslí na to, že se při tomto poměrně stále ještě malém využití musí nejprve *napřed* učit, pozorovat, aby již existující vlastnosti nebo síly využil v *jejich zvláštním druhu*. Musí se při tom přizpůsobit, má-li mít úspěch! Jedině *on sám*! To není žádné panování, žádné pokoření, nýbrž sklonění se a vpravení do stávajících zákonů.

Člověk musel by při tom vidět, že mu může přinést užitek jen učení se vřadit! Měl by v tom vděčně pokračovat dál. Ale ne! Naparuje se a počíná si poté ještě domýšlivěji než předtím. Právě tam, kde se shýbá sloužíc také někdy Boží vůli ve stvoření a tím z toho má ihned viditelný užitek, snaží se to dětinsky postavit tak, jako by byl vítězem! Vítězem nad přírodou! Nesmyslný postoj dosahující vrcholu vši hlouposti v tom, že tím mívá slepě skutečnou velikost; neboť při správném postoji byl by skutečným vítězem ... nad sebou

samým a nad svou ješitností, protože by se ve správném osvícení při všech významných vymoženostech nejdříve učil sklánět vůči stávajícímu. Jedině to bylo by mu ziskem. Jakýkoliv vynálezce a všechno skutečně veliké má své myšlení a své chtění vložit do stávajících přírodních zákonů. Co se chce vzepřít nebo zcela proti nim působit, to bude roztrženo, rozdrceno a zničeno. Je nemožné, aby to někdy skutečně dospělo k životu.

Jaké jsou zkušenosti v malém, ne jinak je to s celým bytím člověka a ne jinak s ním samotným!

On, který má proputovat nejen tento krátký pozemský čas, nýbrž celé stvoření, k tomu nezbytně potřebuje znalost zákonů, jimž zůstává *celé stvoření* podrobena, ne jen každému pozemskému člověku viditelné nejbližší okolí! Nezná-li jich, tak bude zdržován a brzděn, zraňován, vržen zpět, nebo dokonce rozdrcen, protože ve své neznalosti nemohl jít s mocnými proudy zákonů, nýbrž se postavil tak falešně, že ho musely tlačit dolů místo vzhůru.

Lidský duch nejeví se velkým a obdivuhodným, nýbrž jen směšným, jestliže se tvrdošijně a zaslepeně snaží odmítat skutečnosti, které *musí* poznat všude v jejich účincích, jakmile je má použít jako základ nejen ve své činnosti a veškeré technice, nýbrž i pro sebe a svou duši! Má ve svém pozemském bytí a působení *neustále* příležitost, aby viděl nezbytnou dovednost a stejnost všech základních účinků, jakmile se lehkovážně nebo zlovolně neuzavře a nespí.

Není pro to v celém stvoření žádné výjimky, pro lidskou duši také ne! *Musí* se zákonům ve stvoření přizpůsobit, jestliže jejich působení má být pro ni podporující! A tuto prostou samozřejmost člověk ve svém povrchním způsobu doposud úplně přehlížel.

Zdála se mu tak prostá, že se musela stát pro něj v poznání právě tím, co bylo pro něj nejtěžším. A tato obtížnost naplnění stala se po čase pro něj nemožnou. Tak stojí dnes před zkázou, před duševním zhroucením, které musí všechno jím zbudované rozdrtit!

Jen jedno může ho zachránit: Úplné poznání zákonů Božích ve stvoření. To jediné může ho opět přivést vpřed, vzhůru, a s ním všechno, co se v budoucnu bude snažit vybudovat.

Neříkejte, že vy jakožto lidští duchové nemůžete tak snadno poznat zákony ve stvoření a že se Pravda nedá lehce rozlišit od chybných závěrů. To není pravda! Kdo vede takovéto řeči, chce se tím

snažit opět jen zastříit lenost, kterou v sobě skrývá, chce jen, aby se lhostejnost jeho duše nestala zjevnou, nebo se před sebou samým omlouvá k vlastnímu uklidnění.

To mu však nijak neprospívá; neboť každý lhostejný, každý líný je od nynějška zavržen! Jen ten, kdo sebere veškerou svou sílu, aby ji *beze zbytku* použil k vydobytí toho nejnmutnějšího pro svou duši, může mít ještě naději na záchranu. Každá polovičatost je totéž jako nic. Také každé váhání a odkládání je již úplné promeškání. Lidstvu není dáno více času, protože čekalo až k časovému bodu, který tvoří poslední hranici.

Tentokrát mu to samozřejmě není tak usnadněno a také to nebude tak lehké, protože se dosavadním lhostejným loudáním v těchto věcech zbavilo jakékoliv schopnosti, vůbec uvěřit v hlubokou vážnost nutného *posledního* rozhodnutí! A *tento* bod je právě největší slabostí a stane se jistým pádem tak mnohých!

Po tisíciletí bylo vykonáno mnoho, aby se vám ujasnila Boží vůle ve stvoření, alespoň tak dalece, jak to potřebujete, abyste mohli vystoupat do prvotního stvoření, ze kterého jste vyšli, a abyste se tam vrátili zpět! Ne skrze takzvanou pozemskou vědu, také ne skrze církev, nýbrž prostřednictvím služebníků Božích, proroků starých časů, stejně tak poselstvím samotného Syna Božího. Bylo vám poskytnuto tak prostě a vy o něm doposud jen *mluvíte*, a přece jste se nikdy vážně nesnažili je správně pochopit, a ještě méně podle něho žít! Tím bylo podle vašeho líného mínění od vás požadováno příliš mnoho, přestože je to vaše jediná záchrana! Chcete být zachráněni, aniž byste se sami při tom nějak namáhali! Jestliže o tom přemýšlíte, musíte přece dojít k tomuto smutnému poznání.

Z každého Božího poselství jste udělali náboženství! Ke svému pohodlí! *A to bylo falešné!* Neboť jste náboženství postavili na zvláštní, vyvýšený stupeň, stranou od činnosti všedního života! A v tom byla největší chyba, kterou jste mohli udělat; neboť tím jste postavili také Boží vůli stranou od všedního života, nebo, což je totéž, vy jste postavili *sebe* stranou od Boží vůle, místo abyste se s ní sjednotili, a položili ji do středu života a ruchu vašeho všedního dne! Byli s ní *jedno!* Každé Boží poselství máte přijímat zcela *přirozeně* a prakticky, musíte je vložit do své práce, svého myšlení a do celého svého života! Nesmíte pro sebe z něj udělat něco osamocené, jak se to

nyní stalo, k čemuž přistupujete jen způsobem návštěvníka v hodinách klidu! Kde se snažíte na krátkou dobu poddat zkroušenosti, nebo díky či zotavení. Tím se vám to nestalo něčím samozřejmým, co je vám vlastní jako hlad nebo spánek.

Chápejte přece konečně správně: Máte v této Boží vůli *žít*, abyste se vyznali na všech cestách, které vám přinášejí dobro! Boží poselství jsou cenné pokyny, které *potřebujete* a bez jejichž znalosti a plnění byste byli ztraceni! Nesmíte je proto stavět do skleněné vitríny, abyste je pozorovali jen v neděli v blaženém rozechvění jako něco svatého, nebo na toto místo prchali v nouzi, abyste si tam došli pro sílu! Nešťastní, nemáte poselství uctívat, nýbrž *zuzítkovat!* Máte se ho odvážně chopit, ne jen ve svátečním šatě, nýbrž s tvrdou pěstí činorodého života, která nikdy nezneuctívá, nesnižuje, nýbrž každého *ctí!* Klenot září v mozolnaté, hlinou a potem potřísněné ruce mnohem čistěji a vznešeněji než v pěstěných prstech líného povaleče, který svůj pozemský čas tráví jen rozjímáním!

Každé Boží poselství vám bylo poskytnuto k účasti, to znamená *mělo se stát součástí vás!* Tento smysl se musíte snažit správně pochopit!

Neměli jste je považovat za něco odděleného, co zůstává mimo vás, k čemuž jste si zvykli přistupovat s plachou zdrženlivostí. Přijměte Slovo Boží *do* sebe, tím každý ví, jak *on* má žít a jak má jít, aby dospěl do říše Boží!

Proto se konečně probudte! Učte se znát zákony ve stvoření. K tomu vám však nepomůže žádná pozemská chytrost ani malé vědomosti technických poznatků; něco tak nepatrného nestačí na cestu, kterou se musí vaše duše ubírat! *Musíte* svůj pohled povznést vysoko *nad* zemi a poznat, kam vás vede cesta po tomto pozemském bytí, a tím ve vás současně také povstalo vědomí toho, proč a také k jakému účelu jste na této zemi. A opět právě *tak*, jak to s vámi stojí v *tomto* životě, zda jste chudí, zda bohatí, zdraví nebo nemocní, v míru nebo boji, radosti nebo utrpení, naučíte se poznávat příčiny a účel a stanete se v tom radostnými a lehkými, vděční za prožití, které vás doposud potkalo. Naučíte se vážít si každé vzácné jednotlivé vteřiny a především ji také využít! Zuzítkovat ke vzestupu do radostiplného bytí a velkého, čistého štěstí!

A protože jste se sami příliš zapletli a zamotali se, přišlo k vám kdysi jako záchrana Boží poselství prostřednictvím Syna Božího, jakmile varování proroků nenalezlo žádného sluchu. Boží poselství ukázalo vám cestu, jedinou k vaší záchraně z močálu, který již hrozil vás udusit! Syn Boží snažil se vás k tomu dovést podobenstvími! Ti, co chtěli věřit, a hledající přijímali to svým *sluchem*, a přece to nešlo dál. Nikdy se nesnažili podle toho žít.

Náboženství a všední život zůstalo také vám vždy dvojí. Stáli jste vždy jen vedle toho, namísto v tom! V podobenstvích objasňované účinky zákonů ve stvoření zůstaly vámi zcela nepochopeny, protože jste v nich nehledali!

Nyní přichází ještě jednou v Poselství Grálu stejný výklad zákonů ve formě pro dnešní dobu srozumitelnější! Je to ve skutečnosti přesně totéž, co kdysi Kristus již přinesl, ve formě vhodné pro *tehdejší* dobu. Ukazoval, jak mají lidé myslet, mluvit a chovat se, aby duchovně uzrávajíce pronikali ve stvoření vzhůru! Více přece lidstvo nepotřebovalo. Proto není mezery v tehdejším poselství. Poselství Grálu přináší nyní přesně totéž, jen v dnešní formě.

Kdo se konečně podle toho řídí v myšlení, řeči a jednání, *ten tím vykonává čisté uctívání Boha; neboť to spočívá jen v činu!*

Kdo sebe ochotně staví do zákonů, koná vždy to pravé! *Tím* ukazuje svou úctu před moudrostí Boží, sklání se radostně před jeho vůlí, která spočívá v zákonech. Bude jejich účinky podporován a chráněn, zbaven veškerého utrpení a pozvednut do říše světlého ducha, kde se v jásavém prožitku každému nezkaleně zjeví všemoudrost Boží a kde uctívání Boha je v životě samém! Kde každé nadechnutí, každý cit, každý čin je nesen radostiplnou vděčností a je tak trvalým požitkem. Ze štěstí zrozen, štěstí rozsévá, a proto štěstí sklízí! Uctívání Boha v životě a prožitku samo spočívá v plnění Božích zákonů. Jen tím je zaručeno štěstí. Tak má tomu být v přicházející říši tisíce let, která se bude jmenovat Království Boží na zemi! Tak mají všichni stoupenci Poselství Grálu stát jako pochodně a jako ukazovatelé cesty v lidstvu.

Kdo to nemůže nebo nechce, ten opět nepochopil poselství. Služba Grálu má být opravdovým, živým uctíváním Boha. Uctívání Boha je první bohoslužbou, která nespočívá ve vnějších věcech, neukazuje se jen navenek, nýbrž i žije v nejskrytějších hodinách

v každém člověku a projevuje se v jeho myšlení a v jeho jednání jako samozřejmost.

Kdo se k tomu nechce dobrovolně přiznat, ten se nedožije blízké doby království Božího, bude zničen anebo ještě donucen k bezpodmínečnému podrobení se Božskou silou a pozemskou mocí! K dobru celého lidstva, které je obdařeno milostí, v této říši konečně nalézt mír a štěstí!

30. Člověk a jeho svobodná vůle

Aby o ní mohl být dán ucelený obraz, musí být připojené mnohé ležící mimo to a které svými účinky hlavní věc více nebo méně ovlivňuje!

Svobodná vůle! Je to něco, před čím se dokonce i významní lidé zamýšleně pozastavují, protože při zodpovědnosti podle zákonů spravedlnosti musí také bezpodmínečně existovat možnost svobodného rozhodnutí.

Kam se obrátíme, odevšad přichází volání: Jak má být v člověku svobodná vůle, když ve skutečnosti existuje prozřetelnost, vedení, předurčení, vlivy hvězd a karma *)? Člověk je tlačěn, hoblován, formován, ať chce nebo ne!

S horlivostí vrhají se vážně hledající na všechno, co hovoří o svobodné vůli, ve zcela správném poznání, že právě o ní je třeba nutně podat vysvětlení. Pokud toto schází, nemůže se člověk také správně postavit, aby se ve velkém stvoření udržel tím, čím skutečně je. Když však nemá ve stvoření správný postoj, musí v něm zůstat cizincem, bude bloudit a musí se nechat tlačit, hoblovat a formovat, protože mu schází vědomí cíle. Tak vyplývá pak z jednoho druhé a přirozeným důsledkem stal se nakonec člověk tím, čím je dnes, tím, čím však ve skutečnosti být nemá!

Jeho velikou chybou je, že neví, v čem vlastně spočívá jeho svobodná vůle a jak se projevuje. Tato skutečnost také ukazuje, že cestu ke svobodné vůli úplně ztratil a neumí ji již více nalézt.

Počátek této cesty k pochopení již není nahromaděním navátého písku znatelným. Stopy jsou zaváty. Člověk pobíhá váhavě v kruhu, při tom se unavuje, dokud čerstvý vítr cestu konečně zase neuvolní. Že se při tom nejprve veškerý navátý písek zvedne ve zběsilém, zmatek odnášejícím víru a ještě než je odvanut, může zkalit mnohý zrak, který dychtivě hledá dál na tuto cestu vstup, je ovšem samozřejmé. Z tohoto důvodu musí být každý maximálně ostražitý, aby si svůj pohled udržel volný, dokud nebude také poslední prášek tohoto navátého písku odvanut. Jinak může se stát, že cestu snad uvidí, avšak lehce zkaleným zrakem

*) Osud

šlápne vedle, klopýtne, upadne a je ztracen, maje cestu již před sebou. —

Nepochopení, Nepochopení, kterým lidé stále znovu houževnatě prokazují skutečnou existenci svobodné vůle, tkví hlavně v neporozumění toho, čím skutečně svobodná vůle je.

Vysvětlení sice spočívá již v samotném názvu, avšak jako všude, tak také zde se nevidí to skutečně jednoduché pro samou jednoduchost, nýbrž hledá se na špatném místě, a nepřichází se tím také k možnosti si svobodnou vůli představit.

Pod vůlí rozumí dnes největší počet lidí násilný postoj pozemského mozku, když rozum vázaný na prostor a čas udává a vymezuje určitý směr pro myšlení a cítění.

To však není svobodná vůle, nýbrž vůle svázaná pozemským *rozumem!*

Tato mnoha lidmi používaná záměna přináší velký omyl a staví zeď, která znemožňuje poznání a pochopení. Člověk se pak diví, když při tom nachází mezery, naráží na rozpory a není schopen do toho vnést žádnou logiku.

Svobodná vůle, která sama tak pronikavě účinkuje ve vlastním životě, že daleko proniká na onen svět, která duši vtiskuje svou pečeť a je schopna ji zformovat, je zcela jiného druhu. Je mnohem větší, než aby byla tak pozemská. Nestojí proto také v žádném spojení s pozemským, hrubohmotným tělem, tedy také ne s mozkiem. Spočívá výhradně v duchu samotném, v duši člověka.

Kdyby člověk neuděloval rozumu znovu a znovu neomezenou nadvládu, tak mohla by daleko vidící svobodná vůle jeho duchovního, vlastního „já“, předepisovat jemným cítěním směr rozumovému mozku. Tím musela by pak vázaná vůle, která je bezpodmínečně nutná k provedení všech pozemských a na prostor a čas vázaných účelů, velmi často se dát jinou cestou, než je tomu nyní. Že tím také osud nabere jiný směr, je snadno vysvětlitelné, protože karma nastoupením jiných cest napíná také jiná vlákna a přináší jiné vzájemné působení.

Toto vysvětlení nemůže samozřejmě přinést ještě žádné pravé porozumění pro svobodnou vůli. Má-li být o tom vykreslen celkový obraz, musíme vědět, jak se svobodná vůle již projevovala. Také jakým způsobem nastalo tak často mnohostranné spletení

již stávající karmy, které je schopné ve svých účincích svobodnou vůli tak zastříit, že její existenci je možné poznat jen ztěží nebo zcela vůbec.

Takovéto vysvětlení je však možné poskytnout pouze tehdy, jestliže přehlédneme zpět celý vývoj duchovního člověka, abychom až od okamžiku, ve kterém se duch - jádro člověka - poprvé noří do jemnohmotného obalu, nejzazšího okraje hmotnosti. —

Pak vidíme, že člověk naprosto není tím, čím se být domnívá. Nemá již více ve své kapse bezpodmínečné právo na blaženost a věčný trvale osobní život *). Výrok: „Všichni jsme dětmi Božími“ je falešný v lidmi chápaném nebo zamýšleném smyslu! Dítětem Božím *není* každý člověk, nýbrž pouze tehdy, když se k tomu vyvine.

Člověk je jakožto duchovní zárodek do stvoření vnořen. Tento zárodek nese všechno v sobě, aby se mohl vyvíjet k osobně vědomému dítěti Božímu. Při tom se však předpokládá, že příslušné schopnosti k tomu rozvine, bude je udržovat a nenechá je zakrnět.

Veliký a mocný je tento proces, a přece zcela přirozený na každém stupni dění. Nic při tom nestojí mimo logický vývoj; neboť logika je ve všem Božím působení, protože je dokonalá a všechno dokonalé nesmí postrádat logiku. Kterýkoliv z těchto zárodků ducha nese v sobě stejné schopnosti, protože přece pochází z jednoho ducha, a každá z těchto schopností skrývá zaslíbení, jehož splnění bezpodmínečně následuje, jakmile je schopnost přivedena k vývoji. Avšak také jen tehdy! To je výhled *každého* zárodku při setbě. A přece ... !

Vyšel rozsévač, aby rozséval: Tam, kde se Božské, věčné vznáší nad stvořením, a kde nejjemnohmotnější ze stvoření dotýká se bytostného, je pole k výsevu lidských duchovních zárodků. Jiskřičky vychází z bytostného přes jeho hranici a noří se do panenské půdy jemnohmotné části stvoření, jako při elektrických výbojích bouřky. Je to, jako by tvůrčí ruka Ducha Svatého rozsévala semena do hmoty.

Zatímco se osivo vyvíjí a pozvolna dozrává ke sklizni, mnohá semena se ztratí. Nevzešla, to znamená, že nerozvinula své vyšší schopnosti, nýbrž uschla nebo shnila a musela se ve hmotnosti ztratit. Avšak ta, která vzešla a pozdvihla se nad pole, budou při sklizni přísně tříděna a prázdné klasy budou odděleny od plných. Po sklizni bude pak ještě pečlivě oddělena pleva od pšenice.

*) Přednáška č. 20: Poslední soud

Takový je obraz vývoje ve velkém. Abychom nyní poznali svobodnou vůli, musíme podrobněji sledovat samotný vývoj *člověka*:

Jako nejvyšší, jako nejčistší je ve svém lesku věčné, Božské, původ všeho, počátek a konec, obklopené světlým bytostným.

Když jiskra přeskočí z bytostného do půdy jemnohmotných výběžků hmotnosti stvoření, tak uzavře se kolem této jiskry ihned plynný obal ze stejně hmotného druhu této nejjemnější oblasti hmotnosti. Tím vstupuje duchovní zárodek člověka do stvoření, které je jako všechno hmotné podrobena změně a zániku. Je ještě prost karmy a očekává věci, které mají přijít.

Až do těchto nejzazších výběžků zasahují záchvěvy silných prožitků, které nepřetržitě probíhají uprostřed stvoření ve veškerém vývoji a zániku.

I když jsou to také jen nejjemnější náznaky, které procházejí touto jemnohmotností jako dech, tak přece stačí, aby probudily v duchovním zárodku citové chtění a upoutaly jeho pozornost. Dožaduje se „mlsání“ z tohoto nebo onoho záchvěvu, následovat ho, nebo, když se to má jinak vyjádřit, chce se jím nechat přitáhnout, což je totéž jako nechat se přivábit. V tom spočívá první rozhodnutí mnohostranně nadaného duchovního zárodku, který je nyní přitahován podle vlastního rozhodnutí sem nebo tam. Při tom navazují se již také první tenká vlákna k tkanivu, které má být pro něj později jeho kobercem života.

Nyní může však rychle se vyvíjející zárodek využít každý okamžik, aby se oddal jiným záchvěvům trvale a rozličně křížícím jeho cestu. Jakmile s tím započne, tedy přeje si to, změnil tím svůj směr a následuje nově zvolený druh, nebo, jinak řečeno, nechá se jím přitahovat.

Svým přáním je schopen jako kormidlem změnit směr v prouděních, jakmile se mu některé již nelíbí. Tak je schopen tu i tam „ochutnávat“.

Při tomto ochutnávání dozrává čím dál tím víc, získává pozvolna rozlišovací schopnost a konečně i schopnost úsudku, až nakonec stále vždy vědoměji a jistěji sleduje určitý směr. Jeho volba záchvěvů, které je ochoten následovat, nezůstává při tom bez hlubšího účinku na něj samotného. Je jen zcela přirozeným důsledkem, že tyto záchvěvy, ve kterých svým svobodným chtěním tak říkájíc

plave, odpovídajícím způsobem ovlivňují duchovní zárodek ve vzájemném působení svým druhem.

Duchovní zárodek má však sám v sobě *jen ušlechtilé a čisté* schopnosti! To je ta hřivna, se kterou má ve stvoření „lichvařit“. Oddávali se ušlechtilým záchvěvům, tak tyto záchvěvy ve vzájemném působení probudí schopnosti spočívající v duchovním zárodku, vzburcují je, posílí a vypěstují, takže budou postupem času nést bohaté úroky a šířit velké požehnání ve stvoření. Takový dorůstající duchovní člověk stává se tím dobrým hospodářem.

Rozhodne-li se však převážně pro záchvěvy neušlechtilé, tak ho to může postupně ovlivnit tak silně, že na něm jejich druh zůstává lpět a vlastní čisté schopnosti duchovního zárodku zahálí, přebují a nenechají dojít k vlastnímu probuzení a rozkvětu. Tyto schopnosti budou nakonec považovány za skutečně „zakopané“, čímž se dotyčný člověk stává špatným hospodářem s hřivnou mu svěřenou.

Duchovní zárodek není tedy schopen být sám od sebe nečistý, protože přichází z čistého a nese v sobě jen čistotu. Avšak po svém ponoření se do hmotnosti může pak také svůj hmotný obal „ochutnáváním“ nečistých záchvěvů podle vlastního chtění, tedy formou pokušení pošpinit, může si tím dokonce zevně *osvojit* duševní nečistotu jejím silným přebujením přes ušlechtilé vlastnosti, čímž nabývá nečistých vlastností, na rozdíl od jím přinesených a zděděných duchovních schopností. Duše je jen nejjemnohmotnější, plynný obal ducha a existuje *jen* v hmotném stvoření. Po případném návratu do výše ležícího čistě-duchovně-bytostného je duše odložena a zůstává už jen duch, který by jinak vůbec nemohl přes hranici hmotného stvoření vejít do duchovna. Jeho opětovný vstup, jeho návrat nastává však potom v živé, vědomé formě, kterou tato vycházející jiskra na počátku ještě neměla.

Každá vina a veškerá karma je *jen hmotná!* Existuje jen uvnitř hmotného stvoření, nijak jinak! Nemůže také přejít na ducha, nýbrž se na něj jen zavěsit. Proto je možné *očistně smýt* každou vinu.

Toto poznání nic nevyvrací, nýbrž jen potvrzuje vše, co náboženství a církve obrazně říkají. Především poznáváme vždy čím dál více velikou Pravdu, kterou Kristus přinesl lidstvu.

Je také samozřejmé, že duchovní zárodek, který se ve hmotnosti zatíží nečistým, nemůže s tímto břemenem opět nazpátek do du-

chovna, nýbrž musí zůstat ve hmotnosti tak dlouho, až tuto zátěž odloží, až se od ní může uvolnit. Při tom musí přirozeně zůstat vždy v oblastech, do kterých ho nutí tíže jeho břemene, k čemuž je směrodatná větší nebo menší míra znečištění. Nepodaří-li se mu zbavit se zátěže až do dne Soudu a odhodit ji, tak nemůže se i přes stále trvající čistotu duchovního zárodku, který se však nemohl vlivem přebujelosti nečistého rozvinout, povznést vzhůru. Nečistota drží ho svou tíží zpět a táhne ho se vším hmotným do rozkladu *).

Čím je duchovní zárodek ve svém vývoji vědomější, tím více zachycuje jeho vnější obal vzhled vnitřního, osobitého druhu. Buď podle ušlechtilého úsilí nebo neušlechtilého, tedy je pěkný nebo nehezky.

Každý obrat, který učiní, vytváří uzel ve vláknech, která za sebou táhne, která při mnoha bludných cestách, při častém rozhodování se sem a tam, mohou se v hojnosti smyček stát sítí, do které se zaplete, čímž v ní buď zahyne, protože ho pevně drží, nebo se musí z ní vytrhnout násilím. Záchvěvy, kterým na své cestě mlsajíc nebo vychutnávajíc poddal, zůstávají s ním svázané a táhnou se za ním jako vlákna, jimiž mu však také trvale posílají záchvěvy svůj druh. Zachová-li tedy dlouhou dobu vnitřně stejný směr, tak mohou daleko nazpět ležící vlákna působit v nezmenšené síle stejně jako ta bližší. Změní-li však svůj směr, tak stane se zkrížením ovlivňování nazpět ležícími záchvěvy pozvolna slabší, protože musí napřed projít uzlem, který na ně působí brzdícím účinkem, protože zauzlení přináší již spojení a splynutí s novým, jinorodým směrem. Následný nový směr ve svém jiném druhu působí na ten dosavadní i nadále rozkladně a rušivě, pokud nepatří k podobnému druhu jako ten první. Tak jde to stále dál. Vlákna stávají se s vzrůstem duchovního zárodku hustšími a silnějšími, tvoří karmu, jejímž důsledkem může být tak velké nabytí moci, že to k duchu přidruží ten či onen „sklon“, který je schopen nakonec omezit jeho svobodný úmysl a dát mu předem odhadnutelný směr. Tím je pak svobodná vůle zatemněna a nemůže se již jako taková projevat.

Na počátku je tedy existující svobodná vůle a jen později je tak mnohá vůle zatížena takovým způsobem, že je již zmíněným postupem silně ovlivněna, a tudíž nemůže již více být vůlí svobodnou.

Tímto způsobem se musí přibližovat vyvíjející se duchovní zárodek stále více a více k zemi, protože od ní vycházejí nejsilnější

*) Přednáška č. 20: Poslední soud

záchvěvy a on stále vědoměji k nim směřujíc je následuje, nebo lépe řečeno, nechá se jimi „přitahovat“, aby mohl podle své náklonnosti zvolené druhy vychutnávat stále silněji. Chce přejít od mlsání ke skutečnému „ochutnávání“ a k „užívání si“.

Záchvěvy od země jsou proto tak silné, protože zde k nim přistupuje něco nového, něco velmi silného: hrubohmotně-tělesná pohlavní síla *)!

Tato má za úkol a schopnost, „*prožhavit*“ celé duchovní citění. Teprve tím dostává duch skutečné spojení s hmotným stvořením a proto také teprve tím v něm může být činný v plné síle. Pak drží vše, co je nutné, aby si ve hmotnosti zjednal plné uplatnění, aby tím ve všech směrech stál pevně, mohl působit pronikavě a nutícím způsobem, být proti všemu vyzbrojen a také mít proti všemu ochranu.

Proto ty nesmírné vlny síly, jež vychází z prožitků, které jsou dosahovány lidmi na zemi. Sahají však vždy jen tak daleko, kam dosahuje hmotné stvoření, avšak zachvívají se v něm až k nejjemnějším výběžkům.

Člověk na zemi, který by byl vysoce duchovní a ušlechtilý a přistupoval by proto ke svým bližním s vysokou, duchovní láskou, musel by jim zůstat cizí, nemohl by se jim vnitřně přiblížit, jakmile by byla vyloučena jeho pohlavní síla. Chyběl by tím most k porozumění a duševnímu procítění, tudíž by byla propast.

Avšak v okamžiku, kdy tato duchovní láska vchází do čistého spojení s pohlavní silou a je od ní prožhavana, dostává proud pro veškerou hmotnost úplně jiný život, stává se tím pozemsky skutečnější a je tím schopna plně a srozumitelně působit na pozemské lidi a celou hmotnost. Teprve tak je jimi přijata a procítěna a může přinést požehnání do stvoření, které má lidský duch přinášet.

Něco mocného spočívá v tomto spojení. *To* je také vlastní cíl a alespoň *hlavní účel* tohoto tak tajemného a mocného přirozeného pudu tím, že nechá duchovní ve hmotnosti rozvinout se k plné síle působení! Bez něj by zůstalo hmotnosti příliš cizí, než aby se mohlo správně projevat. Účel plození přichází teprve v *druhé* řadě. Hlavní věcí je, aby tímto spojením v lidech nastal rozmach. Tím dostává lidský duch také svou plnou sílu, svou vřelost a životnost a je s tímto dějem tak říkajíc hotov. *Proto nastává také teprve zde jeho plná zodpovědnost!*

*) Přednáška č. 62: Pohlavní síla ve svém významu k duchovnímu vzestupu

Moudrá spravedlnost Boží dává však také člověku na tomto významném bodu obratu nejen možnost, nýbrž dokonce i přirozený impuls k tomu, aby veškerou karmu, se kterou svou svobodnou vůlí až doposud zatížil, lehce setřásl. Tím je člověk schopen vůlí opět úplně osvobodit, aby se pak stal vědomým dítětem Božím, mocně stojícím ve stvoření, působícím v jeho významu a stoupajícím k výšinám v čistých, vznešených citech, kam ho to pak přitahuje, jakmile odloží své hrubohmotné tělo.

Když to člověk neučiní, tak je to jeho vina; neboť se vstupem pohlavní síly pohne se v něm v první řadě mocná síla rozmachu, směrem vzhůru k ideálům, ke krásnému a čistému. U nezkaženého mládí obojího pohlaví je možné to vždy zřetelně pozorovat. Odtud dospělými žel často jen zesměšňované blouznění mládí, které nelze zaměňovat s dětskými léty. Proto přichází také v těchto letech nevysvětlitelné, lehce zádušné a vážnosti prodchnuté city. Hodiny, ve kterých se zdá, jako by jinoch či dívka měli nést celou bolest světa, kdy k nim přistupuje tušení hluboké vážnosti, nejsou neopodstatněné. Také ten často se vyskytující pocit nepochopení nese v sobě ve skutečnosti mnoho pravdy. Je to dočasné poznání falešného utváření okolního světa, který nechce ani nemůže chápat nakročení ke vzletu do výše a je spokojen teprve tehdy, když jsou tyto tak silně napomínající city ve zrající duši strženy dolů, do jim lépe srozumitelné „reálnosti“ a střízlivosti, kterým se jako lidstvo snáze přizpůsobí a které ve svém jednostranném rozumovém smyslu pokládají za jedině normální.

Přesto však jsou nesčetní zkosnatělí materialisté, kteří ve stejném období svého bytí pocítili právě takové napomínání a dokonce tu i tam někdy rádi hovoří s lehkým nádechem určité citovosti o zlaté době první lásky, dokonce i o lítosti, která bezděčně vyjadřuje určitou bolest nad něčím ztraceným, co nejde blíže označit. A všichni v tom mají pravdu! Bylo jim vzato to nejvzácnější, nebo to sami lehkomyšlně zahodili, když v šedi práce všedního dne nebo za posměchu takzvaných „přátel“ a „přítelkyň“ či špatnou četbou i příklady, bázně zahrabali klenot, jehož lesk přesto tu a tam během dalšího života opět proniká ven a nechá při tom na okamžik rozbušit neuspokojené srdce v nevysvětlitelné záplavě smutku a touhy.

Jestliže tyto city vždy opět také rychle zaženou a drsně se vysmějí jim i sobě samým, tak to svědčí přece o existenci tohoto pokladu,

a jsou naštěstí jen nemnozí, kteří mohou potvrdit, že takové city nikdy neměli. Takové je možné také jen litovat; neboť nikdy nežili.

Avšak právě takto zkažení, nebo řekněme politování hodní, cítí pak touhu, když se jim naskytne příležitost, setkat se s člověkem, který tuto sílu vzletu správným postojem využívá, který tedy se tím stal čistý a již na zemi vnitřně vysoko stojící. Následkem tohoto druhu touhy u těchto lidí je však ve většině případů nejprve nechtěné poznání vlastní nízkosti a promeškání, což pak přechází v nenávist, která je schopna se vystupňovat až ke slepému vzteku. Nezřídka také dochází k tomu, že nápadně duševně již vysoce stojící člověk přitáhne na sebe nenávist celých davů, aniž by k tomu poskytl zevně znatelný důvod. Takové davy neumí pak nic jiného než křičet: „Ukřižujte, ukřižujte ho!“. Z tohoto důvodu tak velká řada mučedníků, kterou zaznamenaly dějiny lidstva.

Příčinou je divoká bolest nad tím, že vidí u jiných něco drahocenného, co oni sami ztratili. Je to bolest, kterou znají jen jako nenávist. U lidí s větší vnitřní vřelostí, kteří byli jen strhováni špatnými příklady nebo zataženi do špíny, mění se při setkání s vnitřně vysoce stojícím člověkem tesknota vlastní nedostatečnosti také často v bezmeznou lásku a úctu. Kamkoliv také takovýto člověk přijde, jsou druzí jen pro, nebo proti němu. Lhostejnost není schopna obstát.

Tajemně vyzařující půvab čisté dívky nebo nezkaženého jinocha není nic jiného než jejich okolím skrze silné záchvěvy pocíťované *čisté* vzednutí probuzené pohlavní síly v zasnoubení s duchovní silou k vyššímu, nejušlechtlejšímu! Pečlivě Stvořitel pamatoval na to, aby toto u člověka nastalo teprve ve věku, kdy si může být vědom svého chtění a jednání. Pak nastává doba, ve které je schopen setřást a měl by setřást ve spojení s plnou silou v něm spočívající vše, co leží nazpět. Mohlo by to dokonce samo od sebe odpadnout, pokud by si uchoval chtění k dobru, k čemuž ho to neustále v současné době tlačí. Pak by mohl, jak cítění zcela správně naznačuje, snadno se vznést ke stupni, na který jako člověk patří! Povšimněte si zasněnosti nezkaženého mládí! Není to nic jiného než cit vzednutí, chtění se odtrhnout ode vši špíny, žhavá touha po ideálu. Ženoucí neklid je však znamením, nepromeškat čas, nýbrž usilovně setřást karmu a započít se vzestupem ducha.

Proto ten velký význam velkého bodu obratu, kterým země pro člověka je!

Je to něco nádherného, stát v této uzavřené síle a v ní a s ní působit! Pokud je dobrý směr, který člověk zvolil. Není také nic žalostnějšího, než tyto síly jednostranně vyplýtvat ve slepém opojení smyslů, a svého ducha tím ochromit a sebrat mu velkou část podnětů, které tak nutně potřebuje, aby se vzchopil.

A přece ve většině případů člověk promešká toto tak cenné přechodné období, nechá se „věduocím“ okolím zavést na falešné cesty, které ho zdržují, a žel příliš často ho dokonce i vedou dolů. Tím není schopen odvrhnout s ním svázané zakalené záchvěvy, jimž se naopak dostává nového přílivu sil, a omotávají tak jeho svobodnou vůli stále více a více, až ji pak není schopen rozpoznat.

Tak je tomu při *první* inkarnaci na zemi. Při dalších nutně nastávajících inkarnacích přináší si člověk s sebou již mnohem silnější karmu. Možnost jejího odvržení je však dána pokaždé znovu a žádná karma nemůže být silnější než v plné síle přicházející duch člověka, jakmile se mu dostane prostřednictvím pohlavní síly úplného spojení s hmotností, ke které přece patří i karma.

Promeškal-li však člověk tyto doby k odvržení své karmy a s tím spojené znovunabytí své svobodné vůle, zapletl-li se ještě více, klesl-li snad dokonce i hlouběji, tak se mu přesto nabízí také nadále mocný spojenec ke zdolání karmy a ke vzestupu. Největší vítěz, který existuje a který je schopen všechno přemoci. Moudrost Stvořitelova přinesla s sebou do hmotnosti to, že uvedené doby nejsou jedinými, ve kterých může člověk najít možnost rychlé pomoci, ve kterých je schopen nalézt sám sebe a svou vlastní hodnotu, a dokonce k tomu dostane i neobvykle silný impuls, aby byl na to upozorněn.

Tato kouzelná moc, která je každému člověku během celého jeho pozemského bytí neustále ochotně připravená ku pomoci, která však také vzniká spojením pohlavní síly se silou duchovní a může přivodit odvržení karmy, je *láska!* Není to žádostivá láska hrubohmotného, nýbrž vysoká, čistá láska, která nechce a nezná nic jiného než dobro milovaného člověka, a která nikdy nemyslí na sebe. Ona patří také do hmotného stvoření a nevyžaduje žádného odříkání, žádnou askesi, ale chce vždy jen to nejlepší pro druhého, strachuje se o něj, trpí s ním, avšak sdílí s ním také radost.

Jako základ má podobné ideální toužebné city nezkaženého mládí při vstupu pohlavní síly, avšak odpovědného, tedy zralého člověka vybičuje také k plné síle celé jeho dovednosti až k hrdinství, takže tvůrčí a bojovná síla je napjata k nejvyšší intenzitě. Při tom není stanovena žádná věková hranice! Jakmile člověk poskytne prostor čisté lásce, ať již muže k ženě či naopak, nebo k příteli, k přítelkyni, k rodičům a k dítěti, na tom nezáleží, jen je-li čistá, tak přináší jako první dar příležitost k odvržení veškeré karmy, která se pak uvolní už jen „symbolicky“ *) k rozkvětu svobodné a vědomé vůle, která může směřovat *jen* vzhůru. Jako přirozený následek začíná pak vze-stup, vykoupení z nedůstojných pout, která ho zdržují.

První cit, který se pohne při probuzení čisté lásky, je domněnka bezcennosti oproti milované osobě. Jinými slovy lze tento děj označit jako nastupující skromnost a pokoru, tedy přijetí dvou velkých ctností. Pak připojuje se k tomu touha chtít nad druhým držet ochrannou ruku, aby se mu nestala ze žádné strany křivda, nýbrž aby jeho cesta vedla přes rozkvetlé a slunné pláně. „Chci tě nosit na ruku“ není žádný prázdný výrok, nýbrž zcela správně označuje vzrůstající cit. V tom však spočívá vzdání se vlastní osoby, velká vůle sloužit, která by sama mohla stačit k odvržení veškeré karmy v krátké době, pokud však vůle trvá a nevytváří snad místo čistě smyslným pudům. Nakonec přichází při čisté lásce ještě vroucí přání, moci učinit pro milovaného něco skutečně velkého v ušlechtilém smyslu, nezranit nebo nezarmoutit ho žádným posunkem, žádnou myšlenkou, žádným slovem a ještě mnohem méně nepěkným skutkem. Nejněžnější ohleduplnost stává se živoucí.

Jde pak o to, tyto čisté city pevně udržet a postavit je nad vše ostatní. Nikdy pak člověk nebude chtít nebo dělat něco zlého. On toho jednoduše není schopen, nýbrž má v tom naopak nejlepší ochranu, největší sílu, rádce a pomocníka s nejlepšími záměry.

Proto poukazoval také Kristus opět znovu na všemocnost lásky! Jen tato vše přemáhá, všechno dovede. Avšak vždy jen za předpokladu, že to není pozemsky žádostivá láska, která v sobě nese žárlivost a jí podobné neřesti.

Stvořitel tím ve své moudrosti vhodil do stvoření záchranný kruh, který nejednou narazí na *každého* člověka v pozemském životě, aby se ho přidržel a povznesl se vzhůru!

*) Přednáška č. 37: Symbolika v lidském osudu

Tato pomoc je zde pro všechny. Nedělá žádného rozdílu, ani ve stáří, ani v pohlaví, ani u chudých, ani bohatých, u vznešených nebo u prostých. Proto je láska také největším darem Božím. Kdo to pochopil, ten je jist záchranou z každé nouze a každé hlubiny! Osvozuje se, dosahuje tím opět co nejrychleji a nejsnáze nezkalenou svobodnou vůli, která ho vede směrem vzhůru.

I kdyby ležel v hlubinách, které ho musí dohnat k zoufalství, láska je schopná ho bouřlivou mocí vytrhnout vzhůru ke Světlu, k Bohu, který je sám Láska. Jakmile v člověku vlivem nějakého podnětu ožije čistá láska, má také bezprostřední spojení s Bohem, prapůvodem veškeré lásky, a má tudíž také tu nejsilnější pomoc. Kdyby však člověk všechno získal a lásku by *neměl*, tak by byl přece jen kov zvučící nebo zvon znějící, tedy bez tepla, bez života ... nic!

Nalezne-li však k některému svému bližnímu opravdovou lásku, která se pak snaží, druhému milovanému člověku přinášet jen světlo a radost a ne ho nesmyslnou žádostí strhávat dolů, nýbrž ho povznášet v ochraně vzhůru, čímž mu *slouží*, aniž si je při tom vlastní služby vědom, protože se tím více stává nezištným poskytovatelem a dárce. A tato služba ho osvobozuje!

Mnozí si tu řeknou: Přesně to přece já dělám, nebo o to přinejmenším usiluji! Za vynaložení všech prostředků hledím ulehčit své ženě nebo rodině pozemský život, poskytnout jim požitky, přičemž se snažím zajistit tak mnoho prostředků, aby si mohli dovolit mít pohodlný, příjemný život a byli bez starostí. Tisíce budou se bít v prsa, cítit se povýšeně a pokládat se za kdovíjak dobré a ušlechtilé. Mýlí se! *To není živá láska!* Ta není tak pozemsky jednostranná, nýbrž nutí současně mnohem silněji k vyššímu, ušlechtilejšímu, ideálnímu. Zajisté, že nikdo nesmí beztrestně, tedy beze škody, opomíjet pozemsky nutné potřeby, nemá je nechávat bez povšimnutí, avšak tyto se mu nesmí stát hlavním předmětem myšlení a jednání. Nad tím vznáší se veliké a silné, pro mnohé tak tajuplné přání, aby skutečně mohl *být* před sebou samým *tím*, zač platí před tím, od něhož je milován. A toto přání je pravá cesta! Vede vždy jen vzhůru.

Opravdová, čistá láska nepotřebuje být teprve ještě blíže vysvětlována. Každý člověk zcela přesně cítí, jak je uzpůsobena. Často se jen snaží, klamajíc sám sebe, odvrátit se od ní, když při tom vidí a jasně cítí své chyby a jak je ještě od toho velmi vzdálen, aby opravdově

a čistě miloval. Musí se však vzchopit a nesmí se váhavě zastavit, a nakonec dojít k selhání; neboť není pro něj žádné svobodné vůle bez opravdové lásky!

Jak mnoho příležitostí, ke vzchopení se a rozmachu vzhůru, je tedy lidem nabídnuto, aniž by je využili. Jejich nářky a hledání nejsou u většiny pravé! Oni ani nechtějí, jakmile k tomu mají něčím přispět, ať již také jen malou změnou svých zvyklostí a názorů. Z velké části to je lež a sebeklam! Bůh má přijít k nim a pozvednout je k sobě, aniž by měli zapotřebí se vzdát milého pohodlí a svého sebezbožňování. Pak by se také mohli uvolit, připojit se, avšak ne bez toho, aby od Boha neočekávali ještě zvláštní dík.

Nechte tyto trubce jít ke zkáze jejich cestou! Nestojí za to, aby si někdo kvůli nim dával námahu. Znovu a znovu budou naříkavě a žadonivě míjet nabízející se příležitosti. Měl-li by se jí však takový člověk jednou chopit, tak by ji jistě oloupil o její nejvznešenější ozdoby, čistotu a nezištnost, aby tento nejvzácnější statek strhl dolů do bahna vášní.

Hledající a vědoucí měli by se konečně pohnout k tomu, aby se vyhýbali takovýmto lidem! Nemají se domnívat, že tím konají dílo Bohu milé, když jeho Slovo a jeho svatou vůli rozdávají neustále tak lacino a poučováním se je snaží nabízet, že to skoro budí zdání, jako by Stvořitel musel prostřednictvím svých věřících chodit žebrať, aby rozšířil okruh stoupenců. Je to pošpinění, když je to nabízeno takovým, kteří po tom sáhnou špinavýma rukama. Nesmí se zapomínat na slova, která zakazují „házet perly před svině“.

A nic jiného to v takových případech není. Je to zbytečné mrhání časem, který se takovým způsobem už nebude moci promarnit, aniž by to nakonec zpětně neškodilo. Má být pomozeno jen hledajícím.

Všude se vynořující neklid z mnohých lidí, hloubání a hledání pozůstatků svobodné vůle jsou zcela oprávněny a jsou znamením, že je k tomu nejvyšší čas. Je to posíleno neuvědomělou předtuchou, že k tomu jednou může být příliš pozdě. To nyní udržuje hledání trvale živým. A přece je to z velké části nadarmo. *Většina lidí dneška nemůže více projevit svobodnou vůli, protože se příliš hluboce zapletli!*

Zaprodali a zašantročili ji ... pro nic!

Nemohou za to nyní učinit zodpovědným Boha, jak se tak často stále znovu pokouší všemi možnými výklady, aby si sami rozmluvili

myšlenky na vlastní na ně čekající zodpovědnost, nýbrž musí obvinít sami sebe. A kdyby tato sebeobžaloba byla také sebetrpčí a prostoupená nejhorší bolestí, tak by nemohla být dost silná, aby byla i jen částečným vyrovnáním za hodnotu ztraceného statku, který byl nesmyslně potlačen a promarněn.

Přesto však může člověk ještě najít cestu k jeho znovunabytí, jakmile se o to opravdově snaží. Ovšem vždy jen tehdy, pokud si to přeje z nejhlubšího nitra. Když toto přání v něm skutečně *žije* a nikdy neumdlévá. Musí v sobě nést k tomu to nejtoužebnější přání. A musel by k tomu nasadit celé své pozemské bytí, čímž by mohl při tom jediné získat; neboť znovunabytí svobodné vůle je pro člověka nanejvýš vážné a nezbytné! Namísto znovunabytí můžeme také říci vyhrabání nebo očistné omytí. To je samo o sobě právě totéž.

Pokud však člověk o tom jen *přemýšlí* a *hloubá*, ničeho nedosáhne. Největší námaha a vytrvalost musí při tom selhat, protože s myšlením a hloubáním není schopen překročit hranici času a prostoru, nemůže se tedy dostat až tam, kde spočívá řešení. A protože se myšlení a hloubání současně považuje za hlavní cestu k veškerému bádání, tak také není žádná vyhlídka k tomu, aby se mohl očekávat pokrok, kromě čistě pozemských věcí. Ledaže by se lidé v tomto od základu změnili.

Využijte času pozemského bytí! Myslete na velký bod obratu, který s sebou přináší vždy plnou zodpovědnost!

Dítě je z tohoto důvodu ještě duchovně nedospělé, protože u něj ještě není vytvořeno spojení mezi duchovním a hmotným prostřednictvím pohlavní síly. Teprve s okamžikem vstupu této síly dosahují jeho city takové intenzity, že mohou pronikavě prostupovat, přetvářet a nově formovat hmotné stvoření, čímž samočinně přebírá plnou a celou zodpovědnost. Před tím také vzájemné působení není tak silné, protože citová schopnost účinkuje mnohem slaběji. Při první inkarnaci nemůže být proto karma tak mocná, nýbrž nanejvýš má význam při zrození v tom, do jakých poměrů se zrození uskuteční, čímž duchu pomohou v jeho pozemském životě k rozuzlení karmy poznáním jeho vlastností. Přitažlivé body stejných druhů při tom sehrály velkou roli. Avšak všechno jen ve *slabém* smyslu. Vlastní plná síla a pronikavost karmy nastává teprve tehdy,

jakmile se v člověku spojí pohlavní síla s jeho silou duchovní, čímž se stane ve hmotném stvoření nejen plnohodnotný, nýbrž je může ve všech směrech daleko převýšit, jestliže se postaví odpovídajícím způsobem.

Až do té doby se také nemůže temno a zlo k člověku bezprostředně přiblížit. Dítě je před tím chráněno mezerou ke hmotnému. Je jako odděleno. Chybí tu most.

Proto bude mnohým posluchačům také srozumitelné, proč děti požívají mnohem větší ochrany před zlem, což je přece příslovečné. Avšak po stejné cestě, která tvoří vstupující pohlavní síle most a přes kterou může člověk kráčet ve své plné bojovné síle, je schopno pak přirozeně vstupovat k němu i všechno ostatní, pokud není dostatečně pozorný. V žádném případě se to však nemůže stát dříve, než má také on nutnou obrannou sílu. Ani na okamžik zde neexistuje žádná nerovnost, která by připouštěla omluvu.

Tím narůstá zodpovědnost rodičů do nezměrna! Běda těm, kteří vlastním dětem berou příležitost k odhození karmy a ke vzestupu nemístnou ironií nebo falešnou výchovou, ne-li dokonce špatnými příklady, ke kterým také patří šplhounství v nejrůznějších oblastech. Pokušení pozemského života lákají beztak již k tomu či onomu. A protože se dospívajícím lidem neujasní jejich vlastní mocenské postavení, nevyužijí jeho sílu naprosto vůbec nebo jen velmi málo, a nebo ji promarní nezodpovědným způsobem, pokud ji nepoužijí dokonce chybně a špatně.

Tak působí potom při neznalosti neodvratná karma ve stále větší síle, vrhá své předem ovlivňující záření nějakým sklonem tím či oním směrem a svírá tím vlastní svobodnou vůli při rozhodování, takže se tato stává nesvobodnou. Z toho rovněž vzešlo, že *většina* lidstva dnes již nemůže projevit žádnou svobodnou vůli. Tato většina se svázala, spoutala a zotročila vlastní vinou. Jak dětinsky a nedůstojně se lidé projevují tím, když se snaží odmítat myšlenky na bezpodmínečnou zodpovědnost a raději obviní Stvořitele z nespravedlnosti! Jak směšně zní výmluva, že oni přece dokonce žádnou vlastní svobodnou vůli nemají, nýbrž jsou řízeni, strkáni, hoblováni a formováni, aniž by proti tomu mohli něco dělat.

Kdyby si chtěli jen na okamžik uvědomit to, jak žalostnou roli skutečně hrají při takovém jednání. Kdyby chtěli především sami

sebe jednou konečně kriticky pozorovat se zřetelem na jim propůjčené mocenské postavení, aby poznali, jak je nesmyslně vyplývali na drobnosti a nicotné pomíjivosti, jak za to povyšují tretky k opovrženímhodné důležitosti a cítí se být velkými ve věcech, ve kterých se musí jevit tak malými v poměru k vlastnímu určení jakožto člověka ve stvoření. Člověk dneška je jako muž, kterému byla dána říše a který dává přednost tomu, aby svůj čas promarnil s nejprostšími dětskými hračkami!

Je jen samozřejmé a nelze nic jiného očekávat, že mocné síly, které jsou člověku dány, musí ho rozdrtit, pokud je nedovede řídit.

Je nejvyšší čas ke konečnému probuzení! Člověk by měl plně zužitkovat čas a milost, které jsou mu darovány každým pozemským životem. Ještě netuší, jak je to již naléhavě nutné. V okamžiku, kdy nyní nesvobodnou vůli opět osvobodí, bude mu sloužit vše, co nyní se často zdá být proti němu. Právě i ta tak mnohými obávaná vyzářování hvězd jsou tu jen k tomu, aby sloužila a pomáhala. Lhostejno, jakého jsou druhu.

A každý to dokáže, a to také když na něm karma ještě mocně lpí! Také když se záření hvězd zdá být převážně nepříznivé. Nepříznivé to všechno účinkuje jen při nesvobodné vůli. Avšak také tam jen zdánlivě; neboť ve skutečnosti je to pro něj přece spásou, když si sám nijak jinak již neumí pomoci. Je tím donucen k obraně, k probuzení a bdění.

Strach ze záření hvězd není však na místě, protože průvodní jevy, které se tímto způsobují, jsou vždy jen karmickými vlákny, kterými to pro příslušného člověka proudí. Záření hvězd tvoří jen průplavy, do kterých je vtažena všechna karma, která je toho času kolem nějakého člověka ještě nevyřízena, pokud se svým druhem hodí k příslušným stejnorodým zářením. Jsou-li tedy záření hvězd nepříznivá, tak bude pro člověka do těchto průplavů proudit jen nevyřízená nepříznivá karma, která přesně odpovídá druhu záření, a nic jiného. Stejně tak při příznivém záření. Takto soustředěně vedená může se také člověku citelně projevit. Kde však již nevyvstává žádná špatná karma, nebudou moci také nepříznivá záření hvězd špatně působit. Jedno nelze oddělit od druhého. Také v tom lze rozpoznat opět velkou lásku Stvořitele. Hvězdy hlídají nebo řídí účinky karmy. Špatná karma tudíž není schopna působit bez přerušení, nýbrž musí

také ponechat člověku čas k oddechu, protože hvězdy září proměnlivě a špatná karma se v době příznivějších záření nemůže projevit! Musí se pak přerušit a čekat, až opět dojde k nepříznivým zářením, a nemůže tedy člověka tak snadno zcela utlačit. Neexistuje-li vedle špatné karmy člověka také karma dobrá, která se projeví při příznivém záření hvězd, tak je vynuceno příznivým zářením přece alespoň to, že v době příznivého záření nastane přerušování utrpení.

Tak také při tom zasahují kola dění do sebe. Jedno pohání druhé v přísné důslednosti a současně střeží, aby se nemohly vyskytnout žádné nesrovnalosti. Tak jde to dále, jako u velkého soukolí. Ze všech stran zasahují ozubení kol ostře a přesně do sebe, všim dále pohybují a ženou vpřed k vývoji.

Uprostřed toho celého stojí však člověk s jemu svěřenou nesmírnou mocí a svým chtěním stanovuje směr tomuto mocnému soukolí. *Avšak vždy jen pro sebe sama!* Může ho to vést vzhůru nebo dolů. Postoj samotný je rozhodující pro konečný cíl.

Avšak soukolí stvoření není z tuhého materiálu, nýbrž to jsou všechno živé formy a bytosti, které spolupůsobíce vytváří tím mocnější vliv. Celé to podivuhodné tkaní slouží však pouze k tomu, aby člověku pomáhalo a sloužilo mu, dokud mezi ně nevrhá brzdivě v dětinském promarňování a falešném použití poskytnutou mu moc. On se musí konečně vřadit jinak, aby se stal tím, čím být má. Poslouchat neznamená ve skutečnosti nic více než chápat! Sloužit znamená pomáhat. Pomáhat však znamená vládnout. V krátké době může každý osvobodit svou vůli, jakou také má být. A tím se pro něj všechno obrátí, protože se napřed vnitřně obrátil on.

Avšak pro tisíce, pro statisíce, ba pro miliony lidí bude příliš pozdě, protože to nechtěli jinak. Je to přece pouze přirozené, že špatně usměrněná síla rozbije stroj, kterému by jinak sloužila, aby vykonala požehnanou práci.

A až to pak nastane, tak rozpomenou se všichni liknaví náhle opět na modlitbu, avšak už k tomu nebudou moci najít správný způsob, který jedině by byl schopen přinést pomoc. Zjistí-li pak, že to selhalo, tak přejdou od zoufalství rychle k proklínání a budou obviňující tvrdit, že není žádného Boha, když něco takového připouští. Nechtějí věřit v neochvějnou Spravedlnost, a právě tak v to, že jim byla dána moc, všechno včas ještě změnit. A že jim to bylo také dosti často připomínáno.

Avšak s dětinským vzdorem požadují pro sebe milujícího Boha, který podle jejich mínění všechno odpustí. Jen v tom chtějí uznat jeho velikost! Jak by měl tento Bůh podle jejich mínění pak jednat s těmi, kteří ho vždy opravdově hledali, avšak právě pro toto hledání byli vysmíváni a pronásledováni od těch, kteří nyní očekávají odpuštění?

Blázni, kteří se ve své vždy nově chtěné slepotě a hluchotě řítí do zkázy, kteří si svou zkázu sami s horlivostí tvoří. Necht' zůstanou ponecháni temnotám, k nimž ve svém chtění vědět všechno lépe tvrdohlavě usilují. Jen skrze vlastní prožití mohou ještě přijít k vědomí. Proto je temnota také jejich nejlepší školou. Přece však přijde den, hodina, kdy také na tuto cestu je příliš pozdě, protože nebude již stačit čas, aby se ještě po konečném poznání skrze prožití odtrhli od temnot a povznesli vzhůru. Z tohoto důvodu je na čase, konečně se vážně zabývat Pravdou.

31. Moderní duchověda

Moderní duchověda! Co všechno se shromažďuje pod tímto praporem! Co všechno se tu společně nachází a co se tu také vzájemně potírá! Je to rejdiště vážného hledání, malého vědění, velkých plánů, ješitnosti, hlouposti, často také vychloubačnosti, a ještě více bezohledného obchodování. Z tohoto zmatku nezřídka vykvétá závist a neomezená nenávisť, která se nakonec uvolňuje v záludné pomstychtivosti nejnižšího druhu.

Při takových poměrech není přirozeně překvapivé, když mnoho lidí celému tomu šílenému konání a řádění uhne z cesty, s odporem, jakoby se měli otrávit, pokud by s tím přišli do styku. Nemají také takovou nepravdu; neboť nesčetní přívrženci duchovních věd neukazují ve svém chování vskutku nic vábivého, o to méně přitazlivého, nýbrž všechno u nich napomíná každého jiného člověka spíše k největší ostražitosti.

Je to zvláštní, že celá oblast takzvané duchovědy, kterou zlomyslní nebo nevědomí často zaměňují s *duchařskou* vědou, platí ještě dnes za jakýsi *druh svobodné země*, kterou se kdokoliv se svým založením a nešvary smí neomezeně, ano i nespoutaně a beztrestně prohánět.

Za takovou je *považována*. A přece zkušenosti poučily již velmi mnohé, že tomu tak *není!*

Nesčetní průkopníci v této oblasti, kteří byli natolik lehkomyšní, aby se odvážili několik kroků vpřed pouze s domýšlivým věděním, stali se bezmocnou obětí své vlastní neopatrnosti. Smutné je při tom to, že všechny tyto oběti padly, aniž by se tím lidstvu poskytlo alespoň to nejmenší!

Každý takovýto případ měl by přece být skutečným důkazem o tom, že nastoupená cesta nebyla správná, protože přinesla jen škodu a dokonce i zkázu, nikdy však žádné požehnání. Avšak se zvláštní houževnatostí se tyto nesprávné cesty udržují a stále znovu přináší nové oběti; nad každým práškem nově objevené samozřejmosti v mocném stvoření zvedá se velký pokřik a píše se nesčetná pojednání, která musí mnohé vážně hledající lidi odstrašit, protože je v nich jasně patrné jen nejisté tápání.

Celé dosavadní bádání lze ve skutečnosti nazvat spíše nebezpečnou hříčkou s dobromyslným pozadím.

Do oblasti duchovědy považovanou za svobodnou zem nelze nikdy beztréstně vstoupit, dokud *předem* nevyhoví a neporozumí *duchovním* zákonům v jejich úplném rozsahu. Každé vědomé nebo nevědomé postavení se proti, to znamená totéž co „nedodržení“, což je souznačné s přestoupením, musí v nevyhnutelném vzájemném působení zasáhnout troufalce, svévolníka nebo lehkomyšlníka, který jich přesně nedbá nebo dbát nedovede.

Chtít prozkoumat nepozemské s pozemskými prostředky a možnostmi není nic jiného, než když by se s pozemskými nebezpečími neobeznámené a nerozvinuté dítě postavilo do pralesa a ponechalo by se samotné tam, kde jen člověk vyzbrojený odpovídajícím způsobem ve své plné síle a s veškerou ostražitostí může mít vyhlídku, že projde beze škody.

Moderním duchovědcům při jejich nynějším způsobu práce se nevede jinak, i když se domnívají, že to myslí tak vážně a odvažují se mnohého skutečně jen kvůli vědomostem, aby tím lidem pomohli přes hranici, kterou již dlouho v očekávání oťukávají.

Jako děti stojí tito dnešní badatelé ještě před ní bezmocní, tápající, neznalí nebezpečí, jež se jim každým okamžikem valí vstříc nebo se může skrze ně rozlít na jiné lidi, když jejich tápajícími pokusy prorazí trhlinu do přirozeného ochranného valu nebo otevřou dveře, které by pro mnohé bylo lépe nechat zavřené.

Toto všechno může být nazváno jen lehkomyšlností, nikoliv odvahou, dokud ti, co chtějí pronikat vpřed, přesně nevědí, že všechna možná nastávající nebezpečí mohou ihned bezpodmínečně zvládnout, nejen za sebe, nýbrž i za druhé.

Nejnezodpovědněji si počínají „badatelé“, kteří se zabývají pokusy. Na zločin hypnózy bylo již několikrát upozorňováno *). Badatelé, kteří dělají pokusy ještě jiného druhu, dopouštějí se politováníhodné chyby, že oni sami nevědomí – neboť jinak by to zajisté nedělali – přivádí jiné, velmi citlivé nebo mediálně založené lidi buď do magnetického nebo zcela hypnotického spánku, aby tím objasnili tělesně neviditelné vlivy „onoho“ světa v naději, že budou moci takto ledacos slyšet a pozorovat, co při plném denním vědomí příslušné pokusné osoby není možné provést.

*) Přednáška č. 35: Zločin hypnózy

Nejméně v devadesáti pěti případech ze sta vydávají tím takové lidi velkému nebezpečí, jemuž ještě nemohou čelit; neboť *každý druh* umělého napomáhání k prohloubení je spoutáním duše, skrze které je jí vnucena citlivost, která jde dále, než by připustil její přirozený vývoj.

Následkem toho je, že taková oběť pokusů náhle stojí duševně v oblasti, ve které je vlivem umělého napomáhání zbavena své přirozené ochrany, nebo pro níž svou přirozenou ochranu nemá, která může vzniknout jen *vlastním*, vnitřně zdravým vývojem.

Takovéhoto politování hodného člověka je třeba si představit, jako by stál nahý přivázan ke kůlu, nastrčen daleko jako návnada v nebezpečné krajině, aby k sobě přilákal tamní ještě neznámý život a působení, dokonce ho nechal na sebe působit, aby tím mohl podat zprávu nebo aby se také jiným jeho pomocí zviditelnily různé účinky, když poskytl určité pozemské složky ze svého těla.

Takováto pokusná osoba je schopna dočasně sdělovat přihlížejícím skrze spojení, které její dopředu tlačena duše musí udržovat s pozemským tělem všechno, co se děje, jako přes telefon.

Je-li však při tom toto tak uměle předsunuté stanoviště napadeno, tak není schopna se kvůli nedostatku přirozené ochrany bránit, je bezmocně vydána napospas, protože byla přispěním jiných uměle posunuta do oblasti, do níž podle svého vlastního vývoje ještě nebo vůbec nepatří. Avšak takzvaný badatel, který ji tam z vědychtivosti vnutil, může jí pomoci právě tak málo, protože on sám je tam, odkud nebezpečí přichází, cizím a nezkušeným, a proto není schopen udělat nic k jakémukoliv ochraně.

Tak dochází k tomu, že se z badatelů stávají zločinci, aniž by chtěli a aniž by je za to mohla stíhat pozemská spravedlnost. To však nevylučuje, aby duchovní zákony nezapůsobily s plnou ostrostí svého vzájemného působení a badatele k jeho oběti nepřipoutaly.

Tak mnohá pokusná osoba utrpěla jemnohmotný útok, který se buď časem, často také rychle nebo i ihned projevil hrubohmotně-tělesně, takže následovala pozemská nemoc nebo smrt, čímž však ještě není duševní škoda odstraněna.

Pozorovatelé, kteří se nazývají badateli, nutí své oběti do neznámých oblastí, stojí během takovýchto nebezpečných pokusů ve vět-

šině případů v dobrém pozemském úkrytu pod ochranou svého těla a denního vědomí.

Zřídka bývá to tak, že se podílí na nebezpečí spolu s pokusnou osobou tak, že na ně nebezpečí takto ihned přechází. Avšak později, v okamžiku jejich pozemské smrti, přechodu do jemnohmotného světa, *musí* skrze své spoutání s oběťmi v každém případě tam, kam tyto byly snad strženy, aby teprve společně s nimi pozvolna mohli opět stoupat.

Umělé vytlačování duše do jiné oblasti nemusí být chápáno vždy tak, že duše vystoupí z těla a odtud se vznese do jiné sféry. Ve většině případů zůstává klidně v těle. Stává se jen magnetickým nebo hypnotickým spánkem nepřirozeně citlivá, takže přijímá mnohem jemnější proudy a vlivy, než by tomu bylo možné v jeho přirozeném stavu. Je samozřejmé, že v tomto nepřirozeném stavu není v plné síle, kterou by jinak měla, pokud by došla sama tak daleko vnitřním vývojem a tím by stála na této nové, jemnější půdě pevně a jistě a veškerým vlivům by mohla postavit rovnocennou sílu. Z tohoto nedostatku zdravé plné síly přichází vyumělkovaná nerovnost, která musí způsobovat poruchy. Bezpodmínečným následkem toho je zkalení všech vjemů, čímž vzniká zkomolení skutečnosti.

Příčinu k falešným zprávám, k nesčíslným omylům dávají vždy jen opět badatelé sami svým poškozujícím napomáháním. Proto dochází také k tomu, že v mnoha „prozkoumaných“ věcech z okultních oblastí, které již jsou k dispozici, je tak mnohé, co nechce souhlasit s přísnou logikou. Je v nich obsaženo nespočet omylů, které doposud ještě nebylo možné jako takové poznat.

Na těchto zjevně falešných cestách se nedosáhne ani toho nejmenšího, co by mohlo mít pro lidi alespoň nějaký užitek nebo pozeňhání.

Užitečné může být lidem ve skutečnosti jen něco, co jim pomůže *vzhůru* nebo alespoň k tomu ukáže cestu. Avšak toto všechno je při těchto pokusech předem a navždy úplně vyloučeno! Umělým napomáháním je badatel někdy přece však schopen nakonec některého citlivého nebo mediálního člověka vytlačit ven z hrubohmotného těla do jemu nejbližší ležícího jemnohmotného světa, avšak *nikdy* o vlásek *výše* než tam, kam tento svým vnitřním uzpůsobením stejně patří. Naopak, umělým napomáháním není schopen ho

přivést ani tam, nýbrž vždy jen do všemu pozemskému nejbližšího okolí.

Toto pozemskému nejbližší okolí může však skrývat jen to z onoho světa, co je ještě těsně pozemsky vázáno, co zůstává připoutané k zemi svou méněcenností, neřestí a vášní.

Přirozeně se dočasně zdržuje také v tomto okolí tu a tam něco více pokročilého. Nelze to však vždy očekávat. Vysoké nemůže se z čistě přírodně-zákonitých důvodů tam nalézat. Spíše by svět vykolejil, nebo ... musela by být v člověku půda k zakotvení Světla!

Že by se toto však mohlo nacházet v pokusné osobě nebo také v tápajícím badateli, lze jen stěží přijmout. Tudíž dál přetrvává nebezpečí a bezúčelnost všech pokusů.

Jisté je také to, že něco skutečně vyššího nemůže přijít do blízkosti média, tím méně je schopno skrze ně mluvit *bez* dalece rozvinutého člověka, jehož přítomnost všechno hrubší očišťuje. Materializace *) z vyšších kruhů nepřichází rovněž vůbec v úvahu, nejméně u oblíbených žertovných her s klepáním, pohyby předmětů a podobně. Propast je k tomu příliš velká, než aby se dala beze všeho překlenout.

Všechny tyto věci mohou být vykonávány přes média takovými obyvateli onoho světa, kteří jsou se hmotností ještě velmi těsně spojeni. Kdyby to bylo možné jinak, tedy, že by se mohli vysocí duchové tak lehce spojit s lidstvem, tak by Kristus přece neměl zapotřebí stát se člověkem, nýbrž by mohl splnit svůj úkol bez této oběti **). Lidé dneška však dozajista nejsou duševně výše vyvinutí než za pozemského času Ježíšova, takže je nepřijatelné, aby spojení se Světem bylo dosaženo snadněji než tehdy.

Teď ovšem duchovědci namítnou, že v první řadě sledují účel zjištění života na onom světě, zejména následného života po pozemské smrti, a že při nynějších všeobecně panujících pochybnostech je potřeba mít velmi silné a mocné zbraně, tedy *pozemsky hmatatelné* důkazy, aby se do obranných pozic odpůrců prolomily trhliny.

Toto zdůvodnění však nijak neomlouvá to, že si s lidskou duší klidně zahrávají stále znovu a znovu tak lehkovážným způsobem! Kromě toho není žádné naléhavé nutnosti, chtít bezpodmínečně přesvědčovat zlovolné odpůrce! Je přece známo, a také to vyplývá z Kristových výroků, že by tito nebyli ochotni uvěřit, i kdyby při-

*) Zhmotnění

***) Přednáška č. 14: Vykupitel

šel anděl přímo z nebe, aby jim zvěstoval Pravdu. Právě po jeho odchodu by tvrdili, že to byl snad davový klam smyslů, avšak ne anděl, nebo by použili jiné výmluvy. A kdyby byl přinesen někdo nebo něco, co by zůstalo pozemským, tedy by opět nezmizelo nebo se nestalo neviditelným, byly by tu opět jiné výmluvy, protože by to připadalo příliš pozemské právě těm, kteří nechtějí věřit v onen svět. Nezalekli by se toho, aby takový důkaz označili za podvod, člověka za blouznivce, fanatika nebo za podvodníka. Ať by to bylo příliš pozemské či nepozemské nebo také obojí dohromady, vždy by měli co vytknout a o čem pochybovat. A když by si již jinak nevěděli rady, házeli by pak špínu, přešli rovněž k silnějším útokům a neštíteli by se ani násilností.

Aby se *tito* lidé takto přesvědčovali, k tomu nejsou potřeba oběti! O to méně však pro takzvané stoupence. Tito se ve svém zvláštním druhu domýšlivosti domnívají, že mohou pro svou poněkud nejasnou a fantastickou víru klást na život na onom světě určité požadavky tím, že z této strany musí něco „vidět“ nebo „zažít“. Očekávají od svých vůdců z onoho světa znamení jako odměnu za svou poslušnost. Přímo směšně působí při tom často samozřejmá očekávání, která je obklopují, jakož i příliš vědoucí, dobromyslně odpouštějící úsměv jako výraz pro jejich vlastní nevědomost. Je to jed, chtít těmto masám ještě poskytovat nějaká představení; neboť se domnívají, že ví tak mnohé, a tyto pokusy neznamenají pro ně o mnoho více než zasloužené hodiny zábavy, při kterých se obyvatelé onoho světa mají stát varietními umělci.

Odhlédněme však jednou od těchto velkých pokusů a povšimněme si malých, jako jsou posunování stolků. Tyto nejsou nikterak tak neškodné, jak je to myšleno, nýbrž ve své nesmírně snadné možnosti rozšíření spočívá *velmi vážné nebezpečí!*

Každý měl by být před tím varován! Vědoucí se musí s hrůzou odvrátit, když vidí, jak povrchně je s těmito věcmi zacházeno. Jak mnoho stoupenců se snaží své „vědění“ v mnoha kruzích uplatnit tím, že podporují pokusy s posunováním stolků nebo s úsměvem či tajuplným šuškaním zatahují do rodin téměř až hračkářská cvičení s písmeny a sklenicemi nebo nějaké jiné pomůcky, které při lehkém položení ruky ukazují na různá písmena nebo se k nim sunou, a tak tvoří slova. S příšernou rychlostí se to vše rozvíjí až

ke společenským hrám, kde se to provozuje za smíchu, vtipkování a někdy i příjemného děsu.

Denně pak v rodinách usedají starší i mladší dámy společně ke stolečku, nebo také samostatně nad kusem papíru s napsanými písničky, která, pokud možno, musejí být ještě nakreslená ve zcela určité formě, aby tím nechyběl fantazii podněcující hokus pokus, který je navíc při tom zcela zbytečný; neboť by to šlo i bez něj, jestliže má dotyčná osoba k tomu jen trochu sklon. A těch je bezpočet!

Moderní duchovědci a vůdci okultních sdružení se z toho radují, protože se přece při tom vytváří skutečná slova a věty, a navíc aniž by ten, kdo vykonává pokus, na ně vědomě nebo nevědomě myslel. Tím musí být přesvědčen a zvětšuje počet stoupenců „okultismu“.

Spisy okultních směrů na to odkazují, řečníci se toho zastávají, vyrábí a prodávají se pomůcky, které veškerý tento zlořád usnadňují, a tak se téměř celý okultní svět stává *dobře pracujícím přísluhovatelem temna* v poctivém přesvědčení, že je tím knězem Světla!

Tyto děje samotné ukazují již úplnou nevědomost, která v okultních snahách tohoto druhu spočívá! Ukazují, že nikdo ze všech těchto lidí není *skutečně vidoucí!* Jako důkaz opaku nesmí však platit to, když se nějaké dobré médium z počátku odsud někdy rozvinulo, nebo spíše, což je i správnější, když bylo dobré médium do toho na začátku zataženo.

Ti nemnozí lidé, kteří k tomu byli předurčeni, mají ve svém vlastním přirozeném vývoji zcela jinou a každý stupeň precizně střežící ochranu, které se jiní *netěší*. Tato ochrana účinkuje však také jen při přirozeném, vlastním vývoji, *bez jakéhokoliv umělého napomáhání!* Protože právě jen ve všem přirozeném spočívá ochrana jako samozřejmost.

Jakmile v tom dochází k sebemenšímu napomáhání, ať již formou cvičení osoby samotné nebo z jiné strany vlivem magnetického spánku nebo hypnózy, tak se to stává nepřirozeností a tím to již více nezapadá do přirozených zákonů, které jediné jsou s to poskytnout ochranu. Přistupuje-li k tomu ještě nevědomost, jak je tomu nyní všude, tak tu nastává dopuštění. *Chtění* samotné nikdy nenahradí schopnost, když dochází k jednání. Nikdo však nemá svou schopnost překračovat.

Není samozřejmě vyloučeno, že mezi statisíci, kteří se těmito nebezpečnými hříčkami zabývají, má tu a tam někdo dobrou ochranu

a vyvázne bez potrestání. Tak také jsou mnozí poškozeni jen tak, že to pozemsky není ještě zpozorovatelné, takže teprve po přechodu na onen svět musí náhle poznat, jaké hlouposti vlastně dělali. Avšak jsou také mnozí, kteří si odnesou již pozemsky viditelné škody, i když také během jejich pozemského života nepřijdou k poznání vlastní příčiny.

Z tohoto důvodu musí být jednou objasněn jemnohmotný a duchovní postup během těchto hříček. Je právě tak jednoduchý jako všechno ve stvoření a vůbec ne tak složitý, avšak přece také mnohdy obtížnější, než si mnozí myslí.

Jak je tomu na zemi nyní, získalo *temno* skrze chtění lidstva převahu nade vším hmotným. Stojí tedy ve všem hmotném tak dobře jako na vlastní, důvěrně mu známé půdě a je schopno se ve hmotném také plně projevovat. Je tedy tímto ve svém živlu a bojuje na dobře mu známém poli. Tím je v současnosti ve všem hmotném, tedy hrubohmotném, silnější než Světlo.

Následkem toho je, že ve všem hmotném je síla temna mocnější než síla Světla. Avšak při takových hříčkách, jako je posunování stolků atd., nepřichází Světlo, tedy něco vysokého, vůbec v úvahu. Můžeme mluvit nanejvýš o špatném, tedy temnu, a o lepším, tedy světlejším.

Používá-li člověk stolek či sklenici nebo vůbec jakoukoliv hrubohmotnou věc, tak se tím vydává na bojiště důvěrně známé temnu. Půdu, která je všemu temnu vlastní. Přiznává mu tím sílu, proti které nemůže postavit odpovídající ochranu.

Pozorujme jednu spiritistickou činnost nebo také jen společenskou hru se stolky a sledujme při tom duchovní nebo lépe řečeno jemnohmotné děje.

Přistupuje-li člověk nebo více lidí ke stolku s úmyslem, aby tím dosáhli spojení s obyvateli onoho světa, ať již tím, že by se projevíli klepáním, nebo, což je obvyklejší, měli by pohybovat stolkem, aby z těchto znamení mohli vytvořit slova, tak dostává se v první řadě do spojení s hmotně temnými bytostmi tím přitaženými, které projevy přebírají. S velkou dovedností používají často vznešeně znějící slova a snaží se pak požadovaným způsobem zodpovídat pro ně přece snadno čitelné myšlenky lidí, avšak ve vážných otázkách je pak vždy matou a snaží se, pokud se tak děje často, pozvol-

na působit mezi nimi stále silnějším vlivem, a tak je postupně, ale jistě strhávat dolů. Při tom nechávají svedené velmi dovedně ve víře, že jsou vzhůru.

Přijde-li však snad ihned v počátku nebo také při některé příležitosti zesnulý příbuzný nebo přítel prostřednictvím stolku ke slovu, což se velmi často stává, tak se dá pak oklamání provést ještě snadněji. Lidé poznají, že to musí být skutečně určitý přítel, který se projevuje, a pak věří, že je to vždy on, když skrze stolek přichází nějaké projevy a je uváděno jméno známého jako původce.

Toto však není ten případ! Nejen, že neustále číhavé temno dovedně použije jméno, aby oklamání dalo co možná nejhodnověrnější formu a dosáhlo důvěry tazatele, nýbrž jde dokonce tak daleko, že temný zasáhne doprostřed věty započaté skutečným přítelem a úmyslně ji nesprávně dokončí. Pak dochází k sotva známé skutečnosti, že na hladce a souvisle projevené větě byli účastni *dva*. Nejprve skutečný a snad zcela světlý, tedy čistší přítel, a pak temný, zlomyslný, aniž by tazatel něco z toho postřehl.

Následky toho lze snadno domyslet. Důvěřivý je oklamán a otřesen ve své víře. Odpůrce použije událost k posílení svého posměchu a svých pochybností, někdy také k prudkým útokům na celou věc. Ve skutečnosti však oba chybují, což vyplývá z nevědomosti, která ještě překrývá celou tuto oblast.

Děj se však odehrává ve veškeré přirozenosti: Je-li u stolku světlejší, skutečný přítel, aby vyhověl přání tazatele a projevil se, a vetřeli se sem temný, tak musí tento světlejší odtud ustoupit, protože temný může skrze zprostředkující hmotu stolku vyvinout větší sílu, poněvadž v současnosti je všechno hmotné vlastní oblastí temna.

Chybu dělá člověk, který zvolil hmotné, a tak předem působí na nerovnocenné půdě. Hutné, těžké, tedy temné stojí hrubohmotné materii svou hutností mnohem blíže než světlé, čisté, lehké, a následkem užšího spojení má i možnost většího rozvinutí síly.

Na druhé straně má však také světlejší, který se ještě může projevovat prostřednictvím hmoty, rovněž stále ještě do určité míry se přibližující hutnost, jinak by bylo spojení s hmotou k nějakým projevům dokonce zcela nemožné. To předem předpokládá přiblížení se k hmotnosti, které má za následek opět možnost poskvrnění se, jakmile je skrze hmotnost vytvořeno spojení s temnem. Aby unikl tomu-

to nebezpečí, nezbyvá světlejšímu nic jiného, než se rychle stáhnout od hmoty, tedy od stolku nebo nějakých jiných pomůcek, jakmile po nich temný sáhne, aby přerušil zprostředkující článek, který vytvořil most přes přirozenou, oddělující a tím ochrannou propast.

Je pak na onom světě neodvratné, že v takových případech musí být člověk provádějící pokusy se stolkem vydán nízkým vlivům napospas. Avšak vlastním jednáním nechtěl přece také jinak; *neboť neznalost zákonů není schopna ho ani zde zachránit.*

Těmito případy vyjasní se mnohým tak doposud nevysvětlitelné, četné záhadné rozpory najdou své řešení, a snad mnozí dají ruce pryč od takových nebezpečných hříček!

Stejně podrobným způsobem mohou být také popsána nebezpečí všech jiných pokusů, která jsou mnohem větší a silnější. Avšak nechť je tak učiněno těmito nejběžnějšími a nejrozšířenějšími věcmi.

Mají zde být však uvedena ještě další nebezpečí. Tímto způsobem dotazování a dožadování se odpovědí a rad stávají se lidé nesamostatnými a závislími. Opak toho, co je účelem pozemského života.

Tato cesta je falešná v každém směru! Přináší jen škodu a žádný užitek. Je to plazení se po zemi, kde existuje nebezpečí, že se opětovně setkáme s hnusnou havětí, vyplýváme své síly a nakonec zůstaneme znaveně ležet na cestě ... pro nic!

S tímto „badatelským úsilím“ je také způsobena velká škoda obyvatelům onoho světa!

Mnoha temným je tím nabízena příležitost, dokonce jsou tím přímo uváděni v pokušení, provádět zlo a uvalovat na sebe novou vinu, čehož by jinak nemohli tak snadno dosáhnout. Jiní jsou však zdržováni neustálým poutáním přání a myšlenek od svého usilování vzhůru. Při jasném pozorování tohoto badatelského založení jeví se často toto tak dětinsky svévolné, tak prosáklé bezohledným sobectvím, přitom však také tak neohrabané, že se člověk s potřásáním hlavy musí ptát, jak je vůbec možné to, že někdo chce veřejnosti otevřít půdu, po které on sám neučinil ani krok, a tedy ji skutečně nezná.

Falešné je také to, že se celé to hledání odehrává před širokou veřejností. Tím se buduje fantastům a šarlatánům volná cesta a to lidstvu ztěžuje získání důvěry.

V žádném oboru se to přece nedělo. A každé bádání, jehož plný úspěch se dnes uznává, mělo dříve během hledání četné neúspěchy. Tyto se však nedali takto spoluprožít veřejnosti! Ta se tím unavuje a ztrácí postupně jakýkoliv zájem. Následkem je, že při konečném nalezení Pravdy se musí hlavní síla převratného a přesvědčivého nadšení předem ztratit. Lidstvo není pak více schopno se vzhopit k jásavé radosti, která všechno přesvědčivě uchvátí.

Zpětné nárazy dostavující se při poznání nesprávných cest stávají se ostrými zbraněmi v ruku mnohých odpůrců, kteří mohou ve statisících lidí vzbudit takovou nedůvěru, že tito nejubožejší při zjevení Pravdy ji už nebudou chtít ani vážně zkoumat, ze samého strachu před novým zklamáním! Zacpou si uši, které by měli jinak volné, a promeškají tak poslední zbytek času, který by jim mohl ještě poskytnout příležitost, stoupat vzhůru ke Světlu. Tím dosáhlo by temno nového vítězství! Může vzdát dík badatelům, kteří mu k tomu podali ruce a kteří se s chutí a pýchou vyšvihli k vůdcovství moderní duchovědy!

32. Falešné cesty

Lidé jsou až na několik výjimek v bezmezném a pro ně neblahém omylu!

Bůh nemá zapotřebí za nimi běhat a prosit je, aby snad mohli uvěřit v jeho existenci. Rovněž neposílal své služebníky k ustavičnému napomínání, aby od něj neupouštěli. To by bylo přece směšné. Takto uvažovat a takto očekávat znamená znehodnocovat a strhávat vznešené Božství. Tento mylný názor působí velké škody. Je živěn počínáním mnohých skutečně vážných duchovních pastýřů, kteří se ve skutečné lásce k Bohu a lidem stále znovu pokouší, jen k pozemskému obrácené lidi napravovat, přesvědčovat a získávat pro církev. To všechno přispívá jen k nezměrnému zvyšování beztak již stávající domyšlivosti lidí o své důležitosti a mnohé to nakonec skutečně přivádí k bludu, že musejí být prošeni, aby chtěli dobro. To přináší také podivný postoj největší části všech „věřících“, kteří znázorňují spíše odstrašující příklady než vzory. Tisíce a tisíce cítí v sobě určité zadostiučinění a povznesenost ve vědomí, že věří v Boha, své modlitby vykonávají s pro ně potřebnou vážností a svým bližním nezpůsobují úmyslně škodu.

V tomto vnitřním „povznesení“ cítí určitou odměnu za dobro, Boží dík za svou poslušnost a nalézají v tom sjednocení s Bohem, na kterého také někdy myslí s určitým posvátným rozechvěním, které vytváří nebo zanechává pocit blaženosti, který se štěstím požívají.

Avšak tyto davy věřících jdou falešně. Šťastně žijí v jimi vytvořeném bludu, kterým se nevědomky nechávají zahrnout mezi ony farizeje, kteří se skutečným, avšak falešným pocitem díky přináší své malé oběti: „Pane, děkuji Ti, že nejsem takový jako ti druzí.“ Není to vyslovováno, také to tak není skutečně myšleno, avšak „povýšený pocit“ v nitru není nic jiného než tato bezděčná modlitba, kterou také Kristus označil již jako falešnou.

Vnitřní „povznesení“ není v tomto případě ničím jiným než projevem sebeuspokojení vzniklého modlitbou nebo záměrně dobrými myšlenkami. Ti, kteří se nazývají pokornými, jsou zpravidla daleko vzdáleni tomu, aby pokornými ve skutečnosti byli! Vyžaduje to často přemáhání, mluvit s těmito věřícími. Nikdy nebudou

moci v takovémto rozpoložení dosáhnout blaženosti, kterou se domnívají mít již zajištěnu! Nechť dbají na to, aby se zcela neztratili ve své duchovní pýše, kterou považují za pokoru. Mnozí nyní ještě zcela nevěřící budou moci snáze vstoupit do království Božího než všechny ty zástupy s jejich domnělou pokorou, která ve skutečnosti není prostě prosící, nýbrž předstupuje před Boha s nepřímým požadováním, aby je odměnil za jejich modlitby a zbožná slova. Jejich prosby jsou požadavky a jejich podstatou je pokrytectví. Oni budou od Jeho tváře odvanuty jako prázdné plevy. Odměnu mají zajištěnu, jen jinak, než si myslí. Nasýtli se na zemi již dostatečně vědomím své vlastní hodnoty.

Pocit blaha zmizí záhy s přechodem do jemnohmotného světa, ve kterém vystoupí netušené vnitřní cítění, zatímco pocit převážně vytvářený jen myšlenkami, rozplyne se v nic.

Vnitřní, tiché, takzvaně pokorné očekávání lepšího není ve skutečnosti ničím jiným než požadováním, i když je to ještě jinak řečeno tak krásnými slovy. Každé požadování je však drzost. Samotný Bůh má požadovat! Rovněž Kristus nepřišel prosebně k lidem se svým Poselstvím, nýbrž varovně a požadující. Dával sice vysvětlení Pravdy, nadržel však lákavé odměny před očima naslouchajících, aby je tím pobídl, stát se lepšími. Prikazoval vážně hledajícím klidně a přísně: Jděte a jednejte podle toho!

Požadující stojí Bůh před lidstvem, ne vábivě a prosebně, ne bědující a truchlivě. Klidně ponechává všechny špatné, dokonce i všechny kolísavé temnotám, aby vzhůru usilující již více nebyli vystavováni jejich útokům a aby všechny ostatní nechal prožít, co považují za správné, a tím došli k poznání svých omylů!

33. Ideální lidé

Raději však řekněme: Lidé, kteří chtějí být ideálními! Avšak také zde musíme v první řadě a zcela bedlivě vyloučit všechny ty, kteří se tak nazývají nebo se tak rádi nechávají označovat, přičemž vůbec k těm, kdo chtějí být ideálními, nepatří. Je to velká třída změkčile blouznících lidí obojího pohlaví, ke kterým se také připojují lidé obdaření obrazností, kteří se nikdy neuměli naučit, ovládat svou vlohu a používat ji užitečným způsobem. Odpadnout musí také ti, kteří jsou se stávajícími podmínkami ustavičně nespokojeni, a tuto nespokojenost odvozují z toho, že jsou založeni ideálněji než ostatní, pročez se nehodí do dnešní doby. Pak ještě nacházíme masy takzvaných „nepochopených“ obojího pohlaví, přičemž největší část z nich tvoří ženy a dívky. Lidé této sorty si namýšlí, že jsou nepochopeni. To srozumitelně znamená, že trvale žijí v představě o pokladu hodnot, který v sobě nesou a který druhá strana, s níž se právě stýkají, není schopna rozpoznat. Avšak ve skutečnosti se v těchto duších neskrývají žádné poklady, nýbrž místo nich pouze nevyčerpatelný zdroj nezměrných a nikdy neukojitelných přání.

Všechny takzvaně nepochopené lidi je možné klidně nazvat lidmi „neupotřebitelnými“, protože se ukazují neupotřebitelnými pro správný, přítomný život a oddávají se jen neskutečnému, a z části dokonce i lehkomyšlnosti. Vždy však tomu, co se nehodí pro zdravý pozemský život. Cesta takovýchto věčně nepochopených dívek a žen vede však žel velmi často takovým životem, který se všeobecně označuje jako „lehkovážný“ a nemravný, protože se vždy tak rády a také příliš často chtějí dát jen „utěšit“, což určitý druh mužů přirozeně ví a bez rozpaků toho využívá. Avšak právě tyto nepochopení také vždy jsou a zůstanou v každém směru nespolehlivými. Domnívají se být ideálními, avšak jsou zcela bezcenní, takže vážný člověk, který nechová nízké úmysly, jim nejraději uhne z cesty. Přinášet jim pomoc by bylo zbytečné. Tak sblíží se s nimi také skoro vždy jen „utěšitelé“ se *špatnými* úmysly, přičemž se velmi rychle vybavuje vzájemné působení; neboť v srdci nebo náručí takzvaného utěšitele se bude nepochopená dívka nebo taková žena za několik

dni nebo týdnů cítit už zase „nepochopenou“ a zatouží po novém porozumění, protože vůbec neví, co vlastně chce. Ke všem těmto nepoužitelným skupinám se nakonec také ještě přidružuje skupina bezstarostných snílků! Zdají se bezstarostní jako děti. Neškodnost takovýchto snílků existuje však jen s ohledem na vliv vůči jim samým, na jejich vlastní osobu, ne však na jejich okolí a všechny lidi, se kterými se stýkají. Na *mnohé* působí takový bezstarostný snílek již bezprostředně jako pozvolna šířající jed, ničivě a rozkladně, protože je schopen rozvíjením svých idejí je vytrhnout z normálního a tím i zdravého pozemského života, aby je zavedl do říše neskutečné a nevhodné pro pozemský čas. Podotýkám však: Neříkám, že je takovýto snílek nečistý nebo zcela špatný, naopak. Může chtít to *nejlepší*, avšak chce vždy pro zemi to neskutečné, prakticky neproveditelné, a tím nepůsobí pro pozemské bytí přínosně, nýbrž brzdivě a ničivě.

Avšak také u těch, kteří nyní zbyli jako lidé „usilující o ideály“, musíme znovu ještě odlišovat a důkladně pozorovat. Najdeme pak vždy ještě dvě sorty: lidi toužící po ideálu a lidi usilující o ideál. Lidé „toužící po ideálu“ jsou většinou slaboši, kteří neustále touží po něčem, čehož nelze vůbec nikdy dosáhnou. Alespoň ne na zemi, a kteří se proto také nikdy nemohou stát skutečně šťastnými nebo také jen radostnými. Jsou velmi blízcí skupině „nepochopených“ a klesnou časem do chorobné sentimentality, která nevede k ničemu dobrému. Avšak máme-li pak takto ostře rozlišeno, tak musíme nakonec ještě ty, co zbyli, obrazně řečeno, skutečně ve dne hledat s lucernou, tak jich je málo. Tyto nemnohé sice nelze ještě nazvat „ideálními lidmi“, nýbrž, jak jsem již řekl, lidmi „usilujícími o ideál“. Úsilí o ideál jeví se na zemi jako uskutečňovaná osobní vlastnost. To jsou teprve pak lidé, kteří se mohou plně ocenit, kteří mají sice velký, často mohutný cíl před očima, ale nikdy se s ním nevznášejí ve vzduchu, nýbrž jsou pevně oběma nohama zakotveni v pozemském životě, aby nebyli vytrženi do neuskutečnitelného pro tuto zemi. Usilují stupeň za stupněm, se zdravým rozhledem a zručnou rukou k daleko položenému cíli, aniž by při tom působili druhým lidem nezaslouženou újmu. Užitek, který přináší lidé takového druhu, se jen zřídka kdy týká pouze jednotlivých osob. Vykořisťování jakéhokoliv druhu nepřichází při tom nikdy v úvahu, protože

pak by označení usilující o ideál nemělo přece žádného oprávnění. A usilujícím o ideál může být každý člověk, lhostejno, jakou činnost zde na zemi vykonává. Může tím každý druh práce zušlechtit a dát mu vysoké cíle. Nesmí při tom jen nikdy zapomínat, aby všechno pojímal v rámci *pozemského života*. Jde-li nad něj, tak se to stává pro tuto zemi neuskutečnitelné a tím nezdravé. Následkem toho je, že nikdy nelze dosáhnout *zvelebení*, základní podmínky a znaku veškerého úsilí o ideál. Člověk má na zemi povinnost, stanovit si jako cíl to nejvýše pro něj dosažitelné a se všemi silami se pak snažit tohoto cíle dosáhnout. Jako *člověk!* To předem vylučuje, aby se snažil jen jako zvíře o obstarání jídla a pití, jak to žel tak mnoho lidí dělá, nebo aby se nechal vybičovat rozumem k dosažení čistě pozemské velikosti nebo slávy, aniž by měl při tom na zřeteli jako hlavní účel všeobecné blaho a pozvednutí lidstva. Tito všichni mají pro zemi menší cenu než zvířata, protože zvíře je vždy přirozeně *zcela tím*, čím být má, i když jeho účelem je jen udržovat ostatní tvory v bdělosti, aby nenastalo brzdící ochabnutí, které by mohlo mít za následek úpadek a rozklad, protože *pohyb* zůstává životní podmínkou ve stvoření. *Bdělost!* Člověk skutečně usilující o ideál pozná se tedy podle toho, že se snaží *povznést* pozemsky stávající, avšak ne snad v rozumovém smyslu k rozšíření a moci, nýbrž k *zušlechtění!* Všechny jeho ideje budou však také mít možnost pozemského provedení, které má za následek prospěch jak pro jednotlivce, tak také pro společnost, zatímco ti, kteří jen chtějí být ideálními, se jen převalují v ideách, které není možné ve zdravém pozemském životě prakticky využít, nýbrž od něj jen odvádí a vedou do světa snů, který přináší škodu tím, že člověk přehlíží zužitkování přítomnosti ke zraní svého ducha, jehož má každý člověk ve svém současném životě utvářet a rozvíjet.

Tak jsou i lidé s ideálně komunistickými myšlenkami vážně vzato škůdci lidstva, protože by to muselo přinést jen uskutečnění něčeho nezdravého, přestože sami ze sebe chtějí dobro. Podobají se stavitelům, kteří *v dílně* pečlivě postaví dům pro jiné místo. Vypadá ladně a krásně ... v dílně. Přemístěn na vlastní staveniště však stojí nakřivo a nebezpečně tak, že v něm nikdo nemůže bydlet, protože půda byla nerovná a i přes největší snahu a úsilí se urovnat nenechala. S tím stavitelé zapomněli počítat. Zanedbali správný odhad stáva-

jícího, které bylo k této stavbě dáno jako nezměnitelná podmínka! To skutečně usilující k ideálu nedělá!

Ideálně komunistické ideje nemohou ve svém uskutečňování vyrůst z této půdy, tím méně nebo vůbec v ní mohou být zakořeny, protože tato půda, tedy lidé, se k nim naprosto nehodí! Je příliš nerovná a zůstane takovou vždy, protože na zemi nelze přivodit žádnou stejnoměrnou zralost všech lidí. Tu bude vždy neustále panovat velký rozdíl v nynější zralosti, protože jednotlivci jsou a zůstanou duchovně zcela *svéráznými* osobnostmi, které se mohou vyvíjet pouze rozličně, a tudíž těmto duchovním osobnostem nemá být nikdy brána svobodná vůle *nad nimi samotnými!* Dosavadní svobodná vůle *směřující zevně* byla lidstvu s obratem světů odňata, a stalo se to vtělením Boží vůle na zemi, která má od nynějška zcela přirozeně ovládnout vůli lidskou, protože stojí nad ní a je silnější! Jen vnitřně může každý jednatel ještě *jednou* rozhodnout o své duchovní cestě, která ho povede ke Světlu zachování nebo k temnotě rozkladu! Nuže, snažte se poznat na zemi lidi skutečně usilující o ideál, abyste podpořili jejich konání, protože budující budou přinášet jen užitek. —

34. Uvalte na něho všechnu vinu

Tato tak často používaná slova jsou jedním z hlavních uklidňujících prostředků všech těch, kteří se nazývají věřícími křesťany. Avšak tento prostředek je jed, který vytváří opojení. Stejně tak mnohé jedy, které se používají při nemocech jen k otupení tělesné bolesti a tím přivodí zdánlivě zklidnění, tak je podobné to v duchovním ohledu se slovy: „Uvalte na něho všechnu vinu; neboť On nás vykoupil, a skrze Jeho rány jsme uzdraveni!“

Protože jsou věřícími přijímána jako jeden ze základních sloupů církevně - křesťanských učení, působí to mezi nimi tím zhoubněji. Na nich pak staví celý svůj vnitřní postoj. Avšak tím se dostávají do smrtelného objetí slepé víry, ve kterém mohou vidět všechno ostatní už jen v silném zakalení, až se nakonec celý obraz posune a Pravdu zahalí šedý závoj, takže mohou nalézt oporu už jen v umělé výstavbě překroucených teorií, které se s nimi musí zhroutit v den poznání.

„Uvalte na něho všechnu vinu..!“ Pošetilý blud! Jako oheň pronikne světlá Pravda mezi zástupy falešných učitelů i líných věřících a zažehne a spálí vše nepravdivé! Pohodlně se dnes sluní masy ještě ve víře, že všechno to, čím Spasitel trpěl a co konal, se dělo pro ně. V lenosti svého myšlení nazývají opovážlivým a zpupným každého člověka, který má za to, že se musí také sám ještě přičinit, aby mohl vejít do nebe. V tomto ohledu mnozí disponují pozoruhodnou pokorou a skromností, které bychom u nich v jiných věcech hledali marně. Podle jejich mínění bylo by to rovno rouhání se Bohu, dát i jen zcela slabě a nesměle prostor myšlence, že sestoupení Spasitele k zemi a s tím spojené utrpení a smrt ještě nestačí, aby byly smazány hříchy všech těch, kteří již více nepochybují o jeho tehdejším pozemském bytí.

„Uvalte na něho všechnu vinu ...“ myslí si s horlivou zbožností a nevědí, co skutečně činí. Oni spí, avšak jejich probuzení jednou bude strašné! Jejich zdánlivě pokorná víra není ničím jiným než samolibostí a bezmeznou pýchou, jestliže si představují, že Syn Boží k nim sestoupil, aby, sloužíce jim, upravil pro ně cestu, po které pak mohou tupě vejít do království nebeského. Každý musel by ihned

a bez okolků skutečně poznat tu prázdnotu. Ona se může zrodit jen z nesmírné pohodlnosti a lehkomyšlnosti, pokud nebyla vytvořena chytrostí jako návnada za účelem pozemského prospěchu!

Lidstvo se ztratilo v tisícerých bludištích a ve své pošetilé víře klame samo sebe. Jaké snižování Boha v tom spočívá. Co je člověk, že se opovažuje očekávat, že Bůh pošle svého vrozeného Syna, tedy část své vlastní bezbytnostné živoucnosti, aby lidé na něj mohli naložit tíhu své viny, jen aby se sami nemuseli namáhat prát své špinavé prádlo a odstraňovat temný nános, který si sami naložili. Běda těm, kteří se z takových myšlenek mají zodpovídat! Je to nejdrzejší pošpinění vznešeného Božství! Kristovo poslání nebylo tak nízkého druhu, nýbrž bylo plné vznešenosti, a požadující ukazovalo k Otci.

Již jednou jsem poukazoval na velké vykupitelské dílo Syna Božího *). Jeho velké dílo Lásky vzešlo na tomto i na onom světě a přineslo ovoce všeho druhu. Mezitím se však snažili jen lidmi povolání vystupovat jako povolání Bohem, uchopili znesvěcenýma rukama čisté učení a strhli je zatemněné hluboko k sobě. Lidstvo, které jim důvěřovalo, aniž by samo vážně prověřovalo slova, jimž učili, zřítlo se i s nimi. Vysoká podstata Boží Pravdy byla obklopena pozemskou omezeností, takže forma sice zůstala, avšak veškeré záření zaniklo v žádostivosti po pozemské moci a pozemském prospěchu. Jen mdlé šero panuje tam, kde mohl být nejsvětější jas duchovního života. Prosícímu lidstvu byl uloupen klenot, který Ježíš Kristus *přinesl všem, kteří po něm touží*. Znetvořená skrze zahalení egoistickou touhou byla hledajícím ukázána falešná cesta, která nejenže je nechá promeškat drahocenný čas, nýbrž je i dokonce velmi často žene do náruče temna.

Rychle vyrostla bludná učení. Přebujela prostotu, Pravdu, a zastřela je trpytivým rouchem, z jehož nádhery barev však plyne nebezpečí jako u jedovatých rostlin, které všechno ve své blízkosti omámí, čímž bdělost věřících nad nimi samotnými je ochromena a nakonec uhasíná. Tím umírá také každá možnost vzestupu k pravému Světlu! Ještě jednou zazní nade vší zemí velké volání Pravdy. Pak ale přijde zúčtování pro každého skrze osud, který si sám utkal. Lidé obdrží konečně to, co doposud s houževnatostí hájili. Musí prožít všechny omyly, které vytvořili ve svých přáních nebo opovážlivých myšlenkách nebo které usilovně následovali. U mnohých

*) Přednáška č. 14: Vykupitel

to bude mít za následek divoký nářek a ze strachu, ze vzteku a ze zoufalství nastane skřípění zubů.

Ti, kdo budou zlem takto mocně zasaženi a u soudu zavrženi, pocítí to však náhle jako nespravedlnost a jako krutost, jakmile budou uvrženi do *té* skutečnosti, kterou doposud ve svém pozemském životě chtěli uznávat jako jediné pravou a již neustále obmýšleli své bližní. Pak by Bůh ještě měl pomáhat těm, kteří se s takovou neomezenou nafoukaností stavěli proti Němu! Budou žebrot, volat k Němu a budou také očekávat, že On ve svém Božství může snadno odpustit „nevědomému“ človíčkovu i to nejhorší. Podle jejich domněnky bude najednou příliš „velký“, než aby něco takového nemohl dodatečně vykonat. On, kterého doposud tak zlehčovali!

Avšak On je *nevyslyší* a již více jim *nepomůže*, protože dříve nechtěli slyšet na Jeho Slovo, které jim poslal! A v tom spočívá spravedlnost, která se nikdy nedá odloučit od Jeho veliké Lásky.

Bylo povinností lidí, aby *Slovo*, které jim dal, *sami* zkoumali. I když nechtěli Jeho posly jako takové uznat. Zahřmí jim proto vstříc: „Nechtěli jste! Proto buďte nyní vyhubeni a vymazáni z knihy života!“

35. Zločin hypnózy

Zvlastní! Ještě před dvaceti lety zuřilo se proti tvrzení, že hypnóza skutečně existuje, a všechny v tom předcházeli zejména mnozí lékaři. Nezalekli se toho, aby hypnózu označili jako podvod a švindl, jak to krátce před tím učinili s léčivým magnetismem, který je dnes pro tak mnohé velkým požehnáním. Ti kdo ho vykonávali, byli nejostřejším způsobem napadáni a označováni za kejklíře a podvodníky.

Dnes jsou to právě zase lékaři, kteří si z větší části hypnózu přivlastnili. Co ještě před dvaceti lety nejostřejšími výrazy popírali, toho se dnes zastávají.

To se dá posuzovat ze dvou stran. Kdo sledoval tehdejší zuřivý boj zcela věčně, nemůže se dnes přirozeně ubránit úsměvu, jestliže opět musí pozorovat, jak tehdejší nepřátelští horlivci pokoušejí se dříve jimi tak opovrhanou hypnózu, nyní s ještě větší horlivostí používat. Na druhou stranu se musí zase uznat, že takovému téměř grotesknímu obratu náleží přece jen také úcta. Patří k tomu přece určitá odvaha, vydat se nebezpečí směšnosti, která je právě v těchto případech velmi pochopitelná. Je nutné v tom poznat opravdovost, kterou by chtěli lidstvu skutečně prospět, a z tohoto důvodu se nelekají vzít na sebe právě takové nebezpečí.

Je jen politování hodné, že se z toho nevzalo poučení do budoucna a nenastalo více opatrnosti s hodnocením a – řekněme to klidně – s osočováním, jestliže se jedná o věci, které patří do stejné oblasti, ve které je hypnóza. Žel děje se to dnes s mnoha jinými obory stejné oblasti navzdory všem zkušenostem opět přesně tak, ba téměř ještě hůře. Přesto se nakonec bude muset opakovat totéž divadlo, že se bez přechodu budou lidé náhle zastávat něčeho, co se doposud snažili tvrdošíjně popírat. A navíc, že se tak mnozí budou snažit, aby všemi prostředky a bezohledně dostali k použití jen do vlastních rukou to, čehož hledání a nalezení opatrně a za trvalého potírání přenechali nejprve jiným, zpravidla takzvaným „laikům“. Zda to pak ještě lze označit jako zásluhu a odvážný čin, ponechme otevřenou otázkou. Je naopak mnohem pravděpodobnější to, že tyto věčně opakované pokusy jako zásluhy zmíněných

počinání se mohou postavit do jiného světla. Pokud je výsledek *povrchně* posuzován.

Mnohem znepokojujícím je však to, znají-li se *účinky použití* hypnózy opravdu správně. Je dobře, že *existence* hypnózy byla konečně uznána a potvrzena a že tak přestaly mnohoslovné, avšak po nynějších zkušenostech jen nevědomost prozrazující útoky vědy. Avšak to, že pod ochranou náhle vědoucích dosavadních protivníků doznalo také její *používání* tak velkého rozšíření, svědčí o tom, že tito vědoci jsou mnohem více vzdáleni od vlastního poznání než původně hledající a tolik tupení laici.

Je otřesné vědět, jaké zlo vzniká tím, že se tisíce důvěřivých vydávají do takzvaných povoláných rukou, aby se podrobily hypnóze dobrovolně, byli k tomu přemlouváni nebo, což je nejzavrženější, bez svého vědomí k tomu nuceni násilím. Také když se to všechno stalo s tím nejlepším úmyslem a chtělo se tím způsobit dobro, tak to nemění nic na nezměrné škodě, kterou toto používání *v každém případě* způsobuje! *Nejsou* to povolané ruce, používají-li hypnózu. Povoláním může být jen někdo, kdo je zcela obeznámen s oblastí, do které patří všechno to, co on používá. U hypnózy to jest jemnohmotná oblast! A kdo ji skutečně zná, aniž by se toho jen v opovázlivosti domýšlel, *nebude nikdy hypnózu používat*, pokud chce pro své bližní to nejlepší. Ledaže by měl v úmyslu jim s plným vědomím těžce ublížit. Všude tam, kde se hypnóza používá, se proto hřeší, lhosejtno, zda se jedná o laiky či nikoliv! Není v tom ani jediné výjimky!

Už když je ve vši jednoduchosti snaha logicky myslet, tak se musí dojít k závěru, že to je ve skutečnosti bezmezná lehkomyšlnost, působit s něčím, jehož dosah lze přehlédnout jen v nejužších stupních a jehož konečné účinky ještě nejsou známy. Jestliže takováto lehkomyšlnost ve věcech blaha i bolesti bližních má za následek škodu nejen pro pokusnou osobu, nýbrž zodpovědnost padá dvojnásob těžce také na pokusy provádějícího, nepřináší to tedy žádného uklidnění. Lidé by raději neměli tak důvěřivě přistupovat na něco, co také sami důkladně neznají. Stalo-li se to bez jejich vědomí a vůle, tak je takové počinání vyloženým zločinem, a to také, jestliže to vykonaly takzvané povolané ruce.

Protože nelze přijmout, že ti, kdo s hypnózou pracují, mají v úmyslu pouze škodit svým bližním, tak zbývá jen konstatovat skuteč-

nost, že jsou úplně neznalí podstaty hypnózy a stojí zcela bez porozumění vůči následkům své vlastní činnosti. O tom nelze mít také nejmenší pochybnost; neboť může přicházet v úvahu jedno nebo druhé. Zbývá tedy nepochopení jako jediná možnost.

Jestliže člověk používá vůči svému bližnímu hypnózu, *tak spoutává tím jeho ducha!* Toto spoutání je samo o sobě duchovním proviněním nebo zločinem. Je neomluvitelné, jestliže se hypnóza používá za účelem léčby tělesné nemoci nebo jako prostředek k zlepšení psychiky. Právě tak málo může být vysloveno na obhajobu to, že při těchto způsobených duševních změnách k dobrému se také zlepšilo chtění dotyčného, takže hypnózou léčený si z toho přinesl zisk. Žít a jednat v takové víře je sebeklam; neboť jen to, co duch vykonává ze zcela *svobodného* a neovlivněného chtění, může mu přinést užitek, který potřebuje ke skutečnému vzestupu. Všechno ostatní je povrchnost, která mu může přinést jen dočasný a zdánlivý užitek nebo škodu. Každé spoutání ducha, lhostejno za jakým účelem se tak děje, zůstává bezpodmínečným zastavením v možnosti nutného pokroku. Vůbec nehledě na to, že takové spoutání přináší s sebou daleko více nebezpečí než užitku. Jakýkoliv takto spoutaný duch je nejen přístupný vlivu hypnotizéra, nýbrž zůstává v určité míře, navzdory případnému zákazu hypnotizéra, také vystaven jiným jemnohmotným vlivům, protože mu v jeho spoutání proti nim chybí naléhavě nutná ochrana, kterou mu může poskytnout jen naprostá volnost pohybu. Že lidé nepozorují nic z těchto neustálých bojů, útoků a vlastní úspěšné nebo neúspěšné obrany, nevyklučuje živoucnost v jemnohmotném světě a jejich vlastní spoluúčast na tom.

Každý, kdo se podrobuje účinné hypnóze, je tedy více nebo méně trvale zadržen ve skutečném pokroku své nejhlubší podstaty. Vnější okolnosti, nechť se tím staly jen ještě horšími, nebo zjevně dočasně přínosnými, hrají při tom teprve druhořadou roli, a nesmí tedy také být rozhodujícími pro posuzování. *Duch musí v každém případě zůstat volný*, protože se jedná koneckonců jen o něj samotného!

Předpokládáme-li, že nastane zevně patrné zlepšení, na které se ti, co pracují s hypnózou tak rádi odvolávají, tak z toho dotyčný člověk nemá žádný užitek. Jeho spoutaný duch není schopen působit rovnocenně jemnohmotně tvořivě jako duch zcela svobodný. Jemnohmotné výplody, které jeho spoutané nebo vynucené chtě-

ní vytváří, jsou slabé, protože jsou vytvořené teprve z druhé ruky, a v jemnohmotném světě velmi brzy uvadají. Zlepšené chtění nemůže mu proto tedy také přinést užitek ve vzájemném působení, který se dá očekávat u výplodů volného ducha. Stejně je to přirozeně i tehdy, jestliže spoutaný duch z příkazu hypnotizéra chce provést zlo. Zeslabením jemnohmotných výplodů navzdory špatným hrubohmotným činům zajdou tyto útvary nebo budou vstřebány jinými stejného druhu, takže nemůže vůbec dojít k jemnohmotnému vzájemnému působení, čímž donuceného může zasáhnout snad pozemská zodpovědnost, avšak žádná duchovní. *Přesně takový děj nastává u choromyslných.* V tom lze opět spatřit spravedlnost Stvořitele, která nemá mezer a která působí v jemnohmotném světě živými zákony, jež jsou nedostižné ve své dokonalosti. Někoho takto donuceného nemůže navzdory špatným činům vlivem cizí vůle zasáhnout žádná vina, avšak stejně tak i žádné požehnání, protože jeho lepší činy byly vykonány pod cizí vůlí, na nichž on jakožto samostatné „já“ nemá žádný podíl.

Zato však nastává něco jiného: Násilné spoutání ducha vlivem hypnózy poutá současně hypnózu provádějícího člověka na jeho oběť, jako nejsilnějšími řetězy. Ty ho nepustí dříve, než tomu, koho násilně zdržoval v jeho vlastním svobodném vývoji, nepomůže kupředu tak dalece, jak by tento musel dojít, kdyby nebyl spoután. Musí po svém pozemském odloučení tam, kam jde jím spoutaný duch, i kdyby to bylo až do té nejhlubší hlubiny. Co tudíž vykvete takovým lidem, kteří se zabývají používáním hypnózy, je snadné domyslet. Až se po pozemském odloučení probudí a opět přijdou k sobě, tak zpozorují se zděšením, kolik pout ho váže k těm, kteří ho již předešli, a stejně také k těm, kteří ještě kráčí po zemi. Ani jedno z nich mu nemůže být odpuštěno. Článek za článkem je musí uvolňovat, i kdyby tím také ztratil tisíciletí, avšak je pravděpodobné, že to již více nedokončí, nýbrž bude spolustržen do rozkladu, který zničí jeho osobnost, jeho vlastní „já“; neboť těžce zhřešil proti Duchu.

36. Astrologie

Je nazývána královským uměním, a to nikoliv neprávem. Avšak ne, aby byla královnou mezi všemi uměními, tím méně proto, že by byla vyhrazena jen pro pozemské krále, nýbrž ten, kdo by ji byl schopen skutečně provozovat, mohl by v duchovním zaujímat královskou hodnost, protože by tím byl usměřovatelem toho, co nastane i nenastane.

Avšak není jediného pozemského člověka, jemuž jsou tyto schopnosti svěřeny. Takže všechny práce v tom musí zůstat jen žalostnými a nespolehlivými pokusy, jestliže to provádějící myslí vážně a rouháním, pokud při tom namísto hluboké vážnosti působí sebepřeceňování a chorobná fantazie.

Hvězdné výpočty samy o sobě mohou být užitečné vlastně jen velmi málo; neboť k vyzařování hvězd bezpodmínečně patří jako vlastní síla účinku také živoucí jemnohmotnost v celé její činnosti, jako například svět myšlenkových forem, karmy, proudů temna a Světla ve hmotnosti, jakož i mnoho dalšího. Který člověk se smí nyní pochlubit, že všechno to ostře a jasně přehlíží až do nejhlubších hlubin a nejvyšších výšin hmotnosti!

Vyzařování hvězd vytváří jen cesty a průplavy, kterými všechno jemnohmotně živé může uceleněji pronikat k lidské duši, aby se tam projevilo. Obrazně vyjádřeno se to dá říci: Hvězdy dávají signál pro doby, ve kterých se zpětná vzájemná působení koncentrují skrze jejich paprsky a mohou uceleněji proudit k člověku. K nepříznivým nebo nepřátelským vyzařováním hvězd připojují se v jemnohmotnosti pro dotyčného člověka doposud nevyřízená zlá zpětná působení, a naopak k příznivým vyzařováním jen dobrá, odpovídající stejnému druhu. Proto dochází k tomu, že výpočty samy o sobě nejsou zcela bezcenné. Avšak je při tom nezbytný předpoklad, že při nepříznivém ozáření člověka jsou pro něj také nepříznivá vzájemná působení nebo při příznivém ozáření zase příznivá. Jinak nemůže nastat nějaký účinek. Naproti tomu však nejsou také záření hvězd snad nějak mlhavá, sama o sobě bez spojení s jinými silami neúčinná, nýbrž mají také samočinné účinky v určitém *přehrazení*. Jsou-li pro člověka v jemnohmotném světě splatné a v činnosti jen

špatné zpětné účinky, tak bude jejich činnost ve dnech nebo hodinách příznivějších vyzařováních hvězd podle druhu záření zahrazena, zatlačena, nebo jen přinejmenším omezena. Ovšem stejně tak je tomu i opačně, takže při pracujícím dobrém zpětném působení jsou příznivá záření vlivem nepříznivých ozařování, která proudí v odpovídající době, zastavena.

I když tedy také *průplavy* vyzařování hvězd vlivem nedostatku *stejnorodých* účinků *běží na prázdno*, tak slouží přece ještě k dočasnému *uzavření* snad pracujícího jinorodého vzájemného působení, takže tedy nikdy nezůstávají bez účinku. Není-li to tedy pro takového dotyčného ve zpětném působení připraveno, tak právě nemožnou dobrou záření přinášet vždy jen dobro nebo špatná vždy jen zlo.

Astrologové nemohou na to říci: „No, takže přece máme pravdu.“ Neboť tato jejich pravda je jen podmíněna a *velmi* omezena. Neopravňuje to k často domyšlivým tvrzením a obchodnímu vychalování. Naprázdno běžící průplavy záření hvězd mohou snad přinést přerušování, avšak nic jiného, ani dobro ani zlo. Musí se však zase připustit, že v jistém smyslu je dočasné přerušování špatného působení samo o sobě již něčím dobrým. Vytváří to přece utlačovanému čas k oddechu od moci zla a tím sílu k jeho dalšímu snášení.

Výpočty astrologů by navzdory tomu všemu mohly být vítány, jestliže nebudeme dbát časté vychloubačnosti a reklamy tak mnohých. Avšak kromě toho spolurozhodují tu ještě jiné důležité okolnosti, které činí výpočty velmi nespolehlivými, takže ve skutečnosti natropí na veřejnosti více škody než užitku.

Nepřichází totiž v úvahu jen těch několik hvězd, které jsou dnes astrologům při výpočtech k dispozici. Nesčetné jiné, astrologům vůbec neznámé hvězdy, které účinky zmenšují, posilují, křížují a posouvají, hrají tak velkou roli, že výsledný obraz výpočtu může být často zcela protilehlý tomu, co dnes může říci i ten nejlepší astrolog.

Nakonec je ještě rozhodující další bod, který je hlavní a nejobtížnější: je to *duše* každého člověka! Jen ten, kdo kromě všech jiných požadavků umí přesně zvážit každou tuto jednotlivou duši se všemi jejími schopnostmi, vlastnostmi, spletitostí karmy, jakož i v celém jejím úsilí, krátce, v její skutečné zralosti nebo nezralosti na onom světě až do posledního stupně, jen ten mohl by se případně odvážit

výpočtů! Vyzařování hvězd mohou být pro člověka sebezpriznivější, a přesto ho nemůže zasáhnout nic světlého, tedy dobrého, jestliže má kolem sebe příliš temna vlivem stavu své duše. Avšak v opačném případě nemohou člověka, jehož duševní stav kolem sebe strpí jen čistotu a Světlo, ty nejnepříznivější hvězdná vyzařování natolik stísnovat, aby utrpěl vážnou škodu, a nakonec se to vždy musí obrátit k dobru. Tak jednostranná, jak si to stoupenci astrologie při svých výpočtech představují, Všemohoucnost a moudrost Boha není. Ten nestaví osud svých lidí, tedy jejich štěstí a neštěstí, jen na záření hvězd. Tato ovšem silně spolupůsobí, nejen u každého jednotlivce, nýbrž v celém světovém dění. Avšak v tom jsou také jen nástroji, jejichž činnost nejen že souvisí s mnohými dalšími vlivy, nýbrž tím také zůstávají závislé na možnostech jejich veškerých účinků. I když mnozí astrologové mají za to, že pracují z vnitřního nazírání, vnuknutí a inspirace, tak to nemůže přispět k prohloubení natolik, aby bylo možné věnovat větší důvěru v přiblížení se skutečnosti pomocí výpočtů.

Jejich vnuknutí nemohou přicházet z vysokých oblastí, zůstávajících za zataženým závojem a za nezměrnou propastí, která je mezi všepřehlížejícím Duchem a lidstvem. Výpočty zůstávají jednostrannou slátaninou, jsou nedostatečné, mezerovité, zkrátka: nedokonalé, a tedy falešné. Přinášejí neklid mezi lidmi. Neklid je však duši nejnebezpečnějším nepřítelem; neboť narušuje zeď přirozené ochrany a tím právě vpuští často zlo, které by jinak nemohlo nalézt žádný přístup. Neklidnými stávají se mnozí lidé, kteří si říkají, že v tu dobu mají špatná vyzařování, avšak často důvěřivými a tím pošetilými, jestliže jsou přesvědčeni, že jsou právě podrobeni dobrým zářením. Při nedostatečnosti všech výpočtů zatěžují se tím jen zbytečnými starostmi, místo toho aby měli vždy volného a radostného ducha, který k obraně shromáždí více síly, než mohou vyvinout ty nejsilnější špatné proudy. Astrologové by měli, jestliže nemohou jinak, klidně pokračovat ve své práci a snažit se v ní zdokonalit, avšak jen v tichosti a pro sebe, *jak to skutečně vážně smýšlející mezi nimi také i činí!* Ušetřili by tím ještě jiné lidi takovýchto nedokonalostí, protože působí jen zkázonosně a jako ovoce přináší otřesení sebedůvěry, škodlivá pouta volných duchů, jichž je třeba se bezpodmínečně vyvarovat.

37. Symbolika v lidském osudu

Kdyby se lidé úplně nerozptylovali v nutnostech a mnohých nicotnostech všedního dne, nýbrž chtěli také věnovat určitou pozornost tomu, aby bedlivěji sledovali velké i malé události ve svém okolí, tak by museli brzy přijít k novému poznání. Užasli by sami nad sebou a sotva by uvěřili, že mohli doposud bezmyšlenkovitě přehlížet něco tak nápadného. A jsou zde rovněž všechny důvody, soustrastně nad sebou zavrtět hlavou. Již při určitém pozorování bude jim náhle otevřen celý svět přesně uspořádaného, živého dění, ve kterém se zřetelně projevuje přísné vedení vyšší ruky: Svět symboliky!

Tento tkví hluboko v jemnohmotné části stvoření a jen nejzazší konce vstupují jako výběžky do pozemsky viditelného. Je to stejné jako u zdánlivě klidného moře, jehož neustálé pohyby nejsou viditelné, nýbrž lze pozorovat jen jejich poslední výběžky u břehu. Člověk netuší, že při zcela nepatrné námaze s trochou pozornosti může jasně pozorovat pro něj tak pronikavou a jím obávanou činnost karmy. Může se s ní důvěrněji seznámit, čímž časem pozvolna opadne u uvažujících lidí často se probouzející strach a karma ztratí svou děsivost. Pro mnohé může se to stát cestou ke vzestupu, jestliže se naučí vycitňovat v pozemsky zjevných událostech hluboké vlny jemnohmotného života a mohou ho pak sledovat, čímž postupně nabudou přesvědčení o jsoucnosti bezpodmínečných a důsledných vzájemných působení. Avšak došel-li člověk jednou až k tomu, tak se pozvolna přizpůsobuje, až nakonec pozná přísně logickou a bezmezernou hybnou sílu vědomé Boží vůle v celém stvoření, tedy v hrubohmotném a jemnohmotném světě. Od tohoto okamžiku s ní bude počítat a dobrovolně se před ní sklánět. To však pro něj znamená, že pluje v síle, jejíž účinky mohou být pro něj už jen prospěšné. Ona mu slouží, protože ji umí používat tím, že sám sebe do ní správně postaví a vloží. Tak může se pro něj uvolňovat vzájemné působení jen jako nositel štěstí. S úsměvem pak vidí doslova naplněné každé biblické slovo, které se mu kvůli své dětské prostotě chtělo mnohdy stát kamenem úrazu a jehož naplnění mu proto hrozilo stát se těžkým, protože podle jeho dosavadního mínění vyžadovalo

otrockou mysl. Tento jím nepříjemně pocítovaný sobecký požadavek poslušnosti stává se pojednou před jeho vidoucím zrakem nejvyšším vyznamenáním, jakého se může tvor dostat; opravdovým Božím darem, který v sobě nese možnost mohutného duchovního rozvoje sil, a který dovoluje osobně vědomé spolupůsobení v nádherném stvoření. Výrazy: „Jen kdo sám sebe poníží, bude povýšen“, člověk se musí „pokorně sklonit před svým Bohem“, aby mohl vejít do jeho říše, má „poslouchat“, „sloužit“, a ještě mnohé další biblické rady, předem poněkud odrazují v tomto prostém, dětském, a přece tak trefném způsobu vyjádření moderního člověka, protože zraňují jeho hrdost, která spočívá ve vědomí rozumových znalostí. Nechce již více být tak slepě veden, nýbrž chce sám poznáváje ve všem spolupůsobit, aby z *přesvědčení* dostalo se mu vnitřního rozmachu, nutného ke všemu velikému. *A to není nesprávné!*

Člověk má stát ve svém dalším vývoji ve stvoření vědoměji, než tomu bylo kdysi. A když s radostí pozná, že prosté biblické výrazy ve svém pro dnešní dobu tak cizím způsobu, radí přesně k tomu, k čemu se při znalosti mocných přírodních zákonů a s plným přesvědčením také sám rozhoduje, tak spadne to stejně jako páska z jeho očí. Stojí pohnut před skutečností, že doposud staré učení jen odmítal, protože si je špatně vykládal, a nikdy se vážně nepokoušel správně do něj proniknout a uvést do souladu s dnešní schopností chápání.

Říká-li se tedy: „V pokoře se sklonit před Boží vůlí“ nebo „po správném poznání mocných přírodních zákonů zužitkovat jejich projevy a působení“, *je jedno a totéž.*

Zužitkovat síly, které nesou Boží vůli, může člověk pouze tehdy, když je důkladně studuje, tedy poznává, a pak se jimi i řídí. Počítat s nimi nebo se s nimi srovnat není ve skutečnosti ničím jiným než vpravením se, tedy skloněním se! Nestavět se *proti* těmto silám, nýbrž jít *s nimi*. Jen tím člověk přizpůsobí svou vůli zvláštní povaze síly, tedy jde stejným směrem, a je schopen využít moc této síly. To však není žádné přemožení síly, nýbrž pokorné sklonění se před Boží vůlí! Jestliže člověk tak mnohé také nazývá chytrostí nebo vymoženostmi vědomostí, tak to nic nemění na skutečnosti, že všechny takzvané „objevy“ pochází jen z účinků stávajících přírodních zákonů, tedy Boží vůle, kterou tím „poznává“ a s jejím využitím

nebo zužitkováním se této „přizpůsobuje“. To je to bezpodmínečné pokorné sklonění se před vůlí Boží neboli „poslušnost“!

Avšak nyní k symbolice! Veškeré dění ve stvoření, tedy ve hmotnosti, musí dosáhnout správného zakončení, nebo, jak se to může také říct: musí se to uzavřít jako kruh. Proto vrací se také všechno podle zákonů stvoření ke svému výchozímu bodu, kde jedině může nalézt své zakončení, tedy vyřešení, rozuzlení nebo vyhasnutí účinků. Tak je tomu s celým stvořením samotným, jakož i také s každou jednotlivou událostí. Z toho vzniká bezpodmínečné vzájemné působení, které opět má za následek symboliku.

Poněvadž veškerá činnost musí končit tam, kde vznikla, tak z toho vyplývá, že každý čin musí končit rovněž ve stejném druhu hmoty, v jakém vznikl. Tedy jemnohmotný počátek musí mít jemnohmotný konec, hrubohmotný počátek však konec hrubohmotný. Jemnohmotné nemohou lidé vidět, avšak hrubohmotný konec každé události nazývají symbolikou. Je jim dobře viditelný, avšak schází jim k němu klíč, počátek, který ve většině případů leží v předcházejícím hrubohmotném bytí.

I když se při tom největší část všech dějů vzájemného působení odehrává jen v jemnohmotném světě, tak nemohla by přece takto pracující karma nikdy najít úplného uvolnění, jestliže by nakonec nějakým způsobem nezasáhla do hrubohmotného světa a tam se nestala viditelnou. Teprve v tomto smyslu vzájemného působení, odpovídajícího viditelnému ději může být běžící kruh uzavřen, čímž je provedeno úplné uvolnění, lhostejno, zda je podle druhu někdejšího počátku dobré nebo zlé, přinášející štěstí nebo neštěstí, požehnání nebo odpuštění skrze odpoutání. Tento poslední viditelný účinek *musí* přijít ke stejnému místu, kde leží jeho původ, tedy k *témuž* člověku, který ho kdysi nějakým jednáním započal. Ani v jediném případě tomu nelze zabránit.

Jestliže se dotčný člověk mezitím vnitřně změnil takovým způsobem, že v něm ožilo něco lepšího, než jaké bylo jeho někdejší jednání, tak nemůže se zpětný účinek svým druhem pevně zachytit. Nenajde již více žádnou stejnorodou půdu v duši usilující vzhůru, která se stala světlejší a tím i lehčí podle zákona duchovní tíže *). Přírozeným následkem toho je, že kalnější účinek je při svém přiblížení prostoupen světlejším okolím dotčného člověka a tím je

*) Přednáška č. 6: Osud

značně oslaben. Avšak navzdory tomu musí být zákon koloběhu a vzájemného působení zcela naplněn ve své samočinně působící síle. Zrušení jakéhokoli přírodního zákona je nemožné.

Proto se musí takto zeslabené zpětné vzájemné působení odpovídající neposunutelným zákonům také projevit hrubohmotně *viditelně*, aby bylo skutečně vykoupeno, tedy aby pohaslo. Konec musí vplynout zpět do počátku. Kvůli nastavšimu světlému okolí není však schopna temná karma přinést dotyčnému člověku škodu, a tak nastane to, že toto zeslabené vzájemné působení účinkuje jen takovým způsobem na nejbližší *okolí*, že se dotyčný ocitne v situaci, aby něco dobrovolně udělal, čehož druh odpovídá už jen *smyslu* zpětného vzájemného působení. Rozdíl od původní nezlomené síly jemu určeného někdejšího účinku zpětného temného proudu je v tom, že mu nezpůsobí žádnou bolest nebo škodu, nýbrž mu udělá snad dokonce i radost.

To je pak *čistě symbolické* rozuzlení mnohé *těžké* karma, avšak zcela odpovídající zákonům ve stvoření, a působící tak samočinně skrze změnu duševního stavu. Proto zůstává to většině lidí také často zcela neznámé. Karma je tím vyrovnána a neposunutelné spravedlnosti dostalo se tím zadostiučinění až do toho nejjemnějšího proudění. V těchto podle zákonů stvoření samozřejmých dějích spočívá tak mocný akt udílení milosti, jak jen Všemoudrost Stvořitele ve svém dokonalém díle může přivodit.

Takovýchto čistě symbolických rozuzlení je při jinak těžkém vzájemném působení velmi mnoho!

Uvedme jeden příklad: Někdo kdysi tvrdého a panovačného charakteru uvalil na sebe používáním těchto vlastností, projevujících se potlačováním svých bližních těžkou karmu, která živě ve svém vlastním druhu koná koloběh a později ve stejném, mnohonásobně silnějším druhu musí na něj zpětně dopadnout. Při jejím přiblížení se prostoupí vlivem zákona přitažlivosti jemnohmotně stejného druhu, často ohromně zesílený proud bezohledné panovačnosti celé jemnohmotné okolí dotyčného tak, že svým vlivem pronikne do hrubohmotného okolí s ním úzce souvisejícího a tím vytvoří poměry, které nutí někdejšího původce v mnohem větší míře pod stejnou panovačností trpět, stejně jako od něj trpěli kdysi jím trýznění bližní.

Dospěl-li však takový člověk mezitím k lepšímu poznání a získal-li vlivem upřímné snahy ke vzestupu světlejší a lehčí okolí, tak se tím samozřejmě změní také způsob konečného účinku. Vracející se hutná temnota bude podle síly jasu nového okolí dotyčného tímto světlem proniknuta, a podle toho také více nebo méně učiněna neškodnou. Při velkém povznesení dříve tak panovačného člověka, tedy při neobyčejném polepšení provinilce, se může stát to, že vlastní účinek je takřka zrušen a on jen přechodně vykonává něco, co je zevně podobno odpykání. Dejme tomu, že se tu jedná o ženu. Tu by postačilo, aby jednou služce vzala kartáč z ruky a ve vši vlídnosti jí ukázala, jak se drhne podlaha. I když by to bylo také jen několik pohybů tohoto druhu, tak je tím přece učiněno zadost symbolice nejnižšího sloužení. Tento krátký děj je rozuzlením, které se muselo stát *viditelně* a navzdory své snadnosti je schopné ukončit těžkou karmu.

Právě tak může se poklizení jediné světlice stát symbolem ukončení a zrušení viny, jejíž usmíření nebo zvratné působení by vyžadovalo skutečně většího, bolestnějšího a pronikavějšího zvratu. Tyto věci vyplývají nějakým způsobem ze zeslabených účinků zpětného působení, nebo případně seslaných dějů používaných také někdy duchovním vedením k tomu, aby tím přivodily rozuzlení.

Při tom všem je přirozená podmínka, že již došlo k neobyčejně velkému rozmachu a s tím spojené změně duševního stavu. To jsou okolnosti, které astrolog přirozeně není schopen vzít v úvahu, a tak často vyvolává svými výpočty zbytečné starosti, mnohdy dokonce i takovou úzkost, že její síla sama o sobě je již schopna přinést nebo vytvořit novou nepříjemnost, čímž se pak, ovšem jen zdánlivě, naplňuje výpočet, který by se jinak bez této obavy ukázal jako falešný. V takových případech má však dotyčný člověk sám vlivem své úzkosti otevřenu bránu do světelného kruhu, který ho obklopuje. Kdo sám a dobrovolně vystrčí ruku z ochranného obalu, tomu nemůže být z žádné strany pomoheno. Jeho vlastní vůle proráží zevnitř *ven každou* ochranu, zatímco bez jeho vlastního chtění nemůže skrze světlo k němu nic přistoupit.

Tak může se nejmenší úslužnost vůči svému bližnímu, skutečně procítěné utrpení bližního, jediné laskavé slovo, zformovat v symbolické rozuzlení, jakmile je vnitřně položeno jako základ opravdové chtění k dobru.

Toto musí přirozeně předcházet; neboť jinak nemůže být řeči o symbolickém rozuzlení, protože veškeré zpětné působení se pak musí projevit úplně ve všech směrech. Avšak jakmile u člověka nastane skutečně vážné chtění ke vzestupu, může velmi brzy pozorovat, jak přichází postupně čím dál víc života do jeho okolí, jako by mu byly do cesty pokládány všechny možné věci, které však vždy dobře dopadnou. Je mu to dokonce až nápadné. Nakonec však přichází právě tak nápadné období, ve kterém nastává více klidu, nebo všechny události zjevně znatelně slouží také k pozemskému rozmachu. Pak je doba rozuzlování u konce. S radostným díkem se může oddat myšlence, že od něj odpadlo mnoho viny, kterou by jinak musel těžce odpykávat. Ať je pak na stráž, aby všechna osudová vlákna, která nově navazuje svým chtěním a přáním, byla jen dobrá, a tím aby i jeho mohlo opět potkávat jen dobro!

38. Víra

Víra není taková, jak ji největší část takzvaných věřících projevuje. Skutečná víra vzniká teprve tehdy, když si člověk zcela osvojil obsah Božích poselství a tím dospěl k živému a nenucenému přesvědčení.

Boží poselství přicházejí prostřednictvím Božího Slova, jakož i skrze jeho stvoření. Vše svědčí o Něm a Jeho vůli. Jakmile člověk může vědomě *prožít* celý vývoj a bytí, budou jeho city, myšlenky a konání jediným radostným přisvědčením Bohu. Avšak potom ztichne, mnoho o tom nemluví, stane se však osobností, která s tímto tichým uctíváním Boha, které se rovněž může nazvat důvěrou v Boha, stojí pevně a jistě v celém stvoření. Nebude se vznášet ve fantaziích, nebude upadat do vytržení, stejně tak nebude na zemi žít jen v duchovnu, nýbrž se zdravou myslí a svěží odvahou rovněž bude konat své pozemské dílo a při tom také použije chladného rozumu při nutné obraně v napadení jako ostrého meče. Nikdy nemá mlčenlivě snášet, jestliže se mu děje bezpráví. Jinak by tím podporoval a posiloval zlo.

Avšak nyní je velmi mnoho lidí, kteří se jen *domýšlejí*, že jsou věřící! Navzdory všemu vnitřnímu uznání existence Boha a Jeho působení se obávají úsměvu pochybovačů. Je jim trapný, nepohodlný a tiše ho při rozpravách přechází s diplomatickým výrazem ve tváři, a činí tak svým rozpačitým chováním pochybovačům trvalé ústupky. To není víra, nýbrž jen vnitřní *přiznání!* Tím ve skutečnosti zapírají svého Boha, ke kterému se v tichosti modlí a poté od něj očekávají všechno dobré.

Falešná ohleduplnost vůči pochybovačům se nemůže omluvit tím, že „věřícím“ je tato věc příliš „svatá a vážná“, než aby ji chtěli vydat dalšímu hanobení. Také to již nelze nazvat žádnou skromností, nýbrž výlučně nízkou zbabělostí! Promluvte konečně nahlas, čího ducha jste děti! Odvážně vůči *každému* člověku, s hrdostí, jak se to sluší Božím dětem! Jen tehdy budou také pochybovači konečně nuceni krotit svůj posměch prozrazující jen nejistotu. Avšak nyní je bázlivým chováním mnohých „věřících“ jen pěstován a živen.

Tito lidé podvádí sami sebe, neboť slovu „víra“ přikládají zcela jiný význam, než toto slovo vyžaduje. Víra musí být *živá*, to znamená, musí se stát ještě více než přesvědčením, musí se stát činem! Činem se stala, jakmile pronikne vším, veškerým cítěním, myšlením a konáním. Ona se musí z nitra navenek stát nevtíravě patrnou a zjevnou ve všem, co patří k člověku, tedy samozřejmostí. Člověk ji nesmí jen držet před sebou ani jako přelud, ani jako štít. Nýbrž všechno zevně patrně stávající musí ukazovat pouze přirozené vyzařování vnitřního duchovního jádra. Lidově řečeno, pravá víra musí být tedy silou, která vyzařujíc z ducha člověka proniká jeho tělo a krev a stává se tak jedinou přirozenou samozřejmostí. Ničím vymělkovaným, ničím vynuceným, ničím naučeným, nýbrž jen životem!

Podívejte se na mnohé věřící: Tvrdí, že bezpodmínečně věří na život po smrti a zjevně na něj také směřují své myšlenky. Naskytne-li se jim však někdy příležitost, aby nad rámec prostého všedního pozorování dostali důkaz o tomto životě na onom světě, tak jsou polekáni nebo hluboce rozrušeni! Tím však přímo dokazují, že v podstatě nikdy nebyli přece tak přesvědčeni o životě na onom světě; neboť jinak musel by jim takovýto příležitostný důkaz připadat jen jako zcela přirozený. Nesměli by tedy být ani polekáni, ani z toho být obzvlášť otřeseni. Mimo to je ještě nespočet případů, které zřetelně ukazují, jak málo věřícími jsou takzvaní věřící. Víra v nich není živá.

39. Pozemský majetek

Velmi často se vynořuje otázka, zdali se má člověk pozemského majetku zbavovat nebo o něj nedbat, pokud usiluje o *duchovní* zisk. Nerozumné by bylo, takovouto zásadu stanovit! Řekne-li se, že člověk nesmí lpět na pozemském majetku, jakmile touží po nebeském království, tak tím není řečeno, že má pozemský majetek rozdat nebo zahodit, aby žil v chudobě. Člověk může a má radostně požívat z toho, co mu Bůh zpřístupnil svým stvořením. To, že na pozemském majetku „nesmí lpět“, pouze znamená, že se člověk nemá nechat unést tak daleko, aby nahlížel na shromažďování pozemského majetku jako na nejvyšší účel svého pozemského života, aby tedy převážně „nelpěl“ na této myšlence. Takovýto postoj by ho zcela samozřejmě musel odchýlit od vyšších cílů. Neměl by pak na ně již žádný čas a ulpěl by skutečně všemi vlákny svého bytí už jen na tomto jediném cíli spočívajícím v nabývání pozemského vlastnictví. Ať již by to bylo kvůli majetku samotnému, nebo kvůli zábavě, kterou jeho vlastnictví umožňuje, nebo také kvůli jiným účelům, na tom nesejde, výsledek by zůstal v podstatě vždy stejný. Člověk lpí a poutá se tím na čistě pozemské, čímž ztrácí výhled směrem vzhůru a nemůže stoupat.

Toto falešné pojetí, že pozemský majetek nepatří k duchovnímu úsilí, má přece u většiny lidí za následek také nesmyslnou představu, že veškeré duchovní snahy nesmí mít s pozemským majetkem nic společného, pokud mají být brány vážně. Jakou škodu si tím lidstvo samo přivodilo, nebylo jeho podivnému druhu nikdy známo.

Znehodnocují si tím duchovní, tedy nejvyšší dary, které jim mohou být propůjčeny; protože však tímto podivným stanoviskem měly být doposud všechny duchovní snahy odkázány na oběti a dary, podobně jako *žebráci*, tak se tím vplížil nepozorovaně také stejný postoj, jaký vzniká vůči žebrákům, rovněž vůči duchovním snahám. Proto nikdy nemohly získat takovou vážnost, která jim v první řadě přísluší. Avšak samy tyto snahy musely předem v sobě nést ze stejného důvodu zárodek smrti, protože nemohly nikdy pevně stát na vlastních nohách, nýbrž zůstaly vždy závislé na dobré vůli lidí. Právě kvůli nejsvětějšímu, *duchovnímu*, aby je chrá-

nil a hájil proti lidstvu, nesmí vážně usilující člověk opovrhovat pozemským majetkem! Musí mu nyní v hrubohmotném světě sloužit převážně jako štít, aby mohl odrážet stejné stejným. Přivodilo by to nezdravý stav, když by chtěli ti, co usilují vzhůru, v době materialistů opovrhovat nejsilnějšími zbraněmi bezohledných protivníků! Byla by to lehkomyšlnost, která by se mohla těžce vymstít.

Proto vy, skutečně věřící, nepohrdejte pozemským majetkem, který mohl být vytvořen také jen skrze vůli Boží, kterou se snažíte mít v úctě! Nenechte se však uspat z pohodlnosti, kterou s sebou může přinášet vlastnictví pozemského majetku, nýbrž ho používejte zdravě.

Právě tak je tomu se zvláštními dary takových sil, které slouží k léčení rozličných nemocí, nebo s podobnými blahodárnými schopnostmi. Nejnaivnějším způsobem, nebo, chceme-li to říci správně, nejdrzejším způsobem se lidé domnívají, že jim tyto schopnosti mají být zdarma dány k dispozici, protože přece také z duchovna byly poskytnuty jako zvláštní dar k používání. Jde to dokonce tak daleko, že někteří lidé ještě očekávají zvláštní projevy velké radosti, jestliže se „vlídně“ skloní ve velké nouzi k přijetí pomoci takového druhu. Takoví lidé musí být vyloučeni od veškeré pomoci, i když by to bylo to jediné, co by je mohlo zachránit!

Takto obdaření lidé měli by se nejprve sami učit více si cenit svého Božího daru, aby tak opět neházeli perly sviním. K poskytnutí opravdové pomoci potřebují *daleko více* tělesné a jemnohmotné síly než právník ke své nejlepší obhajovací řeči nebo lékař při častých návštěvách u nemocných či malíř při malování obrazu. Žádného člověka by přece nenapadlo, aby od právníka, lékaře nebo malíře očekával bezplatnou činnost, ačkoliv dobrá schopnost chápání je jako každá jiná vloha také jen „Božím darem“, ničím jiným. Odhodte konečně tento žebrácký šat a ukažte se v rouchu, které vám náleží.

40. Smrt

Něco, na co všichni lidé věří bez výjimky, je smrt! Každý je přesvědčen o tom, že nastane. Je to jedna z mála skutečností, nad kterou nepanuje žádný spor a žádná nevědomost. Ačkoliv všichni lidé od dětství počítají s tím, že jednou musí zemřít, snaží se přece většina myšlenky na to vždy odvracet. Mnozí se dokonce stávají vznětlivými, jestliže se v jejich přítomnosti o tom hovoří. Jiní se zase úzkostlivě brání navštěvování hřbitovů, vyhýbají se pohřbům a snaží se každý dojem co nejrychleji opět setřít, jestliže přece někdy potkají na ulici smuteční průvod. Přitom je vždy tísní skrytá obava, že by mohli být někdy náhle překvapeni smrtí. Neurčitý strach je zdržuje od toho, aby přistupovali k této neodvratné události s vážnými myšlenkami.

Sotva existuje druhá událost, která je tak odsouvána stranou při své nezbytnosti, jako je smrt. Avšak sotva také tak významný děj v pozemském životě, kromě narození. Je přece tak nápadné, že se člověk chce tak málo zabývat právě začátkem a koncem svého pozemského bytí, zatímco všem ostatním událostem, dokonce i zcela nepodstatným věcem, se snaží přikládat hluboký význam. Bádá a hloubá o všem, co se děje mezi těmito událostmi, více než o tom, co by mu přineslo vysvětlení všeho: o začátku a konci jeho pozemského putování. Smrt a zrození jsou svázány tak úzce, protože jedno je následkem druhého.

Jak málo vážnosti se však přikládá již plození! Snad ve velmi vzácných případech lze při tom nalézt něco, co je důstojné člověka. Právě v tomto ději staví se člověk s oblibou na roveň zvířatům, avšak nedovedl si při tom udržet jejich nevinnost. Tím se staví *pod* zvíře. Neboť ono jedná podle svého stupně, který má ve stvoření. Avšak člověk není schopen nebo nechce zachovávat stupeň, který mu přísluší. Sestoupil hlouběji a pak se diví, když to v různých ohledech jde z kopce postupně s celým lidstvem. Již všechny svatební zvyky jsou postaveny tak, aby se na ně nahlíželo jako na čistě pozemskou záležitost. Při tom to jde dokonce i tak daleko, že vážně založené povahy by se nejraději s odporem odvrátili před podrobnostmi zřetelně poukazujícími jen na pozemské spojení. Svatební veselí

v nízkých, jakož i v lepších kruzích zvrhla se v mnoha případech vyloženě jen v kuplířské hostiny, na které by museli rodiče svým dětem co nejpřísněji zakázat účast, jsou-li si vědomi veškeré své vysoké zodpovědnosti. Avšak jinoši a dívky, kteří při těchto obyčejích a narážkách během takovýchto slavností sami v sobě necítí povstat hnus, a z tohoto důvodu nezůstanou tomu daleko vzdáleni ve své vlastní odpovědnosti za své činy, patří beztak již na stejně nízký stupeň, takže nemohou být při nějakém posuzování již bráni v úvahu. Je to, jakoby se lidé také v tomto pokoušeli otráveným opojením odstrčit to, nač nechtějí myslet.

Jestliže je pak pozemský život zbudován na takovýchto ledabylých základech, jak se to již stalo mravem a zvykem, dá se porozumět tomu, že se lidé pokouší také omámeně se přenést přes smrt tím, že se křečovitě snaží na ni nemyslet. Toto odsunování všech vážných myšlenek stojí v úzké souvislosti s vlastním nízkým postojem při plození. Neurčitý strach, který běží vedle člověka celým pozemským životem jako stín, pramení z velké části z plného vědomí veškerých nepravostí lehkovážných, člověka ponižujících činů. A když nemohou jinak dosáhnout klidu, tak se nakonec křečovitě a vyumělkovaně přimknou k sebeklamu, že buď je okamžikem smrti po všem, čímž dávají najevo vědomí své méněcennosti a své zbabělosti, nebo k naději, že oni také nejsou o mnoho horší než druzí lidé.

Avšak všechny tyto přeludy nic nezmění ani v tom nejmenší na skutečnosti, že i k nim přistoupí pozemská smrt. Každým dnem, každou hodinou je blíže! Je často žalostný pohled, když v posledních hodinách u většiny všech těch, kteří se snažili s tvrdošíjností popírat odpovědnost v dalším životě, vyvstanou velké, úzkostlivé otázky, které dokazují, jak jsou náhle zmateni ve svém přesvědčení. Avšak to jim pak nemůže příliš prospět; neboť opět to je jen zbabělost, která jim ukazuje krátce před velkým krokem z pozemského života náhlou možnost dalšího bytí a s tím zodpovědnost. Avšak úzkost, strach a zbabělost dávají právě tak malou možnost zmírnění nebo vykoupení bezpodmínečného vzájemného působení všech činů, jako vzdorovitost. Pochopit, tedy dospět k poznání, také nejde tímto způsobem. Umírajícímu člověku sehraje pak ze strachu ještě v posledních hodinách jím tak často ozkoušená rozumová chytrost špatný žert tím, že člověk by náhle rád připustil v obvyklé opatrnos-

ti ještě rychle rozumovou zbožnost, jakmile odloučení dále žijícího jemnohmotného člověka od hrubohmotného těla dosáhlo již tak vysokého stupně, že citový život rovná se v tomto odloučení síle rozumu, jemuž byl doposud násilně podřízen.

Nemají z toho žádný zisk! Budou sklízet to, co zasévali ve svých myšlenkách a činech ve svém pozemském životě. Vůbec nic se tím nenapraví ani nezlepší! Neodolatelně budou vtaženi do soukolí přísně pracujících zákonů vzájemného působení, aby v něm v jemnohmotném světě prožili všechno, čím chybovali, tedy mysleli a jednali z falešného přesvědčení. Takoví mají všechny důvody, obávat se hodiny odloučení od pozemsky hrubohmotného těla, které jim po nějaký čas poskytovalo vůči mnoha jemnohmotným dějům ochranný val. Tento ochranný val byl jim po nějaký čas ponechán jako štít a úkryt, aby za ním v nerušeném klidu mnohé změnili k lepšímu a mohli dokonce zcela vyrovnat to, co by je bez této ochrany muselo těžce zasáhnout.

Dvojnásob, ba dokonce desateronásobně smutné je to pro toho, kdo tento čas milosti v pozemském bytí propotácel v lehkovážném sebeklamu jako v opojení. Strach a úzkost jsou tedy u mnohých opodstatněné.

Zcela jiné je to s těmi, kteří své pozemské bytí nepromrhali, kteří ještě v pravý čas, i když v poslední hodině, avšak ne ze strachu a úzkosti, nastoupili cestu k duchovnímu vzestupu. Svě vážné hledání vezmou si s sebou jako hůl a oporu do jemnohmotného světa. Mohou beze strachu a bázně podniknout z hrubohmotnosti do jemnohmotna krok, který je pro každého nevyhnutelný, protože všechno, co je přechodné, stejně jako hrubohmotné tělo, musí také jednou opět pominout. Mohou vítat hodinu tohoto odloučení, protože to je pro ně bezpodmínečný pokrok, lhostejno, co mají v jemnohmotném světě prožít. Dobro bude je pak obšťastňovat, tíže bude jim překvapivě ulehčena; neboť při tom dobré chtění pomáhá mnohem silněji, než kdy tušili.

Děj smrti samotný není ničím jiným než zrozením do jemnohmotného světa. Podobá se zrození do hrubohmotného světa. Jemnohmotné tělo je s tělem hrubohmotným spojeno po určité době jakoby pupeční šňůrou, která je tím méně pevná, čím je vyšší, tedy čím je jeho duše zrozená do jemnohmotného světa již za

pozemského bytí vyvinutější pro tento svět jemnohmotný, jakožto přechod do říše svého Boha. Čím více sám sebe vlastním chtěním připoutal k zemi, tedy na hrubohmotné, a tak nechtěl vědět nic o dalším životě v jemnohmotném světě, tím pevnější je vlivem jeho vlastního chtění také tato šňůra, která ho váže na hrubohmotné tělo, a tím také jeho jemnohmotné tělo, jehož potřebuje jako plášť ducha v jemnohmotném světě. Čím hutnější je však jeho jemnohmotné tělo, tím je podle obvyklých zákonů těžší, a tím se také musí jevit i jako temnější. Vlivem této velké podobnosti a blízké příbuznosti se vším hrubohmotným se bude také velmi těžce uvolňovat od hrubohmotného těla, takže nastává to, že musí ještě cítit rovněž poslední hrubohmotně tělesné bolesti, jakož i celý rozklad při zetlení těla. Rovněž při žehu nezůstává necitelným. Po konečném přerušení této spojovací šňůry však klesá v jemnohmotném světě až tam, kde má jeho okolí stejnou hutnost a tíži. Tam nalezne pak ve stejné tíži pouze stejně smýšlející. Že to bude horší než v těle na zemi, je pochopitelné, protože v jemnohmotném světě se všechny city vyžívají *plně* a bez překážek.

Jinak je tomu s lidmi, kteří započali vzestup již v pozemském životě. Protože v sobě živě nesou toto přesvědčení o kroku do jemnohmotného světa, je i odloučení také mnohem snazší. Jemnohmotné tělo a s ním i spojovací šňůra nejsou hutné, a tento rozdíl v jejich vzájemné cizosti s hrubohmotným tělem způsobí, že odloučení nastane také velmi rychle, takže jemnohmotné tělo během celé takzvané agónie nebo posledních svalových záchvěvů hrubohmotného těla již dlouho stojí *vedle* něj, pokud se vůbec může hovořit o agónii při obvyklém umírání takového člověka. Volný a ne příliš hutný stav spojovacího provazce nenechá vedle stojícího jemnohmotného člověka spolupocítovat žádné bolesti, protože tento lehký spojovací provazec ve svém nehutném stavu nemůže předat žádnou bolest z hrubohmotného do jemnohmotného. Tento provazec přerhává se také následkem své větší jemnosti spojení rychleji, takže jemnohmotné tělo se v dosti krátkém čase zcela uvolní a pak se vznese do oblastí ve výšinách, které jsou stejně jemného a lehkého druhu. Tam se bude moci také setkat jen se stejně smýšlejícími a ve zvýšeném dobrém citovém životě přijímat mír a štěstí. Takovému lehčí a méně hutné jemnohmotné tělo se přirozeně rovněž jeví světlejším

a jasnějším, až nakonec dojde tak velkého zjemnění, že čistě duchovní v něm spočívající začne zářivě pronikat, až jako zcela jasně zářící vejde do čistě - duchovně - bytostného.

Avšak necht' jsou varováni lidé, kteří dlí u umírajících, aby nepropukali v hlasitý nářek. Vlivem příliš silně projevené bolesti z rozloučení může v právě probíhajícím odpoutávání nebo snad již vedle stojící jemnohmotný člověk tím být dotčen, tedy to může slyšet nebo cítit. Probudí-li se v něm tímto soucit nebo přání ještě říci slova útěchy, tak váže ho tato touha opět s potřebou učinit se *zřetelně* patrným litostivě naříkajícímu. Pozemsky zřetelným se však může stát jen za pomoci mozku. Toto úsilí však napíná těsné spojení s hrubohmotným tělem, vyžaduje je, a proto následkem toho dochází k tomu, že jemnohmotné tělo nacházející se ještě v odloučení nejenže se opět těsněji spojí s tělem hrubohmotným, nýbrž že také již vedle stojící odloučený jemnohmotný člověk je znovu vtažen do hrubohmotného těla. Konečným výsledkem je opětovné pocíťování všech bolestí, kterých byl již zbaven. Provést odloučení znovu je pak daleko těžší, může dokonce trvat i několik dnů. Pak vzniká takzvaný prodloužený smrtelný zápas, který je pro toho, kdo se chce odloučit, skutečně bolestný a těžký. Vinni jsou tím ti, kteří ho svou sobeckou bolestí zavolali zpět z přirozeného vývoje. Následkem tohoto přerušení normálního vývoje vzniklo nové, násilné pouto, ať již i jen slabým pokusem soustředění se k tomu, aby se stal zřetelným. A znovu uvolnit toto nepřirozené pouto není tak snadné pro ty, kteří s tím nejsou zcela obeznámeni. Nemůže mu být při tom pomoheno, protože nové pouto chtěl on sám. Toto pouto může snadno vzniknout, pokud hrubohmotné tělo ještě zcela nevystydlo a spojovací provazec stále existuje, kterýžto se přetrhává často teprve po mnoha týdnech. Je to tedy zbytečné trápení pro odcházejícího a bezohlednost a surovost od kolem stojících. Proto má panovat v pokoji umírajícího bezpodmínečný klid, důstojná vážnost odpovídající významné hodině! Osoby, které se nedovedou ovládat, měly by být násilně odvedeny, i když jsou to nejbližší příbuzní.

41. Zesnulý

Bez porozumění a osaměle stojí duše v úmrtním pokoji. Bez porozumění, protože se člověk, který leží na lůžku, bránil ve svém pozemském životě věřit na další život po odložení hrubohmotného těla, a který se proto těmito myšlenkami nikdy vážně nezabýval a vysmíval se všem, kteří o tom mluvili. Zmateně pohlíží kolem sebe. Vidí sebe sama na smrtelné posteli, vidí kolem stát jemu známé lidi s pláčem, slyší jejich slova a vnímá také i bolest, kterou při tom pociťují v nářku, že právě zemřel. Chce se smát a volá, že přece ještě žije! Volá! A musí udiveně vidět, že ho nikdo neslyší. Znovu a znovu nahlas volá a vždy hlasitěji. Lidé to však neslyší a naříkají dál. Začíná v něm vzrůstat úzkost. Slyší přece svůj hlas zcela jasně a cítí také zřetelně své tělo. Zakřičí v úzkosti ještě jednou. Nikdo na něj nedbá. Pohlížejí s pláčem na ztichlé tělo, které poznává jako své vlastní, a přece nečekaně jako něco cizího, co mu již zjevně nepatří; neboť stojí se svým tělem přece vedle, zbaven veškeré bolesti, kterou doposud pociťoval.

S láskou volá nyní jméno své ženy, která klečí u jeho dosavadního lože. Pláč však neustává, žádné slovo a žádný posunek nenaznačuje, že by ho slyšela. Zoufale k ní přistoupí a hrubě jí zatřeše ramenem. Ona nic nepozoruje. On přece neví, že se dotýká jemnohmotného, a ne hrubohmotného těla své ženy a že jeho žena, která stejně jako on nikdy nemyslela na to, že existuje něco víc než pozemské tělo, nemůže také cítit dotek jeho jemnohmotného těla.

Rozechvěje ho nevýslovný pocit strachu. Slabost opuštěnosti tiskne ho k zemi, jeho vědomí mizí.

Hlas, který znal, ho opět zvolna probouzí. Vidí tělo, které nosil na zemi, ležet uprostřed květin. Chce pryč, avšak nemůže se odpoutat od tohoto ztichlého a chladného těla. Zřetelně cítí, že je s ním ještě svázán. Avšak zní tu ještě znovu tento hlas, který ho probudil ze spánku. Je to jeho přítel, který mluví k jinému člověku. Oba přinesli věnec a při jeho ukládání spolu hovoří. Nikdo jiný tu není. Přítel! Chce na sebe upoutat jeho pozornost i pozornost toho druhého, který býval často s přítelem jeho milým hostem! Musí jim říci, že je v něm kupodivu ještě život, že ještě může slyšet, co tito lidé říkají.

Volá! Avšak jeho přítel se klidně obrátí ke svému průvodci a mluví dál. Avšak *co* mluví, projede jeho údy jako leknutí. *To* je jeho přítel! Tak nyní o něm mluví. Strnule naslouchá slovům těchto lidí, se kterými tak často popíjel, smál se a kteří mu říkali jen dobré, když sedávali u jeho stolu a navštěvovali jeho pohostinný dům.

Odešli a jiní opět přichází. *Jak* nyní mohl lidi poznávat! Tak mnozí, kterých si vysoce cenil, vzbuzují v něm nyní odpor a hněv a mnohému, jehož si nikdy nevsímal, by rád s díkem stiskl ruku. Avšak oni ho přece neslyší, necítí, přestože zuří a křičí, aby dokázal že žije! —

Ve velikém průvodu vezli pak jeho tělo ke hrobu. Obkročmo seděl na jeho rakvi. Rozhořčený a zoufalý se mohl nyní již jen smát! Avšak smích velmi brzy ustoupil opět hluboké sklíčenosti a obklopila ho velká samota. Byl unaven a usnul. — — —

Když se probudil, byla kolem něj tma. Jak dlouho spal, nevěděl. Avšak necítil, že by byl jako doposud svázan se svým pozemským tělem; neboť byl volný. Volný ve tmě, která ho zvlášť těžce tísnila.

Volal. Žádný zvuk. Neslyšel svůj vlastní hlas. Zasténal a klesl zpět. Avšak při tom tvrdě udeřil hlavou o ostrý kámen. Když se po dlouhé době opět probudil, byla stále ještě tatáž tma a totéž tísnivé ticho. Chtěl vyskočit, ale údy měl těžké a vypovídaly mu službu. Se vši silou úzkostlivé beznaděje se vzchopil a potácivě tápal sem a tam. Často upadl na zem, bolestivě se udeřil a narážel také vpravo i vlevo na hrany a rohy, avšak nedopřávalo mu to žádného klidu k vyčkávání; neboť silná touha ho hnala k tomu, aby trvale tápal kupředu a hledal. Hledal! Ale co? Jeho myšlení bylo zmatené, znavené a zoufalé. Hledal něco, co nemohl pochopit. Hledal!

Hnalo ho to dál, stále dál! Až opět klesl, aby se opět vzchopil a pokračoval v cestě. Tak plynula léta, desetiletí, až konečně našel slzy a pláč rozchvěl jeho hrud' ... vynořila se myšlenka, prosba, jako výkřik znavené duše, která si přeje konec temné beznaděje. Avšak výkřik nesmírného zoufalství a beznadějně bolesti přinesl zrození první myšlenky, uniknout tomuto stavu. Snažil se poznat, co ho přivedlo do tohoto tak děsu plného stavu, co ho tak krutě nutilo bloudit v temnotách. Hmatal kolem sebe: tvrdé skály! Byla to země, nebo snad přece jiný svět, ve který nemohl nikdy uvěřit? Jiný svět! Byl tedy pozemsky mrtvý, a přece žil, lze-li takový stav

nazvat životem. Myslet bylo pro něj nekonečně těžké. Tak potácivě hledal dál. Opět uplynula léta. Ven, ven z této tmy! Přání stalo se prudkým tlakem, ze kterého se zformovala touha. Touha je však čistší cit, který se uvolňuje hrubým tlakem, a v touze vyrůstá zcela nesměle modlitba. Tato modlitba touhy z něj nakonec vytryskla jako pramen a do jeho duše tím zavítal tichý blahodárný mír, pokora a odevzdanost. Avšak když se zvedl, aby pokračoval ve svém putování, tu projel jeho tělem proud vroucího prožití; neboť nyní ho obklopovalo šero a on náhle mohl vidět! Daleko, velmi daleko rozpoznával světlo, jako pochodeň, která ho zdravila. Jásavě vztáhl k němu své ruce, pln hlubokého štěstí opět klesl a děkoval a děkoval z přeplněného srdce Tomu, jenž mu světlo poskytl! S novou silou vykročil pak k tomuto světlu, které se mu nepřibližovalo, avšak po svém prožití doufal, že ho dosáhne, i když by to mělo trvat také staletí. To, co se mu nyní stalo, mohlo se zopakovat a nakonec ho vyvést z oblastí skal do teplejší a prozářenější země, pokud o to bude pokorně prosit.

„Můj Bože, pomoz mi k tomu!“, vyšlo stísněně z hrudi naplněné nadějí. A, jaká blaženost, opět uslyšel svůj hlas! I když nejprve slabě, avšak slyšel! Štěstí z toho dalo mu novou sílu a důvěřivě šel opět kupředu. — —

Takový je počáteční příběh duše v jemnohmotném světě. Tuto duši nebylo možné nazvat špatnou. Na zemi byla dokonce uznávaná jako velmi dobrá. Byl to velkopřemyslník, velmi zaměstnaný, velmi uvážlivý, dodržující všechny pozemské zákony. —

K tomuto ději ještě vysvětlení: Člověk, který ve svém pozemském životě nechce vědět nic z toho, že také existuje život po smrti a že bude nucen se jednou zodpovídat z veškerého svého jednání, způsobem, který není v souladu s dnešním pozemským pozorováním, je v jemnohmotnosti slepý a hluchý, jakmile musí jednou přejít na druhou stranu. Pouze pokud je ještě spojen se svým odloženým hrubohmotným tělem, což trvá dny nebo týdny, je schopen dočasně také pozorovat, co se kolem něj děje.

Je-li však potom uvolněn od rozkládajícího se těla, tak se mu tato možnost ztrácí. Neslyší a nevidí již nic. Avšak to není trest, nýbrž je to zcela přirozené, protože *nechtěl* vidět ani slyšet nic o jemnohmotném světě. Jeho vlastní vůle, která může rychle formovat od-

povídající jemnohmotné, brání tomu, aby toto jemnohmotné tělo mohlo vidět a slyšet. Do té doby, než v této duši pozvolna dojde ke změně. Zda to trvá léta nebo desetiletí, možná i staletí, je vlastní věcí každého člověka. Jeho vůle je mu zcela ponechána. Také pomoc mu přijde teprve tehdy, když on sám po ní zatouží. Ne dříve. Nikdy k tomu není nucen.

Světlo, které tato duše prohlédnutím spatřila a které zdraví s velkou radostí, tu bylo vždy. Nemohla je jen doposud vidět. Ono je také jasnější a silnější, než je zpočátku vidí slepá duše. *Jak* je vidí, zda silně, zda slabě, záleží opět jen zcela na ní. Neudělá jí vstříc ani krok, avšak je zde! Avšak ona z něj může mít kdykoliv užitek, pokud vážně a pokorně chce.

To, co zde vysvětluji, však platí pro tento *jeden druh* lidských duší. Ne snad také pro jiné. V temnotě samotné a jejích úrovních není takové světlo. Tam neplatí to, že ten, který se v sobě posune kupředu, může náhle spatřit světlo, nýbrž musel by být k němu nejdříve odveden z prostředí, které ho zdržuje.

Nepochybně lze stav této zde ukázané duše již nazvat strastiplným, zejména proto, že je naplněna strachem a nenese v sobě žádnou naději, avšak ona sama to nechtěla jinak. Obdrží jen to, co si pro sebe vynutila. Nechtěla vědět nic o vědomém životě po pozemském odloučení. Samotný další život tím v sobě duše umrtvit nemůže; neboť s ním nemůže nakládat, avšak staví si neplodnou jemnohmotnou úroveň, ochromuje smyslové orgány jemnohmotného těla, takže jemnohmotně nemůže nic vidět ani slyšet, dokud ... se *ona* konečně nerozhodne jinak.

To jsou duše, kterých lze dnes na zemi spatřit miliony a které kromě toho, že nechtějí vědět nic o věčnosti nebo o Bohu, je možné nazvat ještě *slušnými*. Těm, co chtějí zlo, daří se přirozeně mnohem hůře, avšak o těch zde nemá být hovořeno, nýbrž jen o takzvaných *slušných* lidech. —

Jestliže se říká, že Bůh podává svou ruku ku *pomoci*, tak je to ve *Slově*, které lidem posílá, čímž jim ukazuje, jak se mohou oprostít od viny, do které se zapletli. A jeho milost spočívá především ve všech velkých možnostech, které byly lidským duchům dány k použití ve stvoření. To je tak nesmírně mnoho, více, než si člověk dneška může vůbec představit, protože on se tím nikdy nezabýval,

ne dost vážně; neboť tam, kde to nastalo, bylo to jen hříčkou nebo za účelem bláhového sebepovýšení!

Avšak jakmile lidští duchové poznají v Božím Slově pravou hodnotu a jeho hlubokou vážnost, vykonají ve stvoření velké věci! Až doposud upřednostňovali vždy jen své vlastní vědomosti, a proto zůstalo všechno kusým dílem nízkého stupně v poměru k obsahu Božího Slova, které chtějí také dnes opět nepoznané odsunout stranou; neboť žádný člověk neví o *pravé* hodnotě Poselství Grálu. Ani jeden na zemi. I když se domnívá, že zná jeho význam, také když již duchovně cítí užitek, který získal v částečném poznání ... neví *nic* o jeho hodnotě samotné a nepochopil ji ještě ani z jedné setiny! To pravím já, který toto Poselství přináším. *Nevíte*, co tím držíte v rukou!

Ono je cestou, bránou a také i klíčem, které vás vedou *k životu*. K životu, který nelze docenit ani koupit všemi poklady této země, ani všemi poklady celého vesmíru! *Čerpejte* tedy z Poselství, které je vám poskytováno. *Berte* z nejdrahocennějšího statku, který můžete potkat. Chopte se ho tak, jak je, avšak nesnažte se kolem něj a o něm mudrovat. Snažit se *o něm* mudrovat nepřináší žádnou hodnotu. Nikoliv toto *Poselství* si máte učinit srozumitelným, nýbrž vaši práci je, opatřit mu *místo* uprostřed vaší duše. *Tam* se máte snažit, tam máte mudrovat, abyste našli to, co nepřispívá k ozdobě tohoto místa, jestliže toto Poselství ve vás setrvává! Vy máte vypátrat to, co ještě překází v tomto prostoru, který se ve vás musí stát chrámem. Vytvořte v sobě tento chrám, aniž se při tom dotýkáte mého Poselství, a všem, kteří tak činí, také bude pomoheno! — — — —

42. Zázrak

Vysvětlení pro to spočívá ve slově samotném. Zázrak je děj, nad kterým se člověk ocitá v údivu. Je to něco, co nepovažuje za možné. Avšak také jen *nepovažuje*, neboť, že to možné je, dokázalo již přece uskutečnění zázraku.

Neexistují však zázraky, jak si je představují mnozí věřící v Boha! Tito považují zázrak za něco, co se odehrává mimo přírodní zákony, dokonce za něco, co je v rozporu se všemi přírodními zákony. Právě v tom spatřují Boží! Zázrak je pro ně něco, co je možné jen jejich Bohu, který v tom projevuje svou zvláštní milost a k tomu používá svou všemohoucnost.

Ubozí lidé si pod všemohoucností mylně představují možnost libovolných skutků a zázraky jako takovými libovolnými skutky. Neuvažují nad tím, jak velmi tím Boha snižují; neboť tento druh zázraků by mohl být Božím o to méně.

V Božím působení spočívá v první řadě bezpodmínečná dokonalost, bez chyby a bez mezery. A dokonalost je podmíněná přísnou logikou a bezpodmínečnou důsledností ve všech směrech. Zázrak musí se tudíž odehrávat jen v dění bezmezerné důslednosti. Rozdíl je jen ten, že při zázraku se vývojový proces, který v pozemských pojmech zabírá delší čas, odehrává sice běžným způsobem, avšak v tak ohromné rychlosti, ať je to již prostřednictvím zvlášť propůjčené síly nebo jinou cestou, že může být lidmi vlivem neobyčejně rychlého průběhu označen jako zázračný, zkrátka jako zázrak.

Může to být také někdy něco, co přesahuje rámec nynějšího vývoje a je naplněno soustředěnou silou. Avšak to se vůbec nikdy nepostaví mimo stávající přírodní zákony, nebo dokonce proti nim. V tom okamžiku, který je sám o sobě nemožný, pozbylo by to všeho Božího a stalo by se to aktem libovůle. Tedy právě opakem toho, než se mnozí věřící v Boha domnívají. Všechno, co postrádá přísnou důslednost, není Boží. Každý zázrak je bezpodmínečně přirozený proces, pouze provedený v mimořádné rychlosti a soustředěnou silou; neboť nikdy se nemůže stát něco nepřirozeného. To je zcela vyloučeno.

Nastane-li vyléčení nemoci, která byla doposud považována za nevyléčitelnou, tak v tom nespočívá žádná změna přírodních zákonů, nýbrž to ukazuje jen na velké mezery v lidských vědomostech. Tím spíše se to musí uznat jako milost Stvořitele, který tu a tam jednotlivého člověka obdaří zvláštní silou, která může být použita k blahu trpícího lidstva. Avšak vždy to budou jen takoví, kteří se drželi daleko od veškeré domýšlivosti vědy, protože pozemsky vázané vědomosti zcela přirozeně dusí schopnost přijímat vyšší dary.

Pozemsky vázané vědomosti chtějí dobývat, avšak nejsou schopny nikdy čistě, tedy dětsky přijímat. Avšak síly přicházející z oblastí, kde není času ani prostoru, mohou být jen prostě přijímány, nikoliv vydobyty! Tato samotná okolnost ukazuje, co je hodnotnější, silnější a tedy také správnější!

43. Křest

Je-li křest proveden duchovním, který ho považuje pouze za úřední povinnost, tak je za všech okolností bezvýznamný a nepřináší ani užitek, ani škodu. Při křtu dospělého naproti tomu přispívá jeho vnitřní ochota k přijetí, podle jejíž síly a čistoty skutečně obdrží nebo neobdrží něco duchovního.

U dítěte může přicházet v úvahu jen víra křtícího jako prostředek k účelu. Podle její síly a čistoty obdrží dítě určité duchovní posílení, jakož i ochrannou stěnu proti zlým proudům.

Křest je úkon, který nemůže účinně provádět kdokoliv, kdo je k tomu ustanoven pozemským vedením církve. To náleží jen tomu, kdo je ve spojení se Světlem. Jen takový je uschopněn Světlo zprostředkovat. Avšak tato schopnost nedosáhne se pozemským studiem, církevním zasvěcením nebo úředním dosazením. Vůbec nesouvisí s pozemskými zvyky, nýbrž je jediné darem samotného Nejvyššího.

Takto obdarovaný se tím stává povoláním! Jimi jsou však nemnozí; neboť tento dar vyžaduje jako podmínku odpovídající půdu v člověku samotném. Není-li v něm splněna tato podmínka, tak nemůže být přivedeno spojení ze Světla. Do nezkyplené nebo od Světla odvrácené půdy nemůže Světlo sestoupit, protože také tento děj, stejně jako všechno ostatní, je podroben všepronikajícím prázákům.

Avšak takovýto povolání je uschopněn prostřednictvím úkonu křtu skutečně přenášet Ducha a sílu, takže křest dostává *tu* hodnotu, kterou symbolicky vyjadřuje. Přesto lze vždy ještě upřednostnit to, aby byl křest poskytnut jen takovým, kteří jsou si sami účinku tohoto úkonu plně vědomi a cítí po něm toužebné přání. Křest tedy vyžaduje určitou věkovou zralost a dobrovolné přání křtěného, jakož i povolání jako křtícího, aby byl poskytnut skutečně plnohodnotně.

Jan Křtitel, jenž je ještě dnes pokládán a uznáván křesťanskými církvemi za skutečně povoláního, měl své největší odpůrce právě mezi zákoníky a farizeji, kteří se tehdy považovali za nejpovolanější k nějakému úsudku. Tehdejší národ Izraele *byl* sám povolání.

O tom není žádných pochyb. Uprostřed něj měl Syn Boží vykonat své pozemské dílo. Avšak v tomto splnění zaniklo povolání celého národa. Povstane nový Izrael k novému splnění. Avšak v Janově době byl tehdejší Izrael ještě povoláním národem. Proto měli být povolány ke křtu také kněží tohoto národa v této době. Přesto však musel přijít Jan Křtitel, aby jako jediný povoláný pokřtil Syna Božího v jeho pozemské schránce na počátku jeho samotného pozemského působení. Tato událost rovněž ukazuje, že pozemské dosazení do úřadu nemá nic společného s Božím povoláním. Avšak úkony ve jménu Boha, tedy v jeho pověření, jak tomu má být u křtu, mohou účinně provádět opět jen Boží povolanci. Tehdejší vysocí kněží povolaneho národa neuznali Boží povolání Jana Křtitele, který tyto své protivníky nazval „hadím plemenem“. Odepřel jim právo k němu přicházet.

Titíž kněží tehdy povolaneho národa neuznali přece také samotného Syna Božího, trvale ho pronásledovali a usilovali o jeho pozemské zničení, protože je převyšoval a tím jim byl nepohodlným. Kdyby dnes Kristus v nové podobě vstoupil mezi lidstvo, tak by ho potkalo nepochybně to stejné odmítání a nepřátelství, jak tomu bylo tehdy. Právě tak by se vedlo i jeho vyslanci. O to spíše, že se lidstvo považuje za „pokročilejší“.

Nejen z tohoto případu Jana Křtitele, nýbrž i z nespočetných podobných případů vzniká pádný důkaz toho, že pozemsky - církevní svěcení a úřední dosazení, které přece vždy náleží jen k „církevní organizaci“ jako takové, nemůže nikdy přinést větší způsobilost k duchovním úkonům, není-li člověk sám již k tomu povolán.

Správně pozorováno, není tedy křest církevních představitelů ničím jiným než předběžným přijetím - aktem přidružení k náboženskému společenství. Není přijetím u Boha, nýbrž přijetím do příslušného *církevně - pozemského* společenství. Na později následující konfirmaci a biřmování lze nahlížet jen jako na potvrzení a rozšíření připuštění k obyčejům tohoto společenství. Farář jedná jako „ustanovený sluha církve“, tedy čistě pozemsky, protože církev a Bůh nejsou jedno.

44. Svatý Grál

Mnohé jsou výklady básní, které jsou o Svatém Grálu. Nejvážnější učenci a badatelé zabývali se tímto tajemstvím. Tak mnohé z toho má vysokou mravní hodnotu, avšak všechno v sobě nese velkou chybu tím, že to ukazuje výstavbu vzhůru z pozemského, zatímco tu schází hlavní věc, paprsek Světla shůry, který teprve by mohl přinést oživení a osvětlení. Vše, co usiluje zdola směrem vzhůru, musí se zastavit na hranici hmotného, i když je mu poskytnuto nejvýše dosažitelné. Avšak ve většině případů a při příznivých předpokladech může být dosažena sotva polovina této cesty. Jak daleká je však ještě potom cesta k pravému poznání Svatého Grálu!

Tento vjem nedosažitelnosti se nakonec badatelům stává patrný. Výsledkem toho je, že se pokouší chápat Grál jako čistě symbolický výraz pojmu, aby mu tak dodali výše, jejíž nutnost pro tento výraz zcela správně vycitují. Tím se však ubírají nazpět, nikoliv kupředu. Dolů místo vzhůru. Odklánějí se od pravé cesty, kterou v sobě básně již částečně nesou. Jen tyto dávají tušit pravdu. Avšak také jen tušit, protože vysoké inspirace a ve snech zachycené obrazy básníků byly při dalším podání spolupracujícím rozumem příliš silně zpozemštěny. Dalšímu předávání duchovně přijatého propůjčili obraz jejich současného pozemského okolí, aby tím lidem smysl jejich básní učinili srozumitelnějším, což se jim navzdory tomu nepodařilo, protože se sami nemohli přiblížit jádru pravdy.

Tak bylo pozdější bádání a hledání předem postaveno na nejistotu půdy; každému úspěchu tím byla stanovena úzká hranice. Že se nakonec mohlo myslet už jen na čistou symboliku a vykoupení Grálem bylo přeneseno do nejnvnitřnějšího vlastního já každého člověka, není proto nijak překvapující.

Dosavadní výklady nejsou bez velké mravní hodnoty, avšak nemohou si nárokovat žádné právo na to, aby byly vysvětlením básní, a tím méně že by se přiblížily Pravdě Svatého Grálu.

Svatým Grálem také není míněna nádoba, kterou Syn Boží použil se svými učedníky při poslední večeři na konci své pozemské pouti, do níž pak byla pod křížem zachycena jeho krev. Tato nádoba je

vzpomínkou na velké vykupitelské dílo Syna Božího, avšak to není Svatý Grál, který byl opěvován obdařenými básníky legend. Tyto básně byly lidstvem falešně pochopeny.

Mělo to být zaslíbení z nejvyšších výšin, jehož naplnění mají lidé očekávat! Pokud by byly takto pojímány, tak by byla jistě již dávno nalezena jiná cesta, která by mohla bádání dovést ještě poněkud dále než doposud. Takto se však muselo nakonec ve všech výkladech dojít do mrtvého bodu, protože nikdy nebylo možné dosáhnout úplného řešení bez mezer, neboť počátek veškerého bádání stál vlivem dosavadního falešného pojetí předem na falešné půdě. — —

Nikdy nebude moci lidský duch stanout před Svatým Grálem, byť by nakonec také i dosáhl svého nejvyššího zdokonalení a nesmrtelnosti! Proto také nikdy nemůže odtamtud do hmotnosti proniknout přesná zvěst, leda prostřednictvím posla *odtamtud* vyslaného. Lidskému duchu musí tedy zůstat Svatý Grál navždy věčným tajemstvím.

Člověk nechť zůstane při tom, co je schopen duchovně pochopit, a snaží se to především naplnit a přivést k ušlechtilému rozkvětu to, co spočívá v jeho silách. On však žel sahá ve své žádostivosti vždy jen daleko nad to, aniž by rozvíjel své vlastní schopnosti, čímž se dopouští nedbalosti, která ho nikdy nenechá dosáhnout toho, čeho je schopen, přičemž požadovaného stejně nikdy dosáhnout nemůže. Připravuje se tím o to nejkrásnější a nejvyšší ve svém vlastním bytí a dosáhne jen úplného selhání ve splnění účelu své existence. — —

Parsifal je velké zaslíbení. Chyby a omyly, které básníci legend předávali svým příliš pozemským myšlením, znetvořily skutečnou bytost této postavy. Parsifal je totožný se Synem Člověka, jehož příchod ohlašoval sám Syn Boží *). Jakožto Vyslanec Boží bude muset s páskou před duchovním zrakem jít nejtěžšími pozemskými obtížemi, jako člověk mezi lidmi. Po určité době bude pásky zbaven a musí opět poznat své východisko a tím i sebe sama, jakož i svůj úkol musí vidět jasně před sebou. Tímto úkolem je přinést vykoupení vážně hledajícímu lidstvu, ve spojení s přísným soudem. Ten však nemůže převzít kterýkoliv člověk, tím méně je možné v něm chtít poznávat četná prožití jednotlivců nebo dokonce všeho lid-

*) Přednáška č. 10: Syn Boží a Syn Člověka

stva; nýbrž tyto možnosti v sobě ponese dozajista jen vyvolený, zvláštní Vyslanec.

V neposunutelné zákonitosti veškeré Boží vůle to není možné jinak, než aby se všechno po vývojovém běhu v jeho nejvyšším dokončení mohlo vrátit opět k počátku své prvotní podstaty, nikdy však nad ni. Tak také i lidský duch. On má svůj původ jakožto duchovní semeno v duchovně - bytostném, kam se po svém putování hmotností za nejvyššího zdokonalení a nabytí živé čistoty může vrátit zpět jakožto vědomý duch v bytostné formě. Jeho cesta ho může v nejpříznivějším případě dovést až na *nádvorí* Hradu Grálu, který stojí jako nejvyšší v duchovně - bytostném a tvoří v něm bránu ke stupňům trůnu, na kterém Zdroj všeho bytí, Bůh Otec, ve svém Božsky bezbytostném zahaluje se občas pláštěm Božsky bytostného, tedy přijímá formu. Žádný duchovně - bytostný, i kdyby byl sebevyšší, sebečistší a sebezářivější, není schopen překročit hranici k Božskému. Hranice a podmíněná možnost jejího překročení spočívá také zde, stejně jako v oblastech nebo sférách hmotného stvoření, prostě v přirozenosti věcí, v rozličnosti druhů.

Jako nejvyšší a nejvznešenější je Bůh sám ve své Božské bezbytostnosti. Pak přichází poněkud hlouběji jako další duchovně - bytostné. Obojí je věčné. K tomu připojuje se pak hlouběji a hlouběji sahající dílo hmotného stvoření, začínající plynovitou jemnohmotností, která se v dolů pokračujících úrovních nebo sférách stává hutnější a hustší až ke konečné lidem, viditelné hrubohmotnosti. Jemnohmotné v hmotném stvoření je to, co lidé nazývají oním světem. Je to tedy jiný svět pro jejich pozemskou, hrubohmotnou schopnost nazírání. Obojí však patří k dílu stvoření, není ve své formě věčné, nýbrž je to podrobno změně za účelem obnovy a osvěžení.

Na nejvyšším východisku věčného duchovně - bytostného stojí Hrad Grálu, duchovně viditelný a hmatatelný, protože je ještě ze stejného duchovně - bytostného druhu. Tento Hrad Grálu skrývá v sobě prostor, který opět leží na nejzazší hranici s Božským, je tedy ještě éteričtější než všechno ostatní duchovně - bytostné. V tomto prostoru se nachází jako zástava věčné dobrotivosti Boha Otce a jako symbol jeho nejčistší Boží lásky, jakož i přímé východisko Boží síly: *Svatý Grál!*

Je to miska, ve které to nepřetržitě vře a vlní se jako rudá krev, aniž kdy přetéká. Je ozáren nejjasnějším Světlem a jen nejčistším ze všech duchovně - bytostných je dopřáno, aby do tohoto Světla mohli pohlížet. *To* jsou strážci Svatého Grálu! Jestliže se v básních praví, že nejčistší z lidí jsou určeni k tomu, aby se stali strážci Grálu, tak je to místo, které obdařený básník příliš zpozemštil, protože to jinak vyjádřit nedovedl. Žádný lidský duch nemůže vstoupit do tohoto posvátného prostoru. Ani ve své nejzdokonalenější duchovní bytostnosti po svém návratu z putování hmotností není ještě dost éterický, aby mohl překročit práh, tedy hranici k tomuto prostoru. I v nejvyšším zdokonalení podstaty své bytosti je k tomu ještě příliš hutný. Další zéterizování by pro něj však muselo být stejné jako úplný rozklad nebo shoření, protože jeho druh není od počátku uzpůsoben k tomu, aby se stal ještě zářivější a světlejší, tedy ještě éteričtější. Nesnesl by to.

Strážci Grálu jsou věční, čistě duchovní, kteří nikdy nebyli lidmi; jsou to vrcholy všeho duchovně bytostného. Potřebují však Božsky bezbytostnou sílu, jsou na ní závislí, jako je všechno závislé na Božsky - bezbytostném zdroji veškeré síly, na Bohu Otcí.

Čas od času, v Den Svaté Holubice, se holubice zjevuje nad nádobou jakožto obnovené znamení nezměnitelné Boží lásky Otcovy. Je to hodina spojení, přinášející obnovení síly. Strážci Grálu ji přijímají v pokorné zbožnosti a mohou pak tuto přijatou sílu předávat dál.

Na tom závisí existence celého stvoření!

Je to okamžik, ve kterém se v chrámu Svatého Grálu, zářivě vylévá láska Stvořitele k novému bytí, k nové touze tvořit, a která se dál rozlévá rychle pulzujíc dolů celým vesmírem. Všemi sférami jdou při tom tyto záchvěvy, posvátné rozechvění naplněné tušením radosti a velkého štěstí. Jen duch pozemského člověka stojí ještě stranou, aniž by cítil, co se právě jemu při tom děje, jaký nesmírný dar on tupě přijímá, protože jeho vlastní zúžení v rozumu nepřipouští již více chápání něčeho tak velikého.

Je to okamžik přílivu života pro celé stvoření!

Je to stálé opakování nutného stvrzení smlouvy, kterou Stvořitel udržuje vůči svému dílu. Kdyby se tento příliv přerušil, kdyby nenastal, tak by muselo všechno existující pozvolna vyschnout, zestárnout a rozpadnout se. Pak by nastal konec všech dnů a zů-

stal by jen Bůh sám, jak tomu bylo na počátku! Neboť život je jen On sám.

Tento děj je zobrazen v legendě. Dokonce je to vyjádřeno tak, že všechno stárne a musí pominout, když se nedostavuje den Svaté Holubice, „odhalení“ Grálu, a také stárnutím rytířů Grálu během období, ve kterém Amfortas již neodhaluje Grál, až k hodině, ve které Parsifal vystoupí jako král Grálu.

Člověk by měl upustit od toho, aby pokládal Svatý Grál za něco nepochopitelného; neboť on skutečně existuje! Lidskému duchu je však v důsledku jeho podstaty odepřeno, aby ho mohl někdy spatřit. Avšak požehnání, které z něj proudí a které strážci Grálu mohou předávat a také předávají, mohou lidští duchové přijímat a požívat. V tomto smyslu nelze nazvat některé výklady zcela falešnými, pokud v jejich významu není snaha s sebou strhnout i Svatý Grál. Jsou správné, a přece i také opět nesprávné.

Objevení se holubice v určitý den Svaté Holubice ukazuje vždy se slání Ducha Svatého; neboť tato holubice je s ním v úzké souvislosti. Avšak to je něco, co lidský duch je schopen pochopit jen obrazně, protože z přirozené podstaty věcí a při nejvyšším vývoji může ve skutečnosti myslet, vědět a cítit pouze až tam, odkud sám přišel, tedy až k druhu, který je *stejný* s nejčistší podstatou jeho původu. To je věčné čistě duchovně - bytostné. Tuto hranici také nebude moci nikdy v myšlení překročit. Něco jiného také není schopen pochopit. To je tak samozřejmé, důsledné a prosté, že tento myšlenkový pochod je schopen následovat každý člověk.

Co je však nad tím, je a musí zůstat lidstvu z tohoto důvodu navždy tajemstvím!

Každý člověk, který se domnívá, že nese Boha v sobě nebo že je sám božský nebo že se jím může stát, žije proto v mylném bludu. Nese v sobě *čistě* - *duchovní*, avšak *ne* Božské. A v tom je nepřekle- nutelný rozdíl. Je tvorem, nikoliv částí Stvořitele, jak si tak mnozí snaží namluvit. Člověk je a zůstává *dílem*, nikdy se nemůže stát Mi- strelem.

Je proto také nesprávné, když se vysvětluje, že lidský duch pochází ze samotného Boha Otce a k němu se vrací zpět. Původ člověka je *duchovně* - *bytostné*, a ne Božsky - bezbytostné. Může se proto při dosaženém zdokonalení vrátit také jen do duchovně - bytostného.

Správně se říká, že lidský duch pochází z *říše Boží*, a proto také, když dosáhne zdokonalení, se může opět vrátit do *říše Boha*, avšak ne k Němu samotnému. *Říše Boží* je čistě duchovně - bytostné.

Prostředníkem mezi Božsky - bezbytostným a čistě duchovně - bytostným se stal Syn Boží. On vychází z Božsky - bezbytostného do duchovně - bytostného, jak kdysi také přišel i do hmotného. Příchod Syna Člověka přináší završení vysokého Božího úkolu Syna Božího. Po jeho splnění vrátí se Syn Boží opět zcela do Božsky - bezbytostného, zatímco Syn Člověka převezme místo něj úřad prostředníka, a tak se stane vůdcem strážců Svatého Grálu, králem Grálu, který opatruje svatou nádobu.

Syn Člověka se pak stane pro lidského ducha Alfou a Omegou, protože je počátkem a koncem pro chápání lidského ducha; neboť On může překročit hranici k Božsky - bezbytostnému, a tak všechno přehlédnout.

45. Tajemství Lucifera

Šedý závoj spočívá na všem, co je v souvislosti s Luciferem. Je to, jako by se všechno zaleklo nadzvednout cíp tohoto závoje. Zaleknutí je ve skutečnosti jen neschopnost proniknout do říše temna. Tato nemožnost však spočívá opět zcela prostě v přirozenosti věci samotné, protože také zde lidský duch není schopen proniknout tak daleko, nýbrž jsou mu v jeho vlastnostech stanoveny hranice. Právě tak jako nemůže dojít až do nejvyšších výšin, tak nemůže také proniknout až do nejhlubších hlubin, a nebude toho nikdy schopen.

Tak vytvořila fantazie jako náhradu za scházející bytost v rozličných podobách. Mluví se zde o ďáblu v nejdobrodružnějších formách, o padlém a zvrženém archandělu, o ztělesnění zlého principu a ještě o mnohém jiném. O vlastní podstatě Lucifera neví se však nic, přestože lidský duch je jím zasažen a často stržen do víru v mocném rozporu, který se může označit za boj.

Ti, kteří mluví o padlém archandělu, a také ti, kteří hovoří o ztělesnění zlého principu, nacházejí se skutečnosti nejbližše. Pouze je také při tom falešné stanovisko, které všemu propůjčuje nesprávný obraz. Ztělesnění zlého principu připouští pomýšlet na nejvyšší vrchol, konečný cíl, vzniklou živoucí formu veškerého zla, tedy korunování úplného vyvrcholení. Avšak Lucifer je naopak *zdrojem* falešného principu, jeho *východiskem* a hybnou silou. To, co on působí, by se také nemělo nazývat *zlým* principem, nýbrž principem *falešným*. Falešný bráno jako pojem nesprávného, ne nedobrého. Okruhem působení tohoto nesprávného principu je hmotné stvoření. Jedině ve hmotnosti setkávají se spolu účinky Světla a účinky temna, tedy oba protikladné principy, a působí tím trvale na lidskou duši, zatímco tato prochází hmotností za účelem svého vývoje. Kterému se lidská duše svým přáním více poddá, je směrodatné pro její povznesení se ke Světlu nebo klesnutí dolů k temnotě.

Nesmírná je propast spočívající mezi Světlem a temnotou. Je vyplněná dílem Stvoření, hmotností, která je podrobena pomíjivosti forem, tedy rozkladu právě existujících forem a opětovnému vzniku.

Protože koloběh podle zákonů, které do stvoření vložila vůle Boha Otce, lze pokládat za dokončený a naplněný pouze tehdy, když se na svém konci vrátí k prvopočátku, tak lze také na putování lidského ducha nahlížet jako na splněné pouze tehdy, když se vrátí do duchovně - bytostného, které je Prásvětlu nejbližší, poněvadž jeho semeno vyšlo z tohoto duchovně - bytostného. Nechá-li se strhnout k temnu, tak se vydává nebezpečí, že se vychýlí přes nejzazší mez svého normálního putování, klesne do hlubin a nikdy více pak nenajde cestu zpět ke vzestupu. Není však také schopen, aby z nejhutnější a nejhlubší jemnohmotné temnoty klesl ještě hlouběji přes její nejzazší mez ven ze hmotnosti, nýbrž mohl by tak učinit jen směrem vzhůru do říše duchovně - bytostného, protože je jeho východiskem, a je proto v mocném koloběhu hmotného stvoření trvale vlečen až do konečného rozkladu, protože ho strhuje dolů jeho jemnohmotně - temný, a tím hutný a těžký záhal, zvaný také tělem záhrobním. Rozkladem se pak rozpustí jeho v putování stvořením získaná duchovní osobnost jako taková, takže podstoupí duchovní smrt a je rozprášen do duchovních prasemen.

Lucifer sám stojí *mimo* hmotné stvoření, a *není* tedy s ním stržen do rozkladu, jak se to děje obětem jeho principu; neboť Lucifer je věčný. Pochází z jedné části Božsky - bytostného. Rozpor nastal po počátku vzniku všeho hmotného. Vyslán, aby podepřel duchovně - bytostné ve hmotnosti a podpořil je ve vývoji, nesplnil tento svůj úkol ve smyslu tvůrčí vůle Boha Otce, nýbrž zvolil jinou cestu, než mu předepsala tato tvůrčí vůle, vlivem svého chtění vědět vše nejlépe, ke kterému dospěl při svém působení ve hmotnosti.

Zneužil poskytnutou mu moc, zavedl princip pokušení, namísto principu podporující pomoci, který je souznačný se sloužící láskou. V Božím smyslu míněná sloužící láska nemá nic společného s otrockým sloužením, nýbrž má výlučně na zřeteli duchovní vzestup a tím věčné štěstí bližního a podle toho i jedná.

Princip pokušení je však souznačný s pokládáním léček, přes které v sobě nedostatečně pevní tvorové rychle klopýtají, zřítí se a jsou ztraceni, zatímco jiní naopak při tom zesílí v bdělosti a síle, aby pak mocně vzkvétali vzhůru ke světlym výšinám. Všechno slabé je však předem vydáno napospas beznadějnému zničení. Tento princip nezná žádnou dobrotu, žádné milosrdenství; chybí mu láska Boha

Otce, a tím však také nejmocnější síla ženoucí vzhůru a nejsilnější opora, která existuje.

Pokoušení v ráji popsané v Bibli ukazuje vliv zavedení Luciferova principu tím, že obrazně znázorňuje, jak se vlivem pokoušení snažil ověřit sílu nebo stálost lidského páru, aby jej při nejmenším zakolísání ihned nemilosrdně uvrhl na cestu zničení.

Stálost by byla souznačná s radostným postavením se do Boží vůle, která spočívá v prostých přírodních zákonech stvoření. A tato vůle, Boží příkaz, byla lidskému páru dobře známá. Neochvějnost byla by současně uznáním a plněním těchto zákonů, čímž je teprve člověk může správně a neomezeně zužitkovávat a stát se tak „pánem stvoření“, protože „jde s nimi“. Všechny síly budou mu pak sloužit, jestliže se jim nepostaví do cesty, a budou pracovat samočinně k jeho prospěchu. V tom spočívá pak plnění příkázání Stvořitele, která nechtějí nic víc než nezkalené a nerušené udržování a pěstování všech vývojových možností, které spočívají v jeho překrásném díle. Toto jednoduché dodržování je v dalším důsledku opět vědomým spolupůsobením na zdravém vývoji stvoření nebo hmotného světa.

Kdo to nedělá, je překážkou, která se musí buď obrousit do správné formy, nebo propadne rozdrčení mezi koly světového soustrojí, tedy mezi zákony stvoření. Kdo se nechce ohnout, musí být zlomen, protože nemůže vzniknout žádné váznutí.

Lucifer nechce v dobrotě vyčkávat na pozvolné zrání a zesílení, nechce, jak by měl, být milujícím zahradníkem, který svěřené mu rostliny chrání, podporuje a ošetřuje, nýbrž jím se doslovně stal „kozel zahradníkem“. Usiluje o zničení všeho slabého a pracuje v tomto směru bezohledně.

Při tom opovrhne oběťmi, které podlehnou jeho pokoušením a léčkám, a chce, aby ve své slabosti zahynuly.

Má také odpor k nízkosti a sprostotě, které tyto padlé oběti vkládají do důsledků jeho principu; neboť jen lidé dělají z toho hnusnou zvrhlost, ve které se projevují, a tím podněcují Lucifera o to více k tomu, aby v nich viděl tvory, kteří si zaslouží pouze zničení, a nikoliv lásku a péči.

A k provedení tohoto zničení nemálo přispívá princip vyžití jakožto navazující přirozený následek principu pokoušení. Vyžití se

odehrává v nízkých oblastech temna, avšak nastává již pozemsky při takzvané psychoanalýze prováděné mnohými v předpokladu, že také na zemi vyžitím zrají a osvobozují se.

Avšak jaké strašlivé bědy musí přinést používání tohoto principu na zemi! Kolik zla musí způsobit, protože na zemi nežijí pohromadě jen stejnorodí jako v oblastech temna, nýbrž společně temnější i světlejší. Pomysleme přitom jen na pohlavní život a podobně. Jestliže je takovýto princip v používání vypuštěn na lidstvo, musí na konci vydat jen Sodomu a Gomoru, z níž není žádného východiska, nýbrž kde konec může přivodit jen hrůza největšího druhu.

Avšak odhlédne-li se zcela od toho, lze vidět již dnes mnohé oběti podobných nauk kolísavě bloudit, jejich nepatrné sebevědomí a vůbec všechno osobní myšlení, zcela rozervané a zničené tam, kde důvěřivě očekávali pomoc. Stojí tu jako lidé, kterým byly promyšleně strženy všechny šaty z těla, a tím jsou nuceni přijmout ty, které jim byly jako nové šaty předloženy. Ti však, co jsou takto obnaženi nemohou žel již více nahlédnout, proč si ještě mají obléknout nové šaty. Promyšleným vnikáním do jejich osobních věcí a práv ztrácí se časem postupně také osobní sebevědomí udržující pocit studu, bez kterého nemůže být nic osobního a který sám vytváří část osobnosti.

Na takto rozryté půdě se nedá pak postavit žádná nová a pevná stavba. Tito lidé až na několik výjimek zůstanou nesamostatnými, což se stupňuje až k dočasné bezmocnosti, protože jim byla vzata i ta nepatrná opora, kterou doposud ještě měli.

Oba principy, vyžití i pokušení, jsou spolu úzce svázány tak, že vyžití musí bezpodmínečně předpokládat pokušení. Je to tedy příčné následování a rozšíření Luciferova principu.

Pro opravdového lékaře duší není žádné bourání nezbytné. Ten nejprve léčí a pak dál buduje. Pravý princip umožňuje přeměnu falešných žádostí skrze duchovní poznání!

Použití tohoto principu bez lásky však muselo z přirozenosti věci Lucifera stále více oddělovat od milující vůle všemocného Stvořitele, což přineslo vlastní odloučení nebo vypuzení ze Světla a tím stále hlubší Luciferův pád. Lucifer je ten, kdo se sám od Světla oddělil, což je souznačné s vyvržením.

Zavržení muselo nastat rovněž podle stávajících prazákonů, tedy nezvratné svaté vůle Boha Otce, protože jiné dění není možné.

Protože jedině vůle Boha Otce, Stvořitele všech věcí, je všemohoucí, je také ve hmotném stvoření a jeho vývoji pevně zakořeněná, a tak je sice Lucifer schopen svůj princip vnášet do hmotnosti, avšak jeho důsledky se mohou pohybovat pouze v Bohem Otcem pevně stanovených prazákonech a musí se formovat v jejich směru.

Tak může Lucifer skrze následování jeho nesprávného principu sice dát podnět k cestám nebezpečným pro lidstvo, avšak není schopen lidi k čemukoliv nutit násilím, pokud se oni sami k tomu nerozhodnou dobrovolně.

Lucifer může skutečně jen lákat. Člověk jako takový však stojí pevněji ve hmotném stvoření nežli on, tudíž mnohem jistěji a silněji, než ho kdy může zasáhnout Luciferův vliv. Každý člověk je před ním tak chráněn, že je to pro něj desateronásobnou hanbou, když se je jeho silou, která je ve srovnání s ním mnohem slabší, nechá zlákat. Má pamatovat na to, že Lucifer sám stojí *mimo* hmotnost, zatímco on s pevnými nohama zakořeněn na jemu zcela známé půdě. Lucifer je nucen k provádění svých principů použít jen svých pomocných oddílů, které sestávají z lidských duchů padlých do pokušení.

Těmto však opět může každý vzhůru usilující lidský duch nejen zcela odolat, nýbrž je v síle dalece převyšuje. Stačí jediný opravdový akt vůle, aby nechal jejich vojsko zmizet beze stopy. Ovšem za předpokladu, že tito svým vábením nenalezli žádnou ozvěnu nebo odezvu, na níž by se mohli zachytit.

Lucifer by byl zcela bezmocný, kdyby se lidstvo snažilo poznávat a poslouchat prazákony určené Stvořitelem. Lidstvo však žel podporuje svým nynějším chováním stále více jeho princip, a proto také bude muset z největší části zahynout.

Je nemožné, aby kterýkoliv lidský duch mohl s Luciferem samotným vybojovat boj, a to z prostého důvodu, protože není schopen proniknout až k němu, v důsledku rozdílných druhů podstat. Lidský duch může přijít do styku jen s těmi, kdo padli vlivem falešného principu, kteří tedy mají v sobě stejný druh podstaty.

Původ Lucifera podmiňuje, že se mu může přiblížit a postavit osobně jen ten, kdo je stejného původu; neboť jen takový je schopen proniknout až k němu. Musí to být Boží vyslanec, přicházející z Božsky bezbytnostného a naplněný jím, vyzbrojen svatou

vážností svého poslání a důvěřující v prapočátek vší síly, v samotného Boha Otce.

Tento úkol je přidělen ohlášenému Synu Člověka.

Tento boj je osobní, tváří v tvář, ne jen symbolicky ve všeobecnosti, jak to mnoho badatelů chce ze zaslíbení vykládat. Je to splnění zaslíbení v Parsifalu. „Svatého kopí“, tedy moci, se Lucifer zhostil falešně, a zasadil tím duchovně - bytostnému v lidstvu jakožto jeho jiskrám a výběžkům svým principem bolestnou ránu. V tomto boji mu bude odňato. Následně ve „správné ruce“, tedy při provedení pravého principu Grálu, čisté a přísné Lásky, zahojí ránu, která jím byla v nepravé ruce, tedy způsobena falešným použitím.

Luciferovým principem, tedy falešným používáním Boží moci, souznačným se „svatým kopím“ v nepravé ruce, je zasazena duchovně - bytostnému rána, *kteřá se nemůže zacelit!* To je v legendě touto myšlenkou ve výstižné formě názorně zobrazené; neboť tento děj se skutečně podobá otevřené, nezacelené ráně.

Uvažme, že lidští duchové jakožto nevědomá duchovní semena nebo jiskry odtékají či přeskakují z nejnižšího okraje duchovně - bytostného do hmotného stvoření, v očekávání, že tyto vytryskující částice se po svém putování hmotností probudí k osobnímu sebevědomí a vyvinuté se opět po dokončení koloběhu vrátí zpět do duchovně - bytostného. Je to podobné koloběhu krve v hrubohmotném těle! Avšak Luciferův princip odvádí velkou část tohoto duchovního proudu koloběhu, čímž se mnoho duchovně - bytostného ztrácí. Tím nemůže být dokončen nutný koloběh, a projevuje se to jako neustále oslabující *odtékání* z otevřené rány.

Přijde-li však „svaté kopí“, tedy Boží moc do *správné* ruky, která stojí ve vůli Stvořitele a která jako oživující činitel ukazuje putujícímu duchovně - bytostnému pravou cestu hmotností, jež ho povede vzhůru k jeho východisku, do světlé říše Boha Otce, tak se více nebude ztrácet, nýbrž bude plynout zpět ke svému východisku tak jako krev k srdci, čímž v duchovně - bytostném bude *zacelena* rána, která je doposud odtékáním zeslabovala. Zahojení může tudíž nastat jen skrze stejné kopí, které tuto ránu způsobilo.

K tomu však musí být napřed kopí Luciferovi odejmuto a musí přijít do *správné* ruky, což se stane v *osobním* boji Syna Člověka s Luciferem!

Boje, které se pak ještě připojí a zasáhnou do jemnohmotného i hrubohmotného, jsou jen následky tohoto velkého boje, který musí přinést zaslíbené spoutání Lucifera, jež zvěstuje počátek tisíci-leté říše. Znamenají vymýcení následků Luciferova principu.

Ten směřuje proti vládě Boží lásky, jejíž požehnání se dostává lidem při jejich putování hmotností. Kdyby nyní lidstvo prostě usilovalo k této Boží lásce, tak by bylo okamžitě a úplně chráněno před jakýmkoliv Luciferovým pokušením, a on by byl zbaven všech jeho hrůz, které lidští duchové kolem něj utkali.

Rovněž ty obludné a ošklivé postavy, které se mu mylně snaží připsat, pramení z pestré fantazie lidských mozků. Ve skutečnosti ho také z prostého důvodu rozdílnosti podstat nebylo schopno spatřit žádné lidské oko, také ne oko duchovní, které je schopné poznávat často již během pozemského života jemnohmotnost onoho světa.

Lucifera lze nazvat oproti všem názorům hrdým a krásným, nadpozemsky krásným, pochmurnějšího majestátu, jasných velkých modrých očí, které však svým ledovým výrazem svědčí o chybějící lásce. Není jen pojmem, jak se ho snaží stavět v jiných a marných výkladech, nýbrž je osobností.

Lidstvo se má učit chápat, že také jemu je skrze vlastní podstatu stanovena hranice, kterou nikdy nemůže překročit, přirozeně také ne v myšlení, a že z druhé strany této hranice mohou přicházet poselství jen po cestě milosti. Avšak ne prostřednictvím médií, která nemohou změnit svou podstatu vlivem nezemských stavů, a právě tak málo skrze vědu. Právě ta má možnost skrze chemii zjistit, že rozdílnost druhů může vytvářet nepřekonatelné hranice. Avšak tyto zákony vychází z prapůvodu a nelze je tedy nalézt až jen v díle stvoření.

46. Oblasti temnot a zatracení

Pohlíží-li se na obrazy, které mají znázorňovat život v takzvaném pekle, tak se přes to přechází s pokrčením ramen a napůl ironickým a napůl soustrastným úsměvem a myšlenkou, že výjevy takového druhu může vymyslet jen chorá fantazie nebo fanatická slepá víra. Málokdy je tu někdo, kdo v nich hledá alespoň nejmenší zrnko pravdy. A přece může ta nejhrůznější fantazie stěží sestavit přibližný obraz, který by svým vyjádřením přiblížil muka života v temných oblastech. Ubozí zaslepení, kteří se domnívají, že přes to mohou lehkomyšlně přejít s výsměšným pokrčením ramen! Přijde okamžik, kdy se lehkomyšlnost hořce vymstí s otřásajícím příchodem Pravdy. Tu nepomůže žádné vzpírání, žádné odvracení se, protože budou vtaženi do víru, který je čeká, pokud včas neodvrhnou toto přesvědčení nevědomosti, které jen ukazuje prázdnotu a omezenost takovýchto lidí.

Jakmile nastane odloučení jemnohmotného těla od těla hrubohmotného ^{*)}, tak nadejde jim již první velké překvapení v prožitku, že vědomé bytí a život tím ještě neskončil. Prvním následkem je zmatek, ke kterému se připojuje nečekaná úzkost, která často přechází do tupé odevzdanosti nebo nejúzkostlivějšího zoufalství! Marné je pak vzpírání se, marné jsou všechny žaloby, marné jsou však také prosby; neboť musí sklízet to, co zasévali v pozemském životě.

Pokud se vysmívali Slovu, které jim bylo přineseno od Boha a které poukazuje na život po pozemské smrti a s tím spojenou odpovědnost za každé silné smýšlení a konání, tak je to nejmenší, co je očekává, to, co sami chtěli: *Hluboká temnota!* Jejich jemnohmotné oči, uši i ústa jsou uzavřena vlastním chtěním. Jsou hluší, slepí a němí ve svém novém okolí. To je to nejpříznivější, co se jim může stát. Vůdce a pomocník na onom světě se jim nemůže učit srozumitelným, protože se sami před ním drží v uzavření. Je to smutný stav, kterým dotyčný jen pozvolna sám vnitřně zraje, který vede skrze stupňující se zoufalství a může přinést postupnou změnu. Se vzrůstající touhou po Světle, která stoupá z takto stísněných a zmučených duší jako nepřetržité volání o pomoc, rozjasňuje se

*) Přednáška č. 40: Smrt

pak pozvolna kolem něj, až se učí vidět také jiné, kteří tak jako on potřebují pomoci. Má-li snahu, tyto ještě v hluboké tmě čekající podporovat, aby se také u nich mohlo rozjasnit, tak stále více sílí v této činnosti pokusy o pomoc k tomu potřebnou námahou, až k němu může přistoupit někdo jiný, který je více pokročilý, aby také jemu pomohl kupředu, vstříc světlejším oblastem.

Tak se zde sklíčeně povalují, protože jejich jemnohmotné tělo vlivem tohoto nechtění je také vysílené k chůzi. Jestliže někdy dojde k pohybu, zůstává to proto namáhavým a nejistým plazením se po zemi. Jiní sice tápou sem a tam v těchto temnotách, klopýtají, padají, vzchopují se stále znovu, aby zde brzy zase narazili, což se neobejde bez bolestivých ran; neboť lidská duše vždy jen vlivem druhu své vlastní temnosti, která jde ruku v ruce s více či méně silnou hutností, která má za následek odpovídající těžkou hmotnost, klesá do oblasti, která přesně odpovídá její jemnohmotné tíži, je tedy stejného druhu jemnohmotnosti, a tudíž je pro ní její nové okolí právě tak hmatatelné, citelné a neproniknutelné jako pro hrubohmotné tělo v hrubohmotném okolí. Každý náraz, každý pád nebo každé zranění se tam proto cítí tak bolestivě, jak to pociťuje její hrubohmotné tělo během pozemského putování na hrubohmotné zemi.

Tak je tomu v každé oblasti, lhostejno do jaké hloubky nebo výšky patří. Stejná hmotnost, stejná citelnost, stejná vzájemná neproniknutelnost. Avšak jakákoliv vyšší oblast nebo jakýkoliv jiný druh hmoty může nižším, hustším druhem hmoty neomezeně pronikat, jako cokoliv jemnohmotného proniká skrze jinak uzpůsobené hrubohmotné.

Jinak je tomu s dušemi, které mají kromě toho vyrovnat nějakou spáchanou křivdu. Samotný skutek je věcí sám pro sebe. Ten může být vykoupen v okamžiku, kdy původce činu získá od dotčené osoby poctivě míněné odpuštění. Co však lidskou duši váže *tížeji*, je *nutkání* nebo *sklon*, který tvoří hybnou sílu k jednomu nebo mnoha činům. Tento sklon žije v lidské duši i nadále, i po přechodu na druhou stranu, po odloučení od hrubohmotného těla. V jemnohmotném těle dokonce dochází ihned k jeho ještě silnějšímu uplatnění, jakmile pomine omezení vším hrubohmotným, protože poté citění působí mnohem živěji a nepokrytěji. Takovýto sklon je také opět to, co je směrodatné pro hutnost a tedy tíži jemnohmotného

těla. To má za následek, že jemnohmotné tělo po uvolnění od těla hrubohmotného ihned klesne do oblasti, která přesně odpovídá jeho tíži a tudíž stejné hutnosti. Tam proto najde také všechny, kteří holdují stejnému sklonu. Jejich vyzařováním bude tento jeho sklon živen a stupňován, a on bude pak při jeho provádění doslova řídit. Stejně tak přirozeně i ti ostatní, kteří jsou tam s ním. Že takovéto zuření bez zábran musí být pro okolí mukou, není těžko srozumitelné. Protože se to však v takovýchto oblastech zakládá vždy jen na vzájemnosti, tak bude každý jednotlivec hořce trpět mezi ostatními všechno to, co on sám se snaží neustále zase způsobovat ostatním. Tak je tamní život peklem, dokud se duše tohoto druhu pozvolna neunaví a nepocítí k tomu odpor. Pak se po dlouhé době konečně probudí postupné přání, vymanit se z takového způsobu chování. Přání a odpor je počátkem polepšení. Zesilují se k výkřiku o pomoc a nakonec k modlitbě. Teprve pak mu může být nabídnuta ruka ke vzestupu, což často na sebe nechává čekat desetiletí a staletí, někdy ještě i déle. Sklon v lidské duši je tedy nejtížeji poutající.

Z toho je zřejmé to, že neuvážený čin lze mnohem snáze a mnohem rychleji odčinit než sklon spočívající v člověku, lhostejno, zda se stal skutkem či nikoliv!

Člověk, který v sobě nese nečistý sklon, aniž by ho kdy nechal se stát skutkem, protože jsou mu pozemské poměry příznivé, bude muset pykat hůře než člověk, který se prohřešil jedním nebo více neuváženými skutky, aniž by měl při tom zlý úmysl. Neuvážený čin může být dokonce ihned prominut, aniž by se rozvinula karma, avšak sklon teprve tehdy, když v člověku zcela pohnasl. A těch je velmi mnoho druhů. Ať již to je chamtivost a jí příbuzná lakota, ať již špinavá smyslnost, nutkání ke krádeži nebo vraždě, žhářství, nebo také jen k přelstění a k lehkovážné nedbalosti, na tom nesejde, neboť takovýto sklon nechá dotýčeného vždy klesnout nebo ho táhne tam, kde jsou jemu rovní. Podávat o tom živé obrazy, by nemělo žádný smysl. Bývají často tak strašlivého druhu, že by lidský duch na zemi mohl sotva uvěřit takovýmto skutečnostem, aniž by je viděl. A také potom by si mohl ještě myslet, že to musely být jen výplody neomezeně rozpálené blouznivé fantazie. Nechť se spokojí s tím, že před vším takovým cítí mravní odpor, který ho osvobozuje z pout všeho nízkého, aby jeho vzestupu ke Světlu nestály v cestě více žádné překážky.

Takové jsou temné oblasti jakožto důsledky principu, který se Lucifer snaží zavést. Věčný koloběh stvoření se valí a přichází do bodu, ve kterém začíná rozklad, v němž všechno hmotné ztratí formu, aby se rozpadlo v prasemena, a tím přineslo v dalším pohybu nové směřování, nové formování s čerstvou silou a panenskou půdou. Co se až doposud ještě nemohlo z hrubohmotného a jemnohmotného uvolnit, aby dosáhlo po nejvyšší, nejjemnější a nejlehčí hranici do duchovně - bytostného a zanechalo zpět vše hmotné, bude nevyhnutelně strženo do rozkladu, čímž bude u něj zničena jeho forma a osobnost. To je pak teprve věčné zatracení, vyhasnutí všeho vědomě osobního!

47. Oblasti Světla a ráj

Zářící Světlo! Oslňující čistota! Oblažující lehkost! To všechno říká samo o sobě již tolik, že není nutné zmiňovat další podrobnosti. Čím méně je jemnohmotné tělo, tedy plášť lidského ducha na onom světě, zatíženo nějakým sklonem k nízkému, nějakou žádostí po hrubohmotných věcech a požitcích, tím méně ho to k nim stahuje, tím méně hutné a tím méně těžké je toto jemnohmotné tělo, které se vytváří způsobem odpovídajícím jeho chtění, a tím rychleji je skrze svou lehkost pozvednut do světlejších oblastí, které menší hutností odpovídají jeho jemnohmotnému tělu.

Čím propustnějším, tedy řidším a jemnějším se stává toto jemnohmotné tělo vlivem jeho oproštění se od nízkých žádostí, tím se také musí jevit světlejším a jasnějším, protože pak jádro duchovní podstaty v lidské duši, které je samo o sobě ve své podstatě zářící, stále více prozařuje zevnitř jemnohmotné tělo, které se stalo propustnějším, zatímco v nižších oblastech toto samo o sobě zářící jádro zůstává zakryto a zatemněno vlivem větší hutnosti a tíže jemnohmotného těla.

Rovněž v oblastech Světla bude každá lidská duše podle stavu svého jemnohmotného těla nacházet stejný druh, tedy stejně smýšlející. Protože jen ten, kdo je ušlechtilý, tedy chtějící dobro, je schopen usilovat vzhůru, oproštěn od nízkých žádostí, bude tak jako svou stejnorodost potkávat také jen ušlechtilé. Že obyvatel takovýchto oblastí nepodstupuje žádná muka, nýbrž jen požívá poženání plynoucí od stejně ušlechtilých, cítí se tam blaženě a sám opět rovněž probouzí a spolucítí radost v druhých svým vlastním konáním, je také lehce srozumitelné. Může říci, že kráčí po nivách blažených, tedy blaženě se cítících. Povzbuzen tím, bude jeho radost z čistého a vysokého stále sílit a více a více jej pozvedat. Jeho jemnohmotné tělo bude proniknuto tímto cítěním, stane se jemnějším a stále méně hutným, takže vyzařování duchovního jádra bude stále zářivěji pronikat, a nakonec odpadnou poslední zbytky tohoto jemnohmotného těla, jako by se rozplynuly v plamenech, čímž může pak takto zdokonalený a vědomý lidský duch, který se stal osobností, ve zcela čistě duchovně - bytostném druhu, překročit

hranici do duchovně - bytostného. *Teprve tím vstupuje do věčné říše Boha Otce, do nepomíjejícího ráje.*

Tak jako by nemohl malíř obrazem vyjádřit muka skutečného života temných oblastí, stejně tak by nebyl schopen vyličit nadšení, které spočívá v životě oblastí Světla, i když tyto oblasti ještě patří k pomíjivé jemnohmotnosti a hranice k věčné říši Boha Otce ještě nebyla překročena.

Každé popisování a jakýkoliv pokus, zobrazit názorně tento život, by znamenalo bezpodmínečné snížení, které by lidské duši muselo přinést namísto užitku jen škodu.

48. Světové dění

Neexistuje žádné větší nebezpečí pro nějakou věc než zanechaná mezera, jejíž nutnost vyplnění je mnohonásobně pocíťovaná. Nijak pak nepomůže, chtít přes ni přejít; neboť taková mezera brání každému pokroku a jakmile se nad ní postaví stavba, způsobí jednoho dne její zřícení, i kdyby byla postavena s největší dovedností a ze skutečně dobrého materiálu.

Tak projevují se dnes různá náboženská společenství. Zavírají s houževnatou energií oči i uši nad mnohými místy jejich učení, kde lze cítit nelogičnost. Snaží se přes ně přejít s prázdnými slovy, místo toho, aby šla jednou vážně do sebe. Sice cítí nebezpečí, že slepou vírou prozatímně položené můstky přes takovéto propasti jednoho dne již nebudou moci stačit, a obávají se okamžiku, který tuto lehkou stavbu osvětlením dá poznat. Rovněž vědí, že potom nebude možné nikoho přimět k tomu, aby vkročil na tak zrádnou cestu, čímž pak přirozeně opět následná další pevná stavba a cesta musí zůstat stejně prázdné. Právě tak je jim známo, že jeden jediný závan vzduchu svěží Pravdy musí smést takové umělé výtvořiny. Avšak v nedostatku lepšího snaží se navzdory všemu nebezpečí pevně udržovat kolísavou lávku. Jsou dokonce mnohem dříve připravena, bránit ji všemi prostředky a zničit toho, kdo by si troufal zříditi pevnější přechod v Pravdě samotné. Bez váhání se pokusí zopakovat tutéž událost, která se před téměř dvěma tisíciletími odehrála na této zemi, která ještě do dnešního dne vrhá svůj stín, a kterou však sama jakožto velkou obžalobu vůči zaslepenosti a zhoubné tvrdohlavosti lidí učinila ohniskem svého učení a své víry. Byli to *nositelé náboženství* a tehdejší učenci, kteří ve svém dogmatickém omezení a své slabosti prozrazující domýšlivosti nemohli poznat Pravdu a Syna Božího, také se před ním uzavřeli a nenáviděli a pronásledovali ho i jeho stoupence ze strachu a závisti, zatímco se jiní lidé snažili otevírali poznání a rychleji vycíťovali pravdivost slov. Ačkoliv dnešní představitelé křesťanských náboženských společenství zvláště zdůrazňují utrpení Syna Božího, tak se však sami z této události ničeho nenaučili a nevytěžili z ní žádný užitek. Právě dnešní vůdci těchto na Kristově učení založených společenství, tak jako nověj-

ších hnutí pokusili by se i dnes opět učinit neškodným každého, kdo by mohl ohrozit kolísavé přechody nad povážlivými mezery nebo propastmi v jejich učení a výkladech samotnou Pravdou. Pronásledovali by ho se svou nenávistí, která je zrozena ze strachu a ještě řečeno správněji z ješitnosti, přesně jako tomu bylo kdysi.

Chyběla by jim velikost snést, že jejich vědomosti nepostačují k poznání samotné Pravdy a vyplnění mezer, aby tím lidem upravili cestu ke snazšímu porozumění a plnému pochopení.

A přeče je lidstvu vzestup možný jen skrze plné pochopení, nikdy skrze slepou, nevědomou víru!

Jednou takovou mezerou vlivem falešného podání je pojem „Syna Člověka“. Chorobně na něm lpí, podobni farizeům, kteří se nechtěli otevřít Pravdě Syna Božího konfrontované s jejich tradičním strnulým učení. Kristus o sobě mluvil *pouze* jako o Synu Božím. Nelogičnost se současně nazývat Synem Člověka, mu byla daleko vzdálená. Ač se pokoušeli z vlastních pochybností a s největší obratností a dovedností, tento zjevný a každým klidně přemýšlejícím člověkem pocíťovaný rozpor mezi Synem Božím a Synem Člověka objasnit, tak se nemůže vzdor vší námaze potvrdit, že bylo nalezeno *sjednocení*. Nejlepší ze všech výkladů musel by stále znovu poukazovat na dvojici *vedle sebe* stojící, nikdy však nemohl by ho ukazovat jako *jednoho*.

To také zcela spočívá v přirozenosti této věci. Syn Boží se nemůže stát Synem Člověka pouze proto, že se musel narodit skrze tělo člověka, aby mohl kráčet po zemi.

Každému křesťanu je známo, že Syn Boží přišel pouze s *duchovním* posláním a že všechna jeho slova se týkala *duchovní říše*, tedy byla míněna *duchovně*. Také jeho častější poukaz na Syna Člověka tudíž nesmí být od počátku chápán jinak! Proč by zde měla být výjimka? Kristus však duchovně byl a zůstal pouze *Synem Božím*! Když mluvil o Synu Člověka, tak tím nemohl mínit sebe. V tom všem spočívá něco daleko mocnějšího, než podávají dnešní výklady křesťanských náboženství. Tento otevřený rozpor by musel již dlouho dávat podnět k vážnějšímu uvažování, kdyby dogmatické uzavření všechno nezatemnilo. Místo toho a bez nutného a vážného prověření tak pronikavých věcí sáhlo se ke křečovitému lpění na dochovaných slovech a položily se tak klapky na oči, které brání

volnému rozhledu. Přirozeným následkem je, že takovíto vykladači a učitelé, ačkoliv stojí ve stvoření svého Boha, nemohou je správně poznávat, v čemž jediné je vyhlídka na přiblížení se samotnému Stvořiteli, východisku díla.

Kristus učil v první řadě úplné přirozenosti, to znamená, vřazovat se do zákonů přírody, tedy do stvoření. Vřadit se však může jen ten, kdo přírodní zákony zná. Přírodní zákony naproti tomu nesou v sobě vůli Stvořitele a mohou tím také ukazovat cestu k poznání samotného Stvořitele. Kdo tedy zná přírodní zákony, zažívá však také, jak zasahují do sebe neposunutelnými účinky; proto také ví, že toto působení ve své stálé, vpřed ženoucí důslednosti je nezměnitelné, rovněž jako vůle Stvořitele, Boha Otce.

Jakákoliv odchylka by musela znamenat změnu Boží vůle. Avšak změna by poukazovala na nedokonalost. Protože však prapůvod všeho bytí, Bůh Otec, působí jen jednotně a dokonale, tak musí být rovněž nejmenší odchylka v rámci přírodních zákonů, tedy v zákonech vývoje, jednoduše nemožná a předem vyloučená. Tato skutečnost podmiňuje, že také náboženská a přírodní věda musejí být ve všech směrech jednotné v bezmezerné srozumitelnosti a důslednosti, jestliže mají podávat *Pravdu*.

Že přírodní věda ještě dnes má v poměru k celému stvoření velmi nízký stupeň vědomostí, nelze popřít, protože se držela výlučně hrubohmotného, neboť rozum v dnešním smyslu je schopen se přiblížit jen tomu, co je vázáno na prostor a čas. Jediná, avšak také neodpustitelná chyba při tom je v tom, že se žáci této vědy pokouší všechno ostatní, hanlivě popřít jako neexistující, s výjimkou několika málo učenců, kteří překročili průměrnost a nabyli širšího rozhledu a kteří odmítli zakrýt nevědomost domýšlivostí.

Náboženská věda však zasahuje mnohem dále, avšak přece je odkázána na přírodní zákony, které přesahují to, co je vázáno na prostor a čas, a které přichází z prapůvodu a vnikají do pozemsky viditelného bez přerušení a beze změny svého druhu. Z tohoto důvodu nesmějí také náboženská učení v sobě chovat žádné mezery ani rozpory, jestliže mají odpovídat Pravdě, tedy přírodním zákonům nebo Boží vůli, jestliže tedy mají *Pravdu* v sobě nést. Volnost slepé víry se nesmí připustit k vedení pomáhajících a odpovědnost nesoucích učení!

Těžce proto spočívá blud pojmu o Synu Člověka na stoupencích pravého Kristova učení, protože klidně přijímají a vlečou dál mylné tradice, přestože mnohé lidi občas tiše napomíná opačné cítění.

Právě nezměnitelnost Boží vůle ve své dokonalosti je ta, která vylučuje libovolný zásah Boží ve stvoření. Je to však také ona, která po odštěpení Lucifera vlivem jeho falešného jednání ^{*)}, jej nemůže prostě vyloučit, stejně tak musí připustit zneužití přírodních zákonů, tedy Boží vůle, lidmi, protože lidským duchům je vlivem jejich původu z věčně duchovně - bytostného vyhrazeno svobodné rozhodnutí ^{**}). *V událostech jemnohmotného a hrubohmotného stvoření se musí právě neposunutelnost dokonalosti Stvořitelovy vůle jevit jako druh omezení bytí!* Avšak jen méněcenní a malí lidští duchové mohou vidět v tomto poznání omezení moci a velikosti. Takovéto pojetí by bylo pouze výplodem jejich vlastní omezenosti.

Jsou zmateni nezměrností celku, protože si o něm mohou vytvořit skutečně obraz, jen když má užší hranice, odpovídající jejich chápání.

Avšak kdo se snaží poznávat svého Stvořitele v jeho působení, tomu dostane se na bezpečné cestě přírodních zákonů přesvědčivého tušení o dalekosáhlých dějích, jejichž počátky spočívají v prapůvodu, tedy východisku veškerého dění, aby odtamtud jako neposunutelné koleje vedly celým stvořením, po nichž pak musí plynout veškerý další život podle postavení výhybek. Postavení výhybek však zajišťuje *samočinně lidský duch* při svém putování hmotností ^{***}). Luciferovým principem se však žel nechá většina svěst k falešnému postavení výhybky, a tak žene se pak jejich život podle nezměnitelných zákonů vývoje, po stejných kolejích táhnoucích se hmotností, čím dál více dolů, k nějakému zcela určitému konečnému cíli podle postavení výhybky.

Postavení výhybky svobodným rozhodnutím může být z Prapůvodu přesně pozorováno nebo pociťováno, načež lze jasně poznat další průběh, protože po uskutečněním rozhodnutí musí běžet v dalším vývoji jen po kolejích příslušného zákona zakotveného do stvoření. *Tato okolnost umožňuje předvídat* tak mnohé události, protože příroda nebo zákony stvoření se ve svém nucení k vývoji nikdy neodchylují. Tisíciletí při tom nehrají žádnou roli. V těchto předvídaných, bezpodmínečně konečných cílech vznikají pak

*) Přednáška č. 45: Tajemství Lucifera

***) Přednáška č. 5: Zodpovědnost

****) Přednáška č. 30: Člověk a jeho svobodná vůle

velká zjevení, která přicházejí obdařeným duchovně v obrazech a předáváním ve známost lidstvu. Avšak jedno při tom s určitostí předpovědět *nelze: pozemský čas*, ve kterém se takováto zjevení a zaslíbení splní!

To se stane v hodině, ve které takový životní průběh plynoucí po svých zvolených kolejích vjede do zastávky nebo konečného cíle. Osud lidí, stejně jako národa a nakonec celého lidstva je srovnatelný s vlakem, který stojí a čeká na jednokolejné dráze před odbočkami kolejí vedoucích do všech směrů. Člověk nastaví výhybku dle své libosti, naskočí a pustí páru, to znamená, že ho oživí. Při jeho odbočení na jím zvolené koleje lze jmenovat jednotlivé stanice a konečný cíl, ne však přesnou hodinu příslušného příjezdu, protože to závisí na rychlosti jízdy, která se může měnit podle druhu člověka; neboť *člověk oživuje stroj* a žene ho vpřed podle svého vlastního druhu buď v klidné rovnováze nebo v prudké vášni či proměnlivým způsobem. Avšak čím více se takový vlak jednotlivého člověka, národa nebo lidstva přibližuje zastávce svého směru kolejí nebo osudu, tím určitěji může být spatřen a naznačen blížící se příjezd. Síť kolejí má však také některé spojovací tratě, které lze použít příslušným přestavením výhybky *během jízdy*, aby se dosáhlo jiného směru, a tím také jiného konečného cíle, než kterého by se původním nastavením dosáhlo. To pak přirozeně vyžaduje pomalejší jízdu v blízkosti výhybky, zastavení a přestavení výhybky. Pomalejší jízda je uvažováním, zastavení rozhodnutím člověka, které je mu vždy umožněno až do posledního rozhodujícího bodu, a přestavení je čin následující toto rozhodnutí.

Boží vůli, která se táhne hmotností v pevně stojících přírodních zákonech jako kolejové vedení, lze také nazvat nervy v díle stvoření, které dávají cítit nebo oznamují tvůrčímu Prapůvodu každou poruchu v mocném těle jeho díla.

Tento bezpečný přehled, dosahující na základě neposunutelných zákonů až do každého konce umožňuje Stvořiteli, aby ke svým zjevením připojil *také zaslíbení*, která v době blížících se nejnebezpečnějších zatáček, zastávek nebo konečných stanic včas ohlašují od něj přicházející pomocníci! Tito pomocníci jsou od něj vyzbrojeni, aby krátce před příchodem nevyhnutelných katastrof a nebezpečných změn otevřeli zvěstováním Pravdy zrak lidským duchům jedoucím

po falešné koleji, a tím umožnili jim, ještě včas nastavit jinak výhybku, aby se vyhnuli stále nebezpečnějším místům a novým směrem také unikli zkázu přinášejícímu cíli. Běda člověku na tomto i onom světě, který přehlédne a promešká poslední ze všech nastavitelných výhybek a tím možnost lepšího směru! Je beznadějně ztracen.

Protože Stvořitel nemůže otrást dokonalostí své vůle, tak dodrží také při této pomoci opět přesně nejlepší zákony. Jinak řečeno: Jeho vůle je od prvopočátku dokonalá. Každý jeho nový akt vůle bude samozřejmě rovněž dokonalý. To podmiňuje, že jakýkoliv nový akt jeho vůle musí v sobě nést také přesně stejné zákony jako ty předcházející. Následkem toho je opět přesné začlenění do vývojového dění jemnohmotného a hrubohmotného světa. Jiná možnost je právě vlivem dokonalosti Boží jednou pro vždy vyloučena. V již vysvětleném předvídání vzniklo zaslíbení vtělení Syna Božího, aby zvěstováním Pravdy přiměl lidstvo k přehození výhybky. Čin přehození zůstává podle zákonů vyhrazen samotným lidským duchům. Tím je však nemožné předvídáním zjistit druh rozhodnutí; neboť mohou být přehlédnuty lidskými duchy jen *již zvolené* dráhy, do kterých svým svobodným rozhodnutím postavili výhybku, přesně s jejich veškerými zastávkami a zatáčkami až ke konečnému cíli. Podle důsledné přirozenosti jsou tedy z toho vyloučeny body obratu, při nichž je směrodatné svobodné rozhodnutí lidstva; neboť také toto právo je z přirozené zákonitosti vzniku a vývoje právě tak neposunutelné jako všechno ostatní, a protože Stvořitel dal toto právo lidským duchům skrze jejich původ z duchovně bytostného, nežádá také, aby předem věděl, jak jejich rozhodnutí dopadne. Jen *následek* takového rozhodnutí může přesně poznat až do konce, protože ten musí působit pak v rámci této vůle, která spočívá v zákonech jemnohmotného a hrubohmotného stvoření. Pokud by tomu bylo jinak, tak by příčina k tomu mohla znamenat z tohoto důvodu jen nedostatek dokonalosti, což je bezpodmínečně vyloučeno.

Člověk si tedy má být plně vědom této jeho obrovské zodpovědnosti, že je ve svých základních rozhodnutích skutečně nezávislý. Avšak on se žel domnívá být buď zcela závislým otrokem, nebo se přeceňuje jako část božství. Pravděpodobný důvod je v tom, že v obou případech věří, že je zbaven zodpovědnosti. V prvním případě jako příliš nízký a závislý tvor, ve druhém případě jako vysoko

nad ní stojící. Obojí je však falešné! Může se považovat za správce, jemuž v určitých věcech přísluší svobodné rozhodnutí, avšak také plná zodpovědnost, a který se tedy těší velké důvěře, kterou by neměl špatným hospodařením zklamat.

Právě tato dokonalost činí nutným, že Stvořitel při poskytování bezprostřední pomoci falešně směřujícímu lidstvu musí počítat také se selháním lidstva při jeho rozhodnutích. Pro takové případy vychází z jeho moudrosti a lásky, které jsou mu opět podle zákona a přirozeně rovněž vlastní, další cesty připravené k pomoci, které se pak připojí k prvním, případně odříznutým cestám v důsledku selhání lidstva.

Tak byl již před dobou vtělení Syna Božího ve věčné říši Otce připraven k poslání jiný Vyslanec, pro případ, že by lidstvo mohlo navzdory velké oběti lásky Otcovy selhat. Jestliže by Synu Božímu v jeho čistě Božím stanovisku nebylo nasloucháno tak, aby lidstvo na jeho varování nepřehodilo výhybku své dráhy do směru, který mu ukazoval, nýbrž by v zaslepení setrvalo na své dosavadní dráze vedoucí do zkázy, tak měl potom vyjít ještě jeden Vyslanec, který by mohl být lidstvu v jeho nejvnitřnějším založení bližší než Syn Boží, aby mu ještě jednou pomohl v poslední hodině jako Varovatel a Vůdce, pokud — — — bude chtít slyšet jeho hlas Pravdy. *To je Syn Člověka.*

Kristus jakožto Syn Boží o tom věděl. Když však při svém působení poznal zaplevelenou a vyprahlou půdu lidské duše, bylo mu jasné, že jeho pozemská pouť nemůže přinést ovoce, které by muselo dozrát při dobrém chtění lidstva. Hluboce nad tím truchlil, neboť přece viděl na základě jemu tak dobře známých zákonů ve stvoření, které nesou vůli jeho Otce, bezpodmínečný postup k nevyhnutelnému konci, který musel být přivozen uzpůsobením a chtěním lidí. A tu začal hovořit o Synu Člověka, o jeho nezbytně nastávajícím příchodu vlivem vzniklých událostí. Čím dále plnil své velké poslání, které vždy podle rozhodnutí lidstva nechávalo otevřené dvě cesty, buď velké následování jeho učení s navazujícím vzestupem při vyvarování se všeho zkázonosného, nebo selhání a další řízení se po šikmé dráze, které by muselo vést do zkázy, tím jasněji viděl, že rozhodnutí velké většiny lidstva se klonilo k selhání a tím k zániku. Poté se formovaly jeho výroky

o Synu Člověka k bezprostředním zaslíbením a ohlašováním, když pravil: „Když však přijde Syn Člověka ...“ atd.

Tím označil dobu krátce před nebezpečím zániku, který se musel naplnit na základě odmítnutí jeho poslání lidstvem jakožto konečný cíl stále více následovaného směru podle zákonů Božích ve hmotném světě. Těžce tehdy trpěl při tomto poznání.

Falešné je každé podání, které tvrdí, že Kristus, Syn Boží, současně také sám sebe označoval jako Syna Člověka. Takováto nelogičnost nespočívá ani v Božích zákonech, ani ji nelze připisovat Synu Božímu jakožto znalci a nositeli těchto zákonů. *Učedníci* neměli pro to vysvětlení, jak přece z jejich otázek vycházelo najevo. Od nich samotných vzešel omyl, který se udržel dodnes. Domnívali se, že Syn Boží označil sám sebe výrazem Syn Člověka, a v tomto předpokladu byl tento omyl předáván také budoucím generacím, které se rovněž vážněji nezabývaly nelogičností, která v tom spočívá, stejně jako sami učedníci, nýbrž se přes to jednoduše přešlo, částečně z nesměrnosti, částečně z pohodlnosti, přestože při správném stanovisku je všeobšáhá láska Stvořitele ještě jasnější a vyniká daleko mocněji. Přícházet ve stopách Syna Božího, to znamená, že převezme a ponese dál jeho poslání, bude Syn Člověka jakožto *druhý* vyslanec Boha Otce a bude kráčet vstříc lidstvu na zemi, aby je zvěstováním Pravdy strhl zpět z dosavadní dráhy a přivedl ke svobodnému rozhodnutí pro jiné stanovisko, které je odvede od bodu zkázy, který nyní na ně čeká.

Syn Boží – Syn Člověka! Že v tom spočívá rozdíl, není jistě tak těžké pochopit. Každý z těchto výrazů má svůj ostře ohraničený, přísně vyjádřený smysl, který nějaké pomíchání a splynutí v jedno musí označit leností myšlení. Posluchači a čtenáři přednášek si budou vědomi přirozeného vývoje, který vychází z Prasevřta, Boha Otce, a sestupuje dolů až k hrubohmotnému světovému tělesu. Syn Boží přišel z Božsky - bezbytotného, rychle prolétl duchovně - bytotným a jemnohmotným k inkarnaci do hrubohmotného světa. Proto musí být plným právem nazýván částí Boha, která se stala člověkem, nebo Synem Božím. Prolétnutí duchovně - bytotným, v němž má lidský duch teprve svůj původ, nenechalo ho tam, stejně jako i v následující jemnohmotné části stvoření pevně zakotvit tak, aby jeho Božsky bezbytotný duch mohl vzít s sebou silný ochranný

obal těchto rozdílných druhů, nýbrž tyto jinak jako výzbroj sloužící obaly zůstaly tenkými. To přinášelo tu výhodu, že niterné Božství snáze a silněji prozařovalo, tedy vyšlehovalo ven, avšak také nevýhodu, že ve Světlu nepřátelských nížinách země tak mohlo být svou nápadností rychleji potíráno a vztekle napadáno. Silné, jen mírně zahalené Božství v pozemsky hrubohmotném plášti muselo zůstat něčím cizím mezi lidmi, jako příliš vzdálené. Obrazně vyjádřeno lze tedy říci, že jeho Boží duch nebyl dostatečně vyzbrojen a vyba-ven pro nízké hrubohmotně pozemské vlivem nedostatku přijatého zahalení z duchovně - bytostného a jemnohmotného. Propast mezi Božím a pozemským zůstala jen slabě překlenuta.

Protože lidé tohoto daru Boží lásky nedbali a neopatrovali jej, nýbrž z přirozeného pudu všeho temnějšího vystupovali proti světlému Synu Božímu s nepřátelstvím a nenávisť, tak musel přijít druhý Vyslanec v Synu Člověka, který je pro hrubohmotný svět silněji vyzbrojen.

Také Syn Člověka je Božím Vyslancem a vyšel z Božsky - bezbytostného. Avšak on se před svým vysláním do hrubohmotného světa inkarnoval do věčně čistě - duchovně - bytostného, tedy je úzce spojen s podstatou duchovního druhu, ze které pochází semeno lidského ducha! Tím kráčí Božsky - bezbytostné jádro tohoto druhého Vyslance blíže lidským duchům v jejich prapůvodu, čímž nabývá proti nim také více ochrany a bezprostřední síly.

V nejvyšších výšinách stejnorodého druhu podstaty lidských duchů žije pro všechno existující dokonalý ideál toho, co v sobě může nést další vývoj z duchovně - bytostného. Tak také věčný, čistě duchovně - bytostný ideál všeho ženství, jakožto královna ženství se všemi živými ctnostmi. Každý ženský duchovní zárodek nese v sobě nevědomou touhu, k tomuto čistému, živému ideálu v ušlechtilé formě usilovat. Žel během putování hmotností se často zvrhává tato nevědomá touha v ješitnost, která předstírá a má nahradit to, co se v častém sebeklamu nestalo živoucím, avšak je žádoucím. Tato touha však je vědomější při povznesení se ke Světlu, ještě v jemnohmotném světě. Jakmile nízké žádosti začínají odpa-
dávat, proniká stále prudčeji kupředu, aby nakonec oživila a posílila ctnosti. Magnetem a ohniskem této ušlechtilé touhy po ženských ctnostech je královna ženství v nepomíjející říši Otcově, v čistě du-

chovně - bytostném. Božsky - bezbytostné jádro druhého Vyslance Božího bylo vnořeno do tohoto duchovně - bytostného ideálu ženství a bylo jí jako duchovně - bytostnou matkou vychováno ve věčné říši Boha Otce, v hradu Grálu jakožto domova jeho duchovního mládí. Teprve odtud následovalo pak jeho vyslání do hrubohmotného světa, v době, aby mohl kráčet v pravou hodinu po bojišti, aby těm kteří prosí o duchovní vedení a vážně hledají Boha, mohl ukázat pravou cestu do říše Otce a současně jim poskytl ochranu před nepřátelskými útoky těch, co usilují do hlubin.

Protože na rozdíl od Syna Božího strávil své duchovní mládí v duchovně - bytostném, tedy v prapůvodu a východisku lidských duchů, tak zakořnil současně kromě Božsky - bezbytostného také pevně v duchovně - bytostném, přichází proto ve svém druhu blíže lidstvu a je spojením původu a mládí skutečně přicházejícím *Božím člověkem!* Vychází z Božsky - bezbytostného a rovněž z čistě duchovně - bytostného, prapočátku lidstva. Z *tohoto* důvodu je na rozdíl od Syna Božího nazýván Synem Člověka, jemuž je skrze jeho původ otevřena cesta k Božsky - bezbytostnému! Proto nese v sobě Boží sílu a moc a stojí tím vůči celému lidstvu jakož i Luciferovi dobře vyzbrojen k boji.

Proto bděte, abyste ho poznali, jakmile nadejde jeho doba; neboť on přináší také čas pro vás!

49. Rozdíl v původu mezi člověkem a zvířetem

Aby se vyjasnil rozdíl původu mezi člověkem a zvířetem, je třeba podrobnějšího rozčlenění stvoření než doposud. S obvyklými hesly jako „skupinová duše“ zvířat vůči osobnímu „já“ lidí neučinilo se tomu zadost, ačkoliv je to míněno již zcela správně. Avšak označuje to v širokých obrysech při tom jen všeobecné a pozemskému nejbližší, avšak nevyjadřuje *skutečný* rozdíl.

Při tom musí být znám vývoj stvoření, který je vysvětlen v přednášce „Vývoj stvoření“ *).

Z důvodu snazšího přehledu budiž ještě jednou uvedeny hlavní stupně od shora dolů:

1. Božské:	{ Božsky bezbytné Božsky bytné
2. <i>Duchovně</i> - bytné:	{ Vědomě duchovně bytné Nevědomě duchovně bytné
3. Bytné:	{ Vědomě bytné Nevědomě bytné
4. Hmotné:	{ Jemnohmotné Hrubohmotné

Člověk má svůj duchovní původ v nevědomě – duchovně - bytném. Naproti tomu zvíře má svůj původ v nevědomě – bytném. Mezi těmito oběma stupni je mohutný rozdíl. Oživujícím jádrem člověka je *duch*. Oživujícím jádrem zvířete je však jen *bytná podstata*.

Duch stojí daleko výše než bytná podstata; tudíž vnitřní původ lidí je také mnohem výše než u zvířete, zatímco oba mají společný jen původ hrubohmotného těla. Duch člověka však vyvinul své původně čistě zvířecí tělo postupem času dále, než tomu bylo bytné podstatě zvířete možné.

Nauka přirozeného vývoje hrubohmotného těla započatého od nejnižšího zvířete až k tělu člověka je proto správná. Ukazuje ve

*) Přednáška č. 52

všech směrech bezmezernou vzestupně pracující tvořivou vůli v přírodě. Znak dokonalosti.

V této nauce byla učiněna jen jedna, ovšem také veliká chyba, že se nešlo nad hrubohmotné. Říká-li se, že lidské tělo, tedy hrubohmotný plášť člověka, pochází z těla zvířete, které tu bylo před tělem člověka, tak je to správné. Toto tělo však netvoří ani člověka, ani zvíře, nýbrž k nim pouze patří jakožto něco nezbytného v hrubohmotnosti. Avšak chtějí-li se dělat z toho závěry, že také vnitřní živoucnost člověka pochází ze zvířete, tak je to neodpustitelná a matoucí chyba, která musí vzbuzovat rozpor.

Z tohoto rozporu vzniká rovněž v tak mnoha lidech zdravý vjem *proti* takovéto nesprávné domněnce. Na jedné straně je přitahuje správnost domněnky, týkající se těla, a na straně druhé jsou odpuzováni hrubou nedbalostí, která do toho chce plést vnitřní původ.

Věda však sotva mohla doposud jednat jinak, než tvrdit, že v přirozeném vývoji nakonec musí člověk pocházet ze zvířete, a zejména ze zvířete podobnému opici, které se svou formou přibližuje nejvíce lidskému tělu, protože se byla schopna zabývat pouze jen hrubohmotným. Dokonce převážně jen hrubohmotným, které tvoří zcela nepatrnou část stvoření. A z toho zná také jen ten nejhrubší zevnějšek. Ve skutečnosti tedy mizivě málo, tedy téměř nic. Sice je dnes konečně schopna používat rozličných užitečných věcí, avšak nezná je ještě v jejich podstatě, nýbrž musí se při tom nuceně spokojit s několika cizími slovy, která používá místo vědění. Tato slova označují pouze předběžné začlenění stávajícího a něčeho již nějak upotřebitelného, jehož vlastní druh je doposud neznámý, o to méně pak původ.

Avšak bytostné a ještě mnohem více duchovní stojí *nade* vším hmotným a jsou od země směrem vzhůru pokračováním k prvopočátku všeho stávajícího, nebo, což je přirozenější, od shora dolů předcházejí ve vývoji hmotné.

Je nutné uvážit, že všechno duchovní, a stejně také i všechno bytostné, samozřejmě potřebuje a v důsledku vývoje přirozeně vyžaduje záhal hrubohmotného těla, jakmile je poslušno zákona vývoje a jako zušlechťující faktor a živé jádro pronikne až do hrubohmotnosti. Zmizí jakýkoliv spor, pokud se ve všem bádání pronikne konečně buď dále vzhůru, tedy nad hmotné, nebo dovede-li

se sledovat proces vývoje od shora dolů. Je zde doba, kdy se k tomu musí udělat krok. Avšak to vyžaduje při tom největší opatrnost, aby duchovní vědění, které v sobě nese logiku, nebylo nepozorovaně strženo do nevědomé fantazie. Je nutné si povšimnout, že bytostnému a duchovnímu lze vykročit vstříc také jen s *jasným a svobodným* duchem, a ne jako v hmotném s vahami, pitevními noži a zkumavkami.

Avšak právě tak jich nelze dosáhnout *omezeným* duchem nebo předpojatostí, jak se tak často děje. Podle existujících zákonů stvoření se to samo sebou nepřeklenutelným způsobem zapovídá. Tímto nemůže malý lidský tvor ani při největší domyšlivosti odchýlit neúprosnou vůli svého Stvořitele v její dokonalosti.

Vlastní rozdíl mezi člověkem a zvířetem spočívá tedy výlučně v jejich nitru. Zvíře se také může vrátit jen do bytostného, jakmile odloží hrubohmotné tělo, zatímco se člověk vrací do duchovního, které leží mnohem výše.

Člověk je sice schopen v určitém směru často klesnout až ke zvířeti, avšak musí vždy zůstat člověkem, protože není schopen se zbavit zodpovědnosti, kterou jeho zárodek má svým duchovním původem; avšak zvíře svým jen bytostným původem se nikdy nemůže ke člověku vyšvihnout. Rozdíl mezi těly však spočívá jen ve formě a v ušlechtlejším vývoji u člověka, který byl vyvolán vlivem *ducha*, jakmile vešel do hrubohmotného těla *).

*) Přednáška č. 7: Stvoření člověka

50. Odloučení mezi lidstvem a vědou

Toto odloučení nemuselo nastat; neboť celé lidstvo má plné právo na vědu. Vždyť tato se snaží, učinit srozumitelným Boží dar stvoření. Vlastní činnost každého oboru vědy spočívá v pokusu, podrobně probádat zákony Stvořitele, aby skrze jejich znalost, je bylo možné vydatněji použít k užítku a prospěchu lidstvu.

Toto všechno není ničím jiným než ochotou podřídit se Boží vůli.

Protože však Stvoření a přírodní neboli Boží zákony, jež ho nesou, jsou ve své dokonalosti tak neobyčejně jasné a prosté, tak by muselo být přirozeným následkem také prosté a jednoduché vysvětlení podané tím, kdo je skutečně poznal.

Avšak zde nastává citelný rozdíl, který svým nezdravým uzpůsobením stále více zvětšuje propast mezi lidstvem a těmi, kteří se nazývají žáky vědy, tedy žáky vědění nebo pravdy.

Tito se nevyjadřují tak prostě a přirozeně, jak by to odpovídalo pravdě, tedy samotnému vědění, tedy tak, jak to pravda vyžaduje jako přirozený následek.

To má dvě, vlastně tři příčiny. Kvůli podle jejich mínění zvláště namáhavému studiu očekávají zvláštní společenské postavení. Že je toto studium jen vypůjčením si z hotového stvoření, podobně jako to provádí prostý zemědělec klidným pozorováním přírody, které je pro něj nutné, nebo jiný člověk ve své praktické práci, chtějí si ujasnit jen neradi.

Kromě toho se žák vědy, pokud se ve svých vědomostech nepřiblíží pravdě, musí vyjadřovat z přirozenosti věcí vždy nejasně. Teprve pak, když sám skutečně pochopil pravdu, stane se nutně opět z přirozené podstaty věcí prostý a přirozený ve svých vyjádřeních. Není žádným tajemstvím, že právě nevědoucí během svého přechodu k vědění rádi mluví mnohem více než sami vědoucí a používají při tom vždy nejasností, protože nemohou jinak, pokud ještě nedosáhli pravdy, tedy samotného vědění.

Třetí příčinou je však skutečné nebezpečí, že by společnost věnovala velmi málo pozornosti lidem vědy, pokud by ji chtěli ukázat v prostém rouchu pravdy. Lidmi by byla pak shledána „příliš přirozenou“, než aby jí mohli přikládat velkou cenu.

Že to však je právě *to* jediné správné a také to je měřítkem pro všechno pravé a pravdivé, o tom neuvažují. Záruka pravdy spočívá jen v přirozené samozřejmosti.

Avšak k tomu nelze lidi tak snadno obrátit, vždyť také v Ježíši nechtěli poznat Syna Božího, protože k nim přišel „příliš prostě“.

Toto nebezpečí si žáci vědy odedávna zcela přesně uvědomovali. Proto se z chytrosti čím dál více uzavírali přirozené jednoduchosti Pravdy. Aby sebe i svou vědu přivedli k uplatnění, vytvářeli v hloubavém smýšlení stále obtížnější překážky.

Učenec, který se pozvedl z davu, se nakonec odmítl vyjadřovat prostě a všem srozumitelně. Často jen z důvodu, jehož si je stěží sám vědom, že by mu asi nezůstalo mnoho z toho, co měl v úmyslu, pokud by nezformoval způsob vyjadřování, kterému se teprve zvlášť musel naučit dlouholetým studiem.

Neučinil se srozumitelným všem, což mu časem vytvořilo umělou přednost, která byla jeho žáky a následovateli udržována za každou cenu, protože jinak by pro mnohé bylo mnohaleté studium a s tím spojené vynaložené peníze skutečně zbytečné.

Dnes to došlo tak daleko, že mnozí učenci již více nejsou schopni, vyjadřovat se vůči prostým lidem jasně a srozumitelně, tedy prostě. *Tato* snaha by nyní vyžadovala snad *to nejtěžší studium* a to by zabralo více než celý lidský věk. Avšak především by to mělo pro mnohé nepříjemný následek, že by pak vynikli už jen takoví lidé, kteří jsou lidstvu připraveni skutečnými *znalostmi* něco předat a tím mu posloužit.

Nyní je zastírání skrze nesrozumitelnost pro veřejnost zvláště výraznou vlastností vědeckého světa, jak se to podobně provádělo ve věcech církevních, kdy pozemsky povolání služebníci Boží jakožto vůdci a usměrňovatelé hovořili latinsky k lidem, kteří hledali zbožnost a povznesení a kteří jim nerozuměli, a tudíž si to také nemohli osvojit, z čehož nemohli mít žádný zisk. Služebníci Boží mohli tehdy mluvit rovněž siamsky se stejným neúspěchem.

Pravé vědění nesmí mít zapotřebí, činit se nesrozumitelným; neboť v něm spočívá současně také schopnost, dokonce potřeba, vyjadřovat se v prostých slovech. Pravda je bez výjimky pro *všechny lidi*; neboť oni z ní přece pocházejí, protože Pravda v duchovně - bytostném, východisku lidských duchů, je živoucí.

Z toho je možné usoudit, že Pravda ve své přirozené prostotě se má stát srozumitelnou všem lidem. Jakmile se však předáváním stane složitou a nesrozumitelnou, tak nezůstává již více čistou a pravdivou, nebo se vyjádřením ztrácí v nepodstatném, které nemá stejný význam jako její jádro. Toto jádro, tedy pravé vědění, musí být všem jasné. To co je uměle vyšroubované, může v sobě nést ve svém vzdálení se od přirozenosti jen málo moudrosti. Každý, kdo *nepochopil* opravdové vědění, ten ho nemůže prostě a jednoduše předávat dál a obyčejně se snaží něco bezděčně zakrýt, nebo je jako nastrojená loutka bez života.

Kdo v důslednosti vědění ještě zanechává mezery a vyžaduje pro to slepou víru, ten činí z dokonalého Boha chybuujícího bůžka a dokazuje, že sám nezná pravou cestu, a proto také není schopen bezpečně vést. To budiž každému vážně hledajícímu výstrahou!

51. Duch

Slovo „duch“ se používá tak často, aniž by si ti, co o něm mluví, byli vědomi, co vlastně duch je. První nazývá zkrátka duchem vnitřní život člověka, druhý míchá dohromady duši a ducha, rovněž se často mluví o duchaplném člověku, přičemž se nemá na mysli nic jiného než prostá práce mozku. Mluví se o záblescích ducha a o mnohém jiném. Avšak nikdo nedospěl k tomu, aby jednou správně objasnil, co duch je. To nejvyšší, co se pod tím doposud rozumělo, spočívá ve vyjádření: „Bůh je duch!“ Z toho se odvozuje všechno. Je snaha moci tímto tvrzením porozumět také Bohu samotnému a nalézt v tom pro něj vysvětlení.

Avšak právě to muselo mít za následek odklonění se od skutečnosti, a proto také omyl; neboť je *falešné*, prostě říci: Bůh je duch.

Bůh je *Božský*, a ne duchovní! Již v tom spočívá vysvětlení. Božské se nikdy nesmí označovat jako duch. Jen duchovní je duch. Dosaďadní chybný pohled je vysvětlen tím, že člověk pochází z duchovního, tudíž také není schopen uvažovat nad duchovním, takže je pro něj všechno duchovní tím nejvyšším. Není dalek toho, aby chtěl to nejnezkalenější a nejdokonalejší z toho považovat za prvopočátek celého stvoření, tedy za Boha. Lze tedy předpokládat, že falešný pojem vyplývá nejen z potřeby, představit si svého Boha z hlediska svého druhu, i když také v každém ohledu dokonalého, aby s ním bylo pociťováno spojení, nýbrž příčina toho spočívá především v neschopnosti chápání samotné výše Boha.

Bůh je Božský, jen *jeho vůle je Duch*. A z této živoucí vůle vzniklo jemu nejbližší ležící duchovní okolí, ráj s jeho obyvateli. Avšak z tohoto ráje, tedy ze *zformované Boží vůle* vyšel člověk jakožto duchovní semeno, aby započal svou pouť dalším stvořením, jakožto částička Boží vůle. Člověk je tedy skutečný nositel Boží vůle, tudíž nositelem *ducha* v celém hmotném stvoření. Z tohoto důvodu je ve své činnosti také vázán na čistou pravůli Boží a musí nést plnou zodpovědnost za to, když ji nechá nečistě přerůst vnějšími vlivy hmotného a dopustí případně dočasně i její úplné zahrabání.

To je ten poklad nebo hřívna, která by měla přinášet v jeho rukou úrok a úroky z úroků. Z falešného předpokladu, že Bůh sám je

duch, tedy stejného druhu jako původ člověka samotného, vychází zřetelně najevo, že si člověk nemohl nikdy udělat správný obraz o Božství. Nesmí si pod ním představovat jen nejvyšší zdokonalení sebe sama, nýbrž musí jít daleko nad to k druhu, který mu zůstane vždy nepochopitelný, protože k jeho pochopení nebude nikdy svým vlastním druhem uschopněn.

Duch je tedy *vůle* Boží, elixír života celého stvoření, které jím musí být proniknuto, aby zůstalo zachováno. Člověk je částečným nositelem tohoto ducha, který má prostřednictvím sebeuvědomění přispět k *pozvednutí* a dalšímu vývoji celého stvoření. K tomu je však zapotřebí, aby se učil správně používat přírodní síly a použil je k všeobecnému zvelebení.

52. Vývoj stvoření

Již jednou jsem poukázal na to, že písemně uložené dějiny stvoření se nesmí chápat pozemsky. Také dějiny stvoření v Bibli se netýkají země. Stvoření země bylo pouze přirozeným důsledkem, který vyplynul z dalšího vývoje *prvotního* stvoření vytvořeného samotným Stvořitelem. Je téměř nepochopitelné, jak badatelé v Písmu mohli udělat tak nelogické a mezery tvořící trhliny v domněnce, že Bůh ve své dokonalosti měl stvořit hrubohmotnou zemi bezprostředně a bez přechodů.

Nemusí být měněno „slovo“ v Písmu, abychom se přiblížili pravdě událostí. Naopak, slovo událostí dějin podává opět tuto pravdu mnohem jasněji než všechny mezerovité a falešné výklady. Jen falešné výklady přivodily nemožnost pochopení tak mnohými lidmi.

Pocitují zcela správně chybu, která se dělá tím, že je snaha v Bibli uvedený ráj položit bezpodmínečně na hrubohmotnou zemi, tak velmi vzdálenou od Božského. Není přece nakonec žádným tajemstvím, že Bible je v první řadě knihou *duchovní*. Podává vysvětlení *duchovních* dějů, v nichž jsou lidé zmiňováni jen tam, kde bezprostředně stojí ve vztahu k objasnění těchto duchovních věcí a jejich vysvětlení.

Nakonec je to srozumitelnější i pro lidský rozum, protože je přirozené, když v Bibli uložené líčení stvoření se *netýká* od Stvořitele tak vzdálené země. Málokdo si troufá popírat skutečnost, že toto bezprostřední a jako *prvotně* označené Boží stvoření lze hledat také jen v jeho nejbližší blízkosti, protože přece vyšlo jako *první* od samotného Stvořitele a tím s ním *musí* stát v užší souvislosti. Nikdo, kdo klidně a jasně přemýšlí, nebude očekávat, že se toto prvotní a *vlastní* stvoření odehrávalo na zemi, která je od Božského nejdále vzdálená a která vznikla teprve v dalším postupu vývoje.

O ráji *na zemi* nemohlo být proto řeči. Co Bůh osobně stvořil, jak to výslovně stojí v historii stvoření, zůstává s ním samozřejmě *bezprostředně* spojeno a muselo být jen v jeho nejbližší blízkosti. Právě tak snadno vysvětlitelný a přirozený je závěr, že všechno stvořené nebo vzešlé v tak velké blízkosti Stvořitele zůstává také nejpodobnější jeho vlastní dokonalosti. A *to* je jediné také ráj, věčná říše Boží!

Avšak představovat si ho na hrubohmotné zemi, musí vychovávat pochybovače. Myšlenka „vyhnání“ z *pozemského* ráje, kde vyhnání musí přece zůstat stále ještě na stejné zemi, ukazuje tak mnoho nezdravého a je tak zjevně a hrubě zpozemštěna, že to je skoro až groteskní. Je to mrtvý obraz, který ukazuje otisk křečovitě přivozeného dogmatu, a žádný rozumný člověk poněkud neví, co si s ním počít.

Čím méně je něco dokonalé, tím je to od dokonalosti vzdálenější. Také duchovní bytosti stvořené z dokonalosti nemohou být pozemskými lidmi, nýbrž musí stát nejbližší této dokonalosti, a proto jsou ideálními vzory pro lidstvo. Jsou to věční duchové, kteří nikdy nevstupují do hmotnosti, tedy se také nestávají pozemskými lidmi. Zářící ideální postavy, které přitahují jako magnety, avšak také posilují všechny schopnosti lidských duchovních zárodků a působí tak na duchy, kteří se stali vědomými později.

Ráj, který jako takový je zmíněn v Bibli, *nesmí* být tedy zaměňován se zemí.

K bližšímu vysvětlení je třeba, podat ještě jednou úplný obraz o všem existujícím, aby se hledajícímu člověku usnadnilo, nalézt cestu do věčné Boží říše, do ráje, odkud vzešel ve svém duchovním prapočátku.

Nechť si člověk představí Božské jako nejvyšší a nejušlechtlejší. Bůh sám jakožto výchozí bod veškerého bytí, jako pramen veškerého života je ve své bezpodmínečné dokonalosti *bezbytostný*. Občas se halí do pláště Božsky - bytostného, které pak následuje a přijímá tak na sebe formu. Po Bohu samotném v jeho nejvlastnější bezbytostnosti následuje tento kruh Božsky - *bytostného*. S ním povstali první bez výjimky formou učinění. K nim patří v první řadě čtyři archandělé, ve druhé a třetí řadě malý počet nejstarších. Tito nejvzdálenější se nemohou přibližovat k Božsky - bezbytostnému, avšak mají velký význam pro další vývoj duchovně - bytostného, jako mají velký význam později vědomě bytostní pro vývoj hmotnosti. Z Božsky bytostného byl vyslán Lucifer, aby byl stvoření v jeho dalším samočinném vývoji bezprostřední oporou.

Syn Boží však přišel z Božsky - bezbytostného jako část, která musí po svém pomocném poslání vejít zpět do Božsky - bezbytostného, k opětovnému sjednocení s Otcem. Syn Člověka pochází rovněž z Božsky - bezbytostného, přímo z Boha. Jeho odštěpení se stalo

skrze spojení s vědomě - duchovně - bytostným příkazem k setrvání v oddělení, a přece také opět v bezprostředním spojení s Božsky - bezbytostným, aby mohl zůstat věčným prostředníkem mezi Bohem a jeho dílem. Po té co Lucifer jakožto přicházející z Božsky - *bytostného* ve svém působení selhal, musel být na jeho místo vyslán někdo silnější, který ho spoutá a pomůže stvoření. Proto pochází k tomu určený Syn Člověka z Božsky - *bezbytostného*.

K Božsky - bytostnému se připojuje *ráj*, věčná říše Boží. Tím je v první řadě nejbliže se nacházející *vědomě - duchovně - bytostné*, které sestává ze stvořených věčných duchovních bytostí, které lze rovněž nazvat duchy. Tito jsou hotovými ideálními postavami pro všechno, oč mohou a mají lidští duchové ve svém nejúplnějším vývoji usilovat. Magneticky přitahují ty, co usilují vzhůru. Toto samočinné spojení pociťují hledající a vzhůru usilující v často nevysvětlitelné touze, která v nich podněcuje nutkání hledat a usilovat vzhůru.

Jsou to duchové, kteří se nikdy nezrodili ve hmotnosti a jsou samotným Bohem, prapůvodem veškerého bytí a života, stvoření jako první, čistě duchovní, kteří jsou tedy jeho vlastní dokonalosti také nejbliže. *Oni* jsou to také, kdo jsou skutečně *podle jeho obrazu!* Nesmí se přehlížet, že je to v dějinách stvoření zřetelně nazváno: podle jeho *obrazu*. Tento poukaz zde také není bez významu; neboť oni mohou být jen podle jeho *obrazu*, a ne podle něj *samotného*, tedy jen podle toho, jak se *zjevuje*, protože samotné čisté Božství jako jediné je *bezbytostné*.

Aby se zjevil, musí se Bůh, jak již bylo řečeno, nejprve zahalit do Božsky - bytostného. Avšak také potom nemůže být spatřen z duchovně - bytostného, nýbrž jen z Božsky - bytostného, a to také jen z malé části; neboť veškeré čisté Božství musí oslnit ve své čistotě a jasu to, co není z Božství. Dokonce ani Božsky - bytostní nemohou hledět do tváře Boží! Rozdíl mezi Božsky - bezbytostným a Božsky - bytostným je k tomu ještě příliš velký.

V tomto ráji vědomě - duchovně - bytostného žije současně také *nevědomě - duchovně - bytostné*. Nese v sobě tytéž základy, ze kterých je složeno vědomě - duchovně - bytostné, tedy zárodek z něj. V těchto zárodcích však spočívá život, a život v celém stvoření nutí podle Boží vůle k vývoji. Vývoji k uvědomění. To je zcela

přirozený a zdravý postup. Uvědomění však může z nevědomého vznikat jen zkušenostmi, a tato touha k dalšímu vývoji skrze zkušenosti nutí nakonec takovéto zrající nebo naléhající zárodky nevědomě - duchovně - bytostného dolů, nebo pryč, jak bychom tak řekli, ven přes hranici duchovně - bytostného. Protože vypuzení nebo odpuzení zárodku nemůže nastat směrem vzhůru, tak se musí ubírat cestou, která zůstává volná, a to směrem dolů.

A to je to přirozené, pro duchovní zárodek toužící po uvědomění nutné vyhnání z ráje, z duchovně - bytostného!

To je také ve skutečnosti v Bibli zmíněné vyhnání z ráje. Obrazně je to podáno zcela správně, když se říká: V potu své tváře máš jíst svůj chléb. To znamená, v tlaku zkušeností, ve vznikající při tom nutnosti obrany a v boji proti dorážejícím vlivům nízkého okolí, do kterého proniká jako cizinec.

Toto vyhnání, odpuzení nebo vypuzení z ráje není naprosto žádným trestem, nýbrž přirozenou a samočinnou nutností, blížící se určité zralosti každého duchovního zárodku následkem touhy k vývoji sebeuvědomění. A to je zrození z nevědomě - duchovně - bytostného do bytostného a později do hmotného za účelem vývoje. Je to tedy *pokrok*, a ne snad krok zpět!

Zcela správným označením v dějinách stvoření je také to, když je tam řečeno, že člověk cítil touhu „zakrýt svou nahotu“, jakmile se v něm probudila chápavost dobra a zla, pozvolné nastupování sebeuvědomění.

Se zesílením jeho touhy po uvědomění nastává samočinné vyhnání nebo vypuzení z prvotního stvoření, ráje, aby prostřednictvím bytostného vstoupil do hmotného. Jakmile duchovní semeno vystoupí z oblasti duchovně - bytostného, tak bylo by jako takové v nižším, jinorodém a hutnějším prostředí „nahé“. Jinak řečeno, bylo by „nezakryté“. Nastává tím pro ně nejen potřeba, nýbrž i nezbytná nutnost, zakrýt se ochranně podstatou a hmotou svého okolí, vzít na sebe plášť druhu, bytostnou schránu, jemnohmotné a nakonec také přijmout i hrubohmotné tělo.

Teprve s přijetím hrubohmotného pláště nebo těla probouzí se pak nezbytný pohlavní pud, a tím také tělesný stud.

Čím větší je tento stud, tím *ušlechtilejší* je pud, a tím výše stojí také duchovní člověk. Více nebo méně výrazný tělesný stud pozemského

člověka je okamžitým měřítkem pro jeho vnitřní duchovní hodnotu! Toto měřítko je neklamné a každému člověku snadno poznatelné. Se zadušením nebo odstraněním vnějšího pocitu studu je také současně vždy zadušen mnohem jemnější a zcela jinak uzpůsobený pocit duševního studu a tím se stává vnitřní člověk bezcenný.

Je to neklamným znamením hlubokého pádu a jednoznačného úpadku, když se lidstvo chce za předstírání pokroku „povznést“ nad klenot pocitu studu, přínosného v každém směru! Ať již to je pod pláštíkem sportu, zdravotnické péče, módy, výchovy dětí, nebo za mnohých jiných k tomu vítaných výmluv. Záhuba a zřícení se jsou pak nezadržitelné, a jen hrůza největšího druhu může přinést uvědomění si toho ještě jednotlivcům, ze všech těch, kteří se nechali na takovouto cestu bezmyšlenkovitě zatáhnout.

Od okamžiku, kdy nastalo přirozené vypuzení, vychází najevo také s putováním takového duchovního zárodku skrze bytostné a hmotné dalšího stvoření nejen jedna, nýbrž vždy stále více naléhavých potřeb bytí v těchto nižších kruzích stvoření k jejich dalšímu vývoji a povznesení, které nejen zpětně posilují a utvrzují tento zárodek v jeho vlastním vývoji k sebeuvědomění, nýbrž to teprve vůbec umožňují.

Je to mocné tvoření a tkaní, tisícírovnoběžně do sebe vpletené, avšak navzdory veškeré živé samočinnosti nutně logicky do sebe zapadá ve svém vzájemném působení tak, že jedna jediná pouť takového duchovního zárodku až k jejímu dokončení se jeví jako část nádherně zbarveného koberce, který byl vytvořen cílevědomou rukou umělce, buď ve vzestupném sebeuvědomění, nebo vedoucí dolů do následného rozkladu k ochraně druhých.

V zázračném díle stvoření spočívá tak mnoho tiše a jistě pracujících zákonů, že by se o každém z tisícírovných dějů v bytí člověka mohlo podat celé pojednání, avšak které by se opět zpětně sbíhaly v jeden základní rys: *K dokonalosti Stvořitele jakožto východiska, jehož vůle je živoucí tvůrčí Duch. Duch Svátý! Všechno duchovní je však jeho dílem!*

Protože člověk pochází z tohoto duchovně bytostného díla, tak nese v sobě částku tohoto ducha, která sice s sebou přináší sílu svobodného rozhodnutí a tím odpovědnost, avšak není totožná se samotným Božstvím, jak se to často falešně předpokládá a prohlašuje.

Veškeré působení, jímž jakožto přírodní zákon tak pomocně a podporujícím pracuje Boží vůle ve stvoření, se pak musí tomu, kdo vědomě přehlíží celek zformovat v jediný sladěný a jásavý zpěv. V jeden jediný cit díky a radosti přitékající v milionech průplavů k tomuto východisku.

Věčně se ve stvoření opakující vývoj, který s sebou přináší příslušné vypuzení duchovního zárodku z ráje při určité zralosti, jeví se také viditelně pozemskému zraku ve všech věcech pozemských událostí, protože všude se zrcadlí stejné dění.

Toto v přirozeném vzniku se vyvíjející vypuzení lze také nazvat dějem samočinného odloučení. Přesně jako když zralé jablko nebo jakýkoliv zralý plod padá ze stromu, aby se pod tvůrčí vůlí rozpadem uvolnilo semeno, které *teprve pak* vnějšími vlivy, které na ně bezprostředně působí, *roztrhne* obal, aby se stalo zárodkem a něžnou rostlinou. A stane se odolnou opět jen za deště, větru a svitu slunce, a může také jen takto zesílit v strom. Tím je vypuzení zralého duchovního zárodku z ráje nutným následkem vývoje, stejně jako je také bytostné, hmotné a nakonec pozemské stvoření v základních rysech jen následkem stvoření duchovně - bytostného, přičemž se sice základní rysy vlastního stvoření neustále opakují, avšak vždy s nutnými rozdíly tak, že se působení jeví odlišně podle bytostného a hmotného druhu. Také v hrubohmotně pozemském následuje po průchodu všeho duchovně - bytostného opět vypuzení duše, jakmile k tomu nadejde čas zralosti. To je pozemská smrt, která znamená samočinné vypuzení nebo odloučení od hrubohmotného a tím zrození do jemnohmotného. Také při tom jako by padalo ovoce ze stromu. Při klidném počasí jen zralé, avšak při vichru a bouřích i nezralé. Zralým ovocem jsou ti, jejichž přechod děje se s dozralým vnitřním semenem pro jemnohmotný onen svět v pravou hodinu. Tito jsou duchovně „připravení“ pro onen svět, a proto tam zapustí rychle kořeny a mohou bezpečně růst vzhůru.

Nezralým ovocem jsou však ti, jejichž odpadnutí nebo smrt se spojeným s tím rozkladem doposud chránícího hrubohmotného těla odkryje semeno *ještě nedozralé* pro onen svět, a tudíž předčasně všem vlivům vydané napospas, čímž musí buď nutně zakrtnět, nebo je nuceno dozrávat, než v půdě onoho světa (poměrech) zakoření (sžije se) a tím může vyrůst.

Tak jde to vždy dál. Z jednoho vývojového stupně ke stupni dalšímu, pokud mezi tím nenastane hnilobný proces, který nedostatečně zralé semeno rozloží, čímž jako takové zanikne a s ním přirozeně také v něm spočívající živoucí vzrůst v samostatný, plodný strom, který může dál spolupůsobit v dalším vývoji.

Člověk, který se pozorně dívá kolem sebe, může ve svém nejbližším okolí často přesně pozorovat základní obraz veškerého dění ve stvoření, protože se v nejmenším zrcadlí vždy také to největší.

Jako nejbližší tomuto duchovně - bytostnému ráji následuje směrem dolů říše všeho *bytostného*. Samotné bytostné dělí se opět na dvě části. Jako první je *vědomě - bytostné*. Toto sestává z elementárních a přírodních bytostí, k nimž patří elfové, gnomové, atd. Tyto elementární a přírodní bytosti byly nutnou přípravou k dalšímu vývoji na cestě k vytvoření hmotnosti; neboť hmotnost mohla vzniknout jen ve spojení s bytostným.

Elementární a přírodní bytosti musely tvořivě spolupůsobit ve vznikající hmotnosti, jak se to děje ještě i dnes.

Jako druhé v říši bytostného je *nevědomě - bytostné*. Z tohoto nevědomě - bytostného pochází život zvířecí duše *). Zde je třeba dbát na rozdíl mezi říší duchovně - bytostného a říší bytostného. Pouze všechno *duchovní* v sobě nese od prvopočátku svobodné rozhodnutí, které jako následek přináší také odpovědnost. Avšak u níže stojícího bytostného tomu tak není.

Dalším následkem vývoje byl pak vznik hmotnosti. Tato se dělí na *jemnohmotnost*, která sestává z mnoha oddílů, a na *hrubohmotnost*, která začíná nejjemnější mlhovinou a je pozemskému zraku viditelná! Avšak na ráj na zemi jakožto nejzazším výběžku hrubohmotnosti nelze ani pomyslet. Jednou *má* na zemi nastat *odlesk* skutečného ráje, pod vládou Syna Člověka, na počátku říše tisíce let, a při tom má také současně vzniknout pozemský obraz hradu Grálu, jehož vzor stojí na nejvyšším vrcholu skutečného ráje, jako doposud jediný opravdový chrám Boží.

*) Přednáška č. 49: Rozdíl v původu mezi člověkem a zvířetem

53. Já jsem Pán, tvůj Bůh!

Kde jsou lidé, kteří toto nejvyšší ze všech přikázání skutečně naplňují? Kde je kněz, který mu učí čistě a pravdivě?

„Já jsem Pán, tvůj Bůh, nebudeš mít jiné bohy vedle mě!“ Tato slova jsou dána tak jasně, tak *bezpodmínečně*, že by nesmělo být vůbec žádné odchylky! Také Kristus opakovaně na ně poukázal s velkou jasností a ostrostí. O to politováníhodnější je to, že miliony lidí jdou nevšímavě kolem nich a oddávají se kultům, které stojí příkře proti tomuto nejvyššímu ze všech přikázání. To nejhorší při tom všem je, že tohoto přikázání svého Boha a Pána nedbají ani zbožně horliví, v bludné domněnce, že Boha v tomto zjevném porušení jeho přikázání ctí a jemu se líbí!

Tato velká chyba může být udržována živou pouze ve *slepé víře*, při které je vyloučeno každého zkoumání; neboť slepá víra není nic jiného než bezmyšlenkovitost a duchovní lenost takovýchto lidí, kteří se jako lenoši a ospalci pokouší co nejdále odsunout probuzení a vstávání, protože s sebou přináší povinnosti, jejichž plnění se bojí. Každá námaha jeví se jim jako hanebnost. Vždyť je přece mnohem pohodlnější, nechat za sebe pracovat a myslet jiné.

Avšak kdo za sebe nechá myslet jiné, dává jim nad sebou moc, ponižuje sám sebe na otroka a činí se tím nesvobodný. Bůh však člověku dal sílu svobodného rozhodnutí, dal mu schopnost myslet, cítit, a musí za to všechno přirozeně obdržet i vyúčtování toho, co tato schopnost svobodného rozhodování má za následek! Chtěl tím *svobodné* lidi, a ne otroky!

Je smutné, když se člověk z lenosti činí *pozemským* otrokem, avšak strašlivé jsou následky, jakmile se *duchovně* znehodnocuje tak, že se stává tupým přívržencem učení, která odporují přesným přikázáním jejich Boha. Nic jim neprospívá, když se pokouší uspat tu a tam se probouzející pochybnost s výmluvou, že největší odpovědnost musí nést ty osoby, které do učení vnesly odchylky. To už je samo o sobě správné, avšak kromě toho je zvláště každý jedinec odpovědný za všechno, co on sám myslí a dělá. Nezkráceně, a nemůže mu z toho být nic prominuto.

Kdo neuplatňuje v plném a jemu možném rozsahu darované mu schopnosti cítění a myšlení, ten se proviňuje!

Není to hřích, nýbrž povinnost, aby každý při probouzející se zralosti, vlivem nastupující plné odpovědnosti za sebe sama, také začal přemýšlet o tom, čemu byl až doposud učen. Nemůže-li své cítění uvést do souladu s čímkoliv z toho, tak to také nemá slepě přijímat jako správné. Škodí si tím jen sám sobě jako při špatném nákupu. Čeho se nemůže přidržet z přesvědčení, toho má zanechat; neboť jinak bude jeho myšlení a jeho konání pokrytectvím.

Ten, kdo to či ono skutečně dobré opomíjí, protože to nemůže chápat, není ještě zdaleka tak zavrženíhodný jako ti, kteří se bez přesvědčení oddávají kultu, jemuž vůbec nerozumí. Veškeré jednání a myšlení vzešlé z takového nepochopení je prázdné, a z takovéto prázdnoty samozřejmě nenastává žádné dobré vzájemné působení, protože v prázdnotě nespočívá žádná živá půda k něčemu dobrému. Tím se to stává pokrytectvím, které je rovno rouhání, protože se tím Bohu předstírá něco, co chybí. Chybí tu živé cítění! To činí toho, kdo to dělá, opovrženým a zavrženým!

Miliony lidí, kteří nyní v bezmyšlenkovitosti vzdávají úctu věcem, které přímo odporují Božím příkázáním, jsou bezpodmínečně spoutány vzdor snad existující horlivosti a jsou zcela odříznuti od duchovního vzestupu.

Jen svobodné přesvědčení je živé a může následně také živoucí vytvářet! Takové přesvědčení se může probudit jen ostrým zkoumáním a vnitřním procítěním. Kde existuje to nejmenší nepochopení, nemluvě vůbec o pochybnosti, tam nemůže nikdy povstat přesvědčení.

Jen úplné pochopení bez mezer je totožné s přesvědčením, které jedině má duchovní hodnotu!

Je přímo bolestné pozorovat, když se v kostelech davy bezmyšlenkovitě křížují, klaní a klekají. Takovéto automaty nesmí být počítány mezi myslící lidi. Znamení kříže je znamením Pravdy, a tím znamením Boha! Vinu si na sebe nakládá ten, kdo používá tohoto znamení Pravdy, zatímco jeho nitro není v okamžiku použití současně ve všech směrech pravdivé a pokud celé jeho cítění není úplně zaměřeno na bezpodmínečnou Pravdu. Takovým lidem by bylo stokrát lépe, kdyby zanechali tohoto křížování a ponechali si je pro

chvíle, ve kterých je celá jejich duše zaměřená na Pravdu, tedy také na samotného Boha a jeho vůli; neboť Bůh, jejich Pán je Pravda.

Avšak modloslužba a otevřené porušení nejsvětějšího ze všech přikázání jejich Boha je to, když prokazují nějakému *symbolu* poctu, která náleží jen samotnému Bohu!

„Já jsem Pán, tvůj Bůh, nebudeš mít jiné bohy vedle mne!“ je řečeno zřetelně. Stručně, zřetelně a jasně, bez připuštění i té nejmenší odchylky. Také Kristus obzvláště poukazoval na toto nutné dodržování. Nazýval ho úmyslně a označoval právě před farizeji *nejvyšším* zákonem, to znamená takovým zákonem, který nesmí být za žádných okolností porušen nebo pozměněn. Toto označení současně také říká, že všechno další dobro a všechna další víra nemůže získat úplnou hodnotu, když tento *nejvyšší* zákon není nezkráceně dodržován! Že dokonce na tom *všechno* závisí!

Pozorujme například jednou zcela bez předsudků uctívání monstrence! Pro mnohé lidi v tom spočívá rozpor vůči jasnému nejvyššímu přikázání.

Očekává člověk, že jeho Bůh sestoupí do této vyměnitelné hostie, jako vyjádření toho, že se jí prokazují Božské pocty? Nebo že Bůh s posvěcením takové hostie je nucen sestoupit? Jedno je stejně tak nemyslitelné jako druhé. Avšak právě tak málo se může skrze takovéto posvěcení vytvořit bezprostřední spojení s Bohem; neboť cesta k tomu není tak jednoduchá a tak snadná. Lidé a vůbec lidští duchové nemohou po ní jít až ke konečnému cíli.

Pokud se nějaký člověk sklání před sochou vyřezanou ze dřeva, jiný před sluncem, třetí pak před monstrencí, tak se tím každý proviňuje proti nejvyššímu zákonu Božímu, *jakmile v tom spatřuje Božství*, tedy samotného živoucího Boha, a tudíž od toho očekává bezprostřední Boží milost a požehnání! V takovéto falešné domněnce, očekávání a pocitování spočívalo by *skutečné* porušení, nezakrytá modloslužba!

A takovéto modloslužby jsou prováděny často horlivě stoupenci mnohých náboženství, třebaže různými způsoby.

Každý člověk, který plní povinnost vážného myšlení vznikající skrze jeho schopnosti, *musí* však při tom dojít k rozporu, který může dočasně násilně přehlušit jen nepravostí slepé víry, stejně jako povaleč, který zanedbává své denní povinnosti spánkem nečin-

nosti. Avšak vážný člověk bude bezpodmínečně cítit, že má hledat v první řadě *jasnost* ve všem, co mu má být svaté!

Jak často Kristus vysvětloval, že lidé by měli podle jeho učení *žít*, aby si z něho mohli brát užitek, to znamená tak, aby mohli dojít k duchovnímu vzestupu a k věčnému životu. Ve slovech „věčný život“ je však již vyjádřená duchovní *živoucnost*, ne však duchovní lenost. Poukazem na *žití* jeho učení výslovně a zřetelně varoval před tupým přijímáním tohoto učení, jako něčím falešným a bezcenným.

Prožívat se může přirozeně jen v přesvědčení, nikdy jinak. Avšak přesvědčení vyžaduje úplné pochopení. Pochopení zase silné uvažování a vlastní zkoumání. Nauky se musí odvažovat vlastním cítěním. Z toho samo sebou vyplývá, že slepá víra je úplně falešná. Avšak všechno falešné může vést snadno k záhubě a k sestupu, nikdy však ke vzestupu. Vzestup je totožný s osvobozením se od veškerého tlaku. Pokud ještě někde tíží tlak, nemůže být ani řeči o osvobození nebo vykoupení. Neporozumění je však tlak, který se neuvolní dříve, než je odstraněno místo tlaku nebo mezera následkem úplného porozumění.

Slepá víra vždy zůstane totožná s neporozuměním, nemůže proto být nikdy přesvědčením, tudíž ani žádným osvobozením, a nepřináší žádné vykoupení! Lidé, kteří se omezí ve slepé víře, nemohou být duchovně živí. Rovnají se mrtvým a nemají žádnou hodnotu.

Začne-li člověk správně myslet a všechny události klidně a pozorně sledovat a logicky k sobě radit, tak dojde sám od sebe k přesvědčení, že Bůh ve své dokonalé čistotě a podle své vlastní tvůrčí vůle *nemůže k zemi!*

Bezpodmínečná čistota a dokonalost, tedy právě Božství, vylučuje sestup do hmoty. Rozdíl je příliš velký, než aby bylo bezprostřední spojení vůbec možné, aniž by se důkladně vytvořily k tomu nutné přechody, které podmiňují mezi nimi ležící bytostné a hmotné druhy. Avšak vyhovění nutnosti těchto přechodů může nastat jen skrze vtělení, jak se to stalo u Syna Božího!

Protože „odešel k Otcí“, tedy zpět do svého původu, tak je také opět v Božském a je tím tak zcela oddělen od pozemského.

Výjimka v tom by znamenala odbočení tvůrčí Boží vůle a poukazovala by na nedostatek dokonalosti.

Avšak protože je dokonalost neodlučitelná od Božství, tak nezůstává žádná jiná možnost, než aby byla také tvůrčí vůle dokonalá, což je totožné s nemožností odbočení. Kdyby lidé byli rovněž dokonalí, tak by museli a mohli z přirozenosti věci jít vždy přesně stejnou cestou těch druhých.

Jen nedokonalost může připustit rozdílnost!

Právě v plnění dokonalých Božích zákonů je Synu Božímu po jeho „odchodu k Otcí“ odebrána možnost, aby byl osobně ve hmotnosti, tedy aby sestoupil k zemi. Ne bez vtělení podle zákonů stvoření!

Z těchto důvodů musí každé Božské uctívání nějaké *hmotné* věci na zemi být totožné s porušením nejvyššího zákona Božího; protože Božské pocty směřují jen živému Bohu, a tento nemůže být právě následkem svého Božství na zemi.

Avšak hrubohmotné tělo Syna Božího muselo rovněž důsledkem dokonalosti Boží v jeho tvůrčí vůli být *čistě pozemské*, a nesmí být proto také označováno za Božské nebo na něj tak nahlíženo *).

Všechno, co s tím stojí v rozporu, logicky dosvědčuje pochybnosti o bezpodmínečné *dokonalosti Boží* a musí být tudíž také falešné! To je nezpochybnitelné a neomylné měřítko pro pravou víru v Boha.

Něco jiného je čistá symbolika. Každý symbol naplňuje povzbudivě svůj dobrý účel, pokud je za *takový* opravdu pokládán; neboť pohled na něj pomáhá velmi mnohým lidem k většímu a ucelenějšímu soustředění. Mnohému tak připadá snazší, zaměřit při spatření symbolu svého náboženství svoje myšlenky nezkaleněji na Stvořitele, lhostejno, pod kterým jménem je pro něj srozumitelný. Bylo by proto falešné, pochybovat o vysoké hodnotě náboženských zvyků a symboliky, avšak nesmí se jen při tom nic vystupňovat až ke zbožňování a *fyzickému* uctívání předmětů.

Protože samotný Bůh nemůže přijít na zemi do hrubohmotnosti, tak je uloženo člověku samému, aby nastoupil cestu až k duchovně - bytostnému, z něhož pochází. *A tuto cestu ukázat*, sestoupilo Božství dolů skrze vtělení, protože v Božství samotném spočívá prasíla, z níž může plynout živé Slovo. Avšak člověk si nesmí představovat, že Božství na zemi zůstalo proto, aby každému člověku, jakmile ho jen napadne, byla udělena milost zcela zvláštním způsobem. K dosažení milosti *jsou neúprosné Boží zákony* ve stvoření, *jedině*

*) Přednáška č. 58: Vzkříšení pozemského těla Kristova

jejichž bezpodmínečné dodržování může milost přinést! Kdo chce ke světlym výšinám, nechť se podle toho řídí!

Nikdo nemá porovnávat dokonalého Boha s pozemským králem, který ve svém nedokonalém lidském uvažování může udělit libovolnou milost při rozsudcích vyslovených jeho soudci, kteří jsou s ním stejného druhu. *Něco takového není v souladu s dokonalostí Stvořitele a jeho vůlí tvořící s ním jednotu!*

Lidský duch si má konečně zvykat na myšlenku, že se má sám a cele energicky pohnout, aby obdržel milost a odpuštění, a tím konečně plnil své povinnosti, které líně přehlíží. Má se vzchopit a sám na sobě pracovat, pokud nechce klesnout do temnoty zavržených! Spoléhat se na svého spasitele znamená, spoléhat se na jeho slova. Skutkem učinit živým to, co řekl! *Nic jiného nemůže pomoci!* Prázdňá víra mu nijak neprospěje. Věřit v něj neznamena nic jiného, než věřit jemu. Beznadějně je ztracen každý, kdo se usilovně nenamáhá šplhat po provazu, který mu byl skrze Slovo Syna Božího dán do ruky!

Pokud člověk skutečně chce mít svého Spasitele, tak se již musí konečně vzchopit k duchovní čilosti a práci, která nesměřuje jen k pozemským výhodám a požitkům, a musí se snažit vzhůru, k němu. Nesmí troufale očekávat, že on sestoupí k němu dolů. Cestu tam poskytuje mu Slovo. Bůh neběhá žebavě k lidstvu, když si toto vytvoří o něm falešný obraz, a tím se od něj odvrací a jde falešnými cestami. Tak pohodlné to není. Avšak protože takovýto nesmyslný názor u mnohých lidí zdomácněl, bude se muset lidstvo nejprve opět učít *obávat* se svého Boha, přičemž pozná v nevyhnutelném vzájemném působení pohodlné nebo mrtvé víry, že jeho vůle stojí pevně v dokonalosti a nenechá se ohnout. Kdo se nevradí do Božích zákonů, bude poškozen nebo zcela zničen, jak se to nakonec musí stát těm, kteří holdují takovému modloslužbě a prokazují Božskou poctu tomu, co není Božské! Člověk musí dospět k poznání: *Spasitel na něj čeká, avšak nejde si pro něj!*

Víra, nebo lépe řečeno blud, který v sobě nese největší část lidstva, *musel zklamat a dokonce vést do nouze a do zkázy, protože je mrtvý a nechová v sobě žádný život!*

Jako Kristus kdysi očistil chrám od směnárníků, *tak* musí být nejdříve lidé vybičovani z veškeré lenosti svého myšlení a citění vůči

svému Bohu! Nechť klidně dál spí ten, kdo nechce jinak, a rozvaluje se pohodlně na měkké podušce sebeklamu, že věří správně, když málo přemýšlí, a že hloubání je nakonec hříšné. Strašné bude jeho probuzení, které mu je blíže, než tuší. Bude mu pak naměřeno podle jeho lenosti!

Jak může člověk, který věří v Boha, o jehož podstatě a velikosti přemýšlel, a který především ví, jak dokonalá je Boží vůle spočívající ve stvoření jakožto pracující přírodní zákony, očekávat, že mu mohou být zcela proti těmto Božím zákonům bezpodmínečného vzájemného působení odpuštěny jeho viny skrze nějaké uložené pokání. Samotnému Stvořiteli by to nebylo možné; neboť z jeho *dokonalosti* vzniklé zákony stvoření a vývoje nesou v sobě, ve svých účincích, jedinou a dokonale samočinně působící odměnu nebo trest skrze zrání a sklizeň dobrého nebo špatného osiva lidského ducha v nezměnitelné spravedlnosti.

Cokoliv Bůh chce, každý jeho nový akt vůle musí v sobě nést stále znovu dokonalost, a nemůže tudíž také přinést tu nejmenší odchylku od dřívějších aktů vůle, nýbrž s nimi musí souhlasit ve všech směrech. Všechno, ale vůbec všechno musí jít vlivem dokonalosti Boží stále znovu stejnými cestami. Jiné odpuštění než skrze plnění Božích zákonů, které spočívají ve stvoření, a skrze něž musí každý lidský duch projít, pokud se chce dostat do říše Boží, je tedy věcí nemožnou, a tudíž i také každé bezprostřední odpuštění.

Jak může člověk při určitém přemýšlení očekávat nějaké odchylky? Bylo by to přece vyslovené zmenšování jeho dokonalého Boha! Když Kristus ve svém pozemském životě řekl tomu či onomu: „Tvoje viny jsou ti odpuštěny“, tak to bylo zcela správné; neboť ve vážné prosbě a pevné víře je záruka, že dotyčný člověk bude v budoucnu žít podle učení Krista, a tím *musí* dosáhnout odpuštění viny, protože se tím správně vřadil do Božích zákonů stvoření a již více nejedná proti nim.

Jestliže člověk ukládá někomu jinému pokání podle svého uvážení, aby pak jeho viny prohlásil za vyřízené, tak tím klame sebe a také toho, kdo u něj hledá pomoc, lhostejno, zda vědomě nebo nevědomě, a tím se bez rozpaků staví daleko nad samotné Božství!

Kdyby však lidé chtěli brát svého Boha *přirozeněji!* Toho, jehož akt vůle nejprve vytvořil živou přírodu. Takto si však dělají ve slepé víře

jen přelud z něj, který přece není nijak menší, než kým jest. Právě v přirozené dokonalosti nebo dokonalé přirozenosti jakožto prapůvodu všeho bytí, jakožto východisku všeho živoucího je Boží velikost tak mocná a pro lidské duchy nepochopitelná. Avšak ve větech mnohých učení spočívá často tak násilné překrucování a zmatek, čímž je člověku jakákoliv čistá víra zbytečně ztížena a mnohdy zcela znemožněna, protože při tom musí postrádat jakoukoliv přirozenost. A kolik neuvěřitelných rozporů skrývají mnohá učení!

Často v sobě nesou jako základní myšlenku všemoudrost a dokonalost vůle a z ní vycházející Slovo Boží! V tom však musí spočívat přirozeně také ani o vlas neposunutelná *nezměnitelnost*, protože dokonalost není jinak myslitelná. Jednání mnohých nositelů náboženství však ukazuje *pochybnosti* o vlastním učení, protože s nimi stojí v bezprostředním rozporu a jejich základy svými skutky zjevně odmítají! Například zpověď s následným pokáním, obchod s odpustky za peníze nebo modlitby, které mají mít za následek okamžité odpuštění viny, a jiné tyto podobné zvyklosti jsou přece při klidném uvažování popřením Boží vůle, spočívající ve stvoření. Kdo neskáče v myšlenkách do něčeho, co se kolísavě vznáší, nemůže v tom najít nic jiného než bezpodmínečné snižování dokonalosti Boží.

Je zcela přirozené, že tento lidský mylný předpoklad, možnosti nabízení odpuštění hříchů, a jiné podobné útoky proti dokonalosti Boží vůle musí vést k hrubým nešvarům. Jak dlouho ještě potrvá tato pošestilost, která se domnívá, že může takto špinavě obchodovat se spravedlivým Bohem a jeho nezměnitelnou vůlí!

Jestliže Kristus jakožto Syn Boží řekl kdysi svým učedníkům: „*Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny*“, tak se to nevztahovalo na všeobecné a svévolné oprávnění takto jednat.

To by přece bylo totožné s převrácením Boží vůle v neposunutelné síle vzájemného působení, které v sobě nese odměnu a trest v neúplatné, tedy Boží a tím dokonalé a živě působící spravedlnosti. Bylo by to připuštění jejího podlomení.

To by Ježíš nebyl mohl nikdy udělat a také nikdy neudělal, neboť přišel zákony „naplnit“, a ne rušit!

Těmito slovy měl na mysli zákonitý děj spočívající ve vůli Stvořitele, že člověk může jinému člověku odpustit *to, co zlého mu tento*

osobně učinil! Jako postižený má právo a také moc k odpuštění; neboť upřímným prominutím ulamuje se hrot a ubírá síla karmě vznikající ve vzájemném působení a v takovémto živoucím ději spočívá současně i skutečné odpuštění.

To může také vycházet *jen* od dotčené osoby samotné, vůči původci nebo pachateli, jinak ne. Proto v odpuštění spočívá tak mnoho požehnání a osvobození, jakmile je upřímně myšleno a cítěno.

Kdo není bezprostředním podílníkem, je z vláken vzájemného působení z přirozenosti věcí vyloučen a není schopen živě, tedy účinně zasáhnout, protože není zapojen. V takovýchto případech je mu možná jen *přímluva*, jejíž účinky však závisí od duševního stavu těch, kteří jsou do příslušných věcí bezprostředně zapleteni. On sám však musí zůstat mimo to, a nemůže proto přinést také odpuštění. *To spočívá jedině ve vůli Boha*, která se ukazuje v zákonech spravedlivého vzájemného působení, proti nimž by on sám nemohl nikdy jednat, protože jsou z jeho vůle od počátku dokonalé.

Ve spravedlnosti Boží spočívá, že cokoliv se stalo nebo se děje, *může odpustit jen poškozený*, na zemi nebo později v jemnohmotném světě, jinak musí původce zasáhnout tíže vzájemného působení, s jehož účinky je však potom vina odstraněna. Avšak tyto účinky přinesou pak nějakým způsobem současně s sebou také odpuštění postiženého, který je do účinku zapleten, nebo postižený s ním. Protože však spojovací vlákna zůstávají tak dlouho nerozuzlena, není to jinak možné. To není výhodou jen pro původce, nýbrž i pro postiženého, protože ten by bez poskytnutí odpuštění stejně tak nemohl dojít ke Světlu. Neúprosnost by ho od toho zdržovala.

Tak není nikdo schopen odpustit cizí vinu, při které není osobně postiženým. Zákon vzájemného působení by zůstal neovlivněn vůči všemu, co není s ním propleteno živými vlákny, které může mít za následek jen bezprostřední postižení samotné. Polepšení je jedinou živou cestou k odpuštění! *)

„Já jsem Pán, tvůj Bůh, nebudeš mít jiné bohy vedle mě!“ by mělo zůstat vypáleno plamenným písmem v každém lidském duchu jako přirozená ochrana proti jakémukoliv modlářství!

Kdo skutečně uznává Boha v jeho velikosti, musí pociťovat všechny úchylné činy jako rouhání.

*) Přednáška č. 6: Osud

Člověk může a má jít ke knězi, aby dostal *poučení*, pokud je tento schopný k tomu, je skutečně dát. Když však někdo žádá snižování dokonalosti Boží nějakým jednáním nebo falešným smýšlením, tak se má od něj odvrátit; neboť *služebník* Boží není současně Božím *zplnomocněncem*, který by mohl mít právo něco žádat nebo povolovat v jeho jménu.

Také v tom je zcela přirozené a jednoduché vysvětlení, které bez okolků ukazuje správnou cestu.

Zplnomocněnec Boha nemůže být z přirozenosti věci vůbec žádný člověk, ledaže by přicházel bezprostředně z Božství, tedy sám nesl Božství v sobě! Jedině v tom může spočívat plná moc.

Avšak protože člověk není Božský, tak je také nemožná taková věc, aby mohl být zplnomocněncem nebo zástupcem Boha. Moc Boží nemůže být svěřena žádnému člověku, *protože Boží moc spočívá jediné v Božství samotném!*

Tato logická skutečnost samočinně a úplně vylučuje ve své bezpodmínečné jednoduchosti také každou *lidskou volbu* nějakého pozemského místodržitele Boha nebo *vyhlášení nějakého Krista*. Jakémukoliv pokusu o to musí být z tohoto důvodu vtisknuta pečeť nemožnosti.

V takovýchto věcech tudíž nemůže přicházet v úvahu ani zvolení ani vyhlášení člověkem, nýbrž jen *bezprostřední vyslání* od samotného Boha!

Lidské názory nemají při tom žádný vliv. Ty byly naopak po *všech* dosavadních událostech *vždy daleko od skutečnosti* a nestály ve shodě s Boží vůlí. Pro myslící lidi je nepochopitelné, s jak chorobným vyvyšováním se lidé pokoušejí stále znovu přesahovat svou vlastní hodnotu. Oni, kteří ve svém nejvyšším zdokonalení mohou dosáhnout právě jen *nejnižší* stupeň vědomého ve věčně duchovně - bytostném! Přitom se právě dnes velký počet pozemských lidí ve svém myšlení, cítění a snažení jen velmi málo liší od nejvýše vyvinutých zvířat, kromě velkého rozumu.

Jako hmyz hemží se a lezou usilovně jeden přes druhého, jako by platilo, že v horlivé honbě a štvanci lze dosáhnout nejvyššího cíle. Avšak jakmile se jejich cíl blíže a podrobně pozoruje, velmi brzy se ukazuje prázdnota a nicotnost horečného úsilí, které skutečně není hodno takovéto horlivosti. A z chaosu tohoto hemžení pozvedá se

šílená pýcha, že je možné Božího vyslance volit, uznat za pravého nebo ho odmítnout. V tom by přece spočívalo posuzování toho, co nemohou být schopni nikdy pochopit, pokud se tento výše stojící k nim neskloní, aby se učinil srozumitelným. Nyní se všechno odvolává na vědu, rozum a logiku a přitom se přijímají nejhrubší nesmyslnosti, které spočívají v tak mnohých proudech této doby.

Pro tisíce lidí nemá význam, ztrácet o tom slov. Jsou tak zabráněni do svých vědomostí, že ztratili veškerou schopnost, prostě a jednoduše o něčem přemýšlet. Ta platí jen těm, kteří si mohli zachovat tolik přirozenosti, že rozvíjejí vlastní zdravou schopnost úsudku, jakmile je jim k tomu poskytnuto vodítko. Kterí se slepě nepřiklání jednou k tomu a po druhé k onomu módnímu proudu, aby pak při prvních vyjádřených pochybnostech těch, co jsou nevědomí, zase stejně tak rychle odpadli.

Není třeba se přece mnoho namáhat, aby se při klidném přemýšlení došlo k poznání, že z podstaty druhu nemůže povstat jiný druh, který nemá s prvním nic společného. K takovému poznání stačí prosté znalosti přírodní vědy. Protože však výběžky přírodních zákonů v hrubohmotném světě přichází z živoucího prapůvodu, z Boha, tak je jasné, že ve stejné neochvějné logice a přísnosti musí být k nalezení na dalších cestách k němu, dokonce ještě čistší a jasnější, čím blíže jsou východisku.

Stejně tak jako nemůže být do zvířete na zemi vsazen duch člověka, tak aby se tím mohlo živé zvíře stát člověkem, právě tak nemůže být do člověka vsazeno Božské. Nikdy se nemůže vyvinout něco jiného než to, co s sebou přináší *původ*. Původ sice ve vývoji připouští formování a seskupování rozličných druhů, jak je možné zjistit roubováním stromů nebo při křížení, avšak právě ty nejpodivuhodnější výsledky musí zůstat v rámci základních látek daných původem.

Směšování mezi pozemským člověkem a zvířetem se může odehrávat výlučně v mezích *hrubohmotných* těl, protože mají svůj původ ve stejné hmotnosti. Vnitřní původ člověka a zvířete je však nepřeklenutelný *).

Je nemožné, vnést dovnitř druhu nebo z něj vynést ven něco, co stojí *nad* jeho vlastním původem, co v něm tedy nebylo obsaženo, jak tomu je u rozdílu mezi *duchovním* původem člověka a Božstvím **).

*) Přednáška č. 49: Rozdíl v původu mezi člověkem a zvířetem

***) Přednáška č. 51: Duch

Kristus jakožto Syn Boží přišel z Božsky - bezbytotného; nesl v sobě Božství ze svého původu. Avšak i jemu by bylo nemožné, přenést toto živoucí Božství na jiného člověka, který může pocházet jen z duchovně - bytotného. Tudíž také nemohl nikoho *zplnomocnit* k úkonům, které poskytuje jedině Božství, jako například odpouštění hříchů. To může nastat *jen* v účinku přesně a samočinně se odvažujícího vzájemného působení, které je základem *Boží* vůle spočívající ve stvoření, v níž samočinně žije nezměnitelná spravedlnost Stvořitele, v dokonalosti, která je lidským duchům nepochopitelná.

Plná moc Syna Božího udělená lidem se mohla vztahovat výlučně na takové věci, které odpovídaje původu lidských duchů jsou lidské, nikdy ne Božské!

Samozřejmě lze také původ člověka nakonec logickým způsobem odvodit od Boha, avšak *nespočívá v samotném Bohu, nýbrž mimo* Božství, a proto člověk pochází z Boha *jen nepřímo. V tom je velký rozdíl.*

Plná moc, která například patří k úřadu místodržitele, by mohla spočívat *samočinně jen* ve stejném *bezprostředním* původu. To může být komukoliv srozumitelné, protože zplnomocněnec musí mít veškeré schopnosti zplnomocnitele; aby mohl působit na jeho místě nebo v jeho úřadě. Zplnomocněný by proto musel přicházet *bezprostředně* z Božsky - bezbytotného, jak tomu bylo u Krista.

Podniká-li to přesto nějaký člověk, i když v dobré víře, tak vyplývá opět z přirozené podstaty věci to, že jeho ustanovení nemůže mít žádnou rozsáhlejší působnost a žádný život, než *čistě pozemské*. Avšak ti, kteří v něm vidí více, následují tím omyl, který se jim jako takový objasní teprve po odloučení, a celý jejich pozemský čas pro vzestup zůstává ztracen. Jsou to zbloudilé ovce, které následují falešného pastýře.

Stejně jako tento nejvyšší zákon: „Já jsem Pán, tvůj Bůh, nebudeš mít jiné bohy vedle mě“, se v nepochopení velmi často přestupují a nedodržují také jiné zákony.

A přece nejsou přikázání ve skutečnosti ničím jiným než vysvětlením Boží vůle, která ve stvoření spočívá od počátku a kterou nelze obcházet ani o vlásek.

Jak pošetilou je po této úvaze zásada tak mnohých lidí, která je v rozporu s jakoukoliv Boží myšlenkou, jakoukoliv dokonalostí, že

„účel světi prostředky“! Jaký šílený zmatek by asi musel být v zákonech Boží vůle, pokud by takto mohly být posunovány. Kdo si může učinit také alespoň malou představu o dokonalosti, tomu nezbude nic jiného, než takovouto nemožnost ihned odmítnout. Jakmile se člověk snaží si zformovat *pravý* obraz o Boží *dokonalosti*, tak mu to může sloužit jako hlavní opora ke snazšímu chápání všech věcí ve stvoření! Mít vědění o Boží *dokonalosti* a mít ji stále na zřeteli, je klíčem k pochopení Božího *díla*, k němuž náleží také člověk samotný.

Pak pozná nutící sílu a vážnou výstrahu slov: „Bůh se nenechá posmívat!“ Jinými slovy: Jeho zákony se naplňují nebo projevují nezměnitelně. On ponechává běžet soukolí tak, jak to ustanovil na počátku stvoření. Človíček na tom nic nezmění. Snaží-li se o to, tak může na nejvýš dosáhnout toho, že všichni ti, kteří ho slepě následovali, s ním budou roztrháni. Nijak mu neprospěje, pokud tomu *věří* jinak.

Požehnaní může vzejít jen tomu, kdo se úplně a zcela vřadí do vůle Boží, která nese stvoření ve svých přírodních zákonech. Toho je schopen jen ten, kdo je správně zná.

Učení, která vyžadují *slepou* víru, jsou mrtvá a proto se musí jako přinášející škodu zavrhnout; jen ta, které skrze Krista volají *k oživení*, to znamená k zamyšlení a zkoumání, aby ze skutečného pochopení mohlo vyrůst přesvědčení, přinášejí osvobození a spásu!

Jen nejzavrženíhodnější bezmyšlenkovitost se může domnívat, že účel bytí člověka spočívá především v honbě za uspokojováním tělesných potřeb a požitků, aby se nakonec skrze nějakou vnější formu a hezká slova nechal v klidu zbavit jakékoliv viny a od následků své hniající nedbalosti v pozemském životě. Cesta pozemským životem a krok na onen svět v okamžiku smrti není jako všední jízda, pro kterou je jen třeba na poslední chvíli zakoupit jízdenku.

Takovou vírou člověk *zdvojnásobuje* svou vinu! Neboť jakákoliv pochybnost o neúplatné spravedlnosti dokonalého Boha *je rouháním!* Avšak víra v libovolné a snadné odpuštění hříchů *je zřejmým svědectvím o pochybnosti* o neúplatné spravedlnosti Boha a jeho zákoněch, ba ještě víc, potvrzuje se tím bezprostřední víra v Boží libovůli, která by byla totožná s nedokonalostí a nedostatečností!

Ubozí politováníhodní věřící!

Bylo by jim lépe, kdyby byli ještě nevěřícími, pak by mohli nerušeně a snáze najít cestu, o které se domnívají, že ji již našli.

Záchrana spočívá pouze v tom, bázně nepotlačovat klíčící myšlení a tím probouzející pochybnost o tak mnohém; neboť v tom se projevuje zdravá touha po Pravdě!

Avšak zápas s pochybností je zkoumání, po kterém nesporně musí následovat odmítnutí dogmatické přítěže. Jen od veškerého nepochopení zcela osvobozený duch je schopen se v radostném přesvědčení také povznést ke světlým výšinám, k ráji!

54. Neposkvrněné početí a narození Syna Božího

Neposkvrněné početí není míněno jen v tělesném smyslu, nýbrž především, jako mnohé v Bibli, ve smyslu čistě duchovním. Jen ten, kdo uznává a pocituje duchovní svět jako skutečně existující a živě pracující, dokáže nalézt klíč k chápání Bible, které teprve je schopno Slovo oživit. Všem ostatním zůstane vždy knihou se sedmi pečetěmi.

Neposkvrněným početím v tělesném smyslu je každé početí, které je uskutečněné z *čisté* lásky a ve vroucím pohledu vzhůru ke Stvořiteli, přičemž základ nesmí tvořit tělesné pudy, nýbrž zůstávají jen spolupůsobícími silami.

Tento jev je ve skutečnosti tak vzácný, že bylo odůvodněné, zvláště ho vyzdvihnout. Jistota odsunutí smyslných pudů byla vytvořena zvěstováním, které je také z tohoto důvodu zvláště uváděno, protože jinak by mohl chybět článek v řetězu přirozených událostí a napínající se spolupráce s duchovním světem. Panna Maria, beztak již všemi dary vyzbrojená, aby mohla splnit svůj vysoký úkol, setkala se vlivem duchovního vedení s osobami, které hluboce vnikly do zjevení a prorocství o přicházejícím Mesiáši. To byla první příprava na zemi, která tlačila Marii na cestu vlastního účelu, aby se obeznámila se vším, v čemž měla jednou sama hrát velkou roli, aniž by si to tehdy již uvědomovala.

Páska je vyvoleným uvolňována vždy nejprve opatrně a pozvolna, aby se nepředbíhalo nutný vývoj; neboť všechny mezistupně musí být prožity opravdově, aby nakonec bylo možné splnění. Příliš brzké uvědomění si vlastního úkolu by zanechalo ve vývoji mezery, které by ztížily pozdější splnění. V trvalém pohledu ke konečnému cíli přichází nebezpečí příliš rychlého spěchu vpřed, čímž se mnohé přehlédne nebo je jen slabě naučeno to, co musí být k naplnění vlastního určení bezpodmínečně opravdově prožito. Opravdově prožít však může člověk vždy jen to, co považuje za svůj skutečný životní úkol. Tak tomu bylo také u Marie.

Když pak nadešel den její vnitřní i vnější připravenosti, stala se v okamžiku naprostého klidu a duševní rovnováhy jasnovidnou

a jasnoslyšnou, to znamená, že se její nitro otevřelo jinohmotnému světu a ona prožila zvěstování, které je popsáno v Bibli. Páska tím odpadla a ona vědomě vstoupila do svého poslání.

Zvěstování bylo pro Marii duchovním prožitím tak mocného a rozechvívajícího druhu, že od této hodiny zcela vyplnilo celý její duševní život. Ten byl nadále zaměřen jen jediným směrem, smět očekávat vysokou Boží milost. Tento duševní stav vlivem zvěstování byl ze Světla *chtěný*, aby se tím předem daleko odsunulo působení nízkých pudů a vytvořila se půda, na které mohla vzniknout čistá pozemská nádoba (dětské tělo) pro neposkvrněné duchovní početí. Tímto neobyčejně silným duševním naladěním Marie stalo se pozdější, přírodním zákonům odpovídající tělesné početí „neposkvrněné“.

Že si Maria všechny dary pro svůj úkol přinesla s sebou, tedy že byla před zrozením vyhlédnuta k tomu, aby se stala pozemskou matkou přicházejícího Ježíše přinášejíciho Pravdu, není při určitém poznání duchovního světa a jeho velmi rozvětvené činnosti, která se při přípravě všech velkých událostí hravě přenáší přes tisíciletí, těžké pochopit.

Tímto dětským tělem, vznikajícím za takovýchto okolností jako nejčistší nádoba, byly poskytnuty pozemské podmínky k „neposkvrněnému *duchovnímu* početí“, k inkarnaci, která nastává uprostřed těhotenství.

Při tom se nejednalo o jednu z mnoha duší nebo duchovních jisker čekajících na inkarnaci, které musejí nebo chtějí kvůli vývoji projít pozemským životem a jejichž jemnohmotné tělo (nebo oděv) je více či méně zakalené, tedy je poskvrněné, čímž je zatemněno a dočasně zcela odříznuto přímé spojení se Světlem. V úvahu přicházela ucelebná část čisté podstaty Božství, která byla poskytnuta z lásky k lidstvu bloudícímu v temnotách a byla natolik silná, aby se nikdy nepřipustilo přerušování bezprostředního spojení s Prásvětlem. To poskytlo vroucí spojení mezi Božstvím a lidstvem v tomto Jediném, který se podobal světelnému sloupu nevyčerpatelné čistoty a síly, od něhož se muselo všechno nízké odrazit. Tak vyvstala také možnost k přinesení nezkalené Pravdy, čerpané ze Světla, jakož i síly pro činy, jevící se jako zázraky.

Příběh o pokušeních na poušti ukazuje, jak byla odražena snaha temných proudů o poskvrnění čistoty citění, aniž by mohla způsobit škodu.

Po tělesném neposkvrněném početí Marie mohla tedy inkarnace, která nastala uprostřed těhotenství, přijít přímo ze Světla, se silou, která nedovolila zkalení na mezistupních mezi Světlem a tělem matky, a přivodila tedy také „neposkvrněné *duchovní* početí“.

Je tudíž zcela správné, mluvit o neposkvrněném početí, které při zplození Ježíše nastalo hmotně i duchovně, aniž by se při tom obcházely zákony stvoření a nebylo třeba je měnit nebo nově formovat pro tento zvláštní případ.

Člověk se nesmí domnívat, že v tom spočívá rozpor, protože bylo zaslíbeno, že se Spasitel má narodit z panny.

Rozpor přináší pouze falešný výklad výrazu „panna“ v zaslíbení. Jestliže se mluví o panně, tak se tím nemíní užší pojem, a ještě mnohem méně názor státu, nýbrž se může jednat pouze o velký pojem lidství.

Zúžené pojetí by muselo zjistit skutečnost, že těhotenství a zrození samy o sobě, aniž by se při tom myslelo na plození, vylučují panenství v obvyklém smyslu. Avšak v zaslíbení nejsou míněny takovéto věci. Tím je řečeno, že Kristus bude narozen bezpodmínečně jako *první* dítě panny, tedy z ženy, která ještě nikdy nebyla matkou. U ní *jsou* všechny orgány, které náležejí k vývoji lidského těla, panenské, to znamená, že ještě nikdy nebyly tímto způsobem uvedeny v činnost a z tohoto těla ještě nikdy nevzešlo žádné dítě. Při *každém* prvním dítěti musí být přece orgány v mateřském lůně ještě panenské. Jen toto mohlo přicházet v úvahu při tak dalekosáhlém prorocství, protože každé zaslíbení se naplňuje jen v bezpodmínečné důslednosti pracujících zákonů stvoření a v tomto spolehlivém předpokladu je také poskytováno *)!

V zaslíbení je tedy míněno „*první* dítě“, a proto byl učiněn rozdíl mezi *pannou* a *matkou*. Jiný rozdíl nepřichází v úvahu, protože pojmy panna a paní vznikly jen skrze čistě státní nebo společenská zřízení a nejsou takto v žádném případě v tomto zaslíbení míněny.

V dokonalosti stvoření jakožto díla Božího je akt plození bezpodmínečně nutný; neboť všemoudrost Stvořitele zřídila všechno ve stvoření tak, že ničeho není příliš mnoho nebo nic není přebyteč-

*) Přednáška č. 48: Světové dění

né. Kdo hájí takovéto myšlenky, současně tím říká, že dílo Stvořitele je nedokonalé. Totéž platí o těch, kteří tvrdí, že zrození Krista proběhlo *bez* normálního plození, Stvořitelem předepsaného lidstvu. To *musí* být provedeno normálním zplozením skrze člověka z masa a krve! Také v tomto případě.

Každý člověk, který si je toho správně vědom, velebí tím Stvořitele a Pána více než takoví, kteří chtějí připustit jiné možnosti. První mají tak neochvějnou důvěru v dokonalost svého Boha, že podle jejich přesvědčení nelze vůbec provést výjimku nebo změnu v zákonech, které vyžaduje. A *to je větší víra!* Kromě toho mluví přece bezpodmínečně pro to všechny ostatní události. Kristus byl pozemským *člověkem*. S tímto rozhodnutím se také podrobil těm zákonům, které jsou chtěny jeho Otcem k hrubohmotnému rozmnožování, protože dokonalost Boží toto podmiňuje.

Když na to má být řečeno, že „u Boha není žádná věc nemožná“, tak takovéto zastřené vysvětlení neuspokojuje; neboť v tomto výroku spočívá opět zcela jiný smysl, než si mnozí lidé představují ve své pohodlnosti. Je třeba, aby bylo také jen řečeno, že nedokonalost, nelogičnost, nespravedlnost a mnoho jiného jsou u Boha nemožné, aby *doslovné znění* této věty podle běžných pojmů nesouhlasilo. Také by se mohlo zdůvodňovat, že když v *tomto* smyslu není u Boha žádná věc nemožná, tak by přece mohl jediným aktem vůle učinit všechny lidi na zemi věřícími! Pak by nepotřeboval svého Syna vtělením vystavit pozemským těžkostem a smrti na kříži. Této nesmírné oběti by zůstal ušetřen. Avšak to, že se *tak* stalo, svědčí pro neoblomnost Božích zákonů od počátku samozřejmých ve stvoření, do nichž vlivem jejich dokonalosti nelze provést násilný zásah kvůli nějaké změně.

Na to by mohla slepá a zarputilá protistrana opět tvrdošijně namítnout, že Boží vůlí bylo to, co se přihodilo. To je řečeno zcela správně, avšak není to naprosto žádným důkazem o opaku, nýbrž to je ve skutečnosti *uznáním* předcházejícího zdůvodnění, pokud se nechá odpadnout naivní názor a následuje hlubší vysvětlení, které bezpodmínečně *vyžadují* všechny výroky duchovního druhu.

Byla to Boží vůle! To však nemá co dělat s libovůlí, nýbrž to naopak neznamená nic jiného, než potvrzení zákonů Bohem vložených do stvoření, které nesou jeho vůli, a s tím spojené bezpodmínečné

vpravení se do nich, a které nepřipouští výjimku nebo obcházení. *Právě v nutnosti splnění se přece Boží vůle ukazuje a uplatňuje.*

Proto se musel také Kristus k provedení svého poslání nezbytně podrobit všem přírodním zákonům, tedy vůli svého Otce. Že Kristus toto všechno činil, dokazuje celý jeho život. Normální narození, růst, hlad a únava, ke kterým u něj také docházelo, utrpení a nakonec smrt na kříži. Všem, čemuž je podrobena pozemské lidské tělo, byl podroben také. Proč by mělo být pouze a jedině zplození jiného druhu, když k tomu nebyla žádná existující nutnost? Právě v přirozenosti je úloha Spasitele ještě větší, a nikterak menší! Právě tak nebyla Maria ve svém vysokém povolání méně obdařena.

55. Smrt Syna Božího na kříži a poslední večeře

Při Kristově smrti se roztrhla opona v chrámu, která oddělovala Nejsvětější od lidstva. Tento děj je považován za symbol toho, že obětí smrti Spasitele skončilo ve stejném okamžiku oddělení mezi lidstvem a Božstvím, a bylo tedy vytvořeno bezprostřední spojení.

Tento výklad je však *falešný*. Ukřížováním lidé odmítli Syna Božího jako očekávaného Mesiáše, čímž se oddělení stalo ještě *větším!* Opona se roztrhla, protože Nejsvětější pak již více nebylo zapotřebí. Bylo otevřeno pohledům a nečistým proudům, protože, symbolicky vyjádřeno, Božství po tomto činu již více nevzkročilo na zemi, čímž se Nejsvětější stalo zbytečným. Tedy právě opak dosavadních výkladů, ve kterých se opět jako tak často ukazuje jen velká povýšenost lidských duchů.

Smrt na kříži nebyla také *nutnou* obětí, nýbrž vraždou, běžným zločinem. Každý jiný výklad je zkreslením, které má platit jako omluva nebo vzniklo z nevědomosti. Kristus vůbec nepřišel na zemi v úmyslu se nechat ukřížovat. *V tom také spása nespočívá!* Nýbrž byl ukřížován jako obtížný nositel Pravdy kvůli svému učení.

Jeho smrt na kříži nemohla a neměla přinést vykoupení, nýbrž *Pravda*, kterou lidstvu dával *ve svých slovech!*

Pravda však byla tehdejší náboženským a chrámovým vůdcům nepohodlná a pohoršovala je, protože otrásala jejich silným vlivem. *Přesně tak, jak by tomu na tak mnohých místech bylo i dnes.* V tom se lidstvo nezměnilo. Tehdejší vůdci se sice opírali tak jako ti dnešní o staré, dobré tradice, avšak ty se staly vlivem těch, co je prováděli a vykládali, jen ztrnulou, prázdnou formou, aniž by byly v sobě ještě živé. Stejný obraz, jak se dnes často znovu ukazuje.

Kdo však chtěl přinést do dosavadního slova tento nutný život, přinesl tím samozřejmě *převrat* v provádění a vykládání, ne do slova samotného. Osvobozoval národ od ponižující ztrnulosti a prázdnoty, zachraňoval ho z toho, a to bylo zcela přirozeně vel-

kým pohoršením pro ty, kteří mohli brzy poznat, jak tím bylo energicky zasaženo do otěží jejich falešného vedení.

Proto museli podezřívát a pronásledovat nositele Pravdy a osvoboditele od břemene mylných výkladů. Když se navzdory vši námaze nepodařilo jej zesměšnit, snažili se ho prohlásit nevěrohodným. Musela k tomu posloužit „pozemská minulost“ jako syna tesaře, aby ho označili jako „neučeného, a proto nezpůsobilého k výkladům“! Jako „laika“. Přesně jako je tomu i dnes u každého, kdo se příliš dotkne dogmat, která všechno svobodné, živé a usilující vzhůru v již zárodku tísní. Na jeho výklady samotné z opatrné chytrosti nikdo z odpůrců nepřistoupil, protože zcela správně cítili, že by při čistě věcné odpovědi museli podlehnout. Tak zůstali u zlovolného osočování pomocí svých úplatných nástrojů, až se nakonec nezalekli, při pro ně příznivém okamžiku ho veřejně a lživě obvinili a přivést na kříž, aby se spolu s ním zbavili nebezpečí pro svou moc a vážnost.

Tato násilná, tehdy u Římanů obvyklá smrt nebyla jako taková vykopením a také je nepřinesla. *Nevykoupila žádnou vinu lidstva*, od ničeho ho neosvobodila, nýbrž *lidstvo* jen ještě více *zatížila jako vražda v nejnižším smyslu!*

Jestliže se z toho až dodnes tu a tam rozvinul kult, který v této vraždě vidí nutnou hlavní součást vykupitelského díla Syna Božího, tak je tím člověk přímo odváděn od toho nejcennějšího, co je jediné schopné přinést spásu. Odvrací ho to od *vlastního* úkolu Spasitele, od toho, co učinilo jeho příchod z Božství k zemi nutným. Tím však nebylo to, aby podstoupil smrt na kříži, *nýbrž aby v chaosu*, který strhával lidské duchy do *dogmatické ztrnulosti a prázdnoty*, *hlásal Pravdu!* Aby vyličil věci mezi Bohem, stvořením a lidmi tak, jak skutečně jsou. Tím muselo všechno to, co omezení lidských duchů o tom vymudrovali a co zakrývalo skutečnost, samo od sebe bezmocně odpadnout. Teprve pak mohl člověk jasně před sebou vidět cestu, která ho vede vzhůru.

Jen v přinesení této Pravdy a s tím spojeným osvobozením z omylů *pouze a jediné spočívá vykopení!*

Je to vykopení od zakaleného nazírání slepé víry. Slovo „slepý“ označuje přece dostatečně falešný stav.

Poslední večeře před jeho smrtí byla hostinou na rozloučenou. Jestliže Kristus řekl: „Vezměte, jezte, to je mé tělo. Pijte z toho všich-

ni, to je má krev Nového Zákona, která prolita bude pro mnohé k odpuštění hříchů“, tak tím prohlásil, že je odhodlán na sebe vzít dokonce i tuto smrt na kříži, jen aby měl příležitost přinést zbloudilému lidstvu ve svých vysvětleních Pravdu, která jako jediná ukazuje cestu k odpuštění hříchů.

Řekl také výslovně: „k odpuštění pro *mnohé*“, a ne snad „k odpuštění pro *všechny*“! Tedy jen pro ty, kteří si jeho vysvětlení vezmou k srdci a vytěží z nich živý užitek.

Jeho tělo zničené smrtí na kříži a jeho prolitá krev mají přispět k tomu, aby se poznala nutnost a vážnost vysvětlení, jím přinesených. Výlučně tato naléhavost má být *opakováním* poslední večeře a při poslední večeři zdůrazněná!

Že se sám Syn Boží nezalekl před takovýmto nepřátelstvím lidstva, jehož *pravděpodobnost* byla poznána předem ještě před jeho příchodem ^{*)}, mělo obzvlášť poukázat na zoufalou situaci lidských duchů, kteří mohli být zadrženi od zániku pouze chopením se záchranného lana nezastřené Pravdy.

Poukaz Syna Božího při poslední večeři na svou smrt na kříži bylo pouze posledním a zřetelným zdůrazněním naléhavé nutnosti jeho učení, které přišel přinést!

Při přijímání poslední večeře si má každý člověk neustále znovu uvědomovat, že sám Syn Boží se nebál smrti na kříži, kterou od lidstva předpokládal, a obětoval tělo i krev proto, aby umožnil lidstvu přijetí vyličených skutečných událostí ve vesmíru, jejichž účinky, které nesou Boží vůli, zřetelně ukazují neposunutelné zákony stvoření! Tímto poznáním hrozivé vážnosti, která vyzdvihuje palčivou nutnost poslání k vysvobození, má v lidech povstat vždy opět nová síla, nový popud, *skutečně žít* podle jasného učení Krista, tedy aby ho nejen správně pochopili, nýbrž aby také ve všem podle něj jednali. *Tím jim budou také odpuštěny jejich hříchy a budou vykoupeni!* Nijak jinak. Také ne bezprostředně. Avšak najdou je bezpodmínečně na cestě, kterou Kristus ukazuje ve svém poselství.

Z tohoto důvodu má večeře Páně vždy opět nově oživovat tento děj, aby nezeslábla jediné zachraňující horlivost k naplnění za tak velké oběti přineseného učení; neboť začínající lhostejností nebo jen vnějšími formami ztrácí člověk toto záchranné lano a klesá zpět do náruče omylů a zkázy.

*) Přednáška č. 48: Světové dění

Je to velká chyba, když lidé věří, že odpuštění jejich vin je zaručeno skrze smrt na kříži. Tato myšlenka s sebou nese strašlivou škodu, že všichni ti, kteří tomu takto věří, jsou tím *zdržováni* od pravé cesty k vykoupení, která spočívá *pouze a jedině* v tom, že se *žije podle Slova* Spasitele a podle vysvětlení, které jako vědoucí a všepřehlízející podal. A tato vysvětlení ukazují v praktických obrazech nutné zachovávání a dodržování Boží vůle spočívající v zákonech stvoření, jakož i důsledky jejich zachovávání a porušování.

Jeho vykupitelské dílo bylo v přinesení těchto vysvětlení, která musela ukazovat chyby a škody ve vykonávání náboženství, protože v sobě nesla Pravdu, a tím vnášela Světlo do rostoucího zatemnění lidských duchů. Nespočívalo tedy ve smrti na kříži, stejně tak jako poslední večeře nebo posvěcená hostie nemůže poskytnout odpuštění hříchů. Tato myšlenka je proti každému Božímu zákonu! Tím odpadá také moc člověka k odpouštění hříchů. Člověk má jen právo a také moc, odpustit to, co jemu samotnému učinil někdo druhý, a také pouze tehdy, když k tomu neovlivněně naléhá jeho srdce.

Ten, kdo vážně přemýšlí, pozná také Pravdu a tím i pravou cestu! Avšak ti, co jsou líní myslet a pohodlní, kteří neudržují lampu, tedy schopnost zkoumání a prosvěcování, stejně jako pošetilé panny v podobenství s veškerou obezřetností a úsilím trvale v pořádku a připravenou, mohou snadno zmeškat hodinu, když k nim přijde „Slovo Pravdy“. Protože se nechali uspat v mdlé pohodlnosti a slepé víře, tak nebudou schopni následkem své lenosti poznat nositele Pravdy neboli ženicha. Musí zůstat zpět, když ti, co jsou bdělí, budou vcházet do říše radosti.

56. „Sestup z kříže“

Jsi-li Boží Syn, sestup z kříže! Pomoz sám sobě!“ Výsměšně zněly tyto věty k Synu Božímu, když trpěl na kříži pod palčivými slunečními paprsky. Lidé, kteří takto volali, se považovali za obzvláště chytré. Posmívali se, triumfovali, nenávistně se smáli, aniž by proto měli skutečný důvod; neboť utrpení Krista nebylo však jistě žádnou půdou k jízlivosti a potupě, a ještě méně ke smíchu. Byl by je také přešel, kdyby jen na okamžik mohli „vidět“ do současně probíhajících dějů v jemnohmotné a v duchovní říši; neboť jejich duše byly při tom těžce poutány na tisíciletí. A třebaže hrubohmotné potrestání nebylo možné vidět tak rychle, tak přišlo přece ve *všech* dalších pozemských životech, k nimž pak byly tyto rouhavé duše nuceny.

Posměvači se tehdy pokládali za chytré. Nemohli však podat žádné výstižnější vyjádření jako důkaz své omezenosti než tato slova; neboť v nich spočívá ten nejdětinštější názor, který se může vymyslet. Ti, co takto mluví, jsou velmi vzdálení od jakéhokoliv pochopení stvoření a Boží vůle ve stvoření. Jak tísnivé je proto smutné vědomí, že také ještě dnes velká část těch, kteří ještě vůbec věří v Boha a na tehdejší vyslání jeho Syna, se s určitostí domnívají, že Ježíš z Nazareta by mohl sestoupit z kříže, když by to jen chtěl.

Po dvou tisíci letech je tu ještě stejná, ospalá omezenost, beze změny k pokroku! Poněvadž přišel od Boha, tak musel Kristus podle naivních názorů mnohých věřících být neomezený ve svých činech na této zemi.

To je očekávání pramenící z nejnezdavější naivity, z víry vzniklé leností myšlení.

S vtělením byl Syn Boží také „pod zákonem“, to znamená, že se tím podrobil zákonům stvoření, nezměnitelné vůli Boží ve stvoření. Co se týká pozemského a pozemsky vázaného těla, tak tu není žádné změny. Kristus vešel, poslušen vůle Boží, dobrovolně pod tento zákon, a nepřišel ho zrušit, nýbrž svým vtělením na této zemi naplnit.

Proto byl vázán na všechno, na co je vázán pozemský člověk a nemohl také jako Syn Boží sestoupit z kříže navzdory své Boží

síle a moci, dokud se nacházel v hrubohmotném mase a krvi. To by bylo totožné s převratem Boží vůle ve stvoření!

Tato vůle je však od začátku dokonalá. A to všude, ne jen v hrubohmotně pozemském, nýbrž také v jemnomotném, jakož i v bytostném a duchovním se všemi stupni a přechody. Ne jinak je tomu v Božském a také v samotném Bohu.

Boží působení, Boží síla a moc se jeví zcela jinak než v divadelních představeních. Právě Božské existuje jen v bezpodmínečném splnění Boží vůle a nikdy nechce nic jiného. A stejně tak člověk, který v sobě nese vysokou duchovní zralost. Čím výše je vyvinut, tím bezpodmínečněji se sklání před Božími zákony ve stvoření, dobrovolně a radostně. Nikdy však neočekává akty libovůle ležící mimo zákony stvoření, protože věří v dokonalost Boží vůle.

Je-li hrubohmotné tělo pevně přibito na kříž, tedy skutečně pevně, tak není schopno se také osvobodit bez cizí pomoci, tedy bez pomoci hrubohmotné. To je zákon podle Boží vůle, který se nedá překlenout. Kdo je jiného smýšlení a očekává něco jiného, nevěří v dokonalost Boha a nezměnitelnost jeho vůle.

Že se lidé navzdory svému údajnému pokroku ve vědě a možnostech ještě nijak nezměnili a že stále stojí tam, kde stáli tehdy, ukazují tím, že dnes opět volají:

„Je-li Synem Člověka, tak může přivodit katastrofy, které ohlásil, jakmile bude chtít.“ To pokládají za samozřejmé. Avšak říkají to jinými slovy: „Není-li toho schopen, tak není Synem Člověka.“

Přitom je lidem dobře známo, že Kristus jakožto Syn Boží již sám poukazoval na to, že nikdo mimo samotného Boha Otce nezná hodinu, ve které začíná soud. Je to tedy dvojí pochybnost, když lidé takto mluví. Pochybnost o Synu Člověka a pochybnost o slovech Syna Božího. A kromě toho svědčí tento výrok opět jen o nepochopení celého stvoření. O úplné nevědomosti právě ve všem, co je každému člověku naléhavě třeba, aby nutně věděl.

Musel-li se Syn Boží při svém vtělení ve stvoření podrobit Boží vůli, tak také Syn Člověka nemůže stát nad těmito zákony. Stát nad zákony není ve stvoření vůbec možné. Kdo vstupuje do stvoření, stojí tím také pod zákonem Boží vůle, která se nikdy nemění. Tak také Syn Boží a Syn Člověka. Velkou mezeru v možnosti pochopení všeho toho přináší jen okolnost, že lidé tyto Boží zákony ve stvoření

ještě nehledali, tedy je dodnes ještě vůbec neznají, nýbrž objevili z nich jen tu a tam malé zlomky, kde přímo klopýtli.

Když Kristus dělal zázraky, které byly daleko nad možnostmi pozemských lidí, tak to neopravňuje k myšlence, že se nepotřeboval starat o zákony Boží vůle spočívající ve stvoření a že sahal nad ně. To je vyloučeno. Také při zázracích jednal v dokonalé shodě s Božími zákony, a nikoliv svévolně. Tím jen dokázal, že konal v Boží síle, ne v duchovní, a tím samozřejmě také v účinku širou a dalece překračoval lidské možnosti. Avšak tyto zázraky nebyly mimo zákony stvoření, nýbrž jim byly zcela podrobeny.

Člověk tak dalece zaostal ve svém duchovním vývoji, že vůbec nemůže přivést k plnému vývoji duchovní síly, které jsou mu k dispozici, jinak by mohl také on podávat výkony, které by podle dnešních pojmů hraničily se zázračností.

S Boží silou lze však vytvářet přirozeně ještě zcela jiná díla, kterých nelze nikdy dosáhnout silou duchovní a která se již ve svém způsobu liší od nejvyššího duchovního působení. Avšak i přesto všechny události zůstávají v hranicích Boží zákonitosti. Nic nemůže překročit jejich rámec. Jediní, kteří se dopouštějí aktu libovůle v rámci jim stanovených hranic jejich svobodné vůle, jsou lidé; neboť se skutečně nikdy nepravili do Boží vůle tam, kde jako lidé mají určitou svobodu, jednat podle vlastního chtění. Vždy při tom prosazovali svou vlastní vůli. A tím ochromili sami sebe a nemohli se nikdy vyvinout výše, než to připustila jejich vlastní rozumová vůle, která je pozemsky vázaná.

Lidé neznají ani ty zákony ve stvoření, které uvolňují a spouští jejich duchovní moc a v nichž tuto svou duchovní moc mohou rozvinout.

Tím užasleji pak stojí před rozvinutím Boží síly. Z téhož důvodu však nemohou také tuto Boží sílu poznat jako takovou nebo od ní očekávají věci, které leží mimo Boží zákony v rámci stvoření. K tomu by však patřilo sestoupení hrubohmotného těla z hrubohmotného kříže.

Probouzení mrtvých prostřednictvím Boží síly *neleží* mimo Boží zákony, jakmile se tak děje během určité doby, která je pro každého člověka rozdílná. Čím je duchovně zralejší oddělující se duše od hrubohmotného těla, tím rychleji je od něj uvolněna a tím je kratší

doba zákonité možnosti zpětného zavolání, protože se to může stát jen během trvajících spojení duše s tělem.

Boží vůli, tedy Boží sílu, musí duchem oživená duše uposlechnout a na její zavolání se vrátit po jemnohmotném mostě do již opuštěného hrubohmotného těla, pokud se tento most ještě nepřerušil.

Jestliže se zde hovoří o Boží síle a duchovní síle, tak to nepopírá fakt, že je ve skutečnosti jen *jedna* síla, která vyšla od Boha a proniká celé stvoření. Avšak to je ten rozdíl mezi Boží a duchovní silou. Duchovní síla je ovládaná silou Boží, ze které vyšla. Není snad zeslabenou Boží silou, nýbrž silou *změněnou*, která se svou změnou stala jiným druhem a tím ve své schopnosti působit dostala užší hranice. Jsou tedy dva rozličně působící druhy, a ve skutečnosti však jen jedna síla. K tomu se pak ještě připojuje síla bytostná, je změněnou silou duchovní. Jsou tedy tři základní síly, z nichž duchovní a bytostná síla je živena a řízena silou Boží. Všechny tři lze nazvat silou jedinou. Další síly nejsou, je jen mnoho vedlejších druhů, které vznikly skrze základní druh duchovního a bytostného a které se pak také ve svých účincích chovají rozličně. Každý vedlejší druh přináší ve změně také opět odpovídající změněné zákony, které se však neustále připojují důsledně k základnímu druhu, avšak zevně se jeví změnou síly odpovídajícím způsobem odlišně. Avšak všechny druhy, také druhy základní, jsou vázány na ten nejvyšší, Boží zákon síly a mohou být odlišné vlastními změněnými zákony jen ve vnějších formách. Jeví se jinak proto, jelikož každý druh a poddruh kromě samotné Boží síly tvoří jen částečné druhy, které jsou tím jen dílem částečným a které mohou mít jen částečné zákony. Tyto usilují k celku, dokonalosti, od níž jsou odvozené, k čisté Boží síle, která je totožná s Boží vůlí, která se projevuje jako neposunutelný a neúprosný zákon.

Každá síla působí svými poddruhy ve stávající jemnohmotné a hrubohmotné látce odpovídaje příslušnému druhu a formuje v ní svou vlastní rozdílností také *rozdílné* světy nebo úrovně, které posuzovány jednotlivě a samy o sobě jsou vždy jen částečným dílem z celého stvoření, protože síla, která je zformovala, je také jen příslušně změněnou částí dokonalé Boží síly, s ne dokonalými, nýbrž jen částečnými zákony. *Jen úplné zákony souhrnem* jednotlivých světových úrovní dávají pak opět dokonalé zákony, které

byly prostřednictvím Boží vůle vloženy do prvotního stvoření, čistě duchovní říše.

Proto musí i semeno lidského ducha projít všechny světové úrovně, aby prožilo jejich jednotlivé zákony a přivedlo je v sobě k životu. Shromáždil-li lidský duch z nich pak všechny dobré plody, takže se mu staly tyto zákony skutečně vědomými, je proto pak schopen při jejich správném a Bohem chtěném uplatnění vejít do ráje, je tam nesen zákony v jejich působení, aby odtamtud vědomě, pomocně a povzbudivě zasahoval do úrovní ležících pod ním, což je nejvyšším úkolem každého hotového lidského ducha. Nikdy tam nemůže dojít k přeplnění, protože nyní existující úrovně lze neomezeně rozšiřovat; neboť se přece vznáší v nekonečnosti.

Tak je pak říše Boží stále větší a větší, vždy dále budována a rozšiřována silou čistých lidských duchů, jejichž polem působnosti je pozdější stvoření, které mohou z ráje spravovat, protože oni sami dříve prošli všechny jeho části a tím se je naučili přesně znát.

Tato vysvětlení jsou zde proto, aby nemohly vzniknout žádné omyly poukazem na Boží a duchovní sílu, protože ve skutečnosti existuje jen síla, která vyšla z Boha, ze které se zformovaly poddruhy.

Kdo ví o všech těchto událostech, nikdy nebude v dětinském očekávání mluvit o věcech, které se nikdy nemohou stát, protože leží mimo jednotlivé zákony stvoření. Tak nemůže také Syn Člověka pozvednutím ruky přivodit katastrofy, které se mají *bezprostředně* projevit. To by bylo proti platným přírodním zákonům, které nelze změnit. Syn Člověka jakožto služebník Boha vysílá Boží vůli, Boží sílu, do jednotlivých základních sil a tyto následují nový směr, který jim byl tímto dán skrze vládnoucí Boží vůli. V tomto nařízeném směru se však přesně projevují odpovídaje svým dílčím zákonům, které nemohou obejít. Sice nastává velké zrychlení, avšak také toto zůstává vždy vázáno na možnosti.

Tak je při tom duchovní mnohem pohyblivější a lehčí, a tedy také rychlejší než bytostné. Proto bude bytostné v působení potřebovat více času než duchovní. Proto přirozeně musí bytostné, tedy živelné dění také přijít později než duchovní. Stejně lze těmito silami rychleji rozhýbat jemnohmotné než hrubohmotné. Veškeré zákony, které musí být naplněny, nelze obcházet a také nelze porušovat.

Ve Světle jsou všechny tyto zákony známy a vyslání výkonných poslušů nebo zvláštních příkazů je zařízeno *tak*, že konečné důsledky se setkají, jak to bylo Bohem požadováno.

Pro nynější soud byla zapotřebí taková rozsáhlost vynaložených sil, která je lidmi nepochopitelná. Avšak soud pracuje přesně tak, že ve skutečnosti nemůže dojít k žádnému zdržení ... s výjimkou bodů, kde má spolupracovat lidské chtění. Jedině lidé se neustále snaží s pošetilou vytrvalostí držet se mimo jakékoliv splnění nebo se rušivě a nepřátelsky staví do cesty jako překážka ... v pozemsky vázané ješitnosti.

Naštěstí s tím bylo počítáno po velkém selhání lidí během pozemského času Syna Božího. Lidé mohou svým selháním ztěžovat jen pozemskou cestu Syna Člověka až k určitému bodu, takže musí jít postranními cestami a oklikami, avšak nemohou zdržovat Bohem chtěné události nebo je dokonce nějak odsunout; neboť jim bylo již vzato pozadí temna, které bylo posilou pro jejich pošetilost, zatímco zdi jejich rozumového působení, které ještě používají jako úkryt a z jejichž pozadí vystřelují jedovaté šípy, se rychle zřítí pod tlakem pronikajícího Světla. Zřítí se na ně a žádná milost jim nemá být poskytnuta pro zlo, které jejich smýšlení vždy opět vytváří. Tak nepřijde den, po kterém ke Světlu usilující vroucně touží, ani o hodinu později, než přijít má.

57. To je mé tělo! To je má krev!

Kdo mé Slovo přijímá, ten mne přijímá“, pravil Syn Boží ke svým učedníkům, „ten jí ve skutečnosti mé tělo a pije mou krev!“

Tak zní smysl slov, které pronesl Syn Boží při ustanovení večeře Páně a která hostinou obrazně vyjadřuje vzpomínku na jeho pozemskou pouť. Jak mohlo tu dojít k tomu, že vzplanuly o tom mocné spory mezi učenci a církvemi. Vždyť smysl je tak prostý a tak jasný, pokud člověk bere za základ, že Ježíš Kristus, Syn Boží byl *ztělesněné* Boží Slovo.

Jak mohl o tom mluvit zřetelněji než prostými slovy: „Kdo mé Slovo přijímá, ten jí mé tělo a pije mou krev!“ Také když řekl: „Slovo je vskutku mé tělo a má krev!“ On to tak přece musel říci, protože on sám byl živoucí Slovo v těle a krvi. Při všech dalších podáních se jen vždy znovu vynechávala hlavní věc: Poukaz na *Slovo*, které *kráčelo* po zemi! Protože to nebylo pochopeno, tak se to považovalo za vedlejší. Tím však bylo celé poslání Krista nepochopeno, zkresleno a zkomoleno.

Také učedníkům Syna Božího nebyla tehdy navzdory jejich víře dána žádná možnost, aby slova svého Mistra správně pochopili, jako tak mnohé jím řečené, které nikdy správně nepochopili. Kristus sám přece nad tím dosti často projevoval svůj smutek. Prostě zformovali smysl večeře Páně do *takového* způsobu, jakým to ve své dětské jednoduchosti pochopili. Při tom je samozřejmé, že slova, která jim nebyla úplně jasná, předávali dál také ve svém vlastním smyslu odpovídajícím způsobem, ne však tak, jak je mínil Syn Boží.

—
Ježíš byl tělem učiněné Slovo Boží! Kdo tedy jeho Slovo do sebe správně přijal, přijal tím jeho samotného.

A nechá-li člověk jemu nabízené Slovo Boží v sobě ožít tak, že se mu stane samozřejmostí v myšlení a konání, tak oživuje tím se Slovem v sobě i ducha Kristova, protože Syn Boží byl tělem učiněné živé Slovo Boží!

Člověk se pouze musí snažit, aby konečně jednou do tohoto myšlenkového postupu *správně* pronikl. Nesmí ho jen číst a tlachat

o něm, nýbrž se musí snažit také tento myšlenkový postup učinit obrazně živým, to znamená, tiše prožít tento smysl v živých obrazech. Pak prožije také večeři Páně *skutečně*, za předpokladu, že v tomto přijímání pozná živé Slovo Boží, jehož smysl a to, co po něm žádá, musí přirozeně předem důkladně znát.

Není to tak pohodlné, jak si to mnozí věřící představují. Tupé přijímání večeře Páně jim nemůže přinést žádný užitek; neboť co je živé, jako Slovo Boží, vyžaduje a musí být také živě *bráno*. Církev není schopna vdechnout večeři Páně žádný život pro někoho jiného, pokud tento, kdo večeři Páně přijímá, sám v sobě již dříve nepřipravil místo, aby ji *správně* přijal.

Lze spatřit také obrazy, které chtějí vyjádřit krásný výrok: „Já klepám!“ Obrazy jsou zcela *správné*. Syn Boží stojí u dveří chatrče, klepá a žádá o vstup. Avšak člověk k tomu opět přidal něco ze svého myšlení tím, že pootevřenými dveřmi dává v chatrči vidět prostřený stůl. Tím vzniká myšlenka, že nemá být odmítnut nikdo, kdo prosí o jídlo a pití. Myšlenka je to krásná a odpovídá slovům Krista, avšak vyložena je příliš malicherně. To „Já klepám“ znamená víc! Dobročinnost je jen malou částí obsahu Slova Božího.

Jestliže Kristus řekl: „Já klepám“, tak tím mínil, že jím ztělesněné Slovo Boží klepá na lidskou duši, avšak *neprosí* o vstup, nýbrž vstup *žádá*! Slovo se má přijímat v celém jeho obsahu daného lidem. *Duše* má otevřít své dveře ke vpuštění Slova! Následuje-li tohoto požadavku, tak jsou pak hrubohmotné činy pozemského člověka jako samozřejmost takové, jak to „Slovo“ vyžaduje.

Člověk hledá vždy jen rozumové pochopení, což znamená roztržštění a tím také zmenšení a vtěsnání do úzkých hranic. Tím přichází vždy opět do nebezpečí, že pozná jen zlomky ze všeho velikého, jak se to při tomto opět stalo.

Tělem učiněné, tedy vtělené, živoucí Slovo Boží, bude muset navždy zůstat pozemským lidem tajemstvím, protože počátek těchto událostí se odehrál v Božském. Avšak až do Božského není schopna proniknout schopnost chápání lidských duchů, a proto zůstává první článek pro pozdější učinění tělem lidskému chápání uzavřen. Proto také není překvapující, že právě *tento* symbolický akt, spočívající v rozdělování chleba a vína, nemohl být až doposud lidstvem ještě pochopen. Kdo však po tomto vysvětlení, které mu umožňuje

představit si obraz, chce ještě proti tomu horlit, ten dává jen důkaz, že hranice jeho chápání končí v duchovním. Jeho zastávání dosavadního a přímo nepřirozeného vysvětlení těchto Kristových slov by dosvědčovalo jen bezohlednou zatvrzelost.

58. Vzkříšení pozemského těla Kristova

Dokonalý je Bůh, Pán! Dokonalá je jeho vůle, která je v něm a která vychází z něj, aby tvořila a udržovala dílo stvoření. Dokonalé jsou proto také zákony, které v jeho vůli pronikají stvořením.

Dokonalost však předem vylučuje jakoukoliv odchylku. To je základ, který *opravňuje* k pochybnostem o tak mnohých tvrzeních! Mnohé nauky protirečí samy sobě, přičemž učí zcela správně o dokonalosti Boží, avšak současně v přesném protikladu staví tvrzení a požadují slepou víru, kterou dokonalost Boží a jeho vůle, která spočívá v zákonech stvoření, zcela vylučuje.

Tím však byl do tak mnohých učení vložen choroboplodný zárodek. Hlodající červ, který musí jednou způsobit zřícení celé stavby. Zřícení je tím nevyhnutelnější tam, kde jsou takovéto rozpory učiněny *základními pilíři*, které nejen pěstují pochybnosti o dokonalosti Boží, nýbrž ji ostře odpírají! Toto odpírání dokonalosti Boží patří dokonce k požadovanému přiznání víry, které teprve umožňuje vstup do náboženského sdružení.

Máme zde hovořit o *zmrtvýchvstání těla*, s ohledem na vzkříšení pozemského těla Syna Božího, které je přijímáno zcela bezmyšlenkovitě, aniž by zanechalo sebemenší stopu porozumění. Jiní si zase osvojují toto tvrzení s dokonale vědomou neznalostí, protože jim chyběl učitel, který by jim k tomu mohl podat správné vysvětlení.

Jaký smutný obraz se tu naskytuje klidně a vážně pozorujícímu člověku. Jak uboze jeví se mu takovýto zástup lidí, kteří se velmi často ještě hrdě považují za horlivé stoupence svého náboženství, jako přísně věřící, když horlivost ukazují v tom, že ukvapeně v nevědomé vychloubačnosti shlíží na jinak smýšlející, a neuvažují, že právě to musí být považováno za neklamné znamení bezmocného nepochopení.

Kdo přijímá a vyznává jako své přesvědčení důležité věci, *aniž se ptá*, ukazuje tím bezmeznou lhostejnost, avšak žádnou pravou víru.

V *tomto* světle stojí takovýto člověk před tím, co nazývá tím nejvyšším a nejsvětějším, co mu má být náplní a oporou pro celé bytí.

Tím však není živým článkem svého náboženství, který by mohl dosáhnout vzestupu a spásy, nýbrž jen znějící kov a bezobsažně znějící zvon, který nerozumí zákonům svého Stvořitele a také se nesnaží o to, aby je poznal.

Pro všechny, kteří takto jednají, to znamená zastavení a úpadek na cestě, která je má vést hmotností za účelem vývoje a podporování ke Světlu Pravdy.

Také falešné pojetí vzkříšení těla je jako každé jiné mylné pojetí uměle vytvořenou překážkou, kterou si berou s sebou na onen svět, před níž se tam také musí zastavit a nemohou jít dál, protože se sami od ní nemohou osvobodit; neboť falešná víra na nich pevně lpí a svazuje je takovým způsobem, že je jim jakýkoliv svobodný výhled ke světlé Pravdě odříznut.

Neodvažují se uvažovat jinak a nemohou proto také dál. Tím přichází nebezpečí, že duše, které takto samy sebe drží spoutané, promeškají také ještě poslední čas k osvobození a nevznosou se včas ke Světlu, čímž musí klesnout do rozkladu a naleznou věčné zatracení jako svůj konečný cíl.

Věčné zatracení je trvalé vyloučení ze Světla. Je to z přirozenosti důsledného dění skrze sebe sama trvalé setrvání v odloučení *od toho*, moci se vrátit zpět do Světla jako plně vědomě vyvinutá osobnost. K této okolnosti dochází, když nastává vtažení do rozkladu, který vedle jemnomotného těla také rozloží a rozpráší všechno duchovní jakožto osobně a vědomě získané *). To je pak takzvaná „duchovní smrt“, ze které nemůže být více žádného vzestupu pro vědomé „já“, které se až doposud vyvinulo, zatímco při vzestupu nejen že trvá dál, nýbrž se dotváří až k duchovní dokonalosti.

Zesnulý člověk zůstává spoután a brzděn ve falešné nebo bezmyšlenkovité víře, kterou přijal za svou, až *sám v sobě* oživne jiným přesvědčením, uvolní se, a tím rozrazí překážku, která ho skrze jeho vlastní víru drží zpět, aby vkročil na správnou a pravou cestu a kráčet po ní vpřed.

Avšak toto překonání se a vyvinutí síly, které to stojí, aby sám sebe vykoupil z takovýchto bludů, je nesmírné. Již jen krok, k přiblížení se takovýmto myšlenkám, vyžaduje duchovně mocný popud. Tak udržují miliony lidí samy sebe v zajetí a nemohou proto získat již více síly, aby i jen pozdvihly nohu, ve zkázonosném bludu, že se tím

*) Přednáška č. 20: Poslední soud

dopouštějí něčeho nesprávného. Jsou jako ochromeni a také ztraceni, pokud k nim samotná živá síla Boží nehledá cestu. Avšak ta může pomocně zasáhnout opět pouze tehdy, jakmile je v duši jiskra chtění a vychází jí vstříc.

V tomto samo o sobě prostém a přirozeném ději spočívá ochromení, které nemůže být hroznější a zkázonosnější. Tím se však stává požehnání svobodného rozhodnutí, které je člověku svěřeno, následkem falešného používání kletbou. Každý to má neustále sám v rukách, aby se vyloučil nebo připojil. A právě v tom se to strašlivě vymstí, když se člověk slepě svěří nějakému učení, bez nejpreciznějšího a nejvážnějšího prověření! Lenost v tom ho může stát celé jeho bytí!

Nejhorším nepřítelem člověka čistě pozemsky je pohodlnost. Avšak pohodlnost ve víře stává se jeho duchovní smrtí!

Běda těm, kteří se brzy neprobudí a nevzchopí se k nejostřejšímu prověření všeho toho, co nazývají vírou! Avšak zkáza čeká ty, kteří tak velkou bídu zavinili! Kteří jako falešní pastýři vedou své ovce do beznadějně pustiny. Nic jiného jim nemůže pomoci, než zbloudilé ovce dovést zpět na pravou cestu. Je však při tom velká otázka, zda jim k tomu zůstane dostatek času. Proto nechť každý pozorně zkoumá sám sebe, než se bude snažit poučovat svého bližního.

Mylná víra je mylné blouznění! A to drží lidského ducha zde i na onom světě těsně a pevně takovou intenzitou, kterou může uvolnit jen živá síla pravého Slova Božího. Proto naslouchej jeho volání každý, koho zasáhne. Jen tomu, kdo volání cítí, jen tomu je určeno! Každý takový nechť potom zkoumá a odvažuje, a bude osvobozen!

Nechť při tom nezapomíná, že *jen jeho vlastní rozhodnutí* může přetrhnout pouta, která si předtím sám na sebe uvalil falešnou vírou. Jak se v pohodlnosti nebo v lenosti kdysi rozhodl, když se slepě připojil k některé nauce, kterou vážně neprozkoumal ve *všech částech*, nebo se snad snažil popírat Boha, jen protože k němu sám doposud nedokázal najít cestu, která by odpovídala jeho oprávněné potřebě po důsledné úplnosti, tak musí také nyní opět *první chtění* snahy k bezohlednému zkoumání vyjít *od něho samotného!* *Pouze potom* je schopen pozvednout nohu doposud skrze svou vlastní vůli pevně zadržovanou a učinit první krok, který ho vede k Pravdě a tím ke svobodě ve Světle.

On *sám* a vždy jen on *sám může, má a musí* uvažovat, protože k tomu nese v sobě dar. Vždyť musí vzít na sebe také veškerou zodpovědnost, tak či onak, lhostejno, co také chce a co koná.

Již toto vědomí by ho muselo nutit k nejostřejšímu prověřování.

Právě tato odpovědnost dává každému člověku nejen neomezené právo k takovéto zkoušce, nýbrž je dokonce i nejnaléhavější nutností! Lze to klidně považovat za zdravý pud sebezáchovy, a to není vůbec nesprávné! Nepodepíše přece také jakoukoliv pozemskou smlouvu, která mu ukládá odpovědnost, aniž by slovo od slova neproověřil a nerozmyslel, zda může všemu dostat. Ne jinak je tomu a ještě mnohem vážněji v duchovních vztazích s rozhodnutím, podat se jakékoliv víře! Kdyby lidé při tom projevíli trochu více zdravého pudu sebezáchovy, tak by to nebyl hřích, nýbrž požehnání!

Vzkříšení těla! Jak může tělo hrubohmotnosti vystoupit vzhůru do čistě duchovní říše Boha Otce! Hrubohmotnosti, která není schopná ani přestoupit do jemnohmotnosti onoho světa. Všechno hrubohmotné, také dokonce i jemnohmotné, je podrobena podle věčných přírodních zákonů rozkladu. Neexistují v tom výjimky nebo odchylky, protože zákony jsou dokonalé. Proto také nemůže hrubohmotné po dosažené smrti vstoupit do říše Otce, nebo také jen do jemnohmotného onoho světa rovněž podrobeného rozkladu! Taková odchylka je v důsledku dokonalosti Božích přírodních zákonů jednoduše věcí nemožnou!

V malém to všechno lze zcela jasně pozorovat v zákonech fyziky, které rovněž neukazují nic jiného než neposunutelné zákony Tvůrce, které stejně jako všechno v celém bytí pronikají také tímto oborem.

Všechno existující je přece podrobena jednotným zákonům vzniku, které jasně a zřetelně v sobě nesou prostou, avšak neposunutelnou Boží vůli. Nic nemůže být od ní odděleno.

Je to proto o to politováníhodnější, když některé nauky nechtějí uznat právě tuto mocnou velikost Boha, která se v tom projevuje a kterou se tak zjevně přibližuje lidstvu s jeho chápáním!

Každá nauka zcela správně odkazuje na dokonalost Boží. Je-li však počátek nebo prapůvod jako takový dokonalý, tak z něj může vzniknout také jen dokonalé. Tudíž musí být nezbytně dokonalé také zákony stvoření spočívající v odtud vzešlých aktech vůle. Přirozeně se

nedá oddělit jedno od druhého. Tyto dokonalé zákony stvoření pronikají a udržují všechno vzniklé jako zákony přírodní. Dokonalost je však totožná s nezměnitelností. To dokazuje, že nějaké odbočení v těchto základních nebo přírodních zákonech je zcela nemožné. Jinými slovy: Za žádných okolností se nemohou vyskytnout výjimky, které by odporovaly veškerému jinému dění v jeho přirozenosti.

Tak také nemůže nastat žádné vzkříšení těla, které zůstává jako hrubohmotné bezpodmínečně vázáno na hrubohmotnost!

Protože všechny prazákony vzešly z Boží dokonalosti, nebude se moci také nový akt vůle Boží nikdy vyvíjet v jiné formě než v té, která je dána od prapočátku stvoření.

Jestliže se tak mnohé nauky uzavírají této samozřejmosti, která je bezpodmínečně dána dokonalostí Boží, tak tím projevují, že jejich základy jsou *falešné*, že jsou zbudovány na lidském rozumu vázaném na prostor a čas, a tudíž si nesmějí dělat žádné právo na Boží poselství, které nevykazuje žádné mezery, protože jako takové mohlo vzejít jen z dokonalosti, z Pravdy samotné, která je bez mezer a je srozumitelná ve své prosté velikosti. *Přirozená* v první řadě, protože to, co je lidmi nazýváno přírodou, vzešlo z dokonalosti Boží vůle a ještě dnes se jí dostává živoucnosti nezměněným způsobem, a tím také nemůže být podrobena žádným výjimkám.

Když Kristus přišel na zem, aby hlásal Boží poselství Pravdy, musel proto jako každý člověk použít hrubohmotné schránky, tedy těla. V tom musel by nakonec již každý myslící člověk poznat nezměnitelnost přírodních zákonů, jako v tělesné smrti dosažené ukřižováním.

Avšak toto hrubohmotné tělo nemohlo tvořit po této smrti také žádnou výjimku, nýbrž muselo zůstat ve světě hrubohmotném! *Nemohlo* být vzkříšeno, aby vešlo do jiného světa! Toho pevně stojící Boží nebo přírodní zákony následkem své dokonalosti vzešlé z Boží vůle nepřipustí. Ani to nemohou, jinak by nebyly dokonalé a to by opět znamenalo, že také Boží vůle, jeho síla a i on sám nejsou dokonalými.

Avšak protože je to vyloučeno, jak každá věda může ve stvoření samotném potvrdit, tak je falešné a pochybností o Boží dokonalosti, když se tvrdí, že toto hrubohmotné tělo bylo vzkříšeno a po čtyřiceti dnech přešlo do jiného světa.

Jestliže má být tělo skutečně vzkříšeno, tak se to může stát jen takovým způsobem, že duše spojená ještě s hrubohmotným tělem jemnohmotnou šňůrou je zavolána do tohoto těla zpět *). To je však možné na základě přírodních zákonů jen tak dlouho, dokud tato šňůra existuje. Je-li tato šňůra jednou přerušena, tak by bylo vzkříšení, tedy zavolání duše zpět do hrubohmotného těla nemožné! Také to přísně podléhá bezmezným přírodním zákonům, a dokonce i Bůh sám by toho nebyl schopen, protože by to přece bylo proti jeho vlastním dokonalým zákonům, proti jeho dokonalé vůli, která v přírodě samočinně pracuje. Právě v důsledku této dokonalosti by nemohl také nikdy přijít na tak nedokonalou myšlenku, která by musela být jen aktem libovůle. Zde se opět ukazuje zdánlivá vázanost Boha v díle stvoření vlivem jeho bezmezné dokonalosti, která musí být v každém případě splněna a nepřipouští žádnou změnu, která však také není plánovaná ani nutná. To však není naprosto žádná skutečná vázanost Boha, nýbrž se to jako takové *jeví* jen člověku v mnoha věcech, protože není schopen přehlédnout *celé* dění. A tato nemožnost přehlédnout *celek* přivádí ho k tomu, což je samo o sobě dobře a poctivě myšleno, že od svého Boha očekává akty libovůle, které přísně uvažováno musí Boží dokonalost jen snižovat. Lidmi je to přitom ve vši pokoře myšleno dobře, ovšem nevyvolává to v tomto případě úctyplný pohled vzhůru, nýbrž je to stahováno do zcela přirozeného omezení lidského ducha.

Bezpodmínečné dodržování Boží vůle nebo přírodních zákonů se uplatnilo také při probuzení Lazara, stejně jako u mladíka z Naimu. Tito mohli být probuzeni, protože spojovací šňůra s duší ještě existovala. Na Mistrovo zavolání se mohla duše opět stát jedno s tělem. Avšak ta byla pak nucena, podle přírodních zákonů, setrvat v hrubohmotném světě, dokud nedošlo k novému oddělení mezi hrubohmotným a jemnohmotným tělem, což jí později umožnilo vstoupit do jemnohmotného světa, tedy dokud nedošlo k novému hrubohmotnému úmrtí.

Přechod hrubohmotného těla do jiného světa je však věcí nemožnou. Kdyby se duch Krista vrátil zpět do hrubohmotného těla, nebo kdyby ho snad vůbec neopustil, tak by byl nucen k setrvání v hrubohmotnosti, dokud by nenastalo nové úmrtí, nijak jinak.

*) Přednáška č. 40: Smrt

Vzkříšení v těle do jiného světa je úplně vyloučeno, pro lidi a stejně tak pro tehdy vtěleného Krista!

Pozemské tělo Vykupitele šlo touž cestou, kterou má jít podle přírodních zákonů Stvořitele každé jiné hrubohmotné tělo.

Ježíš z Nazaretu, Syn Boží, nebyl tudíž vzkříšen tělesně!

Vzdor vši logice a právě v ní obsaženému mnohem většímu uctívání Boha budou ještě mnozí, kteří v slepotě a lenosti své falešné víry nechtějí jít po tak prostých cestách Pravdy. Tak mnozí ovšem také nemohou jít z vlastního omezení. Jiní opět, kteří se naprosto vědomě pokoušejí zuřivě proti tomu bojovat, z opodstatněné obavy, že by se jim pracně zbudovaná stavba pohodlné víry musela zřítit.

Nemůže jim nic prospět, když se jako o základ opírají jen o doslovná podání; neboť také učedníci byli lidé. Je to přece jen čistě lidské, když tehdy učedníci silně rozrušení všemi hroznými událostmi proplekli při vzpomínkách ve svém líčení mnohé s vlastními myšlenkami a vlivem předchozího spatření jim ještě nevysvětlitelných zázraků, podali tak mnohé jinak, než to ve skutečnosti bylo.

Jejich spisy a vyprávění byly zakořeněny stejně jako při mylném sloučení Syna Božího a Syna Člověka mnohdy příliš silně ve *vlastních* lidských předpokladech, které byly později položeny za základ mnohých omylů.

Také když jim stála pomocně po boku ta nejsilnější duchovní inspirace, tak přesto zasáhly při podáních velmi silně vlastní předpojaté názory a zkalily často nejlépe zamýšlené a nejjasnější obrazy.

Ježíš sám nese-psal žádné spisy, o které jedině by se bylo možné bezpodmínečně a nesporně opřít.

Nebyl by nikdy řekl nebo napsal něco, co by nestálo zcela a úplně v souladu se zákony jeho Otce, s Božími přírodními zákony nebo tvůrčí vůlí. Sám přece výslovně řekl:

„Přišel jsem Boží zákony naplnit!“

Avšak Boží zákony jasně spočívají v přírodě, která se však rozprostírá dále než jen v hrubohmotnosti, avšak přece také zůstává „přirozená“ všude v jemnomotném, jakož i bytostném a duchovním světě. Myslící člověk je schopen v těchto závažných slovech Spasitele nalézt zajisté něco, co překračuje rámec matoucích náboženských nauk a ukazuje cestu těm, co skutečně hledají!

Kromě toho však může každý člověk k tomu najít v Bibli opěrné body; neboť Kristus se zjevil mnohým. Co se však stalo? Maria ho při tom zprvu nepoznala, Magdalena ho také ihned nepoznala, oba učedníci ho nepoznali celé hodiny cestou do Emauz, přestože s nimi šel a mluvil s nimi ... Co z toho vyvodit závěrem? *Že to muselo být jiné tělo*, které viděli, jinak by ho všichni *ihned* poznali! —

Nechť však zůstane klidně hluchým ten, kdo ještě nechce slyšet a slepým ten, kdo je příliš pohodlný, aby otevřel svůj zrak!

Všeobecný pojem „vzkříšení těla“ nachází své oprávnění v *pozemských* zrozeních, která nepřestanou, dokud budou pozemští lidé. Je to velké zaslíbení povolení opakovaného pozemského života, opětovné inkarnace za účelem rychlejšího pokroku a nutného rozuzlení vzájemného působení nízkého druhu, což je totožné s odpuštěním hříchů. Je to důkaz nezměrné lásky Stvořitele, jejíž milost spočívá v tom, že odloučená duše, která svůj pozemský čas zčásti nebo zcela promrhala a přišla proto nehotová ke vzestupu na onen svět, dává ještě jednou příležitost, zahalit se novým hrubohmotným tělem nebo pláštěm, čímž slaví její odložené tělo v těle novém vzkříšení. Duše, která již odešla, prožívá tím nové vzkříšení v těle.

Jaké požehnání spočívá v tomto neustále se opakujícím splnění tak vysoké milosti, je schopen lidský duch, který nedovede přehlédnout vše, pochopit teprve později!

59. Lidské smýšlení a Boží vůle v zákoně vzájemného působení

Jestliže se má hovořit o lidském smýšlení a lidských názorech, s nimiž jsou spojeny také pozemské soudy, tak se nesmí očekávat, že tyto jsou totožné s Boží spravedlností, nebo se jí i jen přibližují. Musí být žel naopak řečeno, že ve většině případů je v tom dokonce nesmírný rozdíl. Při tomto srovnání je namísto lidový výraz „nebetyčný“ ve skutečném smyslu. Tento rozdíl by se dal často vysvětlit na prostor a čas omezeným rozumem lidstva, který ve svém omezení není schopen rozpoznat *samotné* bezpráví a odlišit ho od práva, protože ty lze zřídka jasně poznat podle zevních projevů, nýbrž spočívá výlučně v srdci každého člověka, k jehož posouzení nestačí strnulé paragrafy zákona a školská moudrost. Skličující je však to, že proto tak mnohé hodnocení pozemských soudů musí stát příkře proti Boží spravedlnosti.

Nemá zde být hovořeno o době středověku, o smutných časech strastiplného mučení, o upalování takzvaných čarodějnic a jiných justičních zločinech. Právě tak zde nemá být zmiňováno mučení a vraždění, které spadá na dlužný účet *náboženských* společenství a které ve svém vzájemném působení musí dvojnásob strašně zasáhnout jejich vykonavatele, protože oni při tom zneužili jméno dokonalého Boha, všechny tyto zločiny vykonávali v jeho jménu, jako údajně jemu milé, a tím ho před lidmi označili jako toho, kdo je za to zodpovědný. Tyto zlořády a hanebnosti nesmějí být tak rychle zapomenuty, nýbrž by se znovu a znovu měly při dnešních rozsudcích varovně připomínat, zejména protože tehdejší vykonavatelé je prováděli se zdáním plného práva a nejlepší víry.

Mnohé se změnilo. A přece samozřejmě přijde také ta doba, ve které bude pohlíženo zpět s obdobnou hrůzou na dnešní vykonávání spravedlnosti, jako se my dnes díváme na výše zmíněnou dobu, která podle našeho nynějšího poznání v sobě nesla tolik bezpráví. To je běh světa a určitý pokrok.

Avšak pozorováno hlouběji spočívá tento zdánlivě velký pokrok mezi tehdejší dobou a dneškem *pouze ve vnějších formách*. Ta vše-

mocnost jednotlivce hluboce pronikající celým bytím tak mnohých lidí bez jeho osobní zodpovědnosti na zemi je často stále ještě stejná. Také lidé samotní a jejich pohnutky k jejich jednání se mnoho nezměnili. A kde je *vnitřní život* ještě stejný, tam je také stejné vzájemné působení, které v sobě nese *Boží soud*.

Kdyby v *tom* lidstvo náhle *prohlédlo*, mohl by být následkem jen jediný výkřik zoufalství. Hrůza, která by se rozprostřela nade všemi národy. Ani jeden člověk by nepozvedl svou ruku s výtkou proti svému bližnímu, *protože každý jednatel* by musel na sobě nějakým způsobem tíživě cítit stejnou vinu. Nemá žádné právo chovat se v tom vyčítavě vůči někomu jinému, *protože každý doposud* mylně soudil jen podle zevnějšku a všechn *skutečný život přehlížel*.

Mnozí by zoufali sami nad sebou při prvním paprsku Světla, kdyby do nich bez přípravy pronikl, zatímco jiní, kteří doposud nikdy nevěnovali čas k přemýšlení, museli by pocítit bezmezný hněv nad tím, že tak dlouho spali.

Proto je nyní namísto povzbuzení ke klidnému uvažování a k rozvoji své *vlastní spravedlivé schopnosti úsudku*, která odmítá každé slepé přimknutí k cizím názorům a *přijímá, myslí, mluví a koná* jen podle *vlastního* citění!

Člověk nikdy nesmí zapomínat, že *jedině* on má plně a zcela odpovídat za všechno, co *sám* prožívá, myslí a koná, i když to bez výhrad přijal od druhých!

Blaze tomu, kdo dosáhne této výše a přistupuje zkoumavě ke každému úsudku, aby pak jednal podle svého *vlastního* citění. Nestává se tak spoluvíníkem jako tisíce jiných, kteří na sebe nakládají důsledkem předsudků, pomluv a často jen z bezmyšlenkovitosti a senzacechtivosti těžkou karmu, která je vede do oblastí, jejichž utrpení a bolesti by se nikdy nepotřebovali učit poznávat. Nechají se tím také již na zemi odradit často od mnohého skutečně dobrého a promeškají tím nejen mnoho pro sebe sama, nýbrž tím dávají snad v sázku vše, celé své bytí.

Tak tomu bylo při vzplanutí nesmyslné nenávisti vůči Ježíši z Nazaretu, jejíž skutečný důvod znalo jen několik zlovolných křiklounů, zatímco všichni ostatní se jednoduše a s křikem vpravili do zcela nevědomé, slepé horlivosti, aniž by se sami někdy s Ježíšem setkali. Neméně ztraceni jsou také všichni ti, kteří se

od něj odvrátili na základě falešných názorů jiných lidí a jeho slova ani jednou nevyslechli, tím méně si dali námahu s věcným zkoumáním, přičemž by nakonec přece jen mohli poznat jejich hodnotu.

Jen tak mohla dozrát šílená tragédie, která právě *Syna Božího* obžalovala z *rouhání se Bohu* a přivedla ho na kříž! Toho jediného, který sám přišel přímo z Boha a zvěstoval jim Pravdu o Bohu a jeho vůli!

Tento případ je tak groteskní, že se v něm ukazuje v pronikavé zřetelnosti celá omezenost lidstva.

A lidstvo od té doby až dodnes sotva niterně pokročilo, nýbrž právě v tomto vzdor všem někdejší objevům a vynálezům se ubíralo ještě více zpět.

Pokročilo jedině vnějšími úspěchy a tím také větší vědychtivou domýšlivostí, která právě plodí a vychovává omezenost a která vyslovenou známkou omezenosti přece je.

A z této, během dvou tisíciletí stále úrodnější půdy vzešly nynější lidské názory, které působí směřodatně a *ničivě*, zatímco lidé sami bez nejmenšího tušení se do nich zaplétají stále více, ke svému vlastnímu a strašlivému osudu.

Jen málokdo si doposud ujasnil, kdo všechno si tu falešnými názory často v dobré víře přivozuje špatné účinky vzájemných proudění, tedy že se provinuje proti Božím zákonům. Počet takových je veliký a mnozí jsou v nicnetušící pýše na to ještě hrdí, dokud jednou nebudou muset ve zděšení plném bolesti spatřit Pravdu, která je tak zcela jiná, než si ji představovalo jejich přesvědčení.

Avšak potom je příliš pozdě. Vina, kterou si naložili, musí být odpykána v často desetiletí trvajícím, namáhavém zápase se sebou samým.

Cesta až k poznání je daleká a těžká, jakmile člověk promešká příznivou příležitost pozemského bytí, a při tom dokonce záměrně nebo z nevědomosti na sebe uvalí ještě vinu novou.

Omluvy nepadají při tom nikdy na váhu. *Každý* to může vědět, pokud *chce*!

Kdo však usiluje o to, aby v dějích vzájemného působení rozeznal Boží spravedlnost od pozemských názorů, ten nechť se snaží pozorovat jakýkoliv příklad z pozemského života a při tom

zkoumat, na které straně spočívá skutečné právo a kde je bezpráví. Denně se mu jich naskytne mnoho.

Brzy se rozvine jeho vlastní schopnost cítění silněji a živěji, aby nakonec odvrhl všechny naučené předsudky chybných názorů. Tím povstane cit pro spravedlnost, který se může spolehnout na sebe sama, protože v poznání veškerého vzájemného působení přijímá Boží vůli, stojí a působí v ní.

60. Syn Člověka

Od zločinu na Synu Božím, nositeli Pravdy Ježíši z Nazareta, spočívá to jako kletba na lidstvu, že nepoznalo právě to prorocství, tohoto největšího ze všech proroků, které je pro lidi nejvýznamnější a jako s těsnou páskou na očích stojí tak také ještě dnes bez nejmenšího tušení. Strašlivým následkem toho bude, že velká část lidstva se bude odmítavě potácet před jedinou možností záchrany a půjde vstříc zničení.

Je to prorocství o příchodu Syna Člověka, které dal Syn Boží takřka jako hvězdu naděje, a přece také opět jako vážné napomenutí, za stálého útoku mas, které stojíce v temnotě, musely nositele Pravdy přirozeně nenávidět. Tatáž vlna mylných pocitů a myšlenek, která nenechala poznat Syna Božího jako takového, zmátla pochopení pro závažnost tohoto zvěstování již v době jeho vzniku. Lidský duch byl příliš zatemněn, příliš zaujat sám sebou, než aby mohl takto vysoké Boží poselství přijmout ještě nezkalené. Poselství, která přišla z výše nad jeho vlastním okruhem vzniku, prošla kolem jeho sluchu bez účinku. K pochopení by patřila víra vědomého přesvědčení, jehož také tehdejší stoupenci nebyli schopni. Půda, na kterou padala slova Spasitele, zůstávala ještě příliš divoce zarostlá. Při tom se mocné události a duševní otřesy v okolí Spasitele vtlačily společně do několika málo let, čímž se proto všechno citové muselo soustředit na jeho osobu tak, že se nedbalo na jeho hovory o jiné osobě ve vzdálené budoucnosti, nýbrž tato se spojila také opět s ním samotným.

Tak přetrval omyl v názorech lidí až dodnes, protože nevěřící se nestarali o slova Spasitele, avšak věřící každé vážné, kritické zkoumání tradic právě ze své víry násilně potlačovali, v posvátné ostýchavosti, že se nesmí těchto Spasitelových slov příliš dotknout. Avšak při tom přehlédli, že se nejednalo o jeho skutečná, původní a vlastní slova, nýbrž pouze o tradice, které byly sepsány dlouho po jeho pozemské pouti. Tím však podléhaly také přirozeně nevědomým změnám lidského rozumu a lidského osobního názoru. Je také určitá velikost v tomto uctívém udržování čistě lidských tradic, a proto nemá být proti ní vzneseno také žádné obvinění.

To všechno však nebrání překážejícím následkům mylného názoru vzniklého bludnou tradicí, protože zákony vzájemného působení v tomto případě také nelze odsunout. I když se následky ve vybavení pro lidského ducha projeví jen jako překážející mříž v dalším vzestupu, tak to přece znamená osudové zastavení, a ne postup vpřed, dokud v něm neoživne objasnění osvobozujícího Slova.

Ten, kdo věří v Syna Božího a jeho slovům a tyto v sobě učinil živými, tedy nese je v sobě ve *správném* výkladu a jedná podle nich, nepotřebuje samozřejmě vyčkávat na zaslíbeného Syna Člověka, protože tento nemá přinést nic jiného než totéž, co přinesl již Syn Boží. Avšak podmínkou při tom je, že slovům Syna Božího *skutečně* porozuměl a nelpí tvrdošjně na bludné tradici. Připoutal-li se někde na bludy, pak nemůže dokončit svůj vzestup, dokud neobdrží objasnění, které zůstává vyhrazeno Synu Člověka, protože omezený lidský duch není sám schopen oprostít se z ovíjejících se rostlin, které nyní Pravdu neprodyšně přebujely.

Ježíš označil příchod Syna Člověka jako poslední možnost záchrany a odkazoval rovněž na to, že s ním nastává soud, a že tedy takoví, kteří také potom nebudou chtít, nebo jinak řečeno, následkem své vlastní zatvrzelosti a lenosti nebudou připraveni přijmout žádné vysvětlení, musí být zavrženi s konečnou platností. Z toho lze vyvodit závěr, že v dalším sledu se již nenaskytne opětovná možnost rozmyšlení a rozhodnutí. V tom také zjevně spočívá ohlášení tvrdého zásahu, který přináší konec trpělivého čekání. To opět svědčí o nastávajícím boji Světla proti veškerému temnu, který musí skončit násilným zničením všeho temna.

Že se něco takového odehraje podle lidských očekávání, přání a představ, je nepřijatelné, neboť proti tomu hovoří *všechny* dosavadní události. Ještě nikdy v předcházejícím dění se lidské chápání neukázalo být zajedno s působením Boží vůle. Skutečnost byla vždy jiná než představy lidí, a teprve dlouho po tom přišlo pak někdy pozvolna poznání událostí. Také tentokrát nelze v tom očekávat žádnou změnu, protože smýšlení lidí a jejich názory nezískaly oproti dřívějšímu ničeho, nýbrž naopak jsou ještě mnohem „reálnější“.

Syn Člověka! Nad ním i nad jeho dobou spočívá ještě závoj. I když se v mnohém duchu probouzí nejasná předtucha, touha po dni jeho příchodu, tak bude ho mnohý toužící také nepochybně a bez nej-

menšího tušení mít, nebude ho chtít znát, protože jeho očekávání mu předestíralo jiné splnění. Člověk se může jen velmi těžko vpravit do myšlenky, že Božské na zemi nemůže být zevně jiné než lidé sami, poslušno zákonů Boha. Chce vidět Božské naprosto jen nadpozemsky a spoutal se žel však již natolik, že by nebyl schopen nadpozemské ani *správně* spatřit, tím méně je snést. Ale to není vůbec nutné!

Člověk, který hledá Boží vůli v přirozených zákonech veškerého stvoření, bude ji také v nich brzy poznávat a nakonec bude vědět, že Boží může k němu přijít jen po cestách těchto neúprosných zákonů, nijak jinak. Následkem toho bude bdělý a všechno, co ho potká, bude bedlivě zkoumat, avšak jen se zřetelem na *Boží zákony*, a ne podle lidských názorů. Tak pozná také v pravou hodinu toho, kdo mu přináší osvobození ve Slově. Avšak následkem vlastního zkoumání, a ne křikem davů.

Každý myslící člověk již sám došel k tomu, že Syn Boží a Syn Člověka nemohou být jedno! Rozdíl je zcela jasně vyjádřen ve slovech samotných.

Čisté Božství Syna Božího neslo v sobě během svého vyslání a vtělení právě skrze čisté Božské také *podmínku opětovného sjednocení* s Božstvím. Z přirozenosti věci to není vůbec jinak možné. To potvrzují také poukazy samotného Syna Božího právě na jeho „opětovné sjednocení s Otcem“ a výrok o jeho „opětovném vejítí k Otcí“. Tudíž muselo mít vyslání Syna Božího jakožto prostředníka mezi Božstvím a stvořením *omezené trvání*. Syn Boží, který jakožto čisté Božský, musí být přitažlivostí silnějšího stejného druhu bezpodmínečně opět přitažen zpět k Božskému původu a po odložení všeho, co na něm ulpělo je nucen tam také setrvat, nemusel proto také zůstat *věčným* prostředníkem mezi Božstvím a stvořením. Tak vznikla by opětovným návratem k Otcí nová propast a opět by chyběl prostředník mezi čistým Božstvím a stvořením. Syn Boží oznámil sám lidstvu příchod Syna Člověka, který potom zůstane *věčným* prostředníkem mezi Božstvím a stvořením. Spočívá v tom mocná láska Stvořitele k jeho stvoření.

Rozdíl mezi Synem Božím a Synem Člověka spočívá v tom, že Syn Člověka je sice zrozen z čistého Božství, avšak současně byl spojen s vědomě - duchovním, takže současně stojí jednou nohou v Božství

a druhou ve vědomě - duchovním. Z *každého* má část a tvoří tak nepomíjející most mezi Božím a vrcholem stvoření. Toto spojení však s sebou přináší příkaz setrvání v oddělení od čistého Božství, které přesto připouští vstup do Božství, a dokonce ho i vyžaduje.

Duchovní přídavek k Božství zabraňuje jen opětovnému sjednocení, které by jinak bylo nevyhnutelné. Lidstvo sotva kdy pochopí, že je to obnovená oběť lásky Stvořitele a splnění zaslíbení takové velikosti, jakou může dát a splnit jen Bůh sám. *To* je rozdíl mezi Synem Božím a Synem Člověka. To dává také oprávnění k názvu Syn Člověka; neboť v něm nastalo dvojí zrození, jednou jakožto Syna z Božství, a v druhé části jakožto Syna z vědomě - duchovního, z jehož nevědomých výběžků pochází zárodek lidského ducha.

Poslání Syna Člověka je pokračováním a završením poslání Syna Božího, protože poslání Syna Božího mohlo být jen dočasným. Je tedy pokračováním k završení a současně jeho *upevněním*.

Zatímco Syn Boží byl bezprostředně vrozen do svého pozemského poslání, muselo putování Syna Člověka před jeho posláním projít daleko větším okruhem, než mohl vstoupit do začátku svého vlastního poslání. Přicházejí z nejvyšších výšin, musel jako podmínku ke splnění svého, v poměru k Synu Božímu, také pozemštějšího úkolu projít rovněž ty nejhlubší hlubiny. Nejen na onom světě, nýbrž také pozemsky, aby na sobě samém mohl „prožít“ veškerý bol, veškeré utrpení lidí. Teprve tím jest schopen, pak, když přijde jeho hodina, účinně zasáhnout do závadného stavu a přináší pomoc přivodit změnu. Z tohoto důvodu nesměl stát vedle prožívání lidstva, nýbrž musel být vlastním prožíváním hořkých stránek uprostřed něj a také pod ním trpět. Opět jen kvůli lidem musela takto probíhat jeho učební doba. Avšak právě tito, protože lidskému duchu v jeho omezení zůstává takovéto vyšší vedení nepochopitelné a je schopen posuzovat jen podle zevnějšku, se budou pokoušet ho obvinít, aby mu ztížili jeho úkol stejně jako Kristovi v jeho době. Právě to, co musel vytrpět kvůli lidem, aby poznal nejbolestivější body jejich omylů, což musel vytrpěním nebo prožitím poznat pro pozdější blaho lidstva, budou chtít použít jako kámen, aby ho jím zasáhli ve stoupající nenávisti, podníceni k tomu temnem chvějícím se ve strachu před zničením.

Že se něco tak neuvěřitelného navzdory zkušenostem při pozemském putování Syna Božího ještě znovu může stát, není tak nevysvětlitelné, protože ve skutečnosti více než polovina lidí přebývajících dnes na zemi, na ní vůbec nepatří, nýbrž by byli museli uzrávat v mnohem hlubších a temnějších oblastech! Důvod k tomu spočívá jen v trvalém duševním úpadku za převládající převahy otroků svého vlastního nástroje, omezeného rozumu. Omezený rozum jakožto jediný vládce bude vždy jen jako čistě pozemský podporovat všechno hmotné, a tím také pěstovat následné vedlejší účinky. Tím následný úpadek vyššího chápání vytvořil trhlinu a skrze ni podal dolů ruku, po které mohly vyšplhat k inkarnaci duše, které by jinak ve své duchovní tíži vlivem hutné temnoty nikdy nemohly přijít vzhůru až k zemskému povrchu. Především jsou to také čistě zvířecí pocity při plození, jakož i ostatní žádosti po pozemských požiticích, které v nemravné době již po staletí působí k tomu, že se mohou méněcenné duše vyšvihnout vzhůru. Pak trvale obklopují nastávající matku a vtělují se při příležitosti k inkarnaci, protože až doposud před temnem všechno světlé dobrovolně ustupovalo, aby se nepošpinilo.

Tak mohlo se pozvolna stát, že jemnohmotné okolí země bylo stále hustší a temnější a tím také těžší, až dosáhlo takové tíže, která dokonce i samotnou hrubohmotnou zemi drží daleko od dráhy, která by byla přístupnější vyšším duchovním vlivům. A protože většina všech inkarnovaných skutečně patří do oblastí, které leží mnohem hlouběji než země sama, tak také bude spočívat jen Boží spravedlnost v tom, když budou takovéto duše smeteny, aby klesly zpět tam, kam skutečně patří, kde ve své bezpodmínečné stejnorodosti nebudou mít více žádnou příležitost, aby na sebe uvalovaly ještě novou vinu, a tím v utrpení své sféry zráli vstříc změně přinášející vzestup.

Lidská vůle nebude moci někdy vyvolit Bohem vyslaného Syna Člověka, nýbrž Boží síla ho má pozvednout v hodinu, když bude lidstvo bezmocně sténat a žadonit o vykoupení. Pak umlkne tупení, protože hrůza uzavře takováto ústa, a ochotně se pak budou přijímat všechny dary, které Stvořitel tvorům skrze něj nabízí. Avšak kdo je nebude chtít od něj přijmout, ten bude zavržen na celou věčnost.

61. Omyly

Hledaje pozvedá tak mnohý člověk zrak ke Světlu a Pravdě. Jeho přání je veliké, avšak velmi často mu schází vážné chtění! Více než polovina všech hledajících není opravdová. Přinášejí své vlastní, hotové mínění. Mají-li také jen trochu na tom něco změnit, tak odmítnou mnohem raději všechno pro ně nové, i kdyby v tom spočívala Pravda.

Tisíce tím musí klesnout, protože v zapletení do svého mylného přesvědčení si podvázali volnost pohybu, kterou potřebují k záchráně rozmachem vzhůru.

Vždy je tu pohotově část těch, kteří se domnívají, že všechno již pochopili. Nehodlají po tom, co vyslechli a přečetli, také provést přísné zkoumání *sebe*.

K takovým přirozeně *nemluvím!*

Nemluvím také k církvím a stranám, řádům, sektám a sdružením, nýbrž pouze ve vší prostotě *k člověku samotnému*. Je mi vzdáleno, abych něco stávajícího bořil; neboť budu, doplňuji až doposud neřešené otázky, které v sobě musí nést každý, jakmile jen trochu přemýšlí.

Pro každého posluchače je nezbytná jen jedna základní podmínka: Vážné hledání Pravdy. Má v sobě zkoumat a nechat ožít *slova*, avšak nedbat na řečníka. Jinak nebude mít žádný užitek. Pro všechny, kteří o to *neusilují*, je jakýkoliv obětovaný čas předem ztracen.

Je neuvěřitelné, jak naivně chce největší část všech lidí zůstat křečovitě nevědomou o tom, odkud přicházejí, co jsou a kam jdou!

Zrození a smrt, neoddělitelné póly veškerého pozemského bytí, by neměly pro člověka představovat žádné tajemství.

V názorech, které chtějí objasnit jádro podstaty člověka, spočívají rozpory. Je to následek chorobného velikášství pozemšťanů, kteří se opovážlivě vychloubají, že jejich jádro podstaty je *Božské!*

Pohledte na lidi! Můžete v nich nalézt Božské? Toto pošetilé tvrzení by se muselo označit za rouhání, protože znamená strhávání Božského.

Člověk nenese v sobě ani nejmenší část Božského!

Tento názor je jen chorobná vychloubáčnost, která má jako příčinu pouze jen vědomí nemožnosti pochopení. Kde je člověk, který

může čestně říci, že se mu takováto víra stala také přesvědčením? Kdo jde vážně do sebe, musí to odmítnout. Zcela přesně cítí, že je to jen touha, přání nést v sobě Božské, avšak ne jistota! Mluví se zcela správně o Boží jiskře, kterou v sobě člověk nese. Tato *jiskra* Boží je však *duch*! On není však částí Božství.

Výraz *jiskra* je zcela správné označení. *Jiskra* se vyvíjí a vylétne, aniž si bere s sebou nebo v sobě nese něco z podstaty původce. Tak i zde. Boží *jiskra* sama není Božská.

Kde se nalézají takovéto chyby již vzhledem k *původu* bytí, tam *musí* selhat celý vývoj! Mám-li stavět na falešné půdě, musí jednou zakolísat celá stavba a přijít zřícení.

Původ přece dává *oporu* pro celé bytí každého jednotlivce! Kdo se však snaží, jak je zvykem, sahat daleko nad původ, sahá do pro něj nepochopitelného, a ztrácí tím ve zcela přirozeném dění každou oporu.

Když například sahám po větvi stromu, který má stejnorodost svými pozemskými vlastnostmi s mým pozemským tělem, získávám v této větvi oporu a mohu se po ní vyšvihnout vzhůru.

Sáhnu-li však nad tuto větev, tak nemohu nalézt v těchto jinorodých vlastnostech vzduchu žádný opěrný bod a ... proto také nemohu vzhůru! To je přece jasné.

Přesně tak je tomu s *vnitřní* podstatou lidí, která se nazývá duše a její jádro duch.

Chce-li mít tento duch nutnou oporu ze svého původu, kterou potřebuje, tak se nesmí samozřejmě snažit uchytit se v Božském. To je pak nepřirozené; neboť Božské leží příliš daleko nad ním a je zcela jiných vlastností!

A přece ve své domýšlivosti hledá spojení na tom místě, které nikdy nemůže dosáhnout, a přerušuje tím přirozené dění. Jako překážející *hráz* staví se jeho falešné přání mezi něj a pro něj nutný příliv z prapůvodu. Sám se od něj odřízne.

Proto pryč s takovými to bludy! Teprve pak může lidský duch rozvinout svou plnou sílu, kterou ještě dnes nevšimavě přehlíží, a bude tím, čím být může a má, *pánem ve stvoření*! To však znamená, že jen ve stvoření, a ne stojící *nad* ním.

Jen *Božské* stojí nade vším stvořením. —

Bůh sám, prapůvod veškerého bytí a života, je, jak již slovo říká, Božský! Avšak člověk, jak také není neznámo, je stvořen z *Jeho Duchu*!

Člověk není tedy bezprostředně z Boha, nýbrž z Jeho Ducha! Božské a duchovní není totéž, Duch je *vůle* Boží. Jen z této *vůle* povstalo *prvotní* stvoření, avšak ne z Božského! Přidržíme se přece této jednoduché skutečnosti, která dává možnost snazšího pochopení.

Představme si však jednou pro srovnání vlastní vůli. Ona je aktem, avšak ne částí člověka, jinak by se musel člověk časem rozplynout ve svých mnohých činech vůle. Nic by z něho nezůstalo.

Nejinak je tomu také u Boha! Jeho vůle stvořila ráj! Jeho vůle je však Duch, který se označuje jako „Duch Svátý“. Ráj byl opět také jen *dílem* Ducha, a ne částí z něj samotného. V tom spočívá nové odstupnění směrem *dolů*. Tvůrčí Duch Svátý, tedy živoucí Vůle Boží, nevesel do svého stvoření. Nevložil také do něj část ze sebe, nýbrž zůstal sám zcela *mimo* stvoření. To je uvedeno v Bibli již zcela jasnými slovy: „*Duch* Boží vznášel se *nad* vodami“, ne tedy Bůh osobně! To je konec konců rozdíl. Člověk sám nenese tedy v sobě nic z Ducha Svatého, nýbrž jen z *ducha*, který je dílem Ducha Svatého, jeho aktem.

Namísto toho, aby se lidé zabývali touto skutečností, chtějí zde již s veškerou silou vytvořit mezeru! Zamysleme se jen nad známým názorem o *prvotním* stvoření, o ráji! Měl být bezpodmínečně na této zemi. Malý lidský rozum stáhl tím dění nutných milionů let do svého úzkého okruhu omezeného na prostor a čas a postavil sebe jako střed a osu veškerých světových událostí. Následkem toho bylo to, že tím ihned ztratil cestu ke skutečnému východisku života. Na místo této jasné cesty, kterou nemohl již více přehlédnout, musel nalézt ve svém náboženském názoru náhražku, pokud sám sebe nechtěl označit za původce celého bytí a života a tím *za Boha*. Tuto náhražku poskytoval mu doposud výraz „víra“! A na slovo „víra“ stůně od té doby celé lidstvo! Ba ještě více, toto nepoznané slovo, které mělo všechno ztracené nahradit, stalo se mu úskalím, které přivodilo úplné ztroskotání!

S vírou spokojí se jen každý *lenoch*. Je to také víra, na které se mohou zachytit *posměvači*. A slovo „víra“, *falešně* vykládané, je překážkou, která se klade lidstvu jako brzda na cestu k dalšímu postupu.

Víra nemá být pláštíkem, který velkoryse zastírá veškerou lenost v myšlení a který se pokládá na ducha člověka jako příjemně ochromující spavá nemoc! Víra se má ve skutečnosti stát *presvědčením*. Presvědčení však vyžaduje život, nejostřejší zkoumání!

Kde zůstala také jen *jediná* mezera, *jediná* nevyřešená záhada, tam je přesvědčení věcí nemožnou. Žádný člověk proto nemůže mít pravou víru, pokud v něm zůstala nevyřešena *jediná* otázka.

Již slovo „slepá víra“ dává poznat cosi nezdravého!

Víra musí být *živá*, jak Kristus kdysi již vyžadoval, jinak nemá žádný účel. Živoucnost však znamená hýbání se, uvažování a také zkoumání! Ne však tupé přijímání cizích myšlenek. Slepá víra znamená přece zjevné nepochopení. Avšak čemu člověk nerozumí, nemůže mu přinášet duchovně také žádný užitek, neboť v nepochopení nemůže se to v něm probudit k životu.

Avšak to, co v sobě neprožije úplně, nemůže si také nikdy osvojit! A jen to, co je mu vlastní, povznese ho vzhůru.

Konec konců nemůže také nikdo vkročit na cestu a jít po ní kupředu, pokud zejí v cestě velké trhliny. Člověk se musí duchovně zastavit tam, kde nemůže vědomě dál. Tato skutečnost je nevyvratitelná a také lehce srozumitelná. Kdo se tedy chceš duchovně dostat kupředu, probud' se!

Ve spánku nikdy nemůže svou cestou dojít ke Světlu Pravdy! Také ne s páskou nebo závojem před svým zrakem.

Stvořitel chce mít své lidi ve stvoření vidoucí. Být vidoucí však znamená být vědoucí! A k věděni se žádná slepá víra nehodí. V takové spočívá jen lenost a pohodlnost v myšlení, avšak žádná velikost!

Výsada schopnosti uvažovat přináší člověku také povinnost *zkoumání!*

Aby se tomu všemu uniklo, snížil se z pohodlnosti velký Stvořitel tak, že se mu připisují činy libovůle jako důkaz všemohoucnosti.

Kdo chce jen trochu myslet, musí v tom opět najít velkou chybu. Akt libovůle podmiňuje možnost odchýlení stávajících přírodních zákonů. Kde však něco takového může probíhat, tam schází dokonalost. Neboť kde existuje dokonalost, nemůže nastat žádná změna. Tím je mylně velkou částí lidstva postavena všemohoucnost Boží takovým způsobem, že by ji měl hluboce uvažující člověk považovat za důkaz nedokonalosti. A v tom spočívá kořen mnohého zla.

Vzdejte úctu dokonalosti Boha! Pak v ní najdete klíč k nevyřešeným záhadám veškerého bytí. —

Privést k tomu hledající, má být mojí snahou. Volné vydechnutí má jít skrze kruhy všech hledajících Pravdu. Nakonec radostně poznají, že v celém světovém dění není žádné tajemství, žádná meze. A pak ... spatří cestu ke vzestupu jasně před sebou. Je jim zapotřebí po ní jen kráčet. —

Mystika nemá žádného oprávnění v celém stvoření! Není v něm pro ni žádného místa; neboť před lidským duchem má všechno ležet jasně a bez mezer, až zpět k jeho prapůvodu. A tato oblast zahrnuje celé stvoření. Jen co je pak *nad* tímto stvořením, jen Božské samotné, musí každému lidskému duchu zůstat nejsvětějším tajemstvím, protože stojí *nad* jeho prapůvodem, který je ve *stvoření*. Proto také Božské nikdy nepochopí. Ani při nejlepší vůli a největším vědění. V této nemožnosti pochopení všeho Božského spočívá pro člověka to *nejpřirozenější* dění, které si lze domyslet; neboť nic, jak známo, není schopno překročit rámec složení svého původu. Ani duch člověka! V jinorodém složení spočívá trvalá hranice. A Božské je zcela jiné podstaty než duchovní, ze kterého pochází člověk.

Zvíře se například nikdy nemůže stát člověkem ani při nejdokonalším vývoji. Z jeho bytostnosti nemůže za žádných okolností vykvést duchovno, které rodí lidského ducha. Ve složení všeho bytostného schází základní duchovní druh. Avšak člověk vzešlý z duchovní části stvoření, nemůže se stát nikdy zase Božským, protože duchovní nemá druh Božského. Lidský duch se sice může vyvinout až k dokonalosti nejvyššího stupně, avšak navzdory tomu musí zůstat vždy *duchovní*. Nemůže proniknout nad sebe do Božského. Jiná podstata tvoří také zde přirozené nikdy nepřekročitelné hranice směrem vzhůru. Hmotnost při tom nehraje žádnou roli, protože neskrývá žádného vlastního života, nýbrž slouží jen jako obal, poháněný a formovaný duchovním a bytostným.

Ohromná oblast ducha prostupuje celým stvořením. Člověk je proto může, má a musí zcela poznat a pochopit! A svým vědění v něm bude vládnout. Avšak vládnout, dokonce i přísně vládnout, znamená, správně pochopeno, jen sloužit! —

Na žádném místě v celém stvoření až vzhůru k nejvyššímu duchovnu není odchýlení od přirozeného dění! Již tato okolnost činí přece všechno každému důvěryhodnější. Nezdravá a skrytá bázeň, snaha se skrývat před tak mnohými, prozatím ještě neznámými

věcmi, odpadne při tom sama od sebe. S *přirozeností* zavane čerstvý proud vzduchu dusným okolím pochmurnějšího přediava mozku těch, kteří chtějí, aby se o nich mluvilo. Jejich chorobně fantastické výplody, které lekají slabé a jimž se posmívají silní, působí směšně a dětinsky hloupě před ujasněným pohledem, který nakonec svěže a radostně obsáhl nádhernou přirozenost veškerého dění, které se pohybuje vždy jen v jednoduchých, přímých liniích, které lze zřetelně poznat.

Jednotně je prochází v nejpřísnější pravidelnosti a pořádku. A to usnadňuje každému hledajícímu velký, svobodný výhled až k bodu jeho vlastního východiska!

Nepotřebuje k tomu žádné namáhavé bádání a žádnou fantazii. Hlavní věcí je, aby se držel stranou od všech, kteří ve zmateném tajnůstkářství chtějí, aby se jejich ubohé a částečné vědění jevílo větším.

Všechno to leží před lidmi *tak* prostě, že tito často právě skrze prostotu nedospějí k poznání, protože předem předpokládají, že velké dílo stvoření by muselo být mnohem těžší a spletitější.

Přes to klopýtají tisíce lidí s nejlepším chtěním, upínají svůj zrak v hledání vysoko vzhůru a netuší, že potřebují jen bez námahy hledět *před* sebe a rozhlížet se kolem. Při tom uvidí, že již svým pozemským bytím stojí na pravé cestě a potřebují jen klidně postupovat kupředu! Beze spěchu a bez námahy, a přece s *otevřeným* pohledem a svobodným, nezúženým smýšlením! Člověk se musí konečně učit, že skutečná velikost spočívá jen v prostém a přirozeném dění. Že velikost tuto prostotu podmiňuje.

Tak je tomu ve stvoření i v něm samotném, který ke stvoření patří jako jeho část!

Jedině *jednoduché* myšlení a cítění mu může dát jasnost! Tak prostou, jak ji mají ještě děti! Klidné zamyšlení mu umožní poznat, že schopnost chápání jednoduchosti je totéž co jasnost a také přirozenost! Jedno není bez ostatních vůbec myslitelné. Je to trojzvuk, který vyjadřuje *jeden* pojem! Kdo si ho vezme jako základní kámen svého hledání, ten rychle pronikne mlhavým zmatkem. Všechno uměle vyšroubované se při tom rozplyne v nic.

Člověk pozná, že přirozené dění nesmí být nikde vyloučeno a že na žádném místě není přerušeno! A v tom se odhaluje také velikost

Boha! Nezvratná živoucnost samočinně tvořící vůle! Neboť přírodní zákony jsou neúprosnými Božími zákony, všem lidem neustále viditelné před jejich zrakem, důrazně k nim mluvící, svědčící o velikosti Stvořitele, o zákonitosti bez výjimek! Bez výjimek! Neboť ze semena ovsa může vzejít opět jen oves, a ze semena pšenice rovněž jen pšenice, a tak dále.

Tak je tomu také v onom prvotním stvoření, které jako vlastní dílo Stvořitele stojí jeho dokonalosti nejbližše. Tam jsou základní zákony zakotveny tak, že, hnány živoucností Vůle, musely mít za následek v přirozeném dění vznik dalšího stvoření až dolů k tomuto světovému tělesu. Čím dále se stvoření v dalším vývoji vzdaluje od dokonalosti prapůvodu, tím stává se jen hrubším. —

Chtějme stvoření jednou napřed pozorovat.

Představte si, že veškerý život v něm nese jen dva druhy, lhostejno, v jaké části se nachází. Jeden druh je sebe vědomý, druhý je sebe nevědomý. Povšimnout si těchto dvou odlišností, má největší hodnotu! Souvisí to s „prapůvodem lidí“. Odlišnosti dávají také popud k dalšímu vývoji, ke zdánlivému boji. Nevědomé je základem všeho vědomého, avšak ve svém složení je zcela stejného druhu. Uvědomění se je pokrokem a vývojem pro nevědomé. Vlivem společného bytí s vědomým dostává se mu trvalého povzbuzení k tomu, aby se stalo také tak vědomým.

Prvotní stvoření samo, jak se posloupně vyvíjelo dolů, přivedilo tři velká základní odštěpení: jako nejvrchnější a nejvyšší je *duchovní*, prvotní stvoření, ke kterému se připojuje hutnější a tím také těžší bytostné. Nakonec následuje ještě jako nejspodnější a pro svou největší hutnost nejtěžší velká říše hmotného, která se postupně uvolnila z prvotního stvoření a klesla dolů! Tím zůstalo nakonec jako nejvyšší jen čisté duchovní, protože ve svém čistém druhu ztělesňuje to nejlehčí a nejsvětější. Je to často zmiňovaný ráj, koruna veškerého stvoření.

S klesáním toho, co se stává hutnějším se již dotýkáme zákona tíže, který je zakotven nejen ve hmotném, nýbrž má účinky v celém stvoření, od takzvaného ráje počínaje až k nám dolů.

Zákon tíže je tak směrodatného významu, že by si to měl každý člověk vštípit; neboť on je hlavní pákou v celkové životní dráze a vývojovém procesu lidských duchů.

Řekl jsem, že tato tíže neplatí jen pro pozemské podstaty, nýbrž působí stejnoměrně i v oněch částech stvoření, které pozemští lidé již nemohou vidět, a proto je jednoduše nazývají oním světem.

Pro snazší pochopení musím *hmotnost* ještě rozdělit do dvou odílů. Do *jemnohmotného* a *hrubohmotného*. Jemnohmotné je hmotnost, která nemůže být viditelná pro pozemské oko, následkem svého jiného druhu. A přece je to ještě hmotnost.

Tak zvaný „onen svět“ se nesmí zaměňovat s vytouženým rájem, který je jen čistě duchovní. Duchovní nesmí se snad chápat jako „myšlenkové“, nýbrž duchovní je *podstata*, jako je také podstatou bytostné a hmotné. Tento jemnohmotný svět lze tedy nazvat jednoduše oním světem, protože je za hranicí pozemské schopnosti zraku. Hrubohmotné je však tímto světem, vším pozemským, které je viditelné naším hrubohmotným zrakem následkem stejného druhu.

Člověk by si měl odvyknout, dívat se na jemu neviditelné věci jako na nepochopitelné a nepřirozené. *Všechno* je přirozené, dokonce i takzvaný onen svět a od něj ještě velmi vzdálený ráj.

Jako je zde naše hrubohmotné tělo vnímavé vůči svému okolí *stejného* druhu, které proto může vidět, slyšet a cítit, tak přesně je tomu v částech stvoření, jejichž podstata je odlišná od té naší. Jemnohmotný člověk na takzvaném onom světě cítí, slyší a vidí své stejnorodé *jemnohmotné* okolí a vyšší, duchovní člověk může cítit opět jen své *duchovní* okolí.

Tak se tu a tam stává, že mnohý pozemský člověk svým jemnohmotným tělem, které přece v sobě nese, vidí a slyší jemnohmotnost, dříve než nastane odloučení od hrubohmotného pozemského těla jeho úmrtím. Není v tom naprosto nic nepřirozeného.

Vedle zákona tíže stojí jako spolupůsobící ještě neméně důležitý zákon stejného druhu.

Dotknul jsem se ho již tím, že druh může poznat vždy jen stejný druh. Pořekadlo: „Vrána k vráně sedá, rovný rovného si hledá“ se zdá být odvozeno od prazákona. Vedle zákona tíže se zachvívá celým stvořením.

Třetí prazákon spočívá ve stvoření vedle těchto již zmíněných: zákon vzájemného působení. On způsobuje, že člověk musí sklízet to, co kdysi zasel, a to bezpodmínečně. Nemůže sklízet pšenici, když zaséval žito, nemůže sklízet jetel, když roztrušoval bodlák. Přesně

tak je tomu v jemnohmotném světě. Nemůže sklízet dobro, když cítil nenávisť, a nemůže sklízet radost, kde v sobě živil závist!

Tyto tři základní zákony tvoří mezníky Boží vůle! Jedině ony jsou to, které samočinně přivozují člověku odměnu nebo trest, v neúprosné spravedlnosti! Neúplatné takovým způsobem, v nejpodivuhodnějších a nejjemnějších odstupněních, že v ohromném světovém dění není možná myšlenka té nejmenší nespravedlnosti.

Působení těchto prostých zákonů přivádí každého lidského ducha přesně tam, kam podle svého vnitřního stanoviska také patří. Omyl je při tom nemožný, protože působení těchto zákonů se dává do pohybu jen vlivem *nejvnitřnějšího* stavu člověka, avšak v každém případě se také do pohybu dává! Působení tedy podmiňuje jako páku k uvedení do činnosti v člověku se nacházející čistě duchovní sílu jeho *cítění!* Všechno ostatní zůstává pro to bez účinku. Z tohoto důvodu je jediné a pouze skutečné *chtění*, *cítění* člověka směrodatné pro to, co se pro něj musí vyvinout v jemu neviditelném světě, do kterého musí vejít po své pozemské smrti.

Zde nepomůže žádné předstírání, žádný sebeklam. Musí pak bezpodmínečně sklízet to, co ve svém *chtění* zaséval! Dokonce *chtění* určuje přesně podle své síly nebo slabosti také to, zda uvede do pohybu více či méně stejnorodých proudů jiných světů, lhotejno, zda je to nenávisť, závist nebo láska. Je to zcela přirozené dění, v největší prostotě, a přece přísného účinku neúprosné spravedlnosti!

Kdo se pokusí vážně se vmyslet do těchto dějů onoho světa, pozná, jaká neúplatná spravedlnost spočívá v tomto samočinném působení, a již v tom spatří nepochopitelnou velikost Boží. On nepotřebuje zasahovat, poté co do stvoření, a to dokonale, vložil svou vůli jakožto zákony.

Kdo stoupaje vzhůru přichází opět do říše ducha, ten je očištěn; neboť před tím musel projít samočinnými mlýny Boží vůle. Jiná cesta do blízkosti Boží nevede. A *jak* působí mlýny na lidského ducha, řídí se podle jeho předešlého vnitřního života, podle jeho vlastního *chtění*. Mohou ho blahodárně nést do světlé výše, avšak stejně tak ho mohou strhnout bolestně dolů, do noci hrůzy, ba dokonce až do úplného zničení. —

Uvažujme, při pozemském zrození přináší si k inkarnaci dozrálý lidský duch již jemnohmotný plášť nebo tělo, které potřeboval při

svém putování jemnohmotností. Ono mu zůstává také v pozemském bytí jako pojítka s pozemským tělem. Zákon tíže uplatňuje svůj hlavní účinek vždy na tu nejhutnější a nejhrubší část. V pozemském bytí tedy na pozemské tělo. Odpadne-li však toto úmrtím, tak se opět uvolní jemnohmotné tělo a podléhá v tomto okamžiku bez ochrany jakožto nyní nejhrubší část, tomuto zákonu tíže.

Jestliže se říká, že duch si vytváří své tělo, tak je to pravdivé vzhledem k tělu jemnohmotnému. Základem k tomu je vnitřní uzpůsobení člověka, jeho přání a jeho skutečné chtění. Chtění skrývá sílu formovat jemnohmotné. Vlivem touhy po nízkém nebo jen po pozemských požitcích stává se jemnohmotné tělo hutnější a tím těžší a temnější, protože naplnění takovéhoho přání spočívá v hrubohmotnosti. Člověk se tím sám poutá k hrubému, pozemskému. Jeho přání táhne jemnohmotné za sebou, to znamená, že bude vytvořeno tak hutně, že se bude tomuto pozemskému svými vlastnostmi blížit, jak jen to je možné, v čemž spočívá jediná vyhlídka na možnost zúčastnit se pozemských požitků nebo vášní, jakmile odpadlo hrubohmotné pozemské tělo. Kdo po tom touží, musí klepat v zákonu tíže.

Avšak jiné je to u člověka, jehož smýšlení je směřováno hlavně k vyššímu a ušlechtlejšímu. Zde má chtění samočinně za následek lehčí jemnohmotné tělo a tím také světlejší, aby mohl přijít do blízkosti všeho toho, co tento člověk má jako cíl svého opravdového přání! Tedy k čistotě světlých výšin.

Vyjádřeno jinými slovy: Jemnohmotné tělo v pozemském člověku je příslušným cílem lidského ducha vyzbrojeno takovým způsobem, že po úmrtí pozemského těla může jít tomuto cíli vstříc, lhostejno, jakého je druhu. Zde si skutečně duch vytváří tělo; neboť jeho chtění, které je duchovní, v sobě nese sílu podmanit si jemnohmotné. Tomuto přirozenému dění se nemůže nikdy vyhnout. To následuje každé chtění, lhostejno, zda mu to je pohodlné či stísňující. A tyto formy na něm zůstávají lpět, dokud je živý svým chtěním a cítěním. Ony ho podporují nebo zdržují; vždy způsobem, který podléhá zákonu tíže. Avšak změni-li se jeho chtění a cítění, tak vzniknou tím ihned jiné formy, zatímco ty dosavadní nedostávají vlivem změny chtění již žádnou potravu, odumírají a musí se rozpadnout. Tím mění člověk také svůj osud.

Jakmile odpadá pozemské zakotvení vlivem smrti pozemského těla, tak klesá tím oddělené jemnohmotné tělo nebo se vznese jako korek vzhůru do jemnohmotnosti, která se nazývá oním světem. Bude podle zákona tíže pevně zachycen přesně na takovém místě, které má stejnou tíži jako on; neboť pak nemůže jít dál, ani na horu ani dolů. Zde nalezne také přirozeně všechny stejného druhu nebo všechny stejně smýšlející; neboť stejný druh podmiňuje stejnou tíží a stejná tíže samozřejmě stejný druh. Jaký byl on sám, takovým způsobem bude muset mezi stejně smýšlejícími trpět nebo se radovat, až se vnitřně nově promění a s ním i jeho jemnohmotné tělo, které ho účinkem změněné tíže musí vést dále vzhůru nebo dolů.

Člověk si proto nemůže ani stěžovat, ani nepotřebuje děkovat; neboť je-li pozdvižen ke Světlu, tak je to jeho vlastním stavem, který má za následek nutnost tohoto povznesení, a řítí-li se dolů do temnoty, tak je to opět jeho stav, který ho k tomu nutí.

Avšak každý člověk má důvod, velebit Stvořitele pro dokonalost, která spočívá v působení těchto tří zákonů. Lidský duch je tím bezpodmínečně neomezeným pánem vlastního osudu! Proto ho jeho skutečné chtění, tedy nefalšovaný vnitřní stav, musí pozvedat nebo ho musí nechat klesnout.

Jestliže se pokusíte, správně si představit toto působení, jednotlivě i zasahujíc navzájem do sebe, tak shledáte, že v něm pro každého spočívá navlas přesně odměřená odměna nebo trest, milost nebo zatracení, vždy podle něho samotného. Je to nejprostší dění a ukazuje záchranné lano skrze každé vážné chtění člověka, které se nikdy nepřetrhne a nikdy nemůže selhat. Je to velikost takové prostoty, která toho, kdo ji poznal, sráží na kolena před mocnou vznešeností Stvořitele!

V každém dění, ve všech mých závěrech, narážíme neustále jasně a zřetelně stále znovu na působení těchto jednoduchých zákonů, jejichž divuplné zasahování jednoho do druhého ještě musím zvlášť vylíčit.

Zná-li člověk toto do sebe zasahující působení, tak má tím také žebřík ke světlé říši ducha, k ráji. Avšak vidí pak také cestu dolů do temnot!

Nepotřebuje ani sám kráčet, nýbrž je pozdvižen samočinným hnacím soukolím do výše nebo stržen dolů, zcela jak si toto hnací soukolí nastaví svým *vnitřním* životem.

Jeho rozhodnutí zůstává vždy vyhrazeno, kterou cestou se chce nechat nést.

Člověk se při tom nesmí nechat mást posměvači.

Pochybnost a posměch nejsou nic jiného, pokud se díváme správně, než vyslovená přání. Každý pochybovač vyslovuje, aniž by si toho byl vědom, to, co si přeje, a vydává napospas tím své nitro zkoumavým pohledům. Neboť také v popírání, v bránění se, spochívají, lehce poznatelně, hluboce skrytá přání. Je smutné nebo také pobuřující, jaká zanedbanost, jaká ubohost se tu někdy odhaluje, protože právě tím se člověk vnitřně nezřídká strhuje hlouběji než jakékoliv nevědomé zvíře. S těmito lidmi bychom měli mít soucit, aniž bychom však byli shovívaví; neboť shovívavost by při vážném zkoumání znamenala pěstování lenosti. Kdo vážně hledá, musí být šetrný se shovívavostí, jinak si tím škodí nakonec sám, aniž by tím jinému pomohl.

Avšak jásavě s rostoucím poznáním bude stát před zázrakem tohoto stvoření, aby se vědomě nechal nést vzhůru ke světlým výšinám, které smí nazývat domovem!

62. Pohlavní síla ve svém významu k duchovnímu vzestupu

Poukazuji ještě jednou na to, že veškerý život ve stvoření se skládá ze dvou druhů. Ze sebe vědomého a nevědomého. Vědomé je pokrokem všeho nevědomého. Teprve s uvědoměním se formuje také obraz Stvořitele, který chápeme pod lidskou formou. Formování jde současně ruku v ruce s uvědomováním.

V *prvotním*, původním stvoření, které také stojí tvůrčímu Duchu nejbližší a může být jen duchovní, je vedle nejprve vytvořeného vědomého duchovního člověka také ještě *nevědomé* duchovní. V tomto nevědomém, které má stejné vlastnosti jako vědomé, spočívá přirozená touha k vývoji. Ten však může nastat jen ve stupňování k sebeuvědomění.

Když se v tomto duchovně - nevědomém zvýší touha po uvědomění se až na určitý stupeň, tak nastupuje v přirozeném vývoji děj, který se vyrovná pozemskému zrození. Potřebujeme si jen všimnout našeho okolí. Zde hrubohmotné tělo samočinně vypuzuje každý plod, který se stal zralým. U zvířete i u člověka. Také každý strom shazuje své plody. Je to děj opakování dalšího vývoje, jehož základní rysy spočívají v *prvotním* stvoření, v takzvaném ráji.

Stejným způsobem nastává při určité zralosti také *tam* samočinné vypuzení nevědomého toužícího po uvědomění, oddělení od nevědomého nebo takzvané vyhnání. *Tyto takto vypuzené duchovně - nevědomé částice vytváří duchovní zárodky budoucích lidí!*

To je děj, který je obrazně popsán také v Bibli jako vyhnání z ráje!

Tento děj nastat *musí*, protože v nevědomém není zodpovědnost, zatímco s uvědomováním zodpovědnost současně dozrává.

Odloučení zrajícího nevědomého je tedy nutné pro duchovní, které se z přirozené touhy chce vyvíjet k vědomému. Je to tedy pokrok, ne krok zpět!

Protože tyto živé zárodky nemohou být vypuzovány směrem vzhůru, k dokonalosti, tak jim zůstává jediná cesta směrem dolů. Avšak zde vcházejí do bytostného, které je svou podstatou těžší a neobsahuje nic duchovního.

Tím stojí po uvědomění toužící duchovní zárodek v pro něj nestejnoro-
dém, tedy *cizím* okolí, a tím jakoby *obnažen*. Jakožto duchovní se cítí v hutnějším bytostném nahý a nezahalený. Chce-li tam prodlévat nebo jít dál, stává se tak pro něj přirozenou nutností, zakrýt se bytostným *pláštěm*, který nese stejný druh jeho okolí. Jinak není schopen se tam projevat a také ne zdržovat. Má tedy nejen potřebu zakrýt svou nahotu na cestě k poznání, jak je to obrazně popsáno v Bibli, nýbrž je to také zde nutným vývojovým pochodem.

Zárodek vznikajícího lidského ducha je nyní veden po přirozené cestě do hmotnosti.

Zde se opět kolem něj uzavře nutný obal, z podstaty jeho nového, hmotného okolí.

Nyní stojí na nejzazším okraji jemnohmotnosti.

Země je však *ten* hrubohmotný bod, na kterém se setkává *všechno*, co spočívá ve stvoření. Proudí to sem společně ze *všech* oddílů, které jsou jinak svým uzpůsobením co nejprísneji oddělené. Všechna vlákna, všechny cesty běží k zemi jakožto jednotnému styčnému bodu. Zde se spojují a také vytvářejí nové účinky, aby proudy sil v silném vzplanutí vytryskovaly ven do vesmíru! Tak, jako ze žádného jiného místa ve hmotnosti.

Na této zemi je nejžhavější prožívání vlivem sloučení *všech* druhů stvoření, k čemuž hmotnost napomáhá. Avšak opět to může být jen vlivem sloučení všech druhů *stvoření*, tedy ne Božského a ne něčeho z Ducha Svatého, který stojí *nad* stvořením a tedy mimo ně. —

Poslední výběžky tohoto prožívání na zemi proudí nyní vstříc duchovnímu zárodku, jakmile vstoupí do jemnohmotnosti. Je těmito účinky omýváno. Ony jsou to, které ho lákají, avšak které mu při tom pomocně probouzejí jeho uvědomění a přivádějí je k vývoji.

Ještě bez pout, tedy bez viny, cítí na prahu veškeré hmotnosti výběžky záchvěvů silných prožitků, které se odehrávají ve vzniku a zániku všeho hmotného. Při tom u něj vzniká touha po *blížeším* zkoumání. Avšak jakmile tím zformuje přání, postaví se s formováním tohoto přání dobrovolně do nějakého záchvěvu, ať je dobrý nebo špatný. Ihned je pak působícím zákonem přitažlivé síly stejného druhu přitahován stejným druhem, který je silnější než jeho vlastní. Žene ho to k bodu, kde se požadovanému druhu holduje silnějším způsobem, než bylo jeho vlastní přání.

S takovouto vnitřní žádostí se ihned zhutňuje jeho jemnohmotné tělo, způsobem odpovídajícím této žádosti, a zákon tíže ho nechává klesat hlouběji dolů.

Avšak skutečné *prožití* touhy v něm spočívající mu nakonec nabídne *jen* hrubohmotná země! — —

Nutí ho to proto dál až k pozemskému zrození, protože chce přejít od mlsání také k ochutnávání a požitku. Čím silnější se stává přání ducha po *pozemských* požitcích, probouzející se v mlsání, tím hutněji utváří se také jemnohmotné tělo, které nosí. Tím však také dostává větší tíži a pozvolna klesá dolů k pozemské úrovni, kde je jedině příležitost k uskutečnění přání. Avšak došel-li až k této pozemské úrovni, tak je tím také zralý k pozemskému zrození.

Při tom také vystupuje *zřetelněji* najevo zákon přitažlivosti stejného druhu. Každý nehotový duch je přesně podle svého přání nebo sklonu, který v sobě nese, jako magnetem přitahován na místo, kde dochází pozemskými lidmi obsah jeho přání k uskutečnění. Má-li například přání panovat, tak se snad nezrodí do poměrů, kde může sám žít splněním svého přání, nýbrž je přitahován člověkem, který v sobě nese silnou panovačnost, který tedy s ním cítí stejnorodě, a tak dále. Částečně tím již pyká za falešné nebo nachází štěstí ve správném. Alespoň k tomu má příležitost.

Z tohoto děje se mylně odvozuje dědičnost povahy nebo duchovních schopností! *To je falešné!* Zevně se to tak může jevit. Ve skutečnosti však nemůže člověk svým dětem předat *nic* ze svého živého ducha.

Není žádná duchovní dědičnost!

Žádný člověk není schopen předat ze svého živého ducha ani to nejmenší!

V tomto bodu byl pěstován omyl, který vrhá svůj překážející a matoucí stín na mnohé. Žádné dítě nemůže děkovat svým rodičům za nějakou duchovní schopnost, avšak stejně tak činit výtku za nedostatky! To by bylo falešné a trestuhodně nespravedlivé!

Toto podivuhodné dílo stvoření není nikdy tak mezerovité a nedokonalé, aby připustilo akt libovůle nebo nahodilost duchovní dědičnosti!

Tato při zrození významná přitažlivá síla vši stejnorodosti může vyjít stejně od otce, jako od matky, a stejně tak od kohokoliv, kdo je

v blízkosti nastávající matky. *Proto měla by nastávající matka nechat vládnout ostražitost v tom, koho kolem sebe trpí.* Musí být při tom dbáno toho, že vnitřní síla spočívá především ve *slabostech*, ne snad ve vnějším charakteru. Slabosti přinášejí důležitá časová období vnitřního prožívání, které působí silnou přitažlivou silou.

Pozemský příchod člověka sestává z početí, inkarnace a zrození. Inkarnace, tedy vstup duše, nastává *uprostřed těhotenství*. Oboustranně narůstající stav zralosti, který nastávající matku, tak jako k inkarnaci se přiklánějící duši přivádí do ještě zvláštního *pozemštějšího* spojení. To je to vyzářování, které je vyvolané oboustranným stavem zralosti a nezadržitelně v přirozeném vybavení usiluje navzájem vstříc. Toto vyzářování je stále silnější, poutá duši a nastávající matku ve vytouženém způsobu stále pevněji k sobě, až nakonec při určité zralosti vyvíjejícího se těla v mateřském lůně je jím duše doslova nasáta.

Tento okamžik vstoupení nebo vstřebání přináší s sebou přirozeně také první záchvěvy malého těla, které se projevují záškuby a které se nazývají prvními pohyby dítěte. Při tom nastupuje v nastávající matce velmi často přeměna jejího vnímání. Vždy podle druhu duše, která vstoupila, je buď oblažující, nebo stísňující. —

S malým tělem zahaluje se nyní tak dalece vyvinutá lidská duše pláštěm hrubohmotnosti, který je nutný, aby v pozemské hrubohmotnosti mohla prožít, slyšet, vidět a cítit všechno, co je možné jen skrze stejně hmotnou, *stejnorodou* schránku nebo skrze nástroj. Teprve nyní může přejít od mlsání k samotnému ochutnávání a tím *k úsudku*. Že se duše teprve musí učit používat toto nové tělo, ovládat ho, je pochopitelné.

Takový je, stručně řečeno, vývojový postup člověka až k jeho prvnímu pozemskému zrození.

Neboť dlouhou dobu již více nemohou v přirozeném dění žádné duše přijít na zemi k *první* inkarnaci, nýbrž zrození přináší duše, které již prošly *nejméně* jedním pozemským životem. Proto jsou již při zrození omotáni mnohostrannou karmou. *Možnost osvobodit se od ní dává pohlavní síla.*

Vlivem obalu hrubohmotného těla je duše člověka během všech dětských let oddělena od proudů, které se snaží *zvenčí* dosáhnout k duši. Veškeré temno a zlo, které žije na pozemské úrovni, najde

svou cestu k duši odříznutou skrze pozemské tělo. Nemůže proto také získat na dítě žádný vliv a nemůže mu uškodit. Avšak zlo, které si s sebou znovu inkarnovaná duše přinesla z dřívějších prožití, zůstává jí přirozeně v době dětství právě tak zachováno.

Tělo tvoří tuto přehradu, dokud je ještě nehotové a nezralé. Zdá se, jako by se duše stáhla do hradu, u kterého je zdvižen padací most. Nepřeklenutelná propast rozevívá se během těchto let mezi duší dítěte a jemnohmotným stvořením, ve kterém žijí jemnohmotné záchvěvy viny a odpykání. Tak spočívá duše uchráněna v pozemské schráně, zrající vstříc zodpovědnosti a očekávající okamžik, který přináší spuštění zdviženého padacího mostu k samotnému životu ve hmotnosti.

Stvořitel vložil do *každého* tvora prostřednictvím přírodních zákonů *napodobovací pud* na místo svobodné vůle tam, kde žádná svobodná vůle ještě není činná. Nazývá se to všeobecně „vnímavostí mládí“. Pud napodobování má připravit vývoj pro pozemský život, až je u zvířat obohacen a podepřen zkušenostmi, u člověka je však duchem pozdvižen ve svobodné vůli k sebevědomému konání!

V dětském těle schází v něm inkarnovanému duchu most záření, který se může vytvořit pohlavní silou teprve v době tělesné zralosti. Duchu schází tento most k plně působící a skutečně konající činnosti ve stvoření, která může být vyvolána jen možností záření bez mezer skrze všechny druhy stvoření. Neboť jen ve vyzářování spočívá život a jen z něj a skrze něj přichází pohyb.

Během této doby nese dítě, které může na své okolí zcela bez mezer působit jen ze své *bytostné* části, ne však z duchovního jádra, o něco větší zodpovědnost vůči zákonům stvoření než nejvýše vyvinuté zvíře.

Mezitím dozrává mladé tělo a pozvolna se v něm probouzí *pohlavní síla*, která je jen v *hrubohmotnosti*. Ona je *nejjemnější* a *nejušlechtilejší výkvět veškeré hrubohmotnosti*, to nejvyšší, co hrubohmotné stvoření může nabídnout. Ve své *jemnosti* tvoří *vrchol všeho hrubohmotného*, tedy pozemského, a jakožto nejzazší živoucí výběžek hmotného je nejbližší bytostnému. Pohlavní síla je pulzujícím životem hmotnosti a jedině ona může vytvořit *most* k bytostnému, které zase zprostředkovává postup k duchovnímu.

Z tohoto důvodu je probuzení pohlavní síly v hrubohmotném těle jako děj spuštění padacího mostu z dosud uzavřeného hradu.

Tím může pak obyvatel tohoto hradu, tedy lidská duše, plně vyzbrojen k boji vyjít ven, avšak ve stejné míře mohou také dovnitř ti, kteří tento hrad obléhají, přátelé nebo nepřátelé. Tito přátelé nebo nepřátelé jsou v první řadě jemnohmotné proudy dobrého nebo špatného druhu, avšak také obyvatelé onoho světa, kteří čekají jen na to, aby se jim nějakým způsobem podala ruka, čímž se ocitnou v situaci, že se pevně zachytí a působí stejnorodým vlivem.

Zákony Stvořitele však v přirozeném stupňování vpustí dovnitř z vnějšku vždy jen stejnou sílu, kterou lze zevnitř postavit proti, takže je úplně vyloučen nerovný boj. Pokud se při tom nehřeší. Neboť každý vlivem umělého vydráždění, vyvolaný nepřirozený pohlavní pud otevírá tento pevný hrad předčasně, čímž je duše, která ještě nezesílila rovnocenně, vydána napospas. Musí podlehnout útočícím zlým jemnohmotným proudům, jimž by jinak bezpodmínečně odolala.

Při normálním dozrávání může z přirozenosti dění být na obou stranách vždy jen stejná síla. Rozhodující však při tom je vůle obyvatele hradu, ne však oblehatelů. Tak bude s dobrým chtěním v jemnohmotnosti vždy jen vítězit. To znamená, v dějích onoho světa, které průměrný člověk nemůže vidět, pokud prodlévá na zemi, a přece s nimiž je úzce a mnohem živěji svázán než jeho hrubohmotné, jemu viditelné okolí.

Pokud však obyvatel hradu *dobrovolně* podá ruku nějakému vnějším jemnohmotnému příteli nebo nepříteli, nebo i proudům, tedy učiní tak vlastním přáním nebo svobodným rozhodnutím, je tomu přirozeně zcela jinak. Protože se tím určitým způsobem zaměří na venku čekající oblehatele, tak tito mohou vůči němu snadno rozvinout deseti, ba i stonásobnou sílu. Je-li tato dobrá, dostane se mu pomoci, požehnání. Je-li však zlá, sklidí zkázu. V této svobodné volbě spočívá uplatnění vlastní svobodné vůle. Pokud se k tomu jednou odhodlal, tak je bezpodmínečně podroben následkům. Vůči těmto následkům je pak svobodná vůle neúčinná. Podle vlastní volby se k němu připojuje dobrá nebo špatná karma, které je samozřejmě podroben, dokud se vnitřně nezmění. —

Pohlavní síla má úkol a také schopnost, pozemsky „*prožhavit*“ celé *duchovní* citění duše. Duch může teprve tím obdržet pravé spojení s celou hmotností a teprve tím je také pozemsky plnohod-

notným. Teprve pak je schopen obsáhnout všechno, co potřebuje, aby si v této hmotnosti zjednal plnou vážnost, aby v ní stál pevně, pronikavě působil, měl ochranu a v plné výzbroji se vítězně bránil.

Je něco mocného v tomto spojení. *Je to hlavním účelem* tohoto tajemného, nesmírného přirozeného pudu! Má pomáhat v této hmotnosti duchovnímu k plnému rozvinutí síly působení! Bez této pohlavní síly by to nebylo možné z nedostatku přechodů k oživení a ovládnutí veškeré hmotnosti. Duch by musel zůstat hmotnosti příliš cizí, než aby v ní mohl správně působit.

Tím se však lidskému duchu dostává také plné síly, vřelosti a živoucnosti. Tímto postupem se teprve stává pozemsky připravený k boji.

Proto zde nyní začíná odpovědnost! Nejvážnější bod obratu v bytí každého člověka.

Moudrá spravedlnost Stvořitele dává však člověku na tomto důležitém bodě také současně nejen možnost, nýbrž dokonce přirozený popud k tomu, aby veškerou karmu, kterou se až doposud v důsledku své svobodné vůle zatížil, *lehce a bez obtíží* setřásl!

Pokud člověk tuto dobu promešká, tak je to *jeho* vina. Přemýšlejte jednou o tom: Se vstupem pohlavní síly pohne se v první řadě mocná síla k rozmachu směrem vzhůru, k veškerým ideálům, ke krásnému a čistému! U nezkažené mládeže obojího pohlaví to lze zřetelně pozorovat. Odtud dospělými žel tak často zesměšňovaná blouznivost mladého věku. Proto je také v těchto letech ono nevysvětlitelné, *lehce* zádušné citění.

Hodiny, kdy se zdá, jako by jinoch nebo dívka měli nést veškerou bolest světa, kdy k nim přistupuje tušení hluboké vážnosti, nejsou neopodstatněné. Také ten tak často se vyskytující pocit nepochopení, nese v sobě ve skutečnosti mnoho pravdy. Je to dočasné poznání falešného uspořádání okolního světa, který nechce, ani nemůže, porozumět posvátnému nastoupení k čistému vzletu vzhůru a je spokojen teprve tehdy, když tento tak silně napomínající vjem ve zrající duši je stržen dolů do jemu srozumitelného „reálna“ a střízlivosti, které lidstvo snáze uzná za vhodnější a ve svém jednostranném rozumovém smyslu je považuje za jedině zdravé!

Tajemně vyzářující půvab nezkažené dívky nebo nezkaženého jinocha není nic jiného než jejich okolím pocíťované *čisté* vzdušné

se probuzené pohlavní síly k vyššímu, nejušlechtlejšímu, v zasnoubení s duchovní silou!

Pečlivě dbal Stvořitel na to, aby to nastalo u člověka teprve ve věku, kdy si může být plně vědom svého chtění a konání. Pak je tu okamžik, ve kterém je schopen a měl by ve spojení s plnou silou, v něm spočívající hravě setřást všechno, co leží nazpět. Mohlo by to dokonce odpadnout samo od sebe, pokud si člověk zachová chtění k dobru, k čemuž ho to v současnosti neustále tlačí. Pak mohl by, jak cítění zcela správně naznačuje, bez obtíží vystoupit na stupeň, na který jako člověk patří! Pohleďte na zádumčivost nezkaženého mládí! Není to nic jiného než vjem podnětu vzhůru, chtění se odtrhnout od veškeré špíny, které se nazývá touhou po ideálu. Avšak ženoucí neklid není jen znamením k nepromeškání času, ale i k energickému odvržení karmy a *započetí* vzestupu ducha.

Je to něco nádherného, stát v této uzavřené síle, *v ní a s ní* působit! Avšak jen pokud směr, který člověk zvolil, je dobrý. Není také nic žalostnějšího, než tyto síly jednostranně v slepém opojení smyslů promrhat, a svého ducha tím ochromit.

Avšak žel, žel, ve většině případů zmešká tuto tak vzácnou přechodnou dobu, nechá se „vědoucím“ okolím zavést na falešné cesty, které ho zdržují a později vedou dolů. Tím *není* schopen odvrhnout kalné záchvěvy, které na něm lpí, naopak, dostane se jim jen nového přílivu sil jejich stejným druhem, a tím je svobodná vůle člověka stále více omotávána, až už ji pro samou zbytečnou přebujelost není více schopen rozpoznat. Je to jako u popínavých rostlin, jimž zdravý kmen zpočátku poskytne pomocnou oporu, a které nakonec připraví kmen o jeho vlastní život tím, že ho dusivě přebují.

Kdyby člověk lépe dbal na sebe i na události v celém stvoření, žádná karma by nemohla být silnější než jeho duch přicházející v plné síle, jakmile obdrží skrze pohlavní sílu úplné spojení s hmotností, ke které také karma přece patří.

I když člověk promešká tuto dobu, když se navíc zapletl a snad i klesl hlouběji, tak se mu přesto nabízí i nadále příležitost ke vzestupu: skrze lásku!

Ne však skrze žádostivou lásku hrubohmotného, nýbrž vysokou, čistou láskou, která nezná a nechce nic jiného než jen dobro milo-

vaného člověka. Ona patří také do hmotnosti a nevyžaduje žádné odříkání, žádné kajicnictví, avšak chce vždy jen to nejlepší pro druhého. A toto chtění, které nikdy *nemyslí na sebe sama*, dává také tu nejlepší ochranu před každým přehmatem.

Jako základ má láska také v nejvyšším věku člověka vždy zase ty ideálně toužebné city nezkaženého mládí, které toto pocituje při vstupu pohlavní síly. A přece se projevuje jinak: Zralého člověka vybičuje až k plné síle jeho veškerých možností, ba až k hrdinství. K tomu nejsou stanoveny stáří žádné hranice. Pohlavní síla trvá, i když je pohlavní pud vyřazen; neboť pohlavní síla a pohlavní pud nejsou jedno.

Jakmile člověk poskytne prostor čisté lásce, ať již je to láska muže k ženě nebo naopak, k příteli, přítelkyni, rodičům, k dítěti, na tom nezáleží, jen je-li čistá, tak přináší také jako první dar příležitost k odvržení karmy, která se může velmi rychle uvolnit „symbolicky“. „Vyschne“, protože již více v člověku nenachází žádnou stejnorodou odezvu, žádnou potravu. Tím se uvolňuje! A tak začíná vzestup, vykoupení z nedůstojných pout, která ho zdržují.

Při tom se nejprve probouzí pocit, že si člověk připadá nehodným vůči milovanému. Tento děj je možné nazvat nastávající pokorou a skromností, tedy převzetím dvou velkých ctností. K tomu se připojuje touha, držet nad druhým ochrannou ruku, aby se mu z žádné strany nepříhodilo žádné utrpení. „Chtít nosit na ruku“ není žádný prázdný výrok, nýbrž zcela správně označuje vzrůstající citění. Spočívá v tom však vzdání se vlastní osobnosti, velké chtění ke službě, které samo by mohlo dostačovat k odvržení veškeré karmy v krátké době, jakmile toto chtění trvá a nevytvoří se prostor čistě smyslným pudům. Konečně přichází u čisté lásky ještě vroucí přání, moci vykonat pro milovaného něco skutečně velkého v ušlechtilém smyslu, nezarmoutit nebo ho nezranit žádným výrazem ve tváři, žádnou myšlenkou, žádným slovem, tím méně nepěkným jednáním. Nejjemnější ohleduplnost stává se živoucí.

Pak jde o to, pevně udržet tuto čistotu citění a upřednostnit ji přede vším ostatním. Nikdy nebude nikdo v tomto stavu chtít nebo konat ještě nějaké zlo. Není toho prostě schopen, nýbrž naopak má

ve svém citění tu nejlepší ochranu, největší sílu, nejlepšího rádce a pomocníka.

Stvořitel tím dal ve své moudrosti záchranný pás, na který nejednou *každý* člověk v pozemském bytí narazí, aby se ho přidržel a vyšvihl se vzhůru!

Pomoc je zde pro *všechny*. Nevytváří nikdy rozdíl ani ve věku ani v pohlaví, ani u chudých ani u bohatých, také ne u významného a nepatrného. Proto je láska také tím největším darem Božím! Kdo to pochopil, ten je jist záchranou, z *jakékoliv* tísně a *jakékoliv* hlubiny!

Láska je schopna ho všemocnou silou bouře vytrhnout vzhůru ke Světlu, k Bohu, který sám je Láska. —

Jakmile v člověku oživne láska, která pak usiluje způsobovat druhému světlo a radost, a ne ho nečistou žádostí strhávat dolů, nýbrž ho v ochraně povznášet vysoko vzhůru, tak mu *slouží*, aniž si je při tom vědom své služby; neboť se tím stává více nezištně dávajícím, radostným dárcem. A tato služba mu vybojuje osvobození!

Aby se při tom nalezla pravá cesta, nechť člověk dbá vždy jen na jedno. Nade všemi pozemskými lidmi se vznáší velké a mocné přání: Moci *být* sami před sebou skutečně *takovými*, za jaké platí před *druhými*, od kterých jsou milováni. A toto přání je tou pravou cestou! Vede bezprostředně k výšinám.

Lidem se nabízí mnoho příležitostí, aby se vzchopili a vyšvihli vzhůru, aniž by jich využili.

Člověk dneška je jako muž, kterému byla dána říše a který dává přednost tomu, aby svůj čas promarnil s dětskými hračkami.

Je to jen samozřejmé a nelze očekávat jinak, že mocné síly, které jsou člověku poskytnuty, musí ho *rozdrtit*, pokud je nedokáže *řídít*.

Také pohlavní síla musí jednotlivce i celé národy zničit tam, kde je zneužit její *hlavní úkol*! Účel plození přichází teprve až v *druhé* řadě.

A jaké pomocné prostředky dává pohlavní síla každému člověku, aby hlavní úkol také poznal a *prožil*!

Pomysleme na tělesný pocit studu! Ten se probouzí společně s pohlavní silou, je dán k *ochraně*.

Zde tak jako v celém stvoření je trojzvuk a v sestupování také vždy znatelné zhrubnutí. Pocit studu jako první následek pohlavní

síly má vytvářet jakožto přechod k pohlavnímu pudu *zábranu*, aby se člověk na své výši neoddával zvířecímu pohlavnímu ukájení.

Běda národu, který toho nedbá!

Silný pocit studu pečuje o to, aby člověk nemohl nikdy podlehnout opojení smyslů! On ho chrání před náruživostí; neboť ve zcela přirozeném dění nikdy nepřipouští příležitost, aby se jen na zlomek okamžiku zapomněl.

Jen *násilně* může člověk vlivem své vůle odstrčit tento nádherný dar, aby se pak oddal *zvířeckosti!* Takovýto násilný zásah do Stvořitelova světového řádu se mu však *musí* stát kletbou; neboť tím se takto nespoutaná síla tělesného pohlavního pudu stala pro něj ve svém rozpoutání již nepřirozenou.

Schází-li pocit studu, stává se člověk z pána otrokem, je stržen ze svého stupně a navíc klesá až pod zvíře.

Nechť člověk pamatuje na to, že jedině silný stud zabraňuje příležitosti k pádu. Je mu tím dána ta nejsilnější zbraň.

Čím větší je stud, tím *ušlechtilejší* je pud a tím výše stojí člověk duchovně. To je to nejlepší *měřítko jeho vnitřních duchovních hodnot!* Toto měřítko je neomylné a každému člověku snadno poznatelné. Se zadušením nebo odstraněním vnějšího pocitu studu se vždy současně stávají bezcennými také jemnější a nejcenější duševní vlastnosti a tím i vnitřní člověk.

Neklamným znamením hlubokého pádu a jistého úpadku je to, když se lidstvo, pod lží pokroku, začne chtít „povznášet“ nad klenot pocitu studu, který je ve všech směrech přínosný! Ať již je to pod pláštěm sportu, zdravotní péče, módy, výchovy dětí, nebo pod mnoha jinými a k tomu vítanými záminkami. Úpadek a zřícení je pak nezadržitelné a jen hrůza největšího druhu může přivést jednotlivce ke vzpamatování se.

A přece je člověku usnadněno, aby nastoupil cestu k výšinám.

Potřebuje být jen „přirozenější“. Být přirozený však neznamená běhat polonahý nebo bos ve zvláštním oblečení! Být přirozený znamená, pečlivě dbát na vnitřní cítění a nevyhýbat se násilím jeho napomínání! Jen aby se nezdál nedomoderním.

Avšak více než polovina všech lidí je dnes žel již tak daleko, že se stala tak tupou, než aby ještě chápala přirozené cítění. Stala se k tomu již příliš omezenou. Koncem toho bude výkřik hrůzy a zděšení!

Blaze tomu, kdo pak bude moci opět oživit pocit studu! Bude mu štítem a oporou, když se všechno ostatní zřítí.

63. „Já jsem vzkříšení a život. Nikdo nepřichází k Otci, jediné skrze mne!“

J ežíš, přicházející z Božského, používal právem těchto slov, protože všechno přehlížel a jako jediný mohl vše skutečně objasnit. Jeho poselství, které se nedá od něho oddělit, ukazuje ve zmatku falešných názorů *jasnou* cestu ke Světlu. To znamená pro všechny lidské duchy možnost povznesení nebo *vzkříšení z hmotného*, do kterého jsou ponořeni ke svému dalšímu vývoji. Takové vzkříšení je pro každého *životem!*

Naslouchejte prosím jednou pozorně: Všechno nízké a všechno zlo, tedy všechno, co se nazývá temnem, existuje *jen* ve hmotnosti, v hrubohmotnosti a v jemnohmotnosti! Kdo *to* správně pochopil, ten tím získal již mnoho.

Jakmile člověk smýšlí zle nebo také nízce, tak *sám sobě* škodí strašným způsobem. Hlavní síla jeho chtění pak proudí jako vyslaný magnetický paprsek vstříc nízkému, přitahuje odtamtud na základě své tíže hutnější a skrze hutnost opět také temnější jemnohmotné, čímž lidský *duch*, od něhož chtění vychází, je tímto hutnějším druhem hmotnosti obalen. Také když je lidské smýšlení směřováno hlavně jen do pozemského, stejně jako když je v poutech nějaké vášně, která nemusí být jen nemravností, zábavou a opilstvím, nýbrž i výraznou zálibou pro cokoli pozemského, tak bude se kolem jeho ducha uzavírat více či méně hutný jemnohmotný obal, skrze děj, který jsem již uvedl.

Tento hutný a tím také temný obal zdržuje ducha od veškeré možnosti vzestupu a *zůstává*, dokud tento duch nezmění druh svého chtění.

Jen vážné chtění a vážné úsilí po *vysokém duchovnu* může takovýto obal uvolnit a nakonec zcela rozpustit, protože pak nedostává žádný příliv síly stejného druhu, pozvolna ztrácí oporu a nakonec rozpuštěný odpadá, aby se tím duch osvobodil ke vzestupu.

Pod jemnohmotností není snad míněno zjemnění této viditelné hrubohmotnosti, nýbrž je to této hrubohmotnosti zcela *cizí* druh,

jiné podstaty, která se přesto může nazývat hmotností. Je to přechod k bytostnému, ze kterého pochází duše zvířete.

Zůstanou-li lidé ve hmotnosti, tak musí jednou přirozeně být vtaženi do rozkladu všeho hmotného, jemuž je toto podrobena, protože následkem svého obalu se již nemohou od hmotnosti odloučit v pravý čas.

Oni, kteří jsou do hmotnosti na své vlastní přání ponořeni ke svému vývoji, zůstávají v ní vázáni, *pokud neudrží pravou cestu!* Neumí dosáhnout opětovného vynoření, které znamená vzkříšení vstříc Světlu. — —

K bližšímu vysvětlení vám poslouží to, že *každý* vývoj zárodku ducha k osobnímu vědomí já *vyžaduje* ponoření do hmotnosti. *Jen v prožití ve hmotnosti se k tomu může vyvíjet.* Není mu k tomu otevřena žádná jiná cesta. Avšak nebude snad k tomu nucen, nýbrž stane se to pouze tehdy, jakmile se v něm k tomu probudí *vlastní touha.* Jeho *přání* žene ho pak vstříc nutnému vývojovému postupu. Ven z takzvaného ráje nevědomého, a tím také ven z neodpovědného.

Ztratí-li lidé ve hmotnosti vlivem falešných přání pravou cestu, která vede opět vzhůru, zpět ke Světlu, tak zůstanou bloudit ve hmotnosti.

Pokuste se jednou pozorovat dění v *hrubohmotnosti.* Vznik a zánik ve vašem nejbližším a vám viditelném okolí.

Pozorujte utváření forem v klíčení, růstu, zrání a odumírání, tedy spojování základních látek, dozrávání a znovu opětovný přechod do základních látek skrze rozštěpení, tedy rozpadnutí zformovaného v rozkladu. Vidíte to u vody, také u kamenů v takzvaném zvětrávání, u rostlin a zřetelně u těl zvířecích a lidských. Jak je tomu však zde v malém, tak děje se to také přesně ve velkém a nakonec právě tak v celém světovém dění. Ne jen v hrubohmotnosti, která je pozemským lidem *viditelná*, nýbrž také v jemnohmotnosti, v takzvaném onom světě, který však nemá ještě nic společného s rájem. — —

Celá hmotnost visí jako velký věnec, jako nejspodnější část stvoření, a pohybuje se v obrovských kruzích, jejichž oběh obsáhne mnoho milionů let. V dění velkého stvoření se tedy neotáčí všechno jen kolem sebe, nýbrž se celek ještě zvláště nezadržitelně pohybuje v ohromném koloběhu. Tak jako *plynul* tento velký běh od prvního

shluknutí až k současnému završení, tak jde *stejným způsobem dál*, nezadržitelně, až k začínajícímu a plně se rozbíhajícímu rozkladu zpět do prahmoty. Kruh jde pak i s touto prahmotou přesto klidně dál, aby v pak následujícím novém shluknutí se vytvořily nové světové části, které v sobě nesou panensky nespotřebované síly.

Taková je velká vývojová dráha, věčně se opakující, jak v nejmenším, tak také v největším. A *nad* tímto koloběhem stojí prvotní, duchovně čisté stvoření, které se nazývá rájem. Ten však na rozdíl od zformované hmotnosti *není* podroben rozkladu.

V tomto věčném, zářícím a nad koloběhem stojícím čistě duchovním spočívá původ nevědomého duchovního zárodku člověka. Je to také to duchovní, které je *konečným cílem* lidského ducha, který se ve hmotnosti stal sebe vědomým a tím také *osobností*. Jako zárodek vychází nevědomý a bez odpovědnosti. Jako vlastní, vědomá a tím také zodpovědná osobnost vrací se zpět, pokud ... na své nutné cestě hmotností nezbloudí a tím v ní neuvízne, nýbrž z ní slaví vzkříšení jako lidský duch, který se stal plně vědomým. Radostné opětovné vynoření z hmotnosti, vstříc této světlé, věčné části stvoření.

Pokud se lidský duch nachází ve hmotnosti, vykonává s ní část věčného koloběhu, aniž to ovšem sám pozoruje. A tak s ní přichází konečně jednoho dne na onu hranici, kde světová část, v níž se nalézají, blíží se pozvolna rozkladu. Avšak potom je pro všechny lidské duchy ještě se nacházející *ve* hmotnosti nejvyšší čas, pospíšet si stát se *takovými*, aby mohli vystoupit, k bezpečnému, světlému přístavu věčné říše, tedy nalézt pravou a především *nejkratší* cestu, aby opustili oblast začínajících nebezpečí ve hmotnosti, dříve než je tato mohou s sebou strhnout.

Kdo to neučiní, bude to mít stále těžší a nakonec bude pro něj příliš pozdě!

Bude pak se vším ostatním vtažen do pozvolného rozkladu, při kterém bude rozloženo jím získané *osobní* „já“. Za tisícových muk se tím stane opět nevědomým duchovním semenem. To nejhroznější, co se může stát osobně vědomému duchu.

To jsou všichni ti, kteří svou osobnost vyvinuli falešným směrem. Tito musí ji proto opět ztratit jako neupotřebitelnou a škodlivou. Rozklad snad není, dobře si všimněte, totožný se zničením.

Zničeno nemůže být nic. Je to jen navrácení do původního stavu. Zničeno je u takovýchto zatracených jen doposud získané osobní „já“, což probíhá za největších muk.

Takovíto zatracení nebo zavržení tím přestanou být hotovými lidskými duchy, zatímco jiní, jako sebevědomí duchové smějí vejít do věčné říše radosti a Světla a vědomě požívají veškeré té nádhery. —

Jako obilné pole po řadě let nese stále horší úrodu a jen změnou osiva obdrží čerstvé síly, jinak je tomu v celé hmotnosti. Také ta se jednou opotřebuje a musí obdržet rozkladem a obnoveným spojením novou sílu. Takovéo události vyžadují však miliony let. Avšak také v událostech mnoha milionů let nastane jednou *určitý rok* jako rozhodující hranice nutného odloučení všeho upotřebitelného od neupotřebitelného.

A tento okamžik je pro nás ve velkém koloběhu nyní dosažen. Ve hmotnosti se nacházející lidský duch se musí konečně rozhodnout ke vzestupu, nebo ho hmotnost zadrží v sevření pro pozdější nadcházející rozklad ..., který je věčným zatracením, ze kterého již více není možné duchovní osobně sebevědomé vzkříšení a vzestup do světlé a věčné části stvoření, která je nad takovýto rozklad povznesena. —

V přirozeném vývoji celku je již dlouho vzata jakákoliv možnost, aby se na této přezrálé pozemské úrovni mohly vtělit lidské zárodky toužící po uvědomění, protože by potřebovaly příliš mnoho času, aby jako sebevědomí duchové ještě včas z této hmotnosti odešli. V přirozeném dění se potká cesta duchovních zárodků jen s *takovými světovými* částmi, které mají stejnorodost v tom, že jejich nutnost vývoje potřebuje přesně tak dlouhou dobu, jakou potřebuje ke zdokonalení v nejdelsím případě také zárodek ducha. Jen stejnorodost vývojového stupně dává volnou cestu duchovnímu zárodku, zatímco větší zralost světové části vytváří pro nehotový zárodek ducha zcela neprostupné hranice. Také v tom je výtka nespravedlnosti a chyby zcela nemožná. *Každý* lidský duch proto může s nejvyšší zralostí svého hmotného okolí, ve kterém se pohybuje, stát současně zralý na oné hranici, na které tato část hmotnosti nyní stojí a kterou v této době obýváme.

Není ani *jednoho*, který by nemohl být zralý! Rozdílnost mezi lidmi je jen nutným následkem jejich vlastního svobodného chtění.

Nyní přechází hmotnost z přezrálosti do rozkladu, aby současně plynula vstříc svému znovuzrození.

Pro klasy na poli lidských duchů však přichází žeň, sklizeň, a tím i třídění. Zralí budou povzneseni ke Světlu působením přírodních zákonů, které postupně sejmou jemnohmotný obal, čímž se duch od něj oproštěn vědomě povznese vzhůru do říše stejného druhu, všeho věčně duchovního. Neschopní však budou ve hmotnosti zadrženi hutností svého jemnohmotného těla, kterou sami chtěli. Osud takových je pak ten, že jejich jemnohmotné tělo zůstává podrobena nyní začínajícím proměnám ve hmotnosti a musí v ní tisíce let trpět v nejbolestnějším rozkladu. Velikost takových muk nakonec lidského ducha přemůže takovým způsobem, že ztratí vědomí sebe sama. Tím rozpadne se také v uvědomování získaná forma obrazu Božího, lidská forma. Po úplném rozkladu hmotného zpět v prahmotu uvolní se také to, co se stalo opět *nevědomě* duchovním, a vznese se vzhůru k příslušnému druhu. Avšak nevrací se zpět jako vědomý duch, nýbrž jako nevědomé semeno, které jednou znovu začne své putování nově probuzeným přáním v nové světové části.

Z tohoto vysokého hlediska, tedy *shora* dolů, volil Kristus, tak *jako vždy*, svá slova a tím popisoval děj ve vzkříšení ze hmoty, do níž se duchovní semeno ponořilo.

Představte si jen jednou, že sami stojíte *nad* hmotou.

Pod vámi leží rozprostřena jako orná půda veškerá hmotnost ve svých mnohých druzích. Duchovní zárodky klesající *shora* vchází do hmotnosti. A pozvolna, po dlouhé době, vynořují se v mnohých mezidobích hotoví lidští duchové, kteří se stali v hmotných prožitích sebevědomými a s touhou po vysokém mohou odložit všechno hmotné. Tito tím slaví vzkříšení ze hmotnosti!

Avšak ne všechny zárodky přichází zralé na povrch. Mnohé z nich zůstávají zpět a musí tam nutně zahynout. —

Je tomu přesně tak, jako na obilném poli.

Jako u pšenice se veškerý *samotný* tajuplný vývoj odehrává *v* půdě k tomu nutné, tak se u duchovního zárodku hlavní vývoj odehrává ve veškeré hmotnosti. —

Kristus *každou* svou větou *obrazně* objasnil nějaký přirozený děj ve stvoření. —

Pokud by řekl: „Nikdo nepřichází k Otci, než skrze mé poselství“ nebo „skrze mé Slovo“ nebo „skrze mne“, tak je to totéž. A znamená to totéž jako: „Nikdo nenajde cestu, než skrze to, co já říkám.“ Jedno znamená totéž co druhé. Právě tak by mohl říci: „Přináším vám ve svém poselství možnost vzkříšení z hmotnosti, a tím také život“ nebo „Já jsem se svým Slovem pro vás vzkříšení a život“.

Lidé mají chápat *smysl*, avšak ne sami sebe mást slovíčkařením.

64. Co dnes odděluje tak mnoho lidí od Světla?

Jako hluboká noc spočívá jemnohmotná temnota nad touto zemí! Již velmi dlouho. Drží zemi v dusivém sevření, tak těsně a pevně, že každý stoupající světlý cit se podobá plameni, který bez kyslíku ztrácí sílu a rychle pohasíná zhroucen sám v sobě. Strašný je tento jemnohmotný stav, který se právě nyní projevuje ve svém nejhorším účinku. Kdo by tyto události směl spatřit jen na pět vteřin, tomu by zděšení vzalo veškerou naději na záchranu! —

A toto všechno je způsobeno vinou lidí samotných. Vinou sklonu k nízkému. Největším nepřítelem bylo si lidstvo při tom samo. Dokonce ještě i těm nemnohým, kteří opět vážně usilují k výšinám, hrozí nebezpečí, že budou *spolustrženi* do hlubin, k nimž ostatní nyní spějí s příšernou rychlostí.

Je to jako obejmutí, za kterým následuje smrtelné vysávání. Vstřebávání do dusivé a husté bažiny, v níž všechno tiše zahyne. Není to již žádný zápas, nýbrž ještě jen tiché, němé a příšerné rdoušení.

A člověk to nepoznává. Duchovní lenost ho oslepuje vůči zhoubným událostem.

Bažina však trvale vysílá své jedovaté záření, které znavuje ještě silné a bdělé, aby se také oni vysílením bezmocně ponořili.

Takto to nyní vypadá na této zemi. Není to žádný obraz, který tím rozvíjím, nýbrž *život!* Protože všechno jemnohmotné nese formy vytvořené a oživené citěním člověka, odehrávají se takovéto události skutečně a trvale. A to je prostředí, které čeká člověka, když z této země musí odejít a nemůže být veden na světlejší a krásnější pláň.

Avšak temno se stahuje stále *více*.

Blíží se proto čas, kdy tato země musí zůstat po určitou dobu ponechána nadvládě temna, bez přímé pomoci ze Světla, protože to lidstvo svým chtěním takto vynutilo. Tento konec *musely* přinést následky chtění jeho většiny. — Je to doba, kterou směl kdysi spatřit Jan, doba, kdy Bůh zahaluje svoji tvář. —

Kolem dokola je noc. Avšak v nejvyšší nouzi, kdy hrozí, že všechno, i to nejlepší, utone, objevují se ranní červánky! Avšak ranní

červánky nejprve přináší bolesti velké očisty, která je nevyhnutelná, než může započít záchrana všech vážně hledajících; neboť všem těm, kteří usilují o nízké, *nemůže* být nabídnuta ruka ku pomoci! Mají klesnout až do oněch hlubin, kde jedině mohou ještě doufat v probuzení utrpením, které v nich musí vzbudit hnus vůči sobě samým. Ti, kteří mohli doposud posměšně a zdánlivě beztréstně vytvářet překážky usilujícím vzhůru, zmlknou, zamyslí se, až nakonec budou žebrat a sténavě prosit o Pravdu.

Tak snadné to pak pro ně nebude, neboť budou nezadržitelně vedeni mlýnskými kameny neúprosných zákonů Boží spravedlnosti, až v *prožití* dospějí k poznání svých omylů. —

Na svých cestách jsem mohl poznat, že mezi líné lidské duchy vletěla pochodeň s mým Slovem, které objasňuje, že žádný člověk nemůže Božské nazývat svým vlastním, zatímco právě nyní mnohé jeho snahy usilují o objevení Boha v sobě, a tím také, aby se sám stal Bohem!

S mým Slovem se namnoze probudil neklid, čemuž chce lidstvo vzepřením se zabránit, protože chce slyšet jen uspávající a uklidňující slova, která se mu zdají být *příjemná!*

Ti, kdo se takto vzpírají, jsou jen zbabělci, kteří se nejradši skrývají sami před sebou, jen aby zůstali v přítmí, ve kterém se dá tak krásně a tiše snít, podle vlastního přání.

Ne každý může snést to, aby byl vystaven Světlu Pravdy, která jasně a nemilosrdně ukazuje chyby a skvrny oděvu.

Úsměvem, posměchem nebo nepřátelstvím chtějí tací zabránit příchodu dne, který nechá zjevně poznat hliněné nohy vratkých staveb bůžka jejich „já“. Tak si hrají pošetilci sami před sebou jen maškarádu, kterou bude neúprosně následovat šedá popelečná středa. Ve svých falešných názorech se přece chtějí jen sami zbožňovat, a v tom se cítí pozemsky blažení a bezstarostní. Předem považují za nepřátele *toho*, kdo je vyruší z tohoto líného klidu!

Avšak veškeré vzpírání jim *tentokrát* nijak neprospěje!

Sebezbožňování, které se projevuje tvrzením, že v člověku je Božské, je špinavým saháním po vznešenosti a čistotě vašeho Boha, *čímž* se vám *zneuctívá* to nejsvětější, k čemuž vzhlížíte v nejblažnější důvěře! —

Ve vašem nitru stojí oltář, který má sloužit k uctívání vašeho Boha. Tímto oltářem je vaše schopnost cítění. Je-li čistá, má bezprostřední spojení s duchovnem a tím s rájem! Pak jsou okamžiky, ve kterých také vy můžete plně cítit blízkost vašeho Boha, jak se to často stává v nejhlubší bolesti a v nejvyšší radosti!

Cítíte pak jeho blízkost stejným způsobem, jak ji trvale prožívají věční, čistě duchovní v ráji, s nimiž jste v takovýchto okamžicích těsně spojeni. Silné záchvěvy způsobené velkou radostí, stejně jako hlubokou bolestí zatlačí všechno pozemsky nízké na několik vteřin do pozadí, a tím uvolní čistotu cítění, čímž ihned vytváří most ke stejnorodé čistotě, která oživuje ráj!

To je nejvyšší štěstí lidského ducha, této koruny celého stvoření. Věční v ráji v něm trvale žijí. Přináší nádhernou jistotu bezpečí. Jsou si pak plně vědomi blízkosti svého velikého Boha, v jehož síle stojí, avšak při tom jako samozřejmost nahlíží, že na své nejvyšší výši nejsou a nikdy se nebudou moci stát schopnými, aby Boha spatřili.

To je však netísni, nýbrž v poznání jeho nepřístupné velikosti nalézají jásavý dík za jeho nevýslovnou milost, kterou neustále nechává vládnout vůči troufalému tvoru.

A toto štěstí může požívat již pozemský člověk. Je zcela správné, když se říká, že pozemský člověk v posvátných okamžicích cítí blízkost svého Boha. Avšak stává se rouháním, chce-li se z tohoto zázračného mostu uvědomění si blízkosti Boží odvodit tvrzení, že sám má v sobě jiskru Božství.

Ruku v ruce s tímto tvrzením jde také strhávání Boží lásky. Jak se může měřit Boží láska měřítkem lásky lidské? A navíc ji dokonce v její hodnotě stavět *pod* tuto lidskou lásku? Pohledte na lidi, kteří si Boží lásku jakožto nejvyšší ideál představují jen jako zcela tiše všechno trpějící a k tomu všechno promíjející! Chtějí Božské poznávat *v tom*, že si nechá líbit od mnohem nižších *tvorů* veškerou nevychovanost, jako je tomu u nejzbabělejšího člověka, kterým se za to opovrhuje. Přemýšlejte přece o tom, jaká v tom tkví příšerná potupa!

Lidé chtějí hřešit beztrestně, aby pak ještě nakonec připravili svému Bohu radost tím, že si od něj bez vlastního odpykání nechají svou vinu odpustit! Něco takového přijmout, to vyžaduje buď bez-

meznou omezenost, trestuhodnou lenost nebo poznání vlastní beznadějně nedostatečnosti pro dobré chtění k úsilí vzhůru: Avšak jedno je stejně zavrženíhodné jako to druhé.

Představte si Boží lásku! Křišťálově jasnou, čistou a velikou! Můžete si při tom myslet, že může být tak nasládle slabošská, nedůstojně ústupčivá, jak by lidé tak rádi chtěli? Chtějí vybudovat falešnou velikost tam, kde si *přejí* slabost, a vytvářejí falešný obraz, jen aby sami sobě při tom něco předstírali, uklidnili se nad vlastní vadností, která je ochotně nechá postavit do služby temnu. Kde je při tom svěžest a síla, která ke křišťálové čistotě Boží lásky bezpodmínečně patří? Boží láska je neoddělitelná od největší přisnosti Boží spravedlnosti. Ona je jí dokonce i sama. Spravedlnost je láska a láska opět spočívá jen ve *spravedlnosti*. Jedině v tom spočívá také Boží odpuštění.

Je správné, když církve říkají, že Bůh *všechno* odpouští! A *skutečně* odpouští! Na rozdíl od člověka, který sám ještě toho, kdo odpykal nějakou malou vinu, trvale považuje za nehodného, a s takovými myšlenkami se zatěžuje dvojnásobnou vinou, protože v tom nejedná podle vůle Boží. Zde schází lidské lásce spravedlnost.

Působení Boží vůle očisťuje každého lidského ducha od jeho viny ve vlastním prožití nebo v dobrovolném polepšení, jakmile usiluje vzhůru.

Vrátí-li se zpět do duchovna z těchto mlýnů ve hmotnosti, tak stojí čistý v říši svého Stvořitele, a nehraje žádnou roli, *čím* kdysi pochybil! Je přesně tak čistý jako někdo, kdo nikdy nechyboval. Avšak *napřed* vede jeho cesta účinky Božích zákonů, a v *této* skutečnosti spočívá záruka Božího odpuštění a jeho milosti!

Dnes tak často slyšíme otázku: Jak mohla z vůle Boha nastat léta takovéto bídy? Kde při tom zůstává láska a kde spravedlnost? Ptá se *lidstvo*, ptají se *národy*, často rodiny a jednotliví lidé! Nemělo by jim to být spíše důkazem, že Boží láska je *přece* jen *jiná*, než by si tak mnohý chtěl domýšlet? Pokuste se přece jednou až do *konce* domyslet tu vše odpouštějící Boží lásku *tak*, jak se snaží si ji lidé křečovitě představovat! Bez příslušného odpykání má všechno strpět a nakonec ještě velkoryse odpustit. Musel by to být žalostný výsledek! Považuje se člověk za tak cenného, že tím má trpět jeho Bůh? Tudíž za ještě cennějšího než Bůh? Co všechno spočívá v této domýšlivosti lidí. —

Při klidném zamyšlení musíte klopýtat přes tisíce překážky a k nějakému závěru můžete dojít pouze *tehdy*, když sníte Boha a učiníte ho nedokonalým.

On však byl, je a zůstává dokonalým, lhostejno, jak se k tomu lidé staví.

Jeho odpuštění spočívá ve *spravedlnosti*. Nijak jinak. A jedině v této neposunutelné spravedlnosti spočívá také veliká, doposud tak nepoznaná láska!

Odvykňte si při tom měřit podle pozemského. Boží spravedlnost a Boží láska platí lidskému *duchu*. Hmotné při tom nehraje žádnou roli. To je přece *zformováno* samotným lidským duchem, a bez ducha nemá žádného života.

Proč se tak často mučíte čistě pozemskými maličkostmi, které prožíváte jako vinu, i když to vina vůbec není.

Pouze to, co *duch chce* při nějakém konání, je rozhodující pro Boží zákony ve stvoření. Tato duchovní vůle však není myšlenková činnost, nýbrž nejvnitřnější citění, skutečné chtění v člověku, jedině které může uvést do pohybu zákony onoho světa a také samočinně do pohybu uvádí.

Boží láska se nenechá lidmi strhnout; neboť ve stvoření v ní spočívají také neúprosné zákony jeho vůle, která je nesena láskou. A tyto zákony působí tak, jak se v nich člověk projevuje. Mohou ho spojit až s blízkostí Boží, nebo vytvořit překážku, kterou nelze nikdy rozbít jinak než konečným vřazením se člověka, což je totožné s poslušností, ve které jedině může nalézt své blaho a své štěstí. Je to *jednolitý* celek, který nevykazuje žádné chyby a žádné mezery. Každý blázen, každý pošetilec, který tomu chce jinak, roztříští si při tom hlavu. —

Boží láska působí jen tím, co každému lidskému duchu *prospívá*, avšak ne tím, co mu na zemi činí radost a projevuje se příjemně. Jde *daleko* nad to, protože ovládá celé bytí. —

Nyní mnozí lidé velmi často uvažují takto: Jestliže lze očekávat strasti a zničení, aby se přivedila velká očista, tak musí být Bůh tak spravedlivý, že vyše před tím hlasatele pokání. Člověk musí být přece předem varován. Kde je Jan, který ohlásí nadcházející?

Jsou to nešťastníci ve své rádoby velké myšlenkové prázdnotě! Jen troufalost největší prázdnoty skrývá se za takovýmto voláním. Vždyť by ho umlčeli a uvrhli do žaláře!

Otevřete přece oči a naslouchejte! Nejsou hromadící se přírodní jevy a katastrofy dosti vážným napomenutím? Nemluví poměry v Rusku a Číně vážnou řečí? Sami Němci z blízkých příhraničních oblastí posílají své stížnosti často pod útlakem *svých* nepřátel! Avšak v *tanci* se lehkovážně přechází přes veškerou bídu a zděšení svých bližních! Není *snaha* vidět a slyšet! —

Také hlasatel pokání přišel předem, před 2000 lety, jehož těsně následovalo Slovo, které se stalo člověkem. Avšak lidé se opět horlivě snažili, odstranit a zatemnit přitažlivou sílu jeho záření, aby postupně pohasla. —

A všichni, kteří chtěli Slovo vyprostit z popínavých rostlin, museli brzy pocítit, jak se poslové temnot křečovitě snaží zabránit každému radostnému probuzení!

Avšak dnes se nebudou znovu opakovat žádné události jako v Kristově době! Tehdy přišlo Slovo! Lidstvo mělo svou svobodnou vůli a tehdy se v podstatě rozhodlo k odmítnutí, k zavržení! Od toho okamžiku byli lidé podrobeni zákonům, které se samočinně přidružily k tehdejšímu takto učiněnému svobodnému rozhodnutí. Lidé pak našli na cestách, které si sami zvolili, veškeré ovoce svého vlastního chtění.

Nyní se brzy uzavře kruh. Hromadí se to stále silněji a tyčí se jako hradba, která se brzy zhroutí na lidstvo, které si nic netušíc pohodlně žije v duchovní tuposti. Nakonec, v době splnění, jim ovšem nezůstane žádná svobodná volba!

Musí nyní konečně sklidit to, co zaseli tehdy a také na pozdějších cestách.

K zúctování jsou dnes opět vtěleni na této zemi všichni ti, kteří kdysi za dob Kristových Slovo zavrhovali. Nemají dnes více právo na včasné varování a opětovné rozhodnutí. Během dvou tisíc let jim zůstal dostatek času, aby se rozmysleli jinak! Také ten, kdo přijímá falešné výklady Boha a jeho stvoření a nesnaží se je pochopit čistěji, ten je *nepřijal vůbec*. To je dokonce daleko horší, protože falešná víra vzdaluje od pochopení Pravdy.

Avšak běda tomu, kdo Pravdu *falšuje* nebo *upravuje* proto, aby tím dosáhl shromažďování lidí, protože je jim to v pohodlnější formě také příjemnější. Zatíží se nejen vinou falšování a uvádění v omyl, nýbrž ponese také ještě veškerou zodpovědnost za ty,

které strhl na sebe, když Pravdu činil pohodlnější nebo přijatelnější. *Nebude* mu pak pomozeno, když přijde jeho hodina odplaty. Zřítí se do hlubin, které ho nikdy nemohou vydat zpět, a to právem! – Také to směl spatřit Jan a varovat před tím ve svém Zjevení.

A když jednou započne velká očista, tak nezůstane tentokrát člověku žádný čas, aby se vzpíral, nebo dokonce stavěl proti těmto událostem. Boží zákony, o kterých si člověk tak rád dělá falešný obraz, projeví se pak neúprosně.

Právě v největší hrůzostrašnosti doby, kterou kdy země zažila, bude se lidstvo konečně učit, že Boží láska je daleko vzdálená měkčnosti a slabosti, které si jí dovoluje připisovat.

Více než polovina všech lidí v současnosti vůbec nepatří na tuto zemi!

Již před tisíciletími toto lidstvo tak pokleslo a *tak* silně žije v temnotách, že ve svém nečistém chtění vystavělo mnohé mosty k temným sférám, které jsou hluboko *pod* touto pozemskou plání. Tam žijí hluboce pokleslí, jejichž jemnohmotná tíže by nikdy nepřipustila, aby přišli vzhůru na tuto pozemskou úroveň.

V tom spočívala *ochrana* pro všechny žijící na zemi, jakož i pro tyto temné samotné. Jsou odděleni přirozeným zákonem jemnohmotné tíže. Tam dole se mohou vyřadit ve svých vášních, všech nízkostech, aniž by tím způsobovali škodu. Naopak. Jejich nezadržované vyžívání se zasáhne tam jen ty, co jsou stejného druhu, a stejně tak vyžívání těchto stejnorodých zasáhne také je samotné. Tím trpí vzájemně, což vede k dozrávání, ne však k další vině. Neboť utrpením může se jednou probudit hnus před sebou samým, a s tímto hnusem také přání, odejít z této říše. Přání vede časem k strastiplnému zoufalství, které může nakonec mít za následek nejvroucnější modlitby, a tím vážné chtění k polepšení.

Tak se to mělo odehrávat. Avšak vlivem falešného chtění lidí to probíhalo jinak!

Lidé vystavěli svým *temným* chtěním most do oblastí temna. Tím podali ruku tam žijícím a umožnili jim skrze přitažlivou sílu stejného druhu přijít vzhůru na tuto zemi. Zde našli přirozeně také příležitost k nové inkarnaci, která pro ně podle normálního světového dění ještě nebyla předurčena.

Neboť na pozemské úrovni, kde mohou prostřednictvím hrubohmotného žít *společně* se světlejšími a lepšími, působí jen škodu a tím na sebe uvalují *novou* vinu. To ve svých nížinách nemohou; neboť těm, kteří jsou s nimi stejnorodí, přináší nízkost jen užitek, protože v ní přece nakonec poznají jen sami sebe a naučí se mít před tím odpor, což přispívá k polepšení.

Tuto normální cestu veškerého vývoje člověk *porušil* nízkým využitím své svobodné vůle, se kterou vytvořil jemnohmotný most k oblastem temna, takže pokleslí mohli odtud jako divoká smečka vtrhnout na pozemskou pláň a s jásotem osídlit její větší část.

Protože světlé duše musí ustoupit před temnem tam, kde temno získalo pevnou oporu, bylo snadné pro tyto duše, které neprávem přišly na pozemskou úroveň, také mnohdy proniknout k inkarnaci tam, kde by jinak přišly jen duše světlé. Temná duše při tom našla oporu skrze někoho v okolí nastávající matky, kdo jí umožnil, aby se udržela a vytlačila duši světlou, i když matka nebo otec ke světlejším patřili.

Tím se vysvětluje také záhada, že tak mnohá černá ovce mohla přijít k dobrým rodičům. Dbá-li však lépe nastávající matka na sebe a na své nejbližší okolí, na své styky, tak se to *nemůže* stát.

Lze tedy poznávat jen *lásku* v tom, když závěrečný důsledek zákona v plné spravedlnosti smete z pozemské úrovně konečně ty, kteří sem *nepatří*, aby klesli do oné říše temna, kam také svým druhem patří. Nebudou tím moci již více překážet světlejším ve vzestupu a sami na sebe uvalovat novou vinu, nýbrž snad přece jen dozrají hnusem svého vlastního prožívání. — —

Přijde samozřejmě doba, která železným stiskem sevře srdce *všech* lidí, kdy se strašlivou neúprosností bude v každém lidském tvoru vyhlazena duchovní pýcha. Pak zmizí také každá pochybnost, která nyní lidskému duchu brání v poznání, že Božské není *v něm*, nýbrž vysoko *nad* ním. Že může stát jen jako nejčistší *obraz* na oltáři jeho vnitřního života, ke kterému vzhlíží v nejpokornější modlitbě. —

Není to omyl, nýbrž vina, když se lidský duch přiznává k tomu, že chce být také Božský. Taková vychloubačnost musí přivodit jeho pád; neboť je to totožné s pokusem vytrhnout svému Bohu žezlo z ruky, strhnout ho dolů na stejný stupeň, který člověk zaujímá a který doposud vůbec nenaplnil, protože chtěl být *více* a hleděl do

výšin, kterých přece nikdy nedosáhne a nikdy je nemůže poznat. Tak přehlédl nevyššímavě veškerou skutečnost a neučinil sám sebe ve stvoření jen zcela neužitečným, nýbrž i *škůdcem*, což je daleko horší!

Nakonec mu bude, prostřednictvím jeho vlastního falešně přivozeného stanoviska, dokázáno se strašlivou zřetelností, že ve svém tak hluboce pokleslém stavu neznamená ani stín Božství. Celý poklad pozemských vědomostí, které v průběhu tisíciletí pracně nashromáždil, ukáže se pak před jeho zděšeným zrakem jako *nic* a bezmocně prožije sám na sobě, jak se ovoce jeho jednostranného pozemského úsilí stává zbytečným, někdy dokonce i jeho prokletím. *Pak se může rozpomenout na své vlastní Božství, pokud bude moci!* — —

Nutně mu zahřmí vstříc: Na kolena, tvore, před tvým Bohem a Pánem! Nezkoušej se rouhavě povyšovat na Boha! — —

Podivínství líného lidského ducha nebude pokračovat. — —

Teprve pak může lidstvo také pomýšlet na vzestup. To je pak také doba, v níž bude strženo to, co nestojí na pravé půdě. Zdánlivé existence, falešní proroci a sdružení, která vznikla kolem nich, zhroutní se sama v sobě! Tím budou pak zjeveny také dosavadní falešné cesty. Tak mnohý samolibý sice také zděšeně pozná, že stojí nad propastí a že byl falešně veden, avšak zřítí se rychle dolů, zatímco se domníval, že již stoupá vzhůru a blíží se ke Světu! Že otevřel ochrannou bránu, aniž také za ní měl plnou sílu obrany. Že na sebe přitáhl nebezpečí, které by ho bývalo v přirozeném dění minulo. Blaze těm, kteří potom najdou pravou cestu k obratu!

65. Výkřik po vůdci

Podívejme se jednou podrobně na všechny lidi, kteří obzvláště čile hledají duchovního vůdce a kteří ho vnitřně povznese-
seni očekávají. Podle svého mínění jsou sami již duchovně důkladně připraveni ho poznat a naslouchat jeho Slovu!

Co uvidíme při klidném pozorování, je velmi velká roztržštěnost. Kristovo poslání účinkovalo například na tak mnohé lidi zvláště. Vytvořili si o něm falešný obraz. Příčinou k tomu bylo, jako obvykle, nesprávné sebehodnocení, nafoukanost.

Na místo dřívější úcty a zachování samozřejmě propasti a ostrého ohrazení vůči svému Bohu vkročila na jednu stranu skuhrající žebrota, která chce vždy jen brát, avšak sama za žádnou cenu nechce při tom něco dělat. To „modli se“ sice přijali, avšak že u toho je ještě „a pracuj“, „pracuj na sobě samém“, to vědět nechtěli.

Na druhé straně věří, že jsou natolik samostatní, že mohou sami všeho dosáhnout a s určitou námahou dokonce i Božského.

Jsou také mnozí lidé, kteří jen požadují a očekávají, že Bůh má za nimi běhat. Protože on přece již jednou poslal svého Syna, čímž podal důkaz o tom, jak velmi mu záleží na tom, aby se mu lidstvo přiblížilo, ba dokonce, že ho nejspíš potřebuje!

Kamkoliv se pohlédne, tam lze ve všem nalézt už jen domýšlivost, žádnou pokoru. Schází opravdové sebehodnocení. —

V první řadě je nutné, aby člověk sestoupil ze své umělé výše, aby mohl být *skutečně člověkem* a aby jako *takový* započal svůj duchovní vzestup.

Dnes sedí nafoukaný na stromě na úpatí hory místo toho, aby stál oběma nohama pevně a jistě na zemi. Proto také horu nikdy nemůže zdolat, pokud předtím ze stromu nesleze nebo nespadne.

Avšak mezitím pak bezpochyby všichni ti, kteří klidně a soudně kráčeli na zemi pod jeho stromem svou cestou a na které dolů pyšně shlížel, došli až na vrchol.

Avšak dění přichází mu při tom na pomoc; neboť strom *bude* ve zcela blízké době skácen. Snad se pak člověk ještě jednou rozpome-
ne na něco lepšího, když se tak drsně ocitne z kolísavé výše na zemi.

Pak je však pro něj nejvyšší čas a nezůstane mu při tom ani jedna hodina k promeškání.

Nyní se mnozí domnívají, že to v tomto lajdáctví může pokračovat tak, jak to šlo po tisíciletí.

Těžkopádně a pohodlně sedí ve svých křeslech a očekávají silného vůdce.

Avšak *jak* si představují tohoto vůdce! To je skutečně k politování.

V první řadě od něj očekávají, nebo, řekněme zcela správně, *požadují* od něj, aby *on* každému jednotlivci upravil cestu vzhůru ke Světlu! *On* se má vynasnažit, aby prorazil přechody na cestu k Pravdě pro stoupence *každého* vyznání! *On* to má učinit tak snadným a srozumitelným, aby tomu každý mohl bezpracně porozumět. Jeho slova musí být zvolena tak, aby o jejich správnosti beze všeho přesvědčil malé i velké všech postavení.

Jakmile se při tom musí člověk sám namáhat a sám myslet, potom to není ten pravý vůdce. Neboť pokud je povolán ukazovat skrze své vůdčí Slovo pravou cestu, tak se musí také o lidi namáhat. *Jeho* věcí je to, aby lidi přesvědčil, probudil! Kristus přece také obětoval svůj život.

Tito dnes takto myslí, a je mnoho těch, kteří k nim patří a kteří se nepotřebují nejprve namáhat, neboť se rovnají pošetilým pannám a jdou vstříc svému „příliš pozdě“!

Vůdce je určitě *neprobudí*, nýbrž je nechá spát klidně dál, až bude brána uzavřena a oni nebudou moci najít vstup do Světla, protože se nemohou v pravý čas osvobodit z oblasti hmotnosti, k čemuž jim Slovo vůdce ukazuje cestu.

Neboť člověk není tak drahocenný, jak si domýšlí. Bůh ho nepotřebuje, on však potřebuje svého Boha!

Protože lidstvo ve svém takzvaném pokroku už dnes neví, co vlastně *chce*, musí se konečně dozvědět, co chtít *má*!

Tato sorta lidí ho mine v hledání a také v kárajícím uvažování, jako tak mnozí již kdysi minuli *toho*, na jehož příchod bylo vše připraveno skrze zjevení.

Jak si lze *takto* představovat duchovního vůdce!

Nebude lidstvu dělat *jakékoliv*, *ani sebemenší* ústupky a bude *požadovat* všude tam, kde se očekává, že bude dávat!

Avšak *ten* člověk, který může vážně přemýšlet, ten ihned pozná, že *právě v přísném, bezohledném požadavku* pozorného myšlení

spočívá to nejlepším, co potřebuje lidstvo již tak hluboce zapletené do své duchovní lenosti k záchraně! Právě tím, že vůdce požaduje pro chápání svého Slova napřed duchovní čilost a *vážné* chtění, vlastní snažení, odděluje již v počátku hravě plevu od pšenice. V tom spočívá samočinné působení, jako je tomu v Božích zákonech. Lidem se také zde děje přesně tak, jak tomu skutečně chtějí. — —

Avšak je tu také ještě jedna sorta lidí, kteří se považují za obzvláště čilé!

Tito si o vůdci přirozeně vytvořili úplně jiný obraz, jak se lze z jejich oznámení dočíst. To však není o nic méně groteskní; neboť oni tím očekávají ... duchovního akrobata!

Vždyť je tomu stejně jako u tisíců, kteří již přijali, že jasnovidnost, jasnoslyšnost, jasnocítění atd. je velikým pokrokem, který ve skutečnosti však *není*. Něco tak naučené, vypěstované, dokonce i jako nadání přinesené, nemůže se nikdy povznést nad tato pozemská pouta, pohybuje se tedy jen v nízkých hranicích, které si nemohou nikdy tvořit nárok na výši, a proto jsou téměř bezcenné.

Chce se snad lidstvu dopomoci ke vzestupu *tím*, když se mu ukazují jemnohmotné věci stejného stupně nebo se je učí vidět a slyšet?

To nemá se skutečným vzestupem ducha co dělat. Má to právě tak málo účelu pro pozemské dění! Není to nic víc než zručné duchovní kousky, zajímavé pro jednotlivce, avšak pro veškeré lidstvo *bez jakékoliv hodnoty!*

Že si všichni takoví přejí také stejnorodého vůdce, který to konečně umí lépe než oni, je přece zcela snadno pochopitelné. —

Avšak je velké množství těch, kteří v tom jdou ještě mnohem dále, až do směšností. A ti berou to tudíž přesto trpce vážně.

Tito považují za důkaz vůdcovství například základní podmínku, že se vůdce ... nesmí nachladit! Kdo se může nachladit, ten je již vyřízen; neboť to neodpovídá jejich mínění o ideálním vůdci. Musí být silný ve všech případech a v první řadě musí být svým duchem zcela povznesen nad tyto maličkosti.

Zní to snad poněkud strojeně a směšně, avšak je to vybráno ze skutečných událostí a znamená to slabé opakování někdejšího volání: „Jsi-li Syn Boží, tak si pomoz sám a sestup z kříže.“ — — To se křičí již dnes, dříve než je takovýto vůdce vůbec na dohled!

Ubozí, nevědomí lidé! Ten, který se o své tělo stará tak *jednostranně*, že se pod silou ducha stává dočasně necitlivé, ten není nikterak skvělým velikánem. Ti, kteří ho obdivují, rovnají se dětem předchozích staletí, které s otevřenou pusou a zářícím zrakem sledovaly výmyky potulných šašků, přičemž se v nich probouzelo horoucí přání, aby také něco takového mohly dokázat.

A jako tehdy děti v tomto zcela *pozemském* oboru, nedostali se velmi mnozí takzvaní hledači ducha nebo Boha v současnosti dále v oborech *duchovních*!

Přemýšlejme přece jednou dál: Potulný lid starých časů, o němž jsem právě mluvil, rozvíjel se stále více a více, až k akrobatům v cirkusech a varieté. Jejich dovednost rostla do ohromných rozměrů, a ještě dnes sledují tisíce zhýčkaných lidí vždy s novým údivem a často s vnitřním mrazením tyto estrádní výkony.

Avšak mají z toho *pro sebe užitek*? Co si odnášejí z takovýchto hodin? Přestože tak mnohý akrobat při svých vystoupeních riskuje také život. Ani to nejmenší; neboť také v nejvyšším zdokonalení musí tyto věci zůstat *vždy* jen v rámci varieté a cirkusů. Budou sloužit vždy jen k zábavě, avšak nikdy nebudou vést k přínosu pro lidstvo.

Akrobacie *takovéhoto* druhu v *duchovní* oblasti se však nyní hledá jako měřítko pro velkého vůdce!

Ponechte takovýmto lidem duchovní šašky! Brzy dostatečně prožijí, kam je tito zavedou! Oni také nevědí, *o co* tím vlastně usilují. Domnívají se: Veliký je ten, jehož duch tělo natolik ovládá, že toto již nezná nemoci!

Každý takovýto výcvik je jednostranný a přináší jen nezdravotu a onemocnění! Těmito věcmi není duch *posílen*, nýbrž tělo *jen zeslabeno*! Nutná rovnováha pro zdravou harmonii mezi tělem a duchem je posunuta, a závěrem je, že se nakonec takovýto duch mnohem dříve odpoutá od týraného těla, které mu již více nemůže poskytnout silnou a zdravou odezvu pro pozemské prožívání. Toto však duchu *chybí* a on přichází na onen svět *nezralý*. Bude muset žít své pozemské bytí *ještě jednou*. Jsou to zručné duchovní kousky, nic víc, které jdou na úkor pozemského těla, které má ducha ve skutečnosti pomáhat. Tělo *patří* k jednomu časovému úseku vývoje ducha. Je-li však oslabeno a utlačeno, tak nemůže být také

duchu příliš užitečné; neboť jeho vyzařování jsou matná na to, aby mu ve hmotnosti mohla přinést plnost síly, kterou nutně potřebuje.

Chce-li člověk potlačit nemoc, tak musí přivodit duchovně tlak na tělo uvedením do vytržení, podobně jako v malém měřítku může strachem před zubním lékařem potlačit bolest. Takovéto stavy vysokého vzrušení vydrží tělo bez újmy snad jednou, možná i vícekrát, avšak ne trvale, aniž by utrpělo vážné škody.

A když *toto* vůdce dělá nebo radí, tak není hoden toho, být vůdcem; neboť se tím provinuje proti přirozeným zákonům ve stvoření. Pozemský člověk má své pozemské tělo jakožto statek mu svěřený chránit a snažit se přivodit zdravou harmonii mezi duchem a tělem. Je-li tato porušena vlivem jednostranného potlačování, tak to není žádný pokrok, žádný vzestup, nýbrž bezpodmínečná hluboká překážka ke splnění jeho úkolu na zemi, jakožto vůbec *ve hmotnosti*. Plnost síly ducha s ohledem na jeho působení *ve hmotnosti* se při tom ztrácí, protože k němu v každém případě potřebuje sílu nepotlačeného, nýbrž s duchem harmonizujícího pozemského těla! Ten, kdo se na základě takovýchto věcí nazývá mistrem, je méně než žák, který vůbec nezná úkoly lidského ducha a potřeby jeho vývoje! On je dokonce škůdcem pro ducha.

Dojdou brzy a dosti bolestně k poznání svého bláznovství.

Avšak každý falešný vůdce bude muset učinit *hořkou* zkušenost! Jeho vzestup na onom světě může započít teprve *tehdy*, když *poslední* ze všech těch, které zdržel vlivem duchovních hrátek, nebo je dokonce bludně svedl, dojde k poznání. Pokud zde na zemi dál působí jeho knihy a jeho spisy, bude tam zadržen, i když tam mezitím dospěl k lepšímu poznání.

Kdo radí k okultnímu školení, ten dává lidem kameny místo chleba a ukazuje tím, že nemá žádné tušení o *skutečných* dějích na onom světě, tím méně o celém světovém soustrojí! — —

66. Hrubohmotnost, jemnohmotnost, vyzařování, prostor a čas

Došlo mnoho dotazů o pojmech mých výrazů hrubohmotnost a jemnohmotnost. Hrubohmotnost je všechno to, co člověk může vidět svým *pozemským* zrakem, co *pozemsky* cítí a slyší. K tomu patří také to, co vidí prostřednictvím pozemsky pomocných nástrojů a u dalších vynálezů ještě vidět bude. Jako například všechno, co lze vidět mikroskopem. Toto hrubohmotné je jen *určitým* druhem hmotnosti. Avšak velká oblast *veškeré* hmotnosti zahrnuje *vícero* druhů, které se mezi sebou od základu liší, a proto se *spolu nikdy nesměšují*.

Různé druhy hmotnosti leží nad sebou, zcela dole naspodu nebo konci stvoření. Opět jako v celém stvoření začíná svrchu nejlehčím druhem a sestupující dolů, končí tím nejtěžším a nejhutnějším. Tyto veškeré druhy hmotnosti slouží výlučně jako pomocný prostředek k vývoji všeho duchovního, které se tam jakožto zárodek noří jako do úrodné půdy. Přesně tak, jako semeno potřebuje půdu ke klíčení a růstu.

Hmotnost je v jednotlivých vrstvách sama o sobě nečinná, bezmocná. Teprve když jí pronikne a spojí bytostné, nad ní spočívající, obdrží teplo a živoucnost, a poslouží jako obal nebo tělo nejrůznějším formám a druhům.

Jak jsem již řekl, různé druhy hmotnosti se *nedají smísit*, zato se však dají skrze bytostné svázat a několikanásobně spojit. V tomto svázání a spojení vzniká teplo a vyzařování. Každý jednotlivý druh hmotnosti při tom vytváří své určité, vlastní vyzařování, které se mísí s vyzařováním jiných druhů s ním spojených a společně dávají věnec záření, který je dnes již znám a nazývá se zkrátka ód nebo také vyzařování. Tak má každý kámen, každá rostlina, každý živočich své vyzařování, které lze pozorovat a které se vždy zcela odlišuje podle *stavu* těla, tedy obalu nebo formy. Proto se dají pozorovat poruchy ve věnci záření a podle nich rozpoznat nemocné body obalu.

Věnec záření dává tedy každé formě zvláštní okolí, které tvoří úkryt k obraně, avšak současně také most k dalšímu okolí. Mimo

to má vliv ještě také na nitro, aby se zúčastnil na vývoji bytostného jádra, v *nejhrubším* smyslu; neboť ve skutečnosti přistupují ještě mnohé věci k vlastnímu působení ve stvoření, které smím rozvíjet jen zcela pomalu, abych vážně hledajícím usnadnil vniknutí do zákonů stvoření.

Bez proniknutí bytostným není hmotnost ničím. Co jsme nyní pozorovali, bylo však jen spojení bytostného s různými druhy hmotnosti. A teprve to zase poskytuje *ornou půdu* pro *ducha*! Bytostné váže, spojuje a oživuje hmotné, avšak duch ovládá hmotné s bytostným. Jakmile se duch, tedy duchovní do něj ponoří skrze spojení oživené bytostným, je mu toto beze všeho z přirozenosti věcí podřízeno, tudíž i s bytostným.

Duchovnímu se tím přirozeným způsobem nabízí panování. Je smutné, když ho používá špatně nebo falešně! *Vlastní výzbroj poskytují duchu* k jeho vývoji ve hmotnosti *vyzařování*, o kterých jsme právě hovořili. Půda pro vývoj ducha je před jeho ponořením se skrze bytostné již pečlivě připravena. Obaly se kolem něj samočinně a ochranně uzavírají a jeho úkolem je to, aby správně používal propůjčenou mu výzbroj ke svému blahu a vzestupu, avšak ne ke své škodě a pádu.

Není těžko pochopitelné, že *ten* druh hmotnosti obalu ducha, který je zastoupen nejsilněji, musí být také rozhodující pro druh směsi záření; neboť v ní bude přirozeně vždy převládat vyzařování současně nejsilnějšího druhu hmotnosti. To převládající však má také při tom opět nejsilnější vliv uvnitř i navenek.

Směs záření však má mnohem větší význam, než lidstvo mohlo doposud vyzkoumat. O jeho skutečném úkolu se ještě netuší ani desetina!

Charakter věnce záření je rozhodující pro intenzitu vln, které mají přijmout záchvěvy ze systému záření celého vesmíru. Posлуhač a čtenář nechť přes to lehce nepřechází, nýbrž nechť se pohrouží do této myšlenky, a tím zcela nečekaně uvidí před sebou ležet všechny nervové provazce ve stvoření, které se má jejich zvolením učit využívat.

Nechť si představí prasílu zářivě vylévanou na dílo stvoření! Ona proudí naskrz každou částí a každým druhem. A každá část a každý druh předává ji dál přeměněně zářící. Rozdílná podstata částí

stvoření tím způsobuje v prvotním záření změnu, kterou se také změní barva tohoto záření. Tak ukazuje celé stvoření divuplný obraz nejnádhernějšího barevného záření, který by žádný malíř nedokázal napodobit. A každá část stvoření sama o sobě, každá hvězda, dokonce i každé jednotlivé těleso, ať už je sebemenší a nepatrné, je jako jemně vybroušený hranol, který každý paprsek, jež přijme, předává dál zářivě zbarvený mnohonásobně jinak. Barvy zase v sobě nesou zvučící znění, které zní jako šumící akord. Tóny nemají barvy, nýbrž barvy mají tóny. To znamená barvy záření, ne však mrtvé barvy nanesené lidskou rukou. Mrtvé v poměru k barvám záření.

Vůči této mocné říši záření stojí lidský duch se svou výzbrojí vyzářování, která mu poskytuje obaly. Až do probuzení pohlavní síly je děj stejný jako u kojence. Hmotné obaly vstřebávají skrze svá vyzářování jen to, co potřebují ke zrání. S nastoupením pohlavní síly stojí tu však duch plně vyzbrojen, brány jsou tím k němu otevřeny a bezprostřední spojení je vytvořeno. Dostává se mu nyní mnohostranně zesíleného styku se silou záření ve velkém vesmíru!

Jak nyní člověk, tedy duch, rozvíjí a ovládá barvy svého vlastního vyzářování, tak nastavuje jako u rádia také vlny na stejné barvy a tyto pak přijímá z vesmíru. Toto přijímání může být rovněž také označeno přitahováním nebo přitažlivou silou stejného druhu. Tento děj zůstává sám o sobě stejný, lhostejno, jak je nazýván. Barvy přece označují jen druh a druh dává barvu. V tom také spočívá ztracený klíč k *pravému*, královskému umění astrologie, jakož i klíč k prohloubenému léčení bylinami, právě tak i k popíranému umění tělesného a duchovního léčivého magnetismu, klíč k umění života, jakož i ke stupňům duchovního vzestupu. Neboť stupni, tedy takzvaným žebříkem do nebe není míněno nic jiného než jednoduchý *nástroj*, jehož se má použít. Oka této sítě záření ve stvoření jsou příčlemi tohoto žebříku. V tom spočívá *všechno*, celé vědění a poslední tajemství ve stvoření.

Hledající, sáhněte do ok této sítě záření! Vědomě, avšak s *dobrym* chtěním a v pokorném uznání vašeho Boha, jenž vám daroval toto zázračné stvoření, které můžete ovládnout jako v dětské hře, pokud budete konečně někdy *poctivě* chtít a odhodíte veškerou domýšli-

vost na své vědění. Nejprve musíte ze svých beder, z vašeho ducha shodit falešné břímě, jinak se nemůžete vzpřímit a osvobodit.

Také ve směsi záření lidského těla musí panovat bezpodmínečná harmonie, aby se duchu poskytly za účelem vývoje a vzestupu plnohodnotné prostředky, které mu jsou určeny v normálním vývoji stvoření. Právě volbou stravy, činností těla, jakož vůbec celkovými podmínkami způsobu života v mnoha věcech byla tato záření jednostranně posunuta, což si žádá vyrovnání, pokud má být vzestup vůbec možný. *Dnes tím onemocnělo všechno*. Nic nelze nazvat zdravým. —

Člověk si může představit, jaké účinky má již samotná volba stravy na tento systém paprsků. Volbou pokrmů k výživě těla je schopen vyrovnáváním napomáhat a posilovat, působí-li to příznivě, a mnohé zeslabit a převládající také odsunout, pokud to působí brzdivě, takže vedoucím bude *to* záření, které je pro něj *příznivé*, a tím také normální; neboť jedině to, co je příznivé, je normální stav.

Avšak toto všechno nemůže snad podmiňovat samotný vzestup ani ho přivodit, nýbrž poskytuje jen zdravou půdu pro plnou činnost ducha, *jehož chtění* je vyhrazeno, určit cestu vzhůru, stranou, nebo také cestu směrem dolů.

Tělo musí však zesílit stejně jako duch, jakmile je člověk schopen toho dbát. Nyní se však v tom téměř všude v nevědomosti těžce hřeší. —

Jestliže mluvím o hrubohmotnosti a o jemnohmotnosti, tak to nesmí být přijímáno tak, že jemnohmotnost má znamenat zjemnění hrubohmotného. Jemnohmotné je úplně *jiného* druhu, jiné podstaty. Nemůže se nikdy stát hrubohmotným, nýbrž tvoří přechodový stupeň směrem vzhůru. Rovněž je pod jemnohmotným, přesně tak jako i pod hrubohmotným myšlen jen *obal*, který musí být sloučen bytostným, aby jím mohl být oživen.

Jakmile přecházím k těmto zákonům, musím podotknout, že tím ještě zdaleka nejsou vyčerpána všechna rozdělení. Proto chci již dnes oznámit, že kromě vědomého a nevědomého duchovna a bytostného k oživení druhu hmotnosti také různými druhy stvoření pronikají ještě *proudy sil* rozličných druhů a podle svých druhů stejně tak rozličně přispívají k vývoji a podpoře. Proudy sil jsou opět také jen to nejbližší, co se k činnosti duchovního a bytostného

váže, nebo, lépe řečeno, jim předchází, připravuje pole jejich působnosti. Je toho pak mnohem, mnohem více, čím dál rozčleňujeme a přecházíme k podrobnostem.

Jedno radí se pokračující dále ke druhému, aby ve spojení s tím, co stojí před ním, vytvořilo také vždy nové odstupnění. Všechno se však dá také důsledně vysvětlit; neboť po prvotním stvoření mohlo povstat jen to, co bylo důsledné. Něco jiného neexistuje. A tato skutečnost dává také bezpodmínečnou jistotu pro řešení bez mezer, pro jasný přehled. V mých přednáškách nyní nabízím *klíč!* Otevřít si pak může každý posluchač sám celé stvoření.

Avšak všechno najednou by muselo poskytnout dílo, jehož mnohostrannost by mohla lidi zmást. Nechám-li však jako doposud jedno klidně vycházet z druhého, v průběhu příštího desetiletí, tak to lze snadno následovat a nakonec také všechno klidně a vědomě zcela jasně přehlédnout. Snadno pro toho, kdo mne až tam následovat chce. Na začátku chci nejprve objasnit ty nejmocnější základy stvoření, dříve než se dotknu všech jemností.

Posluchači a čtenáři se povede jako nějakému tvoru, kterému bych nejprve ukázal kostru člověka a potom vedle ní postavil člověka živého v jeho plné síle a činnosti. Pokud by ještě neměl ani zdání o člověku, tak by opět v živém člověku nerozpoznal kostru, snad by dokonce i řekl, že to vůbec k sobě nepatří nebo že to není totéž. Právě tak se povede těm, kteří mne v mých vývodech nebudou následovat až do konce. Kdo se nesnaží o pochopení s vážným úsilím od počátku, nemůže chápat celé stvoření *potom*, až dojdou k posledním vysvětlením. *Musí se jen snažit to následovat krok za krokem.* —

Protože jsem musel mluvit v hrubých rysech, *směřuji* nyní pozvolna k *novým* věcem. Jinak bych příliš skákal. Beztak mi již bylo často řečeno, že ve všem poskytuji jen jádro, které široké veřejnosti není tak snadno srozumitelné. Nemohu však jinak, pokud chci ještě přinést všechno to, co mám říci. Museli bychom jinak skončit ve čtvrtině, protože při širším vysvětlování by sotva stačil pozemský čas pro něco dalšího. Přijdou jiní, kteří z každé mé přednášky budou umět napsat jednu nebo i více knih. Nyní se tím nemohu zdržovat. — —

Protože jemnohmotnost, jak jsem již řekl, je *jiného* druhu než hrubohmotnost, tak z toho lze vyvodit něco, čehož jsem se až do-

posud ještě nedotknul. Aby nebylo zmatků, používal jsem v mnoha věcech lidové výrazy, které nyní musím rozšířit. K nim patří například také výraz: „*Stojící nad časem a prostorem!*“

To se týkalo vždy nadpozemského. Vzhledem k dalšímu musíme od nynějška říkat: život v jemnohmotnosti stojí „nad pozemskými pojmy o prostoru a čase“; neboť také v jemnohmotnosti existuje pojem prostoru a času, avšak opět *jiného druhu*, přizpůsoben jemnohmotnosti. Pojem prostoru a času spočívá dokonce v celém stvoření, avšak je neustále vázán na určitý druh! Samo stvoření má své hranice, čímž také pro ně platí i pojem prostoru.

Také všechny základní zákony, které se jednotně táhnou celým stvořením, jsou ve svých *účincích* vždy ovlivňovány příslušným druhem stvoření, na jehož vlastnostech jsou závislé! Proto se musí následky *určitého zákona* v různých oddílech stvoření také jevit *rozdílně*, což vedlo k velkému nepochopení, rozporům a pochybnostem o jednotě zákonů stvoření neboli Boží vůle a také k víře v akty libovůle Stvořitele. V podstatě však spočívalo a spočívá přece všechno jen v nevědomosti lidí o stvoření samotném.

K podrobnějšímu výkladu těchto věcí se však vrátím teprve mnohem později, protože by dnes musely odchylovat a kalit pozornost posluchačů a čtenářů. Přinesu je, jakmile to bude nutné k dalšímu porozumění. Nezůstane žádná mezera. —

67. Omyl jasnovidnosti

Jasnovidnost! Jaký lesk je kolem ní pěstován, kolik posměchu lze také slyšet z jedné strany, zatímco z druhé mluví úzkostlivá zvědavost; zbytek pln úcty mlčí. Vidoucí samotní si pyšně vykračují jako pávi po slepičím dvoře. Považují se za Bohem obdařené a cítí se tím v domýšlivé pokoře pozvednutí vysoko nad druhé. Velice rádi se nechávají obdivovat pro něco, co je jim ve skutečnosti právě tak cizí jako jejich příliš tázavému okolí. Svou skutečnou nevědomost zahalují nic neříkajícím úsměvem, který má předstírat vědoucího. Je to však mnohem spíše navyklý výraz jejich bezmocnosti v otázkách, které vyžadují jejich vlastní vědění o těchto dějích.

Oni nevědí ve skutečnosti nic víc než kladivo a dláto, pod kterými se rukou umělce vytváří nějaké dílo. Avšak jsou to v tomto případě opět jen sami lidé, kteří chtějí své jasnovidnými dary obdařené bližní učinit něčím jiným, než tito skutečně jsou, a přinášejí jim tím velikou škodu. Je to nezdravý stav, který se dnes nachází všude. Jistěže „vidění“ je ve většině případů *skutečné*, avšak naprosto není ničím zvláštním, které je hodno obdivu a ještě mnohem méně rozechvění, protože by to mělo být něco skutečně zcela přirozeného. Avšak přirozeným to zůstává pouze tehdy, když to přichází samo od sebe a zůstává to klidně a tiše ponecháno vlastnímu vývoji, bez cizího nebo vlastního dopomáhání. *Dopomáhání* v tom je právě tak zavrženíhodné, jako by byla pomoc při tělesném umírání.

Avšak vidění dostane hodnotu teprve skrze skutečné *vědění*. Pouze vědění samotné je schopné dát této přirozené schopnosti spolehlivost a tím také *pravé* postavení s pravým cílem. Že však u většiny všech jasnovidných lidí schází, lze ihned zjistit podle ctižádostivé horlivosti, která s sebou nese nafoukanost, jakož i podle nepokrytého stavění se na odiv a také podle toho, jak rádi se vyjadřují, že se považují za vědoucí.

A tato domýšlivost vědění je právě tím, co nejen brání takovýmto lidem, jít dále kupředu, nýbrž i tím, co se jim stane přímo zkázou, protože je to v jejich snahách přivede na pochybné cesty, které vedou *dolů* místo vzhůru, aniž by ten, co se domýšlí vědět více, z toho něco zpozoroval. Pro takovéto může jen tu a tam nastat jako nej-

větší pomoc to, že jejich jasnovidnost a jasnoslyšnost opět pozvolna slábně a ztratí se. To je záchrana! Jakýmkoliv pro ně příznivým stavem, kterých je vícero.

Pozorujme nyní jasnovidné lidi a jejich mylné přesvědčení, které předávají jiným lidem. Jedině oni nesou vinu, že celý tento obor mohl být jako nespolehlivý až dosud zašlapáván do bláta.

Co tito lidé vidí, je v nejpříznivějším a nejpokročilejším případě druhý stupeň takzvaného onoho světa, pokud si ho chceme rozdělit do stupňů (nejsou zde myšleny sféry), přičemž stupeň Světla by byl přibližně dvacátý, jen aby se podal přibližný obraz rozdílu. Avšak lidé, kteří mohou skutečně vidět až na druhý stupeň, domnívají se, že tím vykonali něco ohromného. Ti však, kteří mohou hledět jen na první stupeň, představují si ve většině případů ještě mnohem více.

Musí se jen uvážit, že člověk ve svých nejvyšších vlohách vždy může zřít skutečně jen tak daleko, jak mu jeho vlastní, niterná zralost dovolí. *Je při tom vázán na svůj vlastní vnitřní stav!* Je pro něj z přirozenosti věcí prostě nemožné, vidět něco jiného, skutečně vidět něco jiného, než svou vlastní stejnorodost. Tedy v rámci okruhu, ve kterém by se mohl neomezeně pohybovat po svém pozemském odloučení. Ne dál; neboť v okamžiku, kdy by překročil hranici onoho světa, kterou mu předepisuje stav jeho vlastní zralosti, musel by ihned ztratit každé vědomí pro své okolí. Sám od sebe by tak jako tak hranici překročit nemohl.

Kdyby však jeho duše při vystoupení z těla byla vzata s sebou někým z onoho světa, kdo patří na nejbližší vyšší stupeň, tak by v jeho náručí při překročení hranice k vyššímu stupni ihned pozbyl vědomí, tedy by usnul. Přiveden zpět, mohl by se rozpomenout navzdory svému jasnovidnému daru vždy jen až tam, jak daleko mu dovolí jeho vlastní zralost bděle se rozhlížet. Nevzešel by mu tedy z toho žádný užitek, ale škoda pro jeho jemnohmotné tělo.

Co se domnívá spatřit nad tím, ať už jsou to krajiny nebo osoby, není nikdy skutečně živě jím prožité nebo osobně spatřené, nýbrž jedná se při tom jen o *obrazy*, které mu jsou ukazovány a jejichž řeč se také domnívá slyšet. Nikdy to není skutečnost. Tyto obrazy jsou zdánlivě tak živé, že on sám není schopen rozpoznat to, co se mu jen ukazuje, nebo co skutečně prožívá, protože takoveto živé obra-

zy může vytvořit akt vůle nějakého silnějšího ducha. Tak dochází k tomu, že mnozí jasnovidní a jasnoslyšní se domnívají, že se při svých výletech na onen svět nalézají mnohem výše, než ve skutečnosti jsou. A z toho pramení tak mnohé omyly.

Také když se mnozí domnívají, že vidí nebo slyší Krista, tak je to velký omyl; neboť to by bylo díky obrovské propasti scházející stejnorodosti podle tvůrčích zákonů Boží vůle věcí nemožnou! Syn Boží nemůže přijít jako na kávový dýchánek do spiritistického kroužku, aby tam návštěvníky vyznamenal a obšťastnil, a stejně tak ani velcí proroci nebo vyšší duchové.

Avšak tak bezpečně a pevně pobývat na onom světě během pozemského života, aby všechno nezahaleně slyšel a viděl a jen si tak pospíchal po stupních vzhůru, není dopřáno žádnému lidskému duchu ještě vázanému v krvi a mase. Tak jednoduchá, vzdor vši přirozenosti, tato věc není. Zůstává vázána na nevyhnutelné zákony.

A když jasnovidný nebo jasnoslyšný tím zanedbává svůj pozemský úkol, zatímco chce vnikat jen na onen svět, tak tím promešká víc, než tím získá. Jakmile mu pak nadejde jeho čas pro zrání na onom světě, ponese s sebou mezeru, kterou je schopen vyplnit *jen na zemi*. Proto nemůže dál stoupat, zůstává vázán až k určitému bodu a musí opět zpátky, aby dohonil zameškané, dříve než může pomýšlet na opravdový další vzestup. Také při tom je to všechno prosté a jednoduché, je to vždy pouze nutným následkem toho, co leží nazpět, což se nikdy a nijak nedá odsunout.

Každý stupeň lidského bytí vyžaduje, aby byl skutečně prožit, s plnou vážností, plnou schopností přijmout příslušnou přítomnost. Nedostatek toho přináší pak ochabnutí, které se na další cestě musí stát vždy citelným a nakonec přivodí trhlinu a tím následné zřícení, pokud se zavčas nejde zpět a vadné místo se skrže opětovně prožití neopraví, aby bylo pevné a bezpečné. Tak je tomu v celém dění. Avšak žel člověk přijal chorobný zvyk, sahat vždy nad sebe, protože se domnívá být něčím víc, než skutečně je.

68. Druhy jasnovidnosti

Dlouho jsem váhal se zodpovězením rozličných otázek o jasnovidnosti, protože každý člověk, který *správně* četl mé Poselství Grálu, musí být o tom zcela poučen. Příroze- ně za předpokladu, že Poselství nečetl jako četbu pro ukrácení času nebo s předsudky, nýbrž se do něj vážně pohroužil a každou větu považoval za významnou, jejíž hluboký smysl sám o sobě, jakož i její nezbytnou příslušnost k celému Poselství musel již *usilovně* prozkoumat; neboť tak to bylo předem chtěno.

Duch musí být při tom bdělý. Povrchní lidé tím mají být samo- činně vyřazeni.

Opakoval jsem několikrát, že *druh* může být poznán vždy jen *stej- ným druhem*. Těmito druhy jsou přirozeně míněny druhy stvoření.

Pozorováno zespodu směrem vzhůru existuje druh *hrubohmot- ného*, druh *jemnohmotného*, druh *bytoštného* a jako nejvyšší druh *duchovního*. Každý tento druh se opět dělí do mnoha stupňů, takže snadno existuje nebezpečí záměny stupňů jemné hrubohmotnosti již se stupni hrubé jemnohmotnosti. Zcela nenápadné jsou přecho- dy, které v působení a dění nejsou snad pevně spojeny, nýbrž jen do sebe zasahují.

Na každém z těchto stupňů se projevuje život jiného druhu. Člo- věk má obal z každého druhu stvoření, který stojí *pod* duchovním. Jádro samotné je duchovní. Každý obal je totožný s jedním tělem. Člověk je tedy duchovní jádro, které ve vývoji sebeuvědomování přijímá lidskou formu, která se stoupajícím vývojem ke Světlu stále více idealizuje až k nejdokonalejší kráse, avšak při sestupném vý- voji přijímá stále více její opak, až k nejgrotesknějšímu znetvoření. Abych při tom vyloučil omyl, chci obzvlášť zmínit to, že hrubo- hmotný obal nebo tělo s ním tento vývoj neprodělavá. Spolupůsobí jen krátký čas a může být na hrubohmotné pozemské úrovni pod- roben jen zcela nepatrným změnám.

Člověk na zemi, tedy v hrubohmotnosti, nese *současně* obaly *všech* druhů stvoření. Každý obal, tedy každé tělo těchto rozličných druhů má také zcela samo pro sebe své smyslové orgány. Hrubo- hmotné orgány na příklad mohou být činné *jen ve stejném druhu*,

tedy ve druhu hrubohmotném. Jejich jemnější vývoj dává v nej-
příznivějším případě možnost, moci se dívat až na určitý stupeň
jemnější hrubohmotnosti.

Tato jemnější hrubohmotnost je těmi, kteří se jí zabývají, nazývá-
na „astrální“, pojmem, který vůbec nebyl správně znám těm, kteří
toto označení stanovili, a ještě mnohem méně těm, kteří ho opa-
kují. Používám toto označení pojmu, protože je již známé. Avšak
toto jméno platí jako obvykle u okultistických bádáních jen jako
druh souhrnného pojmu všeho toho, co se sice jako existující zná
a tuší, ale přece jen nesprávně chápe, a ještě méně se může zdůvod-
nit. Celé to doposud vytvořené chtění okultistů vědět není nic jiného
než jimi samotnými vytvořené bludiště nevědomosti, smetiště
domýšlivosti rozumového myšlení nedostačujícího pro tyto věci.
Přesto chci zůstat u hodně používaného označení „astrál“. Avšak
to, co lidé spatřují a míní pod „astrálem“, nepatří ještě ani k jemno-
hmotnosti, nýbrž pouze k jemné hrubohmotnosti.

Badatelé naplnění lidskými domněnkami neopustili v těchto ob-
lastech ještě hrubohmotnost, nýbrž zůstali v *nízkém druhu* pozděj-
šího stvoření a tropí proto tolik povyku s co možná „nejzvučněj-
šími“ cizími slovy! Nedívají se ani ještě jemnohmotným zrakem,
nýbrž pouze *přechodem vnímání* zraku hrubohmotného k jemno-
hmotnému. Mohlo by se to nazvat cvičným nebo polovičním vidě-
ním.

Odloží-li člověk pozemskou smrtí hrubohmotné tělo, tak jsou tím
přirozeně odloženy také hrubohmotné smyslové orgány, protože
patří jen k dotyčnému obalu. Pozemské úmrtí není tedy nic jiného
než odložení nejzevnějšího obalu nebo vrstvy, která mu umožňuje
nazírání a působení v hrubohmotnosti. Okamžitě po tomto odlo-
žení stojí v takzvaném jiném světě nebo, lépe řečeno, v úrovni jem-
nohmotnosti. Zde může pracovat opět jen se smyslovými orgány
jemnohmotného těla, které mu zůstalo jako nejzevnější vrstva. Vidí
tedy zrakem jemnohmotného těla, slyší jeho sluchem a tak dále.

Je přirozené, že lidský duch při vstupu do jemnohmotnosti se
musí naučit správně a odpovídajícím způsobem používat smyslové
orgány, které tím náhle uvedl v činnost, tak jako kdysi orgány hru-
bohmotného těla v hrubohmotnosti. Avšak příslušně hmotnosti
jiného druhu, která není tak těžkopádná, uskutečňuje se toto na-

učení správného používání orgánů mnohem rychlejším a snazším způsobem. A tak je tomu s jakýmkoliv dalším druhem.

K ulehčení tohoto zvykání si v různých druzích je na meziúrovně dáno přechodné nebo poloviční zření. Hrubohmotný zrak je schopen při určitém napětí vlivem neobvyklého stavu těla předvídavě nahlížet do spojovací úrovně mezi hrubohmotností a jemnohmotností, zatímco jemnohmotný zrak na začátku svého uvedení v činnost ohlížeje se zpět a v polozření dosáhne rovněž stejné úrovně, kde jemná hrubohmotnost podává ruku hrubé jemnohmotnosti. Tato polozření dávají lidskému duchu během jeho průchodu určitou oporu, takže nikdy nemá zapotřebí cítit se zcela ztracen. Tak je tomu na *každé* hranici dvou rozdílných druhů. To, aby se oba rozdílné druhy hmotnosti mohly držet u sebe, a ne snad vytvářet propast, protože se nemohou smísit, obstarají *bytotné* vlny sil, které působí ve své magneticky přitažlivé schopnosti držet a vázat.

Odloží-li člověk po průchodu rozličnými oddíly jemnohmotnosti také jemnohmotné tělo, tak vstoupí do *bytotného*. Zůstává mu pak jako nejzevnější obal *bytotné* tělo, jehož zrakem musí nyní vidět a sluchem slyšet, dokud nebude moci také tento bytotný obal vysvléct a vstoupit do říše ducha. Teprve zde je *jedině on sám*, nezahalený, a musí svými *duchovními* orgány vidět, slyšet, mluvit a tak dále.

Tyto mé údaje musí být čtenáři jasně promyšleny, aby si o nich mohli udělat správný obraz. Materializace pozemsky zesnulých nejsou nic jiného než děje, při kterých za použití media se pozemsky zesnulí zahálí ještě obalem jemné hrubohmotnosti. To by mohla být snad jediná výjimka, kdy jsou dnešní lidé někdy schopni svým hrubohmotným zrakem *jasně* vidět jemnou hrubohmotnost a chápat ji svými ostatními hrubohmotnými smysly. Mohou to proto, že navzdory vši jemnosti se jedná stále ještě o stejný druh jejich smyslových orgánů, tedy ještě o hrubohmotnost.

Člověk tudíž musí dbát toho, že hrubohmotnost může být „chápana“ jen hrubohmotností, jemnohmotnost jen jemnohmotností, bytotné jen bytotným a duchovní jen duchovním. V tomto neexistuje žádné míchání.

Existuje však jedno: Pozemský člověk může hledět hrubohmotným zrakem a během jeho pozemského bytí mít tu a tam otevřen již

také svůj zrak jemnohmotný, alespoň občas. Neznamená to snad, že současně, nýbrž jeden po druhém. Pokud se dívá jemnohmotným zrakem, zůstává hrubohmotný zrak buď zcela, nebo částečně vyloučen a naopak. Nikdy nebude schopen vidět hrubohmotným zrakem opravdu jemnohmotné, stejně tak jako s jemnohmotným zrakem hrubohmotné. To je nemožné. Opačná tvrzení by se zakládala jen na omylech, které pochází z neznalosti zákonů stvoření. Jsou to bludy, jimž podléhají takovíto lidé, když tvrdí, že hrubohmotným zrakem mohou poznávat jemnohmotné nebo jemnohmotným zrakem duchovní.

Kdo to všechno správně promýšlí a snaží si to jasně představit, pozná, jaký nepopsatelný chaos musí nyní být v posuzování jasnovidnosti a že zůstává takřka nemožné, obdržet v ní spolehlivé zprávy, dokud o ní nebudou známy zákony, čehož vnuknutí nebo oznámení *nemůže* nastat ve spiritistických kruzích, protože ti, co chtějí vnuknout, jakož i ti, co se projevují z onoho světa, sami nemají žádný přehled, nýbrž každý se musí pohybovat v mezích, do nichž patří příslušným stavem zralosti.

Skutečný pořádek ve vysvětlení divuplného tkaniva pozdějšího stvoření může být poskytnut jen tehdy, když se *věděním* obsáhne vše. Jinak je to nemožné. Avšak lidé ve své známé chorobné vědychtivosti nikdy něco takového neuznají, nýbrž se postaví předem nepřátelsky vůči každému poučení.

Raději si dál nafoukaně a pyšně vykračují ve svém žalostném hledání a právě proto také nemohou nikdy dospět k jednotě a ke skutečným úspěchům. Kdyby jen *jednou* ukázali takovou velikost, překonáním své domýšlivosti tím, že by bez zaujatosti *skutečně vážně* přijali Poselství Grálu jako světový výklad a při studiu by vyřadili veškeré chtění, kdy sami ví všechno nejlépe, tak by se jim brzy otevřely výhledy, které v logickém následku vyjasňují veškeré nepochopené dění a ve velikém rozmachu urovnávají cestu k doposud neznámému.

Avšak je přece známo, že právě tvrdohlavost je *jen jednou* z nejneklamnějších známek skutečné hlouposti a omezenosti. Všichni tito lidé netuší, že si právě tím vtiskují pečeť své neomezené neschopnosti, která je již v blízké době bude pálit, zahanbí je a vyloučí, protože pak již více nepůjde zakrýt ani zapřít.

K posouzení jasnovidnosti by jako základ muselo být známo, jakým zrakem se jasnovidný právě dívá, do jaké oblasti tedy jeho názírání patří, a jak dalece je v tom rozvinut. Teprve pak mohou být činěny další závěry. Při tom by musel být ten, kdo vede šetření, sám bezpodmínečně a zcela jasně poučen o jednotlivých stupních různých druhů a stejně tak o různorodých účincích a činnosti, které se v nich vybavují. A na to churaví dnešní doba, v níž se považují za vědouce právě takoví lidé, kteří vůbec ničemu nerozumí.

Je žalostné, číst tu záplavu publikací v sešitech a knihách o všech možných okultních poznatcích a pokusech s více nebo méně ne-logickými a neopodstatněnými pokusy o vysvětlení, kterým je ve většině případů ještě domyšlivě vtisknuta pečeť určitého vědění, zatímco zůstávají nejen vesměs velmi vzdáleny od skutečnosti, nýbrž dokonce přinášejí *pravý opak*. A jak nepřátelsky bouří dav takovýchto rozumbradů, když se před ně v prostém sledu postaví skutečně lehce přezkoumatelná výstavba pozdějšího stvoření, bez jejíž přesné znalosti nemohou rozumět vůbec ničemu. Nechceme přitom vůbec mluvit o prvotním stvoření.

Kdo chce posuzovat nebo dokonce odsuzovat jasnovidné, ten musí znát celé stvoření, avšak skutečně znát! Pokud tomu tak není, má se o tom také mlčet. Avšak stejně tak nemá jako horlivý zastánce faktu jasnovidnosti vytvářet tvrzení, které nelze zdůvodnit bez přesné znalosti stvoření. O veškerém dění mimo hrubohmotnost jsou rozšiřovány takové nešťastné omyly, že je na čase, konečně do toho vnést pořádek a zákonitost. Naštěstí není daleko doba, kdy nastane v okultním oboru, který je sám o sobě tak vážný, ozdravný poslední tanec mezi nesčetnými a přímo směšnými postavami, které, jak známo, přece nejvíce křičí a se svými naukami jsou nejdotěrnější. Avšak žel právě tito žvanilové svedli k omylům svým chováním již mnoho hledajících. Sice dojdou za to zodpovědnosti a dopadne to se strašlivou silou zpět na všechny ty, kteří tak povrchním způsobem zacházejí s vážnými obory, avšak zbloudilí a svedení z toho budou mít málo užitku, neboť musí sami rovněž nést újmu za to, že se tak lehce nechali zlákat k falešným názorům. V průměru lze klidně říci, že v okultním oboru se výraz žvanit prozatím ještě označuje hezkým výrazem „bádat“, a tudíž většina badatelů jsou pouze žvanilové.

Mezi jasnovidci je tedy zření jemné hrubohmotnosti, zření jemnohmotnosti a zření bytostného. Všechno s pouze stejnorodým okem. Duchovní zření zůstalo však lidem uzavřeno, a musel by to být už k tomu zvlášť povoláný, který by byl pro tento určitý účel obdařen, aby mohl otevřít již v pozemském bytí také svůj duchovní zrak.

Avšak ti, co se nacházejí mezi nesčetnými dnešními jasnovidci, to *nejdou*. Nejčastěji mohou vlastně jen poznávat jemnohmotnost v *jednom* z jejích různých stupňů a časem snad také mohou obsáhnout i stupňů více. Je jim tedy otevřen jemnohmotný zrak. Jen zřídka kdy se stává, že již vidí zrakem bytostného těla.

Když se má při zvláštních pozemských případech, jako například v kriminalistice nebo jinde, použít k vysvětlení jasnovidného člověka, tak musí ten, který se o to zajímá, vědět následující: Jasnovidec se dívá svým jemnohmotným zrakem, a *nemůže* tudíž vidět vlastní *hrubohmotný* děj, který se odehrál. Avšak každý hrubohmotný děj má současně své jemnohmotné průvodní jevy, které jsou hrubohmotnému ději stejnorodé nebo přece alespoň podobné. Jasnovidný spatří tedy při provedení vraždy při tom současně se odehrávající *jemnohmotný* děj, avšak ne skutečně hrubohmotný, který je pro justici podle dnes platných pozemských zákonů jediné rozhodující. Toto jemnohmotné dění se však může v mnoha podrobnostech více či méně odchylovat od dění hrubohmotného. Je tudíž falešné, mluvit pak o selhání jasnovidce nebo o falešném vidění.

Zůstaňme tedy u nějaké vraždy nebo krádeže. Jasnovidec, který byl přizván k vysvětlení, bude vidět zčásti astrálně a zčásti jemnohmotně. Uvidí astrálně, tedy v jemné hrubohmotnosti, místo děje, avšak jemnohmotně děj samotný. K tomu přistupuje ještě to, že při tom může vidět také různé myšlenkové formy, které vznikly skrze myšlenkové pochody vraha, jakož i zavražděného nebo zlodějí. Toto od sebe oddělit, musí patřit k dovednostem toho, kdo vede vyšetřování! Teprve pak může být výsledek správný. Avšak takto poučený vedoucí vyšetřování prozatím ještě neexistuje. I když to může znít groteskně, protože to samo o sobě nemá ve skutečnosti nic příbuzného, tak chci přece uvést podružný příklad při výkonu policejního psa, který bývá přece také používán k odhalování zločinů. U těchto policejních psů musí přesně znát policejní psod

zcela samozřejmě druh činnosti psa a bezprostředně s ním spolupracovat, a dokonce, jak je zasvěceným známo, být při tom velmi činný. Je třeba nyní tento druh práce jen převzít v daleko ušlechtlejší formě a máme tu průběh společné práce vedoucího vyšetřování s jasnovidcem k objasnění zločinu. Také při tom musí být ten, kdo vede vyšetřování, aktivně pracujícím a pozorně uvažujícím, který na sebe bere největší část činnosti, zatímco jasnovidec pouze zůstává pasivně pracujícím pomocníkem. Pro každého soudce musí předcházet dlouhé studium takovéto činnosti, než se tím smí zabývat. Je to daleko těžší studium než studium právnictví.

69. V říši démonů a fantomů

K tomuto výkladu patří především vědění toho, že pozemský člověk se nenachází v prvotním stvoření, nýbrž ve stvoření pozdějším. Prvotní stvoření je jen a jen skutečně pro sebe existující *duchovní říše*, lidem známá jako ráj, jehož vrchol tvoří hrad Grálu k mimo stvoření se nacházejícímu Božskému. Pozdější stvoření je naproti tomu takzvaný „svět“ se svým věčným *pod* prvotním stvořením probíhajícím koloběhem, jehož sluneční soustavy jsou podrobeny vzniku a zániku, tedy zrání, stárnutí a rozkladu, protože nebyly vytvořeny bezprostředně z Božského, jako nepomíjející prvotní stvoření, ráj. Pozdější stvoření vzniklo chtěním prastvořených a podléhá vlivu vyvíjejících se lidských duchů, jejichž vývojová cesta vede skrze toto pozdější stvoření. Z tohoto důvodu je v něm také nedokonalost, kterou nelze nalézt ve stvoření prvotním, které podléhá bezprostřednímu vlivu Božího Ducha Svatého.

K útěše prastvořených zcela zoufalých nad stále vzrůstající a citelně vznikající nedokonalostí pozdějšího stvoření je proto voláno z Božského: „Očekávejte toho, kterého jsem Já vyvolil ... vám ku pomoci!“ jak je to v legendě o Grálu jako podání z prvotního stvoření téměř jasně předáno. —

Nyní k samotnému tématu: *Každé* pozemské jednání lze považovat za vnější výraz nějakého vnitřního děje. Pod „vnitřním dějem“ je míněno duchovní citové chtění. Každé citové chtění je duchovní *čin*, který bude rozhodující pro bytí člověka, protože způsobuje vzestup nebo úpadek. Nesmí se v žádném případě stavět na stejný stupeň s chtěním myšlenkovým. Citové chtění se týká jádra samotného člověka, avšak myšlenkové chtění jen slabšího, vnějšího okruhu. Obojí však nepotřebuje vzdor svému působení, stát se vždy pozemsky viditelným. Pozemské, hrubohmotné jednání není pro uvalení karmy nutné. Avšak naproti tomu není žádná pozemsky hrubohmotná činnost, které by nemuselo předcházet chtění myšlenkové nebo chtění citové. Pozemsky zjevná činnost je proto závislá buď od chtění myšlenkového, nebo chtění citového, ne však naopak.

To skutečně rozhodující pro bytí lidského ducha, pro jeho vzestup nebo úpadek je však *nejsilněji* zakotveno v *citovém chtění*, kterého

člověk dbá nejméně, z jehož bezpodmínečného, nikdy neselhávajícího působení není možné žádné uniknutí, žádné přikrašlování nebo zfalšování. Jedině v něm spočívá skutečný „prožitek“ lidského ducha; neboť *citové chtění je jedinou pákou ke spuštění duchovních vln síly*, které spočívají v díle Stvořitele a jen čekají na impuls citového chtění lidských duchů, aby ho pak mnohonásobně zesílený ihned přivedly k účinku. Právě o tento tak důležitý, dokonce nejdůležitější děj se lidstvo doposud špatně staralo.

Z tohoto důvodu chci opět znovu poukázat na zjevně prostý, avšak *všechno* v sobě skrývající hlavní bod: Dílem stvoření pronikající duchovní *síla* může obdržet spojení *jen s citovým chtěním* lidských duchů, všechno ostatní je ze spojení vyloučeno!

Již myšlenkové chtění nemůže dále obdržet žádné spojení, tím méně nějaké *výplody* myšlenkového chtění. Tato skutečnost vylučuje *jakoukoliv* naději na to, aby *samotná* hlavní síla ve stvoření mohla být někdy dána do souvislosti s nějakým „vynálezem“! Proti tomu je zastrčena neposunutelná závora. Člověk nezná hlavní sílu, ani její účinky, přestože v ní stojí. Co ten či onen myslitel a vynálezce pokládá za prasílu, prasíla není! Jedná se pak vždy o mnohem podřízenější energie, kterých s úžasnými účinky lze nalézt ještě mnoho, aniž by se tím přiblížilo také jen o krok vlastní síle, kterou lidský duch sám denně nevědomě používá. Žel jak hračkařsky ji používá, aniž by pozoroval strašlivé následky této bezmezné lehkomyšlnosti! Zodpovědnost za následky se snaží ve své bezmezné nevědomosti vždy trestuhodně klást na Boha, což ho však neosvobodí od velké viny, kterou na sebe skrze své chtění být v nevědomosti ... uvalil.

Chci se zde jednou pokusit podat jasný obraz. Člověk *cítí* například závist. Běžně se říká: „Stoupá v něm závist!“. Je to nejprve všeobecný cit, kterého si lidský duch často ani není jasně vědom. Tento cit však, který ještě není oděn do určitých myšlenek, tedy ještě „nevystoupil“ až k mozku, je již to, co v sobě nese *klíč*, který *jedině* má schopnost, poskytnout připojení k „*živoucí síle*“, vytvořit k ní most. Ihned plyne pak do příslušného citu tolik „*živoucí síly*“ spočívající ve stvoření, jaká je jeho schopnost ji pojmout, což je podmíněno příslušnou silou citu. Teprve *tím je lidský*, to jest „*produchovnílý*“ cit sám v sobě živý a dostává mocnou schopnost plodit (ne tvůrčí sílu) v jemnohmotném světě, což činí člověka pánem mezi všemi

tvory, nejvyšším tvorem ve stvoření. Tento děj ho nechává však také vykonávat obrovský vliv na celé *pozdější stvoření* a přináší tím ... osobní zodpovědnost, kterou kromě něj nemůže mít žádný tvor ve stvoření, protože jen člověk má pro to určující schopnost, která spočívá v podstatě *ducha*.

A jen *on* sám nese v celém *pozdějším stvoření* ve svém nejvnitřnějším jádru *ducha*, a proto *on* jediný dostává *jako takový* také spojení s *nejvyšší živoucí* silou spočívající v *pozdějším stvoření*. Prastvoření v ráji jsou opět *jiní* duchové než ti, kteří putují světy, takzvaní pozemští lidé, a jejich schopnost spojení platí také jiné, vyšší a mnohem mocnější vlně síly, kterou vědomě používají a tím také mohou přirozeně tvořit jiné věci než poutníci světy, k nimž patří pozemští lidé, jejichž nejvyšší vlna síly je jen odstupněním síly spočívající v prvotním stvoření, jakož jsou pozemští lidé jen odstupněním prastvořených.

Co hlavně lidskému vědění až doposud chybělo, je znalost mnohých odstupnění všeho toho, co se nachází v prvotním stvoření, která se směrem dolů stávají stále slabšími, a poznání, že oni sami patří jen k těmto *odstupněním*. Pronikne-li toto porozumění jednou správně, tak odpadne dosavadní pýcha, a cesta ke vzestupu se tím uvolní.

Hloupá představa, být nejvyšší, sám dokonce v sobě nést Božské, se pak žalostně zhroutí, a nakonec zůstane jen osvobozující stud. O mnoho vyšší, hodnotnější prastvoření nemají takovouto domýšlivost. Také se jen shovívavě usmívají nad těmito zbloudilými pozemskými červy, jak se tak mnozí rodiče usmívají nad fantastickým žvatláním svých dětí.

Avšak zpět k citu. Takto zesílený cit člověka má nyní za následek v dalším odstupnění bezprostředně a samočinně útvar, který zcela přesně ztělesňuje *druh* citu! V tomto případě tedy závist. Útvar stojí na začátku ve svém zploditeli, později vedle něj a je s ním spojen vyživovacím provazcem. Avšak současně samočinně ihned navazuje působením zákona přitažlivosti stejnorodého styk se shromaždištěm útvarů stejného druhu a tím nastává odtamtud silný příliv, který nyní tvoří s mladým útvarem jemnohmotné okolí dotyčného člověka.

Mezitím stoupá cit výše až k mozku a vyvolává zde stejnorodé *myšlenky*, které si ostře vytyčují cíl. Tak stávají se *myšlenky* kaná-

ly nebo cestami, po kterých se útvary ženou vstříc zcela určitému cíli, aby tam škodily, pokud k tomu naleznou půdu. Má-li však člověk, který tím má být jako cíl dotčen, v sobě čisté chtění, tak neposkytuje pro tyto útvary žádný prostor k napadení, žádnou půdu k zakotvení. Avšak tím se snad nestávají opět neškodnými, nýbrž se jednotlivě potulují dál nebo se spojují se stejnými druhy v jejich shromaždištích, které lze nazvat „úrovněmi“, protože přece musí být podrobeny zákonu jejich duchovní tíže, a proto vytváří *určité* úrovně, které mohou vpustit a pevně zadržet jen stejné druhy. Tím však zůstávají bezpodmínečně nebezpečnými všem těm lidským duchům, kteří v sobě nenesou dostatečnou čistotu silného chtění k dobrému, a nakonec přináší zkázu také svým zpoditelům, protože s nimi zůstávají neustále ve spojení a skrze vyživovací provazec k nim nechávají trvale proudit stále nové energie závisti, které útvary samotné obdržely z nahromaděných centrál. Proto nemá takový zploditel snadné to, aby se opět oddal čistému citění, protože mu při tom tyto, na něj zpětně proudící energie nenávisti velmi silně překázejí. To ho stále znovu od toho strhává. Je nucen ke vzestupu vynaložit daleko více úsilí než lidský duch, kterému není takto bráněno. A jen skrze trvalé čisté chtění pozvolna zakrňuje vyživovací provazec zla, až nakonec uschly bezmocně odpadne. To je osvobození zploditele od takového zla, za předpokladu, že jeho útvary doposud nezpůsobily žádnou škodu; neboť *pak* nastupují v platnost ihned *nová* pouta, která také chtějí být vykoupena.

K rozvázání takovýchto vláken je pak bezpodmínečně třeba opětovné zkřížení cest s lidmi, poškozenými tímto zlem na tomto nebo na onom světě, dokud při tom nenadejde poznání a nepřijde odpuštění. Následkem toho je, že vzestup zploditele takovýchto útvarů nemůže proběhnout před vzestupem těch, kteří byli jimi dotčeni. Spojovací nebo osudová vlákna drží ho zpět tak dlouho, dokud z nich neplyne žádná nutnost nějakého rozuzlování skrze nápravu a odpuštění.

Avšak to ještě není všechno! Toto citění má po zesílení živoucí „silou“ ještě mnohem větší účinky; neboť ono plní nejen jemnohmotný svět, nýbrž řídí také osud celého pozdějšího stvoření, ke kterému patří země a všechny ji obklopující souhvězdí! Tedy zasahuje to také do hrubohmotnosti. Buduje nebo ničí! Na tom by člo-

věk měl konečně poznat, co nesmyslného již natropil, místo plnění svých povinností k požehnání tohoto pozdějšího stvoření a všech tvorů, což mu ukládají schopnosti jeho ducha. Člověk se často ptá, proč se projevuje boj v přírodě, a přece se bytostné v pozdějším stvoření řídí ... podle druhu lidí! S výjimkou prvotně stvořených bytostných. – Jdeme však dále:

Výtvary citového chtění lidského ducha nepřestávají však po svém odloučení od svého zploditele existovat, nýbrž trvají *samostatně* nadále, dokud dostávají potravu od stejně smýšlejících lidských duchů jejich druhu! Není třeba, aby to byl sám jejich zploditel. Hledají příležitost, pověsit se na toho či onoho vhodného člověka nebo také jen na člověka slabě se bránícího. Ve špatném slova smyslu jsou to *démoni*, vzniklí ze závisti, nenávisti a všeho podobného. V dobrém slova smyslu to jsou však blahodárně působící bytosti, které milujíce působí jen mír a podporují vzestup.

Při všech těchto dějích není naprosto nutné pozemsky viditelné jednání, které k tomu připojuje jen další pouta nebo vlákna, jež musí být rozvázána na hrubohmotné úrovni a vyžadují opětovnou inkarnaci, pokud rozvázání nemůže nastat v jednom pozemském životě.

Tyto útvary lidského citového chtění mají *v sobě* sílu, protože povstaly z *duchovního* chtění ve spojení s „neutrální hlavní silou“ a, co je nejdůležitější, protože *tím* při svém vzniku přijmou do sebe zároveň něco z *bytostného*, to jest *tu* podstatu, ze které se vyvíjejí gnómové a tak dále. Chtění zvířat toho nemůže dosáhnout, protože duše zvířete v sobě nemá nic duchovního, nýbrž jen bytostné. Je to tedy děj, který probíhá *jen* u útvarů lidského citového chtění, jenž musí proto přinášet veliké požehnání při *dobrém* chtění, avšak nevypočitatelnou škodu při chtění špatném, protože bytostné jádro takovýchto útvarů v sobě nese *vlastní hybnou sílu*, spojenou se schopností působit na všechno hrubohmotné. A tím narůstá zodpovědnost lidských duchů do nezměrna. Jejich citové chtění vytváří podle svého druhu buď *dobro chtějící bytosti*, stejně jako i živé *démony*.

Obojí jsou pouze produkty schopnosti lidských duchů v pozdějším stvoření. Jejich samočinně hnací a tím nevypočitatelně působící jádro *nepochází* však z *bytostného se schopností vůle*, ze kte-

rého přichází duše zvířecí, nýbrž z jeho *nižšího odstupnění, které nemá žádnou vlastní schopnost vůle*. V bytostném, tak jako v nad ním spočívajícím oddíle duchovního existuje mnoho odstupnění a zvláštních druhů, o kterých musím ještě zvlášť promluvit *).

K dalšímu vysvětlení poslouží ještě to, že bytostné nachází *také* spojení se živoucí, ve stvoření spočívající silou, která však není táž, se kterou mají spojení lidští duchové, nýbrž je jen jejím odstupněním.

Právě tyto různorodé možnosti a nemožnosti spojení jsou nejostřejšími strážci pořádku v pozdějším stvoření a poskytují pevné, neposunutelné rozdělení ve veškerém vzniku a zániku.

Tak daleko tedy sahá působení lidského ducha. Pozorujte tak nyní správně lidi, a můžete si domyslet, jaké zlo již natropili. Zvláště když se při tom zvaží další následky činnosti těchto živých útvarů, které jsou přece vypuštěny na všechny tvory! Je to jako s kamenem, který, vyletí-li jednou z ruky, je zbaven kontroly a vůle toho, kdo jej hodil.

Vedle těchto útvarů, u nichž popsat jejich dalekosáhlou činnost a účinek by vyžadovalo celou knihu, přichází další druh, který je s nimi úzce svázán, avšak vytváří *slabší* útvar. Navzdory tomu je právě ještě dosti nebezpečný, aby obtěžoval mnohé lidi, brzdil je, a dokonce přivedl k pádu. Jsou to útvary myšlenek. Tedy myšlenkové formy, fantomy.

Myšlenkové chtění, tedy produkt pozemského mozku, nemá na rozdíl od citového chtění schopnost bezprostředního spojení s neutrální hlavní silou spočívající ve stvoření. Tím schází těmto formám také samočinné jádro citových útvarů, které můžeme ve srovnání s duší zvířete nazvat jen „bytostnými *stíny* duší“. Myšlenkové formy zůstávají bezpodmínečně závislé na svém zploditeli, s nímž jsou spojeny jako útvary citového chtění. Tedy skrze vyživovací šňůru, která současně tvoří cestu pro zpětně probíhající vzájemného působení. O tomto druhu jsem však již jednou podal přesnou zprávu v přednášce „Myšlenkové formy“ **). Proto mohu na tomto místě ušetřit opakování.

Myšlenkové formy jsou v zákoně vzájemného působení nejslabším stupněm. Navzdory tomu však působí ještě dost neblaze a mohou přinést zkázu nejen jednotlivým lidským duchům, nýbrž dokonce i velkým masám, jakož i přispět ke zničení celé světové části,

*) Přednáška č. 49: Rozdíl v původu mezi člověkem a zvířetem

***) Přednáška č. 22

jakmile jsou lidmi příliš živeny a pěstovány, čímž nabývají zcela neúšlechtilou moc, jak se to dělo v posledních tisíciletích.

Tak povstalo celé zlo *jen* skrze lidi samotné. Skrze jejich nevázané, falešné chtění citové a chtění myšlenkové, jakož i skrze jejich lehkomyslnost v tomto! —

Obě tyto oblasti, říše útvarů lidského citového chtění a říše forem lidského chtění myšlenkového, kde jsou přirozeně nuceni žít také skuteční lidští duchové, tvořily zcela samy pracovní a zorné pole největších „mágů“ a „mistrů“ všech dob, kteří se v nich zamotali a nakonec při přechodu na onen svět v nich uvízli. A dnes?

„Velcí mistři v okultismu“, „osvícení“ tak mnohých sekt a lóží ... těm se nedaří lépe! Mistry jsou jen v *těchto* říších. Žijí mezi vlastními útvary. Jen *tam* mohou být „mistry“, ne však v *samotném životě na onom světě!* Tak daleko jejich moc a mistrovství nikdy nejde.

Tito politováníhodní lidé, lhodě, zda se přiznávali k černému nebo bílému umění, podle druhu dobrého nebo špatného chtění ... domnívali se a domnívají být mocnými v síle ducha, a ve skutečnosti jsou v tom méně mocní než *nevědomý* člověk. Ten stojí ve své dětské prostotě daleko *nad* těmito nízkými působišti *těchto* „nevědomých“ duchovních knížat, tedy stojí v duchu *výše* než oni.

Všechno by přece bylo krásné a dobré, kdyby účinky činnosti takovýchto velikánů mohly zpětně dopadat *jen* na ně samé, avšak takovíto „mistři“ pohybují se ve svém úsilí a činnosti v bezvýznamných nížinách, zbytečně je rozvířují a posilují, čímž se stávají nebezpečnými všem, kteří jsou v obraně slabí. Pro jiné zůstávají naštěstí neškodné; neboť bezstarostný lidský duch, který se dětsky raduje ze svého bytí, kráčí beze všeho *nad* těmito nížinami, do nichž se vědoucí zarývají a nakonec jsou také v nich pevně zadrženi formami a útvary, které oni sami zesílili. Ačkoliv je to třeba brát také tak vážně, hledí-li se na to shora, působí to nevěstně směšně a žalostně, nehodné lidského ducha. Neboť v sobě nafouknuti falešnou domýšlivostí lezou a hemží se kolem dokola, vyzdobeni tretkami, aby takovéto říši vdechli život. Je to říše stínů v nejoprávdovějším smyslu, celý svět *zdání*, který je schopen předstírat všechno možné i nemožné. A ten, který to vyvolal první, nemůže to nakonec zažehnat, musí podlehnout! Mnozí horlivě bádají v *těchto* nížinách sem a tam a pyšně se domnívají, jaké

ohromné výše tím dosáhli. Avšak jasný a prostý lidský duch může těmito nížinami nevšimavě beze všeho projít, aniž by se v nich musel nějakým způsobem zdržovat. -

Co mám ještě více říci o těchto „velikánech“? Ani jeden by to neposlouchal, protože ve své říši zdání mohou se na čas zdát tím, čím se ve skutečném bytí *živoucího ducha* nemohou nikdy stát; neboť tam by to pro ně znamenalo: „sloužit“. Zde rychle přestává chtění být mistrem. Z tohoto důvodu bojují proti tomu, protože se jim skrze Pravdu bere mnoho! Chybí jim odvaha, něco takového unést. Kdo si nechá rád zbořit celou stavbu své domýšlivosti a ješitnosti? To by musel být již *pravý* a skutečně *veliký člověk!* A takový by nepadl do takovýchto léček ješitnosti.

Jedno je při tom žalostné: Kolik, nebo, lépe řečeno, jak málo lidí je v sobě tak jasných a pevných, jak málo jich má tak dětskou, jasnou prostotu, že mohou *bez nebezpečí* projít těmito úrovněmi, které jsou lidským chtěním lehkomyšlně vytvářeny a trvale posilovány. Avšak pro všechny ostatní se tím vyvolává stále větší nebezpečí, které jen trvale vzrůstá.

Kéž by se lidé v tomto konečně stali *skutečně vidoucími!* Kolik neštěstí by se mohlo odvrátit. Skrze čistší citění a čistší myšlení každého člověka by musely pochmurné a temné úrovně ležící na onom světě být brzy tak vysíleny, že i ti lidští duchové, kteří tam zápasí a jsou tam zadrženi, by došli rychlejšího vykoupení, protože by se ze zeslabeného prostředí mohli zápasem snáze uvolnit. —

Právě jako tak mnozí velcí „Mistři“ zde na zemi, tak prožívají na onom světě lidští duchové všechno jako zcela skutečné v rozličných prostředích, formách a útvarech, lhostejno, zda v nízkých pochmurných nebo v jemnohmotných už vyšších, přívětivějších pláních ... úzkost, stejně jako radost, zoufalství jakož i osvobozující vykoupení ... a přece se při tom vůbec nenalézají v říši skutečného života, *nýbrž skutečně živí jsou při tom pouze oni sami!* Všechno ostatní, jejich zcela rozmanité a měnící se okolí, může existovat jen skrze ně samotné a skrze stejně smýšlející zde na zemi.

Peklo samotné je dokonce jen výplodem lidských duchů, existuje sice a skrývá v sobě vážné nebezpečí, působí strašlivé utrpení, avšak je úplně závislé na chtění všech těch lidí, jejichž citění přináší peklu k existenci sílu z neutrální síly Boží, která spočívá ve stvoření k po-

užití skrze lidské duchy. Peklo tedy není žádné Boží zařízení, nýbrž dílo lidí!

Kdo *toto* správně pozná a poznání pak vědomě zužitkuje, pomůže mnohým a také sám bude lehčeji stoupat ke Světlu, *ve kterém jediné je skutečný život.*

Kéž by se lidé otevřeli alespoň *tak dalece*, že by byli schopni vytušit, jaký poklad pro ně spočívá v tomto stvoření! Poklad, který má být od jednoho každého lidského ducha objeven a vyzvednut, to znamená, *který má být vědomě použit*: mnou tak často zmiňovaná neutrální hlavní síla. Ona nezná rozdíl mezi dobrem a zlem, nýbrž stojí mimo těchto pojmů, je to prostě „*živoucí síla*“.

Každé citové chtění lidí působí *jako klíč* k pokladnici a nachází spojení s touto vysokou silou. Dobré chtění, jakož i chtění zlé. Obojí je touto „silou“ posíleno a oživeno, protože ona ihned vchází k citovému chtění lidského ducha. *A jen* k němu, k ničemu jinému. *Druh* chtění udává člověk, to spočívá jediné v jeho ruce. Síla nepřináší ani dobro, ani zlo, nýbrž ona je prostě „síla“ a oživuje to, co člověk chtěl.

Při tom je však důležité vědět, že člověk tuto oživující sílu nenese v sobě samém, *nýbrž jen k ní má klíč ve schopnostech svého cítění.* Je tedy správcem této tvořivě formující síly, která pracuje podle jeho chtění. Z tohoto důvodu má skládat účty z činnosti správce, kterou vykonává každou hodinu. Bezděčně si však při tom hraje s ohněm jako nevědomé dítě a jako takové proto působí mnoho škody. Nemusí však být nevědomý! To je *jeho* chyba! Všichni proroci a nakonec Syn Boží se snažili o této věci v podobenstvích a naukách podat vysvětlení, ukázat cestu, kterou lidé mají jít, *jak* musí cítit, myslet a jednat, aby při tom šli *správně!*

Bylo to však nadarmo. S touto ohromnou, lidem svěřenou mocí hráli si dál jen podle *vlastního* uvážení, aniž by naslouchali varováním a radám ze Světla, a přinášeli tím nakonec zhroucení a zničení své práce i sebe samých; neboť tato síla pracuje zcela neutrálně, posiluje dobré, stejně jako zlé chtění lidských duchů, rozbíjí však tudíž bez váhání auto a řidiče v trosky, jako u motorových vozidel, která jsou špatně řízena. Obraz je konečně jistě dost jasný. Skrze chtění a myšlení řídí lidé osudy celého pozdějšího stvoření, jakož i ty vlastní, a ničeho o tom neví. Pomáhají rozkvětu či odumírání, mohou dosáhnout výstavby v nejdokonalejší harmonii nebo také

tohoto divokého zmatku, který je *nyní!* Místo rozumného budování nechávají se unášet jen nepotřebným mrháním časem a silou v tak mnohých bláhových nicotnostech. Rozvážní nazývají to trestem a soudem, což je v určitém slova smyslu správné, a přece byli to tito lidé *sami*, kteří vynutili všechno to, co se nyní děje.

Často to byli již myslitelé a pozorovatelé, kteří to všechno již tušili, avšak počínali si při tom mylně ve falešné domněnce, že tato moc lidského ducha se projevuje jako znamení jejich vlastního Božství. To je omyl, který pramení jen z jednostranného vnějšího pozorování. Lidský duch není ani Bůh, ani Božský. Takovito rádoby vědoucí vidí jen slupku dění, avšak ne jádro. Zaměňují příčinu s důsledkem. Z této nedostatečnosti vzešla politováníhodným způsobem mnohá bludná učení a nafoukanost. Proto zdůrazňuji ještě jednou: Boží síla, která stvořením neustále proniká a spočívá v něm, je všem lidským duchům *jen propůjčena*. Tito mohou ji *používáním řídit*, avšak nemají ji v sobě, *nevlastní ji!* Božské samo tuto sílu vlastní. Používá ji však jen k dobru, protože Božské vůbec temno nezná. Avšak lidští duchové, kterým je propůjčena, vytvořili si tím vražednou past!

Proto ke všem znovu naléhavě volám: Udržujte krb chtění a vašich myšlenek čistý, nastolíte tím mír a budete šťastni! Pozdější stvoření bude tím také konečně podobno prvotnímu stvoření, ve kterém vládne jen Světlo a radost. To všechno spočívá v ruce člověka, v možnosti jednoho každého sebevědomého lidského ducha, který již více nezůstává v tomto pozdějším stvoření cizincem! — —

Tak mnohý z mých posluchačů a čtenářů bude si v tichosti přát, abych k vysvětlení připojil nějaký výstižný obraz takovýchto událostí a podal živý výhled k lepšímu porozumění. Jiným by to zase vadilo. Mohou být i tací, kteří si řeknou, že tím oslabuji vážnost řečeného, protože podání živoucího děje v těchto úrovních by mohlo být lehce chápáno jako fantazie nebo jasnovidnost. Dokonce jsem již slyšel něco podobného, když jsem uveřejnil své přednášky: „Svatý Grál“ a „Tajemství Lucifera“. Avšak hluboce zkoumaví lidé, jejichž duchovní sluch není uzavřen, cítí při tom to, k čemuž je to ode mne řečeno. Jedině jim je dán také obraz, který chci o tom podat; neboť oni budou vědět, že to není žádná fantazie ani jasnovidnost, nýbrž že to je víc.

Uvedme tedy příklad: Matka vzala si utopením život a při tom také do pozemské smrti strhla své dvouleté dítě. Při probuzení na onom světě se pak nachází tonouce v ponurých kalných vodách; neboť poslední strašlivý okamžik duše se stal v jemnohmotnosti živoucím. Je to místo, kde všichni, co jsou stejného druhu, spolu s ní stejně trpí v neustávajících mukách. Své dítě drží při tom v náručí, to se ve smrtelné úzkosti přimyká k matce, i když je při pozemském činu vrhla do vln *napřed*. Tyto strašlivé okamžiky má podle svého duševního stavu prožívat kratší nebo delší dobu, a musí tedy trvale tonout, aniž by při tom došla konce a aniž by ztrácela a aniž by ztrácela vědomí. To může trvat desetiletí a ještě i déle, dokud se v její duši neprobudí opravdové volání o pomoc, které spočívá v čisté pokoře. To se nestává tak snadno; neboť kolem ní je všechno jen stejného druhu, avšak žádné Světlo. Slyší jen hrůzoplňné spílání a kletby, hrubá slova, vidí jen bezcitnou bezohlednost.

Časem probudí se v ní snad nejdříve touha, alespoň své dítě před tím zachránit nebo je vyvést z tohoto strašlivého prostředí a neustávajícího nebezpečí a muk. Úzkostlivě je pak drží při vlastním nutném tonutí nad páchnoucí, hustou hladinou, zatímco tak mnohé jiné postavy v její blízkosti se jí chytají a snaží se ji strhnout s sebou do hlubin.

Tyto olověně těžké vody jsou jemnohmotně oživené, ještě ostře nevyrýsované myšlenky sebevrahů utonutím, jakož i všech těch, kteří jsou ještě na zemi a podobnými myšlenkami se zabývají. Tito mají navzájem spojení a přinášejí si navzájem v oboustranné přítlačivosti vždy novou posilu, čímž se muka nekonečně obnovují. Vody by musely vyschnout, když by místo stejnorodého přílivu proudily od země svěží, radostné a životu přisvědčující myšlenkové vlny.

Starost o dítě, kterou přirozený mateřský pud může nechat časem vyrůst v pečlivou a úzkostlivou lásku, dostává dostatek síly, aby pro matku vytvořila první záchranný stupeň ke schodům, které ji vyvedou z těchto muk, jež si takovýmto předčasným ukončením svého pozemského bytí vytvořila. Zatímco chce dítě ochránit před utrpením, do nějž ho nejdříve sama spolustrhla, živí v sobě cosi ušlechtilého, co je konečně schopno pozdvihnout ji do nejbližšího, již ne tak pochmurného okolí.

Dítě v jejím náručí však není ve skutečnosti živá duše dítěte, které zavraždila, strhnuvše s sebou do vln. Takováto nespravedlnost nemůže nastat. Ve většině případů se *živá* dětská duše prohání po slunečných pláních, zatímco dítě v náručí bojující matky je ... jen fantom, živý útvar citu vražednice a také ... dítěte! Může to být útvar viny, tedy vzniklý pod tlakem vědomí viny, nebo útvar zoufalství, nenávisti, lásky, to je jedno, zatímco se matka domnívá, že to je živé dítě samo, protože útvar se přece dítěti úplně podobá a stejným způsobem se pohybuje, křičí atd. Do takovýchto podrobností a mnohých druhů se nechci pouštět.

Mohly by být popsány nespočetné události, jejichž druhy jsou přesně vázány na předchozí skutky.

Chci však ještě ukázat jako příklad, jak to chodí při přechodu z tohoto života na onen svět.

Dejme tomu, že žena nebo dívka přijde nežádoucím způsobem do situace, že se má stát matkou, a jak se to žel tak často stává, něco proti tomu podnikne. I když všechno proběhne ve zvlášť příznivém případě bez *tělesné* újmy, tak to tím přece není současně odpykáno. Jemnohmotný svět jakožto okolí po pozemské smrti to přesně a neovlivnitelně zaznamenává. Od toho okamžiku, kdy se to stalo, pověsilo se jemnohmotné tělo budoucího dítěte na krk nepřírodně jednajících matky, aby z tohoto místa neodešlo dříve, než dojde k uvolnění z činu. To ovšem dotyčná dívka nebo žena nepozoruje, pokud žije v hrubohmotném těle na zemi. Má nanejvýš tu a tam jako důsledek lehce sklíčující pocit, protože malé jemnohmotné tělo dítěte je ve vztahu k hrubohmotnému tělu lehké jako pírko a dnes jsou většinou dívky příliš otupělé, než aby pociťovaly tuto malou tíži. Tato otupělost však není vůbec žádným pokrokem, není žádnou známkou pevného zdraví, nýbrž znamená krok zpět a je známkou zahrabání duševních schopností.

Avšak v okamžiku pozemského úmrtí stává se tíže a hutnost zavěšeného dětského tělíčka *stejnorodou* s nynějším jemnohmotným tělem matky vyšlým z pozemského těla a tím i bezpodmínečným břemenem. Přináší okamžitě jemnohmotnému tělu matky stejné nepohodlí, jako by na zemi přineslo zavěšení hrubohmotného dětského těla na její krk. To se může stupňovat podle druhu předcházejících událostí až k rdousícímu utrpení. Matka musí na onom

světě toto dětské tělo vláčet s sebou a neosvobodí se od něj, dokud se u ní neprobudí mateřská láska a nevynasnaží se věrnou starostlivostí namáhavě poskytnout dětskému tělu za vzdání se vlastního pohodlí veškerou úlevu a ošetření. Avšak až sem je to velmi často daleká, trnitá cesta!

Tyto děje přirozeně také nepostrádají určitou tragikomičnost. Vždyť je třeba si jen představit, že nějakému člověku byla odtažena dělící stěna mezi tímto a oním světem, vstoupí do nějaké rodiny nebo společnosti. Tam snad sedí dámy v horlivém rozhovoru. Jedna z žen nebo „panen“ propadne během zábavy do mravního rozhořčení pohrdavým úsudkem o svých bližních, zatímco návštěvník pozoruje jedno nebo více visících dětských tělíček přímo na krku této pyšné horlitelky. A ne jen to, nýbrž i na *každém* dalším člověku visí zřetelně viditelná díla jeho skutečného chtění, která stojí často v groteskním protikladu k jeho slovům a k tomu, čím by se tak rád chtěl zdát a co se snaží vůči světu předstírat.

Jak mnohý soudce sedí před tím, koho odsoudil mnohem obtížnější, než je tento odsouzený. Jak rychle uplyne málo pozemských let a on pak stojí před *svým* soudcem, pro nějž platí jiné zákony. Co pak?

Hrubohmotný svět je člověk žel schopen ve většině případů lehce oklamat, zatímco ve světě jemnohmotném to je naproti tomu vyloučeno. Tam *musí* člověk naštěstí sklízet skutečně to, co zaséval. Proto není třeba, aby si někdo zoufal, když si bezpráví zde na zemi drží jen dočasnou převahu. Ani jedna špatná myšlenka nezůstane neodpykána, i když se nestala hrubohmotným činem.

70. Okultní školení, masitá nebo rostlinná strava

Snahy jako jsou okultní školení i takzvaná reforma života, stanovily si vysoký cíl, jehož dosažení by znamenalo další časovou epochu ve vývoji lidstva. Doba naplnění těchto hodnotných *cílů* také přijde. Avšak nynější klíčící úsilí k tomu patřící je kvasným procesem této nové doby.

Avšak zatímco vůdci okultních snah se ve svém nejlepší úmyslu vydali na úplně falešnou cestu do oblasti jim samým neznámé, čímž se nedosáhne ničeho jiného, než že se temnu vytvoří volná cesta a lidstvo se vystaví zesílenému nebezpečí z onoho světa, tak sáhli takzvaní reformátoři života při dosažení svých jinak vítaných cílů daleko nad to, s ohledem na *dnešní dobu!* Činnost obou směrů musí být uchopena jinak. Duchovní cvičení vyžaduje *vyšší* druh, než byl doposud prováděn, a to od základu. Musí v tom být nastoupena úplně jiná cesta, aby se mohlo dojít k výšinám. Nynější cesta vede pouze v nízkém houští onoho světa, ve kterém bude největší část následovníků temnotami zcela omotána a stržena dolů.

Pravá cesta musí již *od počátku* vést *vzhůru*, nesmí se nejdříve ztrácet v méněcenném a v nanejvýš stejnorodém okolí téhož stupně. Obě cesty nemají nic podobného, jsou zcela odlišné ve svém základním druhu. Pravá cesta vnitřně povznáší ihned, tedy již od počátku jde vzhůru, aniž se nejprve dotýká stejnorodého jemnohmotného okolí, tím méně pak méněcenného; neboť to není nutné, protože v normálním smyslu má poskytovat jen směřování vzhůru od země. Proto budiž ještě jednou vážně varováno před veškerou akrobacií ducha.

Duch potřebuje během svého pozemského života k *úplnému* naplnění účelu svého bytí zdravé a silné tělo, v pozemsky normálním stavu. Je-li posunut tento stav těla, tak ruší takovéto posunutí naléhavě nutnou harmonii mezi tělem a duchem. Zdravý a silný rozvoj ducha přináší *jen taková*, která nepřipouští chorobné výstřelky.

Zdravé a nepotlačované tělo je následkem svého normálního stavu zcela přirozeným způsobem vždy v harmonii s duchem, jemuž

tím ve hmotnosti poskytuje pevný základ, na kterém duch nestojí bez účelu, a tím mu také poskytuje nejlepší pomoc, k úplnému naplnění tohoto jeho účelu k jeho vlastnímu vývoji a současně podpoře stvoření.

Každé tělo vytváří určitá vyzařování, která duch bezpodmínečně potřebuje ke své činnosti ve hmotnosti. To je především ona tak tajuplná pohlavní síla, která zůstává nezávislá na pohlavním pudu. Při posunutí harmonie mezi tělem a duchem je tato síla prozařování a vyzařování vedena jiným směrem, a tím je pro samotný účel oslabena. To přináší překážku nebo ochromení naplnění v bytí ducha ve hmotnosti. Následkem toho je, že také duch nemůže dospět k normálnímu vývoji, a proto bezpodmínečně musí na nějakém pozdějším bodu jeho chtěného vzestupu znaveně klesnout zpět, aby pak velkou část svého vývojového postupu musel z přirozenosti věci ještě jednou dohánět. Neboť co v hrubohmotnosti zameškal, to nemůže v jemnohmotnosti dohnat, protože mu tam k tomu chybí vyzařování hrubohmotného těla. Musí zpět, aby tuto mezeru vyplnil.

I v těchto dějích spočívá tak jasná věcnost, jsou to přirozené a prosté události, že tomu již vůbec nemůže být jinak. Každému dítěti bude to jasné a shledá to samozřejmým, jestliže jednou správně pochopí základní zákony. To pro mne bude znamenat ještě celou řadu přednášek, abych lidstvu přiblížil mocné stvoření natolik, aby v něm mohlo přehlédnout veškeré dění nazpět i kupředu v jeho přirozených důsledcích, v nedostižné, překrásné zákonitosti.

Toto vychýlení pro ducha nutné pohlavní síly může nastat různým způsobem. Přeháněním pohlavního uspokojování, nebo i jen drážděním k němu. Stejně tak okultním školením nebo falešným cvičením ducha, při nichž duch tuto sílu zralého těla násilně strhne na sebe, aby ji v tomto nesprávném, nepotřebném způsobu své činnosti vyplýval. V obou případech to je falešné využití, které musí mít také časem za následek oslabení těla. Oslabené tělo nemůže pak již poskytovat tak silná vyzařování, jaká duch skutečně potřebuje, a tak churaví jedno skrze to druhé více a více. Tím dojde k jednostrannosti, která jde *vždy* na účet pravého cíle, a proto škodí. Nechci se zde zmiňovat o dalších špatných cestách, na nichž duch spotřebuje právě tak příliš mnoho pohlavní síly k falešným účelům

a tím jí má málo pro účel hlavní, jako při nesmyslném čtení knih, které nechávají ve fantazii povstat falešný svět, a mnoho jiného.

Duch přichází zde ve všech případech *nezralý* do jemnohmotného světa a bere si také *slabé* jemnohmotné tělo s sebou. Následky takovýchto pozemských hříchů tak pronikavě zasahují v celém bytí, že každý člověk musí za to pykat v mnohonásobné tíži. Takovéto promeškání, takovéto falešné zužitkování pozemského času visí na něm jako překážka, která se pro něj stává stále těžší, dokud, jako již bylo řečeno, na určitém bodu svého vzestupu nemůže dál a klesne pak zpět, až tam, kde falešné jednání započalo. Je to až k té hranici, na které ještě měl svou harmonii.

Síla ducha vycívaného okultním školením na útraty těla je také jen *zdánlivá*. Duch pak *není silný*, nýbrž je jak skleníková rostlina, která stěží odolá větru, tím méně je pak schopná odolat bouři. Takový duch je *nemocný*, ne pokročilý. Tento stav rovná se uměle vyvolané horečce. Nemocný horečkou může snad také občas mít mimořádné síly, aby pak o to více klesl zpět do oslabení. Co jsou však u nemocných horečkou jen vteřiny a minuty, to je u ducha to-tožné s desetiletími a staletími. Přijde okamžik, kdy se to vše hořce vymstí. Varuji proto ještě jednou! —

Harmonie je vždy to jedině správné. A harmonii poskytne jedině *střední cesta* ve všem. Krása a síla harmonie se přece tolik opěvuje. Proč se tedy zde nechce připustit a chce se bezpodmínečně zničit?

Všechna okultní školení dosavadního druhu jsou falešná, i když jejich cíl je vysoký a potřebný. —

Zcela jiné to je u vůdců a stoupců takzvaných reforem života. Zde je cesta sice správná, avšak chce se již *dnes* dělat *to*, co bude vhodné až za celé *generace*, a z tohoto důvodu je to dnes pro většinu lidí v konečném účinku neméně nebezpečné. *Chybí nutný přechod*. Čas k počátku je zde! Nesmí se však beze všeho skočit do něj rovnýma nohama, nýbrž musí se jím lidstvo provést *pomalou*. K tomu však nestačí desetiletí! Jak se to provádí dnes, následuje ve skutečnosti také při zdánlivě dobrém zdravotním stavu těla oslabení následkem rychlosti přechodu. A takto zeslabené tělo nebude moci nikdy znovu zesílit!

Rostlinná strava! Přináší zcela správně zjemnění lidského těla, zušlechtění, také posílení a velké ozdravení. Tím je také duch povzne-

sen ještě více. *Avšak to všechno není okamžitě pro lidstvo dneška.* Ve snahách a zápasech však chybí rozvážné vedení. Tělu dneška za žádných okolností nestačí zcela bezprostředně rostlinná strava, jak se to tak často zkouší. Je zcela dobré, když se jí dočasně a snad někdy dlouhodobě používá u nemocných, je dokonce i žádoucí, aby se jí někde něco vyléčilo nebo jednostranně posílilo, avšak ne na trvalo. Pak se musí opět pozvolna začít se stravou, na kterou jsou lidé dneška zvyklí, pokud se má udržet tělu jeho plná síla. Zdání dobrého zdravotního stavu klame. Jistě je velmi dobré, když i zdraví lidé někdy po nějaký čas užívají jen rostlinnou stravu. Budou se pak bezpochyby cítit zdravými a pocítí také volný rozmach svého ducha. Avšak to s sebou přináší *změna* a jako každá změna osvěžuje, také i duchovně.

Zůstanou-li však u jednostranné stravy najednou a natrvalo, tak nezpozorují to, že se ve skutečnosti stávají také slabšími a pro mnohé věci mnohem citlivějšími. Klid a vyrovnanost není ve většině případů žádnou silou, nýbrž slabostí zcela určitého druhu. Jeví se jako něco příjemného a nesklíčujícího, protože její původ není v nemoci.

Tato vyrovnanost se kromě slábnoucího těla podobá ještě zdravému *stáří*. Stojí tomuto druhu slabosti alespoň značně blíže než slabost nemoci. Tělo nemůže při tom v důsledku náhle chybějících tisíciletých zvyků sebrat pohlavní sílu, kterou duch potřebuje k úplnému splnění svého účelu ve hmotnosti. —

Mnozí vyslovení vegetariáni pozorují lehké zmírnění pohlavního pudu, což radostně vítají jako pokrok. Avšak to není vůbec žádnou známkou zušlechtění jejich ducha rostlinnou stravou, nýbrž *pokles* pohlavní síly, který právě tak musí mít také za následek omezení jejich duchovního rozmachu ve hmotnosti.

Kupí se tu omyly na omyly již existující, protože člověk skoro vždy vidí před sebou jen to nejbližší. Nepochybně lze přivítat pokrok, když skrze zušlechtění ducha bude nízký pohlavní pud mnohem mírnější, než je tomu dnes. Je také pravda, že požívání masa nízký pohlavní pud zvyšuje, avšak nesmíme při tom měřit podle dnešního lidstva; neboť u něj byl pohlavní pud *jednostranně chorobně vypěstován*, a je tedy dnes vesměs nepřírozený. To však nelze připsat jen na účet požívání masa.

Zmírnění pohlavního pudu není také vůbec závislé od omezení pohlavní síly. Naopak ta je schopna lidskému duchu *přínosně* pomoci, *osvobodit* ho od dnešní výrazné závislosti na surovém pudu. Pohlavní síla je dokonce k tomu tím *nejlepším prostředkem*. —

Na vůdce dnešních reforem života lze v jejich úsilí nahlížet již jako na průkopníky další nadcházející doby vývoje lidstva, která nastane za všech okolností a nezadržitelně, vítězně nutí vpřed, i když se všechno staré zoufale bojujíc staví proti. *Avšak tyto průkopníci se teprve musí stát vůdci!* Vůdce nesmí přehlížet nynější přítomnost bez povšimnutí. Musí také současně hledět dále do budoucnosti, navíc také i ještě nade vše hrubohmotné. A tu pozná, že by musela při tomto nyní používaném způsobu vzniknout mezera, která se vždy stává citelnou a nakonec i u nejlepší stavby vynutí zřícení. Chybí most! Aby to těla dnešního lidstva mohla následovat bez újmy pro činnost ducha.

Jako první stupeň přechodu je omezení jen na *bílé maso*. To znamená: drůbež, telecí, jehněčí a jiné vedle zvýšené rostlinné stravy. Jen tak může jít pozvolna jeden krok za druhým. Až je konečně v klidném přechodu tělo vychováno tak, že si udrží plnou sílu při rostlinné stravě.

„Nepřehlízejte své tělo“, chtěl bych varovně volat k jedné části! K části druhé naopak: „Myslete na ducha!“ Pak ze zmatků současnosti již bude zrát to pravé.

Nyní se nechci zabývat názory, že se nesmí zabít žádné zvíře; neboť také rostlina má přece duši. Když se takto přemýšlí, ukazuje to jen zaostalost a neproniknutí do stávajících tajemství stvoření. —

71. Léčivý magnetismus

Léčivý magnetismus zaujímá jedno z vedoucích postavení v dalším vývoji lidského pokolení.

Jestliže mluvím o magnetopatech, tak jsou tím míněni jen opravdoví znalci, kteří jsou s poctivým chtěním připraveni pomoci lidstvu. Nejedná se snad o dav těch, kteří se domnívají, že s nepatrným, průměrným vyzářováním, mnoha slovy a tajuplnými gesty vykonávají něco velikého.

Nervózní neklid jde dnes řadami těch statečných, kteří již řadu let v tak mnohých případech přinesli svým bližním ten nejlepší pozemský dar, který přinést mohli: Uzdravení od tak mnohého utrpení takzvaným magnetismem svého těla nebo podobnými proudy z jemnohmotnosti, z onoho světa.

Žel znovu se opakuje trvalá snaha označit třídu magnetopatů za méněcennou, ne-li dokonce za něco horšího, brzdit jí a potlačovat. Jednotlivé výjimky zveličují se s mnohým pokřikem až do nehorázna, u nichž nízká ziskuchtivost vytvořila nepoctivé charaktery, nebo kde již předem byl základem podvodný úmysl, přičemž u jejich působení tento krásný dar chyběl.

Rozhlédněte se přece kolem sebe: Kde *nejsou* podvodníci a šejdíři! Jsou všude! V jiných povoláních dokonce ještě mnohem víc. Z tohoto důvodu může kdokoliv ihned jasně vidět v tomto osočování často *chtěnou* křivdu.

Avšak závist, a ještě více strach, nechá nyní vyrůst množství odpůrců a nepřátel. Při pitkách piva a vína *nelze* přirozeně *toto* umění léčby získat.

Ono vyžaduje opravdové a především také jadrné a zdravé lidi!

V *tom* spočívá snad největší kořen veškeré závisti, která má pak za následek nejvíce osočování; neboť podmínky takového druhu *nelze* dnes tak lehce splnit. A co se v *tom* jednou proměškalo, nedá se opět dohnat.

Kromě toho se také *nelze pravou* a mocnou léčivou sílu naučit. Ona je darem, který toho, kdo je jím obdařen, určuje jako povolání.

Kdo takovéto lidi chce utlačovat, dává tím důkaz, že *nemá* na zřeteli blaho lidstva, tím méně je chová v srdci. Zatěžuje se tím také vinou, která se mu musí stát osudnou.

Malý zástup statečných nemusí se bát. Také oni jsou předchůdci nové doby. Překážky jsou jen zdánlivé, bezvýznamné a dočasné. Ve skutečnosti tvoří jisté znamení brzkého, radostného a hrdého vze-
stupu.

72. Žijte přítomností!

Pozorujeme-li lidi, tak nacházíme různé skupiny. Jedna část žije výhradně v minulosti. To znamená, že začíná chápat teprve potom, když něco je již pryč. Tak dochází k tomu, že se neumí správně radovat z něčeho probíhajícího ani necítí celou závažnost věci. Začínají o tom mluvit, o tom bájit nebo toho litovat teprve dodatečně. A v tomto trvalém mluvení o minulosti, libování si v ní nebo jejím litování neustále přehlížejí nové současné události. Teprve když tyto zestárlý a minuly, teprve pak je začínají hodnotit.

Jiná část zase žije v budoucnosti. Přejí si a doufají jen v něco z budoucnosti a zapomínají při tom, že přítomnost jim má tak mnoho co nabídnout, a zapomínají se také pohnout k tomu, aby se jejich tak mnohé sny o budoucnosti mohly také stát skutečností.

Obě skupiny, k nimž patří největší část lidí, jako by ve skutečnosti na zemi vůbec nežily. Promarnily svůj pozemský čas.

Jsou také lidé, kteří při zvolání: „Žijte přítomností“ to budou chápat jako něco zcela falešného; třeba, že tím chci pobídnout k vychutnání a užití si každého okamžiku, podnícení k jakémusi lehkovážnému životu. Je přece dosti těch, kteří tomuto způsobu přisvědčujíc nesmyslně se potácejí životem.

Žádám sice tímto zvoláním bezvýhradné využití každé minuty, avšak *vnitřně*, ne povrchně a ne pouze zevně. Každá hodina přítomnosti se musí pro člověka stát skutečným prožitím! Utrpení, tak jako i radost. Má být s celými svými smysly, myšlením a s cítěním otevřen každé přítomnosti a tím být *bdělým*. Jen *tak* má prospěch z pozemského bytí, který je mu v něm předurčen. Ani v myšlenkách na minulost, ani ve snění o budoucnosti nemůže najít skutečné prožití, aby bylo tak silné, že by jeho duchu vtisklo pečeť, kterou s sebou bere jako zisk na onen svět.

Nežije-li přítomností, tak nemůže *uzrávat*, neboť zrání na prožití závisí.

Nemá-li v sobě prožitou *přítomnost* z pozemského bytí, tak se vrací zpět prázdný a musí takto promeškaný čas projít ještě jednou, protože při tom nebyl bdělý a nic si prožitím neosvojil.

Pozemský život je v celém bytí člověka jako stupeň, který je tak velký, že ho člověk nemůže přeskočit. Nepostaví-li svou nohu na stupeň pevně a jistě, tak je mu zcela nemožné vystoupit na další; neboť ten předcházející k tomu potřebuje jako základ. Když si člověk představí celé své bytí od země až zpět ke Světlu ve stupních vedoucích vzhůru, tak si tím musí ujasnit, že k dalšímu stupni může pouze tehdy, když je ten předcházející správně naplněn a pevně na něm stojí. Lze to dokonce vyjádřit ještě důrazněji: Teprve z úplného, bezpodmínečného naplnění stupně, který právě prožívá, může se vyvinout stupeň nejbližší vyšší. Nenaplní-li člověk prožitím, které mu slouží jedině ke zrání, stupeň, na kterém se právě nachází, tak mu nový stupeň nebude viditelný, protože k němu potřebuje prožití stupně předchozího. Jen s výzbrojí tohoto prožití obdrží sílu, rozpoznat vyšší stupeň a vystoupit na něj.

Tak jde to dál, od stupně ke stupni. Pokud chce hledět *jen* k vysokým cílům a nedbá-li správně na jednotlivé stupně, které ho tam vedou, tak cíle nikdy nedosáhne. Stupně, které si ke vzestupu musí vystavět sám, byly by pak příliš nedbalé a při pokusu vystoupit vzhůru by se zřítily.

Tomuto nebezpečí lze však předejít přirozeným způsobem tak, že se nejbližší stupeň může rozvinout jen v úplném naplnění stupně přítomného. Kdo tedy nechce půl svého bytí stát na jednom stupni a opět se na něj vracet, ten ať se nutí k tomu, aby patřil neustále přítomnosti, správně ji v sobě pochopil, prožil, a tím z ní měl duchovní užitek.

Nebude mu při tom chybět také pozemský zisk; neboť první výhodou z toho je, že nebude očekávat od lidí a doby nic jiného, než mu *skutečně* mohou dát! Proto nebude nikdy zklamán a právě tak bude v harmonii s okolím.

Nese-li však v sobě jen minulost a budoucí snění, tak se velmi lehce odchýlí z rámce své přítomnosti a ocitne se tím s přítomností v nesouladu, čímž utrpí *nejen on*, nýbrž i *jeho nejbližší okolí*. Ovšem že má také myslet na minulost, aby z ní vytěžil poučení, a také snít o budoucnosti, aby obdržel pobídku, avšak *žít* má s plným vědomím jen v přítomnosti!

73. Velká kometa

Vědoucí mluví již řadu let o příchodu této obzvláště významné hvězdy. Počet těch, kteří ji očekávají, neustále vzrůstá; její předzvěsti se čím dál více hromadí, takže ji lze ve skutečnosti také snad brzy očekávat. Avšak *co* vlastně znamená, *co* přináší, odkud přichází, to není ještě vysvětleno správně.

Tuší se, že přinese převraty pronikavého druhu. Avšak tato hvězda znamená víc.

Může být nazývána Betlémskou hvězdou, protože je zcela stejného druhu, jako byla ona. Její síla saje vodu vysoko vzhůru, přináší živelné pohromy a ještě více. Země se třese, když ji obejmou její paprsky.

Od událostí v Betlémě nebylo tu nic podobného. Tak jako Betlémská hvězda vypravila se i tato z věčné říše praduchovního v době, aby došla na této zemi k působení právě, když mají nadejít léta duchovního osvětlení nade vším lidstvem.

Hvězda má svou cestu v *přímé* linii od věčné říše až k této světové části. Její jádro je naplněno vysokou duchovní silou; zahaluje se hmotností a tím se stane viditelná také pozemským lidem. Jistě a neochvějně sleduje kometa svou dráhu a bude v pravou hodinu na té úrovni, jak tomu bylo již tisíciletí předurčeno.

První, bezprostřední účinky začaly již v posledních letech. Kdo to nechce vidět a slyšet, kdo necítí jako směšné, stavět všechno to *mimořádné*, co se již stalo, jako něco všedního, tomu přirozeně není pomoci. Chce si buď ze strachu hrát na pštrosa, nebo je zatížen nejhorší omezeností. Oba druhy musí se klidně nechat jít jejich cestou a jejich snadno vyvrátitelným tvrzením se lze jen usmívat. Vědoucím by však mohlo být také řečeno, kam udeří první *silné* paprsky hvězdy. Avšak protože paprsky postupně obepnou celou zemi, tak by nemělo žádného účelu, mluvit o tom podrobněji. Potrvá to léta až k tomuto bodu a léta, než se země opět z jejího vlivu uvolní. *A pak* bude *očistěna* a *osvěžena* v *každém směru*, k požehnání a k radosti obyvatel. Nikdy nebyla země krásnější, než bude potom, a proto má každý věřící hledět s tichou důvěrou do budoucnosti a nelekat se toho, co také má přijít v nej-

bližších letech. Jestliže dovede důvěřivě vzhlížet k Bohu, nestane se mu žádné utrpení. — —

74. Co má člověk dělat, aby mohl vejít do říše Boží?

Bylo by falešné, tuto tak často se naskytující otázku zodpovědět zcela určitým pravidlem a říci: Čiň to a čiň ono! *Tím není ještě ukázána žádná cesta!* Nebylo by v tom nic živého a z tohoto důvodu také z toho nemůže povstat nic živoucího, čehož je bezpodmínečně zapotřebí k rozmachu vzhůru; neboť jedině život v sobě skrývá potřebný klíč ke vzestupu.

Když však řeknu: „Čiň to a ono, zanech toho“, tak tím dávám jen slabé, zevní berle, se kterými nikdo nemůže správně a samostatně jít, protože berle současně neslouží k „vidění“. A přece musí „cestu“ jasně *vidět* před sebou, jinak mu berle nijak neprospějí. Takový se pak belhá jako slepec po neznámé mu cestě. Ne, to není to pravé a vedlo by to opět jen k nějakému novému dogmatu, které brání každému vzestupu.

Člověk nechť uváží: Pokud chce do říše ducha, musí jít přirozeně až tam. *On* musí jít, ona k němu nepřijde. Leží na nejvyšším bodu stvoření, *je* sama nejvyšším bodem.

Lidský duch se však ještě nalézá v nížinách hrubohmotnosti. Proto snad bude každému srozumitelné, že nejprve musí projít cestu z těchto nížin až vzhůru k vytoužené výši, aby cíle dosáhl.

Aby nezbloudil, je také nezbytné, aby *přesně* znal celou cestu, kterou má proputovat. A nejen tuto cestu samotnou, nýbrž i všechno to, co ho na ní může ještě potkat, jaká nebezpečí mu při tom hrozí a jakou pomoc tam najde. Protože celá tato cesta spočívá *ve stvoření*, stvořením samotným *jest*, tak musí ten, kdo putuje do duchovní říše, tudíž stvoření, které k ní vede, bezpodmínečně napřed *přesně znát*. Neboť chce přece jít skrze ně, jinak nedojde k cíli.

Doposud nebylo žádného člověka, který by dovedl stvoření popsat tak, jak je potřeba je znát ke vzestupu. Jinak řečeno, nebylo nikoho, kdo by mohl jasně ukázat *cestu k hradu Grálu*, k nejvyššímu bodu stvoření. Cestu k tomu hradu, který stojí v říši ducha jako chrám Nejvyššího, v němž existuje pouze čistá bohoslužba. Není to myšleno jen obrazně, nýbrž existuje ve vší skutečnosti.

Poselství Syna Božího ukázalo již jednou tuto cestu. Byla však lidmi, kteří chtěli být chytřejší, často *vytyčena falešně*, čímž zavádějíc nedovolí žádnému lidskému duchu, aby se dostal vzhůru. —

Avšak nyní je zde hodina, v níž se *každý* lidský duch *musí* sám rozhodnout, zda má pro něj být ano či ne, zda vzestup ke světlým výšinám nebo záhuba, konečná a neodvolatelná, bez pozdější možnosti k opětovné změně. Proto znovu přichází poselství ze světlého hradu. Poselství staví falešně umístěné ukazatele cesty opět *správně*, aby *vážně* hledajícím byla znatelná pravá cesta. Je to Poselství Grálu, Evangelium Grálu!

Blaze všem těm, kteří se otevřenými smysly a volným srdcem podle něj řídí! Budou tím poznávat ve stvoření jen *to* a uvidí jen *ty* příčky, které musí jejich duch použít ke vzestupu, aby vešel do říše ducha, do ráje.

Každý jednotlivec nalezne v něm to, co *on* potřebuje, aby se schopnostmi, které *on* má, vystoupil vzhůru ke Světlu.

Teprve to dává *život*, svobodu ke stoupání vzhůru, vývoji k tomu nutných schopností každého jednotlivce, a ne jen jednotné jho v tuhém dogmatu, které vytváří otroky bez vůle, potlačuje samostatný vývoj a tím také nejen brání vzestupu, nýbrž ho pro mnohé zcela zmaří.

Člověk, který zná stvoření v jeho zákonité činnosti, pochopí v něm také brzy velkou vůli Boží. Postaví-li se k ní *správně*, pak mu stvoření slouží, tedy také cesta, *jen* k radostnému vzestupu; neboť stojí tím přece také *správně* ve vůli Boží. Jeho cesta a život musí proto být bohubilé! —

Není to zbožné zření vzhůru, není to zkroušené svíjení se, klečení, modlení, nýbrž je to *uskutečněná* modlitba, živě provedená ve svěžím, radostném a čistém konání. Neznamená to kňouravé vyprošování si cesty, nýbrž ji ve vděčném pohledu vzhůru *vidět* a radostně po ní *jít*.

Zcela jinak, než se doposud myslelo, vypadá tedy veškerý život, který lze *zvat* bohubilým. Mnohem krásnější, volnější! Znamená to stát *ve stvoření* *správně* tak, jak tomu chce váš Stvořitel skrze stvoření! V tom se, obrazně řečeno, chápe člověk ruky Boží, kterou On tím lidstvu nabízí.

Ještě jednou proto volám: Berte všechno konečně *opravdově a skutečně*, ne již obrazně, a budete sami opravdovými, namísto ny-

nějších mrtvých stínů! Učte se poznávat stvoření *v jeho zákonech* správně!

V tom spočívá cesta vzhůru ke Světlu!

75. Vidíš třísku v oku bratra svého a trámu v oku svém nedbáš

Každý věří, že tato prostá slova zcela pochopil, a přece je málo těch, kteří poznali jejich skutečný smysl. Jednostranné a falešné je to, když jsou tato slova vykládána tak, jako by jimi bylo řečeno, aby se člověk učil shovívavosti ke svému bližnímu. Shovívavost k bližnímu přichází při prožití tohoto výroku jako samozřejmost, avšak teprve v druhé řadě. Kdo takto těží z Kristových slov, netěží dost hluboko a ukazuje tím, že je daleko vzdálen toho, aby mohl slova Syna Božího oživit, nebo že předem podceňuje moudrost v jeho výroci. Tato slova se také řadí ve výkladech mnohých kazatelů do změkčilosti a ochablosti *té* lásky, kterou se snaží církve tak ráda stanovit jako lásku křesťanskou.

Avšak člověk může *a má* používat tento výrok Syna Božího jen jako měřítko svých vlastních chyb. Hledí-li kolem sebe s otevřeným zrakem a pozoruje-li současně při tom také sám sebe, tak brzy pozná, že právě ty chyby, které mu u jeho bližních nejvíce vadí, jsou u něho samotného výrazné ve zcela zvláštní míře a jsou pro druhé značně nepříjemné.

Abyste se naučili správnému pozorování, nejprve si všimněte lépe a pozorně svých bližních. Sotva bude mezi nimi někdo, kdo by druhým to či ono nevytýkal a také o tom otevřeně či skrytě nehovořil. Jakmile toto nastane, pak zaměřte své pozorování důkladně na tohoto člověka, který se pozastavuje nebo dokonce pohoršuje nad chybami druhých. Nebude trvat dlouho a ke svému úžasu zjistíte, že právě ty chyby, které dotýčný u druhých tak ostře kárá, jsou u něho samotného v daleko větší míře!

Je to skutečnost, která vás zpočátku překvapí, avšak která se ukáže *vždy*, bez výjimky. Při úsudcích o lidech to můžete v budoucnu klidně brát za jisté, aniž byste se při tom museli obávat, že se zmýlíte. Přetrvává to, že člověk, který se rozčiluje nad tou či onou chybou druhého, nese zcela jistě sám v sobě právě tuto chybu v daleko větší míře.

Přistupte někdy v klidu k takovýmto zkoumáním. Dokážete to a poznáte ihned pravdu, protože nejste při tom sami zúčastněni, a proto se také u obou stran nesnažíte nic omlouvat.

VeźmĚte jednu človĚka, který mĚ v sobĚ vypĚstovanou nezdvořilost, je pĚvĚzĚnĚ mrzutý a neslušný, zřídka kdy ukĚže pĚtĚlenskou tvĚř, a kterĚmu byste se chtĚli tedy nejradĚji vyhnout. PrĚvĚ takovĚto kladou si pro sebe nĚrok, aby se s nimi jednalo obzvlĚstĚ pĚtĚlensky, a jsou aĹ bez sebe, ba dokonce Źeny a dĚvky se rozplĚčou, kdyŹ se nĚkdy oprĚvnĚnĚ setkĚjĚ i jen s vyĉĚtavým pohledem. To pĚsobĚ na vĚzĚnĚho pozorovatele tak nevĚslovnĚ smĚšnĚ, Źe zapomĚnĚ, bĚt nad tĚm pobouřĚn.

A tak je tomu v tisĚcĚch rŮzných druhĚch. PouĉĚnĚ a poznĚnĚi budou pro vĚs snadnĚ. Avšak jste-li pak tak daleko, tak mĚte takĚ odvahu pĚijmout to, Źe vy sami v tom netvořĚte ŹĚdnou vĚjimku, protoŹe dŮkaz jste našli u všĚch ostatnĚch. A tĚm se vĚm zrak nad vĚmi samotnĚmi koneĉnĚ otevřel. Je to souznaĉnĚ s velkým krokem, dokonce snad nejvĚtšĚm k vašem u vĚvoji! PĚstřĚhnete tĚm uzem, který dnes celĚ lidstvo drŹĚ dole! UvolnĚte se a pomozte pak radostnĚ druhým stejným zpŮsobem.

To chtĚl řĚci Syn BoŹĚ tĚmito prostĚmi slovy. TakovĚto vĚchovnĚ hodnoty dal ve svĚch strohých vĚtĚch. LidĚ v nich však *nehledali* poĉtivĚ. ChtĚli se jako vŹdy z nich jen povznesĚnĚ nauĉit, pohlĚzet na druhé shovĚvavĚ. To lichotilo jejich odpornĚ pĚšĚ. CelĚ ubohost jejich falešnĚho myšlenĚi v dosavadnĚch vĚkladech pronĚkĚ všude; nezahalenĚ pokryteĉkĚ farizejstvĚi. NezmĚnĚnĚ se pĚneslo do křĚstĚnstvĚi. Neboť i ti, kteří se nazŮvĚjĚ hledĚjĚcĚi, brali a berou všĚchno pĚliš povrchnĚ ve svĚm obvyklĚm bludu, Źe ĉtenĚm takĚ museli skuteĉnĚ pochopit i smysl, protoŹe tomu tak uvĚřili, zcela podle *svĚho* momentĚlnĚho mĚnĚnĚi. To nenĚ ŹĚdnĚ poĉtivĚ hledĚnĚi. Proto nemohou najĚt samotnĚ poklad. Proto takĚ nemohl nastat ŹĚdnĚ pokrok. Slovo zŮstalo mrtvĚ pro ty, kteří je mĚli v sobĚ uĉinit *ŹivoucĚm*, aby z nĚj pro sebe zĚskali hodnoty, které nesou k vĚšinĚm.

A kaŹdĚ vĚta, kterou Syn BoŹĚ dal lidstvu, skrŮvĚ takovĚto hodnoty, které nebyly doposud nalezeny, protoŹe v nich lidstvo nikdy sprĚvnĚ nehledalo!

76. Boj v přírodě

Vy bláhovci, kteří se znovu a znovu ptáte, zda boj ve stvoření, který pociťujete jen jako krutost, je snad správný, což nevíte, že se tím označujete jako slaboši a jako škůdci pro každou *dnešní* možnost vzestupu?

Proberte se konečně jednou z této neslýchané změkčilosti, která nechává tělo i ducha jen pozvolna *klesnout*, avšak nikdy povznést!

Rozhlédněte se přece a vidouce, poznávající musíte *velebit* onu velkou hybnou sílu, která tlačí k boji a tím k obraně, k obezřetnosti, k *bdělosti* a k *životu*! Ona chrání tvory před sevřením smrtící lenosti!

Což může někdy umělec dosáhnout vrcholu a udržet si ho, jestliže trvale necvičí a nebojuje o to? Je lhostejno, v čem je činný a jak silné jsou schopnosti, které má. Hlas pěvce by brzy zeslábl a pozbyl své jistoty, kdyby se také on nemusel překonávat, stále znovu necvičil a neučil se.

Paže může zesílit, jen když se trvale namáhá. V polevení musí ochabnout. A stejně tak každé tělo a každý duch! Avšak dobrovolně k tomu nelze přivést žádného člověka. Musí existovat nějaký nátlak!

Chceš-li být zdravý, tak *pečuj* o své tělo a ducha. To znamená, udržuj je v přísné činnosti!

Avšak co člověk dnes považuje a odedávna považoval za „péči“, není to pravé. Buď míní „péči“ sladkou zahálku, v níž samotné to ochabující a ochromující již spočívá, nebo se zabývá „péčí“ jako u každého sportu jen jednostranně, to znamená, že se mu péče stane „sportem“, *jednostranným přeháněním* a tím lehkovážným a ctižádostivým nešvarem, který vůbec není hodný opravdového lidství. Opravdové lidství musí mít přece před očima *poslední cíl*, kterého nelze dosáhnout skokem do výšky, plaváním, běháním, jízdou na koni nebo nesmyslným závoděním. Lidstvo a celé stvoření nemá žádný užitek z těchto jednotlivých výkonů, pro které tak mnohý člověk obětuje velmi často největší část svých myšlenek, svého času a svého pozemského života!

Že se mohly takovéto nešvary vytvořit, ukazuje, jak falešnou cestou lidstvo jde a jak opět lidstvo také tuto velkou hybnou sílu ve

stvoření tlačí jen na falešnou dráhu a tím ji promrhává v neprospěšných hříčkách, ne-li dokonce ke škodě zdržováním zdravého pokroku, ke kterému ve stvoření spočívají všechny prostředky.

Dráhy silných proudů duchovního, které mají napomáhat vze-stupu, křiví ve své lidské domýšlivosti tak, že namísto požadované podpory nastává jejich zahrazení, které pak účinkuje jako překáž-ka, která zpětným působením zvyšuje bojovný pud a která, když nakonec praskne, strhne s sebou všechno do hlubin.

A *to* je to, čím se člověk ve svých bezobsažných rádozvědeckých hříčkách a ctižádostech dnes převážně zaměstnává. Jako *rušitel* veš-keré harmonie stvoření!

Dávno by již upadl do lenivého spánku, po němž musí následovat zahnívání, kdyby našťěstí ve stvoření nespočíval bojovný pud, který ho *nutí*, aby se *přece jen* pohnul! Jinak by byl již dávno došel k do-mýšlivé domněnce, že se Bůh musí o něj skrze své stvoření starat, jako v pohádce o zemi blahobytu. A když za to pronáší svůj dík v bezduchých modlitbách, tak to je jeho Bohu přebohatou odmě-nou, neboť je přece mnoho těch, kteří mu vůbec za to neděkují!

Takový je člověk a opravdu ne jiný!

Mluví o krutostech v přírodě! Při tom však nedojde k myšlence, aby se především prozkoumal jednou on sám. Chce vždy jen kárat.

Také v boji mezi zvířaty je jen požehnání, žádná krutost.

Je třeba jen dobře pozorovat nějaké zvíře. Vezměme například psa. Čím ohleduplněji se zachází s takovým psem, tím se stává po-hodlnějším a línějším. Je-li pes v pracovně svého pána, a tento dává pečlivý pozor na to, aby na zvíře nikdo nešlápl, i když si lehl na ta-kové místo, kde je v neustálém nebezpečí, že může být i neúmyslně zraněno, jako například u dveří, tak je to jen v *neprospěch* tohoto zvířete.

Pes ve zcela krátkém čase ztratí bdělost. „Dobromyslní“ lidé „lás-kyplně“, a dokonce i dojatě říkají, že tím projevuje nesmírnou „dů-věru“! On ví, že mu nikdo neublíží! Avšak ve skutečnosti to není nic jiného než hrubé ochabnutí schopnosti „*být bdělý*“, značný pokles duševních schopností.

Avšak musí-li zvíře na sebe dávat neustále pozor a být připraveno k obraně, tak nejenže zůstává duševně bdělé, nýbrž mu neustále, narůstá inteligence a tím *získává* ve všech směrech. Zůstává živou-

cím v každém ohledu. A to je pokrok! Tak je tomu s *každým* tvorem! Jinak přijde nazmar; neboť při tom také pozvolna ochabne tělo, snáze podlehne nemoci a nemá již žádnou odolnost.

Že člověk také při tom zaujímá vůči zvířatům zcela falešné stanovisko, a to v nejrůznějších směrech, nebude bystrému pozorovateli podivné, protože člověk se přece zcela falešně postavil vůči *všemu*, také vůči sobě a vůči celému stvoření, a všude působí duchovně jen škodu místo toho, aby přinášel užitek.

Kdyby dnes již nebyl ve stvoření bojovný pud, který tak mnozí lenoši nazývají krutým, tak by se hmotnost již velmi dlouho nacházela ve stavu zahrnování a rozkladu. On působí ještě jako duševně a tělesně *udržující*, avšak ne jako ničivý, jak se to povrchně jen zdá. Jinak by nebylo ničeho, co by udrželo línou hrubohmotnost v pohybu a tím ve zdraví a svěžesti, když člověk svým zblouděním hanebně pokřivil k tomu určené osvěžující a vším pronikající účinky *duchovní síly*, že nemůže působit *tak*, jak původně měla! (Viz předchozí přednášky.)

Kdyby člověk ve svém určení tak zle neselhal, tak by mnohé, ba *všechno* dnes vypadalo jinak! Také takzvaný „boj“ nenalézal by se v *této* formě, v jaké se ukazuje *nyní*.

Bojovný pud by byl zušlechtněný, produchovnělý usilovnou vůlí lidí vzhůru. Původní hrubé účinky, místo aby se zesilovaly jako nyní, by se duchovním, *správným* vlivem postupně přeměňovaly ke společnému radostnému popudu vzájemné podpory, která vyžaduje stejnou sílu jako nejprudší boj. Jen s tím rozdílem, že při boji přichází únava, avšak při podpoře ve zpětném působení ještě vyšší vystupňování. Nakonec by tím nastal také v této napodobenině stvoření, ve které má nejsilnější vliv *duchovní* vůle lidí, rajský stav skutečného stvoření pro *všechny* tvory, kde není již více zapotřebí žádného boje a žádné zdánlivé krutosti! Rajský stav není však zahálkou, nýbrž je souznačný s nejsilnějším *hýbáním se*, se skutečným, osobně plně vědomým životem!

Že to nemohlo nastat, je vinou lidských duchů! Vracím se při tom opět znovu k hlubokému pádu do hříchu, který podrobně popisují v přednášce „Bylo jednou...!“^{*)}.

Jen úplné selhání lidského ducha ve stvoření, spolu se *zneužitím* mu přenechané duchovní síly skrze odklonění jejich účinků

*) Přednáška č. 80

směrem dolů, místo ke světlým výšinám to přivedlo k dnešním závadným výstřelkům!

Dokonce i o schopnost, nahlédnout chybu, se člověk již připravil a prohrál ji. *Kázal* bych tak jen *hluchým uším*, kdybych o tom chtěl říci ještě více. Kdo skutečně *chce* „slyšet“ a *dokáže* vážně hledat, nalezne v mém Poselství *všechno*, co potřebuje! Všude je také vykresleno vysvětlení o velkém selhání, které má za následek tak nevýslovné těžkosti v tak rozličných formách. Kdo je však *duchovně hluchý*, jako tak mnozí, má jen pouze nevýrazný smích nepochopení, který se má *zdat vědoucím*, avšak ve skutečnosti oznamuje lehkomyšlnou povrchnost, která je totožná s největší omezeností. Na koho dnes ještě udělá nějaký dojem hloupý smích duchovních omezenců, ten je sám bezcenný. *Sem* patří Kristova slova: „Nechť mrtví pohřbívají své mrtvé!“ Neboť kdo je *duchovně hluchý* a slepý, platí za duchovně mrtvého!

Lidský duch se svými schopnostmi mohl pozemský svět jakožto napodobeninu stvoření učinit rájem! On tak neučinil a vidí svět proto nyní před sebou *tak*, jak ho skrze své falešné působení pokřivil. *V tom spočívá vše!* Proto nehaňte ve falešné změkčilosti tak významné dění, jakým je boj v přírodě, která ještě nutně vyrovnává to, co člověk opomenul! Neopovažujte se vaši nasládle mdlou změkčilost ještě označovat výrazem „láska“, pod kterou se člověk tak rád snaží zařadit své slabosti! Faleš a pokrytectví se musí hořce vymstít!

Proto běda ti, člověče, ty hniující zmetku své domýšlivosti! Ty znetvořenino toho, čím jsi *měl být!*

Pohleďte jednou v klidu na to, co obvykle nazýváte přírodou: Hory, jezera, lesy, louky! Za všech ročních období se může oko opájet krásou všeho toho, co vidí. A nyní uvažte: Co vás tak dovede potěšit a poskytně vám zotavení, to jsou plody působení všeho *bytostného*, které ve stvoření stojí *pod* duchovním, jehož síla je vám vlastní!

Pak hledejte ovoce *svého* tvoření vy, kteří jste duchovní, čímž můžete mnohem více schopností nazývat svými vlastními, avšak proto byste měli vytvářet také něco vyššího než to, co před vámi vytvořilo *bytostné*.

Co zde vidíte? Jen chladný otisk všeho toho, co *bytostné* již dokončilo, avšak žádný další vývoj k ideální výši v *živoucím*, a tím ve

stvoření! Lidstvo se snaží jen napodobit zakrnělými tvůrčími instinkty neživé formy v nejnižších druzích, zatímco by se svobodným a vědomým duchem a s pohledem vzhůru k Božskému bylo schopno vytvořit něco zcela jiného, mnohem většího!

Velikost, která přichází jen ze *svobodného ducha*, lidé rouhavě podvázali a dovedou proto kromě dětinských napodobenin ještě jen ... stroje, konstrukce, techniku. Všechno jen takové, jako jsou oni sami: K zemi připoutané, nízko stojící, duté a mrtvé!

To jsou plody, které nyní lidé jakožto duchovní mohou postavit ke srovnání s činností bytostných. *Tak* mají splněnu duchovní úlohu v pozdějším stvoření, které jim bylo k tomu darováno!

Jak chtějí nyní obstát při zúčtování? Lze se při tom divit, že lidem se sklonem k nízkému *musí* zůstat vznešený ráj uzavřen? Možno se ještě divit, když nyní bytostné nakonec zcela zničí ve zpětném účinku lidským duchem tak špatně vedené dílo? —

Když se to nyní nad vámi zhroutí následkem vaší zúčastněné neschopnosti, pak zahalte svou tvář a plni studu poznejte ohromnou vinu, kterou jste *vy* na sebe naložili! Nesnažte se proto opět žalovat na svého tvůrce nebo ho nespravedlivě označovat za krutého!

Avšak ty, hledající, zkoumej sám sebe vážně a bezohledně a pak se snaž celé své myšlení a cítění, ba celé své bytí *nově* postavit na *duchovní základ*, který nebude již více kolísat jako ten dosavadní rozumový a tím notně omezený! Kdo to nedokáže, ten bude zavržen po celou věčnost! —

77. Vylití Ducha Svatého

Tento v Bibli vylíčený děj vylití Ducha Svatého na učedníky Syna Božího je mnohým lidem ještě nevysvětlitelnou událostí a je často považován za něco neobvyklého, co se stalo jen jednou, a mohlo tedy nastat libovolně.

V této mylné představě spočívá však také právě příčina zdánlivě „nevysvětlitelného“.

Tento děj nebyl ojedinělý, nebyl pro učedníky zvlášť přivozen, nýbrž byl již od vzniku stvoření *pravidelně se opakující událostí!* S tímto poznáním se také ihned ztrácí ono nevysvětlitelné a pro vážného čtenáře Poselství Grálu se stává srozumitelným, aniž při tom ztrácí velikost, nýbrž se naopak stane spíše ještě mocnější.

Kdo mé Poselství Grálu pozorně studoval, našel již k tomu řešení; neboť četl také přednášku „Svatý Grál“. Tam jsem se zmínil o každoročně *pravidelně se opakující* obnově sil pro veškeré stvoření. Je to okamžik, ve kterém do Svatého Grálu proudí nová Boží síla k udržení stvoření!

S tím objeví se na několik okamžiků nad Grálem „Svatá holubice“, která je duchovní „formou“ přítomnosti Ducha Svatého, která k „formě“ Ducha Svatého bezprostředně patří, tedy tvoří část jeho formy.

Jako je kříž duchovně viditelnou formou Boží Pravdy, tak je „holubice“ viditelnou formou Ducha Svatého. Ona je formou skutečnou, není jen jako forma myšlena! Protože jsem již o tom podrobně mluvil, odkazuji na přednášku Svatý Grál *).

Tato obnova síly skrze Ducha Svatého, tedy živoucí Boží vůli, která jest silou, nastává každým rokem ve zcela určitém čase v nejvyšší svatyni nejvyššího hradu nebo chrámu, který chová Svatý Grál, jediný spojovací bod stvoření se Stvořitelem, a proto je také nazýván *Hrad Grálu*.

Obnova může být také označena jako vylití síly, tedy vylití Ducha Svatého, nebo ještě zřetelněji, vylití síly *skrze* Ducha Svatého; neboť Duch Svatý se snad nevylévá, nýbrž on vylévá sílu!

Protože učedníci byli v tento den shromážděni ve vzpomínce na svého Pána, který odešel a který jim slíbil, že pošle Ducha, tedy ži-

*) Přednáška č. 44

vou sílu, byla tak dána v této vzpomínce *k tomu* půda k zakotvení, aby v tuto dobu probíhající děj v čistě duchovním mohl v určité a odpovídající míře sestoupit bezprostředně až na učedníky, na zemi shromážděné a připravené k tomu pobožností! Zvláště proto, že cesta k těmto učedníkům byla snáze možná a připravená skrze pozemské bytí Syna Božího.

A z *tohoto* důvodu stalo se toto *zázračné*, jinak na zemi nemožné, jehož prožití je podáno v Bibli. Evangelisté mohli vylíčit *prožití*, ne však samotný děj, který sami neznali.

Svatodušní svátky jsou pokládány křesťany za vzpomínku na tento děj, aniž mají tušení o tom, že skutečně přibližně v této době je v Hradu Grálu vždy den Svaté holubice, to znamená, den obnovení síly pro stvoření skrze Ducha Svatého! Přirozeně ne vždy přesně v době svatodušních svátků vypočítané na zemi, ale asi přibližně v této době.

Tedy se shromáždění učedníků *přesně* souběžně shodovalo se skutečným dějem! Později se bude také zde na zemi pravidelně a ve *správný* čas slavit jako nejvyšší a nejsvětější slavnostní den lidstva, ve kterém Stvořitel daruje stvoření vždy znovu svou udržující sílu, jakožto „den Svaté holubice“, tedy den Ducha Svatého, jako veliká děkovaná modlitba k Bohu Otcí!

Bude slaven *těmi* lidmi, kteří konečně stojí *vědomě* ve stvoření, které správně poznali v celém jeho působení. Skrze jejich zbožné stanovisko v tomto přesném čase také bude možné, že v otevření se bude moci vést až dolů k zemi vzájemně působící živé požehnání a vylévat se do žíznících duší, jako kdysi u učedníků.

Mír a radost přinese pak tato doba, která již není příliš vzdálená, pokud ovšem lidé neselžou a nebudou chtít být zatraceni pro celou věčnost.

78. Pohlaví

Velká část pozemských lidí se nechá utiskovat myšlenkami na styk mezi oběma pohlavími, mužským a ženským. Výjimkou z toho jsou snad jen lehkovážní, kteří se nenechají vůbec ničím zatěžovat. Všichni ostatní, i když jsou tak různorodí, snaží se v sobě otevřeně nebo skrytě najít nějaké řešení. Je naštěstí mnoho lidí, kteří právě v tom touží po správném ukazateli cesty. Zda by se pak podle toho řídili, zůstává ovšem otázkou. Skutečností však je, že se tím velmi zaměstnávají a z velké části se nechávají utiskovat vědomím, že vůči této otázce stojí nevědomí.

Byla snaha to vyřešit nebo zakotvit v manželství, avšak tím se to ještě nepřiblížilo uspokojivé základní myšlence, a také zde jako všude jinde je hlavní věcí pouze to, že člověk ví, s čím to má udělat! Jinak se s tím nemůže nikdy vypořádat. Zůstane mu neklid.

Při tom mnozí často již předem zaměňují správný výraz tohoto slova „pohlaví“. Bere se všeobecně, zatímco skutečný smysl spočívá mnohem hlouběji.

Chceme-li mít o tom správný obraz, nesmíme tedy být tak jednostranní a nutit to do ustanovení, která mohou sloužit jen čistě pozemskému, společenskému zřízení, zatímco zákonům ve stvoření se to často zcela staví na odpor. U tak závažných věcí je nutné, vnořit se hluboko do stvoření, aby se uchopila *základní myšlenka*.

Nazýváme pojem ženský a mužský prostě dvojím pohlavím. Slovo pohlaví však většinu lidí pronikavě zavádí, protože v mnohých myšlenkách bezděčně vyvstane spojení s rozmnožováním. A to je falešné. Rozdělení na ženské a mužské *v tomto smyslu* projevuje se ve velké myšlence stvoření jen v nejzazší, hutné hrubohmotnosti. *V hlavním dění* nikoliv.

Co je to pohlaví? Duchovní zárodek je při svém odchodu z duchovní říše bezpohlavní. Nenastává také žádné rozštěpení, jak se tak často za to má. Rozštěpení jsou zvláštní výjimky, o kterých promluvíme na konci této úvahy. Ve své podstatě zůstává duchovní zárodek vždy pro sebe uzavřený. S uvědoměním duchovního zárodku při jeho putování skrze pozdější stvoření, tedy v samostatné napodobenině samotného stvoření, bere na sebe, jak jsem

již několikrát řekl, nám známé lidské formy, podle stupně svého uvědomění, které jsou napodobením věrných obrazů Božích, Prastvořených.

Při tom je rozhodující *druh činnosti* duchovního zárodku. To jest, kterým směrem se takový duchovní zárodek během uvědomování převážně snaží vyvíjet schopnosti v něm spočívající, zda v pozitivním, plnou silou ženoucím druhu, nebo v negativním, druhu tiše udržujícím. Kam ho žene jeho hlavní touha.

Svým původem může provádět *obojí*, protože duchovní zárodek v sobě nese *všechny* schopnosti, jeden jako druhý, nezkráceně. Je sám pro sebe dokonale ucelený. Jde pouze o to, *co* z toho rozvine. A v této jím prováděné činnosti, i když tato činnost v počátku spočívá jen v silném přání, které se stupňuje k touze, *tvoří se forma*. Pozitivní tvoří mužskou formu, negativní formu ženskou. Zde se již ukazuje mužské a ženské skrze svou formu viditelně navenek. Obojí je ve své formě určitým výrazem *druhu* jejich činnosti, kterou si volí nebo přejí.

Ženské a mužské nemá tedy co dělat s obvyklým pojmem pohlaví, nýbrž ukazuje pouze *druh činnosti ve stvoření*. Teprve v lidem tak známé hrubohmotnosti tvoří se z formy rozmnožovací orgány, které chápeme jako mužské a ženské. Jen hrubohmotné tělo, tedy pozemské tělo, potřebuje ke svému rozmnožování tyto orgány.

Druh činnosti ve stvoření tvoří tedy formu samotného těla, mužského nebo ženského, jehož hrubě sestaveným obrazem je zase tělo hrubohmotné.

Tím je také pohlavní výkon postaven na stupeň, kam patří, tedy na nejnižší stupeň, který je ve stvoření, do čistě hrubohmotného, které leží daleko od duchovna.

Tím je pak žalostnější, když se lidský duch skloní pod jeho této činnosti patřící čistě jen k nejzevnějšímu obalu tak, že se stane jejím otrokem! A to se dnes stalo tak všeobecným, že to dává obraz, který ukazuje, jak neocenitelné a vysoko stojící duchovno se nechává dobrovolně zašlapávat a zadržovat pod příkrovem nejhrubší hmotnosti.

Že takovéto nepřirozené dění musí přinést zlé následky, je samozřejmé. Nepřirozené, neboť z přirozenosti je duchovní tím nejvyšším v celém stvoření, a proto harmonie v tomto může být jen tehdy,

jestliže duchovno jakožto nejvyšší vládne a všechno ostatní zůstává *pod* ním, taktéž při spojení s hrubohmotně pozemským.

Nepotřebuji při tom snad obzvlášť poukazovat, jakou smutnou roli tudíž hraje člověk, který sklání svého ducha pod nadvládu nejhrubšího hmotného pláště. Toho pláště, který teprve skrze něj nabývá svou citlivost a s odložením ji musí opět ztratit, nástroje v ruce ducha, který sice potřebuje péči, aby byl k užítku, avšak může přece vždy zůstat jen ovládaným nástrojem; neboť v řádu stvoření není žádného komunismu! *Kde hrozí tento* se vplížit, přichází zánik jakožto nezbytný následek, protože taková část musí být vypuzena jako chorobná; aby disharmonie nadále nenalézala přístup. Takovýmto zhroucením napravuje vzájemné působení ve stvoření ta místa, která se stala vadnými.

Duchovní, bytostná a jemnohmotná forma těla se změní, jakmile duchovní zárodek změní svou činnost. Přechází-li z převážně negativního do pozitivního, tak se musí ženské zformování přeměnit v mužské a naopak; neboť *převažující* druh v činnosti vytváří formu. Obal pozemské hrubohmotnosti však nemůže proměnu tak rychle následovat. Ten není schopen takovýchto proměn, a proto je také určen jen pro zcela krátký čas. Zde se projeví proměna následně při *opětovných inkarnacích*, jichž je ve většině případů mnoho.

Tak dochází k tomu, že lidský duch proputuje své pozemské životy *střídavě* v mužských a ženských tělech, podle svého měnicího se vnitřního stanoviska. A to je *nutné*, aby se *všechny* schopnosti duchovního zárodku dostaly postupně k vývoji.

Řekl jsem již, že pro vznik formy je rozhodující to, co ve chtěné činnosti *převažuje*, protože duchovní zárodek se neprojevuje bezpodmínečně zcela pozitivně a také ne zcela negativně.

Schopnosti, které jsou při tom nečinné, pak dřímají, avšak mohou být přivedeny kdykoliv k probuzení.

Stane-li se však někdy přece, že duchovní zárodek rozvine *všechny pozitivní* části, působí to tedy tak silně na negativní, nerozvinuté schopnosti, že může nastat jejich úplné vytlačení, a tím také vymrštění, čímž nastane *rozštěpení*. Takto vymrštěné jinorodé části jsou pak nuceny pro sebe k probuzení a stane se samozřejmě, že v jejich semknutosti přijmou

formu opačnou, tedy ženskou. *To* jsou pak rozštěpené zárodky, které se musí najít, aby vešly v celek. Takovýto děj však neprobíhá všeobecně.

Názor lidí, že ke každému člověku patří doplňující duše, je sám o sobě správný, avšak ne ve smyslu předchozího rozštěpení. Dvojná duše je něco zcela jiného. Zdůraznil jsem to již v mé přednášce „Manželství“ *). Dvojná duše je pouze ta, která je k druhé duši *vhodná*. To znamená duše, která rozvinula právě *ty* schopnosti, které druhá duše v sobě nechala dřímat. Tím pak nastává úplné doplnění a dosahuje se společné práce veškerých schopností ducha, všech pozitivních a všech negativních. Takovéto doplnění se však nevyskytuje jen jednou, nýbrž mnohokrát, takže člověk není snad odkázán při chtěném doplnění na zcela určitého jiného člověka. Může jich ve svém pozemském bytí potkat mnoho, jakmile jen svou schopnost cítění udržuje čistou a bdělou.

Podmínky života nejsou tedy vůbec tak těžce splnitelné, jak se v prvním okamžiku zdá jen napůl vědoucím. Štěstí je mnohem snáze dosažitelné, než si tak mnozí myslí. Lidstvo musí jen nejdříve znát zákony, které spočívají ve stvoření. Žije-li podle nich, tak *musí* být šťastné! Avšak dnes od toho stojí ještě velmi vzdáleno, a proto se prozatím ještě ti, kteří se blíží Pravdě ve stvoření, většinou budou muset cítit osamělými, což je však neučiní nikterak nešťastnými, nýbrž to v sobě nese velký mír.

*) Přednáška č. 25

79. Může být stáří překážkou k duchovnímu vzestupu?

Chtít něco podle pozemského pojmu práva, nebo chtít dobro, je často velký rozdíl! Pozemské právo není vždy také *dobro*! *Dnes* pro člověka již více *nestačí*, prostě a jednoduše žádat právo! Něco takového mohl dělat při své *první* inkarnaci. Nyní žádá se od něj *více*! Jakmile se násilím nevzchopí a duchovně nedojde konečně vědomě výše, tak je bezpodmínečně ztracen. Stáří netvoří žádnou překážku, nýbrž *pobídku*, protože ve stáří se viditelně přibližuje hodina přechodu! Je to mnou tak často jmenovaná lenost a pohodlnost jakožto nejhorší nepřítel, kterou se takovíto váhavci zatěžují, a tím hynou.

Doba duchovního tuláctví skončila, stejně jako pohodlnost a bezstarostné očekávání. S příšernou hrůzou a tvrdostí udeří to do spáčů a lenochů tak, že se také i ti nejhlušší probudí.

Studium mých přednášek však předem vyžaduje vlastní námahu, násilné soustředění všech smyslů, a tím duchovní živoucnost a *plnou* bdělost! Teprve *pak* podaří se vnoření do mých slov a také jejich skutečné pochopení.

A tak je to chtěno! Odmítám každého duchovně líného.

Pokud však v sobě lidé *nezasypali* alespoň jen zrnko Pravdy z domova duchovní říše, tak *musí* je Slovo zasáhnout, jako volání, za předpokladu, že si také jednou dají námahu, je neovlivněně přechíst s plnou vážností. Necítí-li *pak* nic, co v nich probouzí ozvěnu, bude také na onom světě sotva ještě možné, je probudit, protože se jim tam také nemůže dostat něčeho *jiného*. Zůstanou stát tam, kam sami sebe svou vlastní vůlí postaví. Nikdo je nebude nutit, aby odtamtud odešli, avšak nevyjdou také včas z této hmotnosti, aby se zachránili před rozkladem, tedy před věčným zatracením.

To „nechtít slyšet“ vezmou si ovšem s sebou z této země do jemnohmotnosti, a nebudou si tam počínat jinak, než se dělo zde. Jak může stáří tvořit překážku! Je to volání věčnosti, které je zasáhne ze Slova, které však nechtějí slyšet, protože je jim to tak pohodlnější. Pohodlnost je však nakonec zničí, jestliže se včas nebudou chtít stát

živoucími. Tato otázka však ukazuje tuto pohodlnost velmi zřetelně. Je to stejný způsob tak mnohých lidí, kteří se sami chtějí neustále klamat pod nějakou alespoň trochu přijatelnou záminkou. Oni patří k plevám, které nadcházející očištnou bouří nebudou posíleni, nýbrž odvanuti pryč, protože jsou pro vážnost skutečného bytí nepoužitelní.

Žádali by od Stvořitele vždy novou dobu k rozmyšlení, aniž by kdy došli ke vzestupu, při němž by se měli duchovně vzchopit. Z tohoto důvodu nemá žádný účel, se tím dlouho zabývat. Jsou to ti, kteří věčně něco chtějí, avšak nikdy na sobě nic nevykonají. A tím jsou také ztraceni. — — — —

80. Bylo jednou..!

Jsou to jen dvě slova, avšak jsou jako kouzelná formule; neboť nesou v sobě zvláštnost, vyvolávající u každého člověka okamžitě jakýsi zvláštní cit. Zřídka je tento cit stejného druhu. Podobně jako účinek hudby. Právě jako hudba nacházejí také tyto dvě slova cestu přímo k duchu člověka, k jeho vlastnímu „já“. Ovšem jen u těch, kteří ducha v sobě nadržují zcela uzavřeného, čímž by již ztratili vlastní lidství zde na zemi.

Avšak každý *člověk* bude při těchto slovech bezděčně vzpomínat na nějaký dřívější prožitek. Vyvstane to před ním živě, a s tímto obrazem také odpovídající cit.

U jednoho touhyplná měkkost, tklivé štěstí, také tichá nespílitelná touha. U druhého však hrdost, zlost, hrůza nebo nenávisť. Člověk vždy myslí na něco, co kdysi prožil, co na něho učinilo mimořádný dojem, avšak co on také považuje za v sobě již dávno vyhaslé.

Avšak nevyhaslo v něm nic a neztratil nic z toho, co skutečně kdysi v sobě *prožil*. Všechno z toho může ještě nazývat svým, jakožto skutečně získané, a tím nepomíjející. Avšak také jen to prožité! Něco jiného nebude moci vyvstat při těchto slovech.

Nechť si člověk toho jednou pozorně povšimne s bdělými smysly a pak brzy pozná to, co je v něm skutečně živé, a to, co by se mohlo označit za mrtvé, jakožto bezduchá slupka bezúčelných vzpomínek.

Účel a užitek pro člověka, pod nímž nesmíme mýnit jen tělo, má pouze to, co během jeho pozemského života zapůsobí dostatečně hluboko, aby do *duše* vtisklo pečeť, která nezmizí a nedá se opět setřít. Jen takováto pečeť má vliv na utváření lidské duše, a tím dále také na pokrok ducha k jeho dalšímu vývoji.

Ve skutečnosti je tedy prožito a tím přivlastněno *to*, co zanechalo takovýto hluboký dojem. Všechno ostatní odezní bez účinku, nebo poslouží nanejvýš jako pomocné prostředky k tomu, aby se daly vytvořit události, které jsou schopné, vyvolat tak veliké dojmy.

Blaze tomu, kdo může svými nazvat mnoho tak silných zážitků, lhostejno, zda to byla radost nebo zármutek, které je vyvolaly; neboť jejich otisky budou jednou to nejcennější, co si lidská duše vezme s sebou na svou cestu do onoho světa. —

Čistě pozemské rozumové tvoření, jak je dnes obvyklé, prospívá jen *při dobrém použití* k usnadnění *tělesného* pozemského bytí. To jest, přísně uváženo, samotný konečný cíl *každého* působení rozumu! Nepřináší nakonec jiný výsledek. Je tomu tak při *veškeré* školské moudrosti, lhostejno, který obor to je, a také při *veškeré* činnosti, nechť je to státní zřízení nebo rodina, u každého jednotlivce nebo národů, tak i konečně u celého lidstva. Avšak *všechno* se žel podrobilo bezvýhradně pouze jen rozumu a spočívá tím v těžkých poutech pozemské omezenosti chápání, což samozřejmě muselo mít neblahé následky ve všem dění a působení a ještě mít bude.

Na celé této zemi je v tomto *jediná* výjimka. Avšak touto výjimkou není snad církev, jak se bude tak mnohý domnívat, a jak by tomu také mělo i být, nýbrž *umění!* V něm hraje rozum nevyhnutelně až *druhou* roli. Avšak tam, kde v něm rozum získává převahu, snižuje se umění okamžitě na *řemeslo*; klesá bezprostředně a také zcela nesporně hluboko dolů. To je důsledek, který ve své jednoduché přirozenosti není vůbec jinak možný. Nelze v tom dokázat ani *jediné* výjimky.

Tentýž důsledek lze však samozřejmě vypěstovat také při všem ostatním! Což se lidé nad tím nezamyslí? Musí jim to přece spadnout jako šupiny z očí. Tomu, kdo přemýšlí a kdo srovnává, to říká zcela jasně, že ve všem ostatním, co rozum ovládá, může také obdržet jen náhražku, tedy méněcenné! Na této skutečnosti by měl člověk poznat, jaké místo z přirozenosti patří rozumu, jestliže má vzniknout něco správného a cenného!

Jedině umění rodilo se až doposud ještě z působení živého ducha, z citu. Ono *jediné* mělo přirozený, tedy normální a zdravý původ a vznik. Duch se však *neprojevuje* v rozumu, nýbrž v *cítění*, a *ukazuje* se pouze v tom, co se obecně nazývá „*od srdce*“. Právě v tom, čemu se na sebe tak nesmírně pyšný člověk rozumu rád vysmívá a posmívá. Tupí tím na člověku to nejcennější, ba právě to, co vůbec dělá člověka člověkem!

S rozumem nemá duch co dělat. Chce-li člověk ve všem konečně zlepšení, musí dbát Kristových slov: *Na jejich dílech máte je poznat!* Doba, kdy se tak stane, je zde.

Jen díla *ducha* v sobě nesou od svého počátku *život*, a tím i trvání a stálost. A všechno ostatní se musí v sobě zhroutit, když

mine doba jeho odkvětu. Jakmile má z toho vzejít ovoce, objeví se prázdnota!

Pohlédněte přece jen na dějiny! Jedině dílo ducha, tedy umění, přežívá národy, které se již zhroutily v působení svého v sobě neživého chladného rozumu. Jejich vysoké, proslulé vědomosti nemohly jim před tím poskytnout žádnou ochranu. Egypťané, Židé, Řekové, Římané šli touto cestou, později také Španělé a Francouzi, nyní Němci, – *a přece díla opravdového umění je přetrvala všechny!* Nebudou také moci nikdy zaniknout. Nikdo však neviděl striktní pravidelnost v těchto opakujících se událostech. Žádný člověk nepomyslel na to, aby vypátral skutečný kořen tohoto těžkého zla.

Místo toho, aby hledali a učinili přítrž vždy se opakujícímu úpadku, tak se tomu slepě podřídili a přizpůsobili se s žalobami a hněvem tomu velkému „nezměnitelnému dění“.

Nyní to nakonec postihne celé lidstvo! Mnoho běd leží již za námi, avšak ještě větší jsou před námi. A hluboký žal jde skrze husté řady těch, kteří jsou tím zčásti již nyní postiženi.

Přemýšlejte o všech národech, které se již musely zhroutit, jakmile došly do doby rozkvětu, na vrcholu rozumu. Z rozkvětu dozrávající plody byly *všude stejné!* Nemravnost, nestydatost a obžerství v rozličných podobách, nevyhnutelný úpadek a následné zhroucení.

Bezvýhradně stejný způsob je pro každého velmi nápadný! A také každý myslící musí najít v těchto událostech zcela určitý druh a důslednost přísných zákonů.

Jeden tento národ po druhém musel nakonec uznat, že jeho velikost, jeho moc a velkolepost byly udržovány jen násilím a nátlakem, a nebyly v sobě posilovány zdravím.

Otevřete přece svůj zrak, místo klesání na mysl! Rozhlédněte se kolem sebe, uče se z minulosti, srovnajte to s poselstvími, která k vám dorazila již před tisíci lety z Božského, a *musíte* najít kořen šířavého zla, které jediné tvoří překážku pro vzestup celého lidstva.

Teprve až když bude zlo důkladně vymýceno, bude otevřena cesta ke všeobecnému vzestupu, ne dříve. A ten bude pak trvalý, protože v sobě může nést živoucího ducha, což bylo doposud vyloučeno. —

Předtím, než k tomu přistoupíme blíže, chci vysvětlit, co je duch, jakožto to jediné skutečně živoucí v člověku. Duch není vtíp ani

rozum! Duch také není naučené vědění. Omylem se člověk nazývá „duchaplný“, když mnoho studoval, četl, pozoroval a umí se o tom dobře bavit. Nebo když se blýská dobrými nápady a rozumovým vtipem.

Duch je něco zcela jiného. On je samostatná *podstata*, přicházející ze světa své stejnorodosti, která je jiná než ta část, ke které patří země a tím i tělo. Duchovní svět leží výše, tvoří vrchní a nejlehčí část stvoření. Tato duchovní část v člověku nese skrze svou podstatu v sobě úkol, vrátit se do čistě duchovního, jakmile se od ní uvolní všechny hmotné obaly. Nutkání k tomu nastává při zcela určitém stupni zralosti a vede ji pak vzhůru k jejímu stejnému druhu, skrze jehož sílu přitažlivosti je pozvedána *).

Duch nemá co dělat s rozumem, pouze jen s vlastností, která se nazývá jako „od srdce“. Duchaplný je tedy souznačný s „dobrosrdečným“, avšak ne s rozumovým.

Aby se v tom jednou snáze našel rozdíl, necht' člověk použije větu: „Bylo jednou!“ Velmi mnoho hledajících již tím najde vysvětlení. Pozorují-li sami sebe pozorně, tak mohou poznat, co všechno v dosavadním životě jejich *duši* prospívá, nebo co slouží jen k tomu, aby jim pouze ulehčilo pozemskou práci a to, čím v pozemském okolí museli procházet. Co tedy má nejen pozemské, nýbrž i hodnoty pro onen svět, a co slouží jedině pozemským účelům, avšak pro onen svět zůstává bezcenné. To první si může vzít s sebou, avšak to druhé odloží při svém odloučení jakožto patřící jen sem, protože mu to nemůže dále být užitečné. Co však zde zanechává, je pouze nástroj pro pozemské dění, pomocný prostředek pro *pozemský čas*, nic jiného.

Nepoužívá-li se nástroj jen jako takový, nýbrž staví-li se mnohem výše, tak samozřejmě nemůže této výši stačit, je na falešném místě a přináší přirozeně také nedostatky mnoha druhů, které časem mají zcela neblahé následky.

K těmto nástrojům patří jako nejvyšší *pozemský rozum*, který jakožto výtvar lidského mozku v sobě musí nést omezení, kterým všechno tělesně hrubohmotné v důsledku vlastní podstaty zůstává neustále podrobno. A jiný než je původ nemůže být ani výtvar. Ten zůstává vázán vždy na druh původu. Stejně tak díla, která povstanou skrze tento výtvar.

*) Přednáška č. 63: Já jsem vzkříšení a život ... !

To dává rozumu přirozeně tu nejužší, pouze pozemskou chápavost, těsně vázanou na prostor a čas. Protože pochází z hrubohmotnosti, která je sama o sobě mrtvá a která v sobě nenese žádný *skutečný* život, je také on bez živoucí síly. Tato okolnost samozřejmě pokračuje také ve všem působení rozumu, jemuž tím zůstává nemožné, aby do svých děl vložil také něco živoucího.

V tomto neodchýlném přirozeném dění spočívá klíč ke chmurným událostem během bytí člověka na této malé zemi.

Musíme se konečně naučit rozlišovat mezi duchem a rozumem, živým jádrem člověka a jeho nástrojem! Staví-li se tento nástroj *nad* živé jádro, jak se tak dělo doposud, poskytuje to něco nezdravého, což v sobě musí nést zárodek smrti již při svém vzniku, čímž se to živoucí, nejvyšší, a nejcennější svazuje, a je odříznuto od své nutné činnosti, dokud v nevyhnutelném zřícení mrtvé stavby jako nehotové nevystoupí volně z trosek.

Položme si nyní místo „Bylo jednou“ otázku: „Jak tomu bylo v dřívější době?“ Jak jiný je účinek. Ihned lze postřehnout ten velký rozdíl. První otázka mluví k citu, který je s duchem ve spojení. Druhá otázka se však obrací k rozumu. Vynořují se při tom zcela jiné obrazy. Jsou předem omezené, chladné, bez tepla, protože rozum nemá, co by jiného dal.

Největší vinou lidstva však bylo od počátku to, že postavilo tento rozum, který může přece tvořit jen něco neúplného bez života, na vysoký podstavec a doslova kolem něj zbožně tančilo. Dalo mu místo, které smělo být vyhrazeno *jen duchu*.

Toto počínání stojí ve všem proti určením Stvořitele, a tím proti přírodě, protože ta přece spočívají zakotvena v dění přírody. Proto také nemůže nic vést k pravým cílům, nýbrž to všechno musí ztroskotat v bodě, kde má nastat žeň. Není to možné jinak, poněvadž je to nejpřirozenější dění, které lze předvídat.

Jen v *čisté technice* je to jiné, v každém průmyslu. Ta dospěla skrze rozum do veliké výše a v budoucnu to půjde ještě mnohem dále! Tato skutečnost však slouží jako důkaz pravdy mých vývodů. Technika je a zůstane ve *všech* věcech vždy jen čistě pozemská, mrtvá. Protože rozum rovněž patří ke všemu pozemskému, je schopen se v technice skvěle rozvinout, vykonat něco skutečně velkého. Tím stojí na pravém místě, ve svém skutečném úkolu! Avšak tam, kde je

nutné brát v úvahu také „živoucí“, tedy čistě *lidské*, nestačí již rozum ve svém druhu, a *musí* proto selhat, jakmile při tom není veden skrze ducha! Neboť jen duch je život. Úspěch ve zcela určitém druhu může přinést vždy jen činnost stejného druhu. Nikdy nebude moci proto pozemský rozum působit v duchu! Z tohoto důvodu bylo těžkým proviněním tohoto lidstva, že rozum postavilo nad život.

Člověk tím *obrátil* svůj úkol proti určení Stvořitele, tedy *proti* určení zcela přirozenému a postavil je takříkajíc na hlavu, zatímco rozum patřící na druhé a jen pozemské místo dosadil na místo nejvyšší, které patří živému duchu. Tím je opět zcela přirozené, že je nyní nucen, namáhavě hledat směrem vzhůru, přičemž rozum položený nad něj brání svou omezenou chápavostí každému dalšímu výhledu namísto toho, aby se člověk mohl skrze ducha dívat od shora dolů.

Chce-li se probudit, tak je nucen, předtím nejdříve „přehodit světla“. Nejprve se musí rozum, který je nyní nahoře, postavit na místo, které je mu dané od přírody, a na nejvyšší místo opět přivést ducha. Tato nezbytná změna už není pro dnešní lidi tak snadná. —

Někdejší představující čin lidí, kterým se tak pronikavě postavili proti vůli Stvořitele, tedy proti přírodním zákonům, byl vlastním „*pádem do hříchu*“, jehož následky ve strašlivosti nic nepředčí; neboť vzrostl později na „dědičný hřích“, protože povznesení rozumu na neomezeného vládce mělo opět také za následek to, že tato tak jednostranná péče a činnost postupně posílila i mozek jednostranně, takže rostla jen ta část, která má vykonávat práci rozumu, a ta druhá musela zakrnět. Tím může se tato zanedbáním zakrnělá část dnes projevat již jen jako nespolehlivý mozek snů, který také při tom ještě stojí pod silným vlivem takzvaného denního mozku, kterým se projevuje rozum.

Ta část mozku, která má tvořit most k duchu, nebo přesněji most od ducha ke všemu pozemskému, je tím tedy ochromena, spojení je přerušeno nebo velmi silně uvolněno, čímž člověk pro sebe podvázal jakýkoliv projev ducha, a tím také možnost „*oduševnění*“, *produchovní* a oživení svého rozumu. Obě části mozku by musely být vychovávány zcela *stejněměrně*, ke společné harmonické činnosti, jako všechno v těle. Duch je vůdčí, rozum zde na zemi vykonávající. Že tím také všechny funkce těla, a dokonce i toto samotné, nikdy ne-

může být takové, jaké má být, je samozřejmé. Toto dění proniká pak přirozeně vším! Poněvadž tím schází všemu pozemskému hlavní věc!

Že s podvázáním bylo současně také spojeno vzdálení a odcizení se Božskému, je dění snadno srozumitelné. Nebylo přece k němu již více žádné cesty.

To mělo posléze tu nevýhodu, že již po tisíciletí každé dětské tělo, které se narodí, přináší s sebou vlivem vždy dále zasahující dědičnosti tak velký přední mozek rozumu, že je tím každé dítě již předem vlivem této okolnosti opět hravě rozumu podrobena, jakmile tento mozek rozvine plnou činnost. Propast mezi oběma částmi mozku stala se nyní tak velikou a poměr pracovních možností tak rozdílný, že se u většiny všech lidí již nedá dosáhnout nápravy bez katastrofy.

Dnešní rozumový člověk již více není člověkem *normálním*, nýbrž mu schází jakýkoliv vývoj hlavní části jeho mozku, která patří k úplnému člověku, čímž ji nechává zakrhnout již po tisíciletí. Každý rozumový člověk má bez výjimky jen *zmrzačený* normální mozek! *Mozkovi mrzáci* proto již po tisíciletí ovládají zemi, považující normálního člověka za nepřítele a snažíce se ho potlačit. Ve svém zakrnutí si představují, že konají velmi mnoho, a neví, že normální člověk je schopen vykonat *desateronásobek* toho a vytvoří díla, která mají *trvání* a jsou dokonalejší než dnešní snahy! Skutečně vážně hledajícímu je otevřena cesta, aby dospěl k těmto schopnostem!

Avšak rozumový člověk nemůže se již tak lehce stát schopným, pochopit něco z toho, co patří k této zakrnělé části jeho mozku! Prostě to *nedovede*, i kdyby chtěl, a ze svého dobrovolného omezení posmívá se všemu tomu, co je pro něj nedosažitelné a co v důsledku svého ve skutečnosti *zaostalého* nenormálního mozku nebude také již nikdy jím chápat. V tom spočívá právě ta nejstrašnější část kletby této nepřirozené odchytky. Harmonická spolupráce obou částí lidského mozku patřící bezvýhradně k normálnímu člověku je pro dnešního člověka rozumu, který se nazývá materialistou, definitivně vyloučena. —

Být materialistou, není chvályhodné, nýbrž důkazem o zakrnělém mozku.

Tak na této zemi doposud vládl *nepřirozený* mozek, jehož působení musí samosebou nakonec ve všem přinést nezadržitelný zánik,

protože všechno to, co také chce přinést, skrývá přirozeně v sobě již od počátku vlivem tohoto zakrnění disharmonii a nezdravotu.

Na tom se nyní nedá nic změnit, nýbrž se musí klidně nechat přijít přirozeně se vyvíjející zánik. *Avšak pak nastane pro ducha den vzkříšení a nový život!* Otrok rozumu, který měl po tisíciletí hlavní slovo, je tím navždy vyřízen! Nikdy více se nebude moci pozvednout, protože důkaz a vlastní prožití ho konečně přinutí, aby se jako nemocný a duchovně zubožený konečně dobrovolně sklonil před *tím*, čemu nemohl rozumět. Nebude mu již nikdy poskytnuta příležitost, aby s posměchem i se zdáním práva skrze násilí vystoupil proti duchu, jak to přece také bylo použito vůči Synu Božímu, který proti tomu musel bojovat. Tehdy by byl býval ještě čas, odvrátit tak mnohé neštěstí. Nyní však již není; neboť se již více nedá překlenout uvolněné spojení mezi oběma částmi mozku.

Bude mnoho rozumových lidí, kteří se opět chtějí posmívat vývoďům v této přednášce, aniž však při tom, jako ostatně vždy, mohou uvést *jediný skutečně věcný důkaz o opaku*, kromě prázdných hesel. Avšak každý vážně hledající a uvažující bude muset takového slepé horlení brát jen jako nový důkaz toho, co jsem zde vyložil. Tito lidé prostě *nemohou*, i když se snaží. Považujme je proto ode dneška za nemocné, kteří budou brzy potřebovat pomoc a ... klidně toho vyčkejme. Žádný boj ani žádné násilí není nutné, aby se vynutil nutný pokrok; neboť konec nadejde sám od sebe. Také v tom vybaví se zcela neúprosně a dochvilně přirozené dění v nezlomných zákonech veškerého vzájemného působení. — —

Podle tak mnohých zvěstování má pak povstat „nové pokolení“. To se však nebude skládat jen z nově narozených, kteří jsou již nyní pozorováni v Kalifornii a také v Austrálii a kteří jsou jakoby nadáni „novým smyslem“, nýbrž hlavně z *již žijících lidí*, kteří se v blízké době vlivem mnohého přicházejícího dění stanou „vidoucími“. Pak budou mít tentýž „smysl“ jako nynější nově narození; neboť to není nic jiného než schopnost, stát ve světě s nezúženým, otevřeným duchem, který se již více nenechá potlačit omezením rozumu. *Tím bude konečně vymazán dědičný hřích!*

Avšak toto všechno nemá co dělat s tím, co se doposud označuje jako „okultní schopnosti“. *To je pak pouze normální člověk, jaký má*

být! „Stát se vidoucím“ nemá nic společného s „jasnovidností“, nýbrž to znamená „*nahlédnutí*“, poznání.

Lidé jsou pak schopni vidět vše neovlivněně, což neznamená nic jiného, než posuzovat. Uvidí rozumového člověka takovým, jaký skutečně je, s jeho omezeností tak nebezpečnou pro něj i pro jeho okolí, z níž současně pramení domýšlivá panovačnost a tvrdohlavost, která k tomu vlastně patří.

Také budou vidět to, jak po tisíciletí v přísné důslednosti jednou v té, pak v jiné formě celé lidstvo trpělo pod tímto jhem a jak tato rakovina jakožto úhlavní nepřítel směřovala proti vývoji svobodného lidského *ducha*, hlavnímu účelu v lidském bytí! Nic jim neunikne, ani hořká jistota, že bída, *veškeré* utrpení, každé zhroucení muselo přijít skrze toto zlo a že náprava nemohla nikdy nastat, protože vlivem zúžení schopnosti chápání bylo předem vyloučeno každé pochopení.

S *tímto* probuzením však také končí každý vliv a jakákoliv moc tohoto rozumového člověka. Pro *všechny* časy; neboť pak nastane pro lidstvo nová, lepší epocha, ve které se staré již více nemůže udržet.

Tím přijde dnes již statisíci očekávané nutné vítězství ducha nad selhávajícím rozumem. Mnohé doposud sváděné masy při tom ještě poznají, že si doposud výraz „rozum“ vykládaly falešně. Většina ho prostě přijímala jako modlu, bez zkoumání, jen proto, že ho ostatní tak brali, a proto, že všichni jeho stoupenci si dovedli zahrát na neomylné, neomezené vládce skrze moc i zákony. Mnozí si proto nedávají vůbec žádnou námahu, odhalit jejich vlastní prázdnotu a nedostatky, které se za tím skrývají.

Ovšem jsou také mnozí, kteří již desetiletí bojují proti tomuto nepříteli, s houževnatou energií a přesvědčením, skrytě a z části i otevřeně, někdy i vystaveni nejtěžšímu utrpení. *Avšak oni bojují, aniž znají samotného nepřítele!* A to samo sebou ztěžovalo úspěch. To ho předem znemožňovalo. Meč bojovníků nebyl dobře naostřen, protože si ho neustále tupili údery na vedlejší dění. S těmito vedlejšími věcmi však také udeřili stranou do prázdna, plýtvali vlastní silou a přivodili jen roztržství mezi sebou, které se dnes stále zvětšuje.

Ve skutečnosti je jen jediný nepřítel lidstva na celé čáře: *Dosavadní neomezená vláda rozumu!* To byl ten veliký *pád do hříchu*, nejtěž-

ší provinění člověka, které má za následek veškeré zlo. *To se stalo dědičným hříchem a to je také Antikristem*, o kterém je zvěstováno, že pozvedne svou hlavu. Vyjádřeno srozumitelněji, je moc rozumu jeho nástrojem, čímž mu lidé propadli. Jemu, nepříteli Boha, Antikristu samotnému, ... Luciferovi *)!

Stojíme uprostřed této doby! On dnes sídlí v *každém* člověku, připraven ho zkazit, neboť jeho činnost přináší okamžitě odvrácení od Boha jako přirozený následek. On ducha odřízne, jakmile může vládnout.

Proto nechť je člověk ostře na pozoru. —

Proto však nemá rozum snad zmenšovat, ale má ho učinit *nástrojem*, kterým také je, avšak ne směrodatnou vůlí. Ne pánem!

Člověk nadcházejícího pokolení bude nazírat na dnešní dobu již jen s odporem, hrůzou a se studem. Asi tak, jako se to děje nám, když vejdemo do staré mučírny. Také tam vidíme špatné ovoce chladného hospodářství rozumu. Neboť je přece nesporné, že člověk *s trochou citu*, a tudíž s činností ducha nemohl by nikdy vymyslet takové hrůzy! Dnes to však není vcelku jiné, pouze to je obíleno, a masová bída je právě takovým shnilým ovocem jako tehdejší mučení jednotlivců.

Jestliže pak člověk vrhne pohled nazpět, tak již nepřestane vrtět hlavou. Bude se ptát, jak bylo možné, po tisíciletí tíše trpět tyto omyly. Odpověď je velmi prostá: Skrze násilí. Kamkoliv se podíváme, je to zcela jasně zjevné. Nehleďme do doby šerého starověku, stačí, když vkročíme do již zmíněných mučiren, které jsou ještě dnes k vidění a jejichž provozování nesahá tak daleko zpět.

Děsíme se, když pozorujeme tyto staré nástroje. Kolik chladné brutality v nich spočívá, kolik bestiality! Stěží nějaký dnešní člověk bude pochybovat o tom, že v tehdejších konání spočíval těžký zločin. Na zločincích tím byl vykonáván zločin ještě větší. Avšak, vytržen z rodiny a znesvobozen, byl surově vhozen do těchto sklepení také tak mnohý nevinný člověk. Jaký nářek, jaké bolestné výkřiky doznávaly zde od těch, kteří tam byli mučitelům zcela bezbranně vydáni napospas. Lidé museli trpět věci, nad kterými se lze v myšlenkách pozastavit pouze s hrůzou a odporem. Každý se bezděčně ptá, zda vůbec bylo lidsky možné to, co všechno se tu na těchto bezbranných přihodilo, a k tomu ještě pod zdáním veškerého prá-

*) Přednáška č. 90: Antikrist

va. Práva, které se přece kdysi vynutilo jen násilím. A nyní se opět vynucovalo skrze tělesné bolesti přiznání viny od podezřelých, aby se pak mohli v bezstarostnosti zavraždit. I když byla přiznání viny jen vynuceným odevzdáním se, aby tito unikli nesmyslným tělesným útrapám, tak to přece soudcům stačilo, aby se učinilo zadost „slovu“ zákona. Měli snad tito omezení za to, že se tím mohou očistit před Boží vůlí? Že se stali svobodnými před neúprosně pracujícím základním zákonem vzájemného působení?

Buď byli všichni tito lidé vyvrheli nejzatvrzejších zločinců, kteří se opovážili řídit soud nad jinými, nebo se v tom tak zřetelně ukázala chorobná omezenost pozemského rozumu. O něco jiného jít nemůže.

Podle Božích tvůrčích zákonů by neměl žádný hodnostář, žádný soudce, lhodstěj, jaký úřad zde na zemi zastává, stát ve svém *jednání* pod ochranou tohoto úřadu, nýbrž má jediné on a čistě *osobně, nechráněn* jako každý jiný člověk, ve všem *sám* nést plnou odpovědnost za to, co ve svém úřadu vykonává. Ne jen duchovně, nýbrž i pozemsky. Pak bude to každý brát mnohem vážněji, svědomitěji. A snadno se tak zcela jistě nezopakují takzvané „omyly“, jejichž následky se již nikdy nedají napravit. Nehledě ani na tělesná a duševní utrpení tím dotčených a jejich blízkých.

Avšak všimněme si také jednou k tomu patřící kapitoly procesů s takzvanými „čarodějnicemi“!

Kdo měl někdy přístup k soudním spisům o takovýchto procesech, rád by si přál ve vzkypění planoucího studu, aby nikdy nebyl počítán k tomuto lidstvu. Měl-li tehdy nějaký člověk jen znalost o léčivých bylinách, ať už z praktických zkušeností, nebo z tradice, a pomohl-li tím trpícím lidem, kteří ho o to prosili, tak přišel za to pod tato muka, od nichž mu nakonec ulevila jen smrt ohněm, jestliže jeho tělo ještě dříve nepodlehlo těmto ukrutnostem.

Dokonce i tělesná krása mohla být tehdy k tomu podnětem, zejména cudnost, která nebyla po vůli.

A potom hrůzy inkvizice *)! Je to jen poměrně málo let, které nás od onoho „tehdy“ dělí!

Jako my dnes poznáváme tyto nespravedlnosti, stejně tak je cítil tehdejší lid. Neboť tento nebyl ještě zcela tak omezen „rozumem“, tu a tam pronikal u něho duch, skrze cit.

*) Soud nad kacíři

Nepoznává se dnes v tom všem úplná omezenost? Ne zodpovědná hloupost?

Mluví se o tom s nadhledem a krčením ramen, avšak nic se na tom v podstatě nezměnilo. Omezená domýšlivost vůči všemu, čemu se nerozumí, je stále ještě přesně taková! Pouze na místo těchto mučení je nyní po ruce veřejný posměch, ve všem, čemu se vlivem vlastní omezenosti nerozumí. Ať se pak mnohý bije v prsa a přemýšlí o tom, aniž by se při tom hájil. Každý člověk bude od rozumových hrdinů, to znamená ne zcela normálních lidí, viděn jako podvodník, také třeba i před soudem, jestliže má schopnost, vidět něco, co je jiným uzavřeno, třeba jemnohmotným zrakem spatřovat jemnohmotný svět, jakožto přirozené dění, o čemž se nebude ve velmi krátké době vůbec pochybovat, tím méně proti tomu bezcitně bojovat.

A běda člověku, který neví, co si s tím počít, nýbrž ve vsí nevinosti mluví o tom, co vidí a slyší. Musí se předem obávat, jako první křesťané za Nerona jeho pomocníků vždy připravených k vraždě.

Jestliže má dokonce ještě jiné schopnosti, které vyloženě rozumoví lidé nemohou *nikdy* pochopit, pak bude bezpodmínečně nemilosrdně štván, pomlouván, odstrkován, pokud nebude každému po vůli; pokud to bude nějak možné, bude učiněn „neškodným“, jak se to tak dnes pěkně vyjadřuje. Nikdo si z toho nedělá nějaké výčitky svědomí. Takový člověk platí ještě dnes za lovnou zvěř pro každého vnitřně mnohdy velmi nečistého člověka. Čím je omezenější, tím větší je domněnání chytrosti a sklon k povýšenosti.

Nikdo se z těchto událostí starých dob s jejich mučením a upalováním a těchto tak směšných spisů z procesů nic nenaučil! Neboť každý smí také dnes beztrestně urážet a špinit to, co je neobyčejné a nepochopené. Není to v tomto nijak jiné, než to bývalo dříve.

Ještě horší než u justice tomu bylo u inkvizice, která měla své východisko v církvi. Zde byly výkřiky mučených přehlušovány zbožnými modlitbami. Byl to výsměch Boží vůli ve stvoření! Tehdejší církevní představitelé tím dokazovali, že neměli ani tušení o pravém Kristovu učení, ani o Božství a o této tvůrčí vůli, jejíž zákony nezvratně spočívají ve stvoření a působí v něm stejně již od počátku až do konce všech dnů.

Bůh dal lidskému duchu v jeho podstatě svobodnou vůli rozhodnutí. Jen *v ní* může tedy uzrávat, *jak má*, obušovat se a plně rozví-

jet. Jen v tom spočívá pro něj k tomu možnost. Je-li však tato svobodná vůle podvázána, tak je to překážka, ne-li násilné vržení zpět. Křesťanská církev však, tak jako jiná náboženství, potírala toto Boží určení a vzpírala se mu s největší krutostí. Skrze mučení a nakonec i smrtí chtěla donutit lidi, jít cestou a činit taková přiznání, která byla proti jejich přesvědčení, tedy proti *jejich vůli*. Tím provinily se proti Božímu určení. Avšak nejen to, nýbrž ona bránila lidem v pokroku jejich ducha a vrhala ho o staletí zpět.

Kdyby se při tom ukázala jen jiskra skutečného citu, tedy ducha, tak by se nemohlo nikdy něco takového stát! To nelidské tudíž způsobila pouze chladnost rozumu.

Tak dokonce i mnohý papež, jak je historicky dokázáno, nechal pracovat jedem a dýkou, aby uskutečnil svá čistě pozemská přání a své cíle. *To se mohlo stát jen pod vládou rozumu, který si na svém vítězném tažení všechno podroboval a před ničím se nezastavil.* —

A nade vším spočívala a spočívá v neodvratném dění neúprosná vůle Stvořitelova. Při přechodu na onen svět je každý člověk zbaven pozemské moci a její ochrany. Jeho jméno, jeho postavení, vše zůstalo zpět. Přichází tam jen ubohá lidská duše, aby tam přijala, okusila to, co zasévala. Ani *jediná* výjimka není možná! Její cesta vede skrze veškeré soukolí bezpodmínečného vzájemného působení Boží spravedlnosti. Není zde žádná církev, žádný stát, nýbrž jen jednotlivé lidské duše, které mají osobně vyúčtovat každý omyl, který učinily!

Kdo jedná proti vůli Boha, tedy hřeší ve stvoření, je podroben následkům tohoto přestoupení. Lhostejno, kdo to je a pod jakou záminkou to provedl. Ať už je to jednotlivec pod pláštíkem církve nebo justice ... Zločin na těle nebo na duši je a zůstává zločinem! Nemůže být ničím změněn, ani *zdáním* práva, které vůbec není vždy právem; neboť zákony byly samozřejmě stanoveny také jen lidmi rozumu, a musí proto v sobě nést pozemské omezení.

Pohledme jednou na právo tak mnohých států, zejména ve Střední a Jižní Americe. Člověk, který dnes řídí vládu a těší se při tom veškeré úctě, může jít již zítra jako zločinec do vězení nebo může být popraven, když se jeho protivníkovi podaří tuto vládu na sebe násilným činem strhnout. Nepodaří-li se mu to, bude místo toho, aby byl *on* uznán vladářem, pronásledován a pokládán za zločince.

A všechny úřední orgány ochotně slouží jednomu jako druhému. Dokonce i světový cestovatel musí často měnit své svědomí jako šaty, když přechází z jedné země do jiné, aby všude platil za dobrého. Co v jedné zemi platí za zločin, je v jiné velmi často dovoleno, ba více, dokonce snad i vítáno.

To je ovšem možné jen ve výtocích pozemského rozumu, nikdy však tam, kde rozum musí zaujmout svůj přirozený stupeň jakožto nástroj živoucího ducha; neboť kdo duchu naslouchá, nebude nikdy přehlížet zákony Boží. A kde se toto bere za základ, tam to nemůže přinést žádné nedostatky, žádné mezery, nýbrž jen jednotnost, která má za následek štěstí a mír. Projevy ducha mohou být ve svých základních rysech vždy jen zcela stejné. Nikdy nebudou stát navzájem proti sobě.

Také umění práva, umění lékařské a umění státnické musí zůstat jen nedostatečným řemeslem tam, kde základ může tvořit jen rozum a duchovní v tom schází. Není to prostě jinak možné. Ovšem vychází-li se přirozeně opět ze skutečného pojmu „duch“. —

Vědění je produkt, duch však život, jehož hodnotu a sílu lze měřit jen podle jeho souvislosti s původem duchovního. Čím těsnější je tato souvislost, tím cennější a mocnější je tato část, která z původu vyšla. Avšak čím uvolněnější je tato souvislost, tím vzdálenější, cizější, osamělejší a slabší musí být také tato vyšlá část, tedy příslušný člověk.

To všechno jsou tak prosté samozřejmosti, že nelze pochopit, jak zbloudilí rozumoví lidé vždy znovu kolem toho chodí jako slepí. Neboť co přivádí kořen, obdrží kmen, květ i plod! Avšak také v tom ukazuje se beznadějně sebeomezení v chápání. Namáhavě vystavěli si zeď, a nyní nemohou přes ní pohlížet, tím méně skrze ní.

Všem duchovně živoucím musí se však tito lidé s jejich domýšlivě povýšeným, výsměšným úsměvem, s jejich sebevyvyšováním a shlížením svrchu na jiné, ne tak hluboce zotročené, jevit mnohdy jako ubozí, nemocní blázni, které navzdory veškerému soucitu musí nechat v jejich bludu, protože jejich hranice chápání nechává míjet dokonce i skutečnosti opačných důkazů bez jakýchkoliv dojmů. Každá námaha, na tom něco zlepšit, musí se podobat bezvýslednému úsilí, které by nemocnému tělu přehozením nového lesklého pláště chtělo přivodit současně také uzdravení.

Již nyní je navíc materialismus za svým vrcholem, a musí nyní všude selhat a brzy se v sobě zhroutit. Aniž by při tom nestrhl tak mnoho dobrého. Jeho stoupenci jsou již na konci svých dovedností, budou brzy zmateni ve svém díle a potom i v sobě samých, aniž by poznali propast, která se před nimi prudce rozevívá. Brzy budou jako stádo bez pastýře, jeden druhému nebude věřit, každý bude následovat jen svou vlastní cestu, a při tom budou se ještě přesto pyšně povyšovat nad druhé. Nepromyšleně, následujíc jen dřívější zvyklost.

Se všemi známkami vnějších dokladů své prázdnoty zřítí se nakonec také slepě do propasti. Považují za ducha to, co je jen produktem jejich vlastního mozku. Avšak jak může vytvořit mrtvá hmota živoucího ducha? V mnohých věcech jsou hrdí na své důkladné myšlení, avšak v hlavních věcech nechávají bez rozpaků nejnezodpovědnější mezery.

Každý nový krok, každý pokus o nápravu v sobě musí nést opět znovu veškerou vyprahlost rozumového díla, a tudíž zárodek neodvratného úpadku.

Všechno, co takto říkám, není žádným proroctvím, žádnou kolísavou věštbou, nýbrž nezměnitelným následkem vše oživující tvůrčí vůle, jejíž zákony jsem vysvětlil již v mnohých předcházejících přednáškách. Kdo se mnou v duchu sleduje v nich ostře vyznačené cesty, musí také dohlédnout a poznat nutný konec. A všechny příznaky toho jsou již zde.

Lidé žalují a naříkají, hledí s ošklivostí, jak se dnes výstřelky materialismu projevují ve formách, které jsou sotva uvěřitelné. Snažně prosí a modlí se o osvobození z trýzně, o nápravu, o uzdravení z bezmezného úpadku. Ti nemnozí, kteří uměli zachránit nějaké hnutí svého duševního života z bouřlivého přívalu neuvěřitelných událostí a kteří se duchovně neudusili ve všeobecném úpadku, jenž v šálivé hrdosti nese na svém čele jméno „pokrok“, se cítí jako vyvržení, zaostálí, a jsou za takové pokládáni a vysmíváni bezduchými příznivci novověku.

Vavřínový věnec všem těm, kteří měli odvahu, se nepřipojit k davům! Kteří zůstali zpět na strmě šikmé dráze!

Náměšičný je ten, kdo se přesto chce ještě dnes pokládat za nešťastného! Zraky vzhůru! Nevidíte pak, že všechno to, co vás tíží, je

již začátkem prudkého konce nyní ještě zdánlivě panujícího materialismu? Celá stavba je již před zřícením, bez přičinění těch, kteří pod ní trpěli a ještě trpět musí. Rozumářské lidstvo musí nyní sklízet to, co po tisíciletí vytvářelo, živilo a obležovalo.

Dlouhá doba pro lidský počet, krátká chvíle pro samočinné Boží mlýny ve stvoření. Kam pohlédnete, všude přichází selhání. Vzdouvá se to nazpátek a hromadí se hrozivě jako těžký val, aby se brzy převrátil a zřítíce se hluboko pod sebou pohřbil své zbožňovatele. Je to neúprosný zákon vzájemného působení, který se při tomto rozuzlení musí ukázat strašlivě, protože po tisíciletí navzdory rozličným zkušenostem nenastala nikdy změna k vyššímu, nýbrž naopak byla ještě šířeji vyšlapávána stejně falešná cesta.

Malomyslní, čas je zde! Zvedněte hlavu vy, kteří jste ji museli tak často klopit studem, když nespravedlivost a hloupost vám připravovaly tak hluboké utrpení. Pohledte dnes klidně na protivníka, který vás chtěl tak utiskovat!

Dosavadní honosné roucho je již velmi zle potrháno. Ze všech děr vyhlíží postava ve své pravé formě. Nejistě, avšak neméně domýšlivě, hledí z něj znavený produkt lidského mozku, rozum, který se dal pozdvihnout nad ducha ... hledí ven bez porozumění!

Sejměte jen klidně pásku a rozhlédněte se bystře kolem. Samotné prohlížení jinak docela dobrých časopisů odkryje jasnému pohledu mnohé. Lze vidět křečovitou snahu, pevně se přidržet všeho starého zdání. S domýšlivostí a často velmi neohrabaným vtipkováním snaží se zakrýt stále zřetelněji se ukazující nepochopení. S nevkusnými výrazy chce člověk často posuzovat něco, o čemž přece ve skutečnosti nemá zcela očividně ani žádné tušení pochopení. Dokonce i lidé s docela dobrými vlohami prchají dnes bezmocně na nečisté cesty, jen aby nemuseli přiznat, že tak mnohé věci jdou nad chápavost jejich vlastního rozumu, na který se doposud jedině chtěli spoléhat. Necítí směšnost takového chování, nevidí obnaženost, kterou tím jen pomáhají zvětšovat. Zmateni a oslněni budou brzy stát před Pravdou a truchlivě přehlížet svůj pochybný život a při tom konečně zahanbeně poznají, že právě tam, kde se domnívali být moudřími, byla právě jejich hloupost.

Jak daleko to dnes již došlo? *Svalnatý člověk je trumf!* Mohl-li vážný vědecký pracovník, který v desetiletí trvajícím zápase našel sérum,

kteře ročně statisícům lidí, velkým i malým, poskytuje ochranu a také pomoc před smrtelnými nemocemi, slavit takové triumfy jako boxer, který v čistě pozemské, hrubé surovosti přemůže bližního? Nebo jako letec, který s trochou odvahy, ne větší, než musel mít každý voják na válečném poli, provede díky svému znamenitému stroji velký let? Je to pomalu státní událost. Avšak má při tom jen jediná lidská *duše* nějaký užitek? Jen pozemsky, všechno pozemsky, to znamená *nízko* v celém stvoření! Zcela podle zlatého telete rozumové činnosti. Jako triumf tohoto takto k zemi připoutaného, zdánlivého vládce nad omezeným lidstvím! — —

A nikdo nevidí toto šílené řízení se do strašlivých hlubin!

Kdo to cítí, zahaluje se ještě do mlčení se zahanbujícím vědomím, že by byl přece vysmíván, kdyby promluvil. Je to již zběsilé vrávorání, ve kterém však klíčí poznání neschopnosti. A s předtuchou *tohoto* poznání vzpíná se všechno ještě více, ze vzdoru, ješitnosti, a v neposlední řadě ze strachu a hrůzy z přicházejícího. Člověk *nechce* za žádnou cenu myslet již na konec tohoto velkého omylu! Je to křečovitě lpění na pyšné stavbě minulých tisíciletí, která se zcela podobá věži babylonské, a také tak skončí!

Dosud nepokořený materialismus nese v sobě tušení smrti, které každým měsícem stále zřetelněji vychází najevo. —

Avšak v četných lidských duších se to hýbe, na všech místech, na celé zemi! Přes třpyt Pravdy je ještě rozprostřena jen tenká vrstva starých, falešných názorů, kterou smete první závan očisty, aby se tím uvolnilo jádro, jehož záře spojí se s tak mnohými jinými, aby se rozvinul kužel paprsků, který vystoupí jako oheň důků do říše světlé radosti k nohám Stvořitele.

To bude doba vytoužené tisícileté říše, která spočívá před námi jako velká hvězda naděje v zářivém zaslíbení!

A tím jest konečně vykoupen veliký *hřích* všeho lidstva *proti duchu*, které ho drželo vlivem rozumu spoutaného na zemi! Teprve *to* je pak pravá cesta zpět k přirozenosti, cesta vůle Stvořitele, který chce, aby lidská díla byla veliká a proniknutá živoucím cítěním! Víťezství ducha však současně bude rovněž vítězstvím nejčistší lásky!

81. Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí!

Kdo by neznal tato významná slova, která zvolal Ježíš z Nazareta visící na kříži. Jednu z největších přímluv, která byla kdy vyřčena. Zřetelně a jasně. Avšak přesto stojí lidstvo vůči těmto slovům dva tisíce let bez porozumění. Vykládalo je *jednostranně*. Jen *tím* směrem, který se zdál lidem příjemným. Nebylo ani jednoho, který by pozdvihl svůj hlas pro skutečný smysl a zvolal ho vstříc lidstvu, zejména křesťanům ve vší zřetelnosti!

Avšak nejen to. *Vše* rozechvívající dění v pozemském bytí Syna Božího bylo vlivem jednostrannosti v předávání uvedeno do špatného světla. To jsou však chyby, které nevykazuje jen křesťanství, nýbrž nacházejí se v *každém* náboženství.

Jestliže učedníci staví nade vše a posouvají daleko do popředí to čistě osobní u svého učitele a mistra, tak to lze pochopit, zejména když je tento mistr tak surově a náhle vytržen z jejich středu, aby pak byl vystaven v plné nevinnosti těžkému utrpení a za nejhrubšího posměchu nakonec i mučednické smrti.

Něco takového vtisklo se hluboko do duší, které mohly svého učitele nejideálnějším způsobem poznávat ve společném soužití, což způsobilo, že se to osobní později dostalo do popředí všech vzpomínek. Něco takového je zcela samozřejmé. Avšak svatým *posláním* Syna Božího bylo jeho *Slovo*, přinesení Pravdy ze světlých výšin, aby tím byla lidstvu ukázána cesta ke Světlu, která mu dosud byla uzavřena, protože jeho duchovní stav v jeho vývoji mu před tím neumožňoval touto cestou *jít!*

Toto lidstvem způsobené utrpení velikému nositeli Pravdy stojí zcela samo pro sebe!

Co však bylo u učedníků samozřejmé a přirozené, vyrostlo u pozdějšího náboženství v mnohé velké omyly. *Věcnost* Božího poselství ustoupila daleko do pozadí před kultem osobnosti nositele Pravdy, který Kristus nikdy nechtěl.

Z tohoto důvodu ukazují se nyní v křesťanství chyby, které povedou k nebezpečí zhroucení, jestliže se omyly včas nepoznají a za ote-

vřenému přiznání se odvážně nenapraví. Nelze očekávat nic jiného, než že sebemenší opravdový pokrok musí dát takovýmto mezerám se projevit. Pak je přece rozhodně lepší, neuhýbat jim z cesty, nýbrž je srdnatě uchopit! Proč by pak neměla očista vyjít ze samotného vedení, svěží a radostná, ve svobodném pohledu vzhůru k velikému Božství? Vděčně by pak veliké davy lidstva jako osvobozené od doposud pocítovaného, avšak nikdy nepoznaného tlaku, následovaly toto volání, které by je vedlo do světla radostného přesvědčení! —

Veškerými následnými zvyklostmi *oněch* lidí, kteří se slepě podrobili neomezené vládě svého vlastního rozumu, a tím také silně zúžili svou chápavost, kladla se stejná hodnota Kristovu pozemskému životu jako jeho poslání. Lidé se při tom starali o jeho rodinné poměry a všechny pozemské události dokonce ještě více než o hlavní účel jeho příchodu, který spočíval v podání vysvětlení zralým lidským duchům o všem *skutečném* dění ve stvoření, v němž jediném naleznou Boží vůli, která je v něm vetkána a pro ně potvrzena.

Jedině přinesení této až doposud ještě neznámé Pravdy učinilo *zcela* nutným Kristův příchod na tuto zemi. Nic jiného. Neboť bez správného poznání Boží vůle ve stvoření není schopen žádný člověk nalézt cestu ke vzestupu do světlé říše, tím méně po ní jít.

Místo toho, aby prostě přijali tyto skutečnosti jako takové, aby se prohloubili v *poselství* a podle něj *žili*, jak to nositel Pravdy opakoval a naléhavě žádal, vytvořili zakladatelé křesťanských náboženství a církvi jako hlavní základ *osobní* kult, který je nutil, udělat z utrpení Kristova něco zcela jiného, než čím skutečně bylo.

Potřebovali to pro tento kult! Z toho vycházel nakonec zcela přirozeně v jeho dalším vývoji jeden velký omyl za druhým, a *pravou cestu* už nešlo vůbec správně rozpoznat.

Jedině tato falešná výstavba v *nevěčnosti* přinesla s sebou to, že se udrželo znetvoření všech událostí jeho příchodu. Čistá věcná přirozenost musela zaniknout v okamžiku, jakmile se hlavní kult stal čistě osobním! Při tom vzniklo nutkání, zachytit poslání Syna Božího hlavně v jeho *pozemském životě*. Ba dokonce se to k tomu vlastně ukázalo nezbytnou nutností.

Že se tím však šlo *falešně*, dokázal Kristus sám v celém svém stanovisku. Více než jednou odmítl jasně a ostře, aby se to vztahovalo na jeho osobu. Vždy odkazoval na Boha Otce, jehož vůli plnil, v je-

hož síle stál a působil, v každém slově a každým činem. Vysvětloval, jak by se měli lidé konečně učit, vzhlížet k *Bohu Otci*, avšak nikdy nemluvil při tom o sobě samém.

Protože se však lidé jeho slovy v tomto neřídili, nemohlo to nakonec dojít jinam, než že se dalo pohlížet na *pozemské utrpení* Krista jako na *nutné* a Bohem chtěné, a označilo se to dokonce za hlavní úkol jeho pozemského *příchodu!* Podle názorů z toho vzniklých přišel ze světlých výšin jen proto, aby zde na zemi trpěl!

Protože on sám na sebe neugal ani *jediné provinění*, zůstala ke zdůvodnění jediná cesta: Musely to potom být hříchy jiných, které vzal na sebe, aby je za ně odpýkal!

Ostatně, co zbývalo jiného, než takto dále stavět na *takto* položeném základě?

Živnou sílu a dobrou půdu přidalo pak ještě i to přece ne tak neznámé přeceňování vnitřní hodnoty, na které stůně celé lidstvo. Byl to následek onoho velkého pádu do hříchu, namířeného proti duchu, který jsem již často podrobně vysvětloval. V přílišném přeceňování rozumu zná člověk jen sám sebe, ne však svého Boha, k němuž tím spálil všechny mosty. Jen nemnozí mají ještě tu a tam zcela bídné cestičky k duchovnu, avšak ti také již jen něco málo tuší, *nikdy* však nemohou *vědět*.

Proto nikdo nepřišel na tu správnou, přirozenou myšlenku, *zcela oddělit Kristovo pozemské utrpení jakožto zvláštní událost od Božího poselství*. Veškerá osočování, pronásledování a mučení uznat jako těžký, nejhrubší zločin, kterým skutečně byla. Je to jen nové velké bezpráví, přikrašlovat je jako nutnost!

Zářivé světlo nejvyšší slávy ovšem přináleží tomuto utrpení a mukaplné smrti na kříži, protože se Syn Boží nenechal zastrašit tímto po pádu do hříchu předem očekávaným zlým přijetím od pannačných a pomstychtivých lidí, nýbrž přesto kvůli těm nemnohým dobrým přinesl na zem své tak nezbytné poselství Pravdy.

Tento čin lze ocenit tím výše, protože se jedná skutečně jen o malou část lidstva, která se tím chce zachránit.

Avšak je to nové rouhání vůči Bohu, když se tehdejší zločiny tohoto lidstva mají skrze falešné domněnky zmírňovat tak, jako by lidé při tom byli nástroji nutného splnění.

Z tohoto *omylu* vyvstává přece také u mnohých *přemýšlejících* lidí nejistota o následcích jednání Jidáše Iškariotského! Plným právem. Neboť když byla smrt na kříži nezbytností pro lidstvo, tak se Jidáš se svou zradou stal k tomu nástrojem, a nesměl by tudíž ve skutečnosti být za to v duchovním smyslu vinným. Avšak Pravda o skutečném dění odstraňuje všechny tyto rozpory, jejichž oprávněným objevením se jen dává potvrzení k tomu, že doposud pěstovaná domněnka musí být skutečně falešná. Neboť tam, kde je to *pravé*, není prostor pro takovéto nevyjasněné otázky, nýbrž lze na zcela přirozené dění pohlížet ze *všech* stran, aniž se při tom narazí na překážky.

Člověk má mít přece nyní konečně odvahu, poznat v přikrašlování zbabělost, která je zakrývána jen z chytrosti k zemi připoutaného rozumu, který je největším nepřitelem všeho toho, co se může *nad* něj povznést, jak se to vždy zřetelně ukazuje u každého nízkého společníka. Nebo jako skryté sebevyvyšování, které pochází ze stejného pramene! Je přece krásné, moci se domýšlet, být takto vzácně oceňován, že Božství proto zápasíce bere na sebe veškeré utrpení, jen aby pak smělo človíčkovi nabídnout čestné místo v Božské říši radosti!

Takový je *skutečně* základní názor, řečeno zhola a drsně! Nevypadá jinak, jakmile se pevnou rukou jednou strhnou cetky z jeho tvářnosti!

Nepotřebuji snad podotýkat, že takovýto názor může vycházet jen z nejzúženějšího omezení chápání veškerého mimozemského dění. Je to opět znovu jeden z těžkých následků velebení pozemského rozumu, který znemožnil každý svobodný, široký rozhled. Uctívání tohoto bůžka rozumu po pádu do hříchu zcela přirozeně stále rostlo, až se rozvinul do pozemsky silného Antikrista, nebo, ještě zřetelněji řečeno, do všeho *antiduchovního*! To lze přece dnes zřetelně poznat, kamkoliv se člověk podívá. K tomu není navíc potřeba nijak ostrý pohled.

A protože *jedině* duchovní může poskytnout most k přiblížení se a k pochopení všeho Božského, není tedy umožnění nadvlády pozemského rozumu, k čemuž se dnes hrdě hlásí všechny vědy, ničím jiným než *otevřeným vyhlášením boje proti Bohu*!

Avšak nejen vědy, nýbrž *celé lidstvo* nachází se dnes pod tímto znamením! Dokonce i každý, který se nazývá vážně hledajícím, nese s sebou tento jed.

Není proto nepřirozené, že také církev v sobě musí mít z toho mnohé. Proto se při podání a výkladech všech Spasitelových slov vplížilo mnohé, co má svůj původ jedině v pozemské chytrosti rozumu!

To je také ten člověka stále znovu a znovu svádějící had, před nímž varuje záznam Bible! Jedině tento had rozumové chytrosti staví člověka před zavádějící rozhodnutí: „Mohli-li říci Bůh..?“

Jakmile se mu, tedy rozumu samotnému, trvale přenechá každé rozhodnutí, stane se vždy, jak je to také v Bibli správně naznačeno, že zvolí to, co je Bohu *nepřátelské* nebo od Boha *odvrácené*, čistě pozemské, mnohem nižší, k čemuž přece rozum jako jeho výkvět sám patří. Proto není schopen chápat nic vyššího.

Rozum člověk obdržel, aby mu v každém *pozemském* životě *poskytoval směrem dolů protiváhu* pro vzhůru usilující *čisté duchovno*, za tím účelem, aby se člověk na zemi nevznášel jen v duchovních výšínách a nezapomínal při tom na svůj pozemský úkol. Rozum má mu sloužit také k ulehčení a vytvoření pohodlí veškerého pozemského života. Především však k tomu, aby silné nutkání vzhůru k vysokému, čistému a dokonalému, které spočívá v duchu *jako jeho nejvlastnější podstata*, přenesl do malého pozemského a přivedl je k pozemsky viditelnému působení ve hmotném. Jako pomocník živoucího ducha, jako jeho sluha! Ne jako vedoucí a ne jako o všem rozhodující. Má tedy pomáhat vytvářet pozemské, tedy hmotné možnosti k uskutečnění duchovní touhy. Má být nástrojem a sluhou ducha.

Bude-li však *pouze* jemu přenecháno každé rozhodnutí, jak se to děje nyní, tak nezůstává již jen protiváhou, není více pomocníkem, nýbrž klade do misek vah každého rozhodnutí *jen své vlastní závaží*, a to musí mít za následek *jen pokles*, protože rozum táhne dolů. Něco jiného se při tom nemůže stát, protože on přece patří ke hmotnosti a zůstává na ni pevně vázaný, zatímco duch přichází shora. Místo toho, aby pak ještě podal ruku duchovnímu ku pomoci, zesílil v něm a stal se velikým, odstrkuje duchovnem mu nabízenou silnější ruku a vylučuje ji, jakmile se mu všechno přenechá. Nemůže jinak, jedná v tom podle zákona své vlastní podstaty.

Avšak dobře si zapamatujte, že pozemský rozum je nepřitelem ducha teprve *tehdy*, když se pozvedne *nad* něj! Ne dříve. Neboť sto-

jí-li *pod* vládou ducha, jak je to od přírody podle vůle Stvořitele zařízeno, tak zůstává věrným služebníkem, který se může jako takový *ocenit*. Avšak dá-li se mu proti přírodním zákonům vedoucí místo, na které nepatří, tak jako další následek potlačí všechno to, co by ho mohlo rušit v tom, aby se udržel na vypůjčeném trůnu. Samočinně zavírá bránu, která by při svém otevření musela vrhnout světlo na jeho nedostatky a úzké omezení.

Je to věrný obraz *takového* jednání lidí, kteří v uspořádaných poměrech a pod dobrým vedením cítí růst svou dovednost, přeceňují ji, a při náhlém obratu, následkem neschopnosti k vyššímu pak vrhají národ do bídy a úpadku. Jakož tito nikdy nemohou dospět k nějakému pochopení a veškerou vinu vlastní neschopnosti se snaží, před sebou a před jinými, uvalit jen na minulost, právě tak málo uzná lidský rozum, že nikdy nemůže působit na místě vyššího ducha, aniž by přivodil nejtěžší škodu a nakonec zkázu. Ve všem je to stále stejný obraz, totéž dění ve věčném opakování.

Nechť se člověk jednou klidně a jasně uvažující vnoří do tohoto dění samotného. Bude mu všechno mnohem rychleji srozumitelné a musí se to ukázat jako nejužitečnější.

Tyto okolnosti zatáhly také u zakladatelů církví a náboženství oponu nad velkou jednoduchostí Boží Pravdy, položily závoj nad každou možnost správného pochopení.

Lidstvo nemohlo na sebe uvalit nic strašlivějšího než toto dobrovolné zúžení, neschopnost pochopení všeho toho, co leží mimo pozemské, tedy mnohem větší část veškerého dění. Doslova to však leží *nad* jeho zúženým obzorem.

Nuže nechť jednou člověk bojuje proti neproniknutelnosti této zdi. Bude muset velmi rychle poznat, jak se ukázalo být pravdivým slovo básníka, že proti hlouposti i sami bohové bojují *marně!*

Tuto houževnatou zeď mohou prolomit jen jednotlivci sami za sebe jedině zevnitř, protože zevnitř byla zbudována. *Avšak oni nechtějí!*

Tudíž je dnes všude selhání. Kam se podíváme, je obraz beznadějných zmatků a mnohé bídy!

A na troskách stojí prázdný, nafoukaný, pyšný původce chaotického zmatku ... „moderní člověk“, jak sám sebe tak rád označuje. „Pokrokovce“, který byl ve skutečnosti trvale jdoucím zpět! Vyžadujíc obdiv nazývá se také ještě „střízlivým materialistou“. —

Bolí hlava a vzrůstá nevolnost, jakmile se to všechno prožije, když lze vidět upadat tak mnohé dobro, které by ve správném prostředí bylo krásně rozkvetlo, a jakmile lze vidět tak mnohé další tím trpět, vroucně formuje se modlitba: „Učiň Ty konec, Pane! My nemůžeme!“

Ke všemu přicházejí také ještě mnohé roztržky, stále rostoucí vzájemná nenávisť, navzdory jednotě jejich dobrovolného zotročení! Ani zaměstnavatelé, ani zaměstnanci nenesou na tom vinu, ani kapitál, ani jeho nedostatek, také ne církve ani stát, ani různé národy, nýbrž tak daleko to přivedly pouze a jedině falešné postoje jednotlivců!

Dokonce i takzvaní hledatelé Pravdy jsou nyní jen zřídka na pravé cestě. Devět desetin z nich stává se jen farizeji, kteří domýšlivě kritizující hledí na své bližní, přičemž se ještě horlivě potírají. Všechno je falešné! Nejdříve ještě musí přijít nevyhnutelné naplnění strašlivého konce, dříve než ještě někteří se budou moci probudit z tohoto spánku.

Ještě je možný obrat. Kohokoliv! Avšak brzy přijde konečné „příliš pozdě“ navždy, navzdory všem nadějím tak mnohých věřících, kteří holdovali mylným názorům, že je snad potřeba více méně dlouhé doby nutného očištění, vždy podle člověka samotného, takže však nakonec jeho cesta přece musí znovu vést ke Světlu, k věčné radosti, ke štěstí v blízkosti Boží!

Tato myšlenka je sice příjemnou útěchou, avšak není správná a neodpovídá Pravdě. —

Přehlédněme ještě jednou klidně a jasně, avšak v hrubých rysech veliký vznik stvoření a lidí k němu patřících. Pozorujte při tom důkladně *prazákon stejnorodosti*, který jsem tak často vysvětloval, se všemi nezměnitelnými, nutnými následky ve veškerém dění, které v sobě skrývá:

Hmotnost táhne se jako velké pole v obrovském koloběhu na *nejspodnějším* okraji celého stvoření, jako to, co je v něm nejtěžší. Z prasek se v sobě v neustálém pohybu vyvíjí, stále více se slučuje, utváří až do námi viditelných souhvězdí, k nimž náleží tato země. Takto dozrává až k nejvyššímu rozkvětu a ovoci, čemuž odpovídá naše doba, aby se pak v přicházející přezrálosti opět sama ze sebe podle zákonů stvoření zcela rozpadla, rozložila se zpět

v prasemeno, které pokračující dále stále znovu dostává příležitost, čerstvě se spojit k novému utváření. —

Takový je celkový obraz, klidně pozorovaný z výšin.

Hmotné samo o sobě není nic jiného než látka, která slouží k formám, obalům, a k životu přichází, jakmile je proniknuta *nad* ní spočívajícím nehmotným bytostným a následně prožhavana tímto spojením.

Spojení tohoto hmotného s nehmotným bytostným vytváří základ k dalšímu vývoji. Z bytostného vytváří se také všechny duše zvířecí.

Nad oběma základními částmi, hmotným a bytostným, leží jako nejvyšší díl stvoření ještě *duchovno*. Je to podstata sama pro sebe, jak moji posluchači přece již ví. Z tohoto duchovna vychází semínka, která se chtějí stát sebevědomými lidskými duchy.

Jen v půdě hmotnosti může takovéto semínko duchovna dozrát k sebevědomí lidského ducha, stejně jako zrno pšeničné v orné půdě ve zralý klas.

Avšak jeho vniknutí do hmotného pole je možné teprve tehdy, když toto dosáhlo určité výše vývoje, která odpovídá podstatě v celém stvoření nejvýše stojícího duchovna.

To je *ta* doba, ve které stvoření zplodí nejvýše vyvinuté tělo zvířecí, u něhož již není možné další zdokonalení skrze duši zvířecí z bytostného.

Malý odraz, opakování tohoto velkého světového dění, dává například také opět znovu pozemské narození lidské duše, jakož se přece v člověku, koruně stvoření, tedy v nejvýše stvořeném tvorů, vlastně odráží celé světové dění. Také lidská duše může vniknout do dětského těla tvořícího se v mateřském lůně teprve tehdy, když toto tělo dosáhlo zcela určité zralosti. Ne dříve. Teprve nutný stav zralosti otevírá duši cestu k volnému vniknutí. Tento okamžik spočívá *uprostřed* těhotenství.

Tak spadá také ve velikém světovém dění doba nejvyššího vývoje zvířecího těla rovněž doprostřed, tedy do poloviny koloběhu veškeré hmotnosti! Posluchač nechť si toho důkladně všimne.

Protože tehdy na tomto bodu dosáhlo *bytostné* zvířecí duše ve vývoji těla ze hmotnosti toho *nejvyššího*, byla teprve touto okolností samočinně uvolněna cesta pro vniknutí *nad ním* stojícího *duchovna*!

Nyní duchovní semínko jakožto nejmenší ve své duchovní stejnorodosti mohlo vstoupit opět jen do nejvyššího mistrovského díla pod ním stojícího bytostného, tedy z něj nejvýše vyvinutého těla zvířecího.

Při tomto vniknutí přirozeně bere do ruky vlivem své vyšší podstaty ihned veškerou vládu, a může jím obývané tělo, jakož i celé své pozemské okolí vést k ještě vyššímu vývoji, což by bytostné nebylo mohlo. Při tom se zcela samozřejmě vyvíjí současně také duchovno.

Takový je letmý obraz veškerého dění *ve* stvoření, jehož přesné podrobnosti ještě podám v pozdějších přednáškách, až do všech nejmenších částí.

Patříme k *nejprvnější* části tohoto koloběhu hmotnosti, stojíme jako první v popředí a na špici jeho oběhu. Před námi nebylo nic stejného druhu, avšak po nás to bude věčně.

Ta část, ke které patříme také my, koná tedy všechny události poprvé a přede všemi ostatními. Proto hraje také země zvláštní velkou roli, protože se na ní jakožto na nejzralejším hrubohmotném světovém tělese má odehrát všechno rozhodující světové dění.

Není to tedy žádné opakování, co nyní prožíváme a co leží před námi. Nic, co by se někdy vyskytlo ve světovém dění! —

Pojďme zpět k prvnímu vstoupení lidského duchovního zárodku do této hmotnosti, k polovině koloběhu hmotnosti. Tehdejší nejvýše vyvinutá zvířata, která se dnes mylně nazývají jako pralidé, vymřela. Jen *ta* těla z nich byla přivedena k zušlechtění, do kterých vnikly *duchovní zárodky* na místo bytostných duší zvířecích. Duchovní zárodky, zrající v nich rozličnými prožitky, pozvedly tělo zvířecí až k nám známému tělu lidskému a rozdělily se do ras a národů. – Velký pád do hříchu byl za nimi. On byl prvním činem dobrovolného rozhodnutí po sebeuvědomění duchovních zárodků, spočívajícím v povýšení rozumu *nad* ducha, a připuštěním dozrání těžkých následků dědičného hříchu, který velmi brzy přivedl ke zralosti zřejmé a také lehce poznatelné prázdné ovoce nadvlády rozumu. Dědičný hřích je vlivem jednostranné rozumové činnosti rovněž jednostranně vyvinutý mozek, který se jako takový trvale dědí. Uváděl jsem již často tuto skutečnost *) a budu o ní mluvit časem ještě mnohem podrobněji. Najdou se snad také ještě lidé, kteří na základě takto ukázaného směru mohou radostně pomáhat na velkém díle objasnění.

*) Přednáška č. 9: Dědičný hřích

Nezadržitelně se ubíral koloběh po své dráze. Avšak zbloudilé lidstvo přinášelo do nutného pokroku váznutí a chaos. Uprostřed chaosu přišel národ Židů pod známou těžkou porobu Egyptanů. Nouze a silná touha po osvobození poskytla duším rychlejší zrání. Tím předběhly duchovně všechny ostatní, protože tímto silným jitrěním cítění oproštěného od pudů pojednou správně nahlížely do sebe samých a také do duší svých utiskovatelů! Jakmile jasně cítily, že všechno pozemské a také nejostřejší bystrost rozumu již nemohou pomoci, přičemž poznaly také prázdnotu své duše, naučil se duchovní zrak vidět ostřeji, a pozvolna se konečně vynořil pojem samotného Božství, opravdovějšího a vyššího, než jej doposud měly. A bolestí proniknuté modlitby opět stoupaly vzhůru mnohem vroucněji.

Tím mohl se národ Židů stát povoláním, který všechny jiné duchovně předchází, protože měl až do té doby nejčistší pohled na pojem Božství. Nakolik to tehdy při stavu zralosti lidských duší bylo možné.

Prosím, nezaměňovat duchovní zralost s naučenými vědomostmi, nýbrž vždy opět uvážit, že *duchaplný* znamená *cituplný*!

Tehdejší největší duchovní zralost Židů je také uschopnila, aby obdrželi skrze Mojžíše jasnou Boží vůli ve formě zákonů, které znamenaly nejvyšší poklad k dalšímu vývoji a poskytovaly nejlepší a nejsilnější oporu.

Jako se zcela přirozeně světové dění semkne vždy jen na nejzralejší místo, tak soustřeďovalo se to tehdy pozvolna na tento duchovně stále více zralý národ Židů. —

Avšak zde se opět nesmí zaměňovat světové dění s pozemskými světovými dějinami, které leží daleko od samotného dění světového a zpravidla zpětně podávají jen důsledky tak často falešně používané *svobodné vůle* lidského ducha, který hází do skutečného dění jen mnoho kamení, a tím často vytváří dočasné vybočení a pozemský zmatek.

Národ Židů stál tehdy ve svém náboženském kultu v čele ostatních, a tím byl ve svém pohledu Pravdě nejbliže.

Přirozeným následkem toho bylo, že vzájemným působením muselo přijít oznámení inkarnace ze Světa také jen po této cestě, protože ona jakožto nejsprávnější mohla vést až do jeho nejtěsnější

blízkosti. Jiné cesty nemohly být vlivem jejich dalšího vzdalování se od Pravdy k takové možnosti schůdné, protože vedly skrze omyly.

Nebylo to také opět možné jinak, než že podle zákona a za působení nejnezbytnější stejnorodosti, mohl nositel Pravdy ze Světla při své inkarnaci vkročit jen na *tu cestu*, která této Pravdě leží nejbliže a nejdále jí vychází vstříc ve své podobnosti. Jen to dává nutnou oporu a přitahuje, zatímco falešné mínění odpuzuje a cestu k proniknutí a příchodu ze Světla přímo uzavírá.

Zákon vzájemného působení a stejnorodosti nevyhnutelně musí přijít také zde k plné působnosti. Prazákony otevírají nebo uzavírají cestu ve svých stejnoměrných nezvratných účincích.

Tato skutečnost poskytuje současně a samočinně důkaz o tom, že *ten* národ, ve kterém se Kristus jakožto veliký nositel Pravdy inkarnoval, musel mít nejčistší pohled na Božské a jeho působení, a že tedy všechna ostatní tehdy existující náboženství *nedošla* k Pravdě tak blízko. Například buddhismus *nestojí* a *nestál* tudíž blízko Pravdě, nýbrž v mnoha věcech bloudí. Neboť zákony ve stvoření jsou neklamné. Při klidném uvažování musí tím každý přijít na pravou cestu a být brzy zbaven svého kolísání. —

Avšak když se mezitím i mezi Židy navrátila do náboženství nadvláda rozumu a vypěstovala nečistou ctižádost, tu pomohla opět těžká pěst Římanů, že alespoň hrstka zůstala v pravém poznání, aby se Slovo mohlo naplnit.

Moji posluchači se musí snažit, aby jednou hlouběji a obsáhleji sledovali účinky zákona nezbytné stejnorodosti v projevu činnosti, jakož i vzájemného působení a tíže a hledali v nich všechny jemnosti. Brzy v nich budou poznávat všeobsáhlost a trvalost, jakož i živoucnost. Vyzbrojeni tímto klíčem, vyznají se rychle a náležitě v každém dění. Musí vidět, že to je skutečně univerzální klíč, se kterým mohou otevřít každou bránu. Ne však fantastičností a nepotřebnou mystikou, nýbrž s jasným pohledem bezmezerného poznání. —

Stejně jako může duchovní zárodek proniknout do světové části stojící ve správném poměru k jeho nehotovému, avšak přece vyššímu duchovním druhu, nikdy však do části k tomu ještě nedozrálé, rovněž tak do již dozrálé, jakou je dnes naše světová část, ve které mohou žít již jen mnohokrát vtělené duše, tak není jiný postup při

inkarnaci nositele Pravdy ze Světla. Jeho příchod může nastat jen do té části lidstva, která je k tomu nejzralejší. U posla z *Božského* musely být přitom splněny podmínky všech zákonů co *nejstřeji*. Mohl být zrozen tedy jen do *těch* názorů, které Pravdě vycházely vstříc nejvíce.

Stejně jako duchovní zárodek může vniknout do hmotnosti teprve *tehdy*, když bytostné dospělo v působení až ke svému nejvyššímu bodu, kdy bez vniknutí duchovního zárodku by nastal stav klidu a tím zpětný chod, tak bylo před Kristovým příchodem dosaženo zde ve hmotnosti bodu, kdy duchovno ve *zbloudění* následkem dědičného hříchu *nemohlo dále!* V duchovním spočívající svobodná vůle, místo aby podporovala všechno stávající, tak *podvázala* k výšinám chtěný vývoj ve stvoření a všechny své schopnosti vlivem povýšení rozumu zavedla *jednostranně* jen do hmotného. To byl okamžik nejvyššího nebezpečí!

Bytostné, *aniž* by mělo vlastní svobodnou vůli, provedlo zcela přirozený vývoj stvoření *správně*, tedy podle Boží vůle Stvořitele. Avšak duchovno *se* svou svobodnou vůlí skrze pád do hříchu se k tomu učinilo neschopným a přineslo jen zmatek a zdržení do dalšího vývoje hmotného. Falešné použití dané mu moci k řízení Boží tvůrčí síly jakožto nutnému povznesení ve zralé hmotnosti muselo vést dokonce k *sestupu*, místo k nejvyššímu vývoji. Lidský duch násilně zdržoval pádem do hříchu každý *skutečný* vývoj vpřed; neboť pozemsky technické vymoženosti nejsou žádným skutečným pokrokem ve smyslu Bohem chtěných světových událostí! *Proto byla nutná co nejrychlejší pomoc, zákrok Stvořitele samotného!*

Každé další století by pak zlo zvětšilo tak, že by možnost cesty k Boží pomoci zůstala časem zcela vyloučena, protože by nadvláda rozumu povolna zcela odřízla každé pochopení všeho skutečně duchovního, tím spíše Božského. K inkarnaci ze Světla by pak chybělo jakékoliv kotviště!

Muselo se tedy jednat rychle, protože ještě nebyla doba Syna Člověka, který se tehdy nacházel již ve vývoji ke svému úkolu.

Z této nutnosti povstalo velké Božské mysterium, kdy Bůh přinesl stvoření onu oběť tím, že poslal k zemi část Božství, aby přineslo Světlo zbloudilým!

Tento příchod Kristův nebyl na počátku ještě předvídan!

Jen falešné použití svobodné vůle lidstvem v pádu do hříchu a jeho následky učinily nutným Boží zásah proti jeho prvotnímu chtění! *Bytostné* ve hmotnosti *splnilo* v rozvoji stvoření svůj úkol, avšak vyšší *duchovno* díky lidem zcela *selhalo*! Dokonce ještě hůře; neboť použilo danou mu sílu rozhodování přímo k opaku, a stalo se tím *neprátelské* Božímú chtění, s jeho vlastní, duchovnu k použití přenechanou silou. Jak velká je to vina, si člověk může domyslet sám.

Kristovo narození *nebylo* tedy splněním zaslíbení a zjevení, která lidským duchům slibovala jako Boží dar věčného prostředníka! Nýbrž to byl *nouzový* Boží *akt* pro celé stvoření, jemuž hrozilo pohřbení vlivem zbloudilého lidského ducha.

To přináší s sebou také to, že tehdy v Ježíši z Nazareta vtělená část Boží musí opět zcela vejít k Otci, do Božského, jak to Kristus sám často zdůrazňoval. Musí opět s ním být jedno. Tato skutečnost rovněž dokazuje, že nemůže být zaslíbeným věčným prostředníkem mezi Bohem a stvořením, není k tomu zaslíbeným Synem Člověka!

Ten je posledním pokrokem pro stvoření a je odedávna předurčen pro konec první části hmotnosti, načež se stvoření pak bude v souměrnosti ubírat dále, v čele se Synem Člověka jakožto věčným prostředníkem, který tím je a zůstává zároveň nejvyšším *služebníkem* Božím. Kristus, Syn Boží, byl částí Boží, a musel proto opět zcela vejít do Božského. Syn Člověka je výkonný služebník Boží, který je vyslán z Božského, avšak nikdy nemůže opět *zcela* vejít do Božství, protože k neoddělitelnému vlastnictví kromě Božského původu přijal také čistě duchovní. To mu brání v trvalém opětovném vstupu do Božského. *Teprve tím* se naplňuje ono zjevení zaslíbení *věčného* prostředníka mezi Bohem a jeho stvořením, ke kterému lidstvo přece také patří. —

Takový je běh světového dění až do konce. Jedno vyplývá zcela přirozeně z druhého. Je-li pochopen správně nejdříve pád do hříchu a po něm následující nepředurčený příchod Kristův jakožto nutný akt, nebude pak pochopení toho dalšího těžké a všechny mezery se samy od sebe vyplní. Nevyřešené otázky odpadnou.

Brány k ráji byly pro *zralé* lidské duchy otevřeny teprve skrze Kristovo poselství. Schopnost, také správně chápat cestu tam, zde

nebyla až do té doby. Avšak při oddálení by se musela opět ztratit vlivem zbloudění lidských duchů, pokud by pomoc nebyla přišla ihned. Poselství platilo jak pro pozemské lidi, tak pro zesnulé, jako *každé* Boží poselství, *každé* Slovo světlé Pravdy!

Lidé slyšeli v něm po přísnonosti zákonů také o lásce, kterou by doposud ještě nemohli pochopit, avšak kterou měli nyní v sobě rozvinout. Ale skrze poselství lásky nebyly zákony zbořeny, nýbrž jen vystavěny. Měly zůstat jako pevný základ, jehož účinky v sobě takovouto lásku skrývaly. —

Na tomto Slově Syna Božího snažili se také později stavět, avšak vznikly při tom velké omyly vlivem příliš falešných předpokladů, na což jsem již poukázal na začátku své přednášky. —

Pozorujme ještě jednou křesťanské dějiny. Lze si z nich vzít to nejlepší poučení a těmito paprsky osvětlit stejně tak *všechna* náboženství. Všude najdeme tytéž chyby.

Každý malý i velký zvěstovatel Pravdy trpěl bez výjimky za posměchu a potupení, jakož i pronásledováním a útoky od milých bližních, kteří se přece vždy, jakož i dnes považovali za nanejvýš chytré a moudré, než aby skrze posly svého Stvořitele přijali vysvětlení jeho vůle, zejména protože tito poslové skutečně nikdy nepřišli z vysokých škol tohoto lidstva!

Vysvětlení Boží vůle je v podstatě jen výklad běhu jeho stvoření, ve kterém lidé žijí, k němuž patří. Avšak znát stvoření znamená všechno! Zná-li je člověk, tak je pro něj lehké využít všeho, co v sobě skrývá a co nabízí. Tato schopnost zužitkování mu opět přináší *veškeré* výhody. Tím také brzy pozná a naplní vlastní účel bytí, a všechno podporujíc, bude stoupat vzhůru ke Světlu, sobě k radosti, svému okolí jen k požehnání.

Avšak každý posel byl jím vysmíván, a tím také i samotné poselství. Nikdy nedošlo k tomu, aby jím byl přivítán, i když konal sebelepší dobro. Vždy budil pohoršení, což se ovšem dá lehce vysvětlit vzhledem k Bohu nepřátelskému rozumu, který v sobě podává důkaz skutečnosti tohoto nepřátelství vůči Bohu. Kristus jasně shrnuje toto dění v poukaze, že Pán vyslal služebníky ke všem svým nájemcům, jejichž poplatky měli přinést. Avšak namísto splnění byli jeho služebníci jen tupeni, zbiti ještě před tím, než je s posměchem a prázdnýma rukama poslali zpět.

Přikrášlujíc nazývá se to opět *podobenstvím*. V miloučkém pohodlí staví člověk sám sebe neustále *mimo* tyto skutečnosti a nevztahuje je nikdy na sebe! Nebo má potřebu vysvětlit, že je to *vyznamenání* od Boha, když jeho poslové musí takto trpět, místo toho, aby na to pohlíželi jako na Bohem nechtěný zločin tohoto lidstva.

Protože rozum potřebuje k zakrytí svého jinak viditelného omezení pozlátko a tretky, snaží se až křečovitě shlížet na prostotu Pravdy za všech okolností opovržlivě, protože *ona* by mu mohla být nebezpečná. On sám přece potřebuje zvučné rolničky na čapce, kterou nosí. Příliš velká slova, aby udržel pozornost upoutanou na sebe. A dnes více než kdykoliv jindy. Avšak opovržlivost vůči strohé jednoduchosti Pravdy je dnes již dávno úzkostí. Na tuto nutnou čepičku blázna věší se stále více zvučných rolniček, které vlivem křečovitého kroucení a skoků mají znít stále hlasitěji, aby se ještě nějaký čas udržel na vypůjčeném trůnu.

Avšak tyto skoky se v poslední době staly již tancem zoufalství, který se brzy stane posledním tancem smrti! Námaha je stále větší, *musí* být větší, protože vším tím drncením stále více proniká prázdnota. A při násilném největším skoku, který se připravuje, spadne konečně pestrá čapka z hlavy!

Pak pozvedne se zářivě a klidně koruna prosté Pravdy na místo, které přísluší jedině jí.

Vážně hledající, kteří byli zmateni vším tak groteskně do těžce pochopitelné výše vyšroubovaným, obdrží tím konečně pevný opěrný bod, oporu pro svůj rozhled. Budou moci bez námahy plně pochopit *celou* Pravdu, zatímco doposud museli vynaložit velikou námahu, aby našli jen nepatrné zlomky.

Zpět k jednoduchosti v myšlení! Jinak nemůže nikdo *zcela* velikost pochopit, a proto nikdy ani dosáhnout. Myslete prostě jako děti! V tom spočívá smysl velkých slov: „Nebudete-li jako děti, nemůžete vejít do říše Boží!“

Cestu k ní nelze s dnešním tak komplikovaným myšlením nikdy nalézt. Také v církvích a náboženstvích není tomu jinak. Právili se tam, že utrpení pomáhá *vzhůru*, že proto je to milost Boží, tak se tím přijalo malé zrnko pravdy, avšak přikrášlujícím způsobem notně zkomolené. *Neboť Bůh nechce žádné utrpení svého lidu!* Chce jen radost, lásku, štěstí! Cesta *ve* Světle nemůže být vůbec

jiná. Cesta ke Světlu má také kameny jen tehdy, když je tam člověk nejdříve položí.

Zrnko Pravdy v učení o utrpení je v tom, že utrpením může být vykoupěna nějaká vina. Avšak to nastává jen tam, kde člověk vědomě *poznává* utrpení jako zasloužené! Stejně jako prosící lotr na kříži.

Celý svět dnes žije nesmyslně. Také ti, kteří tak chytře mluví o vykoupění karmy. Ti se v tom mýlí, protože je to ještě mnohem těžší, než si ti, kteří chtějí být vědoucími, myslí. Neboť karma, nebo-li *zpětné působení* není vždy také *vykoupěním*! Na to nechť každý člověk dbá. Může to s ním při tom *jít* velmi často právě naopak *ještě hlouběji dolů!*

Vzestup je navzdory zpětnému účinku viny závislý jedině na vnitřním postoji každého člověka. Jak nastaví v sobě velké kormidlo, zda vzhůru, zda rovně nebo dolů, *tak*, a ne jinak bude směřovat navzdory všem prožitím!

Zde se ukáže, že on není nebo nemůže být žádnou hříčkou, nýbrž *musí řídit* vlastní cestu sám skrze sílu své *svobodné vůle*. *V tom zůstává tato vůle až do posledního okamžiku vždy svobodná!* V tom je každý člověk opravdu svým svobodným pánem, jen musí bezpodmínečně také počítat se ... stejnými následky svých stanovisek, které ho povedou vzhůru nebo dolů.

Nařídí-li však své kormidlo vlivem pochopení a pevného chtění *vzhůru*, tak zasáhnou ho zlá zpětná působení vždy v menší míře, budou se na něm projevat nakonec ba i jen symbolicky, protože nížinám zlých zpětných účinků již unikl následkem úsilí vzhůru, i když ještě dlí na této zemi. Zanechá je za sebou. Není nikterak nutné, aby člověk musel *trpět*, pokud usiluje ke Světlu.

Proto z očí pásku, kterou si člověk přikládá, aby se netřásl před propastí, která se již dlouho rozevívá. Dočasné uklidnění není žádnou posilou a znamená jen promeškání, jehož čas nelze již nikdy více dohnat. Dočasné uklidnění není žádnou posilou a znamená jen promeškání, jehož čas nelze již nikdy více dohnat.

Pro pozemské utrpení nebylo ještě nikdy správného vysvětlení a zdůvodnění. Proto přineslo se jako narkotikum příkrášlování, které se stále znovu trpícímu člověku podává bezmyšlenkovitě, ve více či méně šikovných slovech. Velká chyba jednostrannosti všech náboženství!

A když zcela zoufalý hledající někdy žádá *příliš* jasnou odpověď, tak je nepochopené prostě zařazeno do říše Božského mystéria. Do ní musí ústít všechny cesty nevyřešených otázek jako do záchraného přístavu. Avšak tím se zřetelně označí jako cesty *falešné*!

Neboť každá pravá cesta má také jasný konec, nesmí vést do neproniknutelnosti. Ta je jen útekem zjevné nevědomosti tam, kde mají sloužit k vysvětlení „nevyzpytatelné cesty Boží“.

Pro lidi není třeba *ve* stvoření *žádných* mystérií, nesmí jich být; neboť Bůh chce, aby jeho zákony, které ve stvoření působí, byly člověku dobře *známy*, jimiž se pak může řídit a skrze ně pak snadno splnit a dokončit své putování světy, aniž by zbloudil v nevědomosti.

Jedním z nejvíce neblahých pojetí však zůstává drsná vražda Syna Božího *jako nutná oběť smíření* pro lidstvo!

Domněnka, že tato brutální vražda Syna Božího má smířit Boha!

Protože se pro tento názor nemůže logicky najít žádné vysvětlení, uniká se rozpacitě opět za tak často používanou zeď Božského mystéria, tedy dění, které se člověku nemůže stát srozumitelným!

Přitom je Bůh tak jasný ve všem, co koná. Jasnost sama! Stvořil přece přírodu ze své vůle. Tudíž přirozené musí být také to pravé! Vždyť přece Boží vůle je zcela dokonalá.

Avšak oběť usmíření na kříži musí být pro každé přímé smýšlení *nepřirozená*, protože je vůči nevinnému Synu Božímu také nespravedlivá. Zde není ani vytáček ani kroucení. Nechť člověk raději jednou bez obalu přece jen přizná, že něco takového je skutečně nepochopitelné! Může si dávat námahu jak chce, nedojde při tom k žádnému závěru a nemůže v tomto případě pak již porozumět svému Bohu. *Bůh však chce být chápán!* To však také lze, protože ve stvoření jasně spočívají projevy jeho vůle, nikdy si neodporujíc. Jsou to jen lidé, kteří si dávají námahu a do svého náboženského bádání vnáší nesrozumitelnost.

Tato pracná stavba pro falešnou základní myšlenku *nutné* oběti smíření ve smrti na kříži se přece již tříští na slovech samotného Spasitele, v době, kdy ho křížovali.

„*Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí!*“ Bylo by třeba této přímluvy, kdyby smrt na kříži měla být nutnou obětí k usmíření? „*Nevědí, co činí!*“ je přece obžaloba nejtěžšího druhu. Nejjasnější poukaz, že je *falešné* to, co činí. Že tento čin byl jen obyčejným zločinem.

Byl by se Kristus modlil v Getsemane, aby ho minul kalich utrpení, když by jeho smrt na kříži byla nutnou jakožto obětí smíření? Nikdy! To by Kristus neučinil! Věděl však, že toto pro něj nastávající utrpení bylo *jen následkem svobodné lidské vůle. A proto jeho modlitba.*

Zaslepeně chodilo se kolem toho dva tisíce let a bezmyšlenkovitě přijímalo se o tom to nejnemožnější.

S bolestí musíme velmi často slyšet názor, že mezi dnešními Ježíšovými učedníky a učednicemi jsou vyvolení omilostnění tělesným utrpením, například stigmaty!

To všechno přirozeně vychází jen z falešného výkladu Kristova pozemského utrpení. Vždyť tomu nemůže přece být vůbec jinak. Avšak jaké osobní těžké následky to může způsobit, chci ještě zmínit.

Kolik k tomu patří bezmyšlenkovitosti a jak je to nízká otrocká mysl, představovat si všemohoucího Stvořitele nebe i země tak, že by takto jednal! Je to přece bezpochyby nejhříšnější snížení vznešeného Božství, k jehož základní představě není to nejkrásnější ještě dost krásným a to nejlepší nemůže být dost dobrým, aby se tím jen poněkud přiblížilo skutečnosti! A o tomto velikém Bohu se předpokládá, že vyžaduje, aby se člověk, kterého stvořil, před ním svíjel v bolestech, když je jím obdařený?

Jak potom může následovat vzestup?

Lidé formují Boha tak, jako ho *oni* chtějí mít, a *oni* mu dávají směr jeho chtění! A běda, když není takový, jak se domnívají, protože pak bude beze všeho zavržen, jako se na důkaz toho ihned zavrhuje a potírají *ti*, kteří si troufají vidět Boha mnohem většího a vznešenějšího. V dosavadních lidských názorech nespočívá velikost. Ty naopak svědčí jen o neochvějné víře ve *vlastní* hodnotu, aby Bůh žebral o přízeň těch, z jejichž krví potřísněných rukou směl zpět přijmout svého vysmívaného a tupeného, trýzněného a mučeného Syna, kterého jim kdysi poslal se záchranným poselstvím ku pomoci!

A dnes se chce ještě udržovat víra, že všechno bylo pro Boha nutnou obětí smíření? Když Kristus během svého utrpení sám již zcela zoufalý nad touto slepotou volal: „Vždyť nevědí, *co* činí!“!

Je pak ještě vůbec možno přivést lidstvo na pravou cestu? Vždyť nejostřejší dění je stále ještě k tomu příliš slabé. Kdy člověk konečně

pozná, jak hluboko vlastně klesl? Jak prázdné a duté jsou domněnky, které si vytvořil?

Jakmile se však ponoříme poněkud hlouběji, tak nalezneme uzavřenou sobeckost v nejčistší formě. I když se nyní mluví na všech nárožích vznešenými slovy o hledání Boha, tak je to *opět* velké pokrytectví v obvyklé samolibosti, které zcela schází každá skutečně vážná touha po čisté pravdě. Hledá se jen sebezbožňování, nic jiného. Žádný člověk se vážně nesnaží o *chápaní Boha!*

Se vznešeným úsměvem odsouvají jednoduchost Pravdy rychle stranou, nepozorovaně; neboť se považují za příliš vědoucí, za příliš vznešené a významné, než aby se *jejich* Bůh mohl zabývat ještě prostotou. On musí přece být k jejich cti mnohem spletitější. Jinak by přece nebyl hoden, aby se v něj věřilo! Jak lze pak podle jejich pojetí ještě uznat za správné něco, co je snadno srozumitelné každému nevzdělanci? Něco takového nelze shledat *velikým*. Tím nesmí se dnes nikdo ani zabývat, jinak se zahazuje. Nechte to dětem, starým ženám a nevzdělančům. To přece není pro lidi s tak vyškoleným rozumem, pro inteligenci, jakou lze nyní u vzdělanců nalézt. Ať se tím zabývá *lid!* Vzdělanost a vědění mohou měřit svou míru velikosti jen *podle obtížné možnosti pochopení!* —

Avšak jsou to nevědomci, kteří takto myslí! Nejsou hodni přijmout skrze stvoření ani kapku vody z rukou Stvořitele!

Skrze omezení uzavřeli si možnost, poznávat nádhernou velikost v jednoduchosti Božích zákonů! Jsou k tomu doslova neschopni, lépe řečeno, příliš hloupí, následkem svého jednostranně zakrnělého mozku, který s sebou nosí od hodiny zrození až dodnes jako odznak vítězství největší vymoženosti.

Je to milost Stvořitele, když je nechá hynout ve stavbě, kterou vytvořili; neboť kam pohlédneme, je všechno Bohu nepřátelské, pokřivené chorobným velikášstvím všech rozumových lidí, jejichž neschopnost se všude pozvolna ukazuje.

A tak to jde již po tisíciletí! Přineslo to neodvratně otravu do církvi a náboženství, protože to bylo jako šíravé zlo nezbytným následkem onoho pádu do hříchu, kdy se člověk neomezeně rozhodl pro vládu rozumu.

A tato falešná vláda podvedla jí zotročené lidi kdykoliv a ve všem, co se týče Božství! Dokonce i ve všem duchovním.

Kdo tento trůn v sobě nezboří a tím se neosvobodí, musí s ním zahynout!

Nyní se již nesmí říkat *ubohé* lidstvo; neboť lidé jsou *vědomě* vinni, jak jen tvor kdy dovede být vinen! Slova: „Odpusť jim; neboť nevědí co činí!“ již *nejsou* pro dnešní lidstvo namístě! Mělo více než jednou příležitost, otevřít oči i uši. Jedná plně vědomě, a veškeré zpětné působení je proto musí zasáhnout v plné míře, nezkráceně!

Jestliže se nyní uzavírá kruh všeho dosavadního dění, tak nastává tím pro tuto v celém stvoření *první zralou část světů* sečení, žeň a rozřídění. Ještě nikdy, co trvá celá hmotnost, se to doposud nestalo; neboť naše část světů předchází jako první všechny ostatní ve věčném koloběhu, kterým musí projít!

Proto se také před dvěma tisíci lety inkarnoal Syn Boží na tuto zemi. Bylo to světové dění, které se odehrávalo v nejzralejší, první části veškeré hmotnosti, avšak nikdy se již nebude opakovat; neboť v následujících částech působí *zdejší* dění pořád dál. Tak také dojde k tomu, že tato část jako *první* nastoupí do nového dění, které ještě nikdy nebylo, avšak bude se po nás stále opakovat. Je to rozklad zformované hmotnosti, který s sebou přináší přezrálou v přirozeném dění. —

Dokonáno jest! Ukázána je cesta ke Světlu a tím k věčnému životu duchovně osobního! Lidští duchové se nyní mohou sami v hodině posledního rozhodnutí rozmyslet, kterou cestou chtějí jít: K věčnému zatracení nebo k věčné radosti; neboť podle Boží vůle k tomu mají svobodnou volbu!

82. Bohové – Olymp – Walhalla

Dlouho se již lidé snaží, najít pravý význam a souvislost známých bohů dávných dob s přítomností. Povolané a studované hlavy hledají řešení, které by přineslo úplné vysvětlení.

To však může být jen tehdy, když toto řešení současně poskytne celkový přehled bez mezer o *všech* dobách! Od počátku lidstva až doposud. Jinak to zůstane opět jen kusým dílem. Nemělo by žádného účelu, vybrat prostě dobu, ve které všem známý kult bohů Řeků, Římanů a také Germánů vyháněl své květy. Pokud výklady také současně nezahrnují veškerý vznik i zánik, pokud z nich nevychází jako něco zcela přirozeného, jsou falešné. Až doposud podniknuté pokusy navzdory mnohdy použité chytrosti, ukazovaly nakonec stále znovu jen neúspěch a nemohly obstát před hlubším cítěním, vznášely se ve vzduchu, bez spojení s dřívější a následující dobou.

Nelze také očekávat nic jiného, pokud ostře upřeme zrak na vývoj lidstva. —

Posluchači a čtenáři mého Poselství Grálu museli již sami přijít na to, jak to vlastně stojí s těmito věcmi, které se zčásti již odsunuly do říše bájí a legend, nebo byly snahy je přijímat jen jako fantastické preludy náboženských názorů, zformovaných a vymyšlených z pozorování přírody, a v souvislosti s každodenními událostmi.

Myslitelům a badatelům nesmí být za těžko, nalézt v naukách o bozích *více* než jen *báje* o nich. Musí dokonce zřetelně vidět *skutečné dění!* Kdo chce, ať mě nyní sleduje. Povedu ho k porozumění.

Vrátím se zpět k mé přednášce: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí“ *). V ní jsem krátce popsal dějiny lidstva na zemi od počátku až dodnes. Podal jsem také výhled na další postup. Při tom se ukázalo, jak uprostřed koloběhu stvoření splnilo níže než duchovno stojící bytostné v ještě níže ležícím hmotném svou nejvyšší dovednost, a v tomto splnění uvolnilo cestu k vniknutí vyššího duchovna, čehož průběh se neustále opakuje. Také jsem vysvětlil, jak *teprve* v tomto nejvyšším vývoji zvířecího těla, nazývaného pračlověkem, jež bylo vlivem bytostného nejvýše vyvinuté, byla dána možnost vniknutí zárodků ducha, což také nastalo, a na tomto místě vývoje

*) Přednáška č. 81

stvoření také vždy bude znovu umožněno. Do tehdejšího nejvýše vyvinutého zvířete přišlo tím tedy něco nového, duchovního, což v něm až doposud nebylo.

Z tohoto dění se nesmí snad ukvapeně činit závěr, že se takovéto události trvale opakují ve *stejně* části světů při jejím dalším vývoji; neboť tomu tak není! Nýbrž se tak ve *stejně* světové části děje *pouze jednou*.

Zákon přitažlivosti stejného druhu zasunuje zde při dalším vývoji pevnou závoru proti opakování v téže světové části. Přitažlivost stejného druhu je v tomto případě souznačná s *připuštěním* během zcela určité vývojové periody, ve které vlivem určité polozralosti hmotnosti mohou se na její hranici vnořit duchovní semena poleující jako padající hvězdy do hmotnosti nacházející se pro ně ve stavu přijímání, aby tam byla vsáta, uzavřena a zachycena pro ně připraveným místem přijetí, v tomto případě v tu dobu nejvýše vyvinutým tělem zvířecím. Stejně tak v malém při opětovném zrcadlení u chemických slučovacích procesů cizorodých látek je možné slučování jen při zcela určitém teple nebo žáru přijímající hmoty, když toto teplo nebo žár vyvolal rovněž opět zcela zvláštní, jen na určitém stupni dosažitelný mimořádný stav hmoty. Nejmenší změna v tom učiní sloučení nemožným, a látky stojí vůči sobě odmítavě a nepřístupně.

Zde spočívá stejnorodost ve zcela určitém stavu oboustranné zralosti, která *zdanlivě* vykazuje jen velké protiklady, protože je udržována v rovnováze skrze odlišnost stavu výše i hloubky obou spojujících se částí. Nejnižší bod duchovna je ve zralosti podoben nejvyššímu bodu pod ním ležícího bytostného. Jen na místě tohoto *přesného* setkání je spojení možné. A protože se hmotnost ve svém vývoji neustále pohybuje ve velkém koloběhu, vzklíčení, rozkvětu, zrání a přezrálém rozpadu, zatímco duchovno spočívá nad ním, může to nastat jen na zcela určitém místě v rozžehnutém spojení během valení se hmotnosti vpřed. Duchovní oplodnění hmotnosti, která vlivem působení bytostného se mu vroucně vzdouvá vstříc.

Je-li tento bod nějakou kupředu se valící světovou částí překročen, tak přestává pro ni možnost oplodnění *skrze duchovní zárodky*, zatímco na její místo přichází ta, která ji následuje, pro níž však začíná nové stádium, ve kterém mohou zrající duchové najít vstup

a tak dále. Prostor k rozvinutí celého světového obrazu v této přednášce nenalézám. Avšak vážný badatel si může docela dobře postup představit. —

Duchovno nyní následkem své vyšší podstaty dalo ihned pocítit při vstupu do hmotnosti svůj živoucí vliv na vše ostatní, i ve svém tehdejší ještě *nevědomém* stavu, a začalo vstoupením do hmotnosti vládnout. Jak potom toto duchovno povzneslo tělo zvířecí, až k nynějšímu tělu lidskému, není již přece žádnému čtenáři nesrozumitelné *).

Avšak zvířecí těla tehdy nejvýše vyvinutého druhu, do kterých se nevrátila žádná duchovní semena, došla ve svém vývoji do stavu klidu, protože v nich bytostné dosáhlo již toho nejvyššího a k dalšímu scházela síla duchovna, a se stavem klidu nastoupila rychle přezrálou, k níž se připojil zpětný krok do rozkladu. Pro tento druh byly jen dvě možnosti; buď pozvednutí vlivem duchovna k tělu lidskému, nebo vymření a rozklad. A tím přestal tento zralý zvířecí druh úplně existovat. —

Sledujme nyní pozvolné *sebeuvědomování* tohoto nejprve nevědomého duchovního zárodku k lidskému duchu a *prožijeme v duchu jeho postupné pronikání obepínajícími ho obaly i okolním prostředím*.

Není to tak těžké, protože postup vývoje se navenek zcela zřetelně ukazuje. Je třeba jen pozorovat lidské rasy, které *ještě dnes* jsou na zemi.

Ku příkladu duch nejprimitivnějších lidí, k nimž jsou počítány takzvané divoké národy a také Křováci, Hotentoti atd., nejsou snad časově kratší dobu ve hmotnosti, nýbrž jen nedrželi krok s vývojem, *nebo se po již dosaženém vzestupu v tomto světě nebo i na onom světě opět vrátili tak dalece zpět, že se mohli vtělit jen do tak nízkého prostředí!* Jsou tedy *vlastní vinou* v přirozeném dění buď *ještě*, nebo *opět* na velmi nízkém stupni, čímž také jejich pohled na *nehrubohmotné* okolí nemůže být právě povznášejícího druhu.

Duchovní nutkání, vidět více než vlastní stupeň, spočívá již v duchovním semenu, a silně se proto projevuje na nejnižších stupních vývoje. To je to živoucí, pohánějící *v duchu*, to zvláštní, co jiným podstatám nebo druhům ve stvoření schází. Avšak možnost tohoto tušení nebo chtění nazírat je vždy dána jen pro *jeden stupeň nad*

*) Přednáška č. 7: Stvoření člověka

vlastním současným stupněm, ne dále. Z tohoto důvodu dochází k tomu, že tyto na nízkém stupni stojící lidské duše, které se ve svém vývoji tak zanedbaly nebo prohřešily, mohou tušit nebo skrze jasnovidnost spatřit také jen *nízké* bytosti.

Mediálně nadaní nebo jasnovidní jsou přece mezi *všemi* rasami, lhostejno, ke kterému stupni náleží!

Zde bych chtěl ještě zvlášť uvést, že pod „zřením“ nebo „tušením“ míním při těchto výkladech vždy jen to, co jasnovidci skutečně „*sami* zřeli“. Avšak toto jimi samými zřené je u „vidoucích“ všech dob vždy jen *nanejvýš* čtvrtinou toho, co vidí. A to může být opět jen jeden stupeň nad jejich vlastní vnitřní zralostí, ne více. Jinak to není možné. Tato okolnost však současně znamená velkou přirozenou ochranu každého jasnovidce, jak jsem již často uváděl. Posлуhači nemají tedy hodnotit media a jasnovidce bezvýhradně za vnitřně tak dalece zralé, jako je to, co tito popisují jakožto „viděné“; neboť čisté a světlé výšiny, děje a duchové jsou jim *ukazovány* duchovními vůdci a vyššími duchy jen *v živých obrazech!* Jasnovidci se však mylně domnívají, že to vše skutečně prožívají, a klamou se tak sami. Proto tak často přichází velký úžas nad častou méněcenností mnohých médií, která jako prožitá a viděná líčí věci, které se k jejich vlastnímu charakteru nehodí vůbec nebo jen velmi málo. —

Mluví *zde* tedy jen o nepatrném rozpětí toho, co media a jasnovidci *skutečně sami vidí*. Ostatní nepřichází při tom v úvahu.

Jasnovidci a media *všech* dob mají vlastně sloužit jen k tomu, aby svým nadáním lidstvu pomáhali neustále dále vzhůru, když ne jako vůdcové, tak přece jako nástroje. Mediální člověk by nemohl nikdy být vůdcem, protože je příliš závislý na prouděních a dalších věcech. Má být dočasně otevřenou bránou za účelem dalšího vývoje. Příčlil na žebříku vzestupu.

Jestliže nyní uvážíme, že rasám stojícím na nízkém stupni vývoje ducha je možný rozhled jen do stejně nízkého okolí, s malým prostorem vzhůru, tak není těžko pochopitelné, že mezi *nízkými* lidskými rasami můžeme najít převážně jen strach z démonů a jejich uctívání. To je to, co vidí a co mohou vytušit.

Tak je tomu při zběžném pozorování. Chci jít však s výkladem hlouběji, přestože tím odbočíme od jasného přehledu.

V nerozvinutí ponechaný nebo znovu zakrnělý duch nízkých ras je ovšem také ještě nebo opět *duchovně slepý a hluchý*. Takový člověk nedokáže zřít duchovním zrakem, *což ostatně doposud žel ani nebylo možné žádnému člověku*.

Avšak ten, kdo stojí ještě nízko, není schopen zřít bytostným zrakem, ani jemnohmotným, nýbrž pouze zrakem hrubohmotným, který je v divočině stále více zbystřován nutným osobním bojem proti bližním, zvířatům a živlům, přičemž postupně může rozeznávat *jemnější a nejjemnější hrubohmotnost*.

Při tom tito lidé pozorují nejprve *fantomy!* Útvary, které byly nejprve *zformovány* strachem a úzkostí lidí a jimi také jsou udržovány. Tyto fantomy, *bez vlastního života*, jsou závislé na cítění lidí. Jsou jimi přitahovány nebo odpuzovány. Zde projevuje se zákon přitažlivé síly veškeré stejnorodosti. Strach neustále přitahuje tyto útvary strachu a úzkosti, takže se na bojící se lidi zdánlivě přímo vrhají.

Protože tyto fantomy jsou spojeny se sploditeli, tedy se silně se bojícími lidmi, přichází každý bojácny neustále do nepřímého spojení také s velkým množstvím strachujících se a úzkostlivých lidí a od nich dostává nový příval, který jeho vlastní strach a úzkost jen ještě rozmnoží a může ho nakonec hnát dokonce až k zoufalství a šílenství.

Naproti tomu nebojácnost, tedy odvaha, odráží bezpodmínečně takovéto fantomy přirozeným způsobem. Proto má nebojácny, jak je přece dostatečně známo, neustále svou převahu.

Je tedy pak zvláštní, když se mezi nízkými rasami vyvinuli takzvaní šamani a kouzelníci, jejichž kasta byla založena *jasnovidci*, protože tito byli schopni pozorovat, jak tyto útvary, mylně považované za skutečné živé bytosti zaháněli trochou vnitřního soustředění, „rozptýlením“ strachu vlivem skoků a kroucení, nebo vlivem koncentrace nebo odvahy vzbuzené zaklínáním?

I když při tom upadají do pro nás nemožných představ, které se nám zdají směšné, tak to nic nemění na skutečnosti, že *pro svůj okruh* a svou chápavost dělají něco *zcela správného* a pouze *my* jsme ti, jimž pro to schází porozumění vlivem nevědomosti.

V následnictví těchto kouzelníků a šamanů dochází přirozeně k tomu, že mnozí nástupci nemají mediální vlohy, ani nejsou nějak *jasnovidní*, zvláště když s úřadem spojuje se současně vliv

a příjmy, za kterými se honí lidé nízkého stupně právě tak bezohledně jako vyšší bílá rasa. Tito nevidoucí napodobovali pak bez porozumění jednoduše veškeré počínání svých předchůdců, a připojili dokonce ještě nějaké nesmyslnosti, aby udělali větší dojem, protože přikládali cenu jen tomu, aby se zalíbili svým bližním, a stali se tak chytrými podvodníky, kteří při tom hledali jen svůj prospěch, avšak o skutečném významu neměli ani zdání, zatímco dnes je snaha podle nich hodnotit a odsuzovat celou kastu.

Tak dochází k tomu, že mezi nízkými lidskými rasami můžeme v první řadě najít jen strach z démonů a jejich uctívání. To je to, co mohou vidět a čeho se jako jiného bytostného druhu bojí. —

Pojďme nyní k poněkud vyšším stupňům vývoje, které mohou zřít dále, ať už skrze jasnovidce, nebo i jen nevědomě skrze tušení, což přece také patří k vnitřnímu nazírání. U těchto výše vyvinutých proniká duch dalšími obalujícími vrstvami, jimiž je uzavřen, stále více zevnitř směrem vzhůru.

Vidí proto již dobrotivější bytosti, nebo o nich vědí skrze tušení, a tím se pozvolna ztrácí uctívání démonů. Tak jde to dál. Stále výše. Stává se to světlejším a světlejším. Duch proráží při normálním vývoji stále více vzhůru.

Na příklad Řekové, Římané, Germáni viděli pak ještě více! Jejich vnitřní zrak pronikl nad hmotnost až do výše ležícího bytostného. Mohli se svým dalším vývojem spatřit nakonec také *vůdce bytostných a živlů*. Někteří mediální lidé ve svém nadání mohli dokonce s nimi vejít do bližšího styku, protože tito jakožto vědomě bytostně stvoření mají přece jistou příbuznost s *tou* bytostností, z níž určitou část v sobě nese kromě duchovna také člověk.

Vidět, cítit a slyšet bytostné, bylo pro *tehdejší* vývoj národů to nejvyšší, čeho mohli dosáhnout. Je samozřejmé, že pak tyto národy mocné vůdce živlů v jejich činnosti a jiném druhu pokládaly za nejvyšší a nazývali je bohy. Jejich vznešené, skutečně existující sídlo pak Olympem a Walhallou.

Avšak vnitřní nazírání a naslouchání lidí váže se při vnějším vyjádření vždy s touto současnou *osobní* chápavostí a schopností vyjádření. Z toho vyplývá, že Řekové, Římané a Germáni popisovali *tytéž* vůdce živlů a všeho bytostného podle forem a pojmů v právě plat-

ných názorech jejich tehdejšího okolí. Byly to však u všech vzdor některým odlišnostem v podání ti samí!

Když je dnes shromážděno pět nebo více skutečně dobře jasnoslyšných a všichni současně přijímají jedinou zcela určitou větu *sdělenou z onoho světa*, tak bude při podání jednotný jen *smysl* slyšeného, ne však podání slov! Každý bude slova podávat jinak a také jinak slyšet, protože při přijetí padá na miskou vah již příliš *osobního*, tak jako je hudba posluchači zcela rozdílně pociťována, avšak přece v základě působí stejným směrem. O všech těchto dalekosáhlých vedlejších účincích ve spojení pozemských lidí s veškerenstvím musím teprve časem promluvit obšírněji. Dnes by nás to odvedlo příliš daleko od tématu. —

Když pak později *povolané* národy, tedy vnitřně nejvýše vyvinuté (rozumový vývoj se při tom *nepočítá*), mohly skrze dozrávání prožitím prorazit tuto hranici bytostnosti, proniklo jejich zření a tušení až *k prahu duchovní říše*.

Přirozeným následkem bylo to, že tím museli dosavadní bohové jako takoví klesnout a na jejich místo nastoupilo vyšší. *Nedostali* se však při tom žel tak daleko, aby se stali schopnými, *zřít duchovní*.

Tak zůstala jim duchovní říše *uzavřena*, protože normální průběh vývoje na tomto místě dále vpřed nepokračoval, byl brzděn vlivem stále ostřeji se vyvyšující rozumové domýšlivosti.

Jen několik málo výjimek mohlo se uchránit před tímto stavem klidu, jako například Buddha a ještě jiní, kterým se skrze zřeknutí se světa podařilo, pokračovat normálním způsobem ve svém vývoji a stát se do určitého stupně duchovně vidoucími!

Toto zřeknutí se světa, tedy odvrácení se od lidí za účelem dalšího vývoje ducha stalo se nutným jen následkem všeobecně stále více panující duchu nepřátelské jednostranné výchovy rozumu. Byla to přirozená sebeobrana před postupujícím duchovním zploštěním, což se při *celkově* normálním vývoji nesmí stát naprosto nijak nutným. Naopak, když člověk dosáhne v duchovním vývoji určité výše, tak musí na ní pohybem nadále sílit, jinak nastoupí ochablost, a tím by rychle přestala možnost k dalšímu vývoji. Nastal by stav klidu, z něhož snadno vzniká úpadek.

Navzdory tomu, že další duchovní vývoj u Buddha a také u dalších dospěl jen k určitému stupni, tedy nebyl úplný, byl odstup od

lidí tak veliký, že pokládali tyto takto normálně vyvinuté za vyslance Boží, zatímco následkem dalšího proniknutí jejich ducha pak povstaly přirozeně pouze jen nové názory.

Ti, kteří se pozvedli z duchovně stojících a z části zpětně jdoucích lidských davů, byli vždy jen u otevřených dveří k duchovnu a mohli sice vnímat při tom něco neurčitého, *aniž by však viděli jasně!* Avšak tušili a cítili zřetelně mocné, vědomě *jednotné* vedení, které přicházelo shůry, ze světa, do kterého nebyli schopni zříti.

Poddávající se tomuto cítění, zformovali si *jednoho neviditelného Boha!* Aniž by o něm něco věděli.

Je proto pochopitelné, že tohoto jen tušeného Boha považovali za nejvyšší *duchovní* bytost, protože duchovno bylo novou oblastí, na jejímž *prahu* ještě stáli.

Tak se stalo to, že v tomto novém názoru o neviditelném Bohu byla skutečnost sama o sobě správně vystižena, *ne však pojem*; neboť jejich pojem o něm byl falešný! *Onoho* Boha si lidský duch nikdy nepředstavoval takovým, *jakým skutečně jest!* Nýbrž ho považoval jen za *nejvyšší duchovní* bytost. Tento nedostatek chybějícího dalšího vývoje se dnes ukazuje ještě také v tom, že mnozí lidé chtějí bezpodmínečně trvat na tom, že v sobě nesou *stejnorodost* z toho, jehož ctí jako svého Boha!

Chyba spočívá v *zastavení duchovního vývoje*.

Pokud by tento vývoj pokračoval *dále*, tak by si zrající lidstvo během přechodu od starých bohů z bytostného nepředstavovalo stejným způsobem tohoto Boha jako neviditelného, nýbrž by opět mohli vidět nad vůdci všech živlů označovaných za bohy stojící *duchovně prastvořené, jejichž sídlem je Hrad Grálu*, jakožto nejvyšší hrad *duchovna!* A pokládali by je opět za bohy, až by se *v sobě stali takovými*, že by prastvořené, skutečné *obrazy* Boží, nejen tušíce viděli, nýbrž by je mohli i duchovně *slyšet*. Od nich by se jim dostalo zvěsti o existenci mimo stvoření „*jsoucím jediného Boha*“!

Pokud by pak řídili své cítění takovýmto způsobem, byli by nakonec duchovně v sobě dozráli ještě ke schopnosti, aby jako další vývoj s radostí přijali *Božské poselství* od vyslance Božího ze skutečně Božského! Tedy původem mimo stvoření a tím také mimo jejich možnost zření.

To by byla normální cesta!

Takto však jejich vývoj zůstal stát již na prahu duchovna, a dokonce se vinou lidí ubíral rychle nazpět.

Tím nastala doba, ve které se jako *akt z nouze* musel inkarnovat v Ježíši Nazaretském silný Vyslanec Boží, aby mohl lidstvu, k tomu ještě nezralému, pomocně poskytnout poselství z Božského k jeho osvětlení, aby se ho hledající ve své nezralosti mohli *prozatím alespoň ve víře* přidržet.

Z tohoto důvodu nezbyvalo Synu Božímu seslanému ku pomoci ztracenému lidstvu nic jiného, než žádat prozatím jen *víru* a *důvěru* ve své Slovo.

Zoufalý to úkol. *Kristus ani nemohl říci vše, co říci chtěl*. Proto ani *nemluvil* o mnohých věcech, jako o opětovných pozemských inkarnacích a jiných. Stál v těchto věcech proti příliš velké duchovní nezralosti. A on sám smutně pravil ke svým učedníkům: „*Mnohé bych vám měl ještě říct, avšak nemohli byste to pochopit!*“

Tedy ani učedníci, kteří ho v mnohých věcech nechápali. A když se Kristovi samotnému nedostalo již za jeho pozemského života pochopení *od jeho učedníků*, tak je přece zřejmé, že v dalším předávání jeho slov vzniklo později mnoho omylů, na kterých se nyní žel ještě houževnatě lpí. Ačkoliv Kristus žádal od tehdejší nezralosti jen *víru*, tak přece žádal od vážně chtějících, aby tato počáteční víra se v nich také stala „*živoucí*“!

To znamená, aby v ní došli k přesvědčení. Neboť kdo důvěřivě následoval jeho slova, u toho duchovní vývoj opět postupoval kupředu, a on musel při tom z víry pozvolna v dalším vývoji dojít k přesvědčení!

Proto bude nyní Syn Člověka žádat *přesvědčení* místo *víry*! Také od všech těch, kteří chtějí předstírat, že Kristovo poselství v sobě nesou a následují ho! Neboť kdo v sobě nyní místo víry ještě nemůže nést *přesvědčení* o Pravdě Božského poselství Krista, které je *jedno* s Poselstvím Grálu, nedosáhl také zralosti svého ducha, která je nutná ke vstupu do Ráje! Takový bude zavržen! Zcela nevratně!

Ani největší vědění rozumu nevytvoří mu zde možnost proniknutí! Musí přirozeně zůstat pozadu a je navždy ztracen. — —

To, že nyní lidstvo této části světů ve svém vývoji stojí ještě na *prahu* duchovní říše, z větší části dokonce ještě hluboko *pod ním*,

spočívá pouze ve vlastním nechtění, v domýšlivosti rozumu a jeho chtění vědět všechno lépe. Na tom muselo zcela ztroskotat naplnění normálního vývoje, jak si snad tak mnohý mezitím jasně uvědomil.

—
Náboženské kulty lidstva ve svých odlišnostech naprosto vůbec nevznikají žádnou fantazií, nýbrž ukazují útvary ze života v takzvaném onom světě. I šaman černošského nebo indiánského kmene má své hluboké oprávnění *na nízkém stupni* svého národa. Že se mezi ně vmísí šejdíři a podvodníci, nemůže strhnout věc samotnou do prachu.

Démoni, lesní a vzdušné bytosti, a také takzvaní staří bohové jsou i dnes nezměněni na týchž místech, v téže činnosti jako kdysi. Také nejvyšší pevnost těchto velkých vůdců všech živlů, Olymp nebo Walhalla, nebyla nikdy pohádkou, nýbrž viděnou skutečností. Co však ve vývoji zastavení lidé *již více* vidět nemohli, jsou čistě duchovně prastvořené obrazy Boží, které rovněž mají vysoko stojící pevnost zvanou hrad Grálu, nejvyšší to hrad v čistě duchovním, a tím i v celém stvoření! O existenci tohoto hradu mohla lidem stojícím na prahu všeho duchovna přijít zpráva jen ještě skrze vnučnutí, protože nebyli tak duchovně zralí, aby také *to* mohli tušice zřítí.

Všechno jest život! Jen lidé, kteří se považují za pokročilé, místo aby pokračovali, odbočili stranou, znovu zpět do hlubin. —

Nesmí nyní snad ještě očekávat, že s dalším vývojem by se Kristem a v mém Poselství hlásaný pojem Boha opět změnil! Ten od nynějška trvale zůstává, protože nic dalšího není. S dnes ještě scházejícím vstupem do duchovna a zdokonalením se v něm může se každý lidský duch povznést tak dalece, že nakonec ve vnitřním prožití bezpodmínečně nabude přesvědčení o této skutečnosti. Pak mohl by stojíce vědomě v Boží síle konat velké věci, k čemuž byl již od počátku povolán. Pak by si také nikdy více nedomýšlel, že v sobě nese Božství. Tento blud je pouze jen známkou a pečetí jeho dnešní nehotovosti!

Ve *správném* vědomí by však potom spočívala veliká pokora, povstala by osvobozující služba, která byla dána *jako požadavek* čistou naukou Kristovou.

Teprve až misionáři, kazatelé a učitelé započnou svou činnost na základě vědomí přirozeného vývoje ve veškerém stvoření, a tím

i přesné znalosti zákonů Boží vůle, bez skoků, bez mezer, budou moci zaznamenat skutečné *duchovně živé* úspěchy.

Nyní žel není žádné náboženství ničím jiným než jen strnulou formou, která namáhavě udržuje pohromadě líný obsah. Avšak po nutné změně nabude v nastalém oživení tento doposud líný obsah plné síly, rozrazí studené, mrtvé a ztrnulé formy a rozlije se s jása-
vým hukotem po celém světě a mezi všechny národy! —

83. Povolání

Němci mají být povoláni, stát se duchovně a světsky vedoucím lidem! Mnohé knihy na to poukazují a mnohá dobrá proroctví a zjevení, které nelze beze všeho odsunout stranou jako výplody fantazie, opakují často a stále znovu s velkou zřetelností týž smysl. Nyní je však napsáno mnoho knih jen proto, aby Němce ve velké nouzi znovu pozdvihly, aby dobro nenechaly zcela zarůst v zoufalství nad špatnými novými jevy takovýchto nesnází; avšak kdo se snaží vážně zabývat budoucností tohoto lidu, který má teprve vzejít z trosk nynějších poměrů, ten také shledá, že v poukazech na velkou budoucnost musí spočívat zrnko moudrosti nebo pravdy.

Říkám však zcela záměrně: „Z trosk nynějších poměrů!“; neboť z nynějších poměrů vede jen jedna cesta: Další úpadek a zřícení!

Pohleďte jednou klidně na lidi, jací jsou *nyní!* Hledejte ve zralejší mládeži jednou opravdu pozorně přicházející pokolení, příští *německou* generaci. Je otrávená již od základu na těle, jakož i na duši. Nemnohé výjimky, které se ještě ukazují nápadně jako podivíni, jsou však pro celý národ totéž jako nic.

Tyto výjimky jeví se stále více upadajícím okolí tak silně přemrštěně, že začínají působit groteskně a téměř propadají všeobecnému posměchu, jakož i platí za nenormální, chorobné, bezcenné blouznivce a blázny!

Avšak toto groteskní vyrůstání nespočívá jen v těchto chvalitebných výjimkách, nýbrž v upadajícím okolí, které se ve svém beznadějném pádu stále více a více vzdaluje od alespoň trochu normálního stavu duše. Již více nepozorují tento vlastní pád, který je vzdaluje od zdravé, pevné půdy, kde ti nemnozí ještě stojí, ale mají i falešný pocit, jako by se právě ti nemnozí chorobně vznášeli v dětinských preludech, aby v každém okamžiku brzy v rozčarování spadli k posměchu všech.

Avšak nepotrvá to již dlouho, a jejich zrak pozbude jakýkoliv posměch, za to však nastoupí zděšení, když konečně budou muset poznat, že ti druzí, doposud posmívání mají uvnitř správné a *pevné* stanovisko, zatímco oni sami se propadají do nejhoršího bahna

a pomalu se dusí. V bahně, které sami sobě připravili, a které se nyní nezadržitelně sráží nad jejich hlavou!

Nejhorší při tom je to, že tento zlý stav nelze připsat nepřítelům Německa, nýbrž Němcům samotným.

Tak jako při varu žene se všechn kal nahoru, tak je tomu také i v této veliké době kvasu. Kdy se nyní všechno žene šílenou rychlostí vstříc očištěným událostem a zvenčí lze vidět jen vzhůru zvrácenou špinavou pěnu nebo odkal skutečného německého lidu, u kterého se již více nedá poznat zdravé dno, a zdá se, jako by *všechno* bylo již zcela beznadějně ztraceno. Avšak není tomu tak! Čím těsněji se nahoře jako povlak uzavírá nečistá pěna, tím čistší a ryzejší bude pod ní *hlavní část*. A potom, když ve vystřízlivění strašlivými událostmi, které vyvolaly nynější poměry a vzešlou z nich nouze, dojde k ochlazení varu, rozevře se v této ztuhlé pění jedna trhlinka za druhou a ukáže se náhle čistota a jas, jež se vytvořily pod tímto smysly matoucím špinavým a opotřebovaným povlakem.

Potom však prorazí vítězoslavně s ohromnou silou to ryzí a strhne pryč stále více v sobě vysychající pěnu, která v budoucnu již více nebude moci stát jako překážka mezi děním a pravým jádrem lidu!

Oním vítězem však není žádné nové příští pokolení, není to tak chorá a bídně dorůstající německá mládež, která se nechala otrávit a při prvním čerstvém závanu se musí rozletět jako plevy, protože vkročila předčasně zralá na falešné cesty a tam vyžila až ke zničení každou vlastní oporu. *Vítězem bude to staré, dosavadní*, které se náhle pozvedne jako očištěná ocel z nesmyslného zmatku jako neochvějný kvádr, na kterém jedině může nastat nová výstavba!

Hledte do sebe samých, vy zralí němečtí mužové, vy zralé německé ženy, a ne na dorůstající mládež, která se od vás může a musí jen učit. Vy nesete budoucnost v sobě, *jedině vy*, kteří jste jako základ prožili ještě minulost!

Jen bez porozumění stojíte vůči dosavadnímu nesmyslnému řádění, a proto jste ještě nezasahovali! Pomozte konečně oslabené mládeži se *starou německou silou*, která nezná žádnou slabou povinnost, a v přísnosti mocně vzplane proti sobě, jakož i proti druhým, a která je obávaná falešností, změkčilostí a slabostí!

Byl to jen nesmírný úžas nad možností nynějších událostí, který tak dočasně ochromil vaše nezdolné, zdravé chtění, a nebyl to souhlas nebo radost ze zpustlosti těla, tím méně duše.

A vy, kteří jste sami sebe i po vás přicházející generace nechali přikovat do řetězů, máte povinnost, je *sami* opět rozlomit, a nečekat jejich uvolnění od následovníků!

Avšak vy, kteří pohodlně čekáte na splnění velikých proroctví a počítáte s nimi, neklamte se! Kde se nekoná, nemůže se naplnit ani to nejlepší proroctví! „Čekání“ samo zasunuje závoru před tuto možnost.

A vaše spory o výklady a doby možného splnění jsou německé budoucnosti právě tak nebezpečné a zkázonosné jako německá nákaza věčného roztržštění ve vnitřní politice, ve které se musí vidět, že doposud ještě nebylo žádného opravdového ducha německého lidu. Ten se nacházel vždy jen v *jednotlivcích*! Jen v nejvyšším nebezpečí stály davy občas jednotně pospolu, avšak také ne vždy. Kde tu kdy byl skutečný *německý lid*, oduševnělý *volným, hrdým duchem*? Mohl se mu přiblížit kdejaký pletichář a jeho škodlivá hra našla vždy dobrou půdu.

Při bezstarostném tanci naslouchá se s krčením ramen zoufalým nářkům celých částí *německého* lidu, které denně trpí pod nenávisť nepřátel.

Zaslíbení a proroctví však mluví o *vyvoleném* lidu! Může proto vůbec přicházet v úvahu německý lid, jak se jeví *dnes*? Jeví se jako *vyvolený*? Mohu si na to uspořít odpověď.

Být povolaným je zcela zvláštní věc. Již Kristus říkal varovně: „Mnozí jsou povoláni, avšak jen málo z nich je vyvoleno!“ To znamená, že z povolaných dospěje jen málo ke skutečnosti splnění, protože oni musí toto splnění *sami* přivodit železným úsilím, mimořádnou činností a pracovitostí. A jak to probíhá u jednotlivců, tak je tomu také u národů! Být povolaným pouze znamená v sobě nést *schopnost* ke splnění, ne však, že by toto splnění spadlo povolanému do klína. Teprve když povolaný, tedy uschopněný nasadí *vše* a své schopnosti nezkráceně použije v železné, neochvějné pílí, v tvrdém úsilí a v tuhém zápase, pak přichází mu vstříc pomoc zvláštního druhu, která ho vede k vítězství, tedy splnění jeho povolání. Avšak nesmí to být opět nepochopeno; neboť nadpozemské *vyjití vstříc*

a silnou pomoc nelze chápat obrazně. Síla ke konečnému vítězství je vždy pohotově připravena. Povoláný musí jen skrze své úsilí a svou dovednost, jemu propůjčenou, propracovat se tak daleko kupředu, že narazí na tuto sílu, která se s ním pak spojí!

Tedy zcela jinak, než si to mnozí povolání myslí. Být povoláním zavazuje! Povolnému dostává se meč vítězství k *boji* do ruky, vtisknutý skrze jeho schopnosti. Ovládat ho a vést k úderu musí však vždy on *sám*. Neprosněte tedy dobu, ve které jste již určeni vykonat veliké a která vám musí dát zvítězit, jakmile se *pohnete*. Může také proto nastat „příliš pozdě“, čímž je pozdější vítězství desateronásobně, ba i stonásobně ztíženo.

Protože nyní každý vidí, že německý lid, jak se nyní jeví, nemůže být pokládán za „vyvolený“, avšak zaslíbení přináší stále také *možnost* splnění, tak je jasné, že s německým lidem musí proběhnout mnoho změn. Dobrovolně se nezmění, což se ukázalo v posledních letech, protože to šlo dolů místo vzhůru s německým duchem, k němuž má každý Němec přispět svým dílem. Následkem toho zůstává, že bude donucen, poskytnout základ a ornou půdu, aby z velké nouze dal konečně vyrůst potřebnému německému duchu. Čeho se nedosáhne klidem a radostí, vykoná se snad nakonec utrpením. A když dosavadní utrpení k tomu nepostačí, tak musí přijít těžší a tvrdší, než bylo dříve, a jednou bude dosaženo bodu, kde každý tvrdošijný odpor se zlomí, nebo podvolí. Jednotlivec má stále ještě volbu mezi zlomením a podrobením se, protože musí sklízet odplatu za obojí vždy podle druhu, jak potom dopadne jeho rozhodnutí.

Čím bližší je splnění, tím větší lze nyní tedy očekávat utrpení. Blaze tomu, jehož rozhodnutí dopadne k jeho štěstí.

Vyvolený lid nemůže být samozřejmě při světovém dění omezen jen na jeden národ. *Není* jím proto míněn německý lid v nejužším smyslu, jelikož *národ* sám o sobě nemůže při světových událostech vůbec přicházet v úvahu, avšak může v nich hrát *rolí* při důsledcích mnohých událostí. Druh a velikost své role tvoří si každý národ sám.

Co jediné je zde rozhodující při nadcházejícím světovém období, je rasa, avšak ne národ. *Bílá* rasa je nejvyšší ze všech ve vývoji při tomto rozhodnutí. Že Asie a jiné světadíly byly již dříve dále než tehdejší Evropa, nic v tomto smyslu neznamená. Tedy v době, kdy

má nyní nastat konečné zúčtování, nejen pro toto pozemské lidstvo, nýbrž pro celou světovou část, k níž tato země náleží. Jedině zcela rozhodujícím je právě platný stav *v hodině rozhodnutí*, nic jiného. A v ní stojí nyní na zemi bílá rasa na špici. Z tohoto důvodu přichází v úvahu jako bojiště pozemsky také Evropa. Poukázal jsem již zřetelně v přednášce „Bohové, Olymp, Walhalla“ *) na to, že každá opětovná inkarnace nastává v prostředí, které odpovídá stavu inkarnované duše. Může se tedy běloch při silném úpadku duchovního stupně inkarnovat do nízkého černošského kmene, ovšem právě tak i naopak. Mezi bílou rasou lze tedy spatřovat jako nejvyššího *skutečně německého ducha!* Německého ducha v celé své ryzosti a velikosti. Vzlet k tomu nabral již několikrát, avšak ještě nikdy nedosáhl skutečné výše, leda v ojedinělých osobnostech, které přece musí vždy předcházet. Tito ojedinělí jeví schopnosti své rasy. Německý duch se má stát vzorem a vůdcem v konečném vzestupu pozemského lidstva. Duch, ne však takový, jako je nyní, nýbrž jakým má být, jakým se podle svých schopností také může stát a jakým se v nadcházejícím prožití také bezpodmínečně *stane!*

Avšak *není* snad při tom míněn *výhradně* národ, který se nazývá *německý*. Každý pojem ve světovém dění jde mnohem dále a není tak omezen. Tohoto žádoucího německého ducha může ve svých vlohách nést v sobě také každý příslušník jiných národů. Je míněn věcně ve svých schopnostech, a vůbec ne národnostně. Avšak příslušníci německého lidu nesou v sobě *především* všechny nutné hlavní rysy pro tohoto ducha budoucnosti, jemuž je vyhrazeno bezpodmínečné vítězství a vedení v lidstvu.

Chraňte se proto vy, Němci, a nasadte do toho všechny síly, abyste se, jako povolání svými vlohami, stali také *vyvolenými*. Vyvolený *lid* bude se skládat z vyvolených jednotlivců, pro což máte veškeré naděje. Proto se nebude skládat pouze z Němců, nýbrž i z částí jiných národů, které k němu duchovní hodnotou patří. Nezastaví se na hranicích německé země.

Nepromarněte vysoký úkol, který vás v tom čeká! Vytrhněte se z této povrchnosti nynějších myšlenek veškerého současného života a buďte tím, čím být můžete a máte: *Jedním* duchem, *jedním* lidem, který má jako vedoucí vzorně předcházet ostatním. Proměškáte-li k tomu přesně určenou dobu, ve které podpůrně působí celý ves-

*) Přednáška č. 82

mír, čeká vás místo vzestupu pád tak strašlivé síly, že jako navždy zavržení byste již nikdy nemohli dojít k vzkříšení. Být povoláním zavazuje k nejvyššímu rozvoji sil! Mějte tuto výstrahu navždy na paměti!

84. Lidský tvor

Stále znovu vzdouvají se nové vlny rozhořčení a vrhají své kruhy přes země a státy, vyvolané mým prohlášením, že lidstvo v sobě nenese nic Božského. Ukazuje to, jak hluboko zapustila domýšlivost v lidských duších své kořeny a jak neradi se chtějí od ní odloučit, i když jejich cítění se již tu a tam varovně vzpíná a dává poznat, že to přece nakonec musí tak být.

Vzpírání se však na věci nic nemění. Lidští duchové jsou dokonce *ještě* menší a nepatrnější, než se sami domnívají, i když se konečně vnitřně již proboujeli k přesvědčení, že cokoliv Božského v nich chybí.

Proto chci jít ještě dál, než doposud a stvoření ještě poněkud více rozprostrít, aby se ukázalo, který stupeň člověku náleží. Není přece dost dobře možné, aby mohl začít se vzestupem, aniž by přesně věděl, čím *jest* a co *může*. Je-li mu to tedy jednou jasné, tak konečně i ví, co *má!*

Avšak to je velký rozdíl od všeho, co chce! A jaký rozdíl!

Již více to nebudí soucit u toho, komu je dopřáno jasně vidět. Tím „viděním“ nemíním vidění vidoucího, ale vědoucího. Místo milosrdenství a soucitu musí dnes vyvstat jen *hněv*. Hněv a opovržení nad obludným povyšováním se na Boha, jehož se statisíce ve své domýšlivosti denně, každou hodinu nově dopouštějí. V domýšlivosti, v níž se neskrývá ani nádech vědění. Za námahu však nestojí, o tom ztratit jediné slovo.

Co nyní následně pravím, platí těm několika, kteří v čisté pokoře ještě mohou přijít k nějakému druhu poznání, aniž by museli být předem tak zlomeni, jak se to bude podle Božích zákonů brzy dít, aby se konečně zjednal vstup Jeho *pravému* Slovu a otevřela se pro ně úrodná půda!

Všechno prázdné a na slova bohaté špatné dílo těch, co se pozemsky považují za vědoucí, vejde současně s nynější zcela neúrodnou půdou v trosky!

Je také nejvyšší čas, aby tento jalový přívál slov, který na všechno vzhůru se snažící působí jako jed, zhroutil se sám v sobě v celé své prázdnotě. —

Sotva jsem stanovil rozdíl mezi Synem Božím a Synem Člověka jakožto dvěma osobnostmi, tak vynořila se pojednání, která v teologicko - filozofických zmotaninách chtějí *objasnit*, že tomu tak není. Aniž by přistupovali věcně k mému poukazu, snaží se, udržet v platnosti starý omyl, *za každou cenu*, i za cenu logické věcnosti, v nejasném způsobu dosavadních dogmat. Tvrdošíjně poukazují na jednotlivé věty starých spisů s vyloučením každé vlastní myšlenky, a tím také s nevyslovenou podmínkou, že posluchači a čtenáři rovněž nesmějí nic myslet, tím méně pociťovat; neboť jinak by se přece rychle poznalo, že těmi mnoha slovy není zdůvodněné nic, protože při pohledu dopředu i dozadu zůstává správný závěr nemožný. Ještě očividněji schází těmto mnohým slovům souvislost se skutečným děním.

Kdo je při tom schopen konečně otevřít svůj zrak i sluch, musí bez dalšího poznat nicotnost takového „poučení“; neboť to je poslední křečovitě přimknutí se, které již více nelze označit za přidržení se dosavadní opory, která se nyní brzy v nadcházejících událostech osvědčí jako *nic*.

Jediné opodstatnění tvoří věty, jejichž správné podání nelze dokázat, které ale naopak skrze nemožnost logického přivtělení do světového dění zcela jasně ukazují, že jejich smysl při předávání doznal zkreslení lidským mozkiem. Ani jedna z nich se nedá bez mezer připojit k dění a cítění. Avšak jen tam, kde se všechno uzavírá *v jeden celistvý kruh*, bez fantastičnosti a beze slov slepé víry, *tam* je veškeré dění vysvětlováno *správně!* —

Avšak proč se namáhat, když člověk *nechce* být oproštěn od takovéto zarputilosti! Nechť proto klidně nastane to, co za těchto poměrů nyní nastat *musí*. Jen několik let změní všechno konečně a bezvýhradně. —

S hrůzou odvracím se od věřících a ode všech těch, kteří ve své falešné pokoře před samým lepším věděním nepoznají prostou Pravdu, dokonce se jí posmívají, nebo ji blahosklonně chtějí vylepšovat. Jak rychle stanou se právě oni tak malými, zcela maličkými a ztratí jakoukoliv oporu, protože ji nemají ani ve víře, ani ve svém věděni. *Stane* se jim to cestou, které se chtěli vytrvale držet a po které se již více nemohou navrátit k životu. Právo volby jim nikdy nebylo upíráno. —

Ti, kteří mě doposud sledovali, ví, že člověk pochází z nejvyššího oddílu stvoření: z duchovna. Avšak je ještě třeba popsat mnoho rozdílů v oblasti duchovna. Pozemský člověk, který si troufá, chtít být velikým, který se často ani nezalekne před tím, aby svého Boha strhl na nejvyššího na *onom* stupni, který *jemu* přísluší, který se někdy dokonce i osměluje, Jeho zapírat nebo také urážet, není ve skutečnosti ani tím, za co se mnohý pokorný v nejlepším domnění považuje. Pozemský člověk není *žádný stvořený*, nýbrž jen *vyvinutý*. To je rozdíl, který člověk nedovede domyslet. Rozdíl, s nímž nikdy nebude hotov, aby ho mohl volně přehlédnout.

Krásná jsou to slova a mnohým vítaná, která mají na rtech mnozí učitelé, aby rozmnožili počet stoupenců. Avšak tito nevědomí učitelé jsou dokonce i sami ještě přesvědčeni o všech omylech, které šíří, a neví, jak velká je škoda, kterou tím lidem způsobují!

Ke *vzestupu* může vést jen jistota v oné velké otázce: „*Co jsem?*“ Není-li předem zcela bezohledně vyřešena a poznána, pak je vzestup hořce obtížný; neboť lidé se neskloní *dobrovolně* k takové pokoře, která by jim dopomohla na správnou cestu, po které také skutečně jít mohou! To jasně dokázaly veškeré události až po nynější dobu. Samotná pokora učinila tyto lidi buď otrockými, což je právě tak falešně jako vypínavost, nebo sáhli také v této pokoře daleko nad samotný cíl, a postavili se na cestu, k jejímuž konci nikdy nemohli dojít, protože podstata ducha k tomu nestačí. Zřítí se proto do hlubin, kde se roztrhají, protože předtím chtěli být příliš vysoko. —

Jen *stvoření* jsou věrné obrazy Boží. Jsou to Prastvoření, čisté duchovní, v onom vlastním stvoření, ze kterého se všechno ostatní mohlo vyvíjet. V jejich ruce spočívá hlavní vedení veškerého duchovna. Jsou ideály, věčnými vzory pro všechno lidství. Pozemský člověk naproti tomu se mohl vyvinout napodobováním teprve z tohoto hotového stvoření. Od nevědomého duchovního zárodku k sebevědomé osobnosti.

Zdokonalen dodržováním správné cesty ve stvoření stane se jen odrazem věrných obrazů Božích! On sám nikdy není skutečným věrným obrazem! Mezi tím je ještě velká propast až k němu dolů!

Avšak ani od skutečně věrných obrazů také ještě zdaleka není jen krůček k Bohu. Proto měl by pozemský člověk konečně jednou poznat, co všechno leží mezi ním a vznešeností Boží, o kterou tak

troufale usiluje. Pozemský člověk se domýšlí, že se v budoucí dokonalosti stane jednou Božským nebo alespoň částečně Božským, zatímco se ve své největší výši stane jen *odrazem věrných obrazů* Božích! Smí až do předsíně, do předsálí samotného hradu Grálu, což je nejvyšší vyznamenání, jehož se lidskému duchu může dostat.

Odvrhnete konečně tuto domýšlivost, která vás může jen brzdit, protože tím minete světlou cestu. Obyvatelé onoho světa, kteří chtějí ve spiritistických kruzích udělovat poučení, neví o tom *nic*; neboť jim samotným k tomu ještě schází nezbytné poznání. Mohli by jásat, kdyby o tom mohli slyšet. Také mezi nimi nenastane velký nářek, dokud nepřijde poznání o promeškaném čase v hříčkách a svéhlavosti.

Jak je tomu v oblasti duchovní, tak je tomu také v bytostném. Zde jsou vůdci všech živlů bytostně *Prastvoření*. Všichni bytostní, kteří se stali vědomými, jak rusalky, elfové, skřítki, salamandři atd. *nejsou* stvoření, nýbrž jen vyvinutí ze stvoření. Vyvinuli se tedy z bytostné části, z nevědomě *bytostného* semene k vědomě bytostnému, čímž v nastalém uvědomění přijali také lidskou formu. To jde vždy současně s uvědoměním. Je to stejné odstupnění zde v bytostném jako výše v duchovním. Prastvoření živlů v bytostném jsou, jakož i Prastvoření v duchovním, podle druhu své činnosti v mužské a ženské formě. Odtud v dávných dobách pojem *bohů* a *bohyň*. To je to, nač jsem poukázal ve své přednášce: „Bohové – Olymp – Walhalla“ *). —

Velký jednotný rys táhne se celým stvořením a světem!

Posлуhač a čtenář mých přednášek nechť neustále v sobě pracuje, vkládá sondy a mosty od jedné přednášky k druhé, jakož i od velkých i malých světových událostí! *Teprve pak* může chápat Poselství Grálu a shledá, že se časem uzavírá v jeden dokonalý celek, aniž zanechává mezer. Stále znovu vrací se čtenář v událostech k základním rysům. Všechno může objasnit, všechno odvozovat, aniž by se musela změnit i jen jedna věta. Kdo vidí mezery, tomu schází plné pochopení. Kdo nepoznává velkou hloubku, všeobsáhlost, je povrchní a nikdy se nesnažil, živě proniknout do ducha zde přinesené Pravdy.

Nechť se přidruží k oněm masám, které v samolibosti a v domýšlivosti, že již mají největší vědění, táhnou širokou ulicí. Domýšlivost vědění zdržuje takto ztracené, aby v jinak řečeném spatřovali

*) Přednáška č. 82

živoucnost, která jejich zdánlivému vědění ještě schází. Kamkoliv hledí, cokoliv slyší, všude staví se před to vlastní uspokojení v tom, co se domnívají, že pevně drží v ruce. Teprve když přijdou k oné hranici, která neúprosně všechno nepravé a všechno zdánlivé zavrhuje, poznají při otevření své ruky, že tato neobsahuje *nic*, co umožňuje pokračování cesty a tím nakonec vstup do říše ducha. Pak je však příliš pozdě na cestu zpět i na to, přijmout odmítnuté a nepovšimnuté. Čas k tomu již nestačí. Brána ke vstupu je zavřena. Poslední možnost promeškána. —

Dokud se člověk nestane *takovým*, jaký *být má*, nýbrž zůstane lpět na tom, jak si to přeje, nemůže mluvit o pravém lidství. Musí vždy pamatovat na to, že vyšel teprve ze *stvoření*, a ne snad bezprostředně z ruky Stvořitele.

„Jen slovíčkářství, vždyť je to v podstatě jedno, jen jinak vyjádřeno“, říkají ti, co sami sebe povyšují a jsou shnilými, prázdnými plody tohoto lidství, protože budou vždy neschopní, pociťovat ten velký rozdíl, který v tom spočívá. Jednoduchost slov nechává je se opět šálit.

Jen ten, kdo je v sobě živý, neprojde kolem toho lhostejně, nýbrž pocítí nesmírné vzdálenosti a ostrá ohraničení.

Kdybych chtěl již nyní ukázat *všechny* rozčlenění ve stvoření, tak by mnohý dnes „v sobě“ velký člověk při poznání, že tato slova chovají v sobě Pravdu, jen zoufale ležel na zemi. Tísňen pochopením své nicotnosti a malosti. Ten často tak používaný výraz „pozemský červ“ není neoprávněným pro tyto dnes ještě se chytrostí chlubicí „duchovně povznesené“, kteří se brzy, velmi brzy budou muset stát těmi nejnižšími v celém stvoření, pokud nebudou náležet přímo k zavrženým. —

Je nyní na čase, správně poznat svět jako takový. Ne neprávem se odděluje světské od duchovního i v pozemském životě. Tato označení snad vzešla ze správné předvídavosti mnohých lidí; neboť jako v zrcadle ukazují také rozdílnost v celém stvoření. Také stvoření můžeme rozdělit na ráj a na svět, tedy na duchovní a světské. Také při tom není ve světském vyloučeno duchovní, avšak v duchovním světské.

Svět musíme nazývat hmotností, skrze kterou také pulzuje duchovno. Duchovno je duchovní říše stvoření, ráj, ve kterém je vy-

loučeno všechno hmotné. Máme tedy ráj a svět, duchovní a hmotné, prvotní stvoření a vývoj, který lze nazvat samočinným formováním.

Vlastní stvoření je pouze ráj, dnešní duchovní říše. Všechno ostatní je *vyvinuté*. A *vyvinuté* se musí označit výrazem *svět*. Svět je pomíjející, vyvíjí se z výronů stvoření, které obrazně napodobuje, a je poháněn a udržován výrony duchovními. Dozrává, aby se v přezrálosti opět rozpadl. Duchovno s ním však nestárne, nýbrž zůstává věčně mladé, nebo jinak řečeno: Je věčně v sobě stejné.

Jen ve *světě* jsou možné viny! To přináší s sebou nedostatečnost pozdějšího vývoje. Vina jakéhokoliv druhu je v říši ducha zcela nemožná.

Kdo vážně četl mé přednášky, tomu je to zcela jasné. On ví, že nic ze všeho duchovna, které protéká světem, nemůže zpět do čistě duchovního, pokud na duchovním z putování ještě lpí i jen *zrnko* jiného druhu. Nejmenší zrnko učiní překročení hranice do duchovna nemožným. Zadržuje, i kdyby duch pronikl až k prahu. S tímto posledním zrnkem tam nemůže, protože toto zrnko nepřipouští vstup následkem jiné, nižší podstaty, pokud ještě na duchovním lpí. Teprve v okamžiku, kdy se takovéto zrnko uvolní a odpadne, stane se duch zcela svobodný, obdrží tím tutéž lehkost, která se nachází v *nejspodnější* vrstvě duchovna, a tudíž je pro tuto nejspodnější vrstvu duchovna zákonem, a on pak nejen *že může*, nýbrž i *musí* dovnitř přes práh, na kterém byl posledním zrnkem ještě předtím zdržován.

Tento děj můžeme pozorovat z mnoha stran, lhostejno, jakými slovy se to obrazně podává, zůstává to samo o sobě stále týmž. Mohu to okrášlit nefantastičtějším vyprávěním, mohu použít mnohá podobenství, abych to učinil srozumitelnějším, avšak skutečnost je sama o sobě jednoduchá, zcela prostá, a je vyvolána účinky tří zákonů, které jsem často zmiňoval.

Může se konec konců právem také říci, že v ráji, tedy v čistě duchovním, nemůže nikdy povstat hřích, že není dotčen žádnou vinou, protože je stvořen samotným Duchem Svatým. Tudíž jediné stvořené je plnohodnotné, zatímco pak v tom, co se z něj dále vyvinulo jakožto napodobenina Božského stvoření, která zůstává zcela přenechána lidskému duchu jako cvičiště k jeho vývoji a zesílení, může vlivem falešného chtění těchto líných lidských duchů povstat

vina, která musí být opět odpykáním vyrovnána, než je duchovno schopné se vrátit. Když ze stvoření, tedy z ráje, vychází duchovní semena následujíc samovolnou touhu, aby podnikla putování tímto světem, tak lze samozřejmě obrazně říci, že děti odchází z domova, aby se učily a potom se zcela zralé vrátily. Tento výraz má své oprávnění, pokud se bere *obrazně*. Všechno to však musí zůstat stále obrazným a nesmí to být přetvořeno do osobního, jak je všude o to snaha. Protože teprve ve světě se lidský duch zatíží vinou, poněvadž něco takového v duchovnu není možné, tak také samozřejmě nemůže opět domů do duchovní říše dříve, než se od této viny, která ho zatěžuje, neoprotí. Mohl bych pro to použít tisíce obrazy, a *všechny* by mohly mít v sobě jen jeden základní smysl, který jsem již často podával v účincích tří jednoduchých zákonů.

Tak mnohému to zní cize, když tento děj líčím *věcně*, protože obrazné lichotí jeho domýšlivosti a samolibosti. Raději chce být ve svém světě snů; neboť tam se to mnohem krásněji poslouchá, připadá si tam sám před sebou mnohem větším, než skutečně je. Při tom pak dělá chybu, že v tom nechce vidět to věcné, vyvyšuje se do fantastičnosti, čímž ztrácí cestu i svou oporu, a je zděšený, možná snad i rozhořčený, když mu nyní ukáží ve vši jednoduchosti a strízlivosti, *jaké* stvoření jest a co v něm on vlastně hraje za roli. Je to pro něj takový přechod jako u malého dítěte, které v něžných rukách matky nebo babičky mohlo se zářícím zrakem a tvářemi planoucími nadšením naslouchat blaženě pohádkám, aby pak konečně spatřilo svět a lidi ve skutečnosti. Zcela jinak, než to zní v krásných pohádkách, a přece při ostřejším zpětném pozorování těchto pohádek v podstatě právě tak. Je to hořký okamžik, avšak nutný, jinak by přece dítě nemohlo jít dále kupředu, a zašlo by za velikého utrpení jako „světu odcizené“.

Nejinak zde. Kdo chce dále vzhůru, ten musí konečně znát stvoření v celé jeho *skutečnosti*. Musí nohama pevně kráčet, nesmí se již vznášet ve vnímání, které se snad hodí pro nezodpovědné dítě, avšak ne pro zralého člověka, jehož síla chtění proniká přínosně nebo rušivě do stvoření, a tím ho buď povznáší nebo ničí.

Dívky, které čtou romány, jež skutečný život jen zastírají nesprávným líčením, zakusí v tím probuzeném blouznění velmi rychle v životě hořká zklamání a velmi často jsou zlomeny pro celý svůj

pozemský čas, jako snadná kořist nesvědomitě falešnosti, které se důvěřivě přiblížily. Při vývojovém pochodu lidského ducha ve stvoření to není nic jiného.

Proto pryč se vším obrazným, kterému se člověk nikdy nenaučil rozumět, protože byl příliš pohodlný pro vážnost správného výkladu. Nyní nastal čas, aby závoj spadl, a on viděl jasně, odkud přišel, co mu jeho úkol ukládá za povinnosti a také kam musí opět jít. *K tomu potřebuje cestu!* A tuto cestu vidí v mém Poselství jasně naznačenou, za předpokladu, že jí vidět *chce*. Slovo Poselství Grálu je živoucí, takže nechává hojně nalézt jen takovým lidem, kteří ve své duši nesou skutečně poctivou touhu! Všechny ostatní to samočinně odpuzuje.

Poselství zůstává domyšlivým a jen povrchně hledajícím knihou o sedmi pečetích!

Jen ten, kdo se ochotně otevře, také obdrží. Přistupuje-li ke čtení od začátku s přímou, nefalšovanou myslí, tak mu rozkvetě všechno, co hledá, v nádherném splnění! Avšak ti, kteří nejsou zcela čistého srdce, budou od tohoto Slova odpuzeni, nebo se uzavře před falešnými zraky. Ti nenajdou nic! Takový bude pro každého rozsudek, jak se cele postaví vůči tomuto Slovu. —

Doba snění je pryč. *Slovo přináší soud*. Samočinně rozděljuje lidské duchy v rozdílnosti podle jejich vnímání. Toto dění je nyní opět tak jednoduché a přirozené, že bude pro největší počet lidí příliš prosté, takže v něm opět nepoznají velký a mocný soud, který tím začíná.

Soud spočívá *ve dnech tohoto prvního rozdělení* všech lidských duchů, které proběhne nad každým jednotlivcem příslušným přijetím nového Božího Slova! Nespočívá teprve v pozdějších následcích, které se k roztrídění připojí, zatímco každý pak musí dokončit cestu, ke které se rozhodl a na níž nalezne svou odměnu nebo trest.

Aby se však všichni lidé předtím *ještě jednou* vyburcovali, podala se jim příležitost k vážnému zamyšlení, ve kterém se snad tak mnohý přece jen chytí *onoho* záchranného lana, které jako jediné vede z těchto nížin, přijdou události tak těžkého druhu, o jakých se zatvrzelému lidstvu ani nesní, že by byly tak blízko. Jak snadno by se dalo od tak mnohého z toho ještě uchránit! Avšak nyní je příliš pozdě. Necht je mnohým toto zdrcující dění ještě ke spáse, jakmile při

tom konečně nahlédnou nicotnost falešných proroků a také vůdců, na které se nyní tak silně spoléhají; neboť nastávající dobu přetrvá vítězně jen Pravda, a brzy dá poznat vůdce určeného Bohem, kterému jedině je dána síla, ve které pomůže ze zoufalství plné duchovní a také pozemské bídy! —

85. A tisíc let jest jako jeden den!

Kdo z lidí již pochopil smysl těchto slov, ve které církvi je správně vykládán? V mnoha případech se bere jen jako pojem bezčasového života. Avšak ve stvoření není nic bez času a nic bez prostoru. Již pojem slova stvoření tomu musí odpovídat; neboť co je vytvořeno, to je dílem, a každé dílo má hranice. Co má však hranice, to není bez prostoru. A co není bez prostoru, nemůže také být bez času.

Jsou rozličné světy, které tvoří bydlíště lidských duchů, podle jejich duchovní zralosti. Tyto světy jsou více nebo méně hutné, blíže ráji nebo od něj vzdáleny. Čím vzdálenější, tím hutnější a tím těžší.

Pojem času a prostoru se zužuje s přibývajícím hutností, s pevněji uzavřeným bytím ve hmotnosti a dalším vzdálením od duchovní říše. Tak patří země k té světové části, která je na druhém místě hutnosti. Je tedy ještě jedna světová část, která je ještě hutnější, a proto je také ještě úžeji omezená v pojmu času a prostoru.

Rozličný pojem času a prostoru vzniká více nebo méně pružnou schopností přijímání prožitků lidským mozkem, který je opět přizpůsoben stupni příslušného okolí, tedy takovému druhu světové části, ve které se tělo nachází. Tak dochází k tomu, že musíme hovořit o rozdílnosti pojmu pro prostor a čas v různých světových částech.

Jsou tedy ráji, tedy čistě duchovní části světa mnohem blíže ležící světové části než ta, k níž náleží země. Tyto blíže ležící části jsou z jiného druhu hmotnosti, která je lehčí a méně pevně uzavřená. Následkem toho je rozšířená možnost prožití v plném vědomí. Zde to nazvěme prožitkem za denního vědomí.

Hmotnost jiného druhu patří k jemnější hrubohmotnosti, jakož i k hrubší jemnohmotnosti, a následně také k absolutní jemnohmotnosti samotné, zatímco my se v této době nalzáme ve světě absolutní hrubohmotnosti. Čím je tedy hmotnost jemnější, tím je také propustnější. Čím je však hmotnost propustnější, tím je také pro lidského ducha sídlícího v těle větší a širší pole možnosti vědomého prožívání, nebo řekněme možnosti vnímat.

V hrubším, hutnějším těle s příslušně hutným mozkem jakožto průchozí stanicí vnějších dějů, je v něm přebývajícím lidským duchem při-

rozeně pevněji uzavřen nebo obezděn než v propustnějším, méně zhutnělém druhu hmoty. Může tudíž v tomto hutnějším prostředí vnímat v sobě děje nebo se nechat jimi ovlivnit jen až k těsně zúženému ohrazení.

Čím je však druh hmoty méně hutný, tím je také přirozeně lehčí a tím se musí nacházet výše, rovněž je také průsvitnější a tím také i světlejší. Čím blíže ráji jsou tyto druhy následkem své lehkosti, tím budou z tohoto důvodu také světlejší a slunečnější, protože propouští záření vycházející z ráje.

Čím více možnosti živého vycítění dostává se lidskému duchu z jeho těla skrze lehčí, méně hutné okolí, tím více bude schopen v sobě prožívat, tak, že v době jednoho pozemského dne ve svém okolí může přijmout daleko víc prožitků než pozemský člověk se svým hutnějším mozkiem ve svém těžším a tím pevněji uzavřeném okolí. Vždy podle druhu propustnosti, tedy podle lehčího, světlejšího druhu okolí dokáže lidský duch v době jednoho pozemského dne vlivem lehčího přijetí prožít tolik jako v jednom pozemském roce, a v duchovní říši samotné v době jednoho pozemského dne tolik jako za tisíc pozemských let!

Proto se říká: „Tam je tisíc let tolik jako jeden den“. Tedy v bohatství prožitků, jehož nárůst se řídí podle rostoucí zralosti lidského ducha.

Člověk si to může nejlépe představit, když pomyslí na své *sny!* V nich dovede často v jediné minutě pozemského času procítit celý lidský život, skutečně ho v duchu prožít! Prožívá při tom nejradostnější, stejně jako nejbolestivější věci, směje se i pláče, prožívá své stárnutí, a potřebuje k tomu přece jen jedinou minutu času. V pozemském životě samotném by k tomuto stejnému prožitku potřeboval mnohá desetiletí, protože čas a prostor pozemského prožívání jsou příliš těsně omezeny, a tím každý jednotlivý stupeň postupuje kupředu mnohem pomaleji. A jak člověk na zemi může prožívat rychleji jen ve snu, protože jsou při tom následkem spánku zčásti uvolněna od ducha pouta mozku, tak stojí ve světlejších světových částech jako již ne tak silně připoutaný a později zcela volný duch *vždy* v tomto čilém a rychlém prožívání. Nepotřebuje pro skutečné prožití tisíce pozemských let více času než jeden den!

86. Cit

Každý cit formuje ihned obraz. Při tomto formování obrazu se účastní malý mozek, který má být mostem duše, aby jí ovládala tělo. Je to *ta* část mozku, která vám zprostředkovává sny. Tato část je opět ve spojení s předním mozkem, jehož činností vznikají myšlenky více vázané na prostor a čas, ze kterých se nakonec skládá rozum.

Nyní důkladně dávejte pozor na celý postup! Můžete při tom ostře odlišit, když k vám mluví citění skrze ducha, nebo pocít skrze rozum!

Činnost lidského ducha vyvolává ve sluneční pleteni cit a ovlivňuje tím současně malý mozek. To je *působení* ducha. Tedy vlna síly, která *vychází* z ducha. Tuto vlnu cítí člověk ovšem tam, kde je duch v duši spojen s tělem, v centru takzvané sluneční pleteně, která předává pohyb dále malému mozku, který je tím ovlivněn. Tento malý mozek formuje podle určitého druhu rozličného ovlivnění jako fotografická deska ihned obraz děje, který duch chtěl nebo který duch ve své velké síle skrze své chtění vytvořil. *Obraz beze slov!* Přední mozek zachytí tento obraz a snaží se ho slovy popsat, čímž probíhá zplození myšlenek, které pak přichází v řeči k projevu.

Celý děj je ve skutečnosti velmi jednoduchý. Chci zopakovat ještě jednou: Duch ovlivňuje s pomocí sluneční pleteně jemu daný most, a vtiskuje tedy ve vlnách síly určité chtění nástroji malého mozku, který mu byl pro to dán a který přijaté ihned předává přednímu mozku. Při tomto předávání nastala již malá změna vlivem zhuštění, protože malý mozek vmísil přece jemu vlastní druh. Jako přesně do sebe zapadající články řetězu pracují nástroje v lidském těle, které má být duchu k dispozici. Všechny se však účastní *jen formování*, jinak nemohou. Všechno jim předané formují do svého zvláštního druhu. Tak přijímá také přední mozek obraz předaný mu malým mozkem a vtěsná ho prvně příslušně svému poněkud hrubšímu druhu do užších pojmů prostoru a času, tím ho zhustí a přivádí jej tak do již hmatatelnějšího jemnohmotného světa myšlenkových forem. Následně formuje však i slova a věty, které pak skrze orgány řeči pronikají do jemné hrubohmotnosti jako zformované zvukové

vlny, aby tam opět vyvolaly nové účinky, které mají za následek pohyb těchto vln. Mluvené slovo je tedy účinkem obrazu vlivem předního mozku. Ten však dovede řídit směr účinku místo k orgánům řeči k orgánům pohybu, čímž místo slov vzniká písmo nebo čin.

To je normální průběh Stvořitelem chtěné činnosti lidského ducha v hrubohmotnosti.

To je ta *správná* cesta, která by přinesla zdravý pozdější vývoj ve stvoření, přičemž by bylo zbloudění pro lidstvo zcela nemožné.

Člověk však dobrovolně vystoupil z této dráhy, která mu byla vlastnostmi těla předepsána. Se svévolí sáhl do normálního chodu řetězu svých nástrojů, přičemž z rozumu učinil bůžka. Tím vrhl celou sílu na výchovu rozumu, jednostranně jen na tento jeden bod. Přední mozek jakožto zploditel byl vzhledem ke všem ostatním spolupracujícím nástrojům neúměrně namáhán. To se přirozeně vymstilo. Stejněměrná a společná práce všech jednotlivých článků byla převrácena a zabrzděna, a tím také jakýkoliv *správný* vývoj. Největší napínání *pouze* předního mozku trvající tisíciletí vyhnalo jeho růst daleko nad všechno ostatní. Následkem bylo zatlačení činnosti všech zanedbaných částí, které musely zůstat slabšími při menším používání. K nim patří v první řadě malý mozek, který je nástrojem ducha. Z toho vychází najevo, že činnosti samotného lidského ducha bylo nejen silně bráněno, nýbrž často byla zcela podvázána a zůstala vyloučena. Možnost *správného* styku s předním mozkiem přes most malého mozku je zasypána, zatímco spojení lidského ducha přímo s předním mozkiem zůstává zcela vyloučeno, protože jeho podstata k tomu vůbec není uzpůsobena. Je naprosto odkázán na plnou práci malého mozku, v jehož *posloupnosti* podle vůle Boží stojí, pokud chce splnit příslušnou činnost. Přijímat záchvěvy ducha, lze jen druhem malého mozku. Nelze ho vůbec obcházet; neboť přední mozek má v činnosti připravovat již přechod k jemnohmotnosti a jemné hrubohmotnosti, a je proto také ze zcela jiné, mnohem hrubší podstaty.

V jednostranném velkopěstění předního mozku spočívá tedy dědičný hřích pozemského člověka vůči Bohu, nebo, jasněji řečeno, proti Božím zákonům, které jsou uloženy ve *správném* rozložení všech tělesných nástrojů, jako v celém stvoření. Dodržování *správného* rozložení by v sobě neslo také *správnou* a *přímou* cestu ke

vzestupu pro lidského ducha. Avšak tak sáhl člověk ve své ctižádostivé domýšlivosti do tkaniva správného působení, vytrhl z něj jednu část, pěstoval ji zvlášť a všech ostatních nedbal. To *muselo* přinést s sebou nerovnost a váznutí. Je-li však brzděn chod přirozených událostí takovýmto způsobem, tak musí být nezbytným následkem toho onemocnění a selhání, jakož i nakonec chaotický zmatek a zhroucení.

Zde však nepřichází v úvahu jen tělo, nýbrž v první řadě duch! S tímto zásahem nestejněměrné výchovy obou mozků byl zadní mozek v průběhu tisíciletí vlivem zanedbávání utlačován, a tím byl duch ve své činnosti brzděn. *Dědičným hříchem* se to stalo proto, že jednostranné přepěstování předního mozku bylo časem předáno již každému dítěti jako hrubohmotné dědictví, čímž je mu duchovní procitnutí a zesílení předem neuvěřitelně ztíženo, protože k tomu nutný most zadního mozku mu nezůstal již tak lehce schůdný a velmi často byl dokonce i odříznutý.

Člověk ani netuší, jak silně odsuzující ironie spočívá v jím vytvořených výrazech „velký a malý mozek“! Obžaloba proti jeho zásahu do Božího určení nemůže být strašlivěji vyslovena! Přesně tím označil svou nejhorší pozemskou vinu, protože jemný nástroj hrubohmotného těla, který mu má na této zemi pomáhat, zmrzačil ve své zpupné svéhlavosti takovým způsobem, že mu nejen nemůže sloužit *tak*, jak to bylo Stvořitelem předpokládáno, nýbrž že ho *musí* vést dokonce do hlubin záhuby! Tím lidé pochybili daleko hůře než opilci nebo takoví, kteří ničí své tělo oddáváním se všelijakým vášním!

A nyní se ještě k tomu drží troufalosti, že Bůh se jim má učinit *tak* srozumitelným, aby to mohli ve svévolně pokřiveném příbytku svého těla také pochopit! K tomuto již spáchanému zlu ještě také *tento* požadavek!

Člověk by mohl v přirozeném vývoji snadno a radostně vystoupit po stupních do světlých výšin, pokud by s rouhavou rukou nezasáhl do Božího díla! Kletba mu, pokud se nechopí pln důků poslední záchranné kotvy! Zkáza na něj, aby nemohl vytvářet a šířit ještě více neštěstí i hříchů a vylévat utrpení na bližní, jak se dělo doposud! Nebylo to ani jinak možné, než aby takoví mozgoví mrzáci upadli v šílené velikášství, které si ještě dnes drží v nejhojnější míře! Člo-

věk budoucnosti bude mít *normální* mozky, které se stejnoměrně pracujíc budou pak vzájemně jen harmonicky podporovat. Zadní mozek, který se nazývá malý, poněvadž zakrněl, zesílí, protože dospěje k pravé činnosti, až bude stát ve správném poměru k přednímu mozku. Pak nastane také opět harmonie a křečovitě a nezdravě musí zmizet!

Avšak nyní k *dalším* následkům dosud tak nesprávného způsobu života: Ve stavu příliš malého zadního mozku je pro skutečně vážně hledající dnes obtížné to, aby rozeznali, co je v nich pravý cit a co je pouze pocit. Řekl jsem již dříve: Pocit je vyráběn předním mozkiem, zatímco jeho myšlenky působí na nervy těla, které zpětně záříc vnucují přednímu mozku podnět k takzvané fantazii.

Fantazie jsou obrazy, které vyrábí přední mozek. Nelze je porovnat s obrazy, které formuje malý mozek pod tlakem ducha! Zde máme rozdíl mezi výrazem citu jakožto následku činnosti ducha a mezi výsledky pocitu vzcházejícího z tělesných nervů. Obojí přináší obrazy, které jsou pro nevědoucího těžko nebo vůbec rozeznatelné, přestože v nich existuje tak mocný rozdíl. Obrazy citu jsou pravé a skrývají živoucí sílu, avšak obrazy pocitu, fantazie, jsou přeludy z vypůjčené síly.

Rozdíl je však snadný pro toho, kdo zná postup v celém stvoření a potom sám sebe důkladně pozoruje.

U citových obrazů činnosti malého mozku, jakožto mostu pro ducha, objevuje se *nejprve* bezprostředně obraz a teprve pak přechází do myšlenek, přičemž skrze myšlenky je pak ovlivňován pocitový život těla.

U obrazů zplozených předním mozkiem je to však opačně. Protože myšlenky musí *předcházet*, aby poskytly základ obrazu. To se však uděje tak rychle, že se to téměř jeví jako jedno. Při určitém cviku v pozorování může však člověk velmi brzy přesně odlišit, jakého druhu postup je.

Dalším následkem tohoto dědičného hříchu je zmatení snů! Z tohoto důvodu nemohou již lidé přikládat snům *tu* hodnotu, která jim skutečně náleží. Normální malý mozek by duchem ovlivněné sny podal jasně a nezmateně. To znamená, že by to vůbec nebyly *sny*, nýbrž *prožitky* ducha, které jsou malým mozkiem přijímány a podávány dále, zatímco přední mozek ve spánku odpočívá. Nyní

převládající síla předního nebo denního mozku však vyzařuje také ještě během noci a má svůj vliv na takto citlivý zadní mozek. Ten přijímá ve svém dnešním oslabeném stavu silná vyzařování předního mozku současně s prožitky ducha, čímž vzniká směs, jako při dvojitém osvětlení fotografické desky. To pak poskytuje nyníjší zmatené sny.

Nejlepším důkazem toho je, že se ve snech také často vyskytují slova a věty, které pochází *jen* z činnosti *předního* mozku, který jediný tvoří přece slova a věty, protože je úžeji vázán na prostor a čas.

Proto také člověk již více není, nebo jen nedostatečně, přístupný duchovním výstrahám a poučením skrze zadní mozek, a tím je mnohem více vydán napospas nebezpečí, jemuž by jinak, díky duchovnímu varování mohl uniknout!

Tak existují kromě těchto uvedených špatných následků ještě mnohé, které způsobil zásah lidí do Božích určení; neboť ve skutečnosti *všechno* zlo vzniklo jen z tohoto dnes přece každému viditelného pochybení, které bylo jen plodem ješitnosti, jež vznikla objevením se ženy ve stvoření.

Člověk nechť se proto konečně odtrhne z následků dědičného zla, nechce-li být ztracen.

Všechno ovšem stojí námahu, tak i toto. Člověk se *má* přece probudit ze svého pohodlí, aby se stal konečně tím, čím měl být již od počátku! Podporovatelem stvoření a zprostředkovatelem Světla všem tvorům!

87. Světový učitel

Světový učitel je Syn Člověka. Světovým učitelem se snad nejmenuje proto, že má poučovat svět, nebo snad zakládat náboženství, které svět, v užším smyslu zemi nebo ještě lépe pozemské lidstvo spojuje, nebo ovládne zemi, nýbrž světovým učitelem se nazývá proto, že „svět“ *objasňuje*, tedy přináší nauku o světě. To, co člověk skutečně vědět musí! Učí *poznávat* „svět“, v jeho samočinném působení, aby se pozemský člověk podle toho mohl řídit a tím se mu stal možným vědomý vzestup, v poznání skutečných světových zákonů!

Jedná se tedy o světovou nauku, poučení o světě, o stvoření.

Za tímto *pravým* světovým učitelem je jako kdysi u Krista *čistým jasnovidcům* viditelný zářící velký kříž *Spasitelův!* Může se také říci „*on nese kříž!*“! To však nemá co dělat s utrpením a mučednictvím.

Bude to jedno ze znamení, které jako „živě zářící“ nemůže předstírat žádný sebe dovednější kejklíř nebo mág, a na němž lze poznat bezpodmínečnou pravost jeho poslání!

Tento mimozemský jev není snad bez souvislosti, není libovolný, a není tedy nepřirozený. Souvislost lze pochopit ihned, jakmile známe smysl skutečného „kříže Spasitelova“. Spasitelův kříž není totožný s křížem Kristova utrpení, kterým lidstvo přece také nemohlo být vykoupeno, jak jsem již důkladně vylíčil v přednášce „Smrt Syna Božího na kříži a poslední večeře“ *) a často i opakoval. Je to něco zcela jiného, opět zdánlivě jednoduchého, a přesto mocně velikého!

Kříž byl přece znám již před pozemskou dobou Krista. Je to znamení Boží Pravdy! Nejen znamení, nýbrž pro ni i živoucí forma. A protože Kristus byl nositelem živoucí Pravdy, nefalšované Pravdy, z Pravdy přišel a byl s ní v bezprostředním spojení, část z ní v sobě nesl, tkvěla také živě v něm i na něm! Ona je *viditelná* v živoucím, tedy svítícím a samočinně *zářícím* kříži! Lze říci, že ona je křížem samotným. Tam, kde je tento zářící kříž, je tím také Pravda, protože tento kříž nejde od Pravdy oddělit, nýbrž obojí jest jedno, *poněvadž tento kříž jest viditelnou formu Pravdy.*

Paprskový kříž nebo zářící kříž je tedy Pravdou v její prapůvodní formě. A protože člověk může stoupat jediné skrze Pravdu, ne ji-

*) Přednáška č. 55

nak, tak nachází lidský duch také jen v poznání nebo znalosti Boží Pravdy skutečné *spasení!*

Protože opět jedině v Pravdě spočívá spasení, lze z toho vyvodit, že kříž, tedy Pravda, je křížem spásy nebo křížem *Spasitelovým!*

Je to kříž Spasitelův! *Spasitel je však Pravdou* pro lidstvo! Jen znalost Pravdy a s tím spojené využití v Pravdě spočívající nebo cesta v Pravdě ukázaná může lidského ducha vést z jeho nynější poma-tenosti a zbloudění ke Světlu. A protože vyslaný Syn Boží a nyní přicházející Syn Člověka jsou *jedinými* nositeli *nezkalené* Pravdy, tuto v sobě nesou, musí přirozeně oba také neoddělitelně v sobě a na sobě nést kříž, tedy být nositeli zářícího kříže, nositeli Pravdy, nositeli spasení spočívajícího pro lidi v Pravdě. Oni přinášejí spásu v Pravdě těm, kteří ji přijmou, kteří tedy jdou ukázanou cestou. Co znamenají vedle toho lidsky chytré řeči? Pohasnou v hodině nouze.

Proto řekl Syn Boží lidem, aby přijali tento *kříž* a aby ho následovali, to znamená tedy, aby *Pravdu přijali a podle ní žili!* Aby se vřadili do zákonů stvoření, učili se je přesně chápat a využívali je v jejich samočinně pracujících projevech jen k dobru.

Co však učinilo omezené lidské smýšlení z této prosté a přirozené skutečnosti! Bohem a Synem Božím, jeho vyslancem, nechtěnou nauku o utrpení! A tím nastoupila se *falešná* cesta, která není v souladu s cestou ukázanou, nýbrž vede daleko od Boží vůle, která chce vést jen k radosti namísto k utrpení.

Je to přirozeně pro lidstvo strašlivý symbol, že Syn Boží jím tehdy byl právě na pozemsky vyjádřené formě zpodobnění Pravdy přibitý a umučený, tedy na symbolu Pravdy, kterou přinášel, pozemsky zahynul! Církevní kříž utrpení *není* však křížem Spasitelovým!

„Ten v Síle a Pravdě stojící“ praví se o Synu Božím. Síla je Boží vůle, Duch Svatý. Jeho viditelnou formou je holubice. Viditelnou formou Pravdy je samočinně zářící kříž. Obojí bylo na Synu Božím viděno, protože v nich stál. Byl to tedy u něj přirozený a samozřejmý jev.

Totéž bude vidět u Syna Člověka! Holubice nad ním, Spasitelův kříž za ním; neboť on je opět s nimi nerozlučně spojen jakožto nositel Pravdy, „který v Síle a v Pravdě stojí“! *Jsou to neklamná znamení jeho pravého poslání ke splnění zaslíbení.* Znamení, která nejdou ni-

kdy napodobit, jsou nezničitelná, varující a navzdory hrůze vážnosti jsou také příslibem! Před nimi samotnými musí veškeré temno zcela ustoupit!

Vzhlédněte! Jakmile se ohlásily neúprosné předzvěsti jeho příchodu, jež pro něj očišťují cestu od překážek, které na ni nahromadila lidská domýšlivost, *spadne rouška ze zraku mnohých*, kteří jsou obdařeni, ho *takto* poznat! Hlasitě pak budou *muset* podávat svědectví, nuceni silou Světla.

Ani jediný z dnes ještě tak hojných falešných proroků a vůdců není schopen proti *Němu* obstát; neboť v obou vysokých znameních, které nenese nikdo kromě Syna Božího a Syna Člověka, mluví Bůh sám pro svého služebníka a veškerá lidská chytrost musí před tím oněmět. —

Dávejte pozor na tuto hodinu, je blíže, než si *všichni* myslí.

88. Cizinec

Temno se opět rozkládalo nad zemí. Triumfálně zastínilo lidi a zahradilo cestu do čistě duchovní říše. Světlo Boží od nich ustoupilo. Tělo, které k tomu sloužilo jako pozemská nádoba, viselo krvácející a zničené na kříži, jakožto oběť protestu těch, kterým chtělo přinést štěstí a světlý mír.

Na vrcholu celého stvoření, v zářivé blízkosti Boží, stojí hrad Grálu jako chrám Světla. V něm vládl veliký smutek nad zbloudilými lidskými duchy v hlubinách, kteří se ve svém zaslepeném chtění vědět vše lépe uzavřeli Pravdě a nechali se nenávisti plnou temnotou vybičovat až ke zločinu na Synu Božím. Těžce dolehla kletba tohoto druhu lidstvem vytvořená na veškerý svět a zatlačila je do ještě většího omezení jejich chápavosti. —

S vážným úžasem hleděl jinoch z hradu Grálu na ohromné dění ... budoucí Syn Člověka. Byl v té době již ve své přípravě, která vyžadovala tisíciletí; neboť měl být dobře připraven do oněch nížin, kde temnota vládla skrze chtění lidí.

Tu položila se snícímu na rameno jemně ženská ruka. Prastvořená královna ženství stála vedle něj a pravila v láskyplném smutku:

„Nech toto dění na sebe působit, milý synu. *Takové* je bojiště, kterým v hodině splnění budeš procházet; neboť na prosbu zavražděného Spasitele dopřává Bůh Otec, abys odpadlíkům ještě jednou před soudem zvěstoval Slovo, abys zachránil ty, kteří ho ještě budou chtít slyšet!“

Němě sklonil jinoch svou hlavu a přistoupil k vroucí modlitbě o sílu, protože se v něm mocně dmula ozvěna tak veliké Boží lásky!

Rychle rozletěla se zvěst o poslední, opětovné možnosti milosti všemi zeměmi, a mnohé duše snažně prosily Boha o svolení, smět pomáhat na velikém díle spásy všech těch, kteří ještě chtěli nalézt cestu k Bohu. Láska Boha Otce to dovolila mnohým duším, kterým to přineslo užitek ke vzestupu. V důkuplné radosti jásavě složil zástup takto omilostněných slib věrnosti ke splnění poskytnuté možnosti služby.

Tak vznikli *ti* povolání, kteří se měli dát později k dispozici Vyslanci Božímu, když nadešla na zemi hodina jeho splnění. S pečli-

vostí byli pro tento úkol rozvíjeni a v pravý čas na zemi inkarnovaní, aby mohli být hotoví, jakmile k nim zazní volání, *jemuž naslouchat bylo prvním splněním jejich povinnosti.*

— — —

Mezitím bylo odkazu zavražděného Syna Božího, jeho živého Slova, na zemi využito jen k vlastním účelům. Lidem při tom chybělo jakékoliv pochopení pravých Kristových principů. Vžili se naopak do tak falešné čistě pozemské služby lásky, že nakonec odmítli všechno jiné jako nepřicházející od Boha, a ještě dnes odmítají a zavrhují to, co se neprojevuje touto jimi požadovanou změkčivostí, co není stejné, tak nezdravé, a neprovozuje otrocký kult lidstva. Všechno, kde jako základ chybí uznání lidské svrchovanosti, je prostě označováno jako falešné a nenáležící k Božímu Slovu. Za tímto chováním neskrývá se však nic jiného než úzkostlivá starost, aby se nemohla již dávno pociťovaná prázdnota falešné stavby stát zjevnou.

To se učinilo ze svatého odkazu Syna Božího! Za takovýchto snižujících předpokladů se jeho jasná slova předávala dál vykládána příliš lidsky. Namlouváním si lidských slabostí byli získáváni stoupci, až se mohlo rozvinout trochu pozemské moci, na niž zůstal vždy zaměřen konečný cíl. Potom se však v bestiálních ukrutnostech velmi brzy ukázalo, jak daleko byli nositelé nepoznaného Kristova principu od skutečného pochopení, jak málo jej žili. Trvale a vždy ostřeji byl podáván důkaz, že právě ti, kteří chtěli být nositeli Kristova principu, byli nejzlostnějšími nepřáteli a největšími tupiteli skutečného Kristova principu, a to bezostyšně a neomluvitelně! Celé dějiny po Kristově pozemském bytí od počátku církví ukazují nesmazatelně vrytými a vpálenými znaky tyto skutečnosti tak jasně, že se nikdy nebudou moci popřít nebo zmírnit. Znamení hanby vědomé přetvářky bylo napříč dlouhými dějinami jednotlivých i hromadných vražd nezahaleně vztyčováno za trestuhodného dovolávání se Boha, přičemž se na tom ještě dnes na mnohých místech dále staví, avšak jen ve změněných a současné době přizpůsobených formách.

Tak vzrůstalo stále více černější temno, díky ochotě všech lidských duchů, o co víc se blížila doba, ve které se měl Syn Člověka inkarnovat na zemi.

Radostný pohyb v živlech oznamoval pozemské zrození. Andělé doprovázeli ho láskyplně dolů k této zemi. Prastvoření tvořili pevnou hradbu kolem něj a jeho dětství. Slunečné smělo být jeho pozemské mládí. Jako pozdrav Boha Otce viděl večer nad sebou zářit kometu, kterou pozoroval jako samozřejmost náležející ke hvězdám, než na něj byl položen závoj, který měl nést ve své hořké pozemské přípravě.

Cizím zdálo se mu pak být jeho okolí, avšak jen vysoká, neukojitelná touha naplňovala jeho duši, která se stupňovala až k neklidu, k trvalému, nervóznímu hledání. Nenechala se utiшит ničím, co země nabízela.

S jemnohmotným závojem před zrakem stál nyní na nepřátelském území vůči temnu, na bojišti, kde se veškeré temno mohlo postavit pevněji, než on sám. Proto bylo v přirozenosti věcí, že všude, kdekoliv se snažil něco podniknout, nemohla zaznít žádná ozvěna a nemohl vyrůst žádný úspěch, nýbrž jen temno nepřátelsky zasýčelo. Dokud pro něj nenastala doba splnění, mohlo temno setrvale stále silněji a jemu pozemsky škodit tam, kde byl nějak pozemsky činným, lhostejno, zda to bylo ve věcech soukromých, obchodních nebo ve vztahu ke státu; neboť všechno pozemské *muselo* zcela přirozeně stát proti Vyslanci Božímu jen nepřátelsky, protože veškeré lidské chtění je dnes namířeno *proti* pravé vůli Boží, navzdory domnělému úsilí po Pravdě, za níž se vždy skrývá jen ješitnost v rozmanitých formách. Snadno nacházelo temno všude ochotné stvůry, aby Vyslance Světla zdržovaly a citelně bolestně ho zraňovaly.

Tak stala se cesta jeho pozemského učení cestou utrpení.

— — —

Tak jako duchovno působí ve své veliké síle jakoby magneticky přitažlivě a zadržujícím na bytostné, jemnohmotné a hrubohmotné, tak stejným a ještě mnohem silnějším způsobem musí to, co má svůj původ nad duchovnem v pozdějším stvoření, působit na *všechno* pod sebou. Jakožto přirozené dění, které není jinak možné. Účinku přitažlivé síly se to však jen podobá. Přitažlivou sílu ve známém slova smyslu má jen vzájemně stejný druh. Zde se však jedná o existující *moc silnějšího* v čistě věcném, ušlechtilém smyslu! Ne však myšleno pozemsky; neboť v hrubohmotnosti je tento

zákon, jakož i všechno ostatní ve svých účincích přičiněním lidí zesurověn. Přirozený důsledek této vládnoucí moci jeví se ve vnější formě jako přitažlivost magnetického druhu, sloučení, soudržnost, ovládnání.

Tímto zákonem cítili se také lidé magneticky přitahováni k tomuto zahalenému, silnějšimu cizinci z výšin, i když se tomu také často nepřátelsky vzpírali. Husté obaly, které nesl kolem sebe, nemohly pronikání této na zemi cizí síly zcela utlumit, zatímco ta zase nemohla také ještě volně zářit, aby působila *tou* neodolatelnou mocí, kterou má po odpadnutí položených obalů v hodině splnění. To vneslo rozpor do citění lidí. Bytí cizince samo o sobě v nich probudilo již při setkání myšlenky naděje nejrůznějšího druhu, které se žel jejich myšlením stlačily vždy jen v pozemská přání, která v sobě živili a stupňovali.

Cizinec však nikdy nemohl dbát takovýchto přání, protože jeho hodina ještě nenastala. Tím viděli se mnozí ve své vlastní domýšlivosti často těžce zklamáni, ba dokonce se cítili podivným způsobem podvedeni. Nikdy neuvažovali, že to ve skutečnosti byla *jen jejich vlastní* sobecká očekávání, která se nenaplnila, a ve svém zklamání z toho rozhořčeně uvalovali odpovědnost za to na cizince. Avšak ten jich nevolal, nýbrž oni se mu vnucovali a věšeli se na něj podle tohoto jim neznámého zákona, a byli pro něj často těžkým břemenem, s nímž putoval *ta* pozemská léta, která mu byla předurčena pro dobu jeho učení.

Pozemští lidé cítili při něm něco tajemného, neznámého, co si neuměli vysvětlit, tušili skrytou moc, které nerozuměli, a předpokládali proto ve své nevědomosti nakonec přirozeně jen chtěnou sugesci, hypnózu a magii, vždy podle způsobu svého nepochopení, zatímco nic z toho všeho nepřicházelo v úvahu. Původní náklonnost, vědomí neobyčejné přitažlivosti se pak velmi často změnilo v nenávisť, která se využila v morálním kamenování a pokusech špinění vůči tomu, od kterého příliš brzy očekávali mnohé.

Nikdo si nedal námahu spravedlivého sebezkoumání, které by bylo ukázalo, že v jiných názorech a ideálech pro sebe žijící cizinec byl ten využitý od těch, co se vnucovali, a že to nebyl on, který by někoho využil, jak se pokoušeli sobě i jiným namlouvat tito vnučující se v hořkosti nad nesplněným přáním pohodlného života.

Zaslepeně opětovala se prokázaná vlídnost nesmyslnou nenávisť a nepřátelstvím, podobně jako se dělo u Jidáše.

Avšak cizinec musel přes sebe nechat všechno přejít, protože to přece byl zcela přirozený následek jeho bytí, dokud lidstvo žilo v poblouznění. Takovéto prožití přineslo však současně také pro něj nutné utužení, které se pozvolna kladlo jako brnění kolem jeho jinak připravené ochoty vždy pomáhat, a tak se rozevřela propast mezi ním a lidstvem ... skrze rány duše, které způsobily oddělení, a jen skrze úplnou přeměnu lidstva mohou být opět zhojeny. Tyto rány jemu zasazené nyní tvořily od této hodiny propast, kterou může překlenout jen *ten* člověk, který kráčí *cele* cestou zákonů Božích. Jedině to může sloužit jako most. Kdokoliv jiný musí se v propasti roztržít; neboť k překročení neexistuje žádná jiná cesta. A zůstat před ní stát přináší zničení.

V přesnou hodinu naplnilo se ještě před koncem této těžké učební doby setkání s *tou* družkou, která jako jeho část měla jít společně s ním pozemským životem, aby podle Božího určení spolupůsobila na velkém úkolu. Ona, sama cizinkou na zemi, vstoupila ve vlastním poznání radostně do Boží vůle, aby v ní vděčně kráčela dál.

Teprve pak přišel čas pro povolané, kteří kdysi dali Bohu svůj slib věrnosti ke službě! Splnění jejich prosby bylo provedeno s pečlivostí. V pravý čas nastala inkarnace na zemi. Za věrného vedení byli pozemsky vyzbrojeni pro příslušný úkol vším tím, co potřebovali ke splnění. Bylo jim to podáváno, darováno, tak nápadně, že to nemohli vůbec považovat za nic jiného než za dar, za léno pro hodinu splnění jejich někdejšího slibu. Přesně vešli do styku s Vyslancem, skrze jeho Slovo, pak také osobně ... avšak mnozí z nich tušili sice volání, cítili v duši cosi nezvyklého, nechali se však mezitím na své pozemské cestě omotat čistě pozemským a z části dokonce i temnotami tak, že nemohli sebrat sílu, aby se překonali k opravdové službě, kvůli níž směli být v této veliké době na zemi. Někteří projevovali sice slabou vůli ke splnění, avšak pozemské chyby je od něj zdržovaly. Byli žel také tací, kteří sice vkročili na cestu svého určení, avšak hledali při tom pro sebe v *první* řadě pozemské výhody. Dokonce i mnozí z vážně chtějících očekávali, že ten, kterému *oni* měli sloužit, by měl urovnat jejich cestu, místo aby tomu bylo naopak. Jen nemnozí, pouze jednotlivci, projeví se skutečně tak, že byli schopni vrůst ve svůj úkol. Těm bude pak v hodině spl-

nění dána desateronásobná síla, takže mezery již nezůstanou citelné, a ve věrnosti budou schopni vykonat víc, než by kdy dovedl veliký zástup. —

Se smutkem pozoroval cizinec spoušť v zástupu povolanych. *To byla pro něj jedna z nejtrpčích zkušeností!* Mnohému se měl také naučit, mnohé díky lidem sám vytrpěl ... avšak před touto poslední skutečností stál bez porozumění; neboť nenacházel pro toto selhání žádnou omluvu. Podle jeho chápání přece povolany, který ve vyslyšení své prosby byl zvláště veden a inkarnován, nemohl jinak, než v radostném splnění věrně vyřešit svůj úkol! Pro co by byl jinak na zemi! Proč byl věrně chráněn až k hodině, kdy ho Vyslanec potřeboval! Všechno jim bylo darováno kvůli jejich nutné službě. Proto se stalo, že cizinec, když potkal první povolane, plně jim v tom důvěřoval. Viděl je jen jako přátele, kteří by nemohli smýšlet, cítit a jednat jinak než v neochvějně věrnosti. Bylo to přece to nejvyšší, to nejdrahocennější, co smělo člověka potkat. Nepřišla mu ani jediná myšlenka na možnost, že by se také povolani mohli stát nečistými ve své době čekání. Bylo pro něj nepochopitelné, že člověk při takovéto milosti mohl rouhavě zmeškat a promarnit samotný účel svého pozemského bytí. Jevili se mu se svými ulpělými chybami jen jako velmi potřební pomoci ... Tak zasáhla ho strašlivost poznání tím tvrději, když musel prožít, že lidský duch ani v takovýchto mimořádných případech není spolehlivý a ukazuje se nehodným nejvyšší milosti i při nejvěrnějším duchovním vedení!

Otřesen viděl náhle před sebou lidstvo v jeho nevýslovné méněcennosti, zvrhlosti. Bylo mu odporné.

— — —

Tíživěji padla bída na zemi. Vždy jasněji se ukázala neudržitelnost falešných staveb veškerého dosavadního lidského působení. Stále zjevněji vycházelo na světlo vysvědčení jeho neschopnosti. Všechno pozvolna přicházelo při stoupajícím zmatku ke kolísání, jen jedno ne: Lidská domýšlivost ve vlastní dovednost.

Právě ta vyrážela bujněji než kdy jindy, což bylo také přirozené, protože domýšlivost potřebuje vždy půdu omezenosti. Vzrůst omezenosti musí mít také za následek bujný vzrůst domýšlivosti.

Dychtivost po uplatnění vzrůstala až k horečnému křečovitému sevření. Čím méně měl člověk co dát, čím více v něm duše úzkostli-

vě křičela po osvobození, jejíž pokles tušice jen silně cítil, tím úporněji se pak snažil ve falešné potřebě vyrovnání o *vnější pozemské tretky*. Lidská vyznamenání. I když často cítili v tichých hodinách konečně pochybnost o sobě samých, tak chtěli proto tím horlivěji *platit* alespoň za vědouce. *Za každou* cenu! Tak to šlo šíleně dolů. V úzkostně rodícím se poznání přicházejícího zániku snažil se nakonec každý omámit, podle svého druhu, a nechal neslýchané běžet tak, jak probíhalo. Zavíral zrak před hrozící odpovědností.

„Moudří“ lidé však zvěstovali dobu příchodu silného Pomocníka z nouze. Většina z nich chtěla však poznat tohoto Pomocníka v sobě, a pokud tam byla skromnost, nacházela ho alespoň ve svém okruhu.

„Věřící modlili se o pomoc ze zmatků“. Avšak ukázalo se, že tito pozemští človíčekové se snažili již při své prosbě v očekávání splnění klást Bohu ve svém nitru podmínky tím, že by tento Pomocník měl být *takový*, aby odpovídal *jejich názorům*. Tak daleko došly plody pozemské omezenosti. Lidé mohou uvěřit, že Vyslanec Boží má zapotřebí zdobit se pozemskými tretkami! Očekávají, že se musí řídit podle jejich tak omezených pozemských názorů, aby tím byl jimi uznán a tím získal jejich víru a jejich důvěru. Jaká neslýchaná domýšlivost, jaká drzost spočívá již v této skutečnosti samotné! Domýšlivost bude v hodině splnění mocně roztržena se všemi těmi, kteří v duchu holdovali takovému bludu! —

Tu zvolal Pán ke svému služebníkovvi, který kráčel na zemi jako cizinec, aby promluvil, aby dal Poselství všem po něm žíznícím!

A hle, vědění „moudrých“ bylo falešné, modlitby věřících nepravé; neboť se neotevřeli hlasu, který přišel z Pravdy, a proto mohl být poznán jen tam, kde krůpěj Pravdy nebyla v lidech zasypána pozemskými chybami, mocí rozumu a všemi těmi věcmi, které jsou schopny, svést lidského ducha z pravé cesty a přivést ho k pádu.

Jen tam mohla se probudit ozvěna, kde prosba vycházela ze skutečně pokorné, poctivé duše.

Volání vyšlo. Kam zasáhlo, přinášelo jen neklid a roztržnění. Avšak na místech, kde bylo vážně očekáváno, jen mír a blaženost.

Temno naslouchalo, vešlo do neklidného pohybu a sevřelo se ještě hutněji, tížeji a černěji kolem země. Nepřátelsky prskalo již tu a tam a syčelo nenávistně do řad těch, kteří chtěli následovat volání.

Úžeji a těsněji však kroužilo kolem *těch* povolaných, kteří selháním museli klesnout do temnoty, které tím dobrovolně nabídli ruku. Jejich někdejší slib vázal je pevně k Vyslanci, táhl je k němu v hodině blížícího se splnění, zatímco jejich chyby působily jako překážka a odpuzovaly je od něj, protože jejich následkem nebylo možné žádné spojení se Světlem.

Z toho mohl povstat opět jen most pro nenávist, pro veškerou nenávist temna vůči všemu Světlu. A tak zostřili utrpení Vyslance Světla až ke Golgatě a největší část lidstva se k tomu připojila až příliš ráda, zvláště ti, kteří se tak domnívali, že sami cestu ke Světlu již znají a kráčí po ní, jako kdysi farizeové a zákoníci. To všechno vytvořilo stav, kde lidstvo ještě jednou mohlo dokázat, že by dnes udělalo přesně totéž, čím se kdysi provinilo na Synu Božím. Tentokrát jen v modernější formě, symbolickým ukřižováním, pokusem o *morální vraždu*, která je podle zákonů Božích *neméně trestuhodná jako vražda tělesná*.

Bylo to splnění po poslední lehkovážně promeškané možnosti milosti. Zrádci, falešní svědkové a pomlouváči přicházeli ze zástupu povolaných. Stále více havěti temna troufalo se přiblížit, protože se cítili bezpečně, poněvadž cizinec při splnění před tou špínou mlčel, jak mu bylo nařízeno, a jak také kdysi Syn Boží ne jinak činil před řvoucím davem, který ho jako zločince chtěl mít přibitého na kříži. Avšak když se věrolomní odpadlíci ve své slepé nenávisti domnívali, že zvítězí, a temno považovalo dílo Světla opět za zničené, doufajíc, že nositele tohoto díla zcela pozemsky znemožnilo, tu odhalil Bůh tentokrát *s Všemohoucností svou vůli!* A pak ... rozechvěně klesli také posměvači na kolena před jeho vznešeností, avšak ... bylo pro ně příliš pozdě!

89. Poslední slovo

Chraň se, lidský duchu; neboť nadešla tvoje hodina! Jen k rouhání jsi využil čas, který ti byl povolen k vývoji a který sis toužebně žádal!

Střez se ve své tak opovážlivé rozumové domýšlivosti, která tě uvrhla do náruče temna, jež dnes triumfálně do tebe zatíná své drápy! S tvým vlastním chtěním!

Vzhledni! Tvůj Pán je blízko! Stojíš v Božím soudu!

Lidstvo, probud' se z tuposti a z opojení, které tě již ochromivě obklopuje spánkem smrti. Probud' se a třes se. Volám bědy na vás! Vy odpadlíci, kteří v omezenosti a zúženém pohledu obletujete zlaté tele pozemské pomíjejícínosti, podobni mŕám, které vábí falešný lesk. Kvůli vám kdysi Mojžíš ve hněvu zklamání rozbil ony desky zákonů vašeho Boha, které vám měly pomáhat ve vzestupu ke Světlu. Toto rozbítí bylo živoucím symbolem toho, že celé lidstvo nezasluhovalo znalosti této Boží vůle, kterou v povrchním jednání a pozemském sebevyvyšování odmítlo, aby tančilo kolem jím vytvořeného bůžka, a tím následovalo své vlastní přání! Nyní však přichází konec v posledním zvrtném působení, v následcích, v odplatě! Neboť o tuto kdysi tak lehkovážně odmítnutou vůli budete vy nyní roztržštěni!

Proto se probudte, soud je nad vámi! Nepomohou zde již žádné žaloby, žádné prosby; neboť po tisíciletí vám byl dán čas k rozvaže! Vy jste však na to čas neměli! Nechtěli jste a považujete se ještě dnes v nenapravitelné nafoukanosti za příliš moudré. *Že právě v tom* se ukazuje ta největší hloupost, nechcete uznat. Tím stali jste se v tomto světě nakonec obtížnou havětí, která neumí nic jiného, než svévolně tupit všechno světlé, protože ve vytrvalosti, s jakou jen v temnu ryjete, ztrácíte každou možnost, povznést pohled v hledání svobodně vzhůru a poznat nebo snést Světlo.

Tím jste se nyní sami označili!

Oslnění se proto budete potácet zpět, jakmile Světlo opět zazáří, a beznadějně se při tom zřítíte do propasti, která se za vámi již nyní rozevívá, aby pak pohltila takto zavržené!

V neuniknutelném sevření tam budete svázáni, aby nyní všichni ti, kteří se snaží Světlu usilovat vstříc, svobodně našli k němu v bla-

ženém poznání cestu, oproštěnou od vaší domýšlivosti a vaší touhy, přijímat cetky místo ryzího zlata! Klesněte dolů do hrůzy přinášející smrt, kterou jste si sami připravili v nejurputnějším úsilí! V budoucnosti nebudete již více kalit Boží Pravdu!

Jak horlivě usilují ti malí človíčkové, aby své směšné zdánlivé vědění postrčili do popředí, a jak tím matou tak mnohé duše, které by bylo možné zachránit, pokud by nepodlehly těmto duchovním loupeživým rytířům, kteří podobni lupičům plíží se kolem prvního úseku pravé cesty, přičemž ji *zdánlivě* sledují. Co je však to, co skutečně nabízejí? S velikými gesty a otřepanými slovy staví hrdě a široce na tradicích, jejichž vlastnímu smyslu nikdy neporozuměli.

Lidová mluva má pro to dobré vyjádření: Mlátí prázdnou slámu! Prázdnou, protože s ní nesebrali vlastní zrna, pro které jim schází porozumění. Takovou omezenost lze potkat všude; s tupou houževnatostí tepe věty jiných, protože sama nemá k tomu co dodat.

Jsou tisíce, kteří k nim patří, a opět tisíce, kteří si domýšlejí, že *jedině* oni mají pravou víru! Plni pokory varují s vnitřním zadostiučiněním před pýchou tam, kde jde něco nad jejich pochopení! *To jsou ti nejhorší!* Právě tito jsou zavrženi již nyní, protože jim v jejich zatvrzelosti víry již nikdy nebude pomoci. Nepomůže pak žádné zděšení, žádné žaloby a žádné prosby, až jednou poznají, že to byl omyl. Nechtěli tomu jinak, promeškali svůj čas. Nechť se po nich netruchlí. Každý okamžik je příliš vzácný, než aby se mohl ještě promrhat na ty, kteří chtějí vědět všechno nejlépe; neboť ti přece již nikdy nedojdou k probuzení ze své tvrdošijnosti, nýbrž v ní slepě zahynou! Se sliznatě odpornými slovy a ubezpečováním své víry v Boha a jejich jen domnělého poznání Krista!

O nic lépe na tom nejsou davy těch, kteří svou bohoslužbu vykonávají s pravidelností a povinností jiné práce, jako nutnou, užitečnou a účelnou. Také zčásti ze zvyku, nebo proto, že to je „obyčej“. Snad také z naivní opatrnosti, „protože člověk nakonec přece nemůže vědět, k čemu to může být nakonec dobré“. *Zajdou jako dech ve větru!* —

Zde spíše možno litovat badatele, kteří se ve skutečně vážné badatelské myslí nestačí povznést z houští, v němž se neúnavně hrabou, a při tom se domnívají, že *tím* našli cestu k počátku stvoření. Není to přece všechno nijak prospěšné a nelze to nijak omluvit! Také je

jich málo, velmi málo. Hlavní část těch, co se nazývají badateli, se ztrácí v bezvýznamných hříčkách.

Velký zbytek lidstva však *nemá čas* „naslouchat v sobě“. Jsou to zdánlivě velmi soužení pozemští lidé, dosti přetížení prací, aby obdrželi splnění pozemských přání, nutností každého dne, přesto však nakonec také daleko nad rámec potřeb. Nepozorují, že splněním se také přání stupňují, čímž se nikdy neukáže konečný cíl, a tudíž tento usilující také nemůže *nikdy* dojít do klidu a nikdy nenajde čas k *vnitřnímu* probuzení! Zcela bez vysokého cíle pro věčnost se nechává štvát pozemským životem, otročit pozemským žádostem.

Znaven tímto konáním, musí konec konců pečovat také o tělo odpočinkem, změnou a rozptýlením. Tak mu samozřejmě nezůstává žádný čas k mimozemskému, k duchovnímu! Ozve-li se však tu a tam někdy zcela tiché cítění pro to, co je „po smrti“, tak se také na okamžik trochu zamyslí, avšak nikdy se tím nenechá uchopit a probudit, nýbrž pak mrzutě odsune všechno takové rychle stranou s povzdechem, že on přece nemůže, i kdyby skutečně chtěl! Schází mu k tomu také *jakýkoliv čas!*

Tak mnohý by chtěl vidět tuto možnost dokonce vytvořenou *jinými*. Nežřídka tu při tom dochází k žalobám proti osudu a k reptání vůči Bohu! U těchto všech je ovšem ztraceno každé slovo, protože *nikdy nechtějí* poznat, že záleží jen na nich samotných, aby tomu bylo jinak!

Pro ně existují jen nutné *pozemské* potřeby, které se úspěchy stále zvyšují. Nikdy si *vážně* nepřáli něco jiného. Vždy vytvářeli proti tomu překážky všeho druhu. Lehkovážně to bylo posouváno na páté, šesté místo, na které dojde teprve v nezbytné nutnosti nebo na smrtelné posteli. Pro všechny mající čas to zůstalo vedlejší věci až do dneška!

A vyskytne-li se přece jen někdy *jasně zřetelná příležitost*, vážně se tím zabývat, vyvstanou ihned nová zvláštní přání, která neznamenají nic víc než výmluvy, jako: „Chci *nejdříve* udělat ještě to a ono, pak budu milerád k tomu připraven.“ Přesně jako Kristus kdysi říkal!

Nikde nelze nalézt vážnost, která k tomu nejnnutnějšímu ze všech věcí bezvýhradně patří! Zdála se jim příliš vzdálena. Z tohoto důvodu jsou nyní *všichni* tito zavrženi, všichni! Ani jednomu nedostane se vstupu do říše Boží!

Shnilé ovoce pro vzestup, které jen kolem sebe dál hnilobu šíří. Nyní sami rozvažte, kdo *pak* ještě může zbývat! Smutný obraz! Avšak žel až příliš pravdivý. —

A když nyní soud lidstvo zkontroluje, tak budou velmi rychle klečet v prachu! Avšak vmyslete se již *dnes* do toho, *jak* budou potom klečet: Ve vsi zbědovanosti přece současně také opět domýšlivě, protože opět budou jen naříkat, *prosit, že jim má být pomůženo!*

Těžké břímě, které na sebe naložili a které je nakonec hrozí rozdrtit, *jim má být snato!* To bude pak jejich prosba! Slyšíte to dobře? Prosby jsou kvůli odvrácení utrpení, avšak není v tom jediná myšlenka na své vlastní vnitřní polepšení! Ani *jedno* poctivé přání o dobrovolnou změnu dosavadního falešného smýšlení, čistě pozemského snažení! Ani *jediný* úmysl zkoumání a odvážného přiznání dosavadních omylů a chyb.

A když pak Syn Člověka mezi ně ve veliké nouzi vstoupí, tu se po něm natáhnou všechny ruce a budou sténat a úpěnlivě prosit, avšak opět jen v naději, že jim *pomůže podle jejich přání*, tedy ukončí jejich muka a povede je k novému životu!

On však tyto požadující z největší části od sebe odvrhne jako jedovatou havěť! Neboť všichni takto žebronící by po pomoci opět ihned upadli do starých chyb a otrávil by okolí. Přijme *jenom ty*, kteří ho prosí o sílu, konečně se vzchopit k trvalému zlepšení, kteří se pokorně snaží odhodit veškerou dosavadní zatvrzelost a kteří radostně zdraví Slovo Pravdy ze Světla jako spásu! —

Syn Člověka! Již dnes ho chce mít lidstvo domýšlivě jen podle svých přání a domnívá se, že na něm smí měřit svou pozemskou rozumovou kritiku! Že se mu smí blížit se zdlouhavým drmoláním vlastních názorů.

Blázni, právě *to* vám zasadí strašlivé rány! Právě proto budete zavrženi nejdříve, protože přesně tak jste se kdysi stavěli na odpor Synu Božímu, kterého jste dodnes ještě *správně* nepoznali. Syn Člověka nepřináší nyní v hodině soudu vysvětlení, o kterých si můžete ještě vyměňovat dlouhodechá mínění, nýbrž v jeho Slově spočívají *určení*, která musí být vámi zcela neměnně splněna, pokud nechcete zahynout! —

To je *pro nyníšek* poslední slovo. Nyní necht' *prožítí* svědčí pro Pravdu mého Poselství!

Lidští duchové se od počátku postavili na falešný základ. Proto je nyní všechno, co myslí nebo konají, v zásadě falešné nebo pokřivené.

Pochopení Poselství Grálu, jakož i poselství Syna Božího bude jim z tohoto důvodu možné jen tehdy, když lidský duch odvrhne stranou *všechno* to, co si nyní v domýšlivém chápání vystavěl, *a začne zcela znovu!* Není žádná jiná cesta! Lidé však před tím v tom musí stát jako děti! Převedení z dnešních omylů je nemožné. Všechno se musí stát *novým* od základu, který vyrůstá a sílí z prostoty a pokory. Kdo to nemůže nebo nechce, je s ostatními zcela beznadějně ztracen. —

Pokud by bylo lidem pomoheno tak, jak si to vyprošují v hodině nebezpečí a nouze, tak by bylo všechno opět rychle zapomenuto, jakmile by jen byla hrůza od nich odňata. Bez rozpaků by opět začali se svou poštilostí kritizovat místo uvažovat, a něco takového již není při záchraně přípustné! Ta doba nyní minula.

Plýtvání časem takového druhu jako doposud je pro budoucnost zcela nemožné, protože existence této světové části spěchá vstříc svému konci. To znamená od nynějška pro každého lidského ducha: Buď – anebo! Záchrana ze spletenin jím vytvořených, nebo zánik v nich! Volba je svobodná, avšak nemůže být odložena, nýbrž musí tak být učiněno *okamžitě*. Následky rozhodnutí jsou však určité a nezměnitelné! Váhání je totéž jako volba zániku! Všechno bude smazáno, až na skutečně dobré, které ještě může dojít k prozření, k čemuž však *nepatří* to, co se dnes za dobré považuje!

Jako vysvobození z těžkého tlaku vydechnou si pak záchránění a zajásají, když odporná, špinavá temnota i se svými stvůrami, které se na ně rádi lepí, bude muset klesnout pod ranami meče Světla konečně tam, kam patří!

Pak bude země konečně očištěna od všech myšlenek moru, povstane panenská a mír rozkvete všem lidem!

90. Antikrist

Lidé! Až přijde hodina, ve které musí podle Boží vůle na zemi nastat očista a rozdělení, tak dávejte pozor na vám zaslíbená, z části nadpozemská znamení *na nebi!*

Nenechte se pak mást *těmi* lidmi a církvemi, kteří se již dávno oddali Antikristu. Smutné je to, že ani církve doposud nevěděly, *kde* mají hledat tohoto Antikrista, který přece již tak dlouho mezi všemi lidmi působí. Trochu bdělosti, a museli by ho poznat! Neboť kdo může jednat ještě více antikristovsky než ti, kdo *Krista samotného* tehdy potírali a také nakonec zavraždili! Kdo se mohl hůře a také zřetelněji projevit než protivník Krista!

Byli to nositelé a představitelé pozemského náboženství, kterým se pravdivé učení o Bohu Syna Božího nehodilo do jejich vlastní stavby. Pravé Boží poselství nemohlo do ní přece pasovat, protože stavba duchovních hodnostářů na zemi byla v první řadě zaměřena na pozemský vliv, na pozemskou moc a rozpínavost. Zcela jasně tím dokazovali, že byli služebníky lidského rozumu, který je zaměřen jedině na pozemské vědomosti, na pozemskou moc a stojí nepřátelsky a brání se všemu, co leží mimo jeho pozemské chápání! Protože Bůh zůstává zcela mimo pozemské rozumové vědění, a duchovno rovněž, tak je právě rozum pro to jedinou skutečnou překážkou! Je ve svém druhu proto také protivníkem všeho Božského a všeho duchovního! A s ním proto logicky všichni lidé, kteří svůj rozum uznávají za nejvyšší a nejsvrchovanější a snaží se stavět jen na *něm!*

Tehdejší nositelé náboženství se obávali, aby neztratili vliv na lid následkem vysvětlení Syna Božího. *To* bylo, jak dnes všichni ví, hlavním důvodem k pomluvám, které se snažili proti Kristu rozšířovat, a také k popravě Syna Božího. Přibili na kříž jako rouhače Bohu toho, který byl od téhož Boha vyslán k jejich osvícení a za jehož služebníky se vydávali!

Tak málo znali ve skutečnosti *tohoto* Boha a jeho vůli; že mu slouží chtěli učinit vírou lidí, a k jeho cti, jeho pozemské obraně tohoto Syna Božího, Vyslance Boha však ... zavraždili!

Ukázalo se to jako nešťastný následek toho, že byli otroky svého pozemského rozumu, který tím bojoval o svůj vliv. Odevzdali se

jako katovské nástroje Antikrista, jemuž v sobě tiše postavili trůn. Neboť v tom našli uspokojení lidských slabostí, jako domýšlivosti, pýchy a své ješitnosti.

Kdo očekává jasnější důkaz, tomu nemůže být pomůženo; neboť něco, co by více odporovalo Kristu, Synu Božímu a jeho slovům, neexistuje! A Antikrist přece znamená bojovníka *proti* Kristu, proti lidské spáse v Božím poselství. Pozemský rozum je k tomu pudil! Právě ten je jako jedovatý výhonek *Luciferův* jeho nástrojem, který se stal lidstvu tím nejnebezpečnějším! Proto vyrostlo pro člověka kdysi tak neúměrně veliké pěstování lidského rozumu v dědičný hřích! Za ním však stojí Lucifer sám jakožto Antikrist ve vlastní osobě! *On* to je, který mohl pozvednout svou hlavu prostřednictvím lidí! *On*, jediný skutečný nepřítel Boha! Jméno Antikrist získal díky nepřátelskému boji proti poslání Syna Božího. Nikdo jiný by neměl sílu a moc k tomu, aby se stal Antikristem.

A Lucifer posluhuje si na zemi ve svém boji proti Boží vůli nejen *jednotlivými* lidmi, nýbrž téměř celým lidstvem, které tím také pod účinky Božího hněvu vede do zkázy! Kdo nemůže pochopit *tuto* největší samozřejmost, že jen *Lucifer sám* může být *Antikristem*, který si troufá, stavět se proti Bohu, tomu nebude možné nikdy pochopit něco ze všeho toho, co se odehrává mimo hrubohmotnost, tedy mimo čistě pozemské. Takový musí se již dnes považovat za ztraceného.

A jak tomu bylo tehdy, *tak je tomu i dnes!* Dokonce mnohem hůře. Také dnes budou chtít mnozí náboženští představitelé zcela zuřivě bojovat, aby si zachovali v chrámech a církvích doposud prováděné pozemské předpisy rozumu.

Právě tento lidský rozum omezující všechno ušlechtlejší citění je tou nejnebezpečnější rostlinou vypěstovanou Luciferem, kterou mohl rozesít mezi lidstvem. Všichni otroci rozumu jsou v pravdě *Luciferovi služebníci*, kteří nesou spoluvinu na hrozně zkáze, která nyní musí na lidstvo přijít!

Protože žádný člověk nehledal Antikrista v rozumu, bylo jeho strašlivé rozšíření jen o to lehčí! Lucifer triumfoval, neboť tím uzavřel lidstvo od jakéhokoliv pochopení všeho toho, co leží mimo hrubohmotnost. Od *vlastního života!* Od místa, na kterém teprve začíná spojení s duchovnem, které vede do blízkosti Boha!

Tím postavil svou nohu na tuto zemi jako pán země a hlavní části lidstva!

Nebylo pak také divu, že mohl proniknout až k oltářům a museli mu padnout za oběť představitelé pozemského náboženství i křesťanských církví. I oni přece očekávají Antikrista teprve před ohlášeným soudem. Velké zjevení v Bibli zůstalo v tomto, jakož i v mnohém jiném doposud ještě nepochopeno.

Zjevení říká, že tento Antikrist před soudem *pozvedne svou hlavu!* Avšak ne, že teprve přijde! Jestliže v něm bylo vyjádřeno, že pozvedne svou hlavu, tak to přece ukazuje, že již musí být zde, avšak ne, že ještě teprve přijde. *Dosáhne vrcholu své vlády*, krátce před soudem, což tím má být řečeno!

Vy, kteří jste se ještě nestali duchovně hluchými a slepými, slyšte toto varovné volání! Dejte si námahu, *sami* jednou zcela vážně uvažovat; neboť to bude nyní od vás požadováno! Zůstanete-li v tom ještě i nadále pohodlní, vydáváte se sami za ztracené!

Sejme-li se z hnízda jedovatého hada ochranné zakrytí a on tím poznává, že je náhle odhalen, tak se bude samozřejmě snažit skočit po této bezohledné ruce, aby kousl.

Nejinak zde. Antikrist vidící se odhalen bude rychle odporovat skrze své služebníky, bude při odhalení křičet a zkoušet všechno možné, aby se udržel na trůnu, který mu lidstvo ochotně poskytlo. To všechno však může dělat jen skrze ty, kteří ho v sobě uctívají. Proto nyní dávejte ostrý pozor na vaše okolí, když boj začíná! Právě podle jejich křiku tím jistěji poznáte každého, kdo k němu patří! Neboť oni budou *opět* jako již kdysi, chodit ve strachu před čistou Pravdou, v nepřátelství!

Antikrist se bude opět snažit, aby si křečovitě podržel svůj vliv na zemi. Dávejte pozor na jeho nevěcnost v obraně i v útoku; neboť opět bude pracovat jen pomlouvačně a podezřívavě, protože jeho přívrženci nic jiného nedovedou. Předstoupit před Pravdu a vyvrátit ji, je nemožné.

Tak budou chtít nyní služebníci Lucifera označit Vyslance Božího za Antikrista jakožto rouhače proti Bohu, tak jako kdysi Syna Božího! A přece v tom každý musí poznat jen slabou obranu, která postrádá jakékoliv důslednosti. Jak je možné označit za Antikrista toho, který odhaluje Lucifera a nutí na povrch jeho intriky? Je to

jen nová forma toho, když byl Syn Boží označen za *rouhače* Bohu jen proto, že se jeho vysvětlení neshodovala s lidskými názory. Kde nastane takovýto pokus, tam buďte pozorní; neboť tím chtějí takovíto lidé Lucifera jen chránit, aby trvale udrželi jeho vládu na zemi. Tam je ohnisko temna, i když tito lidé pečlivě nosí zářivý pozemský oděv, i když to jsou služebníci církví.

Nezapomínejte na události z pozemského času Syna Božího, nýbrž uvažte, že dnes *tentýž* Antikrist s ještě mnohem větší družinou stoupenců se snaží, udržet si pozemskou vládu, uniknout zničení a dále zatemňovat pravou Boží vůli.

Dbejte proto pozorně na všechna znamení, která jsou zaslíbená! To platí pro *poslední* rozhodnutí každého jednotlivce. Záchrana, nebo zkáza! Neboť tentokrát je Boží vůlí, aby nenávratně zašlo to, co se ještě proti němu a jeho poslu troufá vzepřít!

Každá nedbalost v tom bude vám nyní soudem! – Nad žádnou církví nebude stát Boží znamení, žádný duchovní hodnostář neponese osvědčení, že je Božím Vyslancem! Nýbrž jen ten, který je s těmito znameními nerozlučně spojen, a nosí je proto v sobě živě zářící jako kdysi Syn Boží, když dlel na této zemi. Je to kříž Pravdy, živě zářící v něm, a holubice nad ním! Ukážou se všem těm, kteří jsou obdařeni, zřít duchovno, aby vydali o tom svědectví všem lidem na zemi; neboť mezi všemi národy budou ti, kteří smějí „vidět“, jakožto poslední milost Boží! — — —

Nikdy nelze tato vysoká znamení svaté Pravdy předstírat. Nedovede to ani Lucifer, který před nimi musí prchat, tím méně člověk. Kdo se chce proto ještě stavět proti těmto osvědčením Božím, ten staví se nyní proti Bohu jakožto nepřítel Boha. Dosvědčuje tím, že Božím služebníkem ani nebyl, lhostejno, zač se na zemi vydával. Je služebníkem Lucifera, Antikrista, jakožto otrok rozumu, který s ním skrze Boží vůli nyní propadá soudu!

Chraňte se, abyste k nim nepatřili!

91. A vyplnilo se..!

Vysoko vzdouvaly se vlny nespravedlnosti v době faraonů. Nemravnost, zločiny slavily triumfy a zotročení Izraele dosáhlo vrcholu.

Tu vkročil na tuto zemi Abdrushin! První krok k záchraně těch lidských duší, které chtěly toužebně usilovat ke Světlu, byl tím ze Světla učiněn! Velká nouze Židů očistila tyto tak, že jejich duševní schopnosti v mukách útisku dosáhly vývojem tak jemného citění, že mezi tehdejšími lidmi jako jediní byli přístupní záchvěvům, které přicházely ze světlých výšin do těchto hlubin.

Tyto záchvěvy byly a jsou odjakživa, avšak žádný člověk na zemi se je nesnažil přijmout. Teprve nejstrastiplnější nouze otrásla po dlouhé době dušemi zotročených Židů a uvolnila je tak, že také konečně mohli cítit jemné záchvěvy z kosmu a tím tápavě povstalo přání po blízkosti Boží, které se nakonec pozvedlo k vroucímu vzestupu žhavé prosby.

Při tomto touhyplném výkřiku o pomoc ke Světlu nastalo také vzájemné působení. Dokud tito lidé své myšlení a citění drželi obrácené k zemi, nemohlo také samozřejmě ve vzájemném působení na ně nic jiného zpětně proudit. Poté co však zaměřili svůj pohled vzhůru ke Světlu, ve vážném, skutečně pokorném chtění, tu mohl také ve vzájemném působení silněji do duší plynout proud Světla. Volání o pomoc trpícího lidu tím bylo vyslyšeno. Přišel zachránce!

Přišel ve splnění Boží vůle, ze které sám vyšel. Proto zůstává také neodvratným zákonem, že všude, kam vstupuje, *musí* vzniknout nepřátelství na těch místech, kde se něco staví *proti* spravedlivé Boží vůli, avšak nejčistší mír a štěstí tam, kde spravedlnost tvoří ve *skutečném* smyslu část života.

Protože Abdrushin tehdy jako nyní v sobě nese živou Boží vůli, ze které vychází zákony ve stvoření, a protože on *jest* člověkem se stanuvší Boží vůli, může proto již svým bytím rozuzlit všechny konečné účinky duchovních zákonů ve stvoření.

Rozuzlení se při tom pro každého jednotlivce, jakož i pro celé národy utváří vždy *podle toho*, jaký konec skrývá v sobě právě jimi samými zvolená cesta, tedy přesně podle druhu, do jehož směru se dobrovolně postavili. Kloní-li se k temnu, tak budou také zcela

nevyhnutelně následovat hrůzy, avšak usilujícím ke Světlu přinese štěstí a radost. I když je cesta ležící před všemi lidskými dušemi a vedoucí k tomuto konci také ještě daleká, takže se domnívají, že mají mnoho času pro poslední rozhodnutí, které má konečnou platnost ... vstoupí Abdrushin jakožto část živoucí Boží vůle mezi ně, čímž bude rychle, samočinně a bez jakéhokoliv přechodu přivozen konec cest, v čemž spočívá poslední soud!

Konec blíží se Abdrushinem vyzařovanou magnetickou mocí rychle k rozuzlení, takže lidská duše nemůže sledovat svou cestu jako doposud, nýbrž musí ihned přijmout jako ovoce to, co zaseto, a rovněž díla všech duší propadnou při tom soudu. Rozkvetou, jakmile jsou podle vůle Boží, nebo se zhroutí v sobě, pokud s ní *ne*stojí v úplném souladu. K tomu patří *veškerá* započatá díla, rodinou a manželstvím počínaje, činnostmi v zaměstnání konče, lhostejno, zda v živnostech, průmyslu, obchodu hospodářství, nebo státnictví, na tom nezáleží, neboť to ihned propadá rychlému rozuzlení duchovních zákonů, podle Boží spravedlnosti. Člověk v tom nemůže nic zadržet nebo odložit, nic zakrýt nebo zaobalit. Musí bezmocně nechat přes sebe přejít to, co vyžaduje *skutečné* právo, i když se to tak podle jeho pozemského nazírání nejeví!

Člověkem se stanuvší Boží vůle je jako živý kontakt, který dává povstat zápalné jiskře rozuzlení, kdekoliv se ve svém pozemském bytí dotýká člověka nebo celého národa. Jeho bytí vynucuje zúčtování a všude musí tlačit k rozhodnutí, k rozhodnutí poslednímu, které je všemu stávajícímu ještě možné.

Tak stává se soudem, kamkoliv přichází, aniž by sám potřeboval soudit. Následkem svého původu je jako samočinný klíč pro uzavření veškerého dění, meč, který se má pouze postavit do světa, na němž se každý a také vše roztrídí! —

Protože bezpráví Egyptanů tehdy v utrpení židovského lidu volalo až vzhůru ke Světlu, předcházal Abdrushin Syna Božího, následuje žalobu, aby Egyptanům přinesl soud, a tím osvobodil národ Židů, aby utrpením očištěn jednou splnil své povolání tím, že jako tehdy nejzralejší národ pak přijal Syna Božího, jakmile k tomu nastal čas! —

Tak přišel na zemi v knížeti nejmocnějšího sousedního národa Egyptanů vyslanec pro Boží soud. Jako kníže Arabů nesl jméno Abdrushin. Znamená to totéž jako: Syn Ducha Svatého.

Často docházel do faraonova paláce a přinášel tím zcela sám rozuzlení duchovních zákonů pro celý národ. Jen skrze toto bylo možné, že také Mojžíš mohl tehdy oznámit všechny tresty, které se *rychle* vyplnily! Toto splnění přišlo skrze Abdrushina, který jako část živoucí vůle Boží musel na zem přinést vyrovnávající spravedlnost v samočinném rozuzlení duchovních zákonů, jejichž následky se projevují i v hrubohmotnosti.

Tak byl egyptský lid ve své nespravedlnosti a nemravnosti drcen a souzen, a židovský lid přitom osvobozen ke vzestupu pro splnění povolání, aby ve svém středu se vzrůstající zralostí připravil půdu pro přijetí Syna Božího na zemi.

Byl to začátek kruhu, který v sobě skrýval mocné dění a který se musí uzavřít opětovným příchodem Abdrushina na tuto zemi! Lidstvu byla tím vložena do ruky možnost vzestupu do zcela neutušené výše. —

Abdrushin si v tehdejší době podmanil mezi jinými také vysoce vyvinutý národ indického původu. V něm byl věstec, jehož prostřednictvím právě skrze přítomnost Abdrushina mohla nastat vysoká zjevení. Úkolem tohoto věstce bylo oznámit tato zjevení, protože by pomohla lidem, snáze a rychleji dospět duchovně vzhůru. On se však místo toho uchýlil zcela do sebe a uzavřen před lidmi zpracovával neobyčejné vědění jen sám pro sebe, jak to také dnes ještě mnozí činí. Také dnes stahují se vědoucí nebo ti, co se jimi stali, ve většině případů buď do sebe sama, nebo se dokonce uzavrou před všemi lidmi, pokud je to vůbec možné, protože se obávají, že by byli nepochopeni nebo dokonce vysmíváni. Také často proto, aby své vědění vychutnali sami pro sebe a užívali si ho.

Takové chování je však *falešné*. Kdo obdržel větší vědění, má je dávat dál, aby tím pomohl jiným; neboť také jemu samotnému bylo darem. Nemohl by ho získat. Zejména přijetí zjevení zavazuje. Obvykle však do světa vytrubují jen ti málo vidoucí všechno to, co pro druhé nemá žádnou hodnotu, a tedy škodí těm, kteří se stali skutečně vědoucími, protože jsou pak předem s nimi házeni do jednoho pytle a nepřikládá se jim žádná hodnota. Také z těchto důvodů mlčí mnoho vědoucích, kteří by jinak mluvili.

Tak selhal také tento věstec tehdejší doby ve svém vlastním úkolu. Byl u toho, když byla Abdrushinova tělesná schrána kla-

dena do hrobu. Avšak tu ho to přemohlo a v nejvyšším vnuknutí vytesal na velký kámen v pohřební komoře celé dění, počínaje Abdrushinovým původem z Božského přes jeho úkoly během jeho putování světy až ke znovuspojení s Božským a k jeho konečnému úkolu. Záznam v kameni obsahuje také dnešní dobu se vším děním.

Náhrobní kámen Abdrushinův, dnes ještě skrytý zrakům zvědavých lidí, nese i stejné znamení, které má náhrobní kámen, který kryje kosti, jež nosil Syn Boží na zemi. Zjevení této skutečnosti lidským zrakům zůstává ještě vyhrazeno hodině pozemského splnění. Avšak tato doba není daleko. —

— — —

Začátek kruhu začal se pohybovat. Dění se rozvinulo. Jako koruna přišel Syn Boží na zem k žádané spáse lidstva a celého stvoření.

Avšak lidé tuto spásu nepřijali. S počátkem pozemského blaha stoupala také duchovní nedbalost, která vzala veškerou jemnost cítění, a jako nejbližší následek nechala vybujet lidské pýše, která se stále hustěji pokládala kolem lidské duše jako trnité houští a odřízla je ode všech záchvěvů, které se snášejí ze světlých výšin.

Tak nacházelo poselství ze Světla prostřednictvím Syna Božího jen málo ozvěny ve znovu tak sevřených a omezených lidských duších. Velký Nositel Světla byl jako jim nepohodlný zavražděn. —

V té době byla také indickému věštci z pozemského času Abdrushina dána příležitost k nápravě jeho tehdejšího selhání. Z milosti znovu se pozemsky zrodil jako Kašpar, jeden ze tří králů, kteří poznali hvězdu a vyhledali dítě. Tím dostal možnost vyrovnat osud, který svým mlčením během času Abdrushinova na sebe uvalil, protože Abdrushinovo poslání stojí v úzké spojitosti s úkolem Syna Božího. Avšak také zde opět selhal s ostatními dvěma králi. Jejich úkolem nemělo být jen to, aby přicestovali do Betléma, dítěti jen *jednou* přinesli dary a opět zmizeli. Byli vyvoleni a určeni, aby v poznání Syna Božího *vždy* mu stáli po boku, aby mu ulehčili jeho pozemskou dráhu ve všech čistě *pozemských* věcech! Během *celého* jeho pozemského života. Měli ho *pozemsky* podepřít svou mocí a svým bohatstvím. Jedině za tímto účelem byli zrozeni do svých poměrů, k tomu předurčení a obdaření pak jasnozřivostí, aby mohli lehce splnit to, co si dříve vyprosili.

Oni však zklamali, a mezi nimi po druhé i někdejší věstec. —

Vysokému poselství Syna Božího z Pravdy již tehdy nebylo správně porozuměno, pozdějšími duchovními vůdci bylo pak stále více komoleno a často falešně vykládáno, čímž se ztratil jeho čistý jas. Temno se opět rozprostřelo nad všemi lidmi, nad vší zemí. —

Avšak bez překážek krouživě rostl tento otevřený kruh a přibližoval tím také svět hodině, kdy v návratu člověkem se stanuvší Boží vůle musí nastat také nevyhnutelné uzavření tohoto kruhu. Konec bude spojen se začátkem. V tom však spočívá rozuzlení a zúčtování veškerého dění! To přináší veliký obrat světů!

Obrat světů! Nezbytně nutný, aby svět nebyl vlivem falešného sebeklamu lidí úplně vehnán do zkázy. A Abdrushin opět přišel na tuto zemi, aby uzavřel kruh, rozuzlil všechny duchovní zákony, které se falešným chtěním lidí zle zauzlily, a tím splnil to, co již bylo varovně připomenuto před tisíciletími:

„Soud!“

Trpělivě čekal a pozorně sledoval na lidech jejich falešné působení a mnohé z toho prožil sám na sobě, opět probouzel nepřátelství tam, kde něco nebylo v souladu s Boží vůlí, a přinášel mír tam, kde k Boží vůli bylo správné stanovisko. Čekal, až ho dostihne volání Boha k započetí.

A protože se temno mezitím vtisklo do všeho, co povstalo činností lidí, tak to bylo pro něj převážně jen utrpením a beznadějným bojem, dokud zůstal utajen a svou moc ještě nesměl rozvinout. Záření v něm byla hustě zahalena, aby příliš brzy nepřinesla silná rozuzlení, která patří k soudu. Teprve s hodinou, která přinesla obrat světů, mohly pozvolna, pomalu záhaly od něj odpadnout.

Až do té doby však mohl ještě jednou zvěstovat Slovo Pravdy, neznetvořené, jak je již přinesl Syn Boží, aby ti skutečně vážně ke Světlu usilující dostali příležitost, se v soudu zachránit, neboť ty lidské duše, které skutečně vážně usilují k Pravdě a touží po duchovním vzestupu, nejen po pozemském pod pláštíkem *duchovního* hledání, najdou také v tomto Slově Pravdy svou duchovní kotvu! Pro všechny ostatní to však není dáno. Zůstávají pro ně slepí a hluší následkem zákona bezpodmínečného vzájemného působení; neboť nezasluhují záchranu. Slepí a hluší jsou přece i na onom světě, navzdory tomu, že musí žít.

Aby poukázal na začátek tohoto kruhu dění, který se s tímto obratem světů musí uzavřít, dal nyní lidstvu Boží Slovo Pravdy opět pod svým tehdejším jménem Abdrushin! To platí pro ty, kteří ve včasném poznání ještě přežijí soud.

Poukaz k ulehčení pozdějšího přehledu! Porozumění pro to přijde lidem až *po* očistě, když budou matoucí a falešné duše vyloučeny a pro všechny ostatní započne vzestup v obnoveném rozkvětu. —

A náhle hodina splnění zaslíbení pro veliký obrat světů byla tu! Zdánlivě byla neohlášena, jako tehdy v Egyptě. Jen účastni toho věděli o ní, zatímco lidstvo klidně spalo. Přípravovalo se tím veliké a Abdrushin vešel po dlouhé době pozemského učení do splnění, kterému se lidstvo stavělo na odpor jakožto Synu Člověka, který je zaslíben, aby se lidstvo na něm soudilo! *Na* něm; neboť jak již bylo vysvětleno, *on je* soud, avšak sám nesoudí. —

Třebaže byl na zemi až do obratu světů silně brzděn hustými obaly, tak působil Abdrushin přece již během učební doby rozuzlováním duchovních zákonů, sice slabě a vždy jen tam, kde *osobně* přišel do styku, avšak přece bezpodmínečně v jednotlivcích, jakož i v jejich dílech, a také samočinně, avšak neosobně trestal nebo odměňoval všechno to, co mu při tom vyšlo vstříc, jen svým samotným bytím! Tomuto živoucímu přírodnímu zákonu nedalo se v jeho působení zcela zabránit. Co bylo nezdravé a falešné, nemohlo skrze něj sklízet zdravé a dobré, pokrytectví nebo licoměrný sebeklam, ve kterém tak mnozí lidé žijí, nemohl přirozeně očekávat také žádný užitek, nýbrž vždy jen škodu v bezohledném rozuzlení vzájemného působení.

Avšak bylo také opět samozřejmé, že bláhoví lidé v těžkém nedostatku svého sebepoznání neviděli při tom spravedlivé účinky svého *vlastního* vnitřního života, nýbrž chtěli připouštět jen vnější dění, jako by vycházelo od Abdrushina, a tak ho potírali, tupili a podezřívali, což muselo často tížit první polovinu jeho pozemské cesty. Potom však přinesl stvoření soud!

Jako král všehomíra Imanuel, jako Parzival Prastvořených a v duchovní říši, a konečně jako Syn Člověka v hrubohmotnosti na této planetě Zemi. Trojdílný v jednom, působí současně jako Božské mysterium. Děj, který nemůže dojít pochopení vyvinutými lidskými duchy, na němž však mají podíl Prastvoření; neboť

také oni mohou působit zde na zemi, zatímco současně plní svou službu nahoře v hradu Grálu.

S obratem světů spadly brzdící obaly z Abdrushina. Následkem toho byla zcela netušená moc, kterou Abdrushin nyní může a musí vědomě vysílat do těch směrů, které mu jsou Boží vůlí předepsány, aby zničil všechno nezdravé, a tím osvobodil zdravé od škodlivého tlaku, který je drží nízko a který brání volnému vzestupu ke Světlu.

Tak povstane na zemi konečně mnohými očekávaná Boží říše, která byla spravedlivým kdysi zaslíbena jako tisíciletá. Bude to vynuceno nadpozemskou a nadlidskou mocí, která je dána Božím vyslanci ke splnění zaslíbení!

A opět dostal indický věstec, pozdější král Kašpar ze země východu, příležitost, nyní vyrovnat dvojí selhání. Bylo mu to poskytnuto jako poslední možnost, tentokrát sice ne pozemsky, přece však duchovně spolupůsobit při posledním dění.

A nyní naplní se *veškerá* zaslíbení, nezadržitelně, nezměnitelně, jak to spočívá v určení Božím! Ani jedno z nich nezůstane otevřeno; neboť kruh se začíná pomalu uzavírat! A s částí Abdrushin - Parzival spojuje se nyní v pozemském těle také ještě jeho Božská část, takže v této hrubohmotnosti nyní povstává Imanuel, který byl všemu lidstvu zaslíben již prorokem Izaiášem! Že se lidé pokoušeli, zaslíbení Imanuele, Syna Člověka ztotožňovat se zaslíbením Ježíše, Syna Božího, ukazuje jen nedostatečnost lidského pochopení, dokonce vůči nejjasnějším a jednoznačným záznamům Bible. Když se už mohla stát chyba, že se na pojem označení Syna Božího a Syna Člověka chtělo hledět jako na pojem jediný, protože se v tom nikdo nevyznal a věřící byli příliš bázlivi, než aby přijali myšlenku na dvě osoby, tak musel by přece zřetelný poukaz na dvě zcela rozdílná jména v zaslíbení připustit úsudek o dvou osobách. Blaze proto všem lidem, kteří v poslední chvíli v sobě mohou ještě přijít k poznání!

Amen!

Závěrečné slovo.

**Abdrushin nyní dokončil své
Poselství lidstvu. Po dokončení
v něm povstal
Bohem vyslaný Syn Člověka**

I M A N U E L

který byl zaslíben lidstvu k soudu
a ke spáse samotným Ježíšem, poté
co již staří proroci na něj pouka-
zovali. Nosí znamení svého vyso-
kého poslání: živoucí kříž Pravdy,
zářící z něho, a Božskou holubici nad
sebou, jako je nosil Syn Boží.

**Lidstvo, probud' se ze spánku
svého ducha!**

Dodatek

Desatero Božích přikázání

První přikázání

**Já jsem Pán, Tvůj Bůh!
Nebudeš mít jiných Bohů vedle mne!**

Kdo tato slova umí správně číst, ten v nich bude vidět rozsudek nad mnohými, kteří nedbají tohoto nejvznešenějšího ze všech přikázání.

„Nebudeš mít jiných Bohů!“ Tak mnohý představuje si pod těmito slovy příliš málo. Učinil si to příliš snadným! Za modloslužebníky považuje v první řadě snad jen ty lidi, kteří poklekají před řadou dřevěných figur, z nichž každá jednotlivá zobrazuje určitého boha, myslí snad také na uctíváče ďábla a podobné zbloudilce, nad nimiž se v nejlepším případě zamýšlí se soustrastí, avšak nezamýšlí se při tom sám nad sebou. Pohledte jen klidně jednou na sebe a zkoumejte se, zda k nim přece jen nepatříte!

Jeden má dítě, které je mu skutečně nade vše, pro které by uměl přinést jakoukoliv oběť, a zapomíná pro ně na vše ostatní. Druhý staví daleko nade vše pozemský požitek a s nejlepším chtěním by se vůbec nebyl schopen tohoto požitku vzdát, pokud by byl na něj kladen takovýto požadavek, který by mu poskytl svobodné rozhodnutí. Třetí zase miluje peníze, čtvrtý moc, pátý ženu, další pozemská vyznamenání a všichni opět v tom všem nakonec jen ... sami sebe!

To je modloslužba v pravém smyslu. Před ní varuje přikázání! Zakazuje ji! A běda tomu, kdo to naprosto přesně nedodrжуje! Jeho přestoupení se ihned vymstí tím, že takovýto člověk musí zůstat trvale pozemsky spoutaný, když přejde do jemnohmotné říše. Ve skutečnosti se však pozemsky spoutal pouze on sám skrze sklon k něčemu, co je na zemi! Bude tím zdržován od dalšího vzestupu, ztratí poskytnutý mu k tomu čas a vydává se nebezpečí, že nevyjde zavčasu z jemnohmotné říše ve vzkříšení z ní do světlé říše volných duchů. Pak bude stržen do nevyhnutelného rozkladu veškeré hmotnosti, který slouží k očistě pro její vzkříšení a její znovuo-tvo-

ření. Avšak to je pro lidskou duši jemnohmotná a duchovní smrt všeho osobního, které se stalo vědomým, a tím také zničení jeho formy, jakož i jeho jména pro věčnost!

Před tímto strašným má chránit plnění přikázání! Je to nejvznešenější přikázání, protože je člověku nejnutenější! On je přece žel až příliš náchylný k tomu, aby se oddal nějakému sklonu, který ho nakonec zotročí! Co však připustí, aby se mu stalo sklonem, učiní tím zlatým teletem, které postaví na nejvyšší místo, a tím také jakožto bůžka nebo modlu vedle svého Boha, ba dokonce velmi často i *nad* něj!

Je až příliš mnoho „sklonů“, které si člověk vytvořil a které si v největší bezstarostnosti rád osvojuje! Sklon je záliba v něčem pozemském, jak jsem již uvedl. Je jich však ještě mnohem více. Kdo si však osvojil sklon, ten se k němu „kloní“, jak toto slovo správně vyjadřuje. Kloní se tím k hrubohmotnosti, když přechází na onen svět ke svému dalšímu vývoji, a nemůže se z ní tak lehce uvolnit, je tedy brzděn, zdržován! Lze to tedy také nazvat kletbou, která ho tíží. Děj je vždy tentýž, lhostejno, jak se slovně vyjádří.

Staví-li však v pozemském bytí Boha nade vše, nejen ve své představě nebo jen ve slovech, nýbrž v citění, tedy opravdově a ryze v úctyplné lásce, která ho váže jako na sklon, tak bude touto vázaností ve stejném účinku usilovat ihned dále vzhůru, jakmile vejde na onen svět; neboť úctu a lásku k Bohu bere tam s sebou, ta ho drží a nese ho nakonec až do jeho blízkosti, do ráje, do prvotního stvoření, sídla čistých a ode všech břemen oproštěných duchů, jejichž vázanost vede jen k Boží světlé Pravdě!

Proto přísně dbejte na dodržování tohoto přikázání. Uchráníte se tím *mnohých* ran osudu nepříznivého druhu, na jejichž vyrovnání by vám nezbyl dostatek času!

Druhé přikázání

Nebudeš jméno Pána, Boha svého zneužívat!

Jméno probouzí a koncentruje v člověku pojem! Kdo zneuctívá jméno a troufá si ho znehodnocovat, znehodnocuje tím pojem! Toho buďte pamětlivi v každý čas!

Tohoto jasného přikázání Páně dbá se však mezi všemi přikázáními nejméně, tedy přestupuje se nejvíce. Tisícere jsou druhy těchto nedbalostí. I když se také člověk domnívá, že mnohá tato přestoupení jsou neškodná a jen lehká rčení, tak to přesto zůstává přestoupením tohoto ostře stanoveného přikázání! Právě jsou to tyto tisíceronásobné údajně jen bezstarostné nedbalosti, které svaté Boží jméno a tím pojem Boha, který je se jménem vždy úzce svázán, snižují, zbavují ho před lidmi, ba dokonce již před dětmi jeho svatosti, jeho nedotknutelnost špiní zevšedněním a strháváním do všeobecných rčení! Lidé se však před tím nezaleknou a zachází při tom až do směšností. Nechci uvádět některé z tak mnohých rčení; neboť k tomu je jméno příliš vznešené! Avšak každý člověk potřebuje jen *jeden* den na to někdy dávat pozor a bude zděšeně stát nad strašlivým nahromaděním přestoupení druhého přikázání lidmi obojího pohlaví, u malých i velkých, až po děti, které jsou sotva schopny již vytvořit správnou větu. Neboť jak zpívali staří, tak cvrlikají mladí! Z tohoto důvodu je právě snižování Boha mnohdy to první, čemu se mládež učí v jen zdánlivě tak neškodném přestupování Božího zákona!

V účinku je to však nejhorší ze všech přestoupení! Je přímo zhoubně rozšířeno mezi vším lidstvem, nejen u křesťanů, také mezi mohamedány, mezi židy a buddhisty, všude to lze slyšet až do omrzení! Jakou cenu může mít ještě pro lidi jméno „Bůh“! Je znehodnoceno a nemá ani takovou vážnost jako nejmenší ze všech mincí! Je na tom hůře než obnošený kus oděvu. A tento rádoby tak moudrý člověk země považuje to za neškodné, a hřeší v tom více než stokrát za den! Kde zůstává uvažování! Kde je nejmenší hnutí citu! Také vy jste vůči tomu zcela otupělí a klidně to posloucháte, když nejsvětější ze všech pojmů je tak pošlapáván ve špině všedních dnů! Nemyl-

te se však! Dlužný účet na onom světě je tím nemilosrdně zatížen pro každého, kdo se v tom prohřešil! A není tak snadné, právě toto odčinit, protože to způsobuje dalekosáhlé následky, které se musí vymstít do třetího a čtvrtého pokolení, neobjeví-li se v této řadě jednou člověk, který v tom dojde k poznání a tomuto zlému řádění učiní přítrž.

Snažte se proto tento zvyk přinášející škody potírat ve vám známých kruzích. Především však odřízněte nejprve vaše vlastní karmická vlákna se vši ve vás ještě zbývající energií, aby dlužný účet nebyl větší, než už je. Nevěřte na lehké rozuzlení, protože jste doposud při tom nemysleli na nic špatného! Škoda je proto přesně stejná! A hřích proti přikázání bezpodmínečně trvá dál! Vždyť jste to přece dobře věděli. Jestliže jste si snad nesnažili ujasnit jeho dosah, je to *vaše* vina! Nemůže se vám také nic odečíst! Poslouchejte a jednejte, abyste byli schopní ještě na zemi mnohé vyrovnat.

Strašlivá je bažina, která vás očekává, až přijdete na onen svět, a zdržujíc se vám položí na cestu ke vzestupu.

Avšak nejen jednotlivci, nýbrž také úřady projevovaly svůj odpor proti tomuto přikázání i proti Božímu Slovu po celá staletí tím, že nutili lidi požadovanou přísahou násilně k přestoupení přikázání, pod pohružkou těžkých pozemských trestů, když nevyhověli jejich žádosti. Trest na onom světě je však mnohem těžší a padne na všechny ty, kdo přísahu požadovali, avšak ne na ty, kteří ji pod nátlakem museli konat. Také Kristus řekl ještě jednou důrazně: „Vaše řeč budiž Ano nebo Ne; neboť co jest nad to, je od zlého!“

A úřady měly přece moc tomu Ano nebo tomu Ne dát rozhodující význam, zatímco podvody u soudu mohly právě tak trestat jako křivou přísahu! Tím by mohly pozvednout hodnotu slova před soudem na ten stupeň, jaký potřebovaly pro rozsudek. Proto nebylo nutné násilně vést lidi k přestoupení Božího přikázání! Za to se jim dostane rozsudku na onom světě. Ostřejšího, přísnějšího, než by kdy ve vzájemném působení předpokládali. Není před tím uniknutí!

Ještě dále to dohnaly církve a jejich představitelé, kteří za dovolávání se Boha podrobovali bližní nejhorsším mukám, a nakonec opět za dovolávání se Boha je upalovali, jestliže před tím tyto útrapy přestáli. Všem dobře známý a svou krutostí pověstný římský císař

Nero nebyl při svém mučení křesťanů tak zlý, tak odsouzeníhodný jako katolická církev se svým ohromným seznamem hříchů proti Božím zákonům! Za prvé nemučil tak dlouho a nevráždil tak mnoho a za druhé ne za pokryteckého dovolávání se Boha, které se ve svém druhu muselo počítat k největšímu rouhání se Bohu, jehož spáchání je možné jen u člověka!

Není nic platné, když tyto stejné církve dnes odsuzují to, co se kdysi žel až příliš dlouho skrze ně páchalo; neboť toho nezanechaly dobrovolně!

A ještě dnes neděje se tak příliš jinak v nepřátelském, jen méně nápadném potírání a v jiné, modernější formě! Také v tom změnila se časem jen jeho *forma*, ne však živé jádro! A jediné toto jádro, které se tak rádo ukrývá, počítá se před Božím soudem, nikdy vnější forma!

A tato nynější, jen zdánlivě neškodná forma byla zrozena z téže nesmírné pýchy duchovních představitelů *všech* církví, jako tomu bylo doposud. A kde není zavrženíhodná pýcha, tam se nachází prázdná domýšlivost, která se opírá o pozemskou moc církví. Tyto nectnosti projevují dosti často nejnemístnější nepřátelství, které je ještě spojeno s pozemskou vypočítavostí na rozšíření vlivu, ne-li dokonce až k touze po velké politické důležitosti.

A to všechno se děje se jménem „Boha“ na rtech, takže chci ještě jednou stejně jako Syn Boží zvolat: „Svým konáním učinili jste z domů mého Otce peleš lotrovskou, aby byly ke cti *vám!* Nazýváte se služebníky Božího Slova, avšak stali jste se služebníky své pýchy!“

Každý katolík má se před Bohem za mnohem lepšího než protestant, aniž by k tomu existovala příčina, avšak každý protestant se má za více vědoucího, pokročilejšího a *tím* bližšího svému Bohu než katolík! A to jsou všichni ti, kteří tvrdí, že jsou stoupenci Krista, podle jehož Slova se vzdělávají.

Obě strany jsou bláhové, neboť se opírají o něco, co se před vůlí Boží nepočítá! Právě tito všichni hřeší mnohem víc proti druhému přikázání než stoupenci jiných náboženství; neboť zneužívají Boží jméno nejen slovy, nýbrž skutky, celým způsobem svého života, ba dokonce i při svých takzvaných bohoslužbách. Dávají každému myslícímu a dobře pozorujícímu jen odstrašující příklad forem bez obsahu a prázdného myšlení. Právě v té neomezené domýšlivos-

ti, kdy chtějí sobě i svému okolí namluvit, že mají před jinověrci již místo v nebi, hanobí pojem Boha nejvíce! Zevnějšek církevních zvyklostí, křest a tak mnohé jiné, to neznamena nic! Jedině vnitřní člověk postaví se před soud! To si pamatujte, vy pyšní, o nichž bylo již zvěstováno, že v den soudu potáhnou hrdě a domýšlivě s praporey a skvostnými rouchy, aby radostně došli své odměny. Avšak nikdy nedosáhnou říše ducha, k nohám Božího trůnu, protože obdrží odměnu, která jim náleží, ještě než tam dojdou. Ledový dech odvané je pryč jako plevy, které nemají žádné hodnoty; neboť jim v nitru chybí čistá pokora a skutečná láska k bližním!

Jsou způsobem tohoto nejhoršího zneužívání jména „Boha“ těmi přestupníky, kteří druhé přikázání překračují nejostřeji!

Všichni sloužili Luciferovi, ne Bohu! A posmívají se tím všem Božím přikázáním! Od prvního až do posledního! Převážně však tomuto druhému, jehož přestoupení je v takovém případě nejčernějším pošpiněním pojmu Boha ve jménu!

Chraňte se, i nadále ještě lehce přecházet přes toto přikázání! Dbejte nyní ostře na sebe i své okolí! Uvažte, že když plníte věrně devět přikázání, a nedbáte jen jednoho z nich, tak jste *přece* nakonec ztraceni! Jestliže bylo přikázání dáno Bohem, tak již v tom spočívá důkaz, že nesmí být bráno na lehkou váhu a že musí být naplněno jako nezbytná nutnost! Jinak by nikdy nebylo dáno.

Neodvažujte se modlit, jestliže nejste schopni se celou svou duší spoluzachvívat ve slovech, a chraňte se, předstupovat před svého Boha jako bezmyšlenkovití žvanilové; neboť tím byste se před ním provinili zneužitím jména Božího. Dobře rozvažte, dříve než ho o něco poprosíte, zda to je naléhavě nutné! Nezapleťte se do formálních modliteb, které se odbreptáváním v určitém čase stávají zlovykem ve *všech* náboženských obřadech. To není jen zneužití, nýbrž rouhání se jménu Božímu! V radosti nebo nouzi zůstává vřelý cit beze slov mnohem cennějším než tisíc slovních modliteb, i kdyby měl tento cit trvat jen zlomek okamžiku. Neboť takovýto cit je pak vždy opravdový, a ne pokrytectvím! Proto také není nikdy zneužitím pojmu Boha. Je to *posvátný* okamžik, když se lidský duch prosíce nebo s díky chce vrhnout před stupně Božího trůnu! To se nikdy nesmí stát žvaněním ze zvyku! Ani od služebníků církve!

Člověk, který dokáže používat jména Boha při všech možných i nemožných každodenních příležitostech, neměl nikdy ani nejmenšího tušení o pojmu Boha! Je zvířetem, avšak žádným člověkem! Neboť jako lidský duch *musí* mít schopnost, cítit v sobě tušení Boha, i když je to snad jen jednou v jeho pozemském životě! Avšak toto jedenkrát samo by stačilo, aby mu bezpodmínečně vzalo každou chuť k lehkovážnému přestoupení druhého přikázání! Bude pak v sobě nést věčnou potřebu, aby jméno „Boha“ vyslovoval jen na kolenou v nejvyšší čistotě celého svého nitra!

Kdo to nemá, je daleko vzdálen tomu, aby byl hoden Božího Slova, tím méně došel do Boží říše! Aby požíval jeho oblažující blízkost! Z tohoto důvodu je také zakázáno vytvářet si *obraz* Boha podle lidského smýšlení! Každý pokus o to musí vést jen k žalostnému zmenšování, protože ani lidský duch, ani lidská ruka nejsou uschopněny k tomu, aby vizionářsky zřeli i tu nejmenší část skutečnosti a zachytili ji pozemsky v obraze! Největší umělecké dílo by mohlo znamenat jen hluboké snížení. Jedině oko naznačuje ve svém nesmírném záření vše. – *Tak* vznešená je pro vás nepochopitelná velikost, kterou zahrnujete ve slově „Bůh“, a kterou se v lehkovážné opovážlivosti často osmělujete používat jako nejběžnější a prázdné bezmyslenkovité rčení! Budete dávat vyúčtování z tohoto vašeho konání!

Třetí přikázání

Den sváteční máš svítit!

Kdo si dá námahu, procítit přikázání. Vidíme-li děti a dospělé, jak povrchně zacházejí s přikázáními svého Boha, tak mohla by, ba musela by každého vážně uvažujícího člověka pojmout hrůza. Přikázání se učí ve škole a povrchně je odříkávají. Člověk je rád, když si osvojil doslovné znění a do jisté míry o nich může poskytovat vysvětlení, dokud pro něj existuje nebezpečí, že bude na to tážán. Vstoupí-li pak ze školy do praktického života, tak je toto doslovné znění také brzy zapomenuto, a tím také jeho smysl. Je to nejlepší důkaz toho, že ho skutečně vůbec nezajímalo to, co od něj jeho Pán a Bůh žádá. Avšak on tím vůbec nic *nežádá*, nýbrž *dává* v lásce všem lidem to, co naléhavě potřebují! Ze Světla bylo pozorováno, jak velice lidé zbloudili. Tak jim Bůh ukázal jako vychovatel věrně cestu, která je vede k věčnému bytí ve světlé říši ducha, tedy k jejich štěstí. Zatímco neposlušnost musí vést k neštěstí a zkáze lidí! Právě proto je vlastně nesprávné, když se hovoří o *přikázáních*. Jsou to spíše velmi dobře míněné rady, ukazatelé správné cesty hmotností, jejíž poznávání bylo přáním samotných lidských duchů. Avšak ani tato tak hezká myšlenka nemá na člověka žádný účinek. Příliš se doslova zavrtil do svých vlastních myšlenkových pochodů, a nechce vidět nebo slyšet nic kromě toho, co si sám vystavěl ve svých názorech, které vytesalo jeho malé pozemské vědění. Necítí, jak ho hmotnost neustále unáší dál a dál až k hranici, kde je pro něj konečné buď – anebo, jakožto *to* rozhodnutí, které je nyní směrodatné pro celé jeho bytí, a musí jít po takto zvolené cestě až do konce, aniž by se znovu mohl vrátit zpět. I když mu nakonec ještě přijde poznání. Nastává pak pozdě a přispívá jen k tomu, že zvýší jeho utrpení.

Aby zde pomohl a člověk mohl i navzdory zbloudění dojít ještě ke *včasnému* poznání, dal Bůh lidem *třetí* přikázání, radu, svítit den sváteční! Při plnění přikázání byla by v každém člověku časem povolna povstala touha, usilovat ke Světlu, a s touto touhou by se nakonec ukázala také ještě cesta, která by ho vedla vzhůru

ke splnění jeho přání, která by se neustálým zesilováním umocnila v modlitbu. Pak by tu při obratu světů stál člověk jinak než dnes! Produchovnělý, *zralý pro tu říši*, která nyní musí přijít.

Slyšte a jedněte, aby splnění přikázání vám připravilo cestu. Den sváteční máš svěřit! *Ty!* Zcela zřetelně stojí v těchto slovech, že *ty* máš dát posvěcení svátečnímu dni, učinit ho *pro sebe posvátným!* Sváteční den je sváteční hodina, tedy kdy odpočíváš od práce, která je ti tvou cestou na zemi uložena. Nedáváš však sváteční hodině a dni odpočinku žádného posvěcení, když při tom chceš pečovat jen o své tělo. Rovněž ne, když hledáš rozptýlení při hře, pití nebo tanci. Sváteční hodina tě má vést k tomu, aby ses v klidu zastavení zahlubal do svého myšlení a cítění, přehlédl svůj dosavadní život, především pak vždy uplynulé pracovní dny *posledního* týdne, a vytěžil z toho užitek pro svou budoucnost. Šest dnů se dá vždy přehlédnout, co trvá déle, se snadno zapomíná. Nezůstane však jen při tom, tvé cítění se pozvolna ponese vzhůru a staneš se hledačem Pravdy. Jsi-li skutečným hledačem, bude ti také ukázána cesta. A jako zde na zemi jdeš jen zkoumavě a bádavě po nové, doposud neznámé cestě, tak máš také na nových duchovních cestách, které se ti objevují, kráčet pečlivě krok za krokem, aby sis vždy zachoval pevnou půdu pod svýma nohama. Nesmíš skákat, protože pak by jsi byl více vydán nebezpečí pádu. Takovýmto myšlením a cítěním ve sváteční hodině tvého pozemského života nikdy nic neztratíš, nýbrž jen získáš.

Chozením do kostela nesvětí nikdo sváteční hodinu, jestliže pak současně v době odpočinku nechce myslet na to, co tam slyšel, aby to správně do sebe přijal a žil tím. Kněz nemůže ti posvětit tvůj den, pokud to neučiníš sám ze sebe. Uvažuj stále znovu, zda je skutečný smysl Božího Slova zcela v souladu s tvým jednáním. *Tímto* způsobem bude pak tebou posvěcen den sváteční; neboť následkem klidného zahlubání nabyl *toho* obsahu, za jehož účelem byl stanoven. Každý sváteční den stane se tak na tvé cestě mezníkem, který zpětně působící propůjčuje dnům tvé hrubohmotné činnosti také *tu* hodnotu, kterou má mít pro zralost tvé duše. Neprožil jsi je pak nadarmo a půjdeš trvale vpřed. Posvětit neznamená promarnit. Jakmile to zmeškáš, promeškáš svůj čas, který ti byl dán k uzrávání, a po obratu světů, který vás nyní svými paprsky obklopí, je dán

ještě jen krátký čas, abyste dohonili promeškané za předpokladu, že při tom použijete veškerou sílu, která vám zůstala. Svěťte proto den sváteční! Buď ve svém domě nebo ještě lépe v přírodě, která napomáhá k tomu, abyste se v myšlení a citění stali bdělými! Plňte tím přikázání Páně. Je to k *vašemu užitku!*

Čtvrté přikázání

Máš ctít otce a matku!

Toto přikázání nechal kdysi Bůh dát lidstvu skrze Mojžíše. Vyvolalo však nesmírné duševní boje. Jak mnohé dítě, jak mnohý dospělý těžce zápasili, aby se nejhrubším způsobem neprovinili právě proti tomuto přikázání. Jak může dítě ctít otce, který se snižuje na opilce nebo matku, která otci a celému domu ztrpčuje dny náladami, svou bezuzdnou povahou, nedostatkem sebekázně a mnohým jiným, a zcela tak znemožňuje vznik klidné atmosféry! Může dítě ctít rodiče, když slyší, že si vzájemně hrubě nadávají, podvádějí se, nebo dokonce bijí? Tak mnohý manželský příběh učinil toto přikázání dětem často mukou a přinesl nemožnost splnění. Bylo by to konec konců jen pokrytectví, když by dítě chtělo tvrdit, že ještě ctí matku, když tato se chová vůči cizím lidem mnohem laskavěji než vůči svému vlastnímu muži, otci dítěte. Když na ní pozoruje sklon k povrchnosti a vidí, že v nejsměšnější marnivosti klesá na vůli nemající otrokyni každého módního bláznovství, které se tak často již nedá spojovat s pojmem vážného a vznešeného mateřství a které olupuje o veškerou krásu a vznešenost mateřskou důstojnosti, ... jak má pak dítě potom ještě najít dobrovolnou úctu k matce? Co již spočívá v tomto slově: „Matka!“ Avšak co také vyžaduje. Dítě, které ještě není spoluotráveno, *musí* cítit, že člověk zralého a vážného ducha se nikdy nebude moci rozhodnout, aby své hrubohmotné tělo obnažoval pouze kvůli módě. Jak pak může zůstat matka dítěti posvátnou! Přirozená úcta impulzivně klesá k prázdné formě povinnosti ze zvyku nebo podle výchovy k samozřejmé společenské zdvořilosti, tedy k pokrytectví, kterému chybí jakékoliv vysoké duševní záchvěvy. Právě *ty* vysoké záchvěvy, které v sobě skrývají teplo života! Je to pro dítě nepostradatelné a při dospívání a vykročení do života ho to doprovází jako bezpečný štít, chrání při pokušení všeho druhu a zůstává mu vnitřní oporou útočiště, když jednou přijdou nějaké pochybnosti. Až do vysokého stáří! Slovo „matka“ nebo „otec“ by mělo vždy vzbudit vřelý, upřímný cit, z něhož vzejde před duší

obraz v plné čistotě *důstojnosti*, aby varoval nebo souhlasil, jako vůdčí hvězda v celém pozemském bytí!

A jaký poklad bere se každému dítěti, když *nemůže* svého otce nebo matku ctít z celé své duše!

Avšak podnětem pro tato duševní muka je opět jen falešné pojetí tohoto přikázání lidmi. Falešný byl dosavadní názor, který smysl omezuje a činí ho jednostranným, zatímco jednostranné nemůže být nic, co poslal Bůh. Avšak ještě nesprávnější bylo to, že se toto přikázání zkomolilo tím, že mělo být vylepšeno podle lidského mínění a dotvořeno ještě určitým přídavkem: „Máš ctít otce *svého* a matku *svou!*“ Tím to bylo zosobněno. Muselo to vést k omylům; neboť přikázání ve správné formě zní jen: „Máš ctít otce a matku!“

Nemyslí se tím jednotlivé, určité osoby, jejichž *druh* nelze předem stanovit a *předvídat*. Něco tak nesmyslného se nikdy nenalézá v Božích zákonech. Bůh v žádném případě neřádá, aby se ctílo něco, co úctu také bezpodmínečně nezasluhuje!

Toto přikázání obsahuje naopak místo osobnosti *pojmem* otcovství a mateřství. Neplatí tedy v první řadě pro děti, nýbrž pro *rodiče* samotné, a žádá od *nich*, aby zachovávali otcovství a mateřství v úctě! Přikázání klade na rodiče bezpodmínečné povinnosti, aby si byli neustále zcela vědomi svého vysokého úkolu, a tím také měli před očima zodpovědnost v něm spočívající.

Na onom světě a ve Světle nežije se ve slovech, nýbrž v pojmech.

Z tohoto důvodu se stává, že při zpětném podávání ve slovech lehce nastane omezení tohoto pojmu, jak je to v tomto případě zjevné. Avšak běda těm, kteří nedbají tohoto přikázání a nestarali se je poznat správným způsobem. Jako omluva neplatí to, že to bylo doposud často jen falešně vykládáno a falešně pocitováno. Následky nesplnění přikázání nastaly již při plození a vstupu duše. Zcela jinak bylo by to na této zemi, když by bylo lidmi toto pronikavé přikázání chápáno a plněno. K inkarnaci by mohly přicházet zcela jiné duše, kterým by nebylo možné připustit úpadek mravnosti a morálky v takové míře, v jaké je to dnes! Pohledte jen na vraždy, zhýralé tance, hleďte na orgie, do kterých se dnes všechno chce stupňovat. Takřka jako korunování triumfu dusných proudů temna. A pohleďte na tu nepochopitelnou lhostejnost, s níž se úpadek jako něco správného nebo co již tu dávno bylo přijímá a dokonce podporuje.

Kde je člověk, který se snaží správně poznávat Boží vůli, který usiluje, vysoko se povznést k pochopení obsáhlé velikosti, místo toho, aby opět stále znovu tuto velikou vůli svévolně vtěsňoval do ubohého omezení pozemského mozku, který učinil chrámem rozumu? Tiskne si tím sám pohled k zemi jako otrok, který jde v řetězech, místo aby ho rozšířený a zářící radostí upínal vzhůru, a potkal tak paprsek poznání.

Cožpak nevidíte, jak uboze stojíte v *každém* pochopení všeho toho, co vám ze Světla přichází? Ať už jsou to přikázání, zaslíbení, Kristovo poselství, nebo také celé stvoření! Nic nehodláte vidět, nic poznat! Vždyť se ani nesnažíte, něčemu *skutečně* porozumět! Neberete to tak, jak to je, nýbrž se to snažíte stále znovu všechno křečovitě přetvořit do nízkých názorů, jimž jste se oddávali po tisíciletí. Osvobodte se přece konečně z těchto tradic. Síla k tomu je vám přece k dispozici. V každém okamžiku. A aniž byste museli přinášet oběti. Avšak musíte to odvrhnout *jedním trhnutím, jedním* činem vůle! Aniž byste si něco z toho chtěli zamilovaně podržet. Jakmile se budete snažit najít *přechod*, neosvobodíte se nikdy od toho dosavadního, nýbrž vás to stále znovu potáhne houževnatě zpět. Lehké to pro vás může být jen tehdy, když *jediným* řezem oddělíte všechno staré, čímž předstoupíte před nové bez starého břemene. Jen pak se vám otevře brána, jinak zůstane pevně zavřená. A to vyžaduje jen skutečně vážné chtění. Je to dění okamžiku. Přesně jako procitnutí ze spánku. Jestliže při tom nevstanete ihned ze svého lůžka, budete opět unaveni, a radost z nové denní práce ochabne, pokud se zcela neztratí.

Otce a matku máš ctít! To učíte si svatým přikázáním. Přiveďte otcovství i mateřství ke cti! Kdo dnes ještě ví, jak velká důstojnost v nich spočívá? A jaká moc k zušlechtění lidstva! To by si měli ujasnit ti lidé, kteří se zde na zemi spojují, neboť pak bude také každé manželství skutečným manželstvím, zakotveným v duchovnu! A všichni otcové a matky *hodní cti* podle Božích zákonů!

Pro děti však bude toto přikázání skrze jejich rodiče svaté a živoucí. Nebudou moci vůbec jinak, než z duše ctít otce a matku, lhostejno, jak jsou tyto děti uzpůsobeny. Budou již nuceny skutečností druhu rodičů. A běda pak *těm* dětem, které nebudou cele plnit přikázání. Položí se na ně těžká karma; neboť je k ní potom také dán

úplný důvod. Avšak poslušnost stane se ve vzájemném působení brzy samozřejmostí, radostí a potřebou! Proto jděte a dbejte přikázání Božích opravdověji než doposud! To znamená, dbejte jich a naplňujte je! Tím budete šťastni! —

Páté přikázání

Nemáš zabíjet!

Udeř se jen v prsa, ó člověče, a vychval se hlasitě, že nejsi žádným vrahem! Neboť zabíjení je přece vraždění, a podle tvého přesvědčení jsi toto přikázání Páně nikdy nepřestoupil. Hrdě můžeš před Něj předstoupit, a beze strachu a bázně nadějně očekávat otevření právě této strany tvé knihy života.

Uvážil jsi však někdy při tom, že pro tebe také platí *ubíjení*, a že *ubíjení* je souznačné se zabíjením?

Není v tom žádný rozdíl. Děláš ho jedině ty ve svém způsobu vyjadřování, svou řečí; neboť přikázání neříká jednostranně: Nemáš zabíjet žádný hrubohmotně pozemský život! Nýbrž praví velice obšáhle: Nemáš zabíjet!

Například jeden otec měl syna. Otce hnala malá pozemská ctižádost k tomu, aby syn musel studovat, za každou cenu. V tomto synovi však spočívaly dary, které ho nutily, dělat něco jiného, v čem mu jeho studium nemohlo být k užitku. Bylo však ovšem přirozené, že syn tímto vnuceným studiem necítil v sobě žádnou radost a nebyl schopen projevit k němu také radostně své úsilí. Syn však byl poslušný. Namáhal se na úkor zdraví, splnit vůli svého otce. Protože to však bylo proti jeho přirozenosti, proti darům, které v sobě nesl, bylo zcela samozřejmé, že trpělo tím také tělo. Nechci zde dále sledovat případ, který se v pozemském bytí opakuje tak často, že jde až do statisíců, ba ještě více. Nezvratné je však to, že se zde otec snažil svou ctižádostí nebo tvrdohlavostí v tomto synovi umrtvit něco, co mu bylo dáno k vývoji na zemi! V mnoha případech podaří se to také skutečně umrtvit, protože vývoj je v pozdější době pak sotva možný, poněvadž zdravá hlavní síla k tomu byla v nejlepší době zlomena a lehkovážně vyplýtvána na věci pro chlapcovu přirozenost cizí.

Otec tím těžce zhřešil proti přikázání: Nemáš zabíjet! Zcela nehledě na to, že svým jednáním upřel lidstvu něco, co snad mohlo být skrze chlapce k velkému užitku! Avšak měl přece uvážit, že hoch sice je nebo může být s ním nebo matkou duchovně spřízněn, přes-

to však zůstává před Stvořitelem vlastní osobností, která je *povinna*, rozvíjet dary, které na zemi dostala ke svému vlastnímu prospěchu. Snad mu tím bylo Boží milostí dokonce i umožněno, vyrovnat těžkou karmu tím, že měl vynalézt něco, co by lidstvu přinášelo v určitém smyslu velký užitek! Těžce doléhá tato vina znemožnění ještě zvláště na otce nebo na matku, kteří kladli své malé pozemské názory přes velká osudová vlákna, a tím zneužili své moci rodičovství.

Nejinak je tomu, když rodiče při sňatcích svých dětí jsou schopni nechat se ovládnout malichernými pozemskými výpočty svého rozumu. Jak často uduší při tom bezohledně nejušlechtilější cit svého dítěte, čímž sice dítěti poskytnou pozemskou bezstarostnost, avšak při tom také neštěstí duše, které v bytí dítěte přetrvává pronikavěji než všechny peníze a statky.

Přirozeně že nemá být každý sen nebo přání dítěte rodiči povoleno. To by nebylo splnění jejich rodičovských povinností. Avšak je vyžadováno vážné zkoumání, které nesmí být nikdy pozemsky jednostranné! Právě toto zkoumání v *nezištném* však druhu je zřídka kdy nebo dokonce vůbec rodiči používáno. Existují toho tisíce druhů. Není nutné, abych o tom dále hovořil. Uvažujte o tom sami, abyste se proti tomuto tak závažnému Božímu Slovu v přikázání neproviňovali! Otevřete si při tom zcela netušené cesty!

Avšak také dítě může u rodičů zadusit naděje, které jsou oprávněné! Když v sobě nerozvíjí dary, jak je nutné, aby v tom dosáhlo něčeho velikého, jakmile mu rodiče ochotně vyšli vstříc a nechali mu zvolit si cestu, jakou si vyprosilo. Také pak dojde k ubití ušlechtilého citění u jeho rodičů, čímž přestoupilo přikázání hrubým způsobem!

Také když člověk nějakým způsobem zklame pravé přátelství nebo důvěru, kterou mu někdo věnuje. Zabil a zranil tím v druhém něco, co skrývá skutečný život! Je to provinění proti slovu Božímu: Nemáš zabíjet! Přinese mu zlý osud, který musí napravit.

Vidíte, že všechna přikázání jsou pro lidi jen těmi nejlepšími přáteli, aby je věrně chránila před zlem a před utrpením! Proto je milujte a dbejte o ně jako o poklad, jehož střežení vám přinese jen radost! —

Šesté přikázání

Nemáš cizoložit!

Už to, že je ještě jedno přikázání, které zní: „Nebud' žádostiv ženy bližního svého!“ ukazuje, jak málo se tímto přikázáním míní to, co v něm určuje pozemský zákon.

„Nemáš cizoložit“ může také znít: „Nemáš rušit mír manželství!“ Mírem rozumí se ovšem také harmonie. To současně podmiňuje, *jak* vlastně vůbec má být manželství utvořeno; neboť tam, kde není co rozbít nebo rušit, nemá platnosti ani přikázání, které se neřídí podle pozemského chápání a určení, nýbrž podle Boží vůle.

Manželství je tedy jen tam, kde panuje harmonie a mír jako něco samozřejmého. Kde jeden žije vždy jen pro druhého a snaží se ho potěšit. Jednostrannost a tak svádějící, ubíjející nuda je při tom předem a navždy vyloučena, jakož i nebezpečí přinášející touha po rozptýlení nebo domněnka nepochopení! Vražedné nástroje pro každé štěstí! Právě tato zla *nemohou* vůbec vzniknout v pravém manželství, kde jeden skutečně žije pro druhého, protože domněnka nepochopení a i touha po rozptýlení jsou pouze následky výrazného egoismu, který se snaží žít jen pro sebe, ne však pro druhé!

Při pravé duševní lásce je však vzájemné radostné sebeodevzdání něčím zcela samozřejmým, a tím je také při vzájemném působení vyloučeno, aby jedna část vyšla zkrátka. Za předpokladu, že také stupeň vzdělání u spojujících se nevykazuje příliš velkou propast!

To je podmínka, kterou vyžaduje ve velikém vesmíru zákon přitažlivosti stejného druhu, jenž musí být naplněn, pokud má nastat úplné štěstí.

Kde však není mír a nenalézají se harmonie, tam manželství nezsluhuje být nazýváno manželstvím; neboť jím také není, nýbrž je jen pozemským společenstvím, které jako takové nemá před Bohem žádnou hodnotu, a proto také nemůže přinést štěstí v *tom* smyslu, jaký lze očekávat u pravého manželství.

V tomto šestém přikázání je tedy skutečné manželství podle Boží vůle přísným předpokladem! Něco jiného chráněno není. Avšak

běda tomu, kdo si nějakým způsobem troufá rušit *pravé* manželství! Neboť triumf, který se domnívá mít zde na zemi, očekává ho v jemnomotnu ve zcela jiné formě! Pln zděšení chtěl by před ní prchnout, když musí vkročit do říše, která ho očekává.

Cizoložství v nejširším smyslu je dokonce již tam, kde je činěn pokus, rozdělit dva skutečně čisté se milující, jak to tak často činí rodiče, pokud jeden nebo druhý pozemský poměr není podle jejich přání! A běda ženě, běda muži, necht' jsou mladí nebo staří, když v závistí nebo laškování vědomě vnáší nepokoj nebo dokonce roztržku do takového páru! Čistá láska mezi dvěma lidmi má být každému posvátná, má v něm vzbuzovat úctu a vážnost, ne však žádost! Neboť stojí pod ochranou Boží vůle!

Snaží-li se vyvstat pocit takovéto nečisté žádosti, necht' se člověk obrátí a rozhlédne se s jasným zrakem jen po *těch* lidech, kteří se ještě s nikým doposud duševně nespojili.

Hledá-li s vážností a trpělivostí, tak se také bezpodmínečně najde nějaký člověk, který se k němu hodí Bohem požadovaným způsobem, s nímž také bude šťastný, aniž by nejdříve na sebe uvalil vinu, která mu nikdy nemůže přinést a dopřát štěstí!

Velkou chybou těchto lidí je často to, že se snaží na začátku následovat vždy slabé naléhání pocitu, násilím ho v sobě udržují a věnují se mu s vyumělkovanou fantazií, až je zmohtnivše naplní a mučivě je také žene k hříchu! Tisíce lidských duchů by nemuselo být ztraceno, pokud by chtěli v tomto dbát vždy na *začátek*, který, není-li vypočítavostí jeho rozumu, pramení pouze z člověka nedůstojného laškování, které má zase původ ve škodlivých zvyklostech pozemské rodiny a hlavně společenského života! Právě ty jsou přece často skutečnými sňatkovými tržišti, o nic čistšími než je nepokrytý obchod s otroky v Orientu! Tam je líheň zárodků pro cizoložství.

Vy rodičové, chraňte se, abyste nepropadli vině cizoložství na dětech z přílišné rozumové vypočítavosti! Nesčetní jsou do ní již zapleteni! Mnoho je vám třeba, abyste se z ní vykoupili! Děti, vy buďte opatrné, abyste se snad nestaly rušiteli míru mezi vašimi rodiči, jinak jste i vy vinny cizoložstvím! Dobře to uvažte. Jinak se stáváte nepřáteli vašeho Boha, a není žádného takového nepřítele, který by nakonec nemusel propadnout v nevýslovných mukách

zkáze, aniž by Bůh k tomu hnul prstem! Nikdy nemáš ničit mezi dvěma lidmi mír a harmonii.

Zapiš si to do sebe, aby to vždy varovně stálo před zrakem tvé duše. —

Sedmé přikázání

Nemáš krást!

Jako na jednoho z nejopovrženějších tvorů pohlíží se na zloděje. Zloděj je každý, který jinému bere něco z jeho vlastnictví, bez jeho vůle!

V tom spočívá vysvětlení. Aby člověk přikázání také správně zachovával, nemusí dělat nic víc, než vždy jasně rozlišovat, co patří druhému! To není nic těžkého, řekne si hned každý. A tím to má již odbyto. Určitě to není těžké, jako v podstatě přece není těžké zachovávat všech deset přikázání, když se jen správně chce. Avšak podmínkou při tom zůstává vždy to, aby je člověk správně znal. A *to* chybí mnohým. Uvážili jste někdy pro správné následování přikázání to, co je vlastně vlastnictvím druhého, z něhož mu nesmíš nic vzít?

Jsou to jeho peníze, šperky, šaty, snad i dům a statek s dobytkem a vším, co k tomu patří. Avšak v přikázání nestojí, že se to týká jen hrubohmotně pozemských statků! Existují přece hodnoty, které jsou ještě mnohem vzácnější! K vlastnictví člověka patří také ještě jeho pověst, veřejná vážnost, jeho myšlenky, jeho osobitost i důvěra, kterou požívá u druhých, a když ne u všech, tak alespoň u toho či onoho! Jsme-li však jednou tak daleko, pak bude stát mnohá pýcha duše vůči tomuto přikázání již poněkud malomyslněji. Pak se zeptej sám sebe: Nesnažil jsi se někdy, snad v dobré víře, napomenutím k opatrnosti otrást nebo zcela podkopat důvěru, kterou nějaký člověk požívá u jiných? Tím jsi zcela regulérně toho, komu tato důvěra patřila, okradl! Neboť jsi mu ji vzal! Nebo jsi se alespoň o to pokusil.

Okradl jsi svého bližního také tehdy, když víš něco z jeho poměrů a *bez svolení dotyčného* předáváš tuto vědomost dál. Z toho můžeš poznat, jak těžce jsou do sítí viny zapleteni všichni ti lidé, kteří se snaží z takovýchto věcí udělat obchod nebo vůbec obchodně provozují něco takového, jako takzvané informační kanceláře nebo něco podobného. Toto samočinné zaplétání se v tom skrze všechny následky této činnosti neustálého přestupování Božího zákona vy-

tváří tak strašnou síť, že tito lidé se již nikdy nebudou moci vyprostit a zůstanou vydáni napospas zatracení; neboť oni všichni jsou mnohem *více obtěžkáni* než hrubohmotní zloději a lupiči. Viníky a spolupodílníky jsou rovněž ti, kteří takovému „štvavému obchodníky“ v jejich hříšné živnosti podporují a pomáhají jim. Každý přímý a čestně myslící člověk, lhodstojno, zda je to soukromník nebo obchodník, má právo a povinnost žádat od každého člověka, který k němu přichází s nějakou takovouto žádostí, *bezprostředně* vysvětlení a, když je to nutné tak i doklady, podle nichž se může rozhodnout, jak dalece s důvěrou může splnit jeho přání. Všechno ostatní je nezdravé a zavrženíhodné.

Plnění tohoto přikázání má ještě ten účinek, že se více a více probouzí cítění a vychovávají se jeho schopnosti. Člověk tím obdrží správnou znalost lidí, kterou pozbyl jen z pohodlnosti. Ztrácí pozvolna to mrtvé a strojovité, a stává se opět živoucím člověkem. Povstávají tak skutečné osobnosti, zatímco nynější vypěstované masové zvíře se musí ztratit.

Dejte si námahu, o tom hluboce uvažovat, a dbejte, abyste přece jen nakonec na stránkách vaší knihy hříchů nenašli mnoho přestoupení právě tohoto přikázání!

Osmé přikázání

Nemáš podávat falešné svědectví proti bližnímu svému!

Když přepadneš a zbiješ některého ze svých bližních tak, že si odnáší rány a mimo to jsi ho snad ještě oloupil, tak víš, že jsi ho poškodil a propadáš pozemskému trestu. Přitom ani netušíš, že tím současně také vcházíš do vláken vzájemného působení, které není podrobena žádné libovůli, nýbrž se spravedlivě rozuzluje až do těch nejmenších hnutí duše, kterých vůbec nedbáš, pro které nemáš vůbec žádné cítění. A toto vzájemné působení nestojí v žádné souvislosti s pozemským trestem, nýbrž pracuje zcela nezávisle pro sebe, avšak pro lidského ducha bez možnosti uniknutí, že v celém stvoření nenajde místo, které by ho mohlo ochránit a skrýt.

Když slyšíte o takovémto surovém činu přepadení a násilného poranění, jste pobouřeni. Trpí-li tím lidé vám blízcí, jste i polekáni a zděšeni! Přitom vám však nevadí, když tu a tam slyšíte, že je nepřítomný člověk někým jiným stavěn do nepříznivého světla obratně zvolenými slovy, jakož i často jen velmi výraznými gesty, která dávají více tušit, než by se mohlo vyjádřit slovy.

Avšak pamatujte si: Hrubohmotný útok je mnohem snáze napravitelný než útok na duši, která trpí podříváním pověsti.

Vyhýbejte se tedy všem lupičům lidské pověsti, stejně jako hrubohmotným vrahům!

Neboť jsou právě tak vinni a velmi často ještě hůře! Jak málo soucitu měli s dušemi, které sami štváli, tak málo jim pak bude nabídnuta na onom světě ruka ku pomoci, až o ni budou snažně prosit! Jak chladný a nemilosrdný je pud v jejich nitru ženoucí je, aby jiné, často dokonce i cizí lidi snižovali, tak ve stonásobné síle je proto chladné a nelítostné ono místo, které je očekává, jakmile jednou musí opustit své pozemské tělo!

Zůstanou na onom světě psanci a hluboce opovrženými, dokonce i před lupiči a zloději; neboť celým tímto druhem lidí táhne se společný, zlomyslný a zavrženíhodný rys, takzvanými klepnami počí-

naje až k oněm zkaženým tvorům, kteří se neštítí jimi žádanou přísahou křivě svědčit proti bližnímu, jemuž by měli v mnoha věcech dostatečný důvod i děkovat!

Jedněte s nimi jako s jedovatou havětí; neboť být něčím jiným si nezasluhují.

Poněvadž celému lidstvu úplně chybí vysoký jednotný cíl, dospět do říše Boží, pročež si dva nebo tři, kteří se spolu někdy sejdou, nemají vzájemně co říct, staly se hovory o druhých milým zvykem, jehož ubohost nejsou schopni nahlédnout, protože všechno pochopení pro to zcela ztratili v neustálém tomto konání.

Budou na onom světě dále sedět pospolu a holdovat svým oblíbeným tématům, až do doby kdy uplyne čas k poslední možnosti vzestupu, který by jim snad mohl přinést záchranu, a budou vtaženi do věčného rozkladu, v němž se ocitnou všechny hrubohmotné i jemnohmotné druhy hmoty kvůli očistě od *veškerého* jedu, který do nich vnesli lidští duchové, jež nejsou hodni, aby si zachovali jméno!

Deváté přikázání

Nebud' žádostiv ženy bližního svého!

Toto přikázání je ostře a jasně namířeno bezprostředně proti tělesně zvířecím pudům, které člověk ... žel ... příliš často nechává vzkypět, jakmile se mu k tomu nabídne příležitost! Zde jsme se také dotkli palčivého bodu, který tvoří pro lidi největší léčku, které podléhají téměř všichni, jakmile s ní přijdou do styku: *Příležitost!*

Pud je probouzen a veden pouze myšlenkami! Člověk může velmi snadno na sobě pozorovat to, že se pud nemůže vzbudit, když k tomu chybí myšlenky! Je na nich zcela závislý! Bez výjimky!

Neříkejte, že i smysl hmatu může probudit pud; neboť to je falešné. Je to jen klam. Smysl hmatu probudí jen myšlenky a ty potom pud! Aby se k tomu probudily myšlenky, je nabízející se příležitost tím nejsilnějším pomocným prostředkem, kterého se lidé musí obávat! Z tohoto důvodu je však také největší ochranou a největší obranou pro lidi obojího pohlaví to, když se příležitosti k tomu vyhnou! Je to záchranná kotva v nynější nouzi, dokud v sobě celé lidstvo nebude tak silné, že jako zdravou samozřejmost bude schopné *udržovat krb svých myšlenek čistý*, což dnes žel již není možné! Potom však bude zcela bezpodmínečně vyloučeno přestoupení přikázání.

Mnoho bouří musí se do té doby přehnat nad lidstvem, avšak *tato* kotva udrží, pokud každý usilující se přísně vynasnaží, nedat nikdy příležitost vedoucí k osamocení dvou pohlaví!

Nechť si to každý vtiskne do sebe plamenným písmem; neboť není tak lehké, se duševně opět osvobodit z přestoupení, protože při tom také přichází v úvahu druhá strana! A k *současnému* vzestupu je jen zřídka kdy možnost.

„Nebud' žádostiv ženy bližního svého!“ Tím se nemíní jen manželka, nýbrž všeobecně ženské pohlaví! Tedy také dcery! A protože je naprosto jasně řečeno: „Nebud' *žádostiv!*“, tak je tím míněn jen tělesný pud, ne snad poctivé ucházení se!

Omyl v těchto jasných slovech být nemůže. Zde se jedná o přísný Boží zákon proti svádění nebo znásilnění. Stejně tak o poskvrnění

myšlenkami tajné žádosti! Již ta jakožto východisko dokonaného zlého činu je přestoupením přikázání, jež má za následek karmický trest, který se musí nějakým způsobem odčinit, než může být duše od něj opět volná. Mnohdy je toto dění lidmi mylně považované za malichernost dokonce rozhodující pro druh dalšího inkarnování na zemi, nebo pro jeho budoucí osud v *tomto* pozemském bytí. Neberte proto moc myšlenek příliš lehce, neboť se jim přirozeně věší na paty odpovědnost ve stejné míře! Jste odpovědní i za to nelehkovážnější myšlení; neboť již to působí v jemnohmotném světě škodu. V *tom* světě, který vás přijme po tomto pozemském bytí.

Dojde-li však chtíč dokonce až ke svedení, tedy k hrubohmotnému činu, tak se obávejte odplaty, pokud to nejste schopni odčinit tělesně i duševně zde na zemi!

Ať už se stalo svedení nejlichotivějším způsobem, nebo v přísném požadavku, ať už se tím také nakonec dosáhlo dohody z ženské strany, nedá se tím zmírnit vzájemné působení, které započalo již při žádosti, a všechna chytrost, všechna umění přispívají jen k jeho zostření. Konečné svolení je pak již nezruší!

Proto buďte na stráži, vyhýbejte se každé příležitosti a neoddávejte se v tom žádné bezstarostnosti! *Udržujte v první řadě krb svých myšlenek čistý!* Pak nebudete nikdy porušovat toto přikázání!

Jako omluva také neplatí to, když se člověk sám klame tím, že zde předcházela pravděpodobnost manželství! Neboť tím by se teprve vymyslela hrubá nepravda. Manželství bez duševní lásky je před Bohem neplatné. Duševní láska zůstává nejlepší ochranou proti přestoupení přikázání, protože skutečně milující chce pro druhého milovaného neustále jen to nejlepší a nemůže proto nikdy klást nečistá přání nebo požadavky, proti kterým přikázání především směřuje!

Desáté přikázání

**Nemáš žádat domu bližního svého,
ani statku, ani dobytčete,
ani čehokoliv, co jeho jest!**

Kdo se snaží dojít k výdělku poctivou prací a poctivým obchodem, ten může v klidu očekávat při velkém zúčtování vyvolání tohoto přikázání; neboť projde kolem něj, aniž by se ho v úderu dotklo. Vlastně je to tak lehké, plnit všechna přikázání, a přece ... hledíte-li na všechny lidi *správně*, brzy přijdete k poznání, že toto pro člověka vlastně zcela samozřejmé plnění přikázání ... nenastává, nebo jen velmi zřídka, a to ne s radostí, nýbrž jen s velkou námahou.

Jako neukojitelná žádost žene se to přes všechny lidi, ať bílé, žluté, hnědé, černé nebo rudé rasy, když závidí druhým spolulidem to, co sami nevlastní. Ještě lépe vyjádřeno: Závidí jim všechno! V této závisti spočívá také již zapovězená žádost! Přestoupení přikázání je tím již dokonáno, a stává se kořenem mnohého zla, které člověka žene rychle k pádu, z něhož se často nikdy více nepozvedne.

Průměrný člověk kupodivu zřídka kdy ocení to, co nazývá svým vlastnictvím, nýbrž jen to, co ještě nevlastní. Temno horlivě rozeselo žádostivost a lidské duše se žel až příliš ochotně podvolily, aby pro žalostnou setbu připravily úrodnou půdu. Tak stala se časem základem pro všecken shon a konání většiny lidstva žádost po majetku druhých. Prostým přáním počínaje, stupňuje se to přes vychytralost, umění přemlouvat až k bezmezné závisti, trvalé nespokojenosti a k slepé nenávisti.

Každá cesta k ukojení této žádostivosti byla uznána přímo ještě za správnou, když příliš zjevně nestála proti pozemským zákonům. Božího přikázání se ve vzrůstající ziskuchtivosti nedbalo! Každý věřil, že je skutečně počestný, dokud nebyl pozemskými soudy volán k odpovědnosti. Vyhnout se tomu však nestálo příliš námahy; neboť vynaložil největší opatrnost a nejostřejší chytrost rozumu, když měl v úmyslu, bezohledně poškodit své bližní, jakmile bylo potřeb-

né, aby si lacino opatřil nějaký zisk. Nemyslel na to, že právě to mu ve skutečnosti přijde mnohem draž než získání všech pozemských prostředků! Takzvaná chytrost byla trumfem! Avšak chytrost podle *dnešního* chápání není ničím jiným než výkvětem lstivosti nebo jejím vystupňováním. Zvláštní je jen to, že lstivému člověku každý projevuje nedůvěru, avšak chytrákovi úctu! Tento *všeobecný základní postoj* vytváří absurditu. Lstivý člověk je břídílem v umění ukojit svou žádost, zatímco rozumově chytří lidé se v tom stali mistry. Břídil nedokáže obléci své chtění do hezkých forem, a sklízí za to jen soustrastné opovržení. Tomu, kdo to však dovede, plyne vstříc z duší, které holdují tomuto stejnému sklonu, závistivý obdiv! Také v tom je závist, protože na půdě dnešního lidstva nemůže být ani obdiv stejného druhu bez závisti. Lidé neznají tyto silné pohnutky mnohých nepřístojností, a dokonce již ani neví, že tato závist v nejrozličnějších formách vede celé jejich myšlení a jejich konání v této době! Sídlí v jednotlivcích, jakož i v celých národech, řídí státy, plodí války, jakož i partaje a věčný spor, kde se i jen dva lidé mají o něčem poradit!

Kde je poslušnost vůči desátému přikázání, chtěl by člověk *varovně* zvolat ke všem státům! V nejnemilosrdnější dychtivosti usiluje každý pozemský stát jen o majetek toho druhého! Neštítí se při tom vraždy jednotlivce, ani hromadných vražd, ani zotročení celých národů, jen aby tím sám sebe vyšvihl k velikosti. Krásné řeči o sebezáchově nebo vlastní ochraně jsou jen zbabělé výmluvy, protože samy zřetelně cítí, že něco řečeno být musí, aby tyto strašné zločiny proti přikázáním Božím poněkud oslabily a omluvily!

Není jim to však nic platné; neboť neúprosné je rydlo, které nebdání přikázání vrývá do knihy světového dění, a neroztržitelná jsou karmická vlákna, která se při tom navazují kolem každého jednotlivce, takže i to nejmenší hnutí jeho myšlení a konání nemůže zůstat neodčiněno a jít do ztracena!

Kdo však může přehlédnout tato vlákna, ten vidí, jaký strašlivý soud tím byl nyní vyvolán! Chaos a zhroucení všeho doposud vybudovaného jsou jen první *lehké* následky tohoto nejhanebnějšího znásilnění desátého přikázání Božího! Nikdo z vás nemůže být omilostněn, jakmile celé působení nyní na vás stále více započíná. Nezasloužili jste to jinak. Přichází jen to, co jste si sami vynutili!

Vytrhněte úplně ze své duše tuto nečistou žádost! Uvažte, že i stát se skládá jen z jednotlivců! Zanechte veškeré závisti a nenávisti vůči *těm* lidem, kteří jsou podle vašeho mínění mnohem více majetní než vy sami! Má to svůj důvod! Za to, že nejste schopni poznat tento důvod, nesete vinu *vy sami* tím, že jste si dobrovolně vynutili ohromné a Bohem *nechtěné* zúžení své chápavosti, které se muselo dostavit jako následek neblahého uctívání rozumu!

Kdo v nové říši Boží zde na zemi nebude chtít být spokojen s postavením, které mu bylo dáno následkem jím vytvořených karmických vláken, ten také není hoden toho, aby mu byla dána příležitost, poměrně lehce vykoupit na něm visící stará břemena dluhů a současně duchovně ještě uzrávat, aby našel cestu vzhůru do domova všech *svobodných* lidských duchů, tam, kde panuje jen Světlo a radost!

Neúprosně bude v budoucnu každý nespokojený vyloučen jako neupotřebitelný rušitel konečně chtěného míru, jakožto překážka zdravého vzestupu! Bude-li v něm ještě dobré jádro, které zaručí brzké obrácení, tak bude novými pozemskými zákony ke *svému* blahu a k poslední své záchraně tak dlouho krocen, až v něm povstane poznání o bezpodmínečné správnosti moudré Boží vůle, *správnosti také pro něj*, který doposud jen v krátkozrakosti své duše a jím dosažené hlouposti nemohl poznat, že lůžko, v němž *nyin* na zemi leží, bylo zhotoveno jedině jím samým jako bezpodmínečný následek jeho *celého* dosavadního bytí, *mnohých* životů na zemi i na onom světě, a že to není slepá libovůle náhody! Bude při tom konečně poznávat, že pro sebe potřebuje právě to a *jen* to, co prožívá a kde stojí, i poměry, ve kterých se narodil, se vším, co se s tím pojí!

Pracuje-li však na sobě pilně, tak bude stoupat nejen duchovně, ale i pozemsky. Chce-li si však vzdorovitě vynutit jinou cestu, bezohledně a ke škodě svých bližních, tak mu to nikdy nemůže sloužit k opravdovému užitku.

Nesmí říct, že mu k tomu ještě má a musí být dáno poznání od Boha, aby je mohl uposlechnout a změnit se podle něj! Je to jen opovážlivost a nový hřích, když očekává nebo dokonce žádá, aby mu bylo nejdříve dokázáno, že je se svým názorem v omylu, a tím mohl uvěřit a přesvědčit se o opaku! *On* je to, *on* sám, který si zcela znemožnil poznání, a který uhnul z pravé cesty, na které na začátku

byl! Možnosti poznání dal mu Bůh již s sebou na tu cestu, kterou si vyprosil, aby po ní mohl jít! Protože si ji ve své zlé svévůli hrubě zasypal, má mu snad nyní Bůh jako sluha znovu otevřít tuto jámu? Dětské chování! Právě tato troufalost, tato žádost stane se nyní tím nejtěžším, co má takto spáchaným rouháním se Bohu odpýkat! Říkám vám: Každý lupič se snáze osvobodí od viny než lidská duše, která si v očekávání troufá žádat, aby Bůh napravil vlastní a největší vinu člověka novým pro něj darem poznání! Právě to, co si člověk nejvzdorovitějším způsobem vůči Boží vůli sám na sebe naložil jako nejtěžší břemeno hříchu!

Bude to pro lidské duše tvrdý zápas, než se budou moci vykoupit z obvyklého přestupování desátého přikázání, to znamená, než se změní tak, aby konečně podle něj skutečně žily v myšlení, v řeči i konání! Pro všechny však, kteří toho nedovedou, čeká utrpení a zničení zde na zemi i na onom světě!

Amen!

Život

Pojem člověka o životě byl doposud falešný. Všechno to, co člověk nazývá životem, není nic jiného než hnaný pohyb, který smí být viděn jen jako přirozený důsledek vlastního života. V celém stvoření je tedy formování, zrání, udržování a rozklad jen důsledkem více nebo méně silného pohybu. Lidský rozum tento pohyb probádal jako nejvyšší a našel v něm svou hranici. Ve svém bádání nemůže jít dál, protože on sám je produktem tohoto pohybu. Proto ho nazval jakožto vrchol svého poznání jednoduše „silou“, „živou silou“, nebo také „životem“.

Není to však ještě život, nýbrž jen jeho přirozený, nevyhnutelný důsledek; neboť síla je jen v životě samotném, je od něj neodlučitelná. Protože síla a život jsou neodlučitelné, stvoření je však formováno, udržováno a opět rozkládáno jen z pohybu, nelze také uvnitř stvoření hovořit o síle ani o životě.

Kdo tedy chce mluvit o objevu Prasíly nebo dokonce o jejím využití pomocí strojů, ten se nalézá v omylu, protože tu v rámci stvoření vůbec nemůže najít. Považuje za ni něco jiného a označuje to podle svého falešného názoru za „sílu“. Takový člověk tím dokazuje, že nemá ani tušení o dějích ve stvoření nebo o něm samotném, což mu však nelze vyčítat; neboť sdílí tuto nevědomost se *všemi* svými bližními, ať už učenými, nebo neučenými.

Proto jsem ve svém poselství zpočátku mluvil o „síle“, protože jen tímto způsobem jsem mohl lidem mnohé objasnit.

Nemohli by můj výklad jinak vůbec pochopit. Nyní však v tom mohu pokračovat dál a podat obraz, který střízlivým způsobem odráží průběh veškerého dění. Toto líčení je nového druhu, avšak nemění *nic* na mých doposud podaných vysvětleních, nýbrž všechno zůstává přesně tak, jak jsem řekl a jak to také *skutečně je*. To nové v mém nynějším podání je zřejmé, protože to tentokrát osvětlím jinak.

Dávám tím pevný základ, veliký kadlub ^{*)}, do kterého člověk může vložit všechno řečené v předcházejícím Poselství jako trvale se pohybující, vroucí náplň, čímž se to pak stane jediným celkem, něčím bezvýhradně k sobě patřícím, splývajícím. Tím člověk obdr-

*) Forma na odlévání

ží pro něj nevyčerpatelný, ve všem harmonizující celkový přehled velikého dění, které mu bylo doposud neznámé, jež v sobě nese jeho vlastní vznik a bytí.

Posluchač a čtenář nechť se nyní snaží obrazně si představit to, co mu rozvinu:

Život, skutečný život je něco dokonale samostatného, dokonale nezávislého. Jinak by se to nesmělo označovat jako „život“. To je však pouze a jedině *v Bohu!* A protože kromě Boha není nic skutečně „živého“, má také jedině On sílu, která spočívá v životě. Jedině On je tudíž také tak často jmenovanou Prasílou nebo vůbec „Sílou“! A v Síle spočívá opět Světlo! Výraz „Prasvětlo“ je proto právě tak falešný jako výraz „Prasíla“; neboť je prostě jen jedno Světlo a jedna Síla: *Bůh!*

Jsoucnost Boha, Síly, Světla, tedy Života vyžaduje sama již tvoření! Neboť živoucí Světlo, živoucí Síla nemůže zamezit *vyzařování*. A *toto vyzařování skrývá všechno nutné pro stvoření*.

Vyzařování však není Světlo samotné!

Tudíž všechno, co trvá mimo Boha, má svůj původ jen ve vyzařování Božím! Toto vyzařování je však pro Světlo samozřejmým projevem. A toto působení tu bylo *vždy*, od věčnosti.

Síla vyzařování je v blízkosti Světla samozřejmě největší, takže tam nemůže být žádný jiný pohyb než bezpodmínečný, neochvějný *pohyb kupředu*, který ve vyzařování spočívá. Tak jde to daleko od Boha, do bájných dálav, jejichž rozsah si lidský duch není schopen představit.

Avšak tam, kde toto bezpodmínečné ražení vpřed, které se rovná trvalému, obrovskému tlaku, konečně jednou poněkud povolí, nastane v doposud jen kupředu raženém pohybu způsob *krouživý*. Tento krouživý způsob je vyvolán tím, že současně působící přitažlivost živoucí síly přitáhne znovu zpět všechno, co bylo vymrštěno přes hranici úplného vyzařování až k bodu, kde převládá jen vpřed ražený pohyb. Tím vznikají krouživé pohyby v *elipsovité* formě, protože to přece není *žádný vlastní* pohyb, nýbrž toto je jen přes určitý bod skutečnivší se vymrštění s následným opětovným zadržetím vyvolaným přitažlivostí, která spočívá v Síle, tedy v Bohu.

V těchto krouživých pohybech, u kterých povolil obrovský tlak bezprostředního vyzařování, vzniká přirozeně i lehké ochlazení a z něj zase jakási sraženina.

Sraženina klesá hlouběji nebo dále od původního nejsilnějšího vyzařování, je však stále ještě zadržována vše pronikající přitažlivostí Síly, avšak obsahuje současně stále ještě dostatek hnací síly vyzařování, čímž povstává opět nový, vždy v jiné, ale zcela určité hranici setrvávající krouživý pohyb. Tak následuje sraženina za sraženinou, vzniká v nich jedna elipticky kroužící rovina pohybu za druhou, nahromadění a nakonec vznikají vždy pevné formy, stále více vzdálené od prvotního vyzařování a jeho ohromného vpřed ženoucího tlaku.

Takto vzniklé odstupňování dává úrovně, ve kterých se sjednocují a drží určité druhy, podle stupně jejich ochlazení. Tyto úrovně nebo druhy jsem již popsal ve svém Poselství, jakožto velkou základní úroveň duchovna na nejvyšším místě ve stvoření, dále pak na ni navazující bytostné, jemnohmotné a nakonec hrubohmotné s jejich mnohými odstupněními. Že při tom všechny dokonalejší druhy zůstávají výchozímu nejbližší, poněvadž jsou mu nejpodobnější, je samozřejmé, protože na takové musí přitažlivost živoucí Síly působit nejsilněji. —

Jak jsem již řekl, toto tak nepochopitelně působící vyzařování Světla tu bylo vždy, od věčnosti.

Avšak Bůh nedal tomuto vyzařování působit a dojít dále než k hranici, na které bezpodmínečně vpřed unášející proud tvořil ještě přímou linii, takže čisté Boží záření bez ochlazení a s tím spojeným srážením ještě zůstalo zachováno zařící ve veškeré jasnosti. To tvořilo s Bohem samotným věčně jsoucí, Božskou sféru! V této jasnosti nemohlo nikdy nastat zkalení, tudíž ani žádné odbočení, žádná změna. Byla možná jen plná harmonie s původem, se Světle samotným. A ono je nerozlučně spojeno s Bohem, protože *tomuto* vyzařování z živoucí Síly jakožto přirozenému důsledku není možné zabránit.

K této jsoucí Božské sféře pod pro lidského ducha nepochopitelným tlakem nejbližší blízkosti živoucí Síly, patří jako nejzazší hranice a bod zakotvení vlastní hrad Grálu, který lze považovat za konečný protipól. Stojí tedy ještě v kruhu Božského, trvá proto od věčnosti a zůstává nezměněn po celou věčnost, i kdyby se někdy stvoření muselo rozpadnout v trosky.

Tak tomu bylo od věčnosti. Něco, co je pro lidského ducha nepochopitelné.

Teprve když Bůh ve svém chtění vyslal veliká slova: „*Budiž Světlo!*“, vystřelily paprsky přes doposud chtěnou hranici dál do světlo postrádajícího všehomíra, přinášejíce pohyb a teplo. A tím nastal počátek stvoření, které zrodilo lidského ducha, aby se mu stalo domovem.

Bůh, Světlo, nepotřebuje toto stvoření. Kdyby vyzařování opět omezil na nezbytnou nutnost, takže by zůstala jen sféra Božské čistoty, v níž nikdy nemůže dojít ke zkalení, jak tomu již bylo předtím, tak by nadešel konec pro všechno ostatní. Tím by však pominulo také bytí člověka, který může být vědomý jedině *v něm!* —

Bezprostřední vyzařování Světla může plodit *jen* dokonalost. Avšak ve změnách tohoto prvotního tlaku, který vždy vzniká dalším vzdalováním se, slábne tato původní dokonalost, protože se v pokračujícím ochlazování trvale odlučují jednotlivé části a zůstávají zpět. Čistota v dokonalosti vyžaduje *tlak Božího vyzařování v jeho nejvyšší síle*, jaké je možné jen v blízkosti Boží. Tlak plodí pohyb, z něhož vzniká teplo, horko, žár. Tlak je však jen důsledkem Síly, ne Síla sama, jakož i záření vznikají jen pod tlakem Síly, nejsou však Sílou samotnou. Proto jsou záření ve stvoření také jen následkem odpovídajícího pohybu, který se zase musí řídit podle odpovídajícího tlaku. Kde tedy ve stvoření není žádné záření, tam také není žádný pohyb, nebo, jak lidé mylně říkají, žádný „život“. Neboť každý pohyb září, a stav klidu je nicota, nehybnost, která je lidmi nazývána smrtí. Tak bude také dosaženo velkého soudu jen zvýšeným tlakem Božího paprsku, který bude zprostředkován do hrubohmotnosti inkarnovaným Vyslancem Božím, kterému Bůh dal jiskru *své živoucí Síly*. Tlaku této živoucí *jiskry Síly*, který přirozeně není tak silný jako mocný tlak živoucí Síly v Bohu Otci samotném, může odolat jen všechno to, co se *správně* zachvívá v zákonech působení Boží Síly! Neboť to bude tím posíleno, avšak ne až do bílého žáru, protože k tomu záření jiskry Síly nestačí. Všechno rušivé však bude vyvráceno ze svých základů, vyraženo ze svého falešného pohybu, rozdrčeno a rozloženo, k čemuž záření jiskry Síly úplně postačuje. Tak nastane velký Boží soud zcela samočinně, a není snad podroben libovůli Vyslance Božího. Nastane prostě na základě zákona záření, který se musel vytvořit jako následek záření Boží síly; neboť všechno, co se *správně* pohybuje v myšlení a konání, vyzařuje v hrubohmotnosti fialovou barvu.

Avšak co je temnotou, zlem, nebo o to usiluje, ať již v myšlení nebo žádosti, má barvu kalné *žluti*. Tyto dvě barvy jsou nyní základními barvami pro soud! Podle síly chtění nebo konání jsou také pak vyzařování slabá nebo silná. S Vyslancem Božím přichází paprsek *Božího* Světla nezměněn do stvoření, a tím také na tuto zem! Boží Světlo posílí a pozvedne dobro, tedy všechno pozemsky fialové, zatímco pozemsky kalně žluté bude jím rozloženo a zničeno.

Podle druhu a síly chtění nebo konání je vyzařování silnější nebo slabší. A podle toho se vytvoří také druh a síla soudícího účinku Božího světelného paprsku v neochvějně spravedlnosti!

Může se zcela správně říci, že stvoření je obklopeno a prostoupeno obrovským pestrobarevným rozvětvením záření. Tato záření jsou však jen projevem rozmanitých pohybů, které mají svou příčinu v tlaku živoucí Síly v Bohu. Jinými slovy: Bůh ve své živoucí Síle udržuje stvoření. Všechno je to správné, lhostejno, jaká forma výrazu se pro to zvolí, jen se musí znát správný původ a postup dalšího vývoje, jestliže se s tím chce něco započít.

Jestliže zde nejvyšší stupeň tepla dává rozžhavení *doběla*, tak je tomu také v Božské sféře, zatímco při poklesu stupně tepla pozvolna vznikají jiné barvy a všechno se v chladnutí stále více zhušťuje!

V těchto pozemských pojmech dalších výkladů chci říci, že lidský duch nedojde nikdy rozžhavení *doběla*, protože povstal v úrovni, ve které se tlak nacházel v zeslabení a nebyl schopen již více vytvořit tento nejvyšší stupeň tepla. Tím je ve svém původu z druhu, který již nemůže vědomě snést tento nejvyšší stupeň. Nebo lze také říci: Teprve při zcela určitém ochlazení vzniká duchovno a může se stát vědomým. Také druh, ze kterého „duch“ pochází, je už jen *sraženinou* z Božské sféry, která se musela vytvořit lehkým ochlazením, a tak dále.

Nuže všechno to se rozšiřuje ještě stupňovitě dále. První sraženinu z Božské sféry tvoří čistě duchovní, ze kterého pochází Prastvoření. A jejich sraženina teprve přináší druh, z něhož se mohou vyvíjet lidští duchové. Sraženina tohoto druhu zase přináší bytostné, z něhož odpadá jemnohmotné, které pak jako poslední přináší hrubohmotné. Avšak při tom je velmi mnoho mezistupňů každého zde jmenovaného základního druhu, i v Božském, které jako přechody musí umožňovat spojení.

První sraženina z Božské sféry je, jak je snadno srozumitelné, také nejobsažnější, mohla být proto ihned sebevědomá, a vytvořila takzvané Prastvořené, zatímco z této první sraženiny následující pak sraženina další již není tak silná a musí se k vědomí teprve pozvolna vyvíjet. Z ní pocházejí lidští duchové.

Vlivem bohatšího obsahu svého druhu stojí Prastvoření na nejvyšším místě ve stvoření, protože tvoří *první* sraženinu z Božské sféry, zatímco lidští duchové zahájili svůj počátek teprve z další sraženiny a samozřejmě nemohou dospět ani při plné zralosti až do výše druhově obsažnějších Prastvořených, nýbrž musí setrvat ve výši svého vlastního druhu. K vyššímu vystoupaní schází jim něco, co není možné doplnit. Ledaže by jim bylo z přímé živoucí Boží Síly přivozeno něco, co se však na přirozených průchodních cestách není schopné odehrát, nýbrž by to muselo vyjít z živoucí části Boha přemístěné do stvoření, protože s touto vlastní, skutečně *živoucí Silou* je v přechodu vyloučeno jinak bezpodmínečně nastávající ochlazení. Jedině On je proto schopen k lidskému duchu svým bezprostředním vyzařováním připojit něco, co mu umožní vstoupit na hranici oblasti Prastvořených.

Při vymrštění vyzařování přes hranici Božské sféry, tedy při vzniku stvoření, povstala na nejzazší hranici ležícího, věčného hradu Grálu na druhé straně, tedy v nejduchovnější části stvoření přístavba, takže i Prastvoření mohou na své straně navštěvovat tuto novou část hradu, až vzhůru k hranici stanovené jim jejich druhem. Jediný krok přes ni, tedy do Božské oblasti, znamenal by pro ně okamžité bezvědomí, rozplynutí se v bílém žáru, pokud ... by tento krok mohli učinit. Avšak to je nemožné, protože by byli následkem pro ně nezvyklého, mnohem silnějšího tlaku Božské sféry jednoduše odmrštěni zpět, nebo, jinak řečeno, tento tlak by jim nedovolil vstoupit. Brání jim ve zcela přirozené formě vstoupit, aniž by se při tom muselo dít něco dalšího.

Podobně vede se vyvinutým lidským duchům vůči Prastvořeným a jejich úrovni pobytu.

Tak stojí hrad Grálu dnes se svou duchovní přístavbou jako prostředník mezi Božským a duchovním. Skrze něj protékají veškerá pro stvoření nutná vyzařování a Syn Člověka jakožto král Grálu je jediným prostředníkem, který může do Božského ze stvoření pře-

kročit hranici skrze druh svého původu, který spojuje Božské s duchovním. Z tohoto důvodu *muselo* být toto spojení mysteriem.

Hluboko pod tímto hradem Grálu a oblasti Prastvořených leží teprve ráj, jakožto nejvyšší, nejkrásnější místo pro lidské duchy, kteří se k plné zralosti v Boží vůli, podrobili zákonům jeho vyzařování. — —

Nechci se zde pouštět do podrobností, aby vlastní obraz dění nešel příliš do široka. O tom předám ještě knihy pro pozemskou vědu ke studiu jednotlivých případů, jako například vývoj jednotlivých úrovní, jejich působení navzájem atd. Nic nesmí být přeskočeno, jinak se přivodí mezery, které lidskému vědění ihned velí zastavit.

Přichází-li tedy pozemský lidský duch ve své zralosti po dlouhém putování k hranici určené pro jeho druh, tudíž kde je silnější tlak, tak se nemůže rozzhavit ještě více, než mu již dovolila jeho plná zralost. Zvýšený tlak stále mocnější síly musel by přivodit druhu jeho podstaty rozplynutí a shoření, změnu ve stupeň zvýšeného žáru, čímž by se jeho já vytratilo. Nemohl by pak již více existovat jako lidský duch a musel by se shořením rozplynout v bílém světle, přičemž již v oblasti Prastvořených vlivem tam panujícího vyššího tlaku tam pozbývá vědomí.

Bílé Světlo, tedy Boží vyzařování, ve kterém vědomě může existovat jen Božské, *nese tedy v sobě všechny základní součásti stvoření*, které při pozvolném ochlazování směrem dolů se usazují, v pohybu se formují a zformované sjednocují, avšak do sebe již nesplývají, protože chybí k tomu potřebný tlak. Při každém stupni ochlazení vzniká určité odloučení, které zůstává zpět. Nejdříve Božské, později duchovní, pak bytostné a nakonec dále klesá jen jemnohmotnost a hrubohmotnost.

Tak je stvoření vlastně sraženinou při narůstajícím ochlazení bílého světla, vyzařování živoucího Světla. Duchovní, jakož i bytostné, může se vytvořit a nabýt vědomí jen při zcela určitém stupni ochlazení, což je souznačné se zmenšením tlaku vyzařování Božího.

Jestliže zde mluvím o rozplynutí nebo rozpuštění lidského ducha při silném tlaku vyzařování Světla, tak tím není u této hranice míněna nirvána buddhistů, jak by si snad tito rádi vykládali mé vysvětlení. Mé nynější vysvětlení je jen děním ve směru od Světla dolů, zatímco nirvána má být vrcholem cesty vzhůru.

Zde by se zastrčila závora; neboť aby došel od země až vzhůru do duchovní říše, do ráje, na jehož nejvyšší hranici lze nalézt tento bod, musí každý lidský duch jakožto „vědomé já“ již dosáhnout nejvyšší zralosti. Zralosti podle Boží vůle, ne snad podle lidského zdání. Jinak nemůže do této říše. Je-li však duch vědomý si sebe tak dalece zralý, bude pak zvýšeným tlakem Božské sféry na hranici přísně zadržován a odpuzován. *Nemůže dál!* A také nechce. V Božské sféře by nikdy nemohl požívat radostí, protože tam již více nemůže být lidským duchem, nýbrž by byl roztaven, zatímco v duchovní říši, ráji, nachází věčné radosti, a s díkem již více nepomyslí na to, aby chtěl být rozpuštěn.

Kromě toho je ve své plné zralosti *nutný* k pozvedání a zdokonalování úrovní ležících pod ním, které v dalších sraženinách jsou schopny odolat ještě méně silnějšímu tlaku nežli on. Tam je *on*, lidský duch, tím nejvyšším, protože odolává silnějšímu tlaku, dokonce ho potřebuje. — — —

Úkolem lidského ducha v těchto nížinách je, aby všechno, co stojí pod ním, otvíral silou v něm spočívající co možná nejvíce účinkům čistých vyzářování Světla, a tím působil jako prostředník, skrze kterého může pronikat silnější tlak, a působit tak pro všechno ostatní blahodárně, protože tento vyšší tlak přijímá a může ho rozděluje předávat dál, aby očistně rozkládal všechno nečisté.

Člověk však v tomto žel špatně hospodařil. Ovšemže se ve stvoření vyvinulo všechno, co se následujíc tlak nebo touhu mělo včas vyvinout, avšak falešně, protože člověk zde nejen selhal, nýbrž dokonce bludně vedl dolů, namísto vzhůru! Z tohoto důvodu vznikly ze všeho jen ošklivé karikatury, místo přirozené krásy.

Být přirozeným však znamená jít vzhůru, spět vzhůru, následovat přitažlivost živoucí Síly. Neboť v přirozenosti všechno usiluje jen vzhůru, tak jako každé stéblo trávy, každá květina, každý strom. Tak má to, co bylo vedeno chtěním člověka, *podobnost* žel již jen zevnějškem s tím, čemu měl pomáhat.

Bohatý vnitřní život je navenek například často zaměňován při povrchním pozorování s prázdnotou, která se projevuje ve znuđenosti. Čisté uctívání veškeré krásy je ve svých projevech na začátku také podobno nízké chtivosti; neboť obě ukazují určitý stupeň blouznění, pouze jedna je však pravá, a druhá falešná a slouží jen

jako prostředek k účelu. Tak je skutečný půvab nahrazen ješitností a šplhounství předstírá pravou službu. Takovýmto způsobem se dále ubírá všechno, co člověk vypěstoval. Jen zřídkakdy vedou jeho cesty ke Světlu. Téměř všechno kloní se k temnu.

To musí být vyhubeno, aby z této Sodomy a Gomory nyní vzešla Boží říše na zemi! Všechno konečně vstříc Světlu, k čemuž je člověk prostředníkem!

— — —

O Světle samotném, o Bohu, při tom nemluvím. Je mi to příliš svaté! Kromě toho by to člověk přece nemohl nikdy pochopit, a musí se věčně spokojit s tím, že *Bůh jest!*

Pořadí přednášek

K doprovodu!	7
1. Co hledáte?	9
2. Probudte se!	12
3. Mlčení	20
4. Vzestup	27
5. Zodpovědnost	31
6. Osud	35
7. Stvoření člověka	40
8. Člověk ve stvoření	45
9. Dědičný hřích.	49
10. Syn Boží a Syn Člověka	51
11. Bůh	54
12. Vnitřní hlas	58
13. Náboženství lásky	62
14. Vykupitel	63
15. Tajemství zrození	70
16. Lze doporučit okultní školení?	78
17. Spiritismus	81
18. Připoutaný k zemi	88
19. Je pohlavní zdrženlivost nutná nebo ji lze doporučit?	91
20. Poslední soud	93
21. Boj	101
22. Myšlenkové formy	105
23. Mravnost	111
24. Bdi a modli se!	116
25. Manželství	121
26. Právo dítěte k rodičům	127
27. Modlitba	131
28. Otčenáš	136
29. Uctívání Boha	142
30. Člověk a jeho svobodná vůle	150
31. Moderní duchověda	168
32. Falešné cesty	179
33. Ideální lidé	181
34. Uvalte na něho všechnu vinu	185
35. Zločin hypnózy	188
36. Astrologie	192
37. Symbolika v lidském osudu	195
38. Víra	201
39. Pozemský majetek	203
40. Smrt	205
41. Zesnulý	210
42. Zázrak	215
43. Křest	217
44. Svatý Grál	219

45. Tajemství Lucifera	225
46. Oblasti temnot a zatracení.	232
47. Oblasti Světla a ráj	236
48. Světové dění	238
49. Rozdíl v původu mezi člověkem a zvířetem	248
50. Odloučení mezi lidstvem a vědou	251
51. Duch	254
52. Vývoj stvoření	256
53. Já jsem Pán, tvůj Bůh!	263
54. Neposkvrněné početí a narození Syna Božího	277
55. Smrt Syna Božího na kříži a poslední večeře	282
56. „Sestup z kříže“	286
57. To je mé tělo! To je má krev!	292
58. Vzkříšení pozemského těla Kristova	295
59. Lidské smýšlení a Boží vůle v zákoně vzájemného působení	303
60. Syn Člověka	307
61. Omyly.	312
62. Pohlavní síla ve svém významu k duchovnímu vzestupu	324
63. „Já jsem vzkříšení a život. Nikdo nepřichází k Otci, jedinež skrze mne!“	336
64. Co dnes odděluje tak mnoho lidí od Světla?	342
65. Výkřik po vůdci	351
66. Hrubohmotnost, jemnohmotnost, vyzařování, prostor a čas	356
67. Omyl jasnovidnosti	362
68. Druhy jasnovidnosti	365
69. V říši démonů a fantomů	372
70. Okultní školení, masitá nebo rostlinná strava	385
71. Léčivý magnetismus	390
72. Žijte přítomností!	392
73. Velká kometa	394
74. Co má člověk dělat, aby mohl vejít do říše Boží?	396
75. Vidiš třísku v oku bratra svého a trámu v oku svém nedbáš	399
76. Boj v přírodě	401
77. Vylití Ducha Svatého	406
78. Pohlaví	408
79. Může být stáří překážkou k duchovnímu vzestupu?	412
80. Bylo jednou..!.	414
81. Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí!	431
82. Bohové – Olymp – Walhalla	451
83. Povolání	462
84. Lidský tvor	468
85. A tisíc let jest jako jeden den!	477
86. Cit	479
87. Světový učitel	484
88. Cizinec	487
89. Poslední slovo	495
90. Antikrist	500
91. A vyplnilo se..!.	504
Závěrečné slovo	513

Dodatek	
První přikázání	516
Druhé přikázání	518
Třetí přikázání	523
Čtvrté přikázání	526
Páté přikázání	530
Šesté přikázání	532
Sedmé přikázání	535
Osmé přikázání	537
Deváté přikázání	539
Desáté přikázání	541
Život.	545

Abdrushin – VE SVĚTLE PRAVDY – Poselství Grálu
Přeloženo z německého originálu
IM LICHTER DER WAHRHEIT - Gralsbotschaft von Abdruschin
vydaného v r. 1931 nakladatelstvím „Der Ruf“ G.m.b.H. Mníchov.
Vydalo jako 1. a nezkrácené elektronické vydání v roce 2014
nakladatelství PLAMEN
Jaroslav Peroutka, Zlosyň 162, Vojkovice u Kralup
nakladatelstvi@plamen.cz
Translation © Jaroslav Peroutka, 2012
Datum poslední aktualizace: 10.12.2014